

အမှတ် ၃၁၇၊ ငါးမိုင် ၂၀၁၆

စတီဗင်

ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

အကယ်ဒမီ ပြိုင်ဘက်

အတိတ် - အနာဂတ်

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်
မင်းငြိမ်း စိတ်တည်းဖြတ်သည်

အနုပညာ

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ ၂၀၁၆

ဇာတ်နိပါတ်

မျိုးမြင့်ညို

ဇာတ်ညွှန်း

လင်းနိုင်ဦး

အပူငွေဇာတ်ညွှန်း

မိမိတကယ်တမ်း

ရွှေပန်းချီ

မေတ္တာစင်(ဇွတ်ပျော့သီး)

ဆန်နီညို

မေတ္တာစင်(ဇွတ်ပျော့သီး)

မြိုင်မောင်ကျော်

မျိုးမြင့်၊ လှမြင့်မေတ္တာ

လင်းဝဏ္ဏ

ဝင်းတင့်၊ မောင်နှံ

စိုးအောင်

အောင်ကျော်

မေတ္တာစင်

ထွန်းအောင်

စိုးမောင်

Win Tsuntha

မျိုးနွယ်ဇာတ်ညွှန်း

ကျိုလင်း(Studio-K)

ရွှေဇာတ်ညွှန်း

ကျိုလင်း(Studio-K)

လင်းနိုင်ဦး

ထူးခြားသစ်

ရွှေအောင်

မြိုင်လင်းထွန်း

မြိုင်လင်းထွန်း

မြိုင်လင်းထွန်း

စိမ်းလွင်၊ မိုးမြိုင်

ကျော်လင်းထွန်း

သူတို့အရေး

၄။ ငအာဇာနည်ဇာတ်ကား

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၁၀။ ဂဏ်သီချင်း

အားကစားမှန်ရင်

အကုန်ဝါသနာပါတဲ့

ပြေတီဦး

One Minute Interview

၁၁။ ဘိုး၊ ဂဏ်သီချင်း

သင်းပပ

သက်မွန်မြင့်

လှိုင်လာခမ်း

G-Patt

မေမြတ်နိုး

အင်တာဗျူး

၁၂။ ဂဏ်သီချင်း

သီချင်းဆိုခွင့်ရတာ

ကျွန်တော်ရဲ့

ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုပါ

၁၃။ ဂဏ်သီချင်း

လွမ်းတော့

လွမ်းတာပေါ့

ဆိုတဲ့

ချစ်သူပေ

၁၄။ ဂဏ်သီချင်း

အနုပညာသွေးဆာနေတဲ့သူ

၁၅။ ဂဏ်သီချင်း

ထိပ်စုစုရူးကြီးနှင့်

တွေ့ဆုံခြင်း

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၁၆။ ဇာတ်ကား

၂၀၁၆ အော်စကာ

၁၇။ ဘိုး

မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်ရဲ့

ကလေးများအဖေ

ဘယ်သူလဲ

ဝင်းငြိမ်း

ရုပ်ရှင်ရုပ်ရှင်
အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၆

မိုးကျော်ကျော်နိုး ၃၈။

ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်များနဲ့

ရှယ်ချွေးမ

ဂဏ်သီချင်း ၄၄။

ရုပ်ကွက်ဘုရင်မ

ဆင်း(န)နီပါတ်-၁၁

ဂဏ်သီချင်း ၅၀။

အိပ်ပတ်လမ်းက

နဂါးတစ်ကောင်

ဆင်း(န)နီပါတ်-၈

နစ်ခြောက်စရာ

တစ်ခြောက်ခြောက်

ဂဏ်သီချင်း ၁၀၆။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်

အစကနေသူသို့

ရွှေဝတ္ထု

၁၁၀။ ကြိုးနုစိ

ပျားရည်လို ချိတ်တယ်

၁၁၁။ မာနီ၊ ကောင်းလုံးကြနိုး

သူ့အကြံ

၁၁၂။ ဂဏ်သီချင်း

ချစ်မြို့

၁၁၃။ ငနိုး၊ ကျောကတိုင်း

ပန်းတစ်ပွင့်၏အလင်းမဲ့ကဗျာ

၁၁၄။ ကျန်းမာစေမယောင်

အတွေးကြီးရေ...

၁၁၅။ နန်းကြာဖြူ၊ ဘေးအံ့၊

ခေါင်းလောင်းထိုးပြီ မေမေ

၁၁၆။ ဇာတ်ကား

သမုဒ္ဒရာစင်မြင့်ထက်

ကတဲဇာတ်လမ်း

၁၁၇။ ကျော်မိုးမြင့်

တစ်မိုးသာ

၁၁၈။ ကျော်မိုးမြင့်

ကြမ်းဆွေးကလေးများ

၁၁၉။ ကြယ်ကွယ်မိုး

မြည်နေတဲ့ ရွာ

၁၂၀။ ကျော်မိုးမြင့်၊ သီချင်း၊ ပျော်လှ

ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်

၁၂၁။ သာယာဝိတ

ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်း

ရွှေနှလုံးသား
ဆွေဇင်ဦး ၈၆။
အညတရချစ်ပုံပြင်

အမှတ်တရစာစု
နုနုရည်၊ အင်း၊ ၈၂။
ဆရာ လာခဲ့ပါဦး

ရွှေဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း
ဇာနည် ၉၆။
ဝိယဆေး

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး
မင်းဝေဟင် ၁၂၄။
မြစ်သံသရာပေါ်မှာ
စန်ချည်ဆန်ချည်

ရွှေအသစ်

_____ ၂၂၀။
_____ ၂၂၄။
_____ ၂၃၀။
_____ ၂၃၄။

အက်ဆေးအကြောင်းအက်ဆေး

၁၁၈။ မောင်ရင့်မာ၊ ကျောင်းကုန်း၊

ခွေးတစ်ကောင်၏

အမည်မှာမနုဋ်အိမ်

ရသစာတမ်း

၂၁၄။ မင်းချစ်မိုး

တောင်ပြိုရာပြတ်တဲ့ မြက်တွေ

ရွှေသူတ

၆၆။ သင်းမပ

အပြသဘောဆောင်တဲ့

ဝေဖန်အကြံပြုမှု၊

ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုတွေ ပိုက်လို့

မန္တလေးကို ပျံသွားတယ်

၉၂။ မောင်သန်းဆွေ၊ ထား၊

ဗန္ဓုလရှင်းတမ်း

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက် (၁၇) အခန်း (၄-၁၁)

၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)

ဝိလ်တထောင်မြို့နယ် ရန်ကုန်

ရန်-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာစာ၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပိုဒ်သု-

ဦးဇက်လှိုင်(၀၀၉၇၀)

ဗျူးကလပ်တိုက်

အမှတ် ၁၁၁၊ ရွှေတောင်ကြီး၊ ၅ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနှင့် တောင်အုပ် ရန်ကုန်မြို့

ရွှေတုတ်ထောင့် -

ဦးဇက်လှိုင်(၀၁၀၉၁)

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကန်သုဉ်လမ်းနှင့်

ယာဇ္ဇလမ်းကြီး

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့

ရွှေမြန်မာချောင်း -

ဗျူးကလပ်

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကန်သုဉ်လမ်းနှင့်

ယာဇ္ဇလမ်းကြီး

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်-၀၁-၉၀၁၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at :

iTunes Store

ပုဂံ FM ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီ

ပုဂံ FM ရဲ့ ခြောက်နှစ်ပြည့် နှစ်ပတ်လည်
 အထိမ်းအမှတ် ဖျော်ဖြေပွဲကို မတ်လ ၉ ရက်ညက
 မင်ဓမ္မလမ်းရှိ MCC ခန်းမမှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
 ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်မှာ အင်ပါယာတေးဂီတအဖွဲ့ရဲ့
 တီးခတ်ပေးမှုနဲ့အတူ ဒဏ္ဍာရီ ခေါင်းစဉ်နဲ့
 ရုပ်ရှင်သီချင်းများကို ရဲအောင်၊ မင်းမော်ကွန်း၊ မင်းဦး၊
 ဆုပန်ထွာ၊ ချစ်စန်းဦး၊ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း၊ စိုးပြည့်သဇင်၊
 ချစ်သုဝေ၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့က သီဆိုကြပြီး ဧည့်သည်အဆိုတော်များရဲ့
 ဖျော်ဖြေမှုကိုလည်း နားဆင်ခဲ့ရပါတယ်။ □

သူတို့အရေး

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၆

တေးသံရှင် ဇော်ဝင်းထွဋ်

ဒီပွဲကို ဦးစား ခုတ်ခွင့်ရရှိသူ ဦးစီး

တေးသံရှင် ဒေါ်ခင်ချစ်

တေးသံရှင်
မင်းမော်ကွန်း

တေးသံရှင် ချစ်သူဝေ

တေးသံရှင် ဒေါ်ခင်ချစ်

အောင်ရင် တစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေပွဲ ကျင်းပခဲ့

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခေတ္တ ပြန်လည်
 ရောက်ရှိလာတဲ့ တေးသံရှင် အောင်ရင်ရဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲကို မတ်လ ၁၁ ရက်
 ညက ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်း မြို့နယ် ရှင်စောပုလမ်းရှိ MEP မှာ
 ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ကို လေးဖြူရဲ့တိုက်တွန်းမှုကြောင့်
 တင်ဆက် ဖြစ်တာဖြစ်ပြီး Live 90 အစီအစဉ်အဖြစ်
 သီချင်း ၁၆ ပုဒ် မိနစ် ၉၀
 သီဆိုခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
 အောင်ရင်ရဲ့ပွဲကို အနုပညာမောင်နှမများ
 လာရောက် အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။

တေးသံရှင် အောင်ရင်

သူတို့အရေး

ရွှေအမြူတေရပ်ရုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၁၇ ဇူလိုင် ၂၀၁၆

အသံပိုင်းဆိုင်ရာ ပါဝင်ကူညီကြတဲ့
Iron Cross အထောက်အကူ

သင်္ကြန်သီချင်းများနဲ့ ဟဲလေး

၂၀၀၁ ခုနှစ်ကစပြီး သင်္ကြန်သီချင်းများ သီဆိုခဲ့တဲ့ ဟဲလေးက ၂၀၁၆ ခုနှစ်မှာ သင်္ကြန်သီချင်းစီးရီး သုံးခုမှာ ပါဝင်သီဆိုထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီနှစ်သင်္ကြန်ခွေများထဲမှာ မာစတာတေးသံသွင်းက ထုတ်လုပ်မယ့် သင်္ကြန်စီးရီးမှာ သီချင်း နှစ်ပုဒ် ဝင်ရေးထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဟဲလေးက သင်္ကြန်မှာ ရေပက်တာထက် ပျော်ပြေရေး အလုပ်လုပ်ရတာကို ပိုပြီးပျော်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တေးသံရှင် ဟဲလေး

စိုးပြည့်သင်ရဲ့ ဒီပွဲဒီ

အကယ်ဒမီ စိုးပြည့်သင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် သီဆိုထားတဲ့ အချစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း စီးရီးကို ဒီပွဲဒီအဖြစ် ရိုက်ကူး ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မတ်လ ၂၇ ရက်မှာ ဖြန့်ချိသွားတော့မယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါ့ရိုက်တာ ဝင်းလွင်ထက်၊ သုံးပေါင်၊ နီသစ်၊ မိုက်တီး၊ ပြုံးငွေစိုးတို့ ရိုက်ကူးရေးခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံမှာ သွားရောက်ရိုက်ကူးတဲ့ သီချင်းများလည်း ပါဝင်မယ်လို့ သိရပါတယ်။ တချို့ သီချင်းများမှာ ထိုင်း မော်ဒယ်လ်များကို သုံးထားတယ်လို့ စိုးပြည့်သင်ရဲ့က ဆိုပါ တယ်။

တေးသံရှင် စိုးပြည့်သင်ရ

တေးသံရှင် မေဆွိ

အဝေးတစ်နေရာ ဖျော်ဖြေပွဲ ကျင်းပခဲ့

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နေထိုင်ကြစဉ်က
 အဆိုတော် မေဆွိ၊ မီမီဝင်းမေ၊ ရတနာဦးတို့
 သုံးယောက်က အဝေးတစ်နေရာ ဆိုတဲ့ စီးရီးတစ်ခု
 ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အခု
 သုံးယောက်စလုံး မြန်မာနိုင်ငံကို
 ပြန်လည်ရောက်ရှိနေကြတဲ့အချိန်
 အဝေးတစ်နေရာလို့ အမည်ပေးထားတဲ့
 သီဆို ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ရပ်ကို မတ်လ ၆ ရက်ညက
 ရန်ကုန်မြို့ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်ရှိ Gandamar Wholesale
 ခန်းမမှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ Evening Star
 တေးဂီတအဖွဲ့က တီးခတ်ပေးတာဖြစ်ပြီး
 ပရိသတ်များ အားတက်သရော
 လာရောက်အားပေး ကြတာကို
 တွေ့ရပါတယ်။

သုတိအရေး

ရွှေအမြူတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အပတ်စုဘုရားပြီ၊ ၂၀၁၆

တေးသံရှင် ရတနာဦးနဲ့ တေးသံရှင် မီမီဝင်းမေ

မန္တလေးသင်္ကြန်မှာရိုက်မယ့် နှင်းဆီပန်တဲ့သူ

ရီမြင့်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့
မမစိမ်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးကို မူကွဲတစ်ခုအဖြစ်
ပြန်လည် ဆန်းသစ်မယ့် နှင်းဆီပန်တဲ့သူ ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို
၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလမှာ ကျရောက်မယ့် မန္တလေးသင်္ကြန်အတွင်း
ရိုက်ကူးမယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဟိန်းစိုးက
မယ်မင်းဘုံရဲ့ဇာတ်ညွှန်းကို အကယ်ဒမီ နောင်နောင်၊
အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့နဲ့ ရိုက်ကူးမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ မူကွဲ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ထားတဲ့
နှင်းဆီပန်တဲ့သူ ရုပ်ရှင်ကား ဇာတ်ဝင်ခန်း
အချို့ကို မန္တလေးသင်္ကြန်နောက်ခံထားပြီး
ဖန်တီးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့မိသားစုက
မန္တလေးသင်္ကြန်ဇာတ်ဝင်ခန်းများရိုက်ပြီးရင်
စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ အပန်းဖြေခရီး
ထွက်ကြမှာဖြစ်တာကြောင့် မေလဆန်းပိုင်းမှ
ကျန်ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို
ဆက်လက်ရိုက်ကူးသွားမှာဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်။ ■
အောင်သန်းထွန်း

အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်ဇင်

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလမှာ ကျရောက်မယ့် မန္တလေးသင်္ကြန်အတွင်း
ရိုက်ကူးမယ်လို့ သိရပါတယ်။
အကယ်ဒမီ နောင်နောင်၊
အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့နဲ့ ရိုက်ကူးမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

အားကစားမှန်ကန် ပြေတီဦး

လင်းနိုင်ဦး

ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း(Studio-K)

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း
အတွက် မျက်နှာပုံတင်ဖို့ စဉ်းစားရာမှာတော့
ပြေတီဦးက ရိုက်ပေးမယ်ဆိုတာကြောင့်
တစ်စုထူးခြားသွားအောင် တင်နှစ်အားကစားသမား
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ပြေတီဦးကို အားကစားဝတ်စုံ၊
တင်နှစ်ရိုက်တာနဲ့ မျက်နှာပုံတင်ဖို့ စဉ်းစားကြပြီး
ပြေတီဦးကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ
သိမ်ဖြူတင်နှစ်ကွင်းကို ချိတ်ဆက်ပေးတာကြောင့်
မနက်စောစော သွားကြပြီး ရွှေအမြုတေ
ပရိသတ်များအတွက် အားကစား
ဝတ်စုံပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ အလှဓာတ်ပုံများရိုက်ကာ

ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံကိုတော့
ထုံးစံအတိုင်း ကိုလင်း (Studio-K)က
ရိုက်ကူးပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
ပြေတီဦးနဲ့ မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာများကတော့-
ပြေတီဦးက တင်နှစ်ကို
ဘယ်အရွယ်လောက်ကတည်းက စ,ကစားခဲ့တာလဲ။
ကျွန်တော် စ,ကစားဖြစ်တာ
၉ တန်းကျောင်းသားဘဝ ကတည်းကပါ။
၁၀ တန်းရောက်တော့ စာမကျက်မှာစိုးလို့
အိမ်က မကစားနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါပြီးတော့
၂၀၁၁ ခု ပြန်ကစားဖြစ်တာပါ။

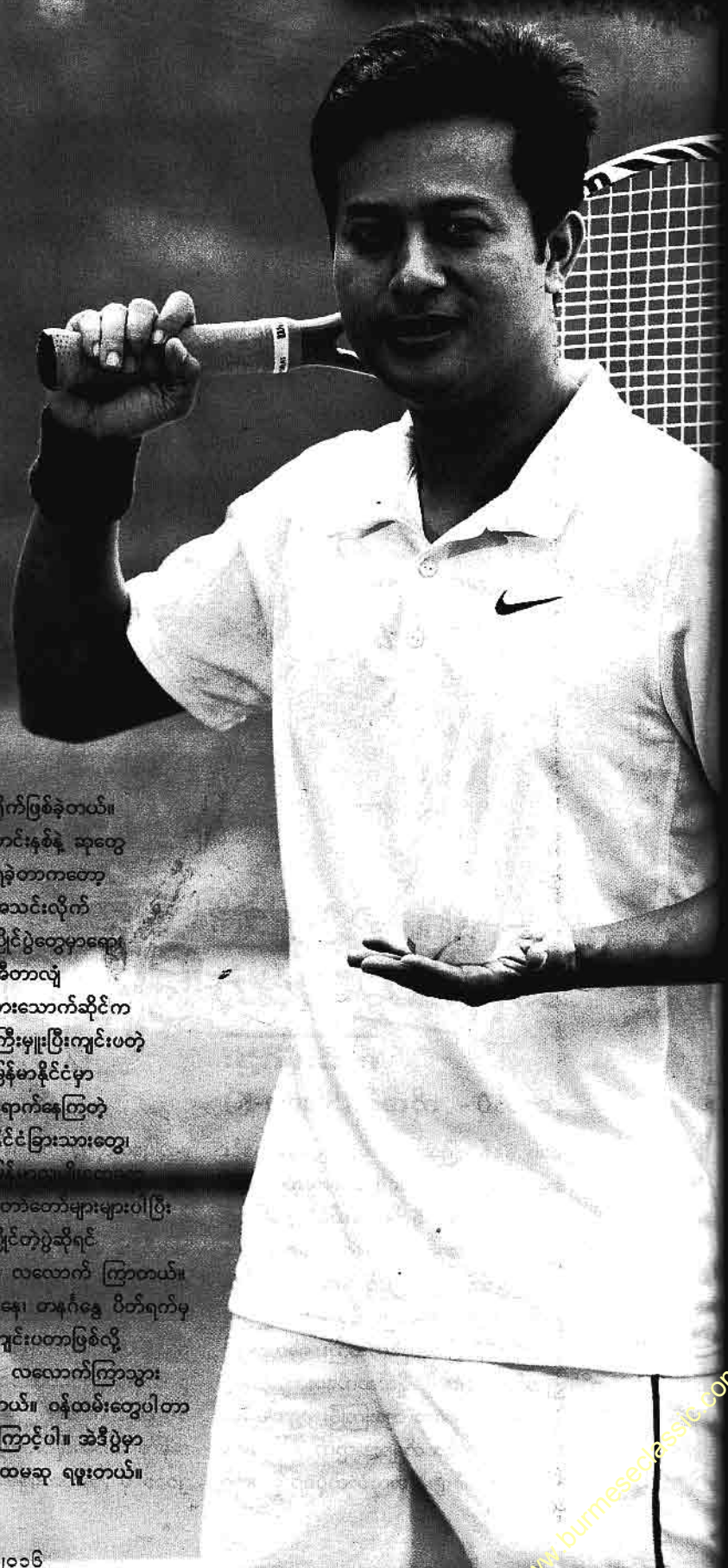
ဘာဖြစ်လို့ တင်နှစ်ကို
အခုချိန်အထိ စွဲစွဲမက်မက်
ကစားဖြစ်နေတာလဲ။ နေ့တိုင်း
ရော ကစားဖြစ်လား။

နေ့တိုင်းနီးပါးလောက်
ကို ကစားဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့
က ချွေးတွေထွက်နေတာကြောင့်
တော့ သွားတဲ့အခါမှာ စိတ်
လက်မပေါ့ပါးတာတွေ၊ ပင်
ပန်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေ၊
စိတ်ဖိစီးတာတွေ အားလုံး
လျော့ပါးသွားတယ်ပေါ့နော်။
ဒါက ကျွန်တော်တို့အတွက်
Relax ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်ပေါ့။
ကျွန်းမာရေးအနေနဲ့လည်း
အားကစားတစ်ခုကို လုပ်တဲ့
လုပ်ဆင်တယ်လေ။ ဒါမှ
လည်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု
နဲ့ ချွေးထွက်ပြီး သွေးလည်
ပတ်မှု မှန်ကန်သွားရင် ကိုယ့်
အတွက် ကျန်းမာရေးရော၊
စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားတာရော
ခံစားရတာပေါ့။ ကျွန်တော်
က အားကစားကို မွေးက
တည်းကကို ဝါသနာပါတာ။
ကျွန်တော် ကစားခဲ့တာက
အခု စွဲစွဲမြဲမြဲ ကစားနေတဲ့
တင်နှစ်တစ်ခုတည်း မဟုတ်
ဘူး။ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် စား
ပွဲတင်တင်နှစ် ကစားတယ်။
ကြက်တောင်ရိုက်တယ်။ ဘိ
လိယက်တိုက်တယ်။ တင်နှစ်
ရိုက်တယ်ပေါ့။ အများကြီး
ကစားဖြစ်တယ်။ အားကစား
မှန်ရင် အကုန်စိတ်ဝင်စား
တယ်ပေါ့။

ဒါကြောင့် Redfoo နဲ့
လည်း တင်နှစ်ရိုက်ဖူး
တယ်။ ဆုတွေလည်း ရခဲ့ဖူး
တယ်ပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ Redfoo
လာတုန်းက အတူ တင်နှစ်

ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
တင်နှစ်နဲ့ ဆုတွေ
ရခဲ့တာကတော့
အသင်းလိုက်
ပြိုင်ပွဲတွေမှာရော၊
အိတာလျံ
စားသောက်ဆိုင်က
ကြီးမှူးပြီးကျင်းပတဲ့
မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ရောက်နေကြတဲ့
နိုင်ငံခြားသားတွေ၊
ဂျိမ်းကလပ်၊ ဂီတလေ့
တော်တော်များများပါပြီး
ပြိုင်တဲ့ဆိုရင်
၅ လလောက် ကြာတယ်။
၈ နေ့၊ တစ်နေ့ ပိတ်ရက်မှ
ကျင်းပတာဖြစ်လို့
၅ လလောက်ကြာသွား
တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေပါတာ
ကြောင့်ပါ။ အိဒီပွဲမှာ
ပထမဆု ရဖူးတယ်။

ဒုတိယဆုလည်း
ရတယ်။ ဒါ့အပြင်
သိမ်ဖြူကွင်းက ကျင်းပတဲ့
ပွဲတွေမှာလည်း ကျွန်တော်
ဆုရဖူးပါတယ်။
လောလောဆယ်
ပြေတီဦးက ဘယ်သူတွေနဲ့
အယ်ကားကို ရိုက်နေလဲ။
အခု ရိုက်နေတာက
အမိပတ်လမ်းပေါ်က
နဂ္ဂတစ်မျှားလို့
ပေးထားတဲ့ ကားပါ။
မင်းသမီးက
ဝတ်မဲ့ရွှေရည်ပါ။
ဒီကာဆိုရင်
ပြေတီဦးက ရဲဝင်းနေရာ
ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ
ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်မှာလဲ။
ကိုနီကိုရဲရဲ နာမည်က
ရဲဝင်းလေ။ သူ့အကြောင်း

သူ ပြန်ရေးထားတာ။ သူက
အတွေးလွန်တယ်။ သူ့ရဲ့
ပြဿနာက ကြောင်ခေါင်
တောင် ဖြစ်နေတာတော့
မဟုတ်ဘူး။ ရိုးတယ်။ နည်း
နည်းအတယ်။ ပုံမှန် ရိုးရိုး
လေးတွေ့ရမှာကို သူက ရိုးရိုး
မတွေးဘဲ အများကြီးတွေ ပို
တွေးလိုက်တော့ လွဲကုန်တာ
ပေါ့။ အဲဒီလို စာတိုရုပ်နဲ့ ရဲဝင်း
နေရာ သရုပ်ဆောင်နေပါတယ်။
ဒါဆိုရင် ပြေတီဦးကို
အလွဲတွေနဲ့ တွေ့ရမယ်ပေါ့။
ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့
အားမှာပဲ။ သူ့ရဲ့အတွေးလွန်မှု
တွေကြောင့်လွဲတဲ့အလွဲတွေပါ။
ဒီလိုအလွဲတွေနဲ့ ဇာတ်
ရုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံဖြစ်
တာလဲ။

ကိုနီကိုရဲရဲ ဝတ္ထုတွေကို
ကျွန်တော်က မင်းသားမဖြစ်
ခင်ကတည်းက ကြိုက်ခဲ့တာ
ပါ။ အရမ်းလည်း အောင်မြင်
ခဲ့တယ်။ သဘာဝလည်းကျ
တယ်။ သူ့အောင်မြင်တဲ့ဝတ္ထု
တွေ အများကြီးပါပဲ။ သူ
ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်တဲ့အထဲ
မှာ ကျွန်တော်လည်းပါတယ်။
ကိုမျိုးမင်းကလည်း ကြည်ဖြာ
ရောင်နဂ္ဂတစ်မျှား ဆိုပြီး
ကိုလွင်ဦးနဲ့ ရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကိုနီကိုရဲရဲ ပလော
တွေက အများကြီးကျွန်သေး
တယ်။ ကိုမျိုးမင်းက သူ
ကြိုက်တဲ့ပလောတွေ ယူပြီး
ရိုက်သွားတော့ ကျွန်တို့အထဲ

က ပလောတွေကိုယူပြီး ထပ်
ရိုက်တာပါ။ ဇာတ်လမ်း
ပုံစံမျင်းတော့ ဆင်နိုင်တယ်။
ပလောတွေ မတူဘူး။ ရဲဝင်း
တော့ ရဲဝင်းပဲ။ နောက်အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုလို့ပြောလို့ရတဲ့
အကြောင်းအရာတွေကို စု
စည်းပြီးရိုက်တာပါ။
ရဲဝင်းရဲ့ အလွဲတွေကို
ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇောလင်းရဲ့
အတွေးတွေနဲ့ ရိုက်လိုက်ရင်
ဘာဖြစ်လာမယ်ထင်ထားလဲ။
ရဲဝင်းက သူ့ဘာသာသူ
လွဲထားပြီးသားကို ဦးမိုးဦး
(ကျော်ဇောလင်း)ရဲ့ စတိုင်နဲ့
ရိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်က

တာ ဦးမိုးဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ပလော့တွေ သိပ်ထည့်မယ် မထင်ဘူး။ နီကိုရပ်လော့တွေ ကိုပဲ သူ ပြန်စီထားတယ်လို့ ပဲ ထင်ပါတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ မီဒီယိုတွေ ရိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်အရိုက်နည်း တယ်။ အခုတော့ ရုပ်ရှင်တွေ ရည်ပဲ ရိုက်နေတာလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ၂၀၁၆ ထဲမှာတော့ ရုပ်ရှင်တွေပဲ အများဆုံးရိုက်ဖြစ်တယ်။ ဦးမျိုးမင်းရဲ့ နှစ်ပတ်အလို ရယ်၊ ဦးမိုးဦးရဲ့ မင်္ဂလာရက် မြတ်ရယ်၊ ကိုဝိုင်းရဲ့ နေဝင် အိပ်တန်းတက်ရယ်၊ ဒီနှစ်ထဲ ရိုက်လိုက်တာ လေးကား လောက်ပြီးသွားပြီ။ ဒါပြီးရင် လည်း ကိုဝိုင်းနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ ကစား ရိုက်ဖြစ်မယ်။ မင်း သမီးက အုပ်ပါ။

ကားကြီးတွေများ တော့ မီဒီယိုကို လျှော့ရိုက် တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မီဒီယို တွေကပဲ အရိုက်နည်းသွားကြ လို့လား။

အရင် တုန်းကတော့ ကျွန်တော်က ကားကြီးထက် မီဒီယိုရိုက်တာ များတယ် လေ။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ထဲမှာ တော့ ကားကြီးတွေရိုက်ထား လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး စီပြီး လက်ခံဖြစ်သွားတာပါ။ အဲဒီ လိုဆိုတော့ မီဒီယိုတော့ နည်း နည်း၊ နည်းသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်ရိုက်ဖို့ ပြော နေကြပြန်ပြီ။ ပြန်ရိုက်ဖြစ်ဦး မှာပါ။ အခု ကားကြီးတွေ တောက်လျှောက်လက်ခံထား တာ ဇွန်လလောက်အထိဆို တော့ ဇူလိုင်လောက်ဆိုရင် မီဒီယိုပြန်ရိုက်ဖြစ်မယ်။

အေးလုံးလိုလိုက ကား

ကြီး၊ ကားကြီး ရိုက်နေကြ တယ်။ အခု ရုံတွဲက Aရဲ့၊ B ရုံတွဲကနေ တစ်တွဲနဲ့ပဲ သွား တော့မယ်ဆိုတော့ ရုံတင်ဖို့ အရမ်းကွာဟ၊ မသွားနိုင်ဘူး လား။

ဒါကို တော့ လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကြာမယ် ဆိုပြီး မရိုက်လို့လည်း မရ ဘူး။ ကြာတယ်ဆိုပြီး မရိုက် ရင် ပိုပြီး ခြားသွားမယ်။ ဒါကြောင့် ရိုက်စရာရှိတာ တော့ ရိုက်ရမှာပဲ။ စနစ်တွေ က ဟိုလိုပြောင်းလိုက်၊ ဒီလို ပြောင်းလိုက်၊ ဟိုလိုကောင်း နိုးလုပ်လိုက်၊ ဒီလိုကောင်းနိုး လုပ်လိုက်နဲ့ အခုထက်ထိကို မတည်ငြိမ်နိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ အခါကျတော့ အရမ်းခက်ပါ တယ်။ အမှန်တကယ်ဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်သင့်ကြပြီ။ ထုတ်လုပ်သူတွေအားလုံး လည်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ တစ်ခုခုကို ရုံပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးတော့ စနစ်လေး တစ်ခု သေသေချာချာလုပ်နိုင် ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ရေတိုလေး မကြည့်ဘဲနဲ့ ရေ ရှည်မှာ ဘယ်ဟာကောင်း မလဲ စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မြင်ပါ တယ်။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် မီဒီယို ကလည်း အဆင်မပြေ၊ ရုပ်ရှင် ကလည်း အကြာကြီးနေမှ ရုံတင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။

ဟုတ်တယ်။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရိုက် ကူးမှုတွေတောင် တန်သွားနိုင် တယ်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိ တာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော် လွန်

ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကတည်း က တွေ့တဲ့သူတိုင်းကို စကား ပြောဖြစ်တဲ့အခါမှာ ပြောဖြစ် ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ် တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မီဒီယို ရော၊ ရုပ်ရှင်ရော စုံပြတ်သွား မှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ။ မီဒီယိုဆို ရင်လည်း အခုချိန်အထိ ကောင်းမွန်တဲ့စနစ်တစ်ခုကို တည်မှ မတည်ဆောက်နိုင် တာ။ အဓိကကတော့ စည်း လုံးညီညွတ်မှုပဲ။ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တွေမပြောကြဘဲ စည်း လုံးညီညွတ်မှုနဲ့ အပြုသဘော ပဲဆောင်တဲ့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှု တွေနဲ့ စနစ်တစ်ခုကို ပိုင်းပြီး အကောင်အထည်ဖော်ကြမယ် ဆိုရင် လောကက ကောင်းနိုင် တယ်။ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကွဲပြီးတော့ စိတ်ဝမ်းကွဲနေသမျှကာလပတ် လုံး ဒီလောကက ကောင်း မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု မီဒီယို ကလည်း အဆင်မပြေဘူး။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးမှာကလည်း ရိုက်တဲ့ကားတွေ အရမ်းများ တယ်။ ကောင်းတဲ့ကားတွေ လည်းရှိသလို မကောင်းနိုင် တဲ့ကားတွေလည်း ပါမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်လောကရဲ့ အခြေအနေကလည်း ပြောလို့ မရဘူး။ ရုပ်ရှင်ရဲ့ သဘော တရားက တစ်သမတ် တည်းကောင်းနေတာ ဘယ် ခေတ်၊ ဘယ်အခါမှ မရှိခဲ့ ဘူး။ ကောင်းလိုက်၊ ပျက်

လိုက်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်ချိန် မှာ ပျက်မှာပဲ။ အဲဒီလိုပျက်တဲ့ အချိန်မှာ မီဒီယိုကလည်း ပျက်နေတယ်ဆိုရင် ရုပ်ရှင် လောကသားတွေအနေနဲ့ ပြေး စရာမြေမရှိဘူး ဖြစ်သွားနိုင် တယ်။ အရင်တုန်းက ကောင်းလိုက်၊ မကောင်း လိုက်ဖြစ်ပေမဲ့ ရုပ်ရှင် မကောင်းရင် မီဒီယိုလှည့်ရိုက် လိုက်လို့ ရတယ်။ အေးဆေးပဲ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး။ စက် အဖွဲ့တွေ သူဟာသူ နေလို့ရ တယ်။ အခု မီဒီယိုက ပျက် နေတော့ ရုပ်ရှင်ပါပျက်ပြီဆို ရင် သွားစရာနေရာ မရှိတော့ ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီအခြေ အနေတစ်ခုကို စိတ်ပူတာ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လောကကြီးကို ရုပ်ရှင် လောကသားတွေပဲ ပျက်နေ တယ်လို့ ပြောရမလား။

ဘုရားတောင် ဟောခဲ့ သေးတာပဲ။ ငါ့ဘုရားရဲ့ သာသနာကို ပျက်မှာ ငါ့သား ရဟန်းတွေပဲလို့ ပြောခဲ့တာ ဆိုတော့ ကိုယ့်လောကကို ပျက်တာ ကိုယ့်လောကသား တွေပဲ နေရာတိုင်းမှာ တော် တော်များများဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ အပြင်လူကမှ လာပြီး
ဖျက်လို့မရတာ။ ဖျက်တယ်
ဆိုတာလည်း ဒီလောကထဲမှာ
ကျင်လည်နေတဲ့သူတွေရဲ့
လိုအပ်ချက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာ
ပေါ့။

အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်
တို့ ရုပ်ရှင်တွေက ခေတ်မဲ့
ပိုပြီးဟာမသွားနိုင်ဘူးလား။
ခေတ်က တိုးတက်နေတယ်။
ပွင့်လင်းမြင်သာမှုရှိလာတယ်
လေ။

ဟာ၊ သွားနိုင်တာပေါ့။
လောလောဆယ်မှာ ဆေးမရှိ
သေးဘူးလေ။ မဟာ၊ ဝို၊
အတွက် ဘာတွေလိုမလဲဆို
ရင် ပြဿနာ ရုံတွေအများကြီး
လိုမယ်လေ။ ရုံတွေကတော့
ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အရမ်းကို နည်းလွန်းတဲ့
ပမာဏပဲ ရှိသေးတယ်။ နိုင်ငံ
တကာနဲ့ယှဉ်မယ်ဆိုရင် ဒါက
ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။ သုံး
လေးဆယ်လောက်ဆိုတာ လုံ
လောက်တဲ့ ပမာဏ မဟုတ်
သေးဘူး။ ရဲ့ ၂၀၀ တို့၊ ရဲ့
၃၀၀ တို့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေ
မှာ ရှိနေကြပြီ။ ရုံတွေများလာ
ရင် ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်စရာ
သိပ်မရှိဘူး။

ဒီအတိုင်း ဆက်သွားကြ
မယ်ဆိုရင် ကစားမလား၊
နားမလား ဆိုသလိုပဲ ဖြစ်
မသွားနိုင်ဘူးလား။

နောက်ဆုံး အခြေအနေ
အထိ၊ အသက်ရှင်လို့ရတဲ့
အခြေအနေအထိ ကြိုးစားပြီး
ရုန်းကန်ရမှာပဲ။ လုံးဝမရ
တော့တဲ့အခြေအနေကျမှပဲ
ရပ်ရမှာပေါ့။ သွားလို့ရတဲ့
အခြေအနေအထိတော့ ရေနစ်
တဲ့သူလိုပဲ မသေမချင်းဆက်
တော့ကူးနေရဦးမှာပဲ။ မကူး

နိုင်တဲ့အချိန်က
သေရမယ့်အချိန်
ဖြစ်သွားမယ်။
သရုပ်ဆောင်လုပ်တဲ့
အပြင်စီးပွားရေးသက်ကိုပါ
လှမ်းနေပြီလား။
စီးပွားရေးလည်း အခု
အချိန်မှာ နည်းနည်းပါးပါး
မြေစမ်းခရမ်းပျိုး
လုပ်ထားတာ
ရှိပါတယ်။
ရှေ့ဆက်
ဘယ်လောက်အထိ
ဆက်လုပ်သွားဖို့
ရည်ရွယ်ထားလဲ။
ပရိသတ်က
လက်ခံတဲ့အထိ၊
သွားလို့ရတဲ့
အခြေအနေအထိ၊
လုပ်ပိုင်ခွင့်ရနေ
တဲ့အချိန်မှာ
လုပ်နိုင်တာ
လုပ်သွားပါမယ်၊
ပရိသတ်က
လက်မခံဘူး
ဆိုရင်လည်း
နားပေါ့။
ကိုပိုင်း
စိုက်မယ့်ကား
မှာ အုပ်နဲ့
ဖြန်တဲ့ရမယ်
ဆိုတော့
အဆင်
ပြေတယ်
လို့
ပြောမလား၊
ဒါမှမဟုတ်
အမြင်ရိုးသွားပြီလို့
ပြောမလား။
ကျွန်တော်က
ဒီအတွက် ပိုကြိုက်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အုပ်က လုံးဝကား

မရိုက်တော့တာ
တော်တော်
ကြာသွားပြီဖြစ်လို့ သူကို
ကြည့်ချင်တဲ့ပရိသတ်တွေ
ရှိနေတဲ့အတွက်
ထူးထူးခြားခြား
ဖြူကြည့်ရမယ်ကားလို့
ပြောလို့ရတာပေါ့။
နောက်တစ်ချက်က
ဇာတ်လမ်း
အရမ်းတောင့်ကယ်၊
ခါရိုက်တာကလည်း
ကိုပိုင်းရိုက်မှာဖြစ်လို့
ပရိသတ်တွေလိုချင်တဲ့
ခံစားမှုရမယ်လို့
ထင်တယ်။ ဒီဇာတ်ကို
ကျွန်တော်
အရမ်းကြိုက်တော့
ပရိသတ်ကလည်း

၈၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်း
ကြိုက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
ခပြတ်ဦးက အူခဲကို
ကားတွေပဲ ဆက်ရိုက်နေချင်
တာလား၊ သာသနာ့သမီးကိုပဲ
ပြုရအောင်ဆုတ်နေချင်တာ
လား။
ကျွန်တော်က အခုက
အားလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင်
ဆုံးဖြတ်ခွင့်မထားတယ်။
သူ့ရဲ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်ဝစ်မစွက်ပါဘူး။
ကျွန်းပတော့ မယ်
အကယ်ခေါ်မယ့်ပွဲမှာ ခပြတ်ဦး
ဘယ်နှကားပါပြီ၊ ဘယ်ကား
နဲ့ချွတ်ထင်လို့ရယ်။
၂၀၁၄ ထဲမှာ ကျွန်
တော် ထင်တာ ၂ ကား ပါ

တယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိချင်
ရယ်။ နှလုံးသားဖြင့်ပြုလုပ်
သည့်ရယ်။ ၂၀၁၅ ခုကတော့
ရိုက်ထားတာ ၂ ကားပဲ ရှိ
တယ်။ မင်္ဂလာလှည့်ရယ်၊
လှူကြွယ်ဝင်အင်ရာ ရယ်လေ။
ရှေ့ကကားတွေမှာ
ကိုပိုင်းမဲ့ချည်း ဆုံးကားရဲ့
တယ်။ အခုရော ဘယ်နှကား
ပါလဲ။ အဲဒီကားအတွက်
မမှန်းဘူးလား။
နှလုံးသားဖြင့်ပြုလုပ်
သည်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့
ဘယ်နှစ်မှ မမှန်းဘူး။ သက်
သာအောင်ပဲ မှတယ်။ မှန်း
မထားဘူး။ မရသေးဘူး၊
ကျေနပ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက ကိုပိုင်း
နဲ့ရိုက်ရင် အကယ်ခေါ်ရ
တယ်။ တွဲတွဲမင်းသမီးက
လည်း အကယ်ခေါ်ရတယ်ဆို
တော့ ဒီနှစ် ဘယ်သူ့ရိုက်လဲ။
မိုးတေကို ရိုက်မယ်
ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်
အတွက်တော့ ဘယ်နှစ်က
ချွတ်လင့်မထားဘူး။ စိတ်ပဲ
မှားလည်း ထင်မထားဘူး။
လိုချင်ပြီး မရဘူးဆိုရင်
အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ ခါ
ကြောင်း စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးပါးလို့ ဆွဲကြတာ
ခွဲပါတယ်။

လင်းနိုင်

သားအနားလည်း ဝနေချင်
အနုပညာအလုပ်လည်း
ရပ်ချင်တာ
သက်မွန်မြင့်
လင်းနိုင်ဦး

ရုံတင်ပြသ ပေးတော့
မယ့် လူးရတနာသိုက် ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားမှာ ဇာတ်ရုပ်သုံး
မျိုးနဲ့ သရုပ်ဆောင်ပေးထား
တဲ့ သက်မွန်မြင့်ကို အထူးပွဲ
ပြသတဲ့နေ့မှာ သူ့ရဲ့ အနုပညာ
လှုပ်ရှားမှုများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

လူးရတနာသိုက်မှာ
သရုပ်ဆောင်ရတာ တော်
တော်ပင်ပန်းမှာပဲ။ ချော်လဲ
တာတွေ၊ ဒဏ်ရာရတာတွေ
ရော ရှိခဲ့သေးလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ သက်
မွန်က ကိုယ့်ကိုအားပေးတဲ့
ပရိတ်တွေအတွက် အခုလို
ကုမ္ပဏီကလည်း ငွေကုန်
ကြေးကျခံ၊ ဒါမှိုက်တာကလည်း
အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပြီး
ရိုက်ကူးပေးထားတာ ဖြစ်လို့
ပါဝင်ရတဲ့ကိုယ့်အတွက် ပင်
ပန်းတယ်လို့ မထင်ဘဲ လုပ်
ခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်
တယ်လို့ ပြောရပါမယ်။
ပင် ပန်းတာတွေကတော့
အများကြီးပါပဲ။ တောထဲမှာ
ပြေးရတာတွေကို ပရိသတ်
တွေ ကြည့်လိုက်ရင် မြင်ရမှာ
ပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလည်း
ကောင်းပါတယ်။ နောက်ခံ
အသံတွေနဲ့ အရူးပြုလုပ်
ချက်တွေပါ လုပ်ထားတော့

One Minute Interview
ကြိုရာခိုရာတစ်မိနစ်တာ

အဲဒီအချိန်ကတော့ နေရာချည်းပါပဲ။
အဲဒီအချိန်ကတော့ ကားကို ပြန်
ကြည့်လိုက်ရတဲ့အခါ ကျွန်
တို့ဆွေးပါတယ်။ တောထဲ
မှာ ခြေးရင်း ကျောက်တုံးကို
တက်နိုင်မိလို့ ချော်လဲတာ
လည်း ရှိတယ်။ သစ်ခက်
တွေ ဆူးတွေ ငြိတာတွေ
လည်း ရှိတယ်။ မြေပြင်မှာ
ကလေးတော့ မဟုတ်ဘဲ တောင်
တန်း၊ တောင်ဆင်းတွေပြေး
သွားဖြစ်လို့ပါ။

**ဇာတ်ရုပ်သုံးမျိုးနဲ့ ခံစား
တဲ့အကြောင်းလေးကိုလည်း
ပြောပြပေးပါဦး။**

ခံစားမှုအနေနဲ့တော့
အချိန်ကို ဒုက္ခရောက်တဲ့သူ
အရာဖြစ်တာပေါ့။ ရွှေပွင့်
အမွှာ သူက ခင်ပွန်းလည်း
မရှိဘူး။ သားရှိတယ်။ အစ်
ကိုလည်း ရှိသေးတယ်။ သာ
အဲဒီအခါကတော့ စုတစ်ခု။ ပျော်
နေတဲ့အချိန်မှာ လုံးဝ သူစိမ်း
အဆန်းအပြားတွေဆီ ရောက်
သွားတယ်။ အဲဒီကိုရောက်
သွားတဲ့အချိန်မှာ မိသားစုကို
ကွဲစားတဲ့စိတ် ရှိတယ်။ လူ
သူမျိုးတွေဆီရောက်သွားတဲ့
အခါ ကိုယ်က ဆန့်ကျင်လို့
ရတာ။ သူတို့ထားသလို နေ
ရတဲ့ဘဝ။ ထွက်ပြေးရင်
လည်း သေမှာပဲ။ ခေါင်း
ဆောင်ကြီးက ကြင်ရာတော်
မြှောက်မယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က
အဘောမတူလို့လည်း မရ
ဘူး။ တော်တော်ဒုက္ခရောက်
ရတာပေါ့။ ထွက်ပြေးတဲ့
အခါမှာလည်း ဟိုမှာ သား
လေးကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့
ကိုယ်ရဲ့ရင်သွေးကို ထားခဲ့ရ
မယ်အဖြစ်က အရမ်းနာကျင်
ရတယ်။ ထွက်ပြေးလွတ်
မြဲမက်မယ်ဆိုရင်လည်း

ကိုယ့်သားလေးနဲ့ ပြန်ဆုံရမယ်။ အဲဒီလို အပျော်က နည်းနည်း။ ဒုက္ခဆင်းရဲမှုတွေကြားမှာ
လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကာရိုက်တာပါ။ မဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝမှာ နေရတဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ဆတ်ကျတာ၊
စိတ်ဆင်းရဲတာရှိပေမဲ့ လွတ်မြောက်စရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မလျှော့ဘဲ လွတ်မြောက်ဖို့ကို ကြိုးစား
နေတာ။ ဇာတ်သိမ်း ရိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သားလေး အားချစ်လေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားတဲ့
အချိန်ဆိုတော့ တကယ့် မိခင်စိတ်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ မိခင်စိတ်နဲ့ သရုပ်ဆောင်တုန်းက
တော်တော်လည်း ခံစားရသလို၊ တော်တော်လည်း ကြေကွဲခဲ့ရတယ်။ ပရိသတ်တွေ ကြည့်လိုက်ရင်
မြင်ရမှာပါ။

**ခုလောလောဆယ် ကားရိုက်တွေကျနေတာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ မိသားစု တာဝန်ကြောင့်
လား၊ သားအတွက်ကြောင့်လား။**

တမင်လျှော့ပြီးရိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်ကျော်လောက် သားအတွက် အချိန်
ပေးလိုက်ရတာလည်း ပါတယ်။ ပြန်ပြီး ရိုက်တဲ့အခါမှာ မိမိယုံ သိပ်မရိုက်ကြတော့ဘဲ ကားကြီး
တွေပဲ ရိုက်နေကြတာ ပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ရိုက်တာမျိုး မဟုတ်တော့
သက်မွေခဲ့လိုက်မှပဲ ဒါရိုက်တာကလည်း ခေါ်မယ်လေ။ အရင်လိုလည်း အများကြီးက ရိုက်လို့
မရဘူး။ ကလေးကိုလည်း အချိန်ပေးရတယ်။ ကလေးကလည်း ငယ်သေးတော့ မွှါပြီးလုပ်ရ
တယ်။ အားချစ်လေးက အခုမှ ၁၀ လက ရှိပါသေးတယ်။

**ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ကားကြီးတွေပဲ ရိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား။
လိုက်တဲ့ကာရိုက်တာမှ ရိုက်ဖြစ်တော့မှာလား။**

ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကာရိုက်တာ၊ ဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖွဲ့စည်းရမှာပဲ။
တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုတော့ ပေးဆပ်ရမှာပဲ။ ဒီကာရိုက်တာကိုလည်း လုပ်ချင်တယ်။ သားကို
လည်း မခွဲနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မပြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခု ဖွဲ့နွဲ့လွတ်ရမယ့်အနေအထားမှာ ကိုယ်က
ရောက်နေတော့ ဖွဲ့နွဲ့လွတ်ရမှာပဲ။ တခြားတော့ သိပ်မခက်ပါဘူး။ ခရီးသွားပြီး ရိုက်ရမယ့်
ကားမျိုးဆိုရင် ခက်တယ်။ ခရီးသွားတော့ ၅ ရက် လောက်အထိကို တောင့်ခံနိုင်သေးတယ်။
၅ ရက်ကျော်သွားရင် မခံစားနိုင်ဘူး။ ခရီးသွားတာကို သဘောမကျပေမဲ့ အနုပညာသမား
တွေရဲ့ဘဝက ကိုယ်ရွေးချယ်ချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း သွားလို့မရဘူး။ ပရိသတ်အတွက် ဒီဇာတ်
လမ်းလေးက ဆန်းသွားမယ်။ ကိုယ့်ကိုမြင်နေကျပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် လုပ်ရမှာပဲ။

အမျိုးသားကရော မရိုက်ဖို့ မတားဘူးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆက်ရိုက်စေချင်တာလား။

အမျိုးသားကတော့ သက်မွေ ခံစားချက်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ ဒီဟာ
ဖြစ်တာက ကလေးအနားမှာပဲ နေချင်တယ်။ ဒီအနုပညာအလုပ်ကိုလည်း မဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်
ချစ်တဲ့အနုပညာတစ်ခု၊ ကိုယ် ၁၆ နှစ်လုံးလုံး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်လာတဲ့အလုပ်
တစ်ခုဖြစ်တော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ နောက် ပရိသတ်တွေကလည်း အများကြီး ကိုယ့်ကို ချစ်နေကြ
သေးတယ်။ ဒါတွေကို အမျိုးသားက အကုန်လုံး နားလည်ပေးတော့ အားပေးပါတယ်။

အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကို ဒီစာမျက်နှာထက်က ဘာပြောချင်လဲ။

အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်နှစ်လောက် ပျောက်သွားတဲ့အချိန်မှာကို မမေ့လျော့
သေးဘဲနဲ့ အခုလို ဆက်လက်အားပေးမှုကြောင့် ကိုယ်က ဆက်ပြီး ရိုက်နေရတာ။ သူတို့သာ
အားပေးတော့ဘူးဆိုရင် ကယ်သူကမှ ခေါ်ရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဂရီကျူဆာကမှလည်း
ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်ထပ် ကလေးယူဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား။

ကလေးဆိုတာ လိုချင်တိုင်းလည်း ယူလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားဝေးလို့ ရယ်ဆိုရင်
လည်း ယူချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်တုန်းက မောင်နှမငါးယောက်ဆိုပေမဲ့လည်း အငယ်ဆုံးက
အသက်နည်းနည်း ကွာသွားတော့ သူက ကျောင်းတက်ရင် ကိုယ်က ချင်းတောင်မှာ ကုန်ခဲ့တယ်။
ကိုယ်ကလေးကတော့ အဲဒီလို လုံးဝ မမြင်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ - လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်နီ

တိုက်ဆိုင်မှုရှိပျင်နဲ့
လိုင်လာခမ်း
 ချို

စိန်ဌေးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာမောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်) ရိုက်ကူးရေးခဲ့တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ရုံတင်ပြသခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကားမှာ ပြေတီဦး၊ မိုးဟောကို၊ လိုင်လာခမ်းတို့ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်များက လိုင်လာခမ်းကို အကယ်ဒမီတစ်ကြိမ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ သရုပ်ဆောင်အဖြစ် သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိမှာ တူရကီနိုင်ငံ အီစတန်ဘူလ်မြို့ကို ရောက်ရှိနေတဲ့အတွက် ဆက်သွယ်မေးမြန်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

□ လိုင်လာခမ်း အခုဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်မြို့ကို ရောက်နေပါသလဲ။

တူရကီနိုင်ငံကို ရောက်နေပါတယ်။ ဒီမှာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကိုတက်ဖို့ ရောက်တာပါ။

ဧပြီလ ၃ ရက်မှာ အကယ်ဒမီပေးပွဲကျင်းပတော့

One Minute Interview
 ကြိုရာခိုရာတစ်မိနစ်တာ

[www.dhammadownload.com](#)

အိပ်မက်တောင်
မမက်ခဲ့ပါဘူး
G-Fatt
သင်းဝဝ

ဒီလရိုင်းထဲမှာ G-Fatt ဆိုတဲ့ အသံကို ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ကြားလာရပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ G-Fatt ဆို တာ ဟုန်းခနဲ ထ.တောက် လာတဲ့ ကောက်ရိုးမီးတောက် တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ Under- ground ကနေတစ်ဆင့်၊ ဂရိသတ်ရှေ့မှောက် ရောက် အောင် နှစ်နှံချိုပြီး ကြိုးစားခဲ့ ရတဲ့ G-Fattပါ။ အခု ဒီ G- Fatt ထဲ - Denzo, VeVe, Media 7 တို့ ပူးပေါင်းစီစဉ်တဲ့ Music Tour တွေမှာ စိုင်းစိုင်း၊ ခမ်းလှိုင်၊ Snare တို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ လိုက်ပါဖျော်ဖြေခွင့်ရမယ့် Hip Hop အဆိုရှင် ဖြစ်ခဲ့ပါ လို့။

ဒီအတွက် သူ ဘာတွေ ပြောချင်လဲ။ ဒါ ဘာကြောင့် လဲ။ ဘာတွေ ပြင်ဆင်နေပြီ လဲ ဆိုတာကို သူ့စကားလုံး တွေထဲမှာ ဖြောင့်ကြည်မိတဲ့ အခါ...။

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊ Snare တို့နဲ့အတူ Music Tour မှာ လိုက်ပါဖျော်ဖြေဖို့ ကမ်းလှမ်းခံရတာ ဘာ ကြောင့်လို့ ထင်လဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုစိုင်းရဲ့ စိစဉ်မှု၊ ကျွန်တော်

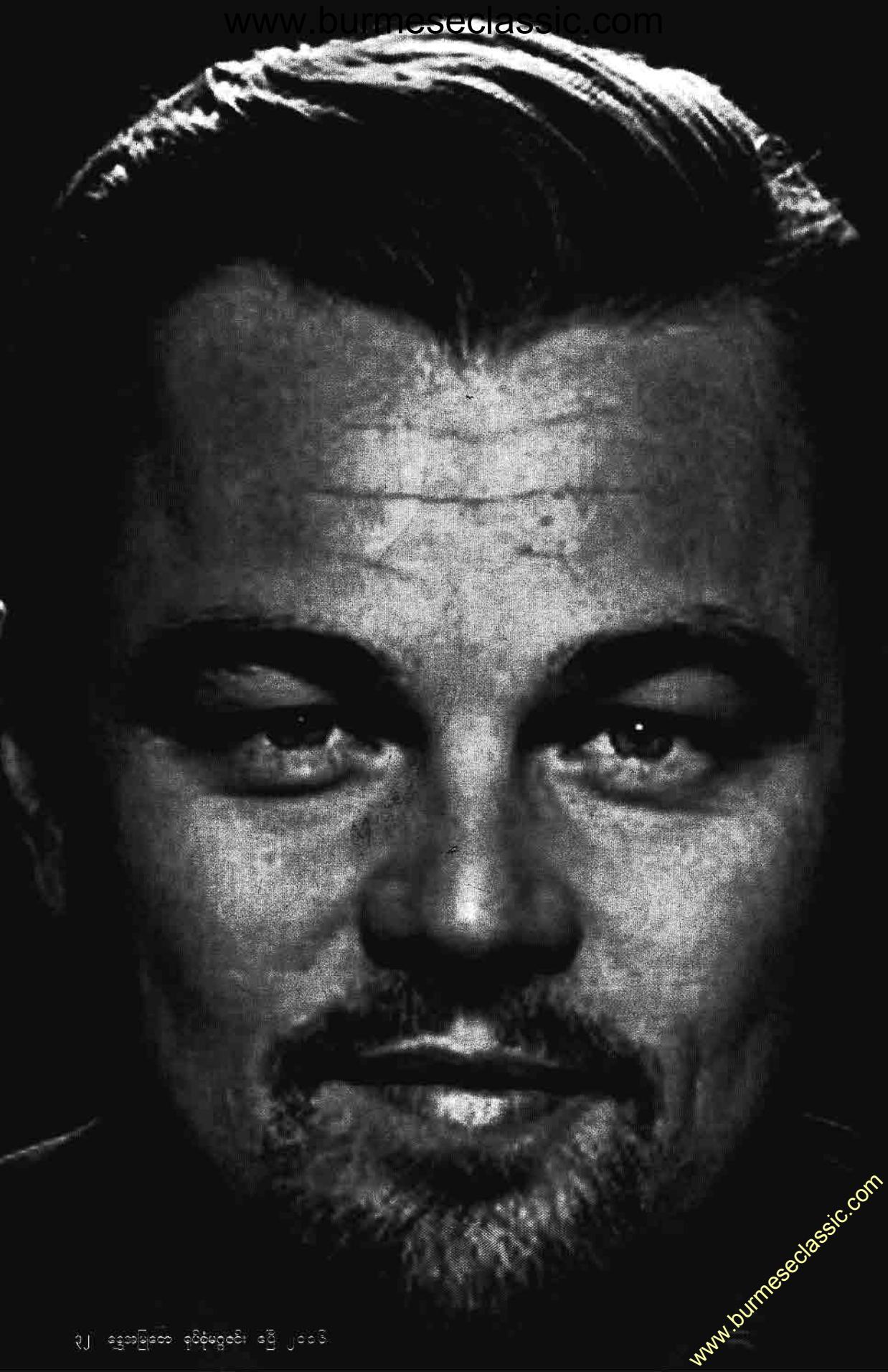
One Minute Interview
ကြံရာခိုရာတစ်မိနစ်တာ

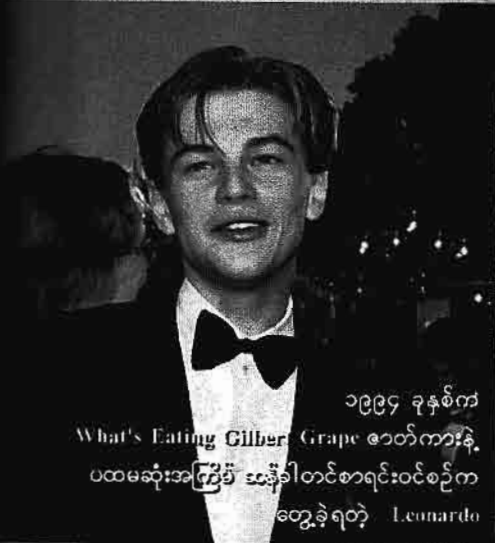

The Revenant ဇာတ်ကားမှာ Leonardo နဲ့
တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ Tom Hardy ပဲ
အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲမှာ Selfie ရိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အကောင်းဆုံးအမျိုးသမီး
ဇာတ်ပို့ဆုစာရင်းဝင်
Rooney Mara က
Emily Blunt ရဲ့
ကိုယ်ဝန်ကိုကြည့်ပြီး
သဘောကျနေပါတယ်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်က

What's Eating Gilbert Grape ဇာတ်ကားနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အိတ်တင်စာရင်းဝင်စဉ်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ Leonardo

၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ Titanic ဇာတ်ကားမှ Winslet နဲ့ Leonardo

သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရင် ဆန်ခါတင်စာရင်းဝင်တာ ၁၃ ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီး တစ်ကြိမ်စီသာ ဆုရခဲ့ကြပါတယ်။

အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင် ဂျူလီ ထန်နီးမိုးက စာအိတ်ဖွင့်ဖောက်ပြီး အကောင်းဆုံးအမျိုးသားဇာတ်ဆောင်ဆု ရရှိသူက လီယိုနာဒိုဒီကာပါရီယို ဖြစ်ပါတယ်လို့ ကြေညာလိုက်ချိန်မှာ သူက ဓတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အပါးမှာရှိတဲ့ မီခင်ဖြစ်သူကို နှမ်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စင်ပေါ်ကို တက်သွားပြီး 'ဒီဆုဟာ ကျွန်တော် ၄ နှစ်သားအရွယ်က စည်းက အိပ်မက်မက်ခဲ့ရတဲ့ ဆုဖြစ်ပါတယ်' လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ဆုယူအပြီး သတင်းထောက်များကို ပြောကြားရာမှာတော့ 'ကျွန်တော် ဒီည အရမ်းပျော်ပါတယ်' လို့လည်း ဆိုခဲ့ပါတယ်။

လီယိုနာဒိုရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုအစက ကလေးကစားစရာကြော်ငြာ ရိုက်ကူးမှု ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကအစ သူဟာ ဆန်ခါတင်စာရင်း ငါးကြိမ်တိတိ ဝင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၄၁ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ လီယိုနာဒိုက အခုချိန်မှာတော့ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုကို အထူးသတိပေးနေတဲ့ ရင်ကျက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ဆုလက်

ခံယူရာမှာ ဒီရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ကူးဖို့ နှင်းတွေကျနေတဲ့နေရာ လိုအပ်တာကြောင့် တောင်ပိုင်းဒေသများအထိ သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့ရတယ်လို့ ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း အော်စကောဆုရှာသွားတဲ့ သူ့သားရဲ့လှုပ်ရှားမှုများအတွက် အားရကျေနပ်နေသူပါ။ People မဂ္ဂဇင်းက သူမကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းရာမှာ 'ကျွန်မ အရမ်းပျော်ပါတယ်။ သားအတွက် ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်။ ဂုဏ်အယူဆုံးကတော့ သူပြောသွားတဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားပါ။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စထက် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သတိပြုရမယ့်ရာသီဥတုအကြောင်းကို သူပြောသွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက နားထောင်နေမှာဖြစ်လို့ ဒီအခွင့်အရေးကို သူ အစ်အရ အသုံးချလိုက်တာပါပဲ' လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ဆုပေးပွဲအပြီးမှာ အိတာလျံစားသောက်ဆိုင်ဖြစ်တဲ့ Ago မှာ သူမိသားစုဝင်များနဲ့ ညစာစားကြပါတယ်။ Vanity Fair မဂ္ဂဇင်းက ကျင်းပပေးတဲ့ အော်

စကာပါတီကို တက်ရောက်လာရာမှာလည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်တဲ့ Tobey Maguire, Ben Affleck, Chris Rock တို့နဲ့ ပိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီပွဲအပြီးမှာတော့ မန်နေဂျာဖြစ်တဲ့ Guy Oseary ရဲ့အိမ်ကို သွားခဲ့ရာ အဲဒီအိမ်မှာ ထိပ်တန်းမင်းသား၊ မင်းသမီးများဖြစ်တဲ့ Eddie Redmayne, Gwen Stefani တို့နဲ့ ပါတီပွဲကျင်းပခဲ့ပါသေးတယ်။ တစ်ညလုံးကျင်းပနေတဲ့ ပါတီပွဲများကို လှည့်ပတ်တက်ရောက်ခဲ့တဲ့ Leonardo ရဲ့အပါးမှာတော့ မိန်းကလေးများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီညမှာ သူအဓိကဦးစားပေးတာကတော့ မိဘနှစ်ပါးပါပဲ။ 'ကျွန်တော့် မိဘတွေက ကျောင်းဆင်းရင် စတုဒီယိုတွေဆီ ခေါ်သွားပြီး သရုပ်ဆောင်ခိုင်းလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေထဲမှာ အော်စကာဆိုတာ ရှိနေခဲ့ပါပြီ' လို့ ABC သတင်းဌာနသို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ■

စာနည်ညီမိ

Frenzo Production နဲ့

Ve Ve

Myanmar Media 7 တို့

ပူးပေါင်းပြီး အနုပညာ
သမားများ တင်ဆက်သွား

ကြမယ့်အစီအစဉ်များနဲ့

ပတ်သက်ပြီး မတ်လ

၆ ရက် မွန်းလွဲ

၁ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့

ပြည်လမ်းရှိ

နီမိုတယ်ဟိုတယ်မှာ

ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီပွဲမှာ Frenzo

Production ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ကို

သူတို့ရဲ့ အနုပညာ

တင်ဆက်သွားမယ့်

အစီအစဉ်များနဲ့ပတ်သက်ပြီး

မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

စိုင်းစိုင်းရဲ့ Frenzo နဲ့

Media 7 တို့ ပူးပေါင်း

လိုက်ရင် ဘယ်လို

အပေါင်းလက္ခဏာတွေ

ထွက်ပေါ်လာမယ်လို့

ယုံကြည်လို့လဲ။

အဓိကကတော့

ကျွန်တော်တို့က

Frenzo Music Tour

စီစဉ်ပါမယ်။

ရန်ကုန်ပါမယ်။

မန္တလေးပါမယ်။ ပြီးတော့

အခြားမြို့တွေကိုလည်း

သွားမယ်။ ကျွန်တော်

၁၀ ပွဲလောက်

စီစဉ်ချင်ပါတယ်။

အဆိုတော်ဆိုတော့

သီချင်းဆိုချင်တာပေါ့။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်

စီစဉ်တဲ့အခါမှာ

ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေအနေနဲ့

အကောင်းဆုံးစီစဉ်နိုင်မယ်လို့

ယုံကြည်တယ်။ ဒီအတွက်

သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း

စုစည်းထားပါတယ်။

ပွဲလုပ်တဲ့အခါမှာ

မိဒီယာပုံရီးမှုလည်း

လိုပါတယ်။ စပွန်ဆာတို့၊

ငွေကြေး အစရှိသဖြင့်

ပေါ့။ Brand တွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှု

လည်း ပါပါတယ်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း

အိပ်မက်ဆွဲဆောင်မှု ကျွန်တော်ရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုစုစည်းပွဲ

လင်းနိုင်ဦး

သွားဖို့ အရမ်းခက်ပါတယ်။
ဓပုန်ဆာမပါဘဲနဲ့လည်း ရှိုးပွဲ
က ရပ်တည်လို့ မရပါဘူး။
ဒီအစီအစဉ်တွေလုပ်ဖို့ တိုင်
ပင်ကြတဲ့အခါ ကိုဝေမင်း
မောင်တို့ Media 7 ကလည်း
စိတ်ဝင်စားတယ်။ Ve Ve က
လည်း ပံ့ပိုးမယ်။ အဲဒီတော့
Media 7 ရဲ့ကူညီမှု၊ Ve Ve ရဲ့
ပံ့ပိုးမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ Mu-
sic Tour ခရီးစဉ် စိတ်ကြိုက်
စီစဉ်နိုင်တာကြောင့်ပါ။

Media 7 နဲ့ စီစဉ်လိုက်
တော့ ဒီပြင်ပွဲစီစဉ်သူတွေနဲ့
မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးလား။
အပြင်မှာ ပြောနေကြတာက
ကိုတစ်နားလုပ်တဲ့ မဆိုတော့
ဘူးလားလို့ မေးကြတဲ့အပေါ်
ဘာပြန်ပြောချင်လဲ။

ကျွန်တော်တို့က မည်
သည့် Entertainment နဲ့မဆို
လုပ်ကိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။
ဥပမာ ကျွန်တော့် Birthday
Show ကို Ve Ve က ဓပုန်ဆာ
ပေးတယ်။ Media 7 က
လည်း ကူညီတဲ့အတွက် ဒီပွဲ
က ပထမဦးဆုံး ဖြစ်လာ
မယ်။ ထို့အတူပဲ Snare အဖွဲ့
ကို တခြား Entertainment က
လာငှားမယ်။ အခြားကုန်
ပစ္စည်းတစ်ခုခုက ဓပုန်ဆာ
ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း လက်ခံ
ပါတယ်။ ထားပါတော့။ G-
Fatt ကို တခြားပွဲက လာငှား
မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
ဒီပြင်က လာငှားမယ်ဆိုရင်
အလျဉ်းသင့်ရင် ဆိုပါမယ်။
မည်သည့် Entertainment နဲ့
မဆို၊ ဘယ်ပွဲမဆို အဆင်ပြေ
တယ်။ ညှိနှိုင်းလို့ရတယ်ဆိုရင်
ဆိုမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်
နှစ်စာမှာ Frenzo Music
Tour ကို Ve Ve ကနေပြီးတော့

တစ်ဦးတည်း ဓပုန်ဆာ ပေးထားပါတယ်။

Frenzo Music Tour ထွက်တဲ့အခါ ဘယ်သူတွေပါကြမှာ
လဲ။ အဓိက အဆိုတော်တွေအနေနဲ့ပေါ့။

အဓိကအနေနဲ့ Frenzo Production က စီစဉ်တဲ့အခါမှာ
ရှေ့မှာလည်း ပွဲတွေလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ စိုင်းစိုင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းများ၊
Snare၊ ပြီးတော့ G-Fatt၊ နောက်တစ်ခုက Frenzo ပွဲတွေတိုင်းမှာ
ပါဝင်တဲ့ ဘန်နီဗြီး၊ ပြီးတော့ သွားတဲ့မြို့တွေ၊ ဆိုမယ်ပွဲတွေက
တောင်းဆိုမှုနဲ့ အခြားအနုပညာရှင်တွေရဲ့ ရက်အားမူပေါ်မှာ
မူတည်ပြီးတော့ တခြားအနုပညာရှင်တွေနဲ့လည်း အားဖြည့်ပြီး
သွားပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေချည်းပဲ သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ဘယ်တော့လောက်စ၊မှာလဲ။ ဘယ်နှပွဲလောက်
ဖြစ်သွားမလဲ။

၁၀ ပွဲလုပ်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်။ သင်္ကြန်အပြီးကနေစပြီး
တော့ လာမယ့်ပွဲရာသီ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်၊ ဇန်န
ဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီအထိ သွားပါမယ်။

စိုင်းစိုင်းက ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်မှာပြောခဲ့တယ်။ ဒီနှစ် Birthday
Show လုပ်ဖြစ်ချင်မှလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အခု ဘာကြောင့် လုပ်ဖြစ်
သွားတာလဲ။

Birthday Show ကို ကျွန်တော် ကျင်းပခဲ့တာ ၁၀ နှစ်ရှိပါ
ပြီ။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကျွန်တော်ဆက်လုပ်ဖို့၊ မလုပ်ဖို့ ဇေဝေဝါ
ဖြစ်ပါတယ်။ မနှစ်ကဆိုရင်လည်း လုပ်ဖို့၊ မလုပ်ဖို့ ဇေဝေဝါဖြစ်
နေတဲ့အချိန်မှာပဲ အားလုံးကနေပြီးတော့ စိုင်းစိုင်း Birthday Show
မလုပ်ဘူးဆိုရင်လည်း အားလုံးပါတဲ့ ပွဲတစ်ခုတော့ လုပ်မယ်။
နှစ်စဉ် ကျင်းပနေကျပွဲကိုတော့ အပျက်မခံဘူး။ ပရိသတ်တွေ
ကလည်း ကြည့်မယ်ဆိုတာကြောင့် April 10th ကို စီစဉ်ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီနှစ်အတွက်လည်း အားလုံးနဲ့တိုင်ပင်တဲ့အခါမှာ Birth-
day Show ပြန်လုပ်၊ စိုင်းစိုင်းအနေနဲ့လည်း အပုဒ် ၃၀ လောက်
တစ်ကိုယ်တော်ဖော်ပြပွဲစနဲ့ သီချင်းအများကြီးဆိုတာ တစ်နှစ်
ရှိသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ပြန်ဆိုချင်ပါတယ်။
နောက်တစ်ခုက အရိုးသားဆုံး ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာပေါ့
လေ။ အသက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတယ်။ ငယ်
သွားမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆိုရင် မဆိုနိုင်တော့တဲ့ အချိန်
ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အားမပေးတော့မယ့် အချိန်ဆိုတာလည်း
ရှိလာနိုင်တယ်။ ဝိုင်းဝန်းကြမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ၊ ပံ့ပိုးကြမယ့်
ဓပုန်ဆာတွေ မရှိတော့မယ့်အချိန်ဆိုတာလည်း ရှိလာနိုင်တယ်။
ဒါတွေအားလုံး အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေ
ရော၊ စီစဉ်ပေးမယ့်သူရော၊ ပံ့ပိုးပေးမယ့်သူရော၊ အားပေးမယ့်
ပရိသတ်တွေကလည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှု ရှိုးပွဲဆိုတာ ဖြစ်
တာပါ။ နောက်နှစ်တွေ၊ နောက်နှစ်တွေ လုပ်နိုင်မယ်၊ မလုပ်နိုင်
ဘူးဆိုတာ မသေချာပါဘူး။ ဒီနှစ် ကျွန်တော်လုပ်မယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော်ပရိသတ်တွေက လာကြည့်နေလို့ ကျွန်တော် ပျော်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဝိုင်းဝန်းကြမှာပါ။
ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ

ပါ။ သီချင်းဆိုခွင့်ရတာဟာ
ကျွန်တော့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ပွဲထပ်လုပ်
ခွင့်ရခြင်းဟာ ကျွန်တော့်
အတွက် အမြတ်ပါပဲ။ ကျွန်
တော် ဆိုခွင့်ရတဲ့ အချိန်အထိ
ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါတယ်။
နောက်နှစ် ကျွန်တော် မသေ
ချာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ခွင့်ရ
ရင်၊ ဆိုခွင့်ရရင် ဆိုမယ်၊ လုပ်
မှာပါပဲ။

စိုင်းစိုင်းပြောဖူးတာက
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတမ်း ၁၈
နှစ်လို့ခံယူထားတယ် မဟုတ်
လား။

မှန်ပါတယ် ခင်ဗျ။
ကျွန်တော့်ရဲ့ တကယ့်ဘဝမှာ
တော့ လူဟာ တစ်နှစ်ထက်
တစ်နှစ်ကြီးလာပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်စားမှုနဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့အနုပညာဖန်တီး
မှု၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခွန်အားတွေ
ကိုတော့ အမြဲတမ်း ၁၈ နှစ်
လို့ ခံယူပြီးတော့ ၁၈ နှစ်
သားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်
အားထက်သန်မှုတွေနဲ့ အနု
ပညာကို လုပ်ပါတယ်။

အခု စိုင်းစိုင်းက သီချင်း
သွင်းနေတယ်လို့ကြားရတော့
တစ်ကိုယ်တော်အခွင့်အတွက်
လား၊ Music Tour အတွက်
လား။

ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်
စီးရီးလည်း ပြင်ဆင်နေပါ
တယ်။ မပြီးသေးပေမဲ့ ပြီးလု
ပြီးခင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကြိုးစား
နေပါတယ်။ ဒါသည် တစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်တို့သည် ညီအစ်ကို
တွေအားလုံးပေါင်းပြီးတော့
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အခွင့်
တစ်ခွေလုပ်နေပါတယ်။
အုပ်စုခွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက်

အဆိုကြဆိုတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘဲ
ဒီသီချင်းကိုပဲ ဝိုင်းဆိုကြ
မယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်ကျ
တော့ တစ်ယောက်တည်း
ဆည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်
ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပျော်စရာ
ထောင်းတယ်။ စည်းလုံး
ညီညွတ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ရည်
ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ Welcome

to Frenzo ဆိုပြီးတော့ အခွေ
တစ်ခွေ စီစဉ်နေပါတယ်။
Welcome to Frenzo မှာ
ဘယ်သူတွေ ဆိုကြမှာလဲ။
ပျော်စရာဆိုတော့ အမြူးလေး
တွေ၊ အမြောက်လေးတွေ
ဖြစ်လေး။

Welcome to Frenzo မှာ
မိုင်းမိုင်းနဲ့သုငယ်ချင်းများရယ်၊
Snare ရယ်၊ ဘန်နီဖြိုးရယ်၊
G-Fatt ရယ် ပါဝင်ပါတယ်။
ထွန်းတဲ့သုငယ်ချင်းတွေလည်း
သီချင်းပေါ်မှာမူတည်ပြီးတော့
မိတ်သုလည်းပါမယ်၊ မပါတဲ့
သူလည်းမပါဘူး။ နန္ဒစိုင်းပါ
ရင်ပါမယ်၊ ကိကိ ပါရင်ပါ
မယ်။ အားလုံးကတော့ ဝိုင်း
ပြီးလုပ်နေပါတယ်။ လော
လောဆယ် ပြီးထားမှုအရက
တော့ ကျွန်တော်ပါမှာသေချာ
တယ်။ ကျွန်တော့်သီချင်း
တော်တော် များများပြီးနေပြီ။
ဘန်နီလည်း တချို့အပုဒ်တွေ
သွင်းပြီးပါပြီ။ Snare လည်း
ပါမယ်။ G-Fatt ဆီကတော့
သီချင်း မလာသေးပါဘူး။
အားလုံးစုစည်းပြီးရင်တော့
ဒီအခွေလေးကို ထုတ်သွားပါ
မယ်။

ညီငယ်တွေဖြစ်တဲ့ ဘန်
နီဖြိုးတို့၊ ရဲရင့်အောင်တို့က
ဆက်တိုက် ကားတွေရှိကုန်
တော့ ဝိုင်းဝိုင်းက ဘာလို့ ဆက်
မရိုက်သေးတာလဲ။ အခြေ

အနေတစ်ခုကို မောင့်ကြည့်နေတာလား။

အောင်ရဲ့နှုတ်သမီး တင်ခါနီးမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားတာ
တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒီကားတင်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်
တွေရော၊ အကုန်လုံးက ဝေဖန်ပေးကြမှာတွေရှိမယ်။ အကြံပြု
မယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆက်ရှိကုန်မယ့်
ရုပ်ရှင်တွေကို စဉ်းစားမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။
ဆိုတော့ အောင်ရဲ့ နုတ်သမီး ရုံတင်လာတဲ့အခါ အတိုင်းအတာ
တစ်ခုအထိလည်း အောင်မြင်လာတဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဆက်
ရှိကုန်ဖို့ အားအင်တွေရှိလာပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့
Birthday Show လုပ်မယ်။
Music Tour လုပ်မယ်။ ပြီး
တော့ သင်္ကြန်ပြတိုက် ရုပ်ရှင်
ကားရုံတင်ဖို့ ကြိုးစားနေ
တယ်။ ဒါကြောင့် သင်္ကြန်
မရောက်ခင်တော့ ကားမရိုက်
ဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သင်္ကြန် ပြတိုက် ကို
ဘယ်တော့ ရုံတင်ဖြစ်မှာလဲ။

သင်္ကြန်ပြတိုက် ရုပ်ရှင်
ကားကို ကျွန်တော်က ဒီနှစ်
သင်္ကြန်မတိုင်ခင် ရုံတင်ချင်ပါ
တယ်။ ဒါကို အခုချမှတ်ထား
တဲ့ B ရုံတွဲကနေပြန် ကျွန်တော်
ကြိုးစားနေပါတယ်။ ပြသခွင့်
ရမယ်လို့လည်း ကျွန်တော်
မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ပြသ
ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေသလို
ရမယ်ဆို ရင်လည်း မကြာခင်
အထူးပြုပြန် ကြိုးစားပါမယ်။

သင်္ကြန်ပြတိုက် ရုပ်ရှင်
ကားမှာ ဘယ်သူတွေ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ထားတာလဲ။
နာမည်နဲ့အညီ သင်္ကြန်ကားပဲ
လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ သင်္ကြန်
ကားပါပဲ။ ရန်ကုန်သင်္ကြန်ပါ။ ကျွန်တော်က နှစ်ပေါင်းများစွာ
သင်္ကြန်မှာမူကွဲပဲကိုဦးစီးပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်လည်းဆို၊ ရေလည်း
ပက်။ သုငယ်ချင်းတွေလည်းဆို၊ ရေလည်းပက်ကြနဲ့စုပြီး မူကွဲပဲ
ထိုးခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီမူကွဲပဲထိုးတဲ့ အတွေ့အကြုံကို အခြေခံပြီး
တော့ ဆရာ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)က ရိုက်ပေးထားတာ
ပါ။ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ကိုမင်းခိုက်စိုးစန်ကရေးပေးထားတာ
ပါ။ အဲဒီကားမှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ နန်းဆုဦးရယ်၊ ခင်ဝင့်ဝါရယ်
ခေါင်းဆောင်ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။

ဒီနှစ်သင်္ကြန် ရန်ကုန်မှာ
ပဲလား။ ဘယ်မှာပျော်ဖြေဖြစ်
မှာလဲ။

ရန်ကုန်မှာပဲ နှစ်စဉ်နှစ်
တိုင်းလို မူကွဲပဲထိုးပါမယ်။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သီရင်
တာကတော့ ဝိုင်းဝိုင်းရဲ့ချစ်သူ
က အနုပညာရှင်ထဲကပဲလား
လို့ပါ။

သေချာတာကတော့
အနုပညာရှင်ထဲကတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်ကလူ
ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အာမ
မခံနိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါ
မယ်-လို့ ဖြေကြားပေးခဲ့ပါ
တယ်။ ■

လင်းနိုင်နီ

မိန့်ဌေး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
အတွက် လွှင့်မင်းအုပ်စုဇာတ်လမ်း
ဇာတ်ညွှန်းကို ဝါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အရုဏ်ဦး)က ပုံဖော်ရိုက်ကူးပြီး
ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့
ရန်အောင်၊ ဖိုးမြတ်သူဇာ၊
ထက်ထက်မိုးဦးတို့နှင့်အတူ
အောင်ရဲလင်း၊ ခင်ဝင်းဝါတို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြတဲ့
ရယ်ချွေးမ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကို
သက်ဆိုင်ရာ ဆင်နွှဲအဖွဲ့က
ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက်
ကြိုတင်မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။
ကိုဥက္ကာ (ရန်အောင်)နှင့်
မိုးရွှေလွှာ(ဖိုးမြတ်သူဇာ)တို့မှာ
တစ်ဦးတည်းသောသားကလေး
နေမင်းခန့်(အောင်ရဲလင်း)
ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။
မိုးရွှေလွှာက သူယောက်ျား
ကိုဥက္ကာကို ဘယ်မိန်းမကြည့်
တာမှမကြိုက်ပါဘူး။
မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို အသွားမှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့
လှိုင်သစ္စာ(ထက်ထက်မိုးဦး)နှင့်ဆုံဖြစ်
ပါတယ်။ ငယ်ဇော်က လှိုင်သစ္စာက
ကိုဥက္ကာကို ချစ်ခဲ့ဖူးသူ
ဖြစ်တာကြောင့်
မိုးရွှေလွှာက
တစ်ကျော့ပြန်ပြီးနောက်
သွားမှာကို ခိုးရိမ်ပါတယ်။

ဝါရင့် သရုပ်ဆောင်များနှင့် ရယ်ချွေးမ

ပြည်ပမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ
နေခဲ့ပေမဲ့ လှိုင်သစ္စာ က
အခုထက်ထိ အပျိုကြီးပါပဲ။

လှိုင်သစ္စာ တွေ့ဖူးတဲ့
ယောက်ျားတွေက ငွေချူတဲ့
ယောက်ျားများသာ ဖြစ်တဲ့
အတွက် သူ ကလည်း

ယောက်ျားဆိုရင် တော်တော်
ကြောက်နေပါပြီ။ မမျှော်လင့်
ဘဲ သူ့ထက် အသက်အများ
ကြီးငယ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်
ကို မျက်လုံးချင်းဆုံခဲ့ရာက
စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။ ဒီ
လူငယ်နဲ့ မကြာခဏ ဟိုနေရာ

ဒီနေရာမှာ တွေ့ဖန်များလာ
တော့ လှိုင်သစ္စာက ဆုံစည်း
ချင်လာပါတယ်။

အတွေ့အကြုံများတဲ့ သူ
ငယ်ချင်းဖြစ်သူကို အကြံ
ဉာဏ်တောင်းတဲ့အခါတိုင်း
သူယောက်ျား ပါသွားမှာစိုး

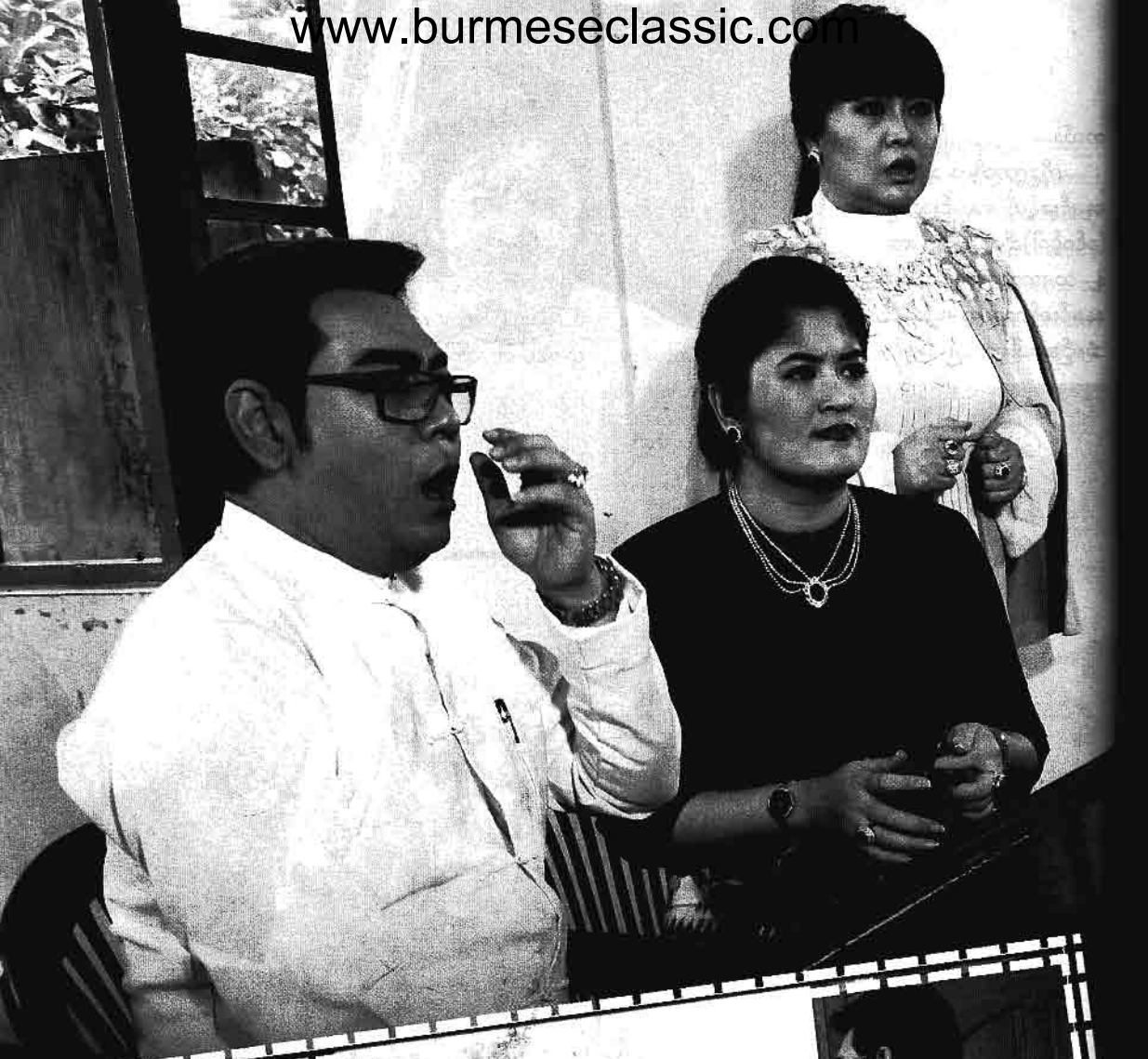
တဲ့ ရွှေယွန်းလွှာကလည်း
အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း
တွေ ပေးပါတယ်။ ပေးတဲ့
အကြံအတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့
ရာက နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ
စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူငယ်လေးကို
အမိအရ ဖမ်းလိုက်နိုင်ပါ

အသံ။
 ကိုဥက္ကာတို့က သူသား
 ဆောင်းခန့်ကို ဆောင်းသံစဉ်
 (အိပ်စိတ်ဝါ)ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
 သဘောတူထားတာပါ။
 ဆောင်းခန့်ကတော့ ဆောင်း
 အပေါ်မှာ သူငယ်ချင်း

အဖြစ်ထက် မရှိပါဘူး။
 တစ်ရက်မှာတော့ နေ
 မင်းခန့်က သူ အိမ်ထောင်ပြု
 မှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး ဇနီး
 လောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ခွင့်
 ပြုချက်နဲ့ အိမ်ခေါ်လာခဲ့ပါ
 တယ်။ ကိုဥက္ကာတို့ဇနီးမောင်
 နဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ချွေးမ
 လောင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ငယ်
 သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ လှိုင်သစ္စာ
 ဖြစ်နေပါတယ်။
 ဇာတ်လမ်းက ထူးခြား
 တယ်လို့ မဆိုသာပေမဲ့ ဝါရင့်
 သရုပ်ဆောင်ကြီးများရဲ့ပြောင်
 မြောက်တဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု
 များကြောင့် ရှယ်ချွေးမ ရုပ်
 ရှင်ကားက ကလေးတို့ပြုက်
 လုံးများ မပါဘဲနဲ့ တသော
 သောရယ်မောနေရပါတယ်။
 သူတို့သုံးယောက်စလုံးလည်း
 ပြူးပြီပြီတဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု
 တွေ မလုပ်ကြပါဘဲ ဇာတ်
 လမ်းဇာတ်ကွက်အရ ရယ်
 မောနေရတာပါ။ ဥပမာ-
 ချွေးမဖြစ်သူ လှိုင်သစ္စာက
 ယောက္ခမဖြစ်တဲ့ မိုးရွှေလွှာ
 ကို အရွံ့တိုက်ပြီး ‘မေဇေ’

ခေါ်လိုက်တာမျိုး၊ ကိုဥက္ကာကို 'ဖေဖေ' လို့ ခေါ်လိုက်တာ
တွေက ရယ်စရာဖြစ်နေတာပါ။

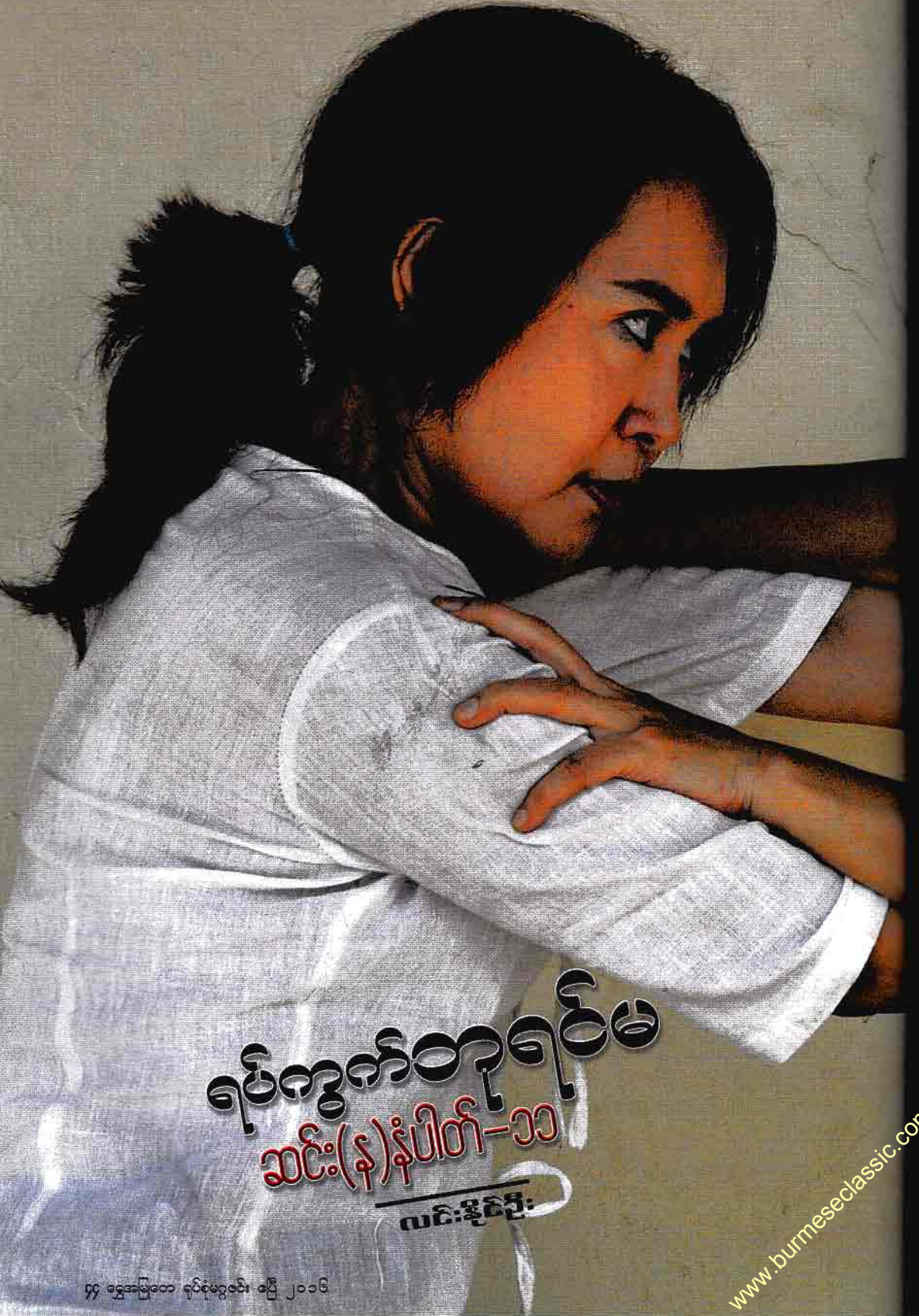
ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ကိုဥက္ကာဘက်ကို လှည့်လာမှာစိုးလို့ ညဏ်နီ
ညဏ်နက် အကြံမျိုးစုံပေးခဲ့တဲ့ မိုးရွှေလွှာမှာလည်း ကိုယ့်
အဘဘိုးကိုယ်စူးပြီး မွေးထားတဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားကလေး
လို့လိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံရပါတယ်။

ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်ကြီး ၃ ဦးရဲ့ကြားမှာ သရုပ်ဆောင်
တဲ့ အောင်ရဲလင်းအတွက်လည်း လုပ်ကွက်ရစေခဲ့ပါ တယ်။
အိမ်ကျောပြန်သရုပ်ဆောင်လောကကို ဝင်ရောက်လာတဲ့ ထက်
ထက်မိုးဦးအတွက်လည်း လာခြင်းကောင်းစေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား
တစ်ကားဖြစ်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်သစ်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ခင်ဝင်းဝါ
အနေနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်များ စွာမရပေမဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူ လုပ်သွားနိုင်
ခဲ့ပါတယ်။

လက်ရှိမြန်မာရုပ်ရှင်ကားများ ရုံတင်ပြသရေးစနစ်က
ရုံပြိုင်ပြရာကနေ စနစ်ဟောင်းအတိုင်း ဆင်ဆာ နံပါတ်အလိုက်

တန်းစီပြီးပြရတဲ့စနစ်ကို ပြန်ပြောင်းသွား ပြန်ပါပြီ။
၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်းမှာ မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေ
အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုပြီး ထုတ်လုပ်သူအကော်များ
များက ရုပ်ရှင်ကားတွေ ရိုက်ခဲ့ကြတာကြောင့် ၂၀၁၅
အတွင်းမှာ ဆင်ဆာခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားအရေအတွက်က
၁၀၀ ဝန်းကျင်မှာ ရှိတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်။
ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှယ်ချွေးမ ကို ၂၀၁၆ အတွင်း
ရုံတင်ပြသနိုင်ဖို့ ပေးပါလိမ့်ဦးမယ်။ စနစ်တစ်ခု
ပြန်ပြောင်းမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဝါရင့်သရုပ်
ကြည့်ခွင့်ကြုံကြရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်အချိန်မှာပဲ
ပြပြ ဒီကားကတော့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ရိုးသွားမယ့်
ရုပ်ရှင်ကားမျိုး မဟုတ်တာကြောင့် ရုံတင်ပြသတဲ့အခါ
ဝါရင့်သရုပ်များ အကြိုက်တွေ့စေမယ့်ကား ဖြစ်တယ်
ဆိုတာကို တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

■ မိုးကျော်ထွန်း

ရပ်ကွက်တူရင်မ
ဆင်း(န)နံပါတ်-၁၁
လင်းနိုင်ဦး

ရွှေအမြဲတေရဲ့ ရုပ်ရှင်ချစ် စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းပေါ်က သူတို့ ရိုက်ကူးနေမှုများ၊ သရုပ်ဆောင်နေမှုများနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြင်တွေ့ခဲ့တာများကို တင်ပြပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ရုပ်ရှင်မြင့်တင်ရေး ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ရိုက်ကူးနေတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကတော့ လက်ကီးဆဲဗင်းရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ ခင်စောမျိုး ရိုက်ကူးပေးနေတဲ့ ရုပ်ကွက်ဘုရင်မ-၂ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ကွက်ဘုရင်မ-၂ ရဲ့

ဆင်း(န)နံပါတ်-၁၁ ကို ရိုက်ကူးနေကြတာဖြစ်ပြီး

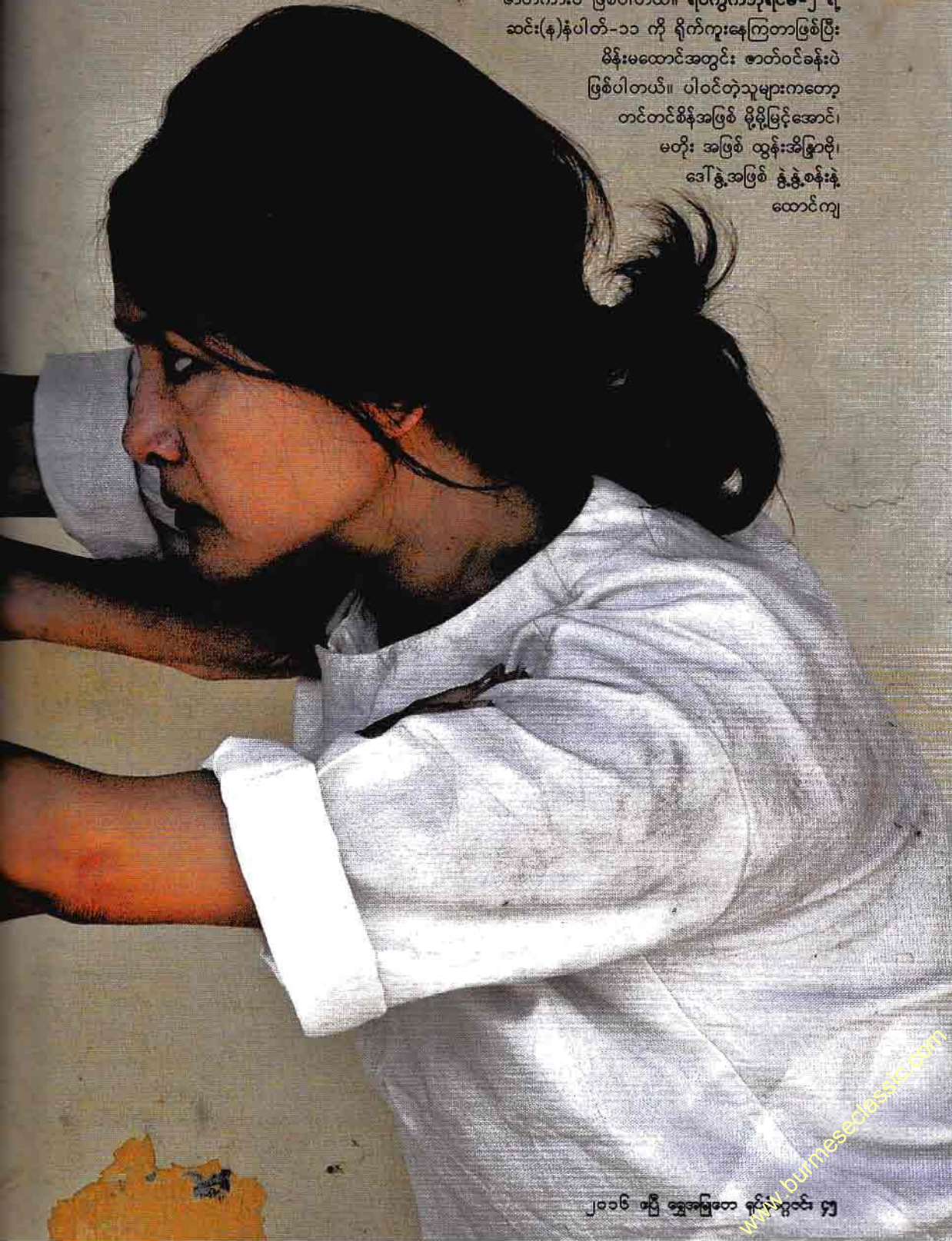
မိန်းမထောင်အတွင်း ဇာတ်ဝင်ခန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပါဝင်တဲ့သူများကတော့

တင်တင်စိန်အဖြစ် မိုးမိုးမြင့်အောင်၊

မတိုး အဖြစ် ထွန်းအိန္ဒြာဇို၊

ဒေါ်နွဲ့အဖြစ် နွဲ့နွဲ့စန်းနဲ့

ထောင်ကျ

အမျိုးသမီးများအဖြစ် အခြား
ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံများက ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ပေးနေကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ စက်အဖွဲ့သား
တွေ၊ ကင်မရာမန်းတွေက မီး
တွေ၊ ကင်မရာတွေချိန်လိုအပြီး
မှာ တွဲဖက်ဒါရိုက်တာအဖြစ်
ပံ့ပိုးကူညီပေးနေတဲ့ ဒါရိုက်တာ
ရှိုးလူးက ရိုက်ချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဒိုင်
ယာလော့ခ်များကိုချပေးနေ
တာဖြစ်ပြီး ဒါရိုက်တာ ခင်စော
မျိုးကတော့ သူလိုချင်တဲ့ပုံစံ
ကို ဖော်နီတာကနေကြည့်ပြီး
တော့ လိုအပ်တာများကို ညွှန်
ကြားနေတာဖြစ်ပါတယ်။
မရိုက်မီကတည်းက ဒိုင်ယာ
လော့ခ်ချပေးတဲ့အချိန်မှာ စိတ်

လှုပ်ရှားစရာများနဲ့တွေ့ခဲ့ရပြီး
ဒီဇာတ်ကောင်ခန်းမှာ တင်တင်စီနီ
နဲ့ မတိုးတိုးထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး
ဖိုက်တင်ချကြမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။
ကင်မရာ၊ မီးအဆင်
သင့်ဖြစ်ပြီး 'Go' လို့ အချက်
ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ထောင်
ကျ အမျိုးသမီးများထဲက
တစ်ဦးက မမျှော်လင့်တော့
လှနေပြီနော်။ နှစ်ယောက်
စလုံးကတော့ ရှိုးအပြည့်ပဲ
အထက်လမ်းနည်းနဲ့ မနိုင်ရင်
အောက်လမ်းနည်းကိုသုံးပြီး
ချကြမယ် ထင်ပါတယ်။
ပြောတဲ့အခါမှာ နောက်ထပ်
ယောက်က 'ဟဲ့ နင်နဲ့ ဖြစ်
ဖြစ်လေး နန်းသားကြစမ်း

ပါ။ ဘယ်သူတုရင်မ ဖြစ်မ
ထဲ ဆိုတာ ဖြန့်ရှောက်ရေကို
ကြည့်ရှင်လှပြီဟဲ့ လို့ မြောက်
ပေးသလို၊ ငြာသံပေးသလိုနဲ့
ဖြောင့်လိုက်တဲ့အခါ နပန်းသတ်
အောင်သင့်ဖြစ်နေကြတဲ့ မတိုး
နဲ့တင်တင်စိန်တို့ မတ်တတ်
ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ခေါ်သမျှဝန်းတွေနဲ့
ကြည့်နေကြပါတယ်။ နှစ်
ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့
အခါမှာ မတိုးက 'တင်တင်စိန်
ဆိုတာ ညည်းလားဟေ့...'
ထို့ဟန်နဲ့မာနနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့
အခါ တင်တင်စိန်က 'ဟုတ်
တယ်၊ ဒါဆို ညည်းက မတိုး
ဆိုး' လို့ ဖြန်ပြောပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ မတိုးက
လည်း 'ဟေ့ နေ့တက်ရေ
တက်မှာ မွေးတဲ့ စနေသမီး။
မတိုးကြီးဆိုတာ ငါပဲ' လို့
ပြောလိုက်တဲ့အခါ တင်တင်စိန်
ကလည်း 'ဟင်း...ဟင်း...
ဟင်း ညည်းကလည်း စနေ၊
ငါကလည်း စနေ၊ စနေ နှစ်
နှင်တွေကြည့်ပေါ့ဟာ' လို့ပြော
ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ပါးတွေနားတွေ ရိုက်ကြတော့
တာပါပဲ။ ဒါနဲ့တင် မကျေ
နပ်သေးဘဲ နှစ်ယောက်သား
အပြန်အလှန် နပန်းလုံးပြီး
သတ်ကြပုံများကို ရိုက်ကူး
ခဲ့ကြတာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
ရပ်ကွက်ဘုရင်မ-၂ နဲ့

မတ်သက်ပြီး ဒါရိုက်တာ
ခင်စောမျိုးက အခု ရိုက်နေ
တာက ရပ်ကွက်ဘုရင်မ-၂
ထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုပေါ့။
တင်တင်စိန်အဖြစ် သရုပ်
ဆောင်တဲ့ မမိုးက သူလင်ပါ
သားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ခေါင်း
ရိုက်ခွဲခဲ့လို့ထောင်ထဲရောက်
ခဲ့တယ်။ မတိုးအဖြစ် သရုပ်
ဆောင်တဲ့ ထွန်းအိန္ဒြာမိုးက
လည်း နတ်ကုန်းပေးတဲ့ အိမ်
မှာ သွားကြမ်းပြီးအမှုဖြစ်ခဲ့
ရာက ထောင်ထဲကိုရောက်လာ
တာပေါ့။ ထောင်ထဲမှာလည်း
သူတို့နှစ်ယောက်က မတည့်
ကြဘူး။ မိန်းမတွေဖြစ်ပေမဲ့
ထောင်ထဲမှာ ဗိုလ်ဝင်ခံတာ

ပေါ့။ ဒါကို ပရိသတ်စိတ်ဝင်
စားအောင်ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း
လည်းမြင်ရအောင် စိတ်ကြိုက်
ရိုက်ကူးနေတာပါ။ ရပ်ကွက်
ဘုရင်မ-၁ မှာ သိပ်မကြမ်း
ဘူး။ မိုက်လည်း မဖိုက်ကြ
ဘူး။ ရန်တိုက်မှုပဲ လုပ်နေကြ
တယ်လို့ဝေဖန်လို့ ဒီမှာ ကြမ်း
ကြမ်းရမ်းရမ်း ဖိုက်နေကြတာ
ပါ။ ၁ ထက်ကို ပရိသတ်
စိတ်ဝင်စားအောင်၊ ဝိုကောင်း
အောင် ကွန်တော်တို့ ကြိုးစား
ပြီး ရိုက်နေပါတယ်။ ၂ က
၁ ထက်ပိုကောင်းအောင် လုပ်
ရမယ်လေ။ မင်းသမီးတွေ
နပန်းလုံးနေကြတော့ ပရိ
သတ်က လက်ခုပ်တီးကြမှာ
ပဲလေ။ အခုပဲ ကြည့်ပါလား၊
ထောင်ထဲမှာချနေကြတာကို
ဘေးကလူတွေက မကားဘဲ
ငြာသံပေးပြီး မိုက်ခိုင်းနေကြ
တယ်လေ လို့ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဇာတ်ဝင်ခန်းတော်တော်
များများကို ရန်ကုန်မြို့မှာပဲ
ရိုက်ကူးသွားဖို့ စီစဉ်ထားပြီး
ဇာတ်သိမ်းကိုတော့ ငွေဆောင်
မှာ သွားရောက်ရိုက်ကူးမယ်
လို့ သိရပါတယ်။ ငွေဆောင်
မှာရိုက်ကူးမယ် ဇာတ်ဝင်ခန်း
ကတော့ဇာတ်သိမ်းလည်းဖြစ်
သလို မြေပုံနဲ့ရတနာသွားရှာ
ကြတဲ့နေရာမှာ ပင်လယ်စားပြ
နဲ့ ကိုးညီးမှာဖြစ်သလို ပါဝင်တဲ့
သရုပ်ဆောင်စုံနဲ့ညီညီနဲ့ သွား
ရောက်ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ထား
တယ်လို့ သိရပါတယ်။
ပင်လယ်စားပြနေရာ မှာ
အလိုက်မက်ဆုံးအဖြစ် ရွေး
ချယ်ထားတာကတော့ ရှုမာ
နေဝင်းပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ဒါရိုက်
တာ ခင်စောမျိုးက ပြောပြခဲ့
ပါတယ်။

လင်းနိုင်ညီ

ကြွေးလေးများရဲ့မိခင်ရင်းဖြစ်တဲ့
ဗနက်တီ

သောင်းတိုက်ဝန်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့
ဒယ်တီရီ

မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်ရဲ့
အကြီးမားဆုံးလျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်တဲ့
လူရင်သွေးများရဲ့အမေအရင်း
ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ
မကြာသေးမီက
သူ့လျှို့ဝှက်ခိုင်းယာရီများမှ
သိရှိခွင့်ရခဲ့ပြီလို့
GLOBE စာစောင်ကြီးက
မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့ထုတ်
စာစောင်မှာ
ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။
မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်ရဲ့
ရင်သွေး ၃ ဦး မိခင်အရင်းကတော့
အဆိုကျော် မိန်းမချောလေး
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဗနက်တီဆိုသူ
ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်
ကလေးများရဲ့မိခင်အရင်း
ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ကြပေမဲ့
အခုတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့
ဗနက်တီလည်း
ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တာကြောင့်
မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်မိသားစုက
သူ့လက်ရေးနဲ့ ရေးခဲ့တဲ့
နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာမျက်နှာတချို့ကို
ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်ပြီ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဗနက်တီထံမှ
ရယူထားတဲ့ အမေမျိုးဥများကို
မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်ရဲ့
အမိမျိုးဥများနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး
အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်သူ
ဒယ်တီရီဝီရံသားအိမ်အတွင်းမှာ

မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်ရဲ့ ကလေးများအဖေ ဘယ်သူလဲ

၁၅

မျိုးဥရှင်ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ (၁)လီဆာမာရီပရကစဇလ၊ (၂)လစ်ဇ်တေလာ၊ (၃)မဒေါနနာ၊ (၄)ဘရစ်နီရီးလ်နဲ့ (၅)ဒိုင်ယာနာရော့စ်

ထည့်သွင်းမွေးဖွားပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ် မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင် ကွယ်လွန်ချိန်ကတည်းက လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများမှ စာမျက်နှာတချို့ကို ရုံးတော်မှာ ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့ပေမဲ့ ကလေးများရဲ့မိခင်အရင်း ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာများကိုတော့ ပြသခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး။ အခုမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာမျက်နှာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖတ်ခွင့်ရခဲ့သူတစ်ဦးက လူသိရှင်ကြားထုတ်ဖော်ပြောကြားဖို့ကိုတော့ ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါကလည်း ဗနက်တီရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားလို့ ဖြစ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဗနက်တီက ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်မှာ ကျောက်ကပ်ရောဂါနဲ့ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။

အတွင်းသိတစ်ဦးက 'အခုတော့

လူတိုင်း သိခွင့်ရဖို့ အချိန်ကျလာပါပြီ။ မိုက်ကယ်လ်ရဲ့မိသားစုကလည်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ထိန်းသိမ်းထားရာက သူတို့မိသားစု ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကိုတော့ ပြသခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသတင်းအချက်အလက်များကို ကမ္ဘာကြီးက ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်'လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

အဲဒီသူက ဆက်လက်ပြောကြားရာမှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတစ်နေရာမှာ မိုက်ကယ်လ်ရေးသားခဲ့တာက 'ကိုယ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံးသူဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဗနက်တီက ကိုယ့်အတွက် ရင်သွေးတွေ ရအောင် ဖန်တီးပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ'လို့ ရေးသားထားတာကို တွေ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက် စာမျက်နှာတစ်ခုမှာတော့ ဗနက်တီဟာ မိုက်ကယ်လ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပရင့်စ်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်တာကြောင့် ပရင့်စ်

အပေါ်မှာလည်း သစ္စာမဖောက်၊ မိုက်ကယ်လ်ရဲ့ဆန္ဒလည်း ပြည့်စေဖို့ သူမို့ဥများကို လေးကြိမ်တိုင်တိုင် တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာဝန်များနဲ့ ထုတ်ယူစေခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ ရေးသားထားပါတယ်။

'ဒီမျိုးဥတွေနဲ့ ကိုယ့်မှာ တပ်တစ်တပ်စာလောက် သားသမီးတွေ မွေးဖွားလို့ရတယ်'လို့ မိုက်ကယ်လ်က ခပ်နောက်နောက် ရေးသားထားခဲ့တာကိုလည်း ဖတ်ကြရပါတယ်။ ဒီစာပိုဒ်အရ မိုက်ကယ်လ်က ဗနက်တီရဲ့မျိုးဥများနဲ့ ကလေးတွေ အများကြီးယူဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်သုံးယောက်နဲ့ ရပ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားလို့ မရကြပါဘူး။

အခုချိန်ထိ ဒယ်တီရှိုပီဟာ ကလေးများရဲ့မိခင်အရင်းဖြစ်တယ်လို့ ယူဆထားကြဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ပထမကလေးနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ပရင့်စ်ကို ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်မှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်တဲ့ ပရစ်ကိုတော့ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဧပြီလ ၃ ရက်မှာ မွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပရင့်စ်ကို မွေးဖွားချိန်က ဒယ်တီနဲ့မိုက်ကယ်လ်တို့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး သုံးလသာ ရှိပါသေးတယ်လို့၉၉၉ ခုနှစ်မှာ ဒယ်တီနဲ့မိုက်ကယ်တို့ တရား

အသံထွက်ပြီးစဲလိုက်ကြပြီး ကလေး
အသံထွက်ပြီးစဲလိုက်ကြပြီး ကလေး
အသံထွက်ပြီးစဲလိုက်ကြပြီး ကလေး

အသံထွက်ပြီးစဲလိုက်ကြပြီး ကလေး
အသံထွက်ပြီးစဲလိုက်ကြပြီး ကလေး
အသံထွက်ပြီးစဲလိုက်ကြပြီး ကလေး

ကို ဒယ်ဘီက လုံးဝငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။
မိုက်ကယ်လ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသမီး
မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။
သူနဲ့ချစ်ကြိုက်ကြတယ်လို့ သတင်း
ထွက်ခဲ့ကြသူများထဲမှာ ဇနီးဟောင်း
ဖြစ်တဲ့ လီဆာမာရီပရက်စလေ၊ အဲလစ်
ဘက်တောလာ၊ မဒေါနား၊ ဘရူတ်စ်
ရှီးလ်၊ ဒိုင်ယာနာရော့စ်တို့ ပါဝင်ပါ
တယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ မိုက်ကယ်လ်
အတွက် မျိုးဥပေးခဲ့ကြသူများလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သံသယရှိခဲ့ကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ မိုက်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင်က
သူရင်သွေးများရဲ့ မိခင်အရင်းဟာ ဗနက်
တီဖြစ်တယ်လို့ သူ့နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများ

ထဲမှာ အတိအလင်း ဖော်ပြထားခဲ့ပါ
တယ်။ အငယ်ဆုံးသား ဘလန်ကက်
အပါအဝင် သုံးဦးစလုံးဟာ ဗနက်တီရဲ့
မျိုးဥများသာ ဖြစ်ပါသတဲ့။ ဘလန်
ကက်က ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်မှာ
၂၀၀၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်
က မွေးဖွားခဲ့တာပါ။

မိုက်ကယ်လ်ရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲ
မှာ ဘလန်ကက်ကို အငှားကိုယ်ဝန်
ဆောင်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဖော်ပြထားခဲ့
ပါဘူး။ ဘလန်ကက်ကို အငှားကိုယ်ဝန်
ဆောင်ခဲ့တာက ဒယ်ဘီရိုမီမဟုတ်တာ
တော့ သေချာပါတယ်။ မိုက်ကယ်လ်ရဲ့

မိခင်နဲ့ နှာတံကျပ်တူတဲ့
ဘလန်ကက်

နှုတ်ခမ်းနဲ့ဆေးကျပ်က
မိခင်နဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့
ပရင့်စ်

မျက်လုံးနဲ့ပါးပြတ်တဲ့က
မိခင်နဲ့တူတဲ့ ဗနက်တီရဲ့
ကလေးမိတ်ဆွေ ပရနီ

၁၉၅၅ ခုနှစ်က ပဲခူးမှာ အတူတူရတဲ့
ခေါင်ဖြစ်သူ မိုးကယ်လ်ဂျက်ဆင်

သားသမီးဘုံနဲ့

သား ပရင့်စ်၊ သမီး ပဲရစ္စတိုနဲ့
ပျော်ပျော်ပါးပါးနေခဲ့တဲ့
မိုက်ကယ်လ်ဂျက်ဆင်

ဖခင်ဖြစ်သူအတွက်
ဒီဇာယ်လီဟာ
သမီး ဖခင်

နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများမှာ ဘလန်ကက်ကို အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးက ဆွီဒင်နိုင်ငံသူတစ်ဦးဖြစ်တယ်လို့တော့ သဲလွန်စတွေ့ကြရပါတယ်။

မိုက်ကယ်လ်ရဲ့နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများမှာ ဖော်ပြချက်အရ သူဟာ ဗနက်တီကို မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ပရင့်စ်က ဗနက်တီရဲ့မေတ္တာကို ရရှိပြီးဖြစ်တာကြောင့် ပရင့်စ်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုလည်း မထိခိုက်အောင် သူလိုချင်တဲ့ ဗနက်တီနဲ့သူရဲ့ ရင်သွေးများလည်း ရအောင် ဖန်တီးသွားခဲ့ပုံရပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ မိုက်ကယ်လ်က ဗနက်တီရဲ့မျိုးဥများကို ရယူလိုက်နိုင်ခြင်းက ပရင့်စ်အပေါ်မှာ အနိုင်ယူလိုက်တာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အတွင်းသိတစ်ဦးက ပြောပြရာမှာ ဗနက်တီနဲ့မိုက်ကယ်လ်က လူသိရှင်ကြား မတွဲခဲ့ကြပေမဲ့ ညပိုင်းများမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဗနက်တီက ပရင့်စ်အပေါ်မှာလည်း သစ္စာမဖောက်ချင်တာကြောင့် မိုက်ကယ်လ်နဲ့ မကျူး

လွန်ဘဲ သူ့မျိုးဥများကိုသာ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိုက်ကယ်လ်က ဗနက်တီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံးမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် ရရှိလာမယ့် ရင်သွေးများဟာ အချောအလှတွေချည်းဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။

မိုက်ကယ်လ်ရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာမျက်နှာတချို့ကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်က တရားရုံးတော်မှာ တင်သွင်းခဲ့ဖူးပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့စာမျက်နှာများကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဖတ်ခွင့်မရခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒီလိုတင်ပြလိုက်နိုင်တာကြောင့် သူ့ကို ဆေးညှန်းပေးခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာကောနတ်မူရေးကို ထောင်ချနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အတွင်းသိတစ်ဦးက ပြောကြားရာမှာ မိုက်ကယ်လ်က သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့အသေးစိတ်အကြောင်းအရာများကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ အတိအကျရေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပိသားစုဝင်များက ဒီနေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွေကို အထူးလျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားဆဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ■ ဘို

Ref: GLOBE, March 14, 2016

လွမ်းတော့
လွမ်းတာပေါ့ဆိုတဲ့
ချစ်သုဝေ
လင်းနိုင်ဦး

အဆိုတော်အဖြစ်ကနေ
သရုပ်ဆောင်လှိုင်းဘက်ကို
ကူးလာပြီး
နှစ်ဖက်စလုံးမှာ
အောင်မြင်မှုရနေတဲ့
ချစ်သူတွေရဲ့ အနုပညာ
လှုပ်ရှားမှုများကို မတ်လ
၅ ရက်ညက Samsung ရဲ့
S7 မိတ်ဆက်ပွဲကို
တက်ရောက်လာတဲ့
အချိန်မှာမေးကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ချစ်သူဝေက
လောလောဆယ်မှာ
ဒီမိုပြီး သွယ်သွေးသလိုပဲ။
ယောက်ျားကို
လွမ်းနေလို့လား။
မဟုတ်ပါဘူး။
အားလုံးက ပိန်တယ်၊
သွယ်သွေးတယ်။
မျက်နှာလေးလည်း
သွယ်သွေးတယ်လို့သာ
ပြောကြတာ။ ထရီဇာက
ပေါင်လည်း တစ်ပေါင်မှ
မကျဘူး။ ဆံပင်ပုံစံနဲ့
မိတ်ကပ် ချိန်းလိုက်တာ
ကြောင့်လည်း
ပါမယ်ထင်ပါတယ်။
လေ့ကျင့်ခန်းတော့
အိမ်မှာ နေတိုင်း မိနစ် ၂၀
လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒါလေးက ထူးခြားမှု
ရှိသလားတော့
မပြောတတ်ဘူး။
လောလောဆယ်
ဘာတွေ
လှုပ်ရှားဖြစ်နေလဲ။
ရှိုးရာသီဆိုတော့
သီချင်းတွေကိုပဲ
ဆိုနေတာလား။ ကား
မရှိတော့ဘူးလား။
ဟုတ်တယ်။ ရှိုးရာသီ
ဖြစ်လို့ နယ်ပွဲတွေ

တောက်လျှောက်ဆိုဖြစ်တယ်။ ကြားရက်တွေမှာ
ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ဖြစ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကဆိုရင်
ဘန်ကောက်မှာ Lifebuoy ကြော်ငြာသွားရိုက်ဖြစ်တယ်။
ကြားထဲမှာ Samsung ကြော်ငြာ ရိုက်ဖြစ်သေးတယ်။
ဒါပြီးရင် ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းထွန်း ပြင်ဦးလွင်မှာ
ရုပ်ရှင်ကားကြီး သွားရိုက်ပါမယ်။ ထရီဇာရယ်၊
ကိုဇေရီထက်ရယ်၊ ရွှေမုံလေးရယ်၊ အိချောပိုရယ်
ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ရွှေမုံလေးကတော့
ပါဖြစ်မလားတော့ မသိသေးဘူး။
နှလုံးဖောက်လို့တဲ့ ကြားရတယ်။
လူစားထိုးမလား မသိဘူး။
အပြောင်းအလဲရှိနိုင်တယ်။
ဒီကြားထဲမှာ ရှိုးဆိုတာနဲ့
ကြော်ငြာပဲ ရိုက်ဖြစ်တာလား။
ကားမရှိတတ်ဘူးလား။
ကြော်ငြာရိုက်တာနဲ့ ရှိုး ဆိုတာပါပဲ။
အဲဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တာပေါ့။

မိမိယို မရိုက်တာဆိုရင် တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ကြားထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အောက်တိုဘာတုန်းက ဦးဇော်(ကိုဇော်-အရက်ဦး)နဲ့ ကားကြီးတစ်ကားရိုက်ဖြစ်တယ်။ နေမင်းရယ်၊ ထရီဇာရယ်၊ မခိုင်လေးနဲ့ပါ။ အခုရိုက်မှာက ဦးညီညီထွန်းလွင်နဲ့ပေါ့။ ကြားထဲမှာ မရိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကြော်ငြာတွေရိုက်တယ်။ လူမှုရေးတွေလုပ်တယ်။ အခြားလုပ်ရှားမှုတွေလည်း လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

လူမှုရေးအလုပ်တွေဘာတွေလုပ်ဖြစ်လဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းကတော့ ပုံတွေတာကလားသေးတယ်။

အစုံပါပဲ။ တတ်နိုင်ရင် တတ်နိုင်သလို၊ အချိန်ရရင် ရသလို၊ တစ်ရက်ရရင် တစ်ရက်ပေါ့။ တိရစ္ဆာန်လေးတွေအတွက် အချိန်ပေးရင် ပေးတယ်။ လောလောလတ်လတ်ဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့က ရွှေပြည်သာနဲ့ ဒဂုံဘက်မှာရှိတဲ့ အခြေခံမိဘပြည်သူတွေအတွက် အလှူအငွေနဲ့ ရေခဲမုန့် သွားကျွေးတယ်။ ထရီဇာရဲ့သုဇယ်ချင်း ကမ္ဘာလီတွေကလည်း အဝတ်အစည်းတွေလှူပေးတယ်။ ကလေးတွေဆီ ထိထိတွေ့တွေ့လေး သွားတွေ့ဖြစ်တယ်ပေါ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ သွားဖြစ်သေးတယ်။ အဲဒီမှာအချောသွားလုပ်တယ်။ သုဇယ်ချင်းအလှူကို သွားရင်းနဲ့ ကိုယ်ပါအလှူလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါက ကန်ကုန်မှာလုပ်ဖြစ်တာပါ။ ပြီးတော့ စစ်ရှောင်စခန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဟိုက်ဘာကို သွားပြီး အဲဒီမှာ ဆေးပေးခန်းဆောက် နေပါတယ် ရဲ့။

အလှူရှင်တွေအားလုံးရဲ့ ခိုနေရင်းနဲ့ ကိုယ်သိတဲ့လူတွေရဲ့ ခိုနေရင်းရယ် အားလုံးပေါင်းပြီး ကျေးရွာဆေးပေးခန်းဆောက်နေတာပြီးသွားပြီ။ အဲဒီကို သွားမယ်၊ သွားမယ်နဲ့ တော်တော်နဲ့မရောက်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီကိုသွားမယ်ဆိုရင် လေးရက်၊ ငါးရက် အချိန်ပေးမှဖြစ်မယ်။ ခရီးက အရမ်းဝေးတယ်။ ကြားထဲမှာ တစ်ရက်ပဲ အားတာတွေရှိတယ်။ ခရီးက ပြန်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်။ ကြော်ငြာရိုက်လိုက်နဲ့ သုံးရက်လောက်အားတာမျိုး မရှိဘူး။ အခုသွားရိုက်မယ့်ကားကြီးပြီးရင် အချိန်ယူပြီး ထရီဇာ ဟိုက်ဘာကို တစ်ခေါက်သွားပါမယ်။

အခုရိုက်မယ့် ကားမှာဘယ်နေရာက သရုပ်ဆောင်ရမှာမို့ လက်ခံဖြစ်တာလဲ။

မင်းသမီးက သုံးယောက်ပါ၊ ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ထရီဇာက သမီးအကြီးနေရာကပါ။ တောင်ပေါ်မြို့က ဆရာဝန်မလေးပါ။ ကိုယ်နဲ့လည်း လိုက်တာပေါ့။ ကာရိုက်တာကတော့ သိပ်တွေ့ထူးထူး မဟုတ်ပဲ၊ ဦးညီနဲ့ မဆုံဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ။ နောက်အမှန်တစ်ခုကို ထပ်ပြောရရင် ထရီဇာ သရုပ်ဆောင်တာကို ကြည့်ချင်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့၊ ရာသီလီတွေအတွက်ပါ။ ထုတ်လုပ်ရေးက လာကမ်းလှမ်းတဲ့အချိန်မှာ ထရီဇာလုပ်ရမယ့် ကာရိုက်တာကို သေသေချာချာရှင်းပြပြီး လိုက်ဖက်လို့ ခေါ်တယ်။ တွဲလုပ်ရမှာကလည်း ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေတဲ့ မောင်နှမတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရိုက်ဖြစ်တာပါ။

ငွေကြေးကို ဦးတည်ပြီး ရိုက်တာမျိုး မဟုတ်တော့ ထရီဇာနဲ့လည်း အဆင်ပြေပါတယ်။
အခုပညာအလုပ်တွေ၊ ဒီပြင်အလုပ်တွေနဲ့ မအားတဲ့ကြားက ရတဲ့အချိန်လေးမှာ ဘာကြောင့် ပရဟိတအလုပ်တွေ လုပ်ဖြစ်တာလဲ။

ထရီဇာ ဝါသနာပါလို့ပါ။ ဝါသနာပါတဲ့အပြင် လူတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ သူတို့တွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတယ်။ ဒုက္ခဖြစ်နေရတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားရရင် ကိုယ်လည်း နေသာထိုင်သာ မရှိဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ကတော့ ဘုရားပေးထားတဲ့ အနုပညာအင်အားနဲ့ လှူတယ်။ ထရီဇာက ကိုယ့်ခွန်ကိုယ်အားလည်း လှူတယ်။ အနုပညာကြေးနဲ့ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ Amount ဆိုရင် ငွေကြေးပါလှူတယ်။ ထရီဇာနဲ့ ကိုလင်းက အရင်တုန်းကဆိုရင် သုံးလိုက်၊ လှူလိုက်ပါပဲ။ အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ထရီဇာရတဲ့ ငွေကြေးထဲက ဘုရားကျောင်းကန်အတွက် ၁၀ ဖွဲ့ ၁ ဖွဲ့လှူတယ်။ ဗာဟိရလှူချင်တဲ့ အလှူအတွက် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ပေးတယ်။ အသုံးစရိတ်တွေ ဘာတွေမလုပ်နဲ့ အသားတင်ရတဲ့အထဲက လှူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ငွေလေးလည်း စုမိတဲ့အခါမှာ လှူမယ့်နေရာတွေ ရှာပြီးတော့ သွားလှူဖြစ်တယ်။ စစ်ရှောင်စခန်းတို့ ဘာတို့သွားဖြစ်တယ်ဆိုတာကတော့ စစ်တွေဖြစ်နေတာကို စိတ်ထဲမှာ

ဘယ်လိုမှ မကောင်းဘူး။ ကိုယ်တွေကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး နေနေရတယ်။ သူတို့ကတော့ ဒုက္ခတွေရောက်နေကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်တတ်တာလေး ဘာဖြစ်မလဲ တတ်နိုင်သလောက်ကို သွားလုပ်လိုက်တယ်။ သွားလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ဘဝကို ပိုပြီးလေ့လာနိုင်တယ်။ ဖြစ်နေတာတွေကို တိတိကျကျ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ရတယ်။ ထရီဇာတို့နိုင်ငံမှာ ဘာတွေဟာ သဘာဝကျဘဲနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ ပိုပြီး သိလာရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပိုပြီး ခံစားလာရတယ်။ ဘာတွေ ထပ်လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာတွေလည်း လမ်းကြောင်းတွေပွင့်လာတယ်။ အဲဒီခရီးတိုင်းက ထရီဇာကို ဘာနဲ့မှ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေပေးပါတယ်။

ပရိသတ်က သီချင်းအဟောင်းတွေပဲ ဆိုနေတော့မှာလား။ အသစ်တွေမလုပ်တော့ဘူးလားလို့ မမေးကြဘူးလား။

လုပ်ပါတယ်။ ထရီဇာရဲ့ ဒုတိယတစ်ကိုယ်တော်အဖွဲ့က (ဂျီးဇေပါဂျီ)၊ ကရို၊ ကန်၊ သောက်တည်းဆိုပို့ရတဲ့အဖွဲ့တွေ ဆိုထားတယ်။ ဒါတွေပေး ယရီဇာကို အဓိက ဂိုက်လုပ်ပေးတာက ကိုယ့်ရဲ့ အမျိုးသားဆိုတော့ ကိုလင်းက နေပြည်တော်မှာ အမေစုများ ဇော်လံတီယာလုပ်ပေးနေတော့ ထရီဇာကို အကူအညီမကောင်းနိုင်သေးဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အခုလုပ်

အလေးရပ်ထားရ
သိချင် ဖြစ်နေတာပါ။
အခု သူ မရှိတဲ့အချိန်
အောက်ယ် ဆိုထားလို့ရှိ
လည်း ပြန်လာလို့ ဖွင့်ပြ
ကတည်း။ သူစိတ်တိုင်း
အပြစ်မာစိုးတာနဲ့ ကဲ...
အသားမှပဲ အချောတွေ

အကုန် ဆိုလိုက်တော့မယ်
ဆိုပြီး အခု ခဏ ရပ်ထား
တာပါ။ မတ်လကုန်ရင်
အာဏာလွှဲပြောင်းတော့မယ်
ဆိုတော့ ကိုလင်းရဲ့တာဝန်က
ဗော်လံတီယာလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စ
တွေ ပြီးသွားမှာဆိုတော့ မပြီ၊
မေမှာ ထရီဇာက အခွေ

အတွက် ပြန်စုဖြစ်မယ်။ မေ
မှာ အပြီးလုပ်ပြီးရင် ဇူလိုင်၊
ဩဂုတ်လောက်ဗီစီဒီအတွက်
သီချင်းတွေအကုန် ရိုက်ပြီးတာ
နဲ့ စက်တင်ဘာ ဒါမှမဟုတ်
အောက်တိုဘာ ထွက်နိုင်ဖို့
မှန်းထားပါတယ်။

**တေးစီးရီး Title ကိုရော
ပေးထားပြီးပြီလား။**

ရှေ့က တိမ်တွေနေတဲ့
အရှုပ် တုန်းကလည်း Title
အတွက် နာမည်ကို အမျိုးစုံ
ကြိုးခုန်လုပ်ပြီးတော့မှ နောက်
ဆုံးမှာမှ တိမ်တွေနေတဲ့အရှုပ်
ဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ
Title လေးမယ်လို့ Idea ရထား
တာတော့ ရှိတယ်။ သေချာမှ
ပြောပါရစေ။

**ဘယ်သူတွေရေးပေး
ထားပြီး ဘယ်Bandနဲ့ တီး
ထားတာလဲ။**

တီးပေးထားတာက
တော့ Dream Lover ပါ။
Metal Zone Studio မှာ အသံ
သွင်းနေပါတယ်။ တေးရေး
တွေက ကိုဇဝါ၊ ကိုလင်း၊
ကိုစံပီး၊ ကိုနေဝါတို့ပါ။

**ရှေ့ကထွက်ခဲ့တဲ့ တိမ်
တွေနေတဲ့အရှုပ် နဲ့ အခုအခွေ
က ပုံစံအပြောင်းအလဲ များ
မှာလား။**

ဒီပုံစံလေးက သွားမှာပါ။
သီချင်းပုံစံလေးတွေက ဘယ်
လိုလေးဖြစ်သွားမလဲဆိုတော့
အရင်တုန်းက တိမ်တွေနေတဲ့
အရှုပ် က ပေါ့ပျော်သီချင်း
လေးတွေကို ဝီယာနိုနဲ့ အသား
ပေးတယ်ပေါ့။ ဒီအခွေမှာ
တော့ ပါကားရှင်းတွေ ဒရမ်
လေးတွေအသားပေးတဲ့ သီချင်း
တွေ များလာမယ်။ ပြီးတော့
အချစ်အကြောင်းလေးတွေပါ
သလို ဘဝအကြောင်းလေး

တွေ၊ စစ်အကြောင်းတွေပါ
တဲ့ သီချင်းတွေ ပါလာမယ်။

**ခင်ပွန်းသည်ကို အခုလို
ပရဟိတ ဗော်လံတီယာ
အလုပ် လုပ်နိုင်ဖို့ ကြည်
ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုထားတာ
လား။ တားမရလို့ လွတ်
ထားတာလား။**

ကိုလင်းက ထရီဇာ
တားရမယ့်အလုပ်တွေကို အခု
ထက်ထိတော့ မလုပ်ဖူးသေး
ဘူး။ အခုထက်ထိပြောတာ
ပေါ့။ ကိုယ်လည်း တားရ
တယ်။ သီးရတယ်ဆိုတာ မရှိ
ပါဘူး။ အခု သူလုပ်နေတဲ့
အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုလင်း
ထရီဇာ ကို ပြောတယ်။
သီချင်းဆိုတာ၊ သီချင်းရေး
တာ အမြဲတမ်းလုပ်လို့ရတယ်။
အခုအချိန် အခုလို လိုအပ်နေ
တဲ့အခါမှာ လိုအပ်နေတဲ့
အလုပ်ကို ဗော်လံတီယာ လုပ်
ပေးရတာက ကိုယ်တတ်နိုင်
တဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက
ပဲ။ ဒါကြောင့် သူလုပ်မယ်။
အဲဒီတော့ ထရီဇာကလည်း
ကောင်းတယ် လုပ်ပေါ့။ ရွေး
ကောက်ပွဲအထိက အရမ်း
တက်ကြွနေတာ စိတ်ပူကာ
ကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား
ဆိုတော့ သတ်သတ်ပေါ့။
တက်ကြွပြီးတော့လုပ်ရမယ်
ပေါ့။ သူလည်း သူတတ်နိုင်
တာလုပ်တယ်။ ကိုယ်လည်း
ကိုယ်တတ်နိုင်တာလုပ်ခဲ့တယ်
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရွေးကောက်
ပွဲပြီးတော့ မပြည်တော်ကို
ထပ်ပါသွားတဲ့အခါကျတော့
ကိုယ့်ယောက်ျားကို လွမ်း
တော့လွမ်းတာပေါ့လေ လို့
မြေကြားခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်နီ

ဒါရိုက်တာ
ကျော်ဇောလင်းက
သုခမိန့်ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
နီကိုရိုရုံဝတ္ထုကို
ကိုကျော် ဇာတ်ညွှန်း
ရေးသားပြီး
အဓိပတိလမ်းက
နဂ္ဂတစ်များ လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
မတ်လ ၈ ရက်
မနက်ပိုင်းက ရန်ကုန်မြို့
ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်းရှိ

ဝတ်မှုရွှေရည်၊ ယွန်းရွှေရည်၊
အရိုင်း၊ ပိုးဖြူ၊ ညောင်
ညောင်၊ ကင်းကောင်၊ ငှက်
ပျောကြော်၊ ဇင်မျိုး၊ အောင်
ဇော်မင်း၊ နေလင်း၊ နုနု
ကျော်စွာ၊ လှလှမိုး၊ ဝါဝါ
အောင်၊ တင်ဇာဝင်းပြည့်၊
ရဲလေးမ၊ အေးအေးခိုင်၊
မျိုးမျိုးခိုင်၊ အေးသီတာ၊
အိတ်၊ နန်းထိပ်ထားစံနဲ့ ဇာတ်
ပို့ဇာတ်ရံများစွာတို့ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်နေကြတာ ဖြစ်
ပါတယ်။

မတ်လ ၇ ရက်ည
ရွှေထွဋ်တင်ဝင်းအတွင်းက
Myanmar Idol ရိုက်ကူးတဲ့
ခန်းမထဲမှာ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်
သီချင်းကို ရုပ်သံများကထုတ်
လွှင့်ဖို့ ရိုက်ကူးတဲ့အစီအစဉ်မှာ
လာရောက်သရုပ်ဆောင်ပေး
တဲ့ ပြေတီဦးက သူ မနက်ဖြန်
မှာ ရိုက်ကူးမယ့် ဇာတ်ဝင်
ခန်းကို ပြောပြတာ စိတ်ဝင်
စားလို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့
တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မနက် ၁၀ နာရီခွဲကျော်
ကျော်မှာ စတင်ရိုက်ကူးနိုင်
ပြီး ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်း
ကတော့ ရဝင်း(ပြေတီဦး)က
ကြည်ပြာ(ဝတ်မှုရွှေရည်)ကို
ရုပ်ရှင်ပြပေးမယ်လို့ အာမခံ
ထားပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
အတွေးလွန် လွဲချော်မှုများ
ကြောင့် ရုပ်ရှင်ရုံကို နောက်ကျ
မှ ရောက်လာတဲ့ အတွက်

အဓိပတိလမ်းက နဂ္ဂတစ်များ

ဆင်း(န)နံပါတ်-၈
လင်းနိုင်ဦး

နဝဒေးရုပ်ရှင်ရုံမှာ
ရိုက်ကူးခဲ့ကြပြီး သူတို့
ရိုက်ကူးခဲ့ကြတဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းက
ဆင်း(န)နံပါတ်-၈(A)
ဖြစ်ပါတယ်။
အဓိပတိလမ်းက
နဂ္ဂတစ်များ
ဇာတ်ကားမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားတာကတော့
ပြေတီဦး၊ ရဲအောင်၊

ကြည်ပြာက စိတ်ဆိုးပြီး ရှေ့ကနေ သွက်သွက်နဲ့ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အရင်လက်မှတ်ဝယ်ပြီးတော့ ရုံထဲမှာစားဖို့သောက်ဖို့ အအေးနဲ့ မုန့်တွေဝယ်တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါတယ်။

ရဲဝင်းက ရုပ်ရှင်ရုံကိုလာတဲ့ ကားခ၊ ရုပ်ရှင်ရုံလက်မှတ်ခနဲ့ မုန့်တွေ၊ အအေးတွေ ဝယ်လိုက်ပြီးတဲ့အချိန် သူ့မှာ ပိုက်ဆံမကျန်

တော့ပါဘူး။ ဒီအတွက် အခက်တွေ့နေတဲ့ ရဲဝင်းရဲ့ အမူအရာများကို အမိအရ ရအောင် ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇောလင်းက ညွှန်ကြားရိုက်ကူးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမိက သရုပ်ဆောင်က ပြေတီဦးနဲ့ ဝတ်မှုန်ရွှေရည်ပဲ ဖြစ်ပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ဒေါ်ထားအဖွဲ့ဝင်များစွာနဲ့ ရိုက်ကူးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရိုက်ကူးမှုများနဲ့ ပတ်

သက်ပြီး ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇောလင်းက “နီကိုရဲ့ရဲ့ အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝအချစ်အကြောင်းပေါ့။ ကိုယ့်မင်းရိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့ ကြည်ပြာရောင်နဂ္ဂတစ်များပေါ့။ အဲဒီနှစ်ခုထဲမှာ ပါတဲ့ ပလော့တချို့လည်း ပါတယ်။ နောက် မပါသေးတဲ့ ပလော့တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ခေတ်နဲ့ လျော်ညီအောင် စုစည်းပြီးတော့ အစီပတ်လမ်းက နဂ္ဂတစ်များဆိုပြီး အမည်ပေးပြီး ရိုက်တာ

ဝါ'လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ‘ရဲဝင်းတို့ ကြည်ပြာတို့ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တဲ့ အခန်းပေါ့။ ရဲဝင်းက ကြည်ပြာ မကြိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိလိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကြည်ပြာက ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့ တောက်လျှောက်မှာ အကပ်လည်း မခံဘူး။ စကားလည်းမပြောတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ဖြစ်ချင်တော့ ရဲဝင်းကလည်း အားလုံးကို သူကပဲ ကျခံလိုက်ရတဲ့ အတွက်ကြောင့် သူ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံမကျန်တော့ဘူး။ ပြဿနာက အပြန်ကားခ မရှိရတဲ့အတွက်ပါပဲ။ ကြည်ပြာကို

အပ်ပြီး လက်တတို့ကို လုပ်
 နေတာက ကြည်ဖြာဆီက
 ဖိုက်ဆံ ပြန်ချေးချင်လို့ပါ။
 ချွေရိုင်းမှာ မုန့်ဝယ်ရင်း
 ကောင်းလေးနှစ်ယောက်က
 ကြည်ဖြာကို လာပြီး ရှိုးနေ
 ကြလို့ ကြည်ဖြာပရုံးပေါ်
 ရောင်းက လက်တင်လိုက်တာ
 ထို အခွင့်အရေးယူတယ်လို့
 ထင်သွားတဲ့အတွက် အခွင့်
 အရေးယူဖို့ ကပ်နေတယ်လို့ပဲ
 ကြည်ဖြာဘက်ကထင်လို့ပါ။
 ဒါကြောင့် စကားလည်း
 အပြောမခံ၊ အကပ်လည်း
 မခံဖြစ်နေတာပါ။ နောက်ဆုံး
 လမ်းခွဲကြတဲ့အချိန်မှာ ရောင်း
 က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့
 လို့ ငါ နှင်ဆီက ဝိုက်ဆံ

တောင်းချင်လို့ပါလို့ ပြော
 လိုက်မှ ပြန်သတိရပြီး ရှိတဲ့
 ဝိုက်ဆံတွေကို ကားပေါ်က
 နေ ကြိုချသွားမယ့် ဇာတ်ဝင်
 ခန်းပါ။ အဲဒီမှာ ရောင်းတစ်
 ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး
 ပြဿနာတက် ပါတော့မယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြည်
 ဖြာက ကားပေါ်ရောက်မှ
 ရောင်းဝိုက်ဆံတောင်းထား
 တာကို သတိရပြီး ကားပေါ်
 က ကြိုချပေးလိုက်တာဖြစ်
 တယ်။ အဲဒီမှာ မှတ်တိုင်အနီး
 တစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ဝိုက်ဆံအလှူ
 ခံနေတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ရောင်း
 တို့လူကောက်ကြပြီး ပြဿနာ
 တက်ကြမှာပါပဲ။ ရောင်းက
 လည်း သူ့ကို ပစ်ချပေးလို့

ကောက်တာကို အလှူခံတဲ့
 ကလေးတွေကလည်း သူတို့
 အတွက် အလှူငွေတွေပစ်ချ
 လိုက်တာပဲလို့ထင်ပြီး လူ
 ကောက်ရာက ပြဿနာတွေ
 ကိုဟာသနဲ့ ရိုက်ကူးပေးသွား
 မှာပါ။ ဒါက နီကိုရိုရဲ့ ပလော
 ပါပဲ လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
 ဒါရိုက်တာ ကျော်စော
 လင်းက ဒီဇာတ်ကားကို
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အသင်းမှာ
 တကယ့် အထင်ကရ အမှတ်
 တရတွေနဲ့ ရိုက်ကူးပေးသွား
 မှာဖြစ်ပြီးကျောင်းပိတ်တဲ့ နေ့
 တနင်္ဂနွေနေ့များမှာ ဝင်ရောက်
 ရိုက်ကူးခွင့်ရမှာဖြစ်တယ်လို့
 သိရပါတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ
 ရိုက်မှလူငယ်တွေက ကျောင်း

တော်ကြီးထဲကိုရောက်ဖို့ ပိုပြီး
 စိတ်ဝင်စားကြမှာဖြစ်လို့
 တက္ကသိုလ်အတွင်းမှာ ရိုက်
 ကူးရတာဖြစ်တယ်လို့ သိရ
 ပါတယ်။
 အရင်တုန်းက ကျောင်း
 သားကျောင်းသူတွေအဖြစ်
 ကားတော်တော်များများမှာ
 အသက်ကြီးစေ့ဖို့ ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့
 တဲ့ အရိုင်း၊ ငှက်ပျောကြော်၊
 ကင်းကောင်၊ ဖိုးဖြူ၊ ဆေး
 အေးခိုင်၊ မျိုးမျိုးခိုင်၊ ဆေး
 သီတာတို့ကိုတော့ ဒီကားမှာ
 ဆရာ၊ ဆရာမများအဖြစ်
 သရုပ်ဆောင်တာကို ဖြစ်တွေ
 ခွင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လင်းခိုင်နီ

အနုပညာ
သွေးဆာနေတဲ့သူ
လင်းနိုင်ဦး

အနုပညာအလုပ်တွေ
သိပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ပေမဲ့
ထာထာတမ်း လုပ်ဖြစ်တဲ့
အခါမှာတော့
မို့မြင့်အောင်က အများက
အနုပညာ ကစေမလို့
အတံ့မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်း
အားမာန်အပြည့်နဲ့ ကျားစီး
အစီး ရိုက်တတ်ပါတယ်။
မတ်လ ၅ ရက်
ရန်ကုန်မြို့ ဖြန့်ချိရင်ရှင်
စင်တင်ရောဂါဒေါ်အတွင်းမှာ
အကျဉ်းသားဇာတ်ရုပ်နဲ့
နုန်းလုံးကြလို့အပြီး
အကယ်ဒမီများရှင်
မို့မြင့်အောင်ကို
မေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
မမို့က နေကပူပူ
လုပ်ရတဲ့ ဇာတ်ရုပ်က
ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ဆိုတော့
စိတ်မပျက်ဘူးလား။
ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လို
ခံစားနေရတယ်လို့
ပြောမယ်။
အမှန်တိုင်းပြောရရင်
မမို့က အနုပညာနဲ့
ပတ်သက်ရင် သွေးဆာ
နေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။
ပူတယ်လေ ဘာတွေ
မသိဘူး။ ကင်မရာရှေ့မှာ
မီးထိုးထားတဲ့ ကြားမှာ
အလုပ်လုပ်နေရရင်
ပျော်တယ်။
လုံးလုံး။ သတ်သတ်။
ဒီဒိုင်(ထွန်းအိမ်စို)
လေးဆိုရင် ဒါမျိုး နုန်း
သိပ်မသတ်စူးဘူး။
ကိုယ်ကတော့
အတွေ့အကြုံရှိတော့
အထာလေးတွေကို
ပြောပြတယ်။ ကိုယ်ကပဲ
ကိုယ်မောပြီး ပိုက်သွားပေး
ရတယ်။ ပရိသတ်ကြည့်တဲ့

အခါ အဆင်ပြေအောင်တော့ ကြမ်းရ
ရမ်းရတာလည်း ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ပျော်နေတယ်။ မောတယ်လို့လည်း မထင်ဘူး။
ကြားထဲမှာ ကားရိုက် မရှိတဲ့ရက်တွေမှာ
ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ ကားရိုက်ချင်တာလား။
နားနေရလို့ ပျော်နေလား။
မမို့အမျိုးသား ပြောပါရောလား။ အိမ်မှာ
မီးတစ်စုံစာ ဝယ်ထားပြီးတော့ အခန်းမှာ
ဆင်ထားမယ်တဲ့။ အိမ်မှာနေရင် အလကားနေ ဟိုက
ကိုက်တယ်။ ဒီက နာတယ်။ ခေါင်းကနာတယ်။
ဖင်ကနာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ကားရိုက်
သလိုမျိုး မီးတွေဆင်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ
ထိုင်နေလိုက်ပေါ့လို့ကို ပြောယူရတယ်။
ကားရိုက်ပြီးပြီလို့ထင်ရင် ပြန်ထွက်ပေါ့။ အဲဒီလို
လုပ်ပေးမှကို ရတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။
မမို့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ မာဒီ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်က
ပြောတယ်။ ကားရိုက်နေရရင် ဆေးဝတ်တဲ့။

မမို့ကလည်း မာမိုလိုအရွယ်
ရောက်ရင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး
လို့ထင်တယ်။ ရွတ်သွားရ
ရင် ဆေးမလိုဘူး။ အခုပါတဲ့
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းကြီး မေးကြည့်၊
သူလည်း အဲဒီလိုပဲပြောမှာပဲ။
မမို့တို့ အနုပညာသမား သွေး
စစ်တဲ့သူတွေကျတော့ ရွတ်
ကို ချစ်ကို ချစ်တယ်။ အနု
ပညာအလုပ် လုပ်နေရတာကို
ကျေနပ်တာ။ ပင်ပန်းတာတွေ
မရှိဘူး။ နာတာတွေ မရှိဘူး။
ဒီလို အနုပညာအလုပ်
တွေ လုပ်နေရမှ နေသာတယ်
ဆိုတာ ဘာကြောင့်လို့ ပြော

မလဲ။
အနု ပညာကို ချစ်တဲ့
စိတ်တစ်ခုပေါ့။ မမို့တို့ ခံယူ
ထားတာက မမို့ အသွေး
အသားမှာ စီးဆင်းနေတယ်
လို့ ခံယူတယ်။ အဲဒါ သွေးရဲ့
ဆာလောင်မှု။ သွေးဆာပြီ
ဆိုရင် မလုပ်ရမနေနိုင်တဲ့
သဘောပေါ့။
မမို့ကို ကျွန်တော်မြင်
သလောက် ထောင်စာတ်ရုပ်
တွေနဲ့ အကျိုးပေးတယ်လို့
ပြောမလား။
အမှန်ကတော့ တန်းစီး
ခင်စိန်မှာ ပေါက်သွားတာပေါ့

နော်။ စားရိုက်တုန်းကတော့
ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးဆိုပြီး အစီ
အစဉ်မရှိဘူး။ ဒီဇာတ်ကို
ပထမ တခြားပရိုဂျက်ဆာတစ်
ယောက်ကိုပေးထားတာ။ သူ
တို့က ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတော့
ဒီလိုဇာတ်မျိုးကို မရိုက်ရဲဘူး
တဲ့။ လပ်ကီးဆဲစင်းကတော့
ရိုက်ရဲတယ်။ ဇာတ်အိမ်မရိန်
ကလည်းကောင်းတယ်ဆိုတော့
ရိုက်မယ်တဲ့။ ရှေ့က ပရိုဂျက်
ဆာနဲ့ တစ်ဆင်း(နှ)တောင်
ရိုက်ပြီးပြီ။ ပြီးတော့မှ နောက်
ပြန်ဆုတ်သွားတာ။ အဲဒီရိုက်
ထားတာကိုလည်း မယူတော့
ဘူး။ လပ်ကီးဆဲစင်းနဲ့အသစ်
ပြန်စတယ်။ ဇာတ်ရုပ်က
လည်းကြည့် လေ။ ငါး
ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း
သတ်ပြီး ထောင်ထဲရောက်ခဲ့
တာလေ။ နှစ်ရှည်ဆိုတော့
တန်းစီးဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲမှာ
အကြာကြီးနေရတယ်။ သူ
အသိမ်းလေးက ဘယ်လိုလဲ
ဆိုတော့ နှစ်ကြီးသမားဖြစ်လို့
ဒရာမာလေးနဲ့ ချိုးချင်တာနဲ့
အားလုံးက အလျှို၊လျှို
ထောင်ထဲကနေ ပြန်လွတ်
သွားတဲ့အခါမှာ တစ်သက်
တစ်ကျွန်း ကျခံထားရတဲ့
ခင်စိန်က ထောင်မှာပဲ နေခဲ့ရ
တယ်။ ကိုယ့်နဲ့အတူနေခဲ့တဲ့
နှစ်တိုသမားတွေ ထောင်က
ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ တစ်
ယောက်တည်း မျက်ရည်ကျ
ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်
မှာ ထောင်တံခါးကြီးက ဂျိမ်း
ဆိုပြီး ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ဇာတ်
သိမ်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက
ရိုက်ပေးတာက ဒါရိုက်တာ
အောင်ဆွေ(မြန်မာ)ပါ။ မမို့က
ဦး သမီးတစ်ခုလုပ်ချင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာမှာ

ကတ်လိုက်တာလဲ။ ဦး အသံ
တစ်ခုပေးပါ။ အဆောင်
ဘယ်လောက် တန်းစီးခင်စိန်
လူသစ် ရောက်တယ်။ အဲဒီ
လို ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မမို့
က မျက်ရည်တွေ ကျနေရင်း
သူ အဖော်ရတော့မယ်ဆိုပြီး
အဖျော်ဘက်ကို ပြန်ချိန်းခဲ့
တာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း
နောက်ထပ် Part-2 ဆိုပြီး
တော့ ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဒါက
တော့ ကိုယ်ထားလိုက်တဲ့
စေတနာတစ်ခုပါ။ မျက်ရည်
ကျနေတဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ
ဆိုလုတ်လိုက်ပြီးတော့ အသစ်
ရောက်လာတဲ့သူနဲ့ ငါနဲ့ ယှဉ်
ပြိုင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အိုက်
တင်ကို ဖတ်ခနဲဆို ချိန်းလိုက်
မှာ။ အဲဒီလို ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါကြောင့်လည်း ၃ ကနေ
၄ အထိဆက်သွားဖြစ်တယ်။
ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း
ကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။
အေးအေးခိုင်တို့၊ ဒီပြင် ပါတဲ့
သူတွေလည်း အများကြီးပါ
ပဲ။ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ အထိ
အလှည့်ကျတွေပါသွားကြ
တာပါ။ အဲဒီမှာ သူတို့ရဲ့ ကြီး
စားအားထုတ်မှုတွေလည်း
ပါတာပေါ့။ သူတို့ မပါဘဲနဲ့
ကိုယ့်တွေမင်းသမီးတစ်
ယောက်တည်းနဲ့လည်း လုပ်
ယူလို့မရဘူး။ အပြင်ဆင်း(နှ)
ကလည်း သိပ်မပါတော့ ဒီ
ထောင်ထဲမှာ သရုပ်ဆောင်
ဝါယမမိုက်ပြီး လုပ်ရတာပဲ။
ဒါကြောင့်လည်း တန်းစီးခင်
စိန်ပေါက်သွားတာလေ။ အခု
ရိုက်နေတဲ့ ရုပ်ကွက်တုရင်မ-
၂ မှာ မမို့ဇာတ်ရုပ်ကို တန်း
စီး ခင်စိန် နာမည်ပေးလို့
ဘူး။ ဟိုမှာက အတုပေါ့ ဒါမှာ
က ဟာသနေသေးတယ်

လေ။ ဒီကားမှာကတော့ လူရိုက်မှုနဲ့ နှစ်တိုလေးကျတဲ့ ဟာဆိုတော့ အဲဒီလို သွားလုပ် လို့ မရဘူး။

ရုပ်ကွက်ဘုရင်မ-၂ မှာ မမို့ ဧကန်တရားက ဘယ်လိုလဲ။ အဖွင့်ကတော့ တော် တော်ရယ်ရယ်တယ်။ အဲဒါတော့ ပြောမပြောတော့ဘူး။ ပရိသတ် ကြည့်မှပဲ ရယ်ပါစေတော့။ အဖွေတွေ ရလိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်။ အဓိကကတော့ ရတနာမြေပုံ တို့ လိုက်ရှာတာ။ လူရိုက်မှု နဲ့ ထောင်ကျသွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ကြီးကျနေတဲ့ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းဆီမှာက မြေပုံ တစ်ဝက်ရှိတယ်။ နောက်တစ် ခုက အေးမြတ်သူတို့ဆီမှာပါ။ မြေပုံနှစ်ခုကို ဆက်ပြီးတော့ ငွေဆောင်ဘက်မှာ ရတနာ သွားရာကြမယ်မပါ။ အဲဒီလို ဧကန်တရားမျိုးပါ။

မမို့ရဲ့ အသက်ကိုတော့ မမေးတော့ပါဘူး။ ဘာလို့ ဒီအရွယ်အထိ မင်းသမီးနေရာ မှာ ရပ်တည်ခွင့်ရနေတာလဲ။ တကယ်တမ်းဆိုရင် အမေ နေရာ၊ အဒေါ်နေရာအရာကနေ ပြီး မဟုတ်လား။

မမို့က ပြောတာရှိတယ်။ အမေဖြစ်ရုံသက်သက်နဲ့ မမို့ ကို လာမငှားကြပါနဲ့လို့ ပြော ထားတယ်။ ကာရိုက်တာ တစ်ခုဝင်နေတဲ့ဟာမျိုးဆိုရင် တော့ တန်အောင်ငှားပေါ့။ ဖိုက်ဆံလာပေးတိုင်း မလိုချင် ဘူး။ ဟိုတစ်လောကဆိုရင် လည်း အဲဒီလိုပဲ ကားကြီး အစ်ကား၊ မိမိယိုတစ်ကား အာငှားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အားရိုက်တွေရှားနေပါသော် ထည်း မမို့ရဲ့တန်းလေးတစ်

ခုကိုတော့ ဆက်ပြီး ထိန်းထား ချင်ပါတယ်။ ဒီကားလိုပေါ့။ မင်းသားမပါဘဲ မို့မို့မြင့် အောင် တစ်ယောက်တည်း လည်းဖြစ်တယ်။ အခု မိမိယို ခေတ် မကောင်းဘူးဆိုသော် လည်းပဲ ကိုယ်ကတော့ ထိန်း တာတော့ ဆက်ထိန်းသွားရ မှာပဲ။ ကိုယ်ပါရုံလေးနဲ့တော့ ကိုယ့်ကို မခေါ်ကြပါနဲ့။ တန် အောင်ခိုင်းစေချင်လို့ပါ။ ဒါရိုက်တာတွေကိုလည်း ပြော ထားတယ်။ တန်အောင် ခိုင်းပါ။ ဒီအတိုင်း မလုပ်ပါနဲ့။ မို့မို့မြင့်အောင်ကို သုံးပြီးမှ တန် အောင်ခိုင်းပါ။ ကိုယ်က လည်း တန်အောင်လုပ်ပေးချင် တယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရမယ် ဧကန်တရားတွေကိုလည်း မမို့က ရွေးချယ်တယ်။ ကုန်ကြမ်း၊ အနုပညာဝမ်းစာလည်း ပြည့် နေတာကြောင့်လည်းပါတယ်။

အခု ကျွန်တော် မြင်နေ ရတာ တစ်ခုရှိတယ်။ မမို့တို့၊ မခိုင်တို့ဆိုရင် ညီအစ်မတွေလို တောင် ပြောလို့ရတယ်။ တွဲခဲ့ တာလည်း ကြာပြီ။ ရင်နှီးမှု လည်း ရှိတယ်။ အတူတူ လည်း တတွဲတွဲနေတတ်ကြ တယ်။ အခုခေတ် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကျတော့ မင်း သားက တခြား၊ မင်းသမီး က တခြား၊ လူရွှင်တော်က တခြား တစ်စစ်ချေပြီးမှ အတူ ပူးတွဲသရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုရင် ရင်းနှီးမှုနဲ့ မှားလည်မှု အဲဒီ လောက်ရှိပါ့မလား။

မရှိနိုင်ပါဘူး။ လက် ရည်တစ်ပြင်တည်း မရှိကြ ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။ မမို့တို့ ငယ်ငယ် တုန်းကဆို ရင် သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်၊ ချစ် လိုက်ကြတာ။ အတူတူ ဆော

ကြ၊ အတူတူဝိုင်းပွဲကြနဲ့ပေါ့။ မမို့ရယ်၊ စိုးစိုးရယ်၊ လွင်မိုး ရယ်၊ ရန်လေး၊ ရဲအောင်တို့ စတာတွေပေါ့။ သွားရင် လည်း တစ်အုပ်စုလုံး သွား ကြ၊ လည်ကြ၊ စားကြတော့ လည်း ရွတ်စာမင်းဆိုလည်း စုစား၊ သူထည့်ခဲ့တာလည်း ကိုယ်စား၊ ကိုယ်ထည့်ခဲ့တာ လည်း သူစား။ အဲဒီလို ရင်း နှီးမှုရှိတော့ အနုပညာပူးကပ် တဲ့အခါမှာလည်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ရမယ်ဆိုရင် နဂို ကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား။ ကြမ်းရမယ်ဆိုရင်လည်း တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင် နေကြတော့ အားမနာတမ်း ကြမ်းလို့ရတယ်။ အရမ်းကွာ တယ်။ မိခိုင်နဲ့ဆိုရင် ငယ် ငယ်လေးကတည်းက ညီအစ်မ လိုချစ်ခဲ့ကြတာ။ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင်၊ ရင်ဖွင့်စရာ ရှိလည်း ရင်ဖွင့်ပေါ့။ တိုင်ပင် စရာရှိရင်လည်း အစ်မတစ် ယောက်လိုပဲ တိုင်ပင်တယ်။ အခုလည်း ဒီလိုပဲ ဖိုက်တင်ချ တော့မယ်ဆိုရင် သူကအတွေ့ အကြုံနည်းတော့ ကြောက်နေ တာ။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ က အဆင်မပြေမှာကို ပြော တာ။ ကိုယ်က ဖိုက်တာမကြီး လိုဖြစ်နေတော့ ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ဒီလိုသွားမယ်၊ ဘယ်လောက် အထိလုပ်လိုက်ကြမယ်။ အား ခနာနဲ့၊ လုပ်ချင်သလိုလုပ်။ အားသန်သလိုလုပ်။ ပြောလို့ရ တယ်။ ဒါက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းနှီးမှုရှိနေတဲ့ အခါကျတော့ အလုပ် လုပ်ရ တာ ပိုကောင်းတယ်။ ဝါယမ စိုက်ချင်ရင်လည်း စိုက်ချင် သလောက်ရတယ်။ သဘော တရားကတော့ Teamwork

ရှိနေတော့ အနုပညာရသ မြောက်ဖိုက်လည်း ပိုပြီးအဆင် ပြေတာပေါ့။ တချို့ကတော့ ရှိပါတယ်။ ငါတို့ အိုက်တင် တော်နေတာပဲ။ အဲဒီလို ထင် နေကြတယ်။ မတူပါဘူး။ အပေးအယူ၊ အချိတ်အဆက်နဲ့ အနုပညာမြောက်အောင်လုပ် ကြတာလေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အတာတွေ သိ တယ်။ အားနာစရာလည်း မလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ညီအစ်မတွေကိုး။ အဲ လိုဆိုတော့ ရိုက်တဲ့အခါမှာ မိခိုင်ရေ အားနာမနေနဲ့။ ပါးကို ရိုက်သာရိုက်၊ ဆောင့်သာ တွန်း၊ လုပ်ချင်သလိုလုပ်။ ပရိသတ်ကြည့်ကောင်းဖို့ တို့ ကြိုးစားလုပ်သွားမယ်။ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီး ထားတော့ တစ်ခုခုဖြစ်သွား တယ်။ လက်လွန်သွားရင် လည်း ရိုက်ပြီးရင် ဘာမှမရှိ ဘူး။ ဘယ်လိုမှလည်း စိတ် ထဲမှာ မထားဘူး။ အလုပ် လုပ်ရတာ ညီညွတ်တော့ အနုပညာမှာ ခွန်အားကောင်း တာပေါ့။ အခုကျတော့ တွေ့ နေမြင်နေရတာ အဆင်ကို မပြေဘူး။ လက်ရည်တစ်ပြင် တည်း မရှိကြဘူး။ ကိုယ့် အထာတွေနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေကြ တဲ့အတွက် ပျော်စရာကောင်း တဲ့ မမို့တို့ရဲ့အနုပညာ အလုပ် ရှုတင်ကြီးက ပျင်းစရာကောင်း နေတာပေါ့။ အဲဒါမျိုးဆိုရင် လည်း မမို့တို့ ဖိုလင်မလာ ဘူး။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစေချင် တယ်။ ဒါဆိုရင် အနုပညာ ဝမ်းစာလည်း ပိုပြီးပွားနိုင် တာပေါ့-လို့ ဖြေကြားပေး ခဲ့ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်နီ

အပြုသဘောဆောင်စာပေနှင့်အကြံပြုမှု၊ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုတွေပိုက်လို့ မန္တလေးကို ပျံသွားတယ်

သင်းပေ

နေ့မုန်းတည့်ရဲ့ နေရောင်စူးစူးက HONII ဆိုတဲ့ စာတန်းအပေါ်တည့်တည့် ကျရောက်နေပြီး ပင်ကိုစာလုံးတဲ့အရောင်ကိုပိုပြီးတောက်ပနေစေပါတယ်။ အဲဒီနေရောင်စူးစူးရဲ့ရသနဲ့ ကိုက်ညီနေတဲ့အသံထက်ထက် စူးစူးတွေကလည်း HONII ခန်းမ(ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း-အောက်ဘာလောက်)ထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

'ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ အားလုံး အကြိုက်ချင်း တူမယ်လို့။ ကျွန်မကတော့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ မန္တလေးကို ပျံသွားသလား ဝတ္ထုကို အကြိုက်ဆုံးလို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝတ္ထုအကြောင်းအရာ၊ ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့၊ ဘယ်သူ့အတွက်၊ ဘယ်အတိုင်းအတာလီ ရေးလဲဆိုတဲ့ နည်းစနစ်ပေါ်မှာ ကွက်တိဝင်တယ်။ ပြီးတော့ လူဆိုတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုကို ပီပီပြင်ပြင် ရေးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူက သမီးရဲ့မေတ္တာ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့မေတ္တာတွေ ပါလာတော့ ဒီဝတ္ထုက နွေးပြီး လှသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုတိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုရှည်က ဝိုက်ကွန်ကို ဖြန့်ပြီး ငါးဖမ်းတစ်နဲ့ တူတယ်။ အကျယ်ကြီးကို ဖြန့်ပြီးပစ်မှ ငါးအများကြီး ရနိုင် တယ်လို့။

ချောအိမာန် မန္တလေး။

မန္တလေးကို ပျံသွားသလား ဝတ္ထုတိုအုပ်စု

ပါပေမဲ့ ဝတ္ထုကိုကတော့ အပေါ်ကနေ မိုင်းတစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ရေတဲမှာ ပြေးနေတဲ့
ငါးကို ဖမ်းရတာနဲ့ တူတယ်။ တစ်ခုကပဲ ဆိုရတယ်။ မတိရင် ငွေပြီပဲ။ ဒီအတွက်
တော့ သူမဟာ မိမိရရောင်း ကိုးနိုင်ခဲ့တယ်။

အင်း... ကျုပ်ရဲ့ ခိုလေးတွေ ဘယ်နှကောင် ပျံ့သွားပြီလဲ မသိဘူး။ သမီးနဲ့
စကားပြောနေတာနဲ့ ပျောက်သွားပြီ။ သူတို့လည်း မန္တလေးကို ပျံ့သွားတာလေး
ကျုပ် မသိလိုက်ဘူး။

အဲဒီဟာလေးက မိုင်းချက်ပဲ။ အဲဒီမိုင်းချက်ကို ဆရာမ ဆရာမိမိနဲ့ မန္တလေးက
တိုးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ 'ပျံ့ချွံ' ပြန် ကို လှည့်ပတ်လေး သုံးသွားတယ်။ အဲဒါလေးက
အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတယ်။ မန္တလေးကလေး ကျုပ်တို့ကတော့လည်း ပြောပါဦး ခို့

ရသဝတ္ထုတိုစာပေဆွေးနွေးပွဲမှာ ဦးဆောင်ဆွေးနွေးသူများအဖြစ်
စာရေးဆရာ မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)၊ စာရေးဆရာမ မနှင်းဗွေ၊
စာရေးဆရာမ မစန္ဒာတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြပြီး ကြားခံဆွေးနွေးသူအဖြစ်
စာရေးဆရာမ နှင်းဝေငြိမ်းက ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာမ မစန္ဒာရဲ့အသံကို ခန့်မိရောက်နေ ပြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ နူးညံ့ကလေး ဝေညှိပြီး
စောင်းတဲ့ကြည့်လို့တစ်မျိုး၊ ရပ်ကြည့်လို့တစ်မျိုး နူးစမ်းလေ့လာမှုကြပါတယ်။

ဆရာမ ဆရာမိမိနဲ့(မန္တလေး)ရဲ့ မန္တလေးကို ပျံ့သွားသလား ပျံ့သွားတဲ့ မမိမိနဲ့
ဆရာမကတော့ ဝတ္ထုတိုတွေအကြောင်းကို ဆွေးနွေးတဲ့ပုံလေး ကျင်းပနေတာဖြစ်ပြီး
ဆရာမ မစန္ဒာက ဦးဆုံးဆွေးနွေးခြင်းပါ။ ဆရာမ မစန္ဒာနဲ့အတူ ဆရာမောင်ရင့်မာ
(ကျောင်းကုန်း)၊ ဆရာမ မနှင်းဗွေတို့က ဦးဆောင်ပါဝင်ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဆရာမ
နှင်းဝေငြိမ်းကလည်း ကြားခံဆွေးနွေးသူအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာမ မစန္ဒာက ဦးဆုံး မိတ်ဆက်အဖွင့်ဆွေးနွေးအပြီးမှာ အမေ့သတိအနဲ့
စကားပိုင်းထဲ ဆွဲခေါ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဆရာမ မနှင်းဗွေက အဲဒါလေးက မဟာမဟာ
လေးကောင်းတယ်။ ကျွန်မ ကြိုက်တဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒီဝတ္ထုတဲမှာက အသက်ကြီး
လာတဲ့အခါ အထီးကျန် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအထီးကျန်လာတာတွေကို လူကလေးတွေက
သားသမီးတွေက ကိုယ်ချင်းစာသင့်တယ်လို့ ဆရာမ ဆရာမိမိနဲ့ မကဲဆွေချစ်မကဲမယ်
လို့ ခံစားရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချင်းမမတတ် သဘောမတတ်ပေမယ့် သားနဲ့
သမီးက အဲဒီကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အဆိုကြီးကို နေပြန်ပြန်ကြီး
ကိုခေါ်လာတယ်။ အဆိုကြီးအတွက် အင်မတန်ကို ရေရတာ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ
ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒါမှာ ကျွန်ုပ်တို့က ဓာတ်ပုံသူအနေနဲ့ ဘာတွေ ရရှိလိမ့်သလဲကော

သူတို့ကို ရုပ်ဝတ္ထုကြီးပဲ ပံ့ပိုးပေးနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပံ့ပိုးပေးဖို့ လည်း လိုတယ်ဆိုတဲ့ မက်ဆေ့ချ်လေးတွေ ကျွန်မတို့ရရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီဝတ္ထု ထဲမှာ ကျွန်မ သဘောကျတာလေး နောက်တစ်ချက်က ဆရာမ ချောအိမာန့်ဝတ္ထု ထဲမှာ သားနဲ့သမီးကိုလည်း အပြစ်တင်မထားဘူး။ လုံးလုံး အပြစ်မဆိုထားပါဘူး။ သူတို့အခြေအနေအရ အိမ်ကြီးကို ရောင်းခဲ့ရတယ်။ သားနဲ့သမီးကလည်း ဒီခေတ်နေ့စစ် ထဲက လူသားတွေပဲဆိုတော့ ခေတ်ရဲ့လိုအပ်ချက်၊ စိန်ခေါ်မှုတွေကို သူတို့လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အပေးကြီး တကယ်တမ်း နေမကောင်းဖြစ်တဲ့အခါ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေတာတွေ သိတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ မန္တလေးကို ပြန်ပို့ဖို့တောင် စီစဉ်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါလေးတစ်ချက်ကတော့ ကျွန်မ သဘော ကျတာပေါ့။ သားနဲ့သမီးကို ဝီလီနီမလုပ်ထားဘဲ သက်သက်ညာညာထားတယ်။ အဲဒါလေးက သိပ်လှတယ်လို့ ဆရာမက ဆွေးနွေးတယ်။

အလှည့်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာ မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)ကလည်း သူ့ရဲ့ ဆွေးနွေးမှုအစကို သူ့အကြိုက် ဝတ္ထုနှစ် ၈, ၉ နဲ့ ခဲ့ပါတယ်။ 'ဆရာမတို့ ရှေ့ကပြော သွားသလိုပဲ ဒီဝတ္ထုတို ၁၄ ပုဒ်ထဲမှာ မန္တလေးကို ပျံသွားသလား ကို ကျွန်တော်

တရားနဲ့၊ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ သူဝတ္ထုတွေကို အများဆုံး ဖန်တီးသွားတာ တွေရတယ်။ မန္တလေးကို ပျံသွားသလား ဝတ္ထုတို စုစည်းမှုထဲမှာ ဒီလိုဝတ္ထုမျိုး ၄ ပုဒ် ပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်သားမိ သလောက်ဆိုရင် မန္တလေးကို ပျံသွား သလား၊ စမ်းရေတိုင်း အေးစေသလား ရယ်က ပြောင်းပြန် ပြန်ရေးထားသလို ဒီလူဆို လူမင်းတွေအပေါ် ရိုဂိုသေသေ လေးလေးမြတ်မြတ် ပြုစုလုပ်ကျွေးစွေး မြူစေချင်တဲ့ စေတနာဆန္ဒနဲ့ ရေးသား တာဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုးဝေးဝေးက ဆိုတာ သူ့ရဲ့အတိုးအဘွားတွေကို သတိရလွန်း ဆွတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရိုးရိုးလေး ရေးဖွဲ့ထား

NHK သတင်းဌာနမှ ဆိုင်ကို၊ စာရေးဆရာမ ချောအိမာန့်(စမ်းချောင်း)၊ စာရေးဆရာမ ချောအိမာန့်(မန္တလေး)နဲ့ ဘာရေးဆရာမ နီနီနီ(လှိုင်)

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း စာတည်းချုပ် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း

အကြိုက်ဆုံးပါ။ ဒီဝတ္ထုက ရွှေအမြဲတေစာစာဆရာ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုလို့လည်း ပြောရမှာပါ။ ဒီဝတ္ထုမှာ ဆရာမတို့နှစ်ယောက် သုံးသပ်သလိုပဲ အသက် ကြီးရင်လာတဲ့အခါ လူအိုလူမင်းတွေရဲ့ဘဝဟာ ကလေးတွေ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သားသမီးတွေဟာ မိခင်စိတ်နဲ့ ပြန်ပြုစုသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ချောအိမာန့်က ညွှန်ပြသွားနိုင်တဲ့အတွက် ကြိုက်ပါတယ်။ ဆရာမ မနင်းဌေးပြော တဲ့ ဝီလီနီမပါတဲ့ရသ၊ ဝီလီနီမရှိတဲ့နဲ့ ဖန်တီးသွားတဲ့ကဏ္ဍကလေးဆိုတာ ဝတ္ထုမှာ အင်မတန် အဆင့်တန်မြင့်ပါတယ်။ ဆရာမ ချောအိမာန့်က ဒါကို အစီအရ ဆုပ်ကိုင် ပြီးတော့ ရေးဖွဲ့သွားနိုင်တဲ့အတွက် သူမလေးကို ချီးကျူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ချောအိမာန့်ဝတ္ထု ၁၄ ပုဒ်ကို ညကမှ ကျွန်တော် အပြီး ဖတ်ရပါတယ်။ ၂ ချက်တီးမှ ပြီးပါတယ်။ ချောအိမာန့်ကလည်း တမီးကို တိတ်မထုနဲ့ နော် ဆိုပြီး Facebook မှာ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီး တမီးကို မထု ဘူး။ နှစ်မီးကို ထုမယ် ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့ဝတ္ထု ၁၄ ပုဒ်စလုံးကို မြို့ကြည့်တဲ့အခါ ချောအိမာန့်ရဲ့ ပြင်ပပုံပန်းသဏ္ဌာန်က မြင်ကြတဲ့အတိုင်း လှလှပပ ကြွရွရွလေး။ သို့သော်လည်းပဲ သူ့ရဲ့အာရုံကျက်စားစားက အတို၊ အတွာ၊ လူကြီးသူမ၊ လူအို၊ လူမင်းတွေအပေါ်မှာ ကဏ္ဍကတရားနဲ့ စာမှာ

တာပါ။ နောက်တစ်ပုဒ်က ရင်မှာပေးမလို့ မပြောရက်ပါ။ ဒီ ၄ ပုဒ်စလုံးက ချော အိမာန့်က ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့ရဲ့အာရုံကျက်စားမှု၊ ဝတ္ထုရေး ဖို့ ရွေးချယ်တဲ့နေရာ၊ အကြောင်းအရာ တွေ အားလုံးဟာ သူ့ပုံစံနဲ့ မလိုက်မလံ ဘူးလို့ ထင်ရလောက်အောင်နဲ့ သူ့ရွေး ချယ်မှုဟာ ထူးခြားမှုရှိတယ်လို့ ဆောက် မေ့မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဒီလိုအကြောင်း အရာလေးတွေ ရွေးချယ်ပြီးတော့ ရေး တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ချီးကျူးကြောင်း ပြောလိုပါတယ်လို့ ဆရာ မောင်ရင်မာ (ကျောင်းကုန်း)က ဆွေးနွေးခဲ့တာကို 'မန္တလေးကို ပျံသွားသလား'ပြီး တဲ့နောက်မှာတော့ ကြားခံနေရဦးမယ်

ဆရာမနှင်းမေမြစ်က ဆရာမောင်ရင်
ဆရာမောင်ကုန်း) စကားထဲမှာပါတဲ့
ဆရာမောင်မယ် မပြောရက်ပါ ဝတ္ထုတို
ဆရာမောင် ဆွေးနွေးပေးဖို့ တောင်းဆိုတဲ့
ဆရာမ မစန္ဒာ၊ မနှင်းဗွေနှင့် ဆရာ
မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)တို့က အခုလို
ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။ စတင်ဦးဆောင်
ဆရာမ ဆရာမ မစန္ဒာပါ။

ဒါက သမီးရဲ့ မေတ္တာပေါ့။ ဆန်
သုငယ်ပြန်နေတဲ့ အမေကြီးကို ဒုက္ခ
ပြုရတယ်။ အမေကလည်း သုငယ်
ပြန်တာက တော်တော်လေးကို ပြန်

ပြုရတဲ့ရ တယ်။ အဲဒါလေးတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ နွေးသွားတယ်။
ပြီး တော့ ပြုံးမိတယ်ပေါ့။ လူကြီးတွေရဲ့ပုံစံကိုလည်း မြင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
အဲဒါကို အပင်ပန်းခံပြုရတဲ့ သမီးလေးကိုလည်း စိတ်ကနေ ကျေးဇူးတင်တယ်။
ဖတ်ရတာမှာ အဲဒီလိုနှစ်သက်တာလေး ဖြစ်သွားတယ်။

နောက် ကျွန်မ ဆက်ပြောချင်တာကတော့ နှစ်သက်တာဖြစ်သွားသလို စမ်းရေ
တိုင်း အေးစေသလား ရယ်။ ကြီးတော်ကြီးရယ်၊ တစ်ရံရောအခါ ရယ်က ကျတော့
ကျွန်မတို့ ရသစာပေမှာ ရှိပါတယ်။ ရသ ၉ ပါး။ ချစ်ရွှင်၊ သနား၊ တည်ကြည်၊
ကြမ်းကြုတ်၊ စက်ဆုပ်၊ ကြောက်ရွံ့၊ ရဲဝံ့၊ အံ့ဩပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ ဘာသွားတွေ
ရလဲဆိုတော့ ဂူသရင်းဟိုက်ပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ ဇာတ်လိုက်တွေက အမုန်းတွေ၊ အငြိုး
တွေ၊ အတေးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းသွားတဲ့အခါမှာ ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ
မသက်မသာနဲ့ တော်တော်ကို စိတ်ဆင်းရဲနဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဒီဝတ္ထု ၃ ပုဒ်
စလုံးက ကျွန်မကို တော်တော်လေးကို စိတ်ဆင်းရဲစေပါတယ်။

စမ်းရေတိုင်း အေးစေသလားက အမေကိုတောင် ပြန်ပြီးရိုက်တဲ့ သမီးဆိုး
တစ်ယောက်။ တော်တော်ကို ဆိုးရွားတယ်။ ဖတ်ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာတောင် နှင့်နေ

ဆရာမ ဆရာမ အဖြူရောင်(ရွှေ)
ဆရာမ မိမိုးနဲ့ ဆရာမဆရာမ နီနီနိုင်(သတ္တ)

ဆရာမဆရာမ နီနီနိုင်(သတ္တ)၊
ဆရာမဆရာမ ခင်သန္တာ

တယ်။ အကြီးတွေက ဘိုးဘွားရိပ်သာ
ဆို ပိုမယ်ဆိုတာတောင် သမီးလေးက
မဟုတ်ဘူး။ သူပဲ အပင်ပန်းခံ ပြုရမယ်
ပေါ့။ ဒီတာဝန်ကို သူက ယူတယ်။
နောက်ဆုံးပြီးရတာပေါ့။ ဘိုးဘွားရိပ်
သာကိုသွားမယ်လို့ပြောတယ်တဲ့။ သမီး
ထုပ်သူက ဖုံးတယ်။ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့။
သူတို့ပြောတာ မေမေ ကြားတယ်တဲ့။
သူတို့သွားရင်လည်း သွားမှာပေါ့တဲ့။
သူတို့နေချင်လို့ ထင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို
ပြောလိုက်ခြင်းက ဒီအမေအိုကြီး စိတ်
ထူးလေးနဲ့ ဒီသမီးငယ် ပြုံးမိပုံလေးက
စိတ်ထဲမှာ ထင်းထင်းကွင်းကွင်း ဝင်လာ
တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က
ထည်း အမေအိုကြီးနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။

တယ်။ သူ ပြန်ပြီးလိုက်မယ်ဝင်၊ ငရဲဆိုတာ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲဘူး။ ကြီးတော်
ကြီး ကျတော့ ဖတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်မ ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှက်တက်တက်တောင် ဖြစ်လာ
တယ်။ သူ့အစားပေါ့နော်။ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေး
နဲ့ပေါ့နော်။ တစ်ရံရောအခါ ကတော့ ဂိုဆိုးပါတယ်။ ယောက္ခမနဲ့သမက်နဲ့ ပြန်ပြီး
ဖြစ်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်း။ ဒီဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ တော်တော်ကို စိတ်ဆင်း
ရဲပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဆရာမ ချောအိမာန်(မန္တလေး)ကလည်း စိတ်ဆင်းရဲအောင်ကို
ရေးတာ။ သူက စိတ်ဆင်းရဲအောင်လို့ ရေးတာနော်။ သူက ဒီရသကို ပေးတာဆိုတော့
ဆရာမ တော်တော်အောင်မြင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အတော်ကို စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။

မနှင်းဗွေ

ဒီမှာလည်း ဆရာမ မစန္ဒာနဲ့ ကျွန်မ သဘောထားချင်း တူပါတယ်။ အဲဒီ ၃
ခုစလုံးကလည်း လူအိုတွေအကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ ဆရာမ ချောအိမာန် ရေး
သွားတာလေးတစ်ခုက အလှည့်လေးနဲ့ပေါ့။ သူ အဆုံးသတ်ဝစ်တယ်။ သူရေးသလို၊
သူလှည့်သလိုပဲ ကျွန်မတို့က သူ့နောက် ပါသွားပြီးတော့ နောက်ဆုံးကျတော့ အသုဘ

စာရေးဆရာ
မောင်ရင့်မာ
(ကျောင်းကုန်း)

စာရေးဆရာမ
မစန္ဒာ

စာရေးဆရာမ
မနင်းဌေး

မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)

ဒီနေရာမှာ ဆရာမတို့နှစ်ယောက် နဲ့ နည်းနည်းလေး ကွဲလွဲပြီးတော့ ဆွေး နွေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အငြင်းအခုံပါတယ်။ တစ်ရံရောအခါနဲ့ ကြီးတော်ကြီး နှစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးတော့ ဆရာမတို့နှစ်ယောက် ခံစားရသလို ခံစားမိပါတယ်။ ကြီးတော်ကြီး ဆိုတာ က အရွယ်လွန်နေတဲ့ ကြီးတော်နဲ့ အခြား တစ်ပါးသော ယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန် ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ တစ်ရံရောအခါကတော့ အရွယ်လွန်နေ တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သူ သမက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ အကြောင်း ပေါ့။ ဒါကို ဘယ်နေရာက ရေးထား သလဲဆိုတော့ အရက်ရောင်းတဲ့ မိန်းမ နေရာကနေ ရေးထားတယ်။ တစ်ခါ တလေ ချောအိမာန်က သူ ဘယ်ဇာတ် ကောင်ကို ဝင်ပြီး နေလဲဆိုတာ သတိ ထားရမယ့်သဘော ရှိတယ်။

အဓိက ကျွန်တော် သဘောမတူ ချင်တဲ့ အချက်ကတော့ သူ ဘာရည် ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးတာလဲ။ ဒီစာအုပ်မှာ

ဝတ္ထုရေးသူရဲ့ မှတ်ချက်မှာတော့ ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့အတွက် ဒီဝတ္ထု လေးကို ရေးတာပါ။ ဒါမျိုးတွေထည့် တကယ်ရှိပါတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္ထုရေးဆရာတွေထူး ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ အကြောင်းတိုင်း ဝတ္ထုရေးစရာ ဟုတ်ရဲ့လားပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဆိုရင် ဥပမာ- ရှေ့နေ တော့ အမှုတွေ စစ်ရတယ်။ အရန် ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေ တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုရေး သင့်၊ မရေးသင့် စဉ်းစားတယ်။ ဥပမာ- အမေလုပ်သူက ကိုယ့်ရဲ့ လူမမည် သားလေးကို ရေနစ်သတ်တဲ့အမှုကို ကျွန်တော် ဖြောင့်ချက်ယူဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုရေးဖို့ စဉ်းစားတဲ့ အခါတော့ ဒါရေးရင် ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ ပရိသတ်ကို ဘယ်လို မက်ဆေ့ချ်ပေးနိုင် မလဲပေါ့။ ကျွန်တော် အက်ဆေးရေးတဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် ဒါမျိုး စဉ်းစားတယ်။ ချောအိမာန် အဲဒီဝတ္ထုနှစ် ပုဒ် ရေးသားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဖတ်သူဘက်ကနေ ကျွန်တော် သဘော မတူပါဘူး။ သို့သော် ရေးသူဘက်က လည်း ရှင်းပြစရာတွေတော့ ရှိမှာပါ။ ချောအိမာန်ပြောတဲ့ အလှည့်မှာ ဒါလေး ကို သတိရရင် ထည့်ပြောပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီ အကြောင်းအရာကို ရွေးချယ်ပြီးတော့ ရေးရပါသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် မေးလိုက်ပါတယ်။

□

နင်းဌေးမိန်းမ

ကျွန်မ ဆရာမ ချောအိမာန်(မန္တ လေး)ရဲ့ ကြီးတော်ကြီးရယ်၊ ရင်နာအ နယ် မပြောရက်ပါရယ်ကို ဖတ်ချိန်က ဆရာမအနေနဲ့ လူကျင့်ဝတ်နဲ့ လူစည်း ကမ်းကို ဖောက်ပြန်တဲ့ သူတွေကို တော် တော်နုနုပြီး စိတ်နာကျင်တဲ့စိတ်နဲ့ တော် တော် အချဉ်ပေါက်ပုံရတယ်။ အ သမီးတွေ အပေါ်ပေါ့။ သူက အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ကိုး။ သူ့အဖေချင်တဲ့

www.burmeseclassic.com

အစိုက်တာနဲ့ သူဖြစ်စေချင်တဲ့ နေထိုင်မှု နဲ့ မရတဲ့အခါ ရေးတာလို့ ကျွန်မတော့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ ရသကို ကျွန်မတို့ ပိုက်ယူသွား ရမှာ အဲဒီထဲက ကောင်းတဲ့အကွက် ဆေးကတော့ အမျိုးသမီးတွေ ဒါဟာ ဆင်ခြင်ရမယ်လို့ ကျွန်မ တွေးပါတယ်။ ပြောကြည့်ပေးပါဦး။

□

မနာ

အထူးသဖြင့် တစ်ရံရောအခါ ခု။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးတော့ ချော့ကြည့်မိပါတယ်။ အဲလိုပဲ အရွယ် ညွှန် မိန်းမတစ်ယောက် ဖောက်ပြန်နေ သူတို့ဝန်းကျင်မှာ ရှိကောင်း ရှိမယ်။ အကြောင်းအရာလေး ကြားတဲ့အခါ သူတို့သက်သေ ထိန်းသိမ်း တည်မတ် သွားနိုင်တယ်ဆိုတာလေးများ ရေးလိုက် နင် တော်တော် သင်ခန်းစာပေးတဲ့ ဝတ္ထု ဆေး ဖြစ်မှာပါ။ မနှင်းမွှေးရော ပြော ပေးပါဦး။

□

မနှင်းမွှေး

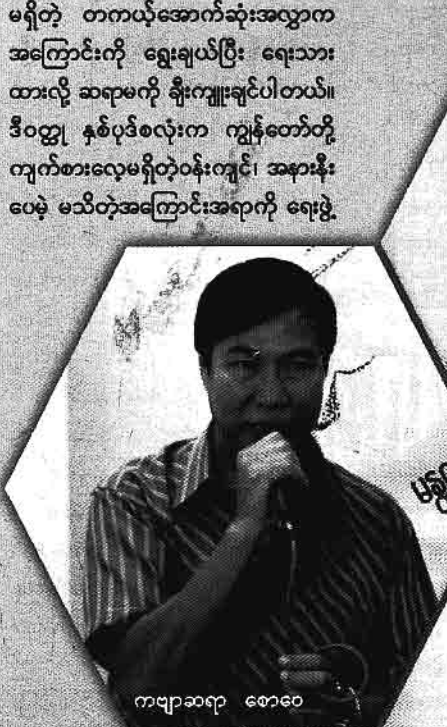
ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်မ ပြောသလို အဲပဲ။ ဒီဝတ္ထုလေးဖတ်ပြီး ဒါလေးက ရေးရင်လည်း ရသားပဲလို့ ကျွန်မစိတ် ထဲ အဲသလိုကို ထင်မိပါတယ်။ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ရေးမယ်ဆိုရင် ပေးချင်တဲ့ မက် ဆရာတစ်ခုကတော့ ဝါကို ပါရမှာပါ။ ဒါသင်ခန်းစာပေးချင်တာလားလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ သင်ခန်းစာပေး ချင်ရအောင်ကလည်း အသက် ၇၀ ကျော် အမျိုးသမီးနဲ့ ၄၀ ကျော် ယောက္ခား မှောက်မှားတဲ့ကိစ္စ။ ပြီးတော့ ယောက္ခမနဲ့သမက်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဆိုရင်လည်း ဒါကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့။ ဒါမျိုး ဆို ဝန်းကျင်က လက်မခံဘူး စသဖြင့် ပြောလိုရပေမဲ့ ဒီဥစ္စာက ကျွန်မတို့ မြန်မာ နိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမှုအသိုင်းအဝန်းမှာ၊ မြန်မာလူ့ဘောင်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ က ရှိတော့ရှိမယ်၊ ရှားမယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ အဲဒီတော့ပေါ့နော်၊ သိပ်ပြီးလည်း အကျိုးမရှိဘူးဆိုရင် အမှန်အတိုင်းပြော

ရရင်တော့ ဆရာမ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုမျိုး ရေးစေချင်ပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး ဝတ္ထုမျိုးကိုတော့ မရေးရင်လည်း ရမယ် လို့ မြင်ပါတယ်။

□

ဦးဆောင်ဆွေးနွေးသူများရဲ့ အသံ က ပိုပြီး ထန်လာတယ်။ ဇာတ်ရှိန်က ပိုပြီး မြန်လာတယ်။ စကားဝိုင်းအသွင် ပိုပြီး ဆန်လာတယ်။ ဆရာမ ချော့အိ မာန်(မန္တလေး)ရဲ့ အမှိုက်နဲ့ အရိပ်ဆီကို ဆက်သွားကြတယ်။ အမှိုက်ပုံမှာနေတဲ့ ညီအစ်မနဲ့ နတ်ယောက်အကြောင်းနဲ့ မန္တလေး မလှေတစ်ခုဖြစ်တဲ့ မိမိတို့ ပိုလှံ တဲ့ အစားအစာတွေကို အိမ်ရှေ့ သစ်ပင် ကိုင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားရာက မိသားစု အတွက် လာယူတဲ့ ဘူတာကြီးက ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း။ 'ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျက်စားလေ့ မရှိတဲ့ တကယ့်အောက်ဆုံးအလွှာက အကြောင်းကို ရွေးချယ်ပြီး ရေးသား ထားလို့ ဆရာမကို ချီးကျူးချင်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်စလုံးက ကျွန်တော်တို့ ကျက်စားလေ့မရှိတဲ့ဝန်းကျင်၊ အနားနီး ပေမဲ့ မသိတဲ့အကြောင်းအရာကို ရေးဖွဲ့

သွားတယ်။ အောက်ဆုံးအလွှာက အနိမ့် ဆုံး လူတွေရဲ့ ဘဝက ဒီလိုပါလားလို့ စာနာမိစေတဲ့ ဝတ္ထုတွေပါ။ ဒါမျိုး အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်တာကို ချီးကျူးပါတယ်။ ကွင်းစိမ်းတွေကို ကြိုက်ပုံရတဲ့ ဆရာမ ချော့အိမာန်ရဲ့ ကိုရင်ငယ်နီကိုလည်း ချီးကျူးချင်ပါ တယ်။ ကြိုက်တယ်။ ဆွမ်းခိုးစားတဲ့ ကိုရင်လေးဟာ တစ်ချိန်မှာ ဆရာတော် ကြီး ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကျောင်းမှာ ဆွမ်း ခိုးစားတဲ့ ကိုရင်ငယ်လေးကို မလွဲသာ လို့ အပြစ်ပေးရတာပါ။ ဒါက ကျွန်တော် တို့နဲ့လည်း ဆိုင်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ မလွဲသာလို့ အပြစ်ပေးရတာတွေ ရှိပါတယ်'ဟု ဆရာ မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)က ဆိုပါတယ်။

ကမာဆရာ စောဝေ

စာရေးဆရာ မောင်လှိုင်ညွန့်(မောင်)

စာရေးဆရာ မာန်(ဘောင်လုံးမြန်)

ကိုရင်ငယ်နီ ဝတ္ထုကိုလည်း အားလုံးက အကြိုက်တူကြတယ်။ 'တစ်ပိုင်းက ရယ်စရာလေး၊ တစ်ပိုင်းက ဝမ်းနည်းစရာလေးမို့ ကျွန်မ တော်တော် ကြိုက်ပါတယ်' လို့ ဆရာမ မနှင်းဗွေက ပြောပါတယ်။ ဆရာမ မစန္ဒာကလည်း 'ဆရာတို့နှစ်ယောက်က ကိုရင်ငယ်နီဆိုတော့လည်း ကျွန်မလည်း ပီနီလိုက်ဦးမယ်' တဲ့။ 'ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စောဒက တက်ချင်တာလေး ရှိပါတယ်။ ဒီထဲက ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်ဘဝက ဆွမ်း ခိုးစားဖူးတယ်။ တစ်ကြိမ်တောင် မကဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ငယ်နီ အလှည့်မှာတော့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်မှာပဲ ပေးတဲ့ အဖြစ်ဒဏ်က မပြင်းလွန်းဘူးလားလို့ ဆရာမ ချောအိမာန် အလှည့်ကျရင် ဖြေပေးပါနော်' လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဓရာင်းရန် မဟုတ်ပါဆိုတဲ့ မန္တလေးနောက်ခံပါ ဝတ္ထုတို အကြောင်းကို ဆွေးနွေးရာမှာ ဆရာမ မစန္ဒာက 'ဒါ ရေးသင့် ရေးထိုက်တာကို ရေးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာက ဖြစ်မလာတော့ စိတ်မကောင်းရပါဘူး။ အခု မန္တလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောင်းရန် မဟုတ်ပါဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘတ်လေး အိမ်တိုင်းမှာ တပ်နိုင်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်လေး ဖြစ်မိပါတယ် လို့ ဆိုပါတယ်။ ဆရာမ မနှင်းဗွေကလည်း 'ဆရာမ ချောအိမာန် ဒီဝတ္ထုရေးတဲ့ အတွက် တာဝန်ကျေတယ်လို့ပဲ ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်' တဲ့။ ဆရာ မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)ကတော့ 'ဒီဝတ္ထုကို အကြောင်းအရာအနေနဲ့တော့ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုအနေနဲ့တော့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ အတတ်ပညာအားဖြင့် အခြားဝတ္ထုတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အနည်းငယ် လျော့နည်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်' လို့ ဆိုပါတယ်။

ဆရာမ ချောအိမာန်ရဲ့ ဝတ္ထုတို စုစည်းမှုထဲမှာ အဟောင်း ၁၃ ပုဒ်၊

အသစ် ၁ ပုဒ် ပါဝင်ပါတယ်။ ရေးမှု ရေးဟန် အသစ်စက်စက်နဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဆရာ ဝတ္ထုတိုကလည်း ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဆွေးနွေးမှုထဲ ရောက်ရှိခဲ့ပါရဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာမ မနှင်းဗွေက ဆွေးနွေးမှု စတင်ပါတယ်။ 'လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်ဆန်၊ စုံထောက်ဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဝတ္ထုမျိုး ဖတ်ရပြီလို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုဆုံးသွားတဲ့ အခါ ကျတော့ တရားခံ ဘယ်သူဆိုတာကို ဖော်ပြထားဘူး။ ကျွန်မ သိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ရသဝတ္ထု ရေးတယ်ဆိုရင် ဇာတ်ကောင်ရယ်၊ အခင်းအကျင်းလေးရယ်၊ ဇာတ်လမ်းရယ်၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်လေး ပီပီပြင်ပြင် ရေးပြီးတော့မှ နောက်ဆုံး သူပေးချင်တဲ့ မက်ဆေ့ချ်လေးကို သေသေချာချာလေး ပေးရတယ်။ စာဖတ်သူက ဪ သူက ဒါကို ပြောချင်တာပဲ၊ ဒီလို ဆိုလိုတာပဲလို့ သုံးသပ်ရတာ အင်မတန် အရသာရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ဝတ္ထုမျိုးကလည်း အင်မတန်မှ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ ဒါက ရသစာပေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတို့၊ စုံထောက်ဝတ္ထုတို့ ကျရင်တော့ တရားခံ၊ အဖြစ်မှန် ဖော်ကို ဖော်ထုတ်ပြရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝတ္ထုလေးက စုံထောက်ဆန်ဆန် စကားပြီးတော့ တရားခံ မဖော်ပြထားတဲ့အတွက် ဖတ်ရတဲ့ ကျွန်မမှာလေ တစ်ခုခုလိုသွားသလိုပဲ။ အဲဒါလေးကိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အခုထိ မကျေမလည် ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါလေးကို ပြန်ပြီး ပြောပြပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်' လို့ ဆရာမ မနှင်းဗွေက ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။

'သူဟာ သူရဲ့ စာပေအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ သမိုင်းတစ်ခု ရေးနေတယ်လို့လည်း

ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့ ဝန်းကျင်မှာလည်း အဲဒီလို သတင်းစကားမျိုးသေတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဝမ်းရင်းနဲ့ ခံစားရတာကတော့ ဒီစာပေဆရာကို သတ်ပစ်လိုက်တာဟာ ဒီဝတ္ထုကိုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမ ချောအိမာန်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတော့ ဆရာမ အလှည့်ကျရင်ဖြေပေးတဲ့ ဆိုတဲ့ ဆရာမ မစန္ဒာရဲ့အဖြေက အားလုံးကို သဘောကျသွားစေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)ရဲ့ သုံးသပ်ချက်ကလည်း ပရိသတ် သဘောကျဖြစ်ခဲ့သလို ဆရာမ ချောအိမာန်ရဲ့ လက်ရာကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြပါတယ်။ 'ဒီဝတ္ထုက တကယ့် ရီရယ်လစ်ဇင် ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရားခံမပေါ်တဲ့ အဖွဲ့တွေ အပြင်မှာလည်း များနေလို့ပါ။ ြစ်တော့ ဆရာမ ချောအိမာန် တရားသူကြီး မဖြစ်တာ အရမ်း ကံကောင်းပါတယ်။ သူက အရမ်းကို အပြစ်ပေးချင်တာပါ။ သူဝတ္ထု တော်တော်များများဟာ အပြစ်ပေးခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်ပါတယ်။ တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပြီးရင် အလွတ်တို့ မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဝတ္ထုထဲက အပြစ်ပေးပုံတွေဟာ လောကကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အပြစ်ပေးနည်းပါ။ ဖျတ်ပါတယ်။ ထောက်ခံပါတယ်' လို့ ဆရာ မောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)က သုံးသပ်ပါတယ်။

ဆရာမ ချောအိမာန်(မန္တလေး)ရဲ့ မန္တလေးကို ဌာသွားသလား ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု စာအုပ်ကို ရန်ကုန် ပရိသတ်ထံ အပ်နှင်းတဲ့ပွဲကို ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်က ပြုလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမ ချောအိမာန်က ဒီလိုပွဲမျိုးကို မန္တလေးမှာတောင် မလုပ်ဘဲ ရန်ကုန်က ဆရာဆရာမတွေ၊ စာပေဆွေမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံချင်တာကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့တာပါ။ 'အခုလိုပွဲလုပ်တာမှာ ပင်ပန်းရတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေနပ်တယ်။ ချောအိမာန်ကို ချစ်ခင်တဲ့ အဆုံးရောက်နေတဲ့ သူတွေကအားဖြင့် မနေ ပြန်လာတယ်။ ပြီးရင်ပဲ ချောအိ

ရဲ့ ဝတ္ထုတွေအပေါ်မှာ အားလုံးကောင်း
အသံလည်း ပြောတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝေဖန်
အောက်ပြသွားကြတယ်။ ဒီပွဲလေး လုပ်
ရတာအတိုင်းရှိတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ လို့
ဆရာမ ချောအိမာန့်က ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယပိုင်း ဆရာမ ချောအိမာန့်
(မန္တလေး) ပြန်ပြောကြားတဲ့ အစီအစဉ်
အသံလည်း ရွှေမိသားစုဝင်တွေလို ဖြစ်နေ
တဲ့ ဆရာမ စာပေ၊ ဆရာမ မိမိ၊ ဆရာမ
ဆင်သွား၊ ဆရာမ အဖြူရောင်(ရွှေ)၊
ဆရာမ စာနီ(တောင်လုံးပြန်)တို့ကလည်း
အသံများတမ်း ဝေဖန်သလို ချီးကျူးမှု
တွေလည်း ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။

ဆရာမ ချောအိမာန့်ရဲ့ စာအုပ်အုပ်
နည်း အမှတ်တရ ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဝါရင့်
ဆရာမဆရာ၊ ဆရာမတွေဖြစ်တဲ့ ဆရာ
အောင်ရင်မာ(ကျောင်းကုန်း)၊ ဆရာမ
အနု၊ ဆရာမ မနင်းမွှေးတို့ရဲ့ အပတ်
စဉ်ဆက်ခံလေးဟာ ဖျော်စရာတွေနဲ့ပါ။
ဒီအဖျော်ကို စာပျိုးခဲ့သူက ဆရာ
အောင်ရင်မာ။

‘ဆရာ ဒဂုန်တာရာက ပြောဖူးပါ
အသံ။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တစ်ခုဟာတဲ့
စာရေးဆရာရဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်၊ ဘေး
တိုက် ဂျပ်ပုံလွှာ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့လည်း ချောအိမာန့်ကို ကန့်
လန့်ဖြတ်ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ
ဆို လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်လောက်က စာတွေ
ဟာက သရိုးကွာတားလေးနဲ့ပါ။ ဆတ်
အာလတ်ကော့ ပုံစံလေးနဲ့ပါ။ သူရေး
တဲ့ ဝတ္ထုနဲ့ သူပုံစံ ကွာခြားသလို ဖြစ်နေ
တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ချီးကျူးတဲ့စိတ်
အလေးနဲ့ မုဒိတာစိတ်ကလေးနဲ့ပဲ ကြည့်
ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရွေးတဲ့ အကြောင်းအရာ
ဆရာက ထူးခြားပြီး သူပုံစံနဲ့က တခြားစီ
ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြောချင်တာတစ်ခု
က ချောအိမာန့်တို့ သက်တမ်းပေါ့။
အဖြူရောင်(ရွှေ)တို့၊ ခင်သန္တာတို့က
အချစ်ဝတ္ထုရေးတာ နည်းတာ တွေ့ရပါ
တယ်။ ချောအိမာန့်ဆို တော်တော်လေး
စိတ်ဝင်စားရမယ့် အရွယ်ပါ။ နောင်
ဆေးငါးနှစ် သက်တမ်းဆို ဒီထက်ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းမရှိတော့

ဘူး။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း တပည့်တွေ
ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ တော်တော်များများ
ကျွန်တော် ဖတ်ပါတယ်။ တော်တော်
များများက အချစ်ဝတ္ထု မရေးကြဘူး။
ကျွန်တော် ပြောချင်တာကလေး စိတ်
တော့ မဆိုးနဲ့။ အချိုးသမီး ဆရာမတွေ
တော်တော်များများက ရေးရင်လေ
ဇာတ်လိုက် ကောင်မလေးကို ဝတ္ထုထဲမှာ
ပါတဲ့ သားသားဖားဖား ကောင်လေး
အားလုံးက ဝိုင်းကြိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို
ဝတ္ထုမျိုးတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ

ရယ် အချစ်ကို ရှောင်နေကြတာ။ အဲဒါ
ဆရာကြောင့်များလားလို့ ထင်မိပါ
တယ်’တဲ့။

ဒီတော့ ဆရာမ မနင်းမွှေးက အခု
လို ဝင်ထောက်တယ်။ ‘ဆရာက အချစ်
ဝတ္ထုကို သိပ်အားမပေးတဲ့ သဘောလေး
ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် တကယ်လို့ ဆရာ
တပည့်တွေ အဖျိုးကြီးဖြစ်ရင် ဆရာ
တာဝန်ပါပဲ’တဲ့လေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆရာမ မစန္ဒာက
‘အချစ်ဝတ္ထုက ဖတ်ရတာ ကောင်းပါ

စာရေးဆရာမ
ချောအိမာန့်(မန္တလေး)

ဘူး။ အချစ်ကို လှလှပပ၊ သပ်သပ်ခတ်
ခတ်ခွဲတဲ့ ဝတ္ထုလေးဆို တော်တော်လှမှာ
ပါ။ ပိုပြီး ရိုမန့် ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုမန့်က
လည်း တန်ဖိုးရှိပါတယ်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းကိုလည်း ပြော
ချင်ပါတယ်။ တစ်နှစ်တလေလောက်
ဆရာရယ် အချစ်ဝတ္ထုကောင်းကောင်း
လေး ဆုပေးပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါ
တယ်။ ပြီးတော့ အချစ်ဝတ္ထုဟာ
တကယ် ခေတ်ပြိုင်စားဖူးပါ။ ဆရာရဲ့
ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ မူနဲ့လည်း ကိုက်
ညီပါတယ်။ ဆရာတပည့်တွေက ဆရာ

တယ်။ ဘဝထဲက အချစ်လေးတွေ
လည်း ပါသင့်သလောက်တော့ ပါ၊ ပါ
တယ်နော်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်မတော့
ဆရာတပည့်တွေကို ဒီလိုင်းအတိုင်း
ရေးနေတာပဲ ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်’ဆို
တဲ့စကားနဲ့ ဦးဆောင်ဆွေးနွေးပွဲကို နှုတ်
ဆက် ပိတ်သိမ်းခဲ့ပါတယ်။ ပရိသတ်
တွေရဲ့ ဖော်ရွှင်ရယ်မောသံ၊ လက်ခုပ်သံ
တွေနဲ့ လှလှပပလေး ပြီးဆုံးခဲ့ပါတယ်။

သင်းပပ

၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ ၂၂ ရက်က ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ နန်းကျဘုရင် စာအုပ် မိတ်ဆက်အခမ်းအနားကျင်းပတော့ ထူးထူးခြားခြား သိပေါ်ဘုရင်ရဲ့ခြေတော်၊ စတုတ္ထသမီးတော်ရဲ့သမီးဖြစ်တဲ့ ထိပ်စုဖုရားကြီးနဲ့ သူ့သမီး ဒေါ်ဒေဝီခင်တို့လည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်မှုမရှိခဲ့ပေမဲ့ သိပေါ်ဘုရင်ရဲ့ ခြေတော်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဒေဝီသန့်စင်က မိတ်ကြားပေးလို့ တက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကျင်းပတဲ့နေ့က ရုပ်မြင်သံကြားဌာနများ၊ စာနယ်ဇင်းများက တစ်လှည့်စီ ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်နေကြလို့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ရင်း ဖြေကြားပေးနေခိုက် ကျွန်တော့်ဘေးနားက နံတစ်ခုံမှာ လာထိုင်တဲ့ ဗြိတိသျှသံရုံးမှ သံအရာရှိတစ်ဦးနဲ့ ထိပ်စုဖုရားကြီးတို့ စကားပြောနေတာကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရပါတယ်။

ထိပ်စုဖုရားကြီးက အင်္ဂလိပ်လို သွက်သွက်လက်လက်ပြောနေတာပါ။ ပွဲပြီးတော့မှ ထိပ်စုဖုရားကြီးကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီး အားလပ်တဲ့တစ်နေ့မှာ လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်က သွားရောက်တွေ့ဆုံဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အသံဖမ်းစက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပွားမေ(ထိပ်စုဖုရားကြီး)ရဲ့အဖြေများကို ချမ်းမရေးဖြစ်ခဲ့ရက ဒီလမှာတော့ အချိန်ယူပြီး မော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ထိပ်စုဖုရားကြီးနှင့် ဦးဝင်းဦး

ထိပ်စုဖုရားကြီး

နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်တော် 'နန်းကျဘုရင်' ရေးနေတုန်းက ဖတ်ရတာက ပွားမေတို့ရဲ့မယ်တော် စတုတ္ထသမီးတော်ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ခေါ်လဲမြိုင်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ စတုတ္ထသမီးတော်ရဲ့ သားတော်၊ သမီးတော်တွေဖြစ်တဲ့ ပွားမေတို့လည်း ခေါ်လဲမြိုင်က ကွန်ဇင့်ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆိပ်ကျောင်းစား တက်ခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ပွားမေ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်လို့လည်း ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။

၁၉၅၉ ခုနှစ် အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်မှာ ပွားမေကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းရဲ့အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ခေါ်ယူခဲ့တယ်လို့လည်း တစ်ခွန်းတစ်စ ကြားသိရပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကစပြီး ပွားမေ ပြောပြပေးပါလား။

၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်းက အိမ်စောင့်အစိုးရဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် သူ့အတွက် အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် လိုလာတယ်။ ဒီတော့ သူက

ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးကို လှရှာပေးဖို့ပြောတယ်။ သူ လိုချင်တဲ့သူက မြန်မာအမျိုး သမီးဖြစ်ရမယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပိုင်နိုင်နိုင်နိုင် ရေးနိုင်၊ ပြောနိုင် ရမယ်။

အဲဒီမှာ တော်ဘုရားကြီးနဲ့ ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်တို့၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်ဝင်းတို့၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်မောင်တို့၊ ထားဝယ်သာ၊ ဗိုလ်မှူး ကြီး စိန်ဝင်းတို့က သူ့အဖုအဖု ဂျီတယ်လေ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်က တော်

သီပေါမင်းနှင့်စုဖုရားလတ်

ဘုရားကြီးနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးပဲ။ ဒီတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်က ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးကို သွားပြောတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် လိုချင်တဲ့ အတွင်းရေးမှူး အရည်အချင်း က ကျွန်တော်တို့ ရွှေမင်းသမီးနဲ့ အကိုက်ပဲပေါ့။ ဒါနဲ့ သူတို့က တော်ဘုရားလေး ကို သွားပြောတယ်။ ဗွားမေက အဲဒီအချိန်မှာ တောကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်းမှာ ဆရာမ လုပ်နေတာ။ ဗွားမေ ဂျီတုနေရာကို တော်ဘုရားလေး လိုက်လာပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူတို့က အပြစ်ရှိတယ်ထင်ရင် အစစ်အဆေး အမေးအမြန်း မရှိ ထောင်ချပစ်တဲ့အချိန်လေ။ ဒီတော့ ဗွားမေက ကြောက်တာပေါ့။ ဖြစ်ပါ့မလား ဆိုတော့ တော်ဘုရားလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်သူပြောလို့ရမလဲ။ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ရွတ်ခေါ်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူး လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ကြောက်လိုက် တာ။

ဒါနဲ့ သွားကြတယ်ပေါ့။ ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးက သူ PA ကို ဂိတ်ဝမှာ စောင့်ခိုင်းထားတယ်။ ဗွားမေတို့က စစ်ရုံးတွေဘာတွေ ရောက်မှ မရောက်မှတော့ ပဲ။ ရုံးထဲဝင်သွားတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးက အစည်းအဝေးထိုင်နေလို့ ခဏ စောင့်ရတယ်။ ခဏနေတော့ ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်းရဲ့အကြံပေးဆိုသူက ဗွားမေကို လာ မေးတယ်။ အခုလက်ရှိ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲတဲ့။ ကျွန်မက အလယ်တန်းပြဆရာမ တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဗွားမေက ဓနုရားလည်း ဘီးတတ်တော့ မူလတန်း ပြဆရာမ ဆင်းလုပ်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ သီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ ကဗျာတွေ ရွတ်ကြ လုပ်ခဲ့တာလေ။

သူက ဗွားမေကို တော်ဝင်အသုံး အနှုန်းတွေကော တတ်သလားလို့ မေး တယ်။ ဗွားမေက တတ်ပါတယ်ပေါ့။ သူက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ဖူးသလား တဲ့။ နိုင်ငံခြားဆိုရင် ကျွန်မက လေ ယာဉ်ပျံတောင် မစီးဖူးပါဘူးလို့ ပြော တာပေါ့။ သူက ချက်ချင်းပဲ ဗွားမေကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီလို့ ပြောပါတယ်။ သူ သဘောကတော့ လာမယ့် တနင်္လာနေ့ ကစပြီး အလုပ်ဝင်ရမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဗွားမေက ကျောင်းမှာ ကလေးတွေ စာမေးပွဲဖြေနေချိန် ဖြစ်တာကြောင့် ကလေးတွေ စာမေးပွဲပြီးမှပဲ အလုပ်ဝင် ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ သူက လည်း သဘောတူခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အလုပ်ရသွားတယ်ပေါ့ ဆရာ ရယ်။

အလုပ်ဝင်ပြီး သုံးလလောက်နေမှ ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်းက တစ်ရေးနှီးလာ တယ်ထင်ပါရဲ့။ ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီး ကိုခေါ်မေးတယ်။ မင်း ဘယ်သူ့ကို ခန့် လိုက်သလဲတဲ့။ ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီး က သီပေါမင်းရဲ့ မြေးတော်ကို ခန့်လိုက် တယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာသိပ်တော် တယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက ဗိုလ်မှူးကြီး အောင် ကြီးကို ဆဲတော့တာပဲ။ ဗွားမေကို ခန့်ရ မလားဆိုပြီးတော့ပေါ့။ မင်းဆွေမင်းမျိုး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ မလိုချင်ဘူး။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ၈.ဆ.ပ.လ အစိုးရလက်ထက်ကတည်းက မြန်မာ ဘုရင်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို သူ တို့က အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူးလေ။

ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်း ဆဲတန်းပြီးတဲ့ နောက် ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးက သူ အနေနဲ့ကနေ ဗွားမေကို ဖုန်းဆက်တယ်။ 'မရွှေ ဆင်းလာဦး'တဲ့။ ဒုက္ခပဲ ဘာဖြစ် ဦးမလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ဗွားမေက ဆင်း သွားတယ်။ သူ့ရှေ့ရောက်တော့ ဗွားမေ

“အလုပ်ဖြတ်ပြီ”တဲ့။ ‘ဟင် ဘာဖြစ်
သေးသလဲ’ဆိုတော့ ‘အခုပဲ ကျွန်တော် ဗိုလ်
ချုပ်ဆီကနေ ဆင်းလာတာ။ မရွှေစုကို
ဆင်းသွားလို့ ဆဲခံလိုက်ရတာ မျက်နှာ
ဆင်း မပေါက်ဘူး။ ဒါကြောင့် မရွှေစု
ကို အလုပ်ဖြတ်လိုက်ပြီ’တဲ့။

ဆရာရေ အဲဒီတုန်းက ဖွားမေကို
ဆစ်လ ၉၀၀ နဲ့ ခန့်ထားတာ။ အဲဒီ
ဆစ်လက ၁၉၅၉ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း
အိမ်စောင့်အစိုးရ လုပ်နေတဲ့ကာလပေါ့။
ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးက သူကိုင်ထား
တဲ့ BEDCရုံးမှာ သွားလုပ်ပါ။ ဒီလခ
အတိုင်း ၉၀၀ ပေးပါမယ်လို့ ပြော
တယ်။ ဖွားမေကတော့ ကိုယ့်အရည်
အချင်းနဲ့ကိုယ် တခြား သင့်တော်တဲ့
အလုပ်ကိုပဲ ရှာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ ပေးတဲ့အလုပ်မှာလည်း တစ်လ၊
နှစ်လတန်သည့်လောက်တော့ လုပ်
ကြည့်ဦးမယ်လို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။
ဒါနဲ့ပဲ သူ လွှတ်တဲ့နေရာကို သွားလိုက်
တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကပြားကုမ္ပဏီ
ဖြစ်နေပြီး သင်္ဘောတင်တဲ့အလုပ်ကို
လုပ်တာ။ ဖွားမေက အဲဒါတွေမှာ နား
မထည့်ဘဲ။ ဖွားမေကို ရုံးမှာ စားပွဲတစ်
ယ့်နဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။
ဖွားမေကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ တစ်
ပတ်လောက်ထိ စောင့်ကြည့်ပါသေး
တယ်။

နောက်တော့ ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူးဆို
ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ရုံးကနေ
ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြီးဆီကို ပုန်းလှမ်း
ဆက်တယ်။ လာတွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့လို့
ရမလားဆိုတော့ လာခဲ့ပါတဲ့။ သူနဲ့ တွေ့
တော့ ဖွားမေက ပြောပြတယ်။ အဲဒီရုံး
မှာ စုစုပေါင်း ဘာမှလည်း မခိုင်းဘူး။
ပြီးတော့ ရှိတဲ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း
ထပြားတွေချည်းပဲပေါ့။ သူကတော့
ဘာဖြစ်သလဲ ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ ကိုယ်
ထိုင်နေပေါ့လို့ ပြောတယ်။ ဖွားမေက

အဲဒီလိုတော့ အလုပ်မရှိဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေချင်ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုပြီး
ပြန်လာခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ ဖွားမေက ICS ဦးကျော်မင်းဆီကို သွားတယ်။ ဘာကြောင့်
ဦးကျော်မင်းဆီကို သွားသလဲဆိုတော့ ဦးကျော်မင်းက မေမြို့မှာနေတဲ့ ဖွားမေရဲ့
ကြီးတော် တတိယသမီးတော်တို့ ရိက္ခာတော် သွား၊သွားပြီး ဆက်နေတာဆိုတော့
ဦးကျော်မင်းနဲ့ သိနေတယ်။ ဖွားမေက ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်း အလုပ်ဖြတ်လိုက်တဲ့
အကြောင်း ပြောပြတော့ သူကလည်း မခံချင်ဘူး။ အရည်အချင်းရှိလျက်သားနဲ့
ဘာကြောင့်အလုပ်ဖြတ်ရတာလဲ ဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်တယ်။

ဦးကျော်မင်းကပဲ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဩစတြေးလျသံရုံးက အလုပ်ခေါ်နေတယ်။
အဲဒါလျှောက်လိုက်။ အခုချက်ချင်း လျှောက်လွှာရေးဆိုတော့ စုစု မရေးတတ်ဘူးလို့၊
ဒါနဲ့ သူကပဲ နှုတ်တိုက်ချပေးတယ်။ နောက်ဆုံးစာကြောင်းအနေနဲ့ သူ ဖြည့်ပေးတာက
I am the grand-daughter of the last king of Burma, King Thibaw. တဲ့။ ဖွားမေက
တော့ အဲဒါကို ထည့်မရေးချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မကြားချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဦးကျော်မင်းက လူကြီးက ပြောတာ၊ ထည့်သာရေးလို့ ခိုင်းတယ်။ သူ့အပြောကတော့
ဥရောပတိုက်သားတွေက မင်းဆွေမင်းမျိုးတွေဆိုရင် လေးစားကြတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့
ရေးလိုက်ရတယ်။ လျှောက်လွှာတင်ထားပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ အလုပ်ခန့် ခံ
ရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ ဆရာရဲ့။

ဦးနေဝင်းက ဖွားမေကို ဆွေတော်မျိုးတော်မို့လို့ အလုပ်ဖြတ်လိုက်တယ် ဆိုပေမဲ့
ရတနာနတ်မယ်ကိုတော့ လက်ထပ်ယူခဲ့သေးတာပဲ။

အဲဒါက ပြီးသွားပြီလေ ဆရာရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရတနာနတ်မယ်နဲ့လည်း ဘယ်မှာ
တည်လို့လဲ။ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင် လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဖွားမေ ဆက်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေ ပြောပြပေးပါဦး။

ဆရာက ရတနာနတ်မယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးလိုက်လို့ ဆက်စပ်မှုရှိတာ ပြောပြ
ရဦးမယ်။ ဖွားမေက ဒေါက်တာ ဘာသန်းဆီမှာ အတွင်းရေးမှူးလုပ်နေတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ရတနာနတ်မယ်ရသားနှစ်ယောက်က ဒေါက်တာ ဘာသန်းဆီမှာ အဝင်အထွက်
ရှိကြတယ်။ သူတို့က သွား လာပြတာပါ။ ဒီတော့ ဒေါက်တာ ဘာသန်းက စုစုရဲ့
ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေ လာနေတယ်။ တွေ့လိုက်ပါဦးလားတဲ့။ ဖွားမေက မတွေ့ချင်ပါ
ဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ‘ဘာလို့မတွေ့ချင်တာလဲ၊ ကိုယ့်အမျိုးက ဗိုလ်
ချုပ်ကြီးကတော်အဖြစ်နဲ့ ကောင်းစားနေတာပဲ’တဲ့။ ဖွားမေက ‘သူ့ဘာသာသူ
ကောင်းစားတာ စုစုတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး’လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ သူတို့
ကဲ့သွားကြပါရောလား။

ဖွားမေက ရန်ကုန်မှာ မွေးတာလား၊ မော်လမြိုင်မှာ မွေးတာလား။

ဖွားမေတို့ မောင်နှမခြောက်ယောက်လုံး ရန်ကုန်မှာပဲ မွေးတာပါ။ အခု အိမ်
တွင်းလက်မှုအတတ်ပညာသင်ကျောင်း ဖွင့်ထားတဲ့နေရာက ဖွားမေတို့နေခဲ့တဲ့နေရာ
ပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ ဖွားမေတို့ တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့တယ်။ ဖွားမေ သုံးနှစ်၊
လေးနှစ်အရွယ်လောက်ပေမဲ့ မှတ်မိနေတယ်။

အခု ဆရာက ဖွားမေကို လာမေးသလို တချို့လူတွေလည်း လာမေးကြတာ
ရှိပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဖွားမေတို့မှာက မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့တာကိုး။
သူတို့က ဖွားမေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငယ်ဘဝက အကြောင်းတွေကို
သိပ်တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ဆရာရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။
ဖွားမေတို့ မယ်တော် နတ်ရွာစံတဲ့အချိန်မှာ ဖွားမေက အသက် ၁၂ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။
တော်ဘုရားကြီးက ၁၃ နှစ်။ အငယ်ဆုံး ထိပ်စုစုရားလေးက ၇ နှစ်။ ပြီးတော့
နေရတာက ကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေရတာ။ သီတင်းကျွတ်ကျောင်း

ထိပ်ရုပ္ပာ:ကြီးနှင့်ခင်ပွန်း

ပိတ်ရက်ပြန်ရင် ၁၅ ရက် နေရတယ်။
ခရစ္စမတ်ဆိုရင် ရက် ၂၀။ နွေရာသီ
ကျောင်း ပိတ်ရက်ဆိုရင် ၂ လ။ အဲဒီ
လောက်ပဲ မိဘတွေနဲ့ နေရတာ။
မယ်တော်ကလည်း တစ်ခါတလေမှသာ
သူတို့အကြောင်းတွေ ပြောတာ။ နတ်
ရွာစံတဲ့အချိန်မှာ ဖွားမေက အသက် ၁၂
နှစ်ပဲ ရှိသေးတော့ မှတ်မိရာအကြောင်း
မရှိဘူးလေ။

မယ်တော် ပြောတဲ့အထဲမှာ ဘိုး
တော်၊ ဘွားတော်တို့ ပါတော်မူတဲ့အချိန်
ကာနယ်လဲစလေဒင်ဆီမှာ ပစ္စည်းတွေ
အပ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ မယ်တော်က
သူမိဘတွေကို အရှင်ဘုရားလို့ ခေါ်
တယ်။ မယ်တော်အပြောအတိုင်းပြောရ
ရင်တော့ အရှင်ဘုရားတို့က မဆင်းရဲ
သင့်ဘဲ ဆင်းရဲခဲ့ရတာ။ ဘုန်းတော်ကြီး
ဘုရင်အဖြစ်က၊ မယ်တော်ဘုရား မိဖုရား
အဖြစ်က ပစ္စည်းတွေဆိုရင် နည်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ အရှင်ဘုရားတို့ဆီမှာ အင်
မတန် အစားအသောက် ပတ္တမြားငမောက်ဆို
တာ ရှိတယ်။ ဒါကို ကာနယ်လဲစလေ
ဒင်က ယူသွားတာ။ ဘုန်းတော်ကြီး
ဘုရားနဲ့ အရှင်နန်းမတော်ဘုရားတို့ကို
ကာနယ်လဲစလေဒင်က လက်ဝတ်
ရတနာတွေဝတ်ထားရင် အန္တရာယ်ရှိ
တယ်လို့ ပြောတာကြောင့် ဘုန်းတော်
ကြီးဘုရားက သူ့လက်ဝတ်တော်က
အစ ချွတ်ပြီးပေးလိုက်တာ။ အရှင်ဘုရား

က ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ အဲဒီ စလေဒင် ဆိုတဲ့ ကုလားဖြူက သူ့အိတ်ထဲကို
ထည့်လိုက်တာတဲ့။ နောက်တော့ ရတနာပီရိကိုရောက်တဲ့အချိန် ပိတ်ရိယဘုရင်မကြီး
ဆီကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် စာရေးပြီးတောင်းဆိုခဲ့ပေမဲ့ ဘာမှအကြောင်း မပြန်ခဲ့ဘူးလို့
မိန့်တော်မူခဲ့တယ်။

နောက်တော့ တော်ဘုရားလေးတို့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ တောင်းတယ်။
မြန်မာအစိုးရဖြစ်တဲ့ ဖ.ဆ.ပ.လ အစိုးရဆီမှာလည်း တောင်းတယ်။ တော်ဘုရား
လေးတို့က ဘယ်လိုတောင်းခဲ့သလဲ ဆိုရင် အဲဒီရတနာတွေကို ပြန်ရခွင့်ရင် သုံးပုံနှစ်ပုံကို
နှိုင်းတော်အတွက် လှူပါမယ်။ ဆွေတော်မျိုးတော်များက သုံးပုံတစ်ပုံသာ ယူမယ်
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ ဖွားမေတို့ဆီလာတဲ့ ဆရာတော် အရှင်ဆေကိန္ဒနဲ့
ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေကတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်မရခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် ပစ္စည်းတန်ဖိုး
ကိုတော့ ပြန်ရအပ်ပါစေမယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဖွားမေ မသေခင်ရင်တော့ ကောင်း
မှာပေါ့။

ကျွန်တော် 'နန်းကျဘုရင်' ကို ဘာသာပြန်ခင်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ ဖွားမေရဲ့
မယ်တော် တော့တ္ထသမီးတော်က မန္တလေးမှာနေစဉ် သူမမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့

ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ထီးနန်းကို ပြန်ပေးဖို့
ဗြိတိသျှအစိုးရကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်
တဲ့။ ဒါကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက
ထောက်ပံ့နေတဲ့ ပင်စင်လစာ ငွေကို
ဖြတ်ပြီး မော်လမြိုင်ကို အကျယ်ချုပ်
ပို့လိုက်တယ်လို့ မော်ပြထားပါတယ်။

အဲဒီတော့ မော်လမြိုင်မှာ ဖွားမေ
တို့ရဲ့ မယ်တော် နေခဲ့ရာအိမ် ခုထက်ထိ
ရှိသေးတယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။
ဟုတ်ပါသလား ဖွားမေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကလည်း
သူတို့ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့အိမ်ပါ။ ဗြိတိသျှ
အစိုးရက ဖွားမေတို့မိသားစုအပေါ်မှာ
သူတို့ကောင်းနိုင်သလောက် ကောင်းခဲ့
တာတွေ ရှိပါတယ်။ ဖွားမေကတော့
ကောင်းတဲ့သူကို ကောင်းတယ်လို့ပဲ
ပြောချင်တယ်။ ဟိုတစ်လောဆီက
ဗြိတိသျှတချို့ ဖွားမေဆီကို လာကြ
တယ်။ သူတို့က ဗြိတိသျှအစိုးရလက်
ထက်မှာ ဘယ်လိုနေခဲ့ရသလဲလို့ မေးကြ
တယ်။ ဖွားမေက ပြောပြလိုက်တယ်။
တစ်ချိန်တုန်းက ရှင်တို့က ကျွန်မတို့ရဲ့
ရန်သူပဲ။ အခုတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ
မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
အစိုးရအမျိုးမျိုးလည်း ပြောင်းလာ
တယ်။ သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး
အနိဋ္ဌာရုံတွေပဲ ကြုံခဲ့ရတယ်။ သူတို့က
မေးတယ်။ ဘုရင်စနစ်ထူထောင်ရင်
ဖွားမေစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထားမလဲတဲ့။
ဘယ်လိုမှ မထားပါဘူးလို့ ပြည်သူထဲ
က လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ နေချင်ပါ
တယ်လို့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ
များလွန်းတယ်။ ဘာမှ မမေးပါနဲ့။
ဘုရင်စနစ် ထူထောင်ချင်သလား။ ဘာ
လား ကျွန်မကို မမေးပါနဲ့။ တခြား
မောင်နှမတွေကို သွားမေးချင် မေးပါ
လို့ ပြောလိုက်တယ်။

(အနားမှာထိုင်နေတဲ့ ဖွားမေရဲ့သမီး

ဒီဒီခင်က သူ့အတွေးအကြံတစ်ခု
နဲ့ ဝင်ပြောပြတယ်။)

ကြာတုန်းမှ ပြောပြတာပါ။ အင်တာ
နက်နက်တုတ်တုတ်ယောက်က မေမေ့ကို
ဒီဒီဘုရင်နဲ့ စုဖုရားလတ်တို့ရဲ့ မြေး
သားအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လို
သိသိသိမလဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်မ
အိုတ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ဒါကတော့ ဖွားဖေဟာ Living
History သက်ရှိသမိုင်းတစ်ခုဖြစ်နေ
အား ဘယ်လိုသက်သေပြစေချင်သေး
အား။

ဒီလို ဆရာရဲ့ သူတို့က ဘိုးတော်၊
သူတော်တို့ရဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊
အား ဂျာနယ်ပေါ့။ ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ
ဆရာရယ်။ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့
သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းက ဖွားဖေတို့
အ ခွေးတောင်မှ မမွေးသေးဘဲကဲ့။

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ တချို့က
အည်း သူတို့ဟာ ဆွေတော်မျိုးတော်
တွေ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ လူတွေက အခုလို
အာရောက် တွေ့ဆုံတာတွေဘာတွေ
လုပ်ကြဘူးဆိုပြီး စိတ်ဆိုးကြတယ်
ဆရာရဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲလေ။ သူတို့
တို့ သိမှ မသိကြတာကိုး။ ဟိုတစ်နေ့
က မိတ္ထီလာသမီးတော်ကြီးဆိုတာ လာ
အယ်။ ဆွေမျိုးစပ်လိုက်တော့ ဖွားဖေ
နဲ့ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းပဲ ကွဲတယ်။ အရင်း
အရာဆိုလို့ ဖွားမေရယ်၊ ပြင်ဦးလွင်က
ဖွားမေရဲ့ မောင်တော်ရယ်၊ အခု မိတ္ထီလာ
သမီးတော်ကြီးရယ်ပဲ ရှိတယ်။ အားလုံး
က ၉၀ ကျော်နေကြပြီ။

ဖွားမေတို့က သီပေါဘုရင်ကနေ
ဆင်းသက်လာတဲ့ အနွယ်တော်တွေ၊
အဲဒီလို တခြားအနွယ်တော်တွေ ရှိမယ်။
ဝင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ တခြားသားတော်၊
သမီးတော်တွေက ဆင်းသက်လာတဲ့သူ
တွေပေါ့။ အဲဒီသူတွေနဲ့ ဖွားမေတို့
အဆက်အသွယ် ရှိကြသလား။

ဘယ်သူမှကို အဆက်အသွယ်မရှိတာ ဆရာရဲ့။ ဗြိတိသျှအစိုးရက အနွယ်တော်
အားလုံးကိုအဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်ကုန်အောင် လုပ်ထားခဲ့တာ။ ဖွားမေတို့ ခမည်း
တော်၊ မယ်တော်တို့နဲ့တောင် နီးနီးကပ်ကပ်နေကြရတာမဟုတ်ဘဲ၊ သာသနာပြုကျောင်း
မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေကြရပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှ ပြန်ကြရတာလေ။

ဟိုတစ်လောက လင်းပင်အဆက်အနွယ်တွေလာတော့ ပြောလိုက်ကြတာ စုံနေ
တာပဲ။ ဖွားမေကတော့ ဘာမှကို မပြောနိုင်ဘူး။ ပါးစပ်ပိတ်နေရတယ်။ ဘာမှလည်း
မသိခဲ့ဘူးလေ။ မယ်တော်တို့ကို မော်လမြိုင် ပို့ခဲ့တာက ၁၉၅၂ ခုနှစ်။ မယ်တော်တို့စွာ
စံတာက ၁၉၅၆ ခုနှစ်ဆိုတော့ အဲဒီအိမ်တော်မှာ ဘယ်လောက်မှ ကြာအောင် မနေခဲ့ရ
ဘူး။ မယ်တော်က အဲဒီအိမ်တော်ကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ စိတ်တော်တော်ကျသွားတယ်။
အဲဒီအိမ်တော်က အိပ်ခန်း ၄ ခန်းပါတယ်။ မြေဧကအကျယ်အဝန်းက ၄ ဧကခွဲ ရှိ
တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဗြိတိသျှအစိုးရက စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ထားခဲ့ပါတယ်။

အိမ်တော်သစ်က အကြီးကြီးပါပဲ။ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝရံတာရှိတယ်။ ကြွေပြား
ခင်းထားတယ်။ ညနေ နေဝင်ပြီလားဆိုရင် မယ်တော်က လက်နောက်ပစ်ပြီး သံလွင်
မြစ်ကြီးကို မျှော်နေတတ်တယ်။ ဖွားမေတို့ကတော့ ဘာမှမခံမလည်ဘူးပေါ့။ ပြေးရင်း
လွှားရင်း ကစားရင်းက မယ်တော်ကို မြင်ရတာ။ ဖွားမေနဲ့ မေမြို့တော်တော်နဲ့က
မယ်တော်ကို အကပ်ဆုံးပဲ။

မယ်တော် အဲဒီလိုမျှော်နေတာမြင်တော့ ဖွားမေက တစ်ခါမေးဖူးတယ်။ အရှင်
ဘုရား ဘာဖြစ်လို့ ဒီနောက်ဘက်ကို ထွက်တော်မူပြီးတော့ ဘယ်ကိုမျှော် ငေးနေတာလဲ
ဘုရားလို့။ ဒီတော့ မယ်တော်က မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး အရှင်ဘုရားရဲ့ဘဝဟာ
ကောင်းကိုမကောင်းဘူး။ အရှင်ဘုရားကို ဖွားတော်မူတဲ့အချိန်မှာ အရှင်နစ်ပါးဟာ
နန်းကျနေပြီ။ ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူတွေ၊ ကုလားတွေကြားမှာ နေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ဗမာ
ဆိုတာ ကြည့်စရာတောင် မရှိဘူး။ အခုလည်း မော်လမြိုင်ကိုပို့လိုက်တာ မွန်တွေ
ချည်းပဲ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် အရှင်ဘုရားရဲ့ အရိပ်ပဲ
ရှိတယ်တဲ့။

မယ်တော်က ဖွားမေတို့ကို စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောဘူး။ စာအုပ်တွေ
ဖတ်တော့မှ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ရဲ့နိုင်ငံရေးအရာရှိဆိုတာက အိမ်တော်ထဲမှာကို
ဝင်နေတာ သိရတယ်။ ဘိုးတော် နတ်ရွာစံပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူက ကုလားတွေကို
မင်းသမီး လေးပါးထဲက မင်းတို့ ကြိုက်ရာကို လှူကြဆိုလို့ ကုလားတွေက မင်းသမီး
တွေကို ဝင်ဆွဲကြပါရလေဟာ။

ဒေဆိုင်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကတော့ တတိယသမီးတော်ဟာ အဲဒီအချိန်က
စိတ်မမှန်ဖြစ်နေလို့ ကုလားတွေက ဝင်ဆွဲတယ်လို့ ပြောခဲ့တာလို့ ရေးတယ်။ ဖွားမေ
တို့ရဲ့မယ်တော်ကတော့ တကယ်ကို သတ္တိရှိတယ်။

ဖွားမေက ဗြိတိသျှတွေကိုပြောပြတယ်။ ရှင်တို့ဟာ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မ
တို့ရဲ့ရန်သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်အရ 'ကံ၊ ကံ၏အကျိုး
ပေးကြောင့်' ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ဟာ ဒီအချိန်မှာ နန်းကျခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့
လည်း အခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ နေကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ သဘော
မထားတော့ပါဘူးလို့။ ဒီတော့ သူတို့က မေးတယ်။ လူထွက်ရော တဲ့။ ဖွားမေက
လည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ လူထွက်တော့ ရှင်တို့ကို ခုထက်ထိ ဆဲတုန်းပဲလို့။

သူက မေးတယ်။ ဖွားမေအနေနဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်ကို မိခဲ့တာကြောင့် ဘယ်
ခေတ်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲတဲ့။ ဖွားမေက ဘယ်ခေတ်ကိုမှ မကြိုက်ဘူး။ ရှင်တို့ခေတ်
တုန်းကလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဆုံးခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မတို့ကို တိုက်ရိုက်သာ မနှိပ်စက်
တာလို့။ သူက ဂျပန်ခေတ်မှာ ဘယ်လိုနှိပ်စက်သလဲလို့မေးတယ်။ ဖွားမေက ပြောပြ
လိုက်တယ်။ ဘက်နက်နဲ့ထိုးပြီး သတ်တာတို့ ဘာတို့ပေါ့။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စကားပြန်

www.burmeseclassic.com

က သူနဲ့မတည့်တဲ့သူဆိုရင် ကုန်းချော လိုက်ရုံနဲ့ ဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ မမေး တော့ဘူး။ ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်မှာ နှိပ်စက်တယ်။ ဖွားမေတို့က ကင်ပေ တိုင်ရုံးနဲ့ နှစ်အိမ်ကျော်မှာ နေခဲ့တယ်။ ညလူခြေတိတ်ချိန်ဆိုရင် ကြားနေရတာ ပေါ့။

နောက် ဖ.ဆ.ပ.လ အစိုးရတက် လာတော့ ဦးဗဆွေဖွားမေတို့က ရင်းနှီး တယ်။ ဒေါ်နုနုဆွေ ဆိုတာကလည်း ဖွားမေကိုချစ်တယ်။ သူတို့က ထားဝယ် ကနေ ပြောင်းလာတာ။ ဖွားမေတို့က တစ်သက်လုံး ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေကြတာ ဆိုတော့ ရန်ကုန်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိနေတဲ့ အတွက် သူ သွားလေရာကို ဖွားမေကို ခေါ်တတ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုဗဆွေက ဘာပြောဖူးသလဲဆိုတော့ 'ဟဲ့ မင်းသမီး မင်းတို့ ဘိုးတော်တွေ၊ ဘွားတော်တွေ ဝိုင်းခဲ့တဲ့ ရေနံတွင်းတွေ အများကြီး ရှိ တယ်။ အဲဒါတွေ ပြန်ရအောင် အစိုးရကို တရားစွဲ'တဲ့။ ဒါနဲ့ဖွားမေက တော်ဘုရား လေးကိုပြောပြတယ်။ သူလည်း မလုပ် နိုင်ပါဘူး။

ဗြိတိသျှတွေလာတော့ တော်ဘုရား ကြီးက ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး ဆရာရယ်။ ဦးဗဆွေက ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ် လာတော့ ငါတို့ကို ပြန်ပြီး တရားစွဲလို့ အကြံပေးသေးတယ်။ ဒါလည်း မလုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

မကွေးမှာ ဖွားမေတို့ရဲ့ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တွေ ဝိုင်းခဲ့တဲ့ လယ်တွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ခမည်းတော်က လည်း လယ်ပိုင်၊ မြေပိုင်မျိုးရိုးကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့သူဆိုတော့ လယ်တွေ၊ မြေတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပြန်မရခဲ့ပါဘူး။ ဖွားမေတို့က လည်း ဒါတွေကို ရလိုမှုနဲ့ လိုက်ပြီး မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့လည်း မထိုက် ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။

ဖွားမေတို့ မော်လမြိုင်မှာနေခဲ့တဲ့ အိမ်တော်မှာ အခုထက်ထိ အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရှိသေးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ထပ်ကို

ဘယ်သူမှ မတက်ရဘဲ သော့ပိတ်ထား တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီအဆောက်အဦကို ပြတိုက်တစ်ခု မလုပ်ချင်ဘူးလား ဖွား မေ။

လုပ်ချင်တာပေါ့။ အပေါ်ထပ် ပိတ် ထားတယ်ဆိုတာက ဖွားမေတို့နေခဲ့တာ လည်း အပေါ်ထပ်မှာ များတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းတွေ ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်ညီတစ်ယောက် အဲဒီ အပေါ်ထပ်ကို ဓာတ်ပုံမရိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့ဖူးတယ်။ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ Bath Tub ရှိသလို၊ အိမ်သာ ကလည်း အနောက်တိုင်းအိမ်သာများ လို့ ကမုတ်နဲ့လို့ သူ ပြောပြတယ်။

ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ ဗြိတိသျှအစိုး ရက သေသေချာချာ ဆောက်ပေးခဲ့တာ။ Bath Tub ထဲမှာ ရေအပြည့်ထည့်ပြီး မောင်နှမတစ်တွေ ကစားခဲ့ကြတာပေါ့။

အမှန်ကတော့ ဒီလိုအဆောက်အဦ မျိုးကို ထိန်းသိမ်းထားသင့်တာပေါ့။

အဆောက်အဦကို ထိန်းသိမ်းဖို့ နေနေသာသာ သက်ရှိလူတွေကိုတောင် မှ ပြည်သူလူထုနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ် သွားအောင် လုပ်ချင်နေကြတာလေ။

(ဆွေတော်မျိုးတော်များကို အစိုးရ က ပြည်သူလူထု ရေ၊ မှောက်ကနေ ဖျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်ကိုင်ပုံတစ် ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဒေဝီခင်က သူ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ပြောပြပါတယ်။ တတိယသမီးတော်ရဲ့ သမီး မန္တလေးမှာ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ နာရေးကြော်ငြာကို သတင်းစာမှာ သွားထည့်တော့ ရိုးရိုး နာမည်တွေ မဟုတ်ဘဲ ထိပ်စုဖုရားတို့၊ တော်ဘုရားတို့ စတဲ့ နာမည်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့ သတင်းစာက အထည့်မခံပါ ဘူး။ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က ထည့်လို့ရမလား ဆိုပြီး သွားထည့်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ထည့်လို့မရပါဘူး။ ရိုးရိုးနာမည်တွေ ပြောင်းပြီး အဲဒီရှေ့က ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး

တွေ ဖြုတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ရမယ်လို့ အပြောခံခဲ့ရတယ်။

အဲဒီကာလတုန်းက ကျွန်မထ နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်)မှာ ဝင် လုပ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ အဒေါ်တော်တဲ့ ထိပ်စုဖုရားတွေက မကျန်းမမာဖြစ်လာ တော့ ဆေးရုံတက်ရတယ်။ အဲဒီအခေါ် က သူနာမည်ကို ထိပ်စုဖုရားတွေလို့ တောင် မပြောဘဲ ဒေါ်ထွေး ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဆေးရုံတက်ခဲ့တာပါ။ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က သိသွားတော့ ဒါ မင်းဆွေမင်းမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့လို့ ပြောတော့မှ အကာအရံ လေးလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဆုံးသွားတဲ့အခါ ကျတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သတင်းစာ တိုက်ကို သွားထည့်တာ နာမည်တွေ ဖတ်ပြီးတော့ 'ထည့်ပေးဖို့တောင် ခပ် ခက်ခက်ပဲ'လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ကလည်း စိတ်တိုပြီး 'နာရေးသတင်း ကို သတင်းစာထဲထည့်ပေးဖို့ ခပ်ခက် ခက်ပဲပြောတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ' လို့ မေးကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စရှိလို့ပါ။ ခဏစောင့် ပါဆိုပြီး တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်သွယ်ပြီး ပြောတယ်။ ဘယ်ကိုပြောသလဲတော့ မသိဘူးပေါ့နော်။

ပြီးတော့ ကျွန်မကိုပြောတယ်။ ထိပ်စုတွေ၊ တော်ဘုရားတွေ များနေလို့ နည်းနည်းလျှော့ပေးနိုင်မလားတဲ့။ ကွယ်လွန်သူနာမည်ကိုတော့ 'ထိပ်စု မြတ်ဖုရားတွေ ခေါ် ဒေါ်ထွေး'လို့ ထည့်ခွင့်ပေးတယ်။ သူ့ကြင်ရာတော် တော်ဘုရားမြတ်ကြီးကိုတော့ ဖြုတ်ပြီး ရိုးရိုးနာမည်ဖြစ်တဲ့ ထွန်းအောင်ကျော် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သုံးပေးရတယ်။)

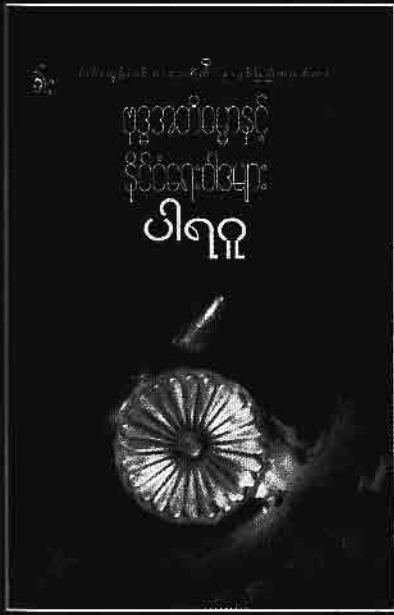
ဒါကြောင့်လည်း တော်ဘုရားက အမြင်ကတ်တော့ သူ့ကြော်ငြာတစ်ခုမှာ ထိပ်စုတွေ၊ တော်ဘုရားတွေ သုံးမနေ တော့ဘဲ အကုန်လုံး အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေ ချည်းပဲ သုံးပြီး ကြော်ငြာခဲ့ဖူးတယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

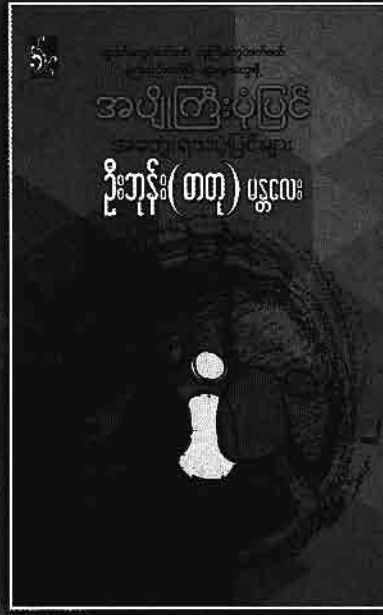
၀င်းငြိမ်း

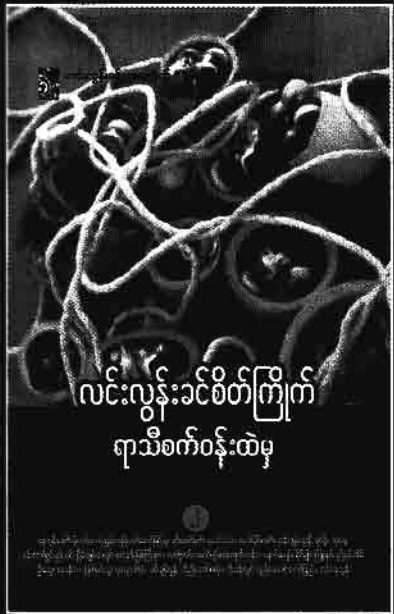
လင်းလွန်းခင်စာပေ

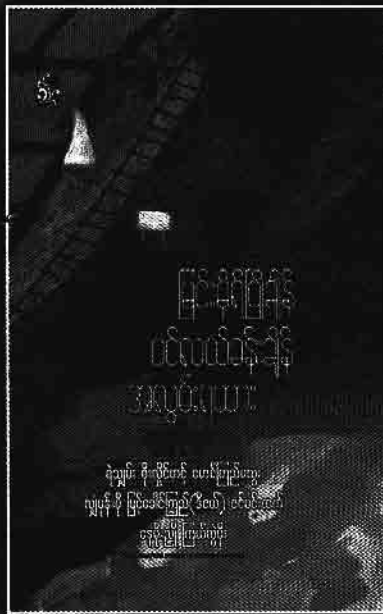
၄၅၀၀ ကျပ်

၃၅၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

မြန်ချိုရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

ကန်ပန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

ဗုဒ္ဓကုန်းဝါ

သရာ . . .

လာခဲ့ပါဦး

အမှတ် ၃၁၇၊ ၈၂၊ ၂၀၀၆

ရှင်ရဲမောင်

အမှတ်တရစာစု

ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရဲ့
ဆောင်းကုန်ခါနီးလေးမှာ
ကျွန်မ ချစ်ခင်စွဲလမ်းတဲ့
လှည်းတန်းက အိမ်ခန်းလေး
တစ်ခန်းဆီကို
ပြန်ပြောင်းလို့ရဖို့တယ်။
ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးက
တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းတိုလေး၊
၅ လမ်းလွှဲခေါ်တယ်။
ကျွန်မအခန်းနဲ့ပါတ်က
တစ်ဆိုတော့ လမ်းကလေးရဲ့
ထိပ်တည့်တည့်မှာပေါ့။
လမ်းကလေးရဲ့ထိပ်တည့်တည့်
အောက်မှာတော့ မုန့်ရတနာ
အိမ်ကလေးနဲ့ပေါ့။
အိမ်ကလေးကလေးပေါ့။

မရက်ဘက် ဈေးစည်ရှိရှိ တောဈေးတန်းဆီက ရုတ်
ရုတ်သံသ အလံလေးတွေ သဲ့သဲ့ကြားရတတ်တာကလွဲရင်
တစ်နေ့လုံး ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးဟာ အေးချမ်းတိတ်
ဆိတ်လို့ နေတတ်တယ်။ အိမ်ခေါင်းရင်း သရက်ပင်ပေါ်
က ဓားလေးတွေရဲ့အသံဟာ ချစ်ရာကောင်းသလောက်
ကျိုးတွေရဲ့အသံကိုတော့ ကျွန်မ မုန်းတယ်။

ရန်ကုန်သက် ဆယ်နှစ် ချိတ်ကုန်းပယ်၊ ဒီတိုက်ကုန်းသံ
တောနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ယဉ်ပါးလို့မရနိုင်သေးဘူး။

ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးဟာ လမ်းကလေးရဲ့
အောက်မှာပေါ့။

ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးဟာ လမ်းကလေးရဲ့
အောက်မှာပေါ့။

ဆယ့်တစ်ခုနှစ်တုန်းကလို) မြင်းခွာရွက်နဲ့ တရုတ်နံနံကို ကျွန်မ မှားမဝယ်တော့ပါဘူး။ ပုတတ်စာကိုလည်း ငွေပန်းလို့ မထင်တော့ဘဲ ပုတတ်စာဟင်းချိုတွေ ဘာတွေတောင် ကျွန်မ ချက်စားတတ်ပါပြီ။

တောဈေးတန်းလေးထဲမှာ လှည်းတန်းလမ်းမတစ်လျှောက်မှာ ဂျင်းဂျက်ကက် ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ အလကားနေရင်း တိုးဝှေ့သွားလာငေးမောကျေနပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို ကျွန်မခင်ပွန်းကတော့ လှည်းတန်းရူးတဲ့။

ကျွန်မတင် မဟုတ်ပါဘူးနော်။ လှည်းတန်းနတ်ဖမ်းစားခံရတဲ့ ကျွန်မလို လှည်းတန်းရောဂါသည်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ လှည်းတန်းနတ်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဖမ်းစားခံရသူတိုင်း သိပါတယ်။ လှည်းတန်းနတ်ဖမ်းစားခံရတာကို သိပ်ကျေနပ်တဲ့ ကျွန်မကတော့ လမ်းကလေးနဲ့ အခန်းလေးကိုပါ တစ်လမပြည့်သေးတဲ့အချိန်တွင်းမှာ ချစ်ခင်တွယ်တာမိတာပါပြီ...။

ကျွန်မတို့ အခန်းလေးကို ဆရာရောက်လာတော့ ညကိုးနာရီတောင်ထိုးတော့မယ်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ မိုးချုပ်လှပြီ’

‘အေးဟာ၊ ငါလည်း ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ညဘက်ကျ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တငုတ်တုတ်တုတ်ဟာ၊ စကားပြောဖော်မရှိ၊ ဘာမရှိ အစောကြီးကလည်း မအိပ်တတ်၊

စာရေးလို့လည်း မရ။ အဲ... စာဖတ်ချင်တော့ဖတ်ပေါ့ ဒါပေမဲ့...’ ဆရာထုံးစံအတိုင်း စကားအရှည်ကြီးကို လေးလေး လေးလေးနဲ့ ပြောရင်း လက်ထဲက ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်တယ်။ ဆရာ မောင်သာရရဲ့ မူအတိုင်း ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲမှာ ညနေကမှ ဒီဘီဆိုင်က ရွှေးခဲ့တဲ့ အဝတ်တစ်စုံပါတယ်။ မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်လည်း ပါတယ်။

‘အင်္ကျီချိတ်လေး တစ်ချိတ်လောက် ငါ့ပေးစမ်းပါဦးဟယ်’

စွပ်ကျယ်လက်စက ပေါ်က အင်္ကျီလက်တိုအဖြူကို ဆရာ ချုတ်နေတယ်။

‘ပေး... ပေး ကျွန်တော့်ပေး’ ဆိုပြီး ကျွန်မက အင်္ကျီကိုလှမ်းယူလိုက်တော့ အိုး... လေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီကြီး။

‘ဆရာ အင်္ကျီကြီးက တစ်ဝိဿာလောက်တော့ ရှိတယ်’

‘ငါ ချမ်းသာသမျှ အကုန်စုထည့်ထားတာကိုးဟ’

အလွန်ကြီးမားတဲ့ အိတ်ထောင်လေးလုံးနဲ့ အထူး စိမ့်ချုပ်လုပ်ထားသော အင်္ကျီလက်တိုရဲ့ အိတ်တွေထဲမှာ မျက်မှန်အိတ်နှစ်အိတ်၊ သွားပွတ်တံ၊ ရှူဆေး၊ နှလုံးရောဂါဆေး၊ တိပ်ခွေတစ်ခွေ၊ သွားကြားထိုးတံ၊ ချမ်းသာသမျှပြုက်ဆံအားလုံး။

စာရေးဆရာ ဝိသစ္စာမောင်တိန်နဲ့ ဘောလ်ပင်တော့မပါပါဘူး။

‘ဆရာ ထမင်းစားပြီး ပလား’

စားပွဲတင်ပန်ကာလေး

ကို ဖွင့်ပေးရင်း ကျွန်မခင်ပွန်းက မေးတော့ ဆရာက ခေါင်းညိတ်တယ်။

‘ထမင်းက စားပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့အစောကြီးကတည်းက ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက ပြီးနေတာ။ နော... နေပါဦး၊ ငါ ထမင်းမစားရသေးဘူးဆိုတော့ မင်းတို့က ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့။ ထမင်း ချက်စားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ဗျား...’

‘အမယ်... ဒီနေ့ ချက်တယ်ဆိုဆရာ၊ ဝက်သားဟင်း၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ ငါးပိချက်၊ အညာပုပ်ပိုးကင်ဆီဆမ်း’

‘တော်စမ်းပါ၊ ဖွတ်ကျား... နင် ချက်တတ်တာ ဒါပဲ’

အားတက်သရော ဝင်ကြားမိတဲ့ ကျွန်မကို ဆရာက ဩဘာပေးတယ်။ ကျွန်မက မကျေမနပ်နဲ့ ‘နောက်တစ်မျိုး ချက်တတ်သေးတယ်’ လို့ ခပ်တည်တည်ပြောရင်တော့ ဆေးပြင်းလိပ် စီးညှိရာက ဆရာက လက်ကာပြတယ်။

‘တော်ပါတော့ တော်ပါတော့၊ ဒီလိုပေါ့ ပြောဦးမယ်။ ဒီနေ့ညနေ သုံးဆယ့်လေးလမ်းထိပ်မှာ ငါ ထမင်းစားရော၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဟိုကုလားမဆိုပေါ့။ စား...၊ စားပြီးတော့ ဟိုတယ်ပြန်မယ်ပေါ့၊ ပြန်ရမယ်ပေါ့။ ပြန်ကမပြန်ချင်သေးဘူး။ ဝင်ကမဝင်ချင်သေးဘူး။ အဲ... အပြင်မှာလည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါ စိတ်ကူးရလာတယ်။ ဒီနေ့ညတော့ နင်တို့ဆီလာပြီး စကားစမြည်လေးပြောရရင် ကောင်းမယ်။ တစ်အချက်၊

နင်တို့ဆီကို လေးဘီးကားလေးနဲ့ သုံးဆယ်လောက် အကုန်ခံလိုက်ရင် ရောက်နိုင်တယ်။ နှစ်အချက် နင်တို့ထဲ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘယ်သူမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ သုံးအချက် စာအကြောင်းပေအကြောင်း အလာပသလ္လာပလေးတွေပြောလို့ ရမယ်ပေါ့ဟာ။ ဒါနဲ့ လမ်းထိပ်ထွက် ကားငှား၊ ခုနစ်နာရီလောက်ကျတော့ လေးဘီးလေးတစ်စီးရတယ်။ သုံးဆယ်နဲ့၊ ဒါနဲ့ထွက်လာတော့ ပြောဦးမယ်။ တို့မြေနီကုန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေဟာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မုန့်တွေ ဘာတွေကောင်းတယ်လေး။ အေး အဲဒီဆိုင်မြင်တော့ မုန့်တွေဝယ်မယ်လေဆိုပြီး ကားရပ်ခိုင်းမလိုလုပ်တုန်း တစ်ခါတည်းဟေ့... ခွေးသားအမီ အုပ်တစ်အုပ် ကားလမ်းဖြတ်ကူးတာ။ ဟာ... ငါ့မယ်ရပ်ရပ်နဲ့အော်လိုက်ရတာဆိုတာ ကားသမား ချက်ချင်းရပ်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားက အရှိန်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ ခွေးလေးကောင်ကို တိုက်မိသွားတာပေါ့။ သနားစရာ ခွေးမကြီးကလည်း ပိန်လို့၊ ခွေးလေးတွေကလည်း ပိန်လို့။ ဒါနဲ့ ငါလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မုန့်တွေဝယ်ကျွေး၊ နို့ဆီဖျော်ခိုင်းပြီး တိုက်နဲ့ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ ကြာသွားတာ အဖြစ်က...’

ဆရာက စကားခဏရပ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို မူးဝေအန်ချင်စရာကောင်းတဲ့ အနံ့တွေ တထောင်းကောင်းထွက်လာအောင် ဖွင့်တယ်။

“ခွေးလေးတွေကဟာ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ပြောနေတာ၊ ခြောက်ကောင် အပြန် အနက်ကျားလေးတွေ ချော၊ နီတီတီကောင်လေးတွေ ချော၊ ပြီးတော့...”

ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ခွေးတွေကို အလွန်အမင်းချစ် ဆက်တဲ့ ဆရာထုံးစံအတိုင်း ခွေးငိုကာကို ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ ကျွန်မတို့ နားထောင်ရ တာမယ်။

□
နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာနီးတော့ တော် တော်စောနေသေးတယ်။

အိမ်ရှေ့ခန်းက ဆရာ အိပ်ရာမှာ ဆရာ မရှိတော့။ အိမ် ရွှေ့တံခါးကြီးလည်း ပွင့်လို့။ ကျွန်မတံခါးဝကို ရောက် သွားတယ်။

“လာ... လာ သမီး ထား၊ အို... အို... ကျွတ် ကျွတ် လာ... သားလာ ဒီတိုလာ”

ဪ... လက်စသတ် တော့ ဒီလိုကိုး။

အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ဆရာနဲ့ ခွေးငါးကောင်။

ဆရာလက်ထဲမှာ ဆယ် ချပ်လောက်ရှိတဲ့ နံပြားအထပ် ကြီးကို ကိုင်ထားတယ်။

ခွေးငါးကောင်က ဆရာ ဆားမှာ အပြီးတန်နံနံနဲ့ ဝိုင်း လို့။ ဆရာက နံပြားတွေကို မြဲပြီး ခွေးတွေကိုခေါ်တယ်။ သူ့လက်ထဲကနေ ယူစားစေ ချင်တဲ့သဘော။

“လာ စားလေ သား၊ ဒီမှာလေ၊ လာလာ သမီးလာ ချောလေ... ဒီမှာ ရော့”

ဆရာ ဘယ်လောက်ပဲ ခေါ်ခေါ် ခွေးတွေက ဆရာ

လက်ထဲက နံပြားကို ယူ မစားကြဘူး။ အပြီးတန်နံနံ နဲ့သာ လုပ်နေကြတယ်။

“ဘယ်လိုလဲဟ ခွေး တွေက”

ဆရာက ကျွန်မဆီ လှမ်းပြောရင်း လာလာ သား လာနဲ့ ခွေးတွေကို အဆက် မပြတ် ခေါ်နေပြန်တယ်။

“ဘယ်လိုမှမလဲနဲ့ ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေက ဈေးခွေး တွေ။ သူတို့ကို ဒီလို တယု တယ ကျွေးတဲ့သူ ရှိမှ မရှိ တဲ့ဥစ္စာ။ နေဦး၊ အောက်ပစ်ချ ပြီး ကျွေးကြည့်ပါလား ဆရာ”

ဆရာက နံပြားတွေကို ဖဲ့၊ ဖဲ့ပြီး အောက်ပစ်ချတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း သားစား၊ သမီးစားနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခွေးတွေ က နံပြားကို မရဲတရဲသာ နမ်းကြည့်ပြီး မစားခဲ့ကြပါ။ ဆရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိတယ်။

“မအံ့သြနဲ့ဆရာ၊ သူတို့ နံပြားကို တစ်ခါမှ မစားဖူး လို့နေမှာ။ သူတို့ အမြဲတမ်း စားရတာက ငှက်ပျောသီး ဆရာရဲ့”

“ငှက်ပျောသီး ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟို မျက် နှာချင်းဆို ငါ့အိမ် အောက်ထပ်မှာ ငှက်ပျောသီး တွေ အများကြီးထားတယ်။ ရောင်းတဲ့ အသည်က ငှက် ပျောသီးတွေကို ရွေးရင်းဆယ် ရင်း လွှင့်ပစ်တဲ့ အနာအဆာ တွေကို သူတို့ စားကြတာပဲ”

ကျွန်မ ပြောနေတုန်းမှာ ပဲ နည်းနည်း ခွေးရေလည် ပုံရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က နံပြားတစ်ဖွဲကို စတင် ပါးစား

ပစ်လိုက်တယ်။
“ဟော စားပြီ... စားပြီ”

ဆရာက ဝမ်းသာအားရ အော်တယ်။ နောက်ခွေးတစ် ကောင်က နံပြားတစ်ဖွဲကို စား ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ နောက် တစ်ကောင်၊ ဆရာက လက် ထဲက နံပြားတွေကို ဖဲ့ဖဲ့ချ တယ်။ ခွေးတွေက စားကြ တယ်။ အားရပါးရ မြိန်ရေ ရှက်ရေ စားကြတယ်။

□
နောက်တစ်နေ့ကျ လည်း ကြပ်ကြပ်အိတ်တစ် လုံးနဲ့ ဆရာ ရောက်လာပြန် တယ်။

မနက်စောစောမှာ နံပြား တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ခွေးတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြန်တယ်။

ခွေးတွေက ဆရာလက် ထဲက နံပြားဖဲ့လေးတွေကို ယူ စားဝံ့လာတယ်။ အငမ်းမရ လည်း စားကြတယ်။

□
နောက်နှစ်ရက်တိတိ ဆရာ ဆက်လာတယ်။

နောက်တိုင်းလည်း ခွေး တွေကို နံပြားကျွေးတယ်။

လက်ထဲမှာ နံပြား တစ်ပွေတစ်ပိုက်နဲ့ ဆရာကို ခွေးတွေက အလှအယက်ဖက် တက်ပြီး စားနေတဲ့မြင်ကွင်း ဟာ ကြည့်လို့ပဲ ကောင်းသေး တော့။ ခွေးတွေ နံပြားကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သွားကြ ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့က စပြီး ကျွန်မတို့ဆီကို ဆရာ မလာဖြစ်တော့ပါဘူး။

□
ကျွန်မ အိပ်ရာက နီးလာတော့ တောဈေးတန်း လေးဆီက ညိုညိုညိုညို

အသံတွေကိုတောင် ကြားနေ ရပြီ။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကျွန်မ သွားဖွင့်လိုက်တယ်။

ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မဆီ ကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာကြ သူများကတော့ ဆရာ အချစ် တော် ခွေးတွေပေါ့။

“ကြည့်စမ်း တော်တော် သိတဲ့ကောင်တွေ”

သူတို့ကလေ ကျွန်မနား ရောက်တာနဲ့ ဆရာ မဟုတ် မှန်း သိသလို တဲ့ခနဲ ရပ်ကြ တယ်။ အပြီးလေးတွေက တော့ နန့်လို့။ အဲလိုနေတုန်း မှာပဲ သူတို့တစ်တွေ လမ်း ဘက်ကို တရုန်းရုန်း ပြန်ပြေး သွားကြပြီး ဘာလုပ်လိုက် တယ်မှတ်လဲ။

လက်ဖက်ရည်ချိုင့် လေးတစ်ဖက်၊ နံပြားတွဲလေး တစ်ဖက်နဲ့ လာတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ဆီက နံပြားတွဲ ကို ဝိုင်းဆွဲစားလိုက်ကြတာ ပေါ့။

“အို... ဒုက္ခပါပဲ”
“ဟဲ့... ဟဲ့ လုပ်ပါဦး ဟဲ့”

လန့်ပြီး ငိုယိုနေတဲ့ ကလေးဆီကို ကျွန်မရော ဟို ဘက်အိမ်အောက်ထပ်က ငှက်ပျောသီးသည်ကြီးပါ ပြေးသွားကြတယ်။

“အရင် ခွေးတွေ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခွေးတွေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်”

ဒီခွေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ် တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ တရားခံကို ကျွန်မသိတယ် လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ် လို ပြောရမလဲ။

■
နုနုရည်အင်းဝ၊
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်
မဟာသီ

အဆိပ်သင့်နေခဲ့တာ
နာလန်မထူနိုင်
အောင်ပါပဲလားချိုရယ်။

၁။

အမှတ်တမဲ့လေး
မြင်လိုက်ရတဲ့ အခိုက်မှာ
ကိုယ်ဟာ
အတိတ်ချောက်ကမ်းပါးထဲကို
တလိမ့်ခေါက်ကွေး
ပြုတ်ကျရပြန်ပြီ ချိုရယ်။
တကယ်တော့
ကြာခဲ့ပါပြီ။
ဒါပေမဲ့လည်း
ကိုယ့်အတွက်တော့ ချို့နဲ့
ပတ်သက်လာရင်
အရာရာတိုင်းဟာ
လတ်ဆတ်သစ်လွင်ဆဲပါပဲ။
မချို့မြီနဲ့မှန်းတော့
ကိုယ်လည်းသိပါတယ်။
ချို့ရဲ့အမုန်းခါးခါးတွေကို
အငမ်းမရ
သောက်မျိုခဲ့တာလည်း
ကိုယ်ပါပဲ။
အဲဒီအမုန်းတွေကြောင့်
ကိုယ့်နှလုံးသားဟာလည်း
သည်နေ့ထက်ထိ

□

၂။

ချစ်တယ် ချိုရယ်။
ချို့ရဲ့ရှေ့မှာ
ဘယ်သောအခါကမှ
ဖွင့်ဟပြောခွင့်မရှိတဲ့
ကိုယ့်ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကို
သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာတော့
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
မြည်တမ်းတမိပြန်တယ်။
ကိုယ်ဟာ ဒီလောက်တောင်
မုန်းစရာကောင်းသလား။
ဘာကြောင့်မုန်းတာလဲ။
ချို့ မပြောလည်း
ကိုယ်သိပါတယ်။
ချို့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့အရပ်ကို
မမီပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ
လူစဉ်မမီအောင်တော့
အရပ်မပုလွန်းပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ချို့က ကွယ်ရာမှာ
ကိုယ့်ကို ဂျာလို့
တစ်ခါတစ်ရံ
နာမိစားသုံးတတ်တာ
ကိုယ်သိခဲ့ပါတယ်။
အသားနည်းနည်းမည်းချင်တဲ့
ကိုယ့်ကို နာမည်ပြောင်
ပေးထားတာကလည်း

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ ၂၀၁၆

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ဘာဘူတဲ့။ ကိုယ်လာနေတာ မြင်ရင် ချိုက ဘာဘာ လာ နေပြီဆိုပြီး ထ၊လစ်တတ်တာ လေ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲ အမျိုးမျိုး ချိုးနှိမ်ခေါ်ဝေါ်ပါ စေ၊ ကိုယ် မမူပါဘူး။ ကိုယ် မှ ချိုကို စိတ်မဆိုးတတ်ဘဲ။

ချိုဟာ ကိုယ့်ကို နီးလွန်း လို့ မမြင်တာဘဲဆိုပြီး ချို ကြည်ဖြူမယ့်နေ့အထိ ကိုယ် သည်းခံစောင့် ရမှာပေါ့ ။ ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ အရာရာကို အကောင်းမြင်တတ်စေတယ် ချို။

ချိုကတော့ မုန်းတဲ့စိတ် ကြောင့် ကိုယ့်ကို တစ်ခါမှ အကောင်းမြင်မပေးခဲ့ဘူး။

ချိုကို ချစ်မိတာက ချို အပေါ် ပြုမိတဲ့ အပြစ်တစ်ခု ဆိုရင်လည်း ချို ကျေနပ် အောင် ဖြောင့်ချက်မပေးတတ် ဘူး ချို။ သည်းသည်းနှစ်နှစ် ချစ်မိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့အမုန်းကတော့ တူးတူးခါး ခါးပါပဲ။

ကိုယ် ချိုအနားမှာ ရှိရင် ကိုပဲ ချိုရှုနေတဲ့လေ မသန့် သလို ချို စိမ်းကားပြဲခဲ့တယ်။ ချိုကို အပြစ်မဆိုတတ်သလို ချိုအနားမှာပဲ ရှိချင်တဲ့ကိုယ့် စိတ်ဟာ အရာရာကို ထုသား ပေးသားကျခဲ့တယ်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ချို က တစ်ဖက်သတ်စွဲချက်တင် ပြန်တယ်။

“သူက ရှက်မှမရှက် တတ်ဘဲ”တဲ့။

အရှက်ဆိုတာ ဘာလဲ ချို။

ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ် ပါး နှစ်နာအောင် ဘယ်တုန်း ကမှ မပြုမိခဲ့ပါဘူး။ ချို နှစ် နာအောင် ကိုယ် ဘာတွေများ

ဟိုး .
မိုးသည်းထန်မှာ
ကိုယ့်အချစ်တွေ
မီးသင်္ဂြိုဟ်
ခံခဲ့ရပြီးမှတော့
ကိုယ်ဘယ်လို
ချစ်ရဲတော့မှာလဲ
ပိတ်ကြောင်တဲ့
စာရေး
ဆရာမကြီးသာ
သင့်တော်တဲ့
ကြင်ဖော်နဲ့
ရွှေလက်
တွဲနိုင်ပါစေ

ပြုမိလို့ ကိုယ့်ကို ဒီလိုစွပ်စွဲရ တာလဲ။

ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက် လွန်းတဲ့ ချိုကို ကိုယ့်သူငယ် ချင်းတွေက ဘီလူးမလို့ စွပ်စွဲ တော့ ကိုယ်မခံချင်ဖြစ်မိရပါ တယ်။ ကိုယ်ကတော့ သွား စွယ်ဖွေးဖွေးလေးနဲ့ ချိုကို ဘီလူးမလို့ ဘယ်လိုမြင်ရက် မှာလဲ။ ချစ်စရာကောင်မလေး လို့ပဲ မြင်ခဲ့မိတာ။

အဲဒီကောင်မလေးကို စပြီး မြင်လိုက်မိတဲ့အချိန်က တည်းက စွဲလမ်းမိတာဆို တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ချို က ဘယ်လောက်လှလို့လဲဆို ပြီး ကဲ့ရဲ့ချင်ပြန်တယ်။

နှစ်များစွာ ကြာတဲ့အထိ ကိုယ် အသေးစိတ် မှတ်မိနေ တယ်ဆိုရင် ချို အံ့ဩမှာ

မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ချို ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီက ပန်းနု ရောင်ခါးစည်းကြိုးလေးနဲ့၊ စကတ်ရှည်ရှည်လေးက မိတ် ကပ်ရောင် မဟုတ်လား ချို။ ချို ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ် အဖြူလေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အဝါရောင်လေးတွေနဲ့၊ မများ ဘူး မဟုတ်လား ချို။ ပြီး တော့ ချိုလက်မှာ ပတ်ထား တဲ့ နာရီက စတီးလ်အဆစ် တွေနဲ့ ဒိုင်ခွက်အနီရောင်။ မိစု အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ ကောင်မ လေးကို ကိုယ်တို့အားလုံး ကြည့်နေမိတာ။ ဦးထုပ်ချွတ် လိုက်တော့ ဆံပင်ကောက် ကောက်တွေဟာ ဖွာလန်ကြိ လို့ပေါ့။ ကိုယ်ဟာ ဒီနေ့က တည်းက ချိုမှ ချို ဖြစ်ခဲ့တာ။

ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ မြို့ထဲကနေ ပြည်တက္ကသိုလ် တက်မယ့် နယ်ခံတွေပေါ့။ ကိုယ်တို့အဖွဲ့ထဲကို ချို ရောက် လာတာကတော့ ချိုနဲ့ ကိုယ့် သူငယ်ချင်း မိစုက ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲတော်လို့လေ။ ပြည်မြို့ အနီးက နယ်မြို့လေးက ကျောင်းလာတက်တဲ့ ချိုဟာ ကိုယ်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မတင်ဘဲ ဆရာ ဖြစ်သွား တယ်။

ဘယ်သွားသွား၊ ဘာ လုပ်လုပ် ချိုရဲ့အစ်မအံ့ကသာ အခရာ။ ချိုက ဆရာမကြီး ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည် မှုပြည့်ဝလွန်းတဲ့ ချိုရဲ့ရှေ့ မှောက်မှာ ကိုယ်ကတော့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ သိမ် ငယ်ခဲ့ရတယ်။

လက်ဖက်သု ပ်စား တော့ ကြက်သွန်ဖြူတွေ ကိုက်စားတဲ့ကိုယ့်ကို ချို ရှုတ် ချခဲ့တာလေ။ ဘာလဲ ချို။

ယောက်ျားလေး ကြက်သွန် ဖြူ မစားရဘူးလား ဆိုပြန် တော့ ချိုက ခပ်စူးစူးအကြည့် တွေ့နဲ့ ပြာကျသွားအောင် ကြည့်တာလေ။

ကိုယ်တို့မှာ ညီအစ်ကို ငါးယောက်ရှိတော့ အိမ်ထဲ ကျောင်းတက်ဖို့ ဆိုင်ကယ် ဝယ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ စော်စော် တို့ ကိုရဲတို့မှာတော့ ဆိုင်ကယ် တွေ့ခဲ့ပေါ့။ ချိုတို့ မိန်းကလေး သုံးယောက်ကတော့ စက်ဘီး ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ်ထဲ ချိုတို့နဲ့ ပိုပြီး နီးကပ်သလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

အချစ်ရဲ့ကိုယ်ရံတော် လို့ သူများတွေက မကြာခ တကြား စ၊ကြတော့ ချို စိတ် တိုပြန်တာပဲ။

“နောက်နေ့ကစပြီး ငါ တို့နဲ့ မသွားနဲ့”တဲ့။ ချိုအိမ်နဲ့ ကိုယ်က ဘာများ တတ်နိုင် မှာတဲ့လဲ ချိုရယ်။

□

၃။
မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေဆဲပါ ချိုရယ်။ အဲဒီနေ့က လူလယ် ကောင်မှာ ကိုယ့်ကို ချို အရှက်ခွဲခဲ့တာလေ။ ကိုယ်ထဲ တော့ ချိုပြောခဲ့သလို မရှုတ် တတ်တော့ နာရကောင်းမှန်း လည်း မသိပါဘူး။ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ စော် စော်၊ ကိုလင်းနဲ့ ကိုယ်က စိတ် တူ၊ သဘောတူရှိသလောက် ကိုရဲကတော့ တစ်ဘာသာ လေ။ ဒါကလည်း ချိုနဲ့ တွေ့ ပြီးနောက်မှ ပြောင်းလဲလာတဲ့ ကိုရဲရဲ့ သဘောထားတွေပါ။

ငယ် ငယ် လေး က တည်းက မိဘတွေ သဘော တူထားတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လျက်နဲ့ ကိုရဲက ချိုကို ချိတ်

တိတ် လုပ်ချင်တာကို
သေချာအားလုံးက
ပေးဘူးလေ။ ချိုက
ကိုယ့်ကိုသာ မတူ
မတန်သလို ဆက်ဆံ
ကိုရဲကိုတော့ ဦးစား
ပေးတယ်။ ကိုရဲက ရုပ်
အပြောချိုတော့ ချို
စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်လောက် ဘယ်
ချို သည်းညည်းကို
မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုရဲနဲ့ ချိုဟာ ဘယ်
ချစ်သူစုံတွဲဖြစ်မလဲ
ဆိုတာကို အလိုလို သိနေ
တာလည်း ကိုရဲအပေါ်ထား
တဲ့ ချစ်သဘောထားကို ကိုယ်
အယ်လီမှ မခံစားရပါဘူး။
ချိုက ကိုယ့်ကို ကျောင်း
အထူးခွင့် ပိတ်သိမ်းလိုက်
တာ ကိုယ်က ချိုတို့ ရှိမယ့်
အရာကို ဟိုကောင်တွေနဲ့အတူ
ဆိုက်ရတာပေါ့။

မိုးလင်းလို့မှ ချိုမျက်နှာ
ဆေး မမြင်ရရင် ကိုယ့်မနက်
ဆင်းက မပြည့်စုံဘူးလေ။
အဲဒီနေ့က ဇော်ဇော်နဲ့
တို့လင်းက ကျောင်းမလာ
တော့ ကိုယ်ဟာ ကိုရဲအလာ
တို့ လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ပေါ့။
ကျောင်းရှေ့ကို ကိုရဲဆိုင်
ဆယ်ရောက်တာနဲ့ ကိုယ်
လည်း စက်ဘီးစီးပြီးလိုက်
တာပဲ။ ကိုရဲက ဆိုင်ကယ်ကို
အသားကုန် မောင်းနေလို့
တိုယ့်မှာ ကျုံးရုန်းနင်းလိုက်
ရတာ။

ချိုတို့ အနားရောက်
တော့ ကိုယ့်မှာ ချေးသံတစ်ခွက်
နဲ့ ဟောဟဲ...ဟောဟဲပေါ့။
စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး
ချိုတို့ထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းကို ဝင်
ထိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကို ချိုက

မကြည်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်
လိုပေါ့။ အဲဒီအကြည့်ကိုပဲ
တာသစ္စာမရှိဘဲ ကိုယ်က
တော့ ချို မကြည်သာတာကို
အမှတ်မထားပါဘူး။ မောမန်း
ပြီး မွန်းကျပ်လွန်းလို့ ကိုယ်
က ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ
နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးဖြတ်လိုက်
မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ 'ဟဲ့
ဒီမှာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တစ်
မတ်သားလောက် ရွှေဆွဲကြိုး
ကို ထုတ်ပြမနေနဲ့ အထင်
မကြီးဘူး။' ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် ချို
စက်ကွင်းနဲ့ မလွတ်ပါလား။
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကြက်သွန်
ဖြူစားလို့ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
အင်္ကျီအရောင်နုနု ဝတ်လို့၊
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘယ်
လောက်ပဲပြောပြော အမှတ်
မရှိလို့၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
ကတ္တီပါဖိနပ်စီးလို့၊ ခုလည်း
လာပြန်ပြီ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
ဆွဲကြိုးဆွဲလို့တဲ့။

ရွှေ ငွေ ဥစ္စာ ရတနာ
တွေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ
ကို ကိုယ် မမက်မောတတ်ပါ
ဘူး။ ဒီဆွဲကြိုးကလည်း
ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက
မရှိမဲ့ ရှိမဲ့နဲ့ အမေက အမှတ်
တရ လုပ်ပေးထားတာမို့
အမြတ်တနိုး ဆွဲထားမိခဲ့တာ
ပါ။ ချို အထင်ကြီးအောင်
လည်း ကိုယ် ထုတ်ကြွားတာ
မဟုတ်ရပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ
စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ မဆွယ်လို့ရ
ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။
ဒါတွေ ရှင်းပြလည်း ချိုက
နားထောင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

'ဒီမှာ ချို အဲဒါ နှင့်ကို
တင်တောင်းဖို့ ဟုတ်မှာပေါ့၊
ဟုတ်လား နိုင်မင်း၊ မင်း
ဝန်ခံလိုက်လေ'

ကိုရဲရဲ့ အဆင်းဘီးတပ်
ပေးတဲ့လေသံကိုတော့ ကိုယ်
မနှစ်မြို့လှဘူး။

'ငါ့ကို တင်တောင်းဖို့
ဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး ချို
ရယ်'

ကိုယ်တို့ကြားမှာ ကိုရဲ
က တကယ့်ကို နတ်ဆိုးကြီး
ပါပဲ။

'ဟောကောင် မင်းပြော
တော့ ချိုကို တင်တောင်းဖို့
ရွှေတွေစုနေတယ်ဆို'

သူငယ်ချင်း အချင်း
ချင်းကြား ကျီစယ်တယ်ဆို
လည်း လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့
ကျီစယ်ရောပေါ့ ကိုရဲရယ်။

'ဒီမှာ နိုင်မင်း က ခဏ
ထ၊စမ်းပါဦး' ပြောပြောဆိုဆို
ချိုက မတ်တတ်ရပ်တော့
ကိုယ်လည်း ဘုမသိ ဘုမသိ
မတ်တတ်ရပ်မိတာပေါ့။

'ရွှေတွေ စုမနေနဲ့။ စိန်
တွေ ပြည်တောင်းနဲ့ တင်
တောင်းရင်တောင် နှင့်ကို
မယူဘူး၊ ဒီမှာ... လို့ပြောပြီး
ချိုက ကိုယ့်လက်ဖျံကို လက်
နဲ့တို့လိုက်သေးတယ်။

'အဲဒီ အသားရောင်ကို
အရင်ပြောင်းလိုက်ဦး။ ပြီး
တော့ ငါ့ကို မော့ကြည့်နေရ
တဲ့ နှင့်ရဲ့ အရပ်ကို လူစဉ်မီ
အောင် နှင့် အရင်ကြိုးစား
လိုက်ဦး။ ကဲ မှတ်ပလား၊
နှင့် ရှက်တတ်ပလား...ဟစ်'
ချို... ချိုရယ်... ပြော
ရက်လိုက်တာ။

ကိုရဲဟာ ငယ်သူငယ်
ချင်းဆိုတာကိုမထောက်။ သူ
အပြီးတွေက အားရဝမ်းသာ
ရှိလိုက်တာ။

ချိုအသံ ခပ်စူးစူး
ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲ

က လူတွေက ကိုယ်တို့ကို
တအံ့တဩစူးစမ်းလို့ပေါ့။

'ဒါတော့ နှင့် လွန်လွန်း
ပြီ ချို။ နိုင်မင်းက နှင့်ကို
ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲနဲ့ သက်
သက် အနိုင်ယူပြီး ပြော
နေတာ နှင့် သိပ်လွန်တာပဲ။
အချင်းချင်းတွေ ဒီလောက်
ရင်ရင်သီးသီးပြောစရာ ဘာမှ
မရှိဘူး'

သင်းသင်းရယ် ချိုကို
မပြောပါနဲ့။ သူပြောသလို ငါ
က အသားမည်းတယ်။ သူ
ထက်လည်း အရပ်ပူတာပဲ။
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ထုံကျင်ကျင်နဲ့
ခံစားရပေမဲ့ ချိုကကားတွေက
မှန်နေတော့လည်း ဘယ်လို
နာရမလဲ ချိုရယ်...။

'မသိဘူး၊ သူ့ကိုမြင်ရင်
စိတ်တိုတယ်။ ငါ့အနားမှာ
သူရှိနေရင် ကျွန်သရေတုံး
တယ်'

ဒီ လောက် တောင် ပဲ
လား ချိုရယ်။

အဲဒီနေ့က ကိုယ် ချိုရှေ့
ကနေ ထွက်ခွာသွားပေးခဲ့တာ
ကို ကျေနပ်ပါ ချို။ အဲဒါ
ချိုကို ချစ်လို့ပါ။

၄။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ရဲ့
နောက်ပိုင်းမှာ ချိုနဲ့ ကိုရဲက
တကွ တွဲ ပေါ့။ ကိုယ့်ကို
မကြည်ဖြူရင်နေပါ ချို။ ချို
သာ ကိုရဲရဲ့ အသုံးချခံဖြစ်
သွားမှာပဲ ကိုယ် စိတ်ပူတယ်။
ကိုယ် အဲလို ညည်းညူမိ
တော့ သူငယ်ချင်းတွေအား
လုံးက တက်ညီလက်ညီ
ဩဘာပေးပြန်တယ်။ 'ပစ်
ထားလိုက်' တဲ့။

ပစ်ထားရက်ပါဘူး ချို
ရယ်။ ကမ္ဘာပေါ်က လူအား

လုံးထဲမှာ ချို ဒုက္ခရောက်မှာ ကို မကြည့်ရက်ဆုံးလူက ကိုယ်ပါ။ ကိုရဲက အမေကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်ကြောက်ရတဲ့ သားလိမ္မာ။ သူ့မှာ တစ်နေ့ လက်ထပ်ရမယ့် သတို့သမီး ရှိပြီးသား။ ဒါကိုလည်း သူပဲ အားလုံးကို ပြောပြခဲ့တာပဲ။ ချိုသိအောင်လည်း သင်း သင်းတို့၊ မိစုတို့ မကြာခဏ ချိုရှေ့မှာ ပြောနေခဲ့တာလေ။

ကိုရဲက ချိုကို တကယ် ချစ်လို့၊ ချိုကလည်း ကိုရဲကို ချစ်လို့ အရာရာကို ရင်ဆိုင် မယ်ဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့။ ဒီလို ပြောရတာလည်း ရင်အောင့် လိုက်တာ။ ချစ်တဲ့ ချိုကို တခြားသူကို ပေးရမှာလေ။ ကိုယ်နောက်ဆုံး အကြိမ် အားထုတ်ကြည့် ရမှာပဲ။ အသားမည်းတာ၊ အရပ်ပု တာကိုတော့ ယိုးမယ်မဖွဲ့နဲ့ ချို။ ဒါတစ်သက်လုံး ပြောင်း လဲလို့ရမယ့်အရာ မဟုတ် ဘူး။ နှလုံးသားကို နှလုံး သားနဲ့ပဲ ကြည့်ပါ ချို။ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ ချိုစိတ်ကြိုက် အရောင်ဆိုးလို့ရမယ့် အဖြူ ထည်အချစ်တွေ ရှိပါတယ်။

အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရဲ ဆေးတင်ထားပေမဲ့ တကယ် တမ်း ချိုရှေ့ရောက်တော့ လည်း ရင်တွေတုန်မိရတာပဲ။ 'ချိုကို မေ့လိုက်' ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဖြေသိမ့်ရာ ကို မနာခံခဲ့ဘဲ ကိုယ် ချိုထဲ မှာ ခူးထောက်မိပြန်တယ်။

'ကိုရဲမှာ ကောင်မလေး ရှိတယ်' လို့ ကိုယ်ပြောမိတော့ ချိုက တဟားဟား အော်ဟစ် ရယ်ရင်း 'နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ' တဲ့။

'ဆိုင်တယ် ချို၊ ချိုကို

ကိုယ်ချစ်တယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို တခြားကောင် တစ်ကောင်က ကျောရရုံကြိ တာကို ကိုယ် ဘယ်လိုခံစား ရမှာလဲ'

'ဘာပြောတယ်၊ ကျော ရရုံ ဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘယ် လို မိန်းမများမှတ်နေလဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ဘဝပေးလိုက် မယ့် မိန်းမများမှတ်နေလား'

'မဟုတ်ပါဘူး ချို၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက...'

အရေးအကြောင်းဆို စကားကို လိပ်ပတ်လည် အောင် မပြောတတ်တဲ့ ကိုယ့် အမှားပါပဲ။ လူဖျိုဖြစ်ပါပြီဆို ကတည်းက ရည်းစားသက် စေထားနေတဲ့ ကိုရဲ။ ကောင် မလေးတွေကို တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်တွဲ၊ မကြာ ခဏ ခွာပြီတိုင်းလည်း 'ငါက အမေပေးစားတဲ့ အသန့်လေး ကို ယူမှာ' လို့ ဇနီးတင်ပြီး ပြောတတ်တဲ့ ကိုရဲ။ သူတစ် ပါး ဖြစ်ချက်တွေကို ကွယ် ရာမှာ ပြောဖို့ရာတော့ ကိုယ် ရှက်တယ် ချို။

'မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ ပက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ'

'မဟုတ်ပါဘူး ချိုရယ်၊ ကိုယ့်ဆီကို ချိုလာမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပျော်အောင်ထားမှာပါ'

'နင်ဟာ တော်တော်ကို ဦးနှောက်နည်းတဲ့ယောက်ျား။ နင်ကို မြင်ရတာနဲ့တင် ငါ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ဆိုတာ အထပ်ထပ် အခါခါပြောခဲ့ပြီး သား။ နင် ငါ့ကို ဘယ်လို ပျော်အောင် ထားမှာလဲ။ သွားတော့၊ ထွက်သွားတော့။ ငါ့ရှေ့ကို ခဏခဏ ပြန်မလာ နဲ့တော့။ မပတ်သက်နဲ့တော့။

ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါ စေ။ မဟုတ်ရင်တော့ ငါ့ လက်ဝါးဟာ နင့်ပါးအတွက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သွား ထွက်သွား'

အော်လိုက်တာ ချိုရယ်။ ချိုအော်သံက ကိုယ့်ရင် တောင် ကွဲစေပါရဲ့။ ဒီတစ်ခါ တော့ တကယ်ရှုံးပြီ ချို။ ချို ရှေ့မှောက်ကိုလည်း ဘယ်လို သတ္တိနဲ့ လာရဲပါဦးမလဲ။ မသွားခင်တော့ ချိုကို ဝ၊ အောင်ကြည့်ပါရစေဦး။ ချို ရယ် ဒေါသတွေကြီးနေလိုက် တာ။ မျက်ဝန်းတွေလည်း တလက်လက်ခါလို့။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးလည်း နီရဲတင်းမာ လို့။ ပင်ပန်းလိုက်တာချိုရယ်။ ချိုကို သနားမိတာနဲ့အမျှ ကိုယ်ဟာ ချိုကို အလျင် အမြန်ပဲ ကျောခိုင်းမိတယ်။

'ဟေ့ နေဦး၊ တစ်ခါ တည်းမှာလိုက်မယ်။ ကိုရဲနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး။ ကြား လား။ ပြီးတော့ နင့်ကိုစကား လက်ဆောင်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူထီးဆိုလို့ နိုင်မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် ချိုဝတ် ရည်က နင့်ကို မယူဘူး ဟင်း...ဟင်း...က သွား တော့ ရပြီ'

□

၅။

အဲဒီ ရက် တွေက တကယ့်ကို ခါးသီးစရာပါပဲ။ ကိုယ်ဟာ မနက်ဆို ကျောင်း ကို အစောကြီးလာ။ ရှေ့ဆုံး မှာနေရာယူ။ ချိုနဲ့ အရာအား လုံးကို ကျောခိုင်း။ မြင်ချင် လျက်နဲ့ မကြည့်ရတဲ့ဘဝ။

ပြောချင်လျက်နဲ့ ပြောခွင့် မရှိတဲ့ ဘဝ။

သင်းသင်းကတော့ ပြောပါတယ်။ နင့်လောက ချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျား ငါ သာဆို ပြန်ချစ်မှာတဲ့။ မှောင် လွန်းတဲ့ရက်တွေကရှည်ကြာ လွန်းပါရဲ့။ ဘယ်လောက တောင်ကြာသွားခဲ့လဲ ချို ရယ်။

စာမေးပွဲတွေပြီးသွား တော့ ကိုယ် ချိုကို နှုတ်ဆက် ချင်တယ်။ လူကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြည့်လေး နဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ချင်တာပါ။ ကိုရဲနဲ့ ချိုနဲ့ အဆင်မပြေတော့ တာလည်း ကိုယ် ကြားပါ တယ်။ မာနမင်းသမီး ချိုက ကိုရဲကို အတွေ့မခံတော့တာ ဆိုတော့ အဆိုးထဲကအကောင်း ပေါ့။

အဲဒီနေ့က အချိန်အခါ မဟုတ် မိုးတွေရွာနေခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ရုပ် ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကို ကိုယ် ခေါင်းခါခဲ့တယ်။ ချို မပါဘဲ မပျော်နိုင်တာ ကိုယ် အရူးထ၊တာပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ကိုယ်ဟာ ချိုကို ရှာပုံတော်ဖွင့်မိတာပဲ။

ချို သွားနေကျနေရာ တွေ၊ ချိုရှိတတ်မယ့်နေရာ တွေလည်း နှံ့နေပြီ။ ဘယ်မှာ လဲ ချို။

ကိုယ်ဟာ ထီးတစ် ချောင်းနဲ့ လမ်းသလားရင်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ကျောင်း ဝင်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီမှာပဲ အရွယ် ရောက်စ ခရေပင်လေးအောက် မှာ မလုံမမြဲ မိုးခိုနေတဲ့ ချို ရယ်လေ။ အောက်ကနေ

ထိုအခါ ချို ခိုက်ခိုက်တုန်
ချုပ်ချုပ် ကိုယ်သိတာပေါ့။
အဲဒါဟာ ကိုယ့်ခေါင်းထဲ
ချစ်တဲ့ ထိမှန်နေတဲ့ မိုးစက်
ကြမ်းကြမ်းတွေကနေ ကာ
ကွယ်ပေးချင်တာပဲ ကိုယ် သိ
တယ်။

ချို၊ အနောက်ကနေ
ထိုက်ထိုက်မိုးပေးတော့ ချိုဟာ
ချုပ်ချုပ်လင့်ချက် အပြည့်နဲ့
ထိုက်ထိုက်မောကြည့်ရှာတယ်။
အဲဒါနဲ့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်း
ထိုက်တာ။ ချိုမျှော်သူဟာ
ထိုက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချို
ချုပ်ချုပ်နဲ့တွေ့က ပြောပြနေ
တာပဲ။

ချိုကို မိုးထဲရေထဲမှာ
ထိုက်မထားရင်ပါဘူး။ ချို
အဆောင်ကို လိုက်ပို့မှာပေါ့။
ချုပ်ချုပ်နဲ့တွေ့ဖြူဖြူပြီး
အဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ ချို
အဲဒါ ကိုယ့်ကို အသက်မဲ့တဲ့
ချုပ်ချုပ်နဲ့တွေ့နဲ့ ကြည့်လို
တယ်။

‘သွားကြရအောင်ချို’
ကိုယ် ချိုပန်းလေးကို
အမှတ်မဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖက်တွယ်
ထိုက်မိသလား။ မရိုးသားတဲ့
မိတ်၊ အခွင့်အရေးယူလိုစိတ်
နဲ့စည်းငယ်မျှ မရှိခဲ့ပါဘူး ချို
ရယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထင် ကိုယ်တို့
ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းလောက်ပဲ
လျှောက်ရသေးတယ် ထင်ပါ
နဲ့။ ကိုယ်တို့ ရှေ့ကို လေနီ
ကြမ်းနဲ့ မှန်တိုင်းတွေ သယ်
ဆောင်လာတဲ့ နတ်ဆိုးဟာ
ရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

ချို မျှော်နေသူဟာ ကိုရဲ
များလား။

ကိုရဲဟာ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက်ကို သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့
နှစ်ပတ်လောက်ပတ်ပြီး အား

ကုန် မောင်းထွက်သွားခဲ့
တယ်။ ကိုယ်က အချိန်မှာ
ပြီးရောက်လာခဲ့တာပဲ ချိုရယ်။

ချိုပန်းပေါ်က ကိုယ့်
လက်ကို အလွန်တကြား ခါချ
ပစ်လိုက်တဲ့ ချိုပုံစံက အခါ
တိုင်းမြင်တွေ့နေကျ ကျားမ
လေးပဲပေါ့။ ချို အသက်ဝင်
လာပြီ။ စောစောက တွေ့ဝေ
ငေးငိုင်မှုတွေ ပျောက်သွား
ပြီ။

‘နင်ဟာ ငါ့ကို အခုထိ
ဒုက္ခပေးတုန်းပါလား နိုင်မင်း
ရယ်’

‘ဆောရီးပါ ချို’
ကိုယ် ဘာကို တောင်း
ပန်မိတာပါလိမ့်။ တကယ်
တော့ ကိုယ် ဘာအပြစ်မှ
မလုပ်ခဲ့မိပါဘူး။

‘နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်
သိလား။ အရမ်းမုန်းတယ်’
ချိုဟာ ပြောပြောဆိုဆို
မိုးရေထဲကို ပြေးထွက်သွားခဲ့
တယ်။ ချိုအဆောင်ကို ထီး
မပါဘဲ ချို သွားမလိုလား။

‘နေဦး နေဦး ချို’
ကိုယ် ချိုလက်ကို
အလျင်အမြန် ဖမ်းဆွဲပြီး ချို
လက်ထဲကို ထီးထည့်ပေးမိ
တယ်။

‘ထီး ယူသွား ချို’
‘ဒီ လောက် တောင်
အမှတ်မရှိတဲ့ လူ၊ သွား ဘာ
ထီးမှ မလိုဘူး။ နင် သွား
တော့...’

ချိုက ထီးကို မိုးရေထဲ
ပစ်ချရင်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို
တစ်ချက် ဆောင့်တွန်းလိုက်
သေးတယ်။

‘ချိုရယ် ငါကစေတနာ
နဲ့ပါဟာ’

‘အေး... အဲဒီစေတနာ
က ဒါနဲ့ပဲ တန်တယ်ဆိုတာ

မှတ်သွားဦး’

ကိုယ့်ပါးကို ချို နှစ်ချက်
ဆင့်ပြီးရိုက်လိုက်တာ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ပေါ့။ အဲဒီလောက်လုပ်
ဖို့ လိုအပ်လို့လား ချိုရယ်။

‘နင့်ကို ငါ ပြောခဲ့တယ်
လေ။ နင် ရှေ့ဆက်တိုးရင်
ငါ့လက်ဝါးစာမိလိမ့်မယ်လို့
လေ’

မိုးရေထဲမှာ ကိုယ့်မျက်
ရည်ကွဲမိရပြီပေါ့။ ကိုယ် အခု
မှ ရှက်တတ်ခဲ့ပြီ။ မိန်းမတစ်
ယောက် နိုင်ထက်စီးနင်းပြု
သမျှကို အချိန်အတော်ကြာ
ကိုယ်ခံနေခဲ့တာ ကိုယ် မရှက်
တတ်လို့ပဲ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ချို
ပြောတာ မှန်သားပဲ။ ကိုယ်
အခုတော့ ရှက်တတ်သွားပါ
ပြီ။ ပြီးတော့ ချို လွှတ်ချခဲ့လို့
မြေကြီးပေါ်မှာ တန်ဖိုးမရှိ
အလွင့်ခံခဲ့ရတာ ထီးတစ်
လက် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ
ကိုယ့်နှလုံးသားပါ။ ကိုယ့်
မျက်ရည်တွေကို ဖုံးကွယ်ပေး
ခဲ့တဲ့ မိုးကိုတော့ ကိုယ် ကျွေး
ဇူးတင်မိပါရဲ့။

၆။

မနက်က သင်းသင်း
ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ချိုကိုမြင်
ရတော့ ကိုယ့်နှလုံးသားလိပ်
ပြာတွေ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်
ခါလိုပေါ့။ ဆံပင်တွေ တော်
တော်ရှည်နေပြီပဲ။ ချို အခုမှ
ပိုလှနေပါလား။

သင်းသင်းနဲ့ မိစုက
အိမ်ထောင်တွေကျပြီး ချိုတစ်
ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ သင်း
သင်းက လက်လှမ်းပြတယ်။
ချိုကိုကြည့်မိတော့ အပြုံးတစ်
ပွင့်နဲ့ပါလား။ အဲဒီအပြုံးက
ကိုယ့်ကို ရည်ရွယ်ဟန်တော့

မတူပါဘူး။

ညနေရောက် တော့
သင်းသင်း ကိုယ့်ဆိုင်ကို လာ
တယ်။ မနက်က ဘာဖြစ်လို့
လိုက်မလာတာလဲတဲ့။ ကိုယ်
အသာခေါင်းယမ်းမိတယ်။
သင်းသင်းက ပြောတယ်။ ချို
က စာရေးဆရာမကြီးဖြစ်နေ
ပြီဆိုတော့ အရင်ကထက်
တည်ငြိမ်နေတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့
ချိုရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာတော့
အချစ်အကြောင်း မပါသေး
ဘူးဆိုပဲ။

‘ငါက နင့်ကို မမြင်ပါ
ဘူး။ ချိုက ပြတာ၊ ဟိုမှာ
‘ဘာဘာ’ရယ်တဲ့။ ပြောပြီး
သင်းသင်းက ရယ်နေတယ်။
လာပြန်ပြီ အခုချိန်ထိ ‘ဘာ
ဘာ’ခေါ်ချင်တုန်းပဲ။

‘ချိုကို ငါက ဘာဘာ
ကို ပြန်စဉ်းစားပါလားဆို
တော့ ချို ပြီးနေတယ်ဟ။
ဘယ်လိုလဲ နင်ပြန်ကြိုးစားပါ
လား၊ သုံးဆယ်ကျော်အချစ်
ပေါ့ဟာ’

ကိုယ့်အပြုံးတွေမှာ နာ
ကျင်မှုတွေမပါဖို့ ကြိုးစားပြီး
ပြုံးပါတယ်။ ဟို...မိုးသည်း
ထဲမှာ ကိုယ့်အချစ်တွေ မီး
သြိုဟ်ခံခဲ့ရပြီးမှတော့ ကိုယ်
ဘယ်လိုချစ်ခဲ့တော့မှာလဲ။

မိစုကြောင့်တဲ့ စာရေး
ဆရာမကြီးသာ သင့်တော်တဲ့
ကြင်ဖော်နဲ့ ရွှေလက်တွဲနိုင်ပါ
စေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပေး
ချင်ပါရဲ့။

ဪ... ပြန်တွေ့မိ
တော့လည်း မနေ့ကလိုပါပဲ
လား။ မချစ်ရဲတော့သူရဲ့
အလွမ်းဒဏ်ရာကတော့ အခု
ထိ အဆိပ်တက်နေဆဲပါပဲ...
ချို။

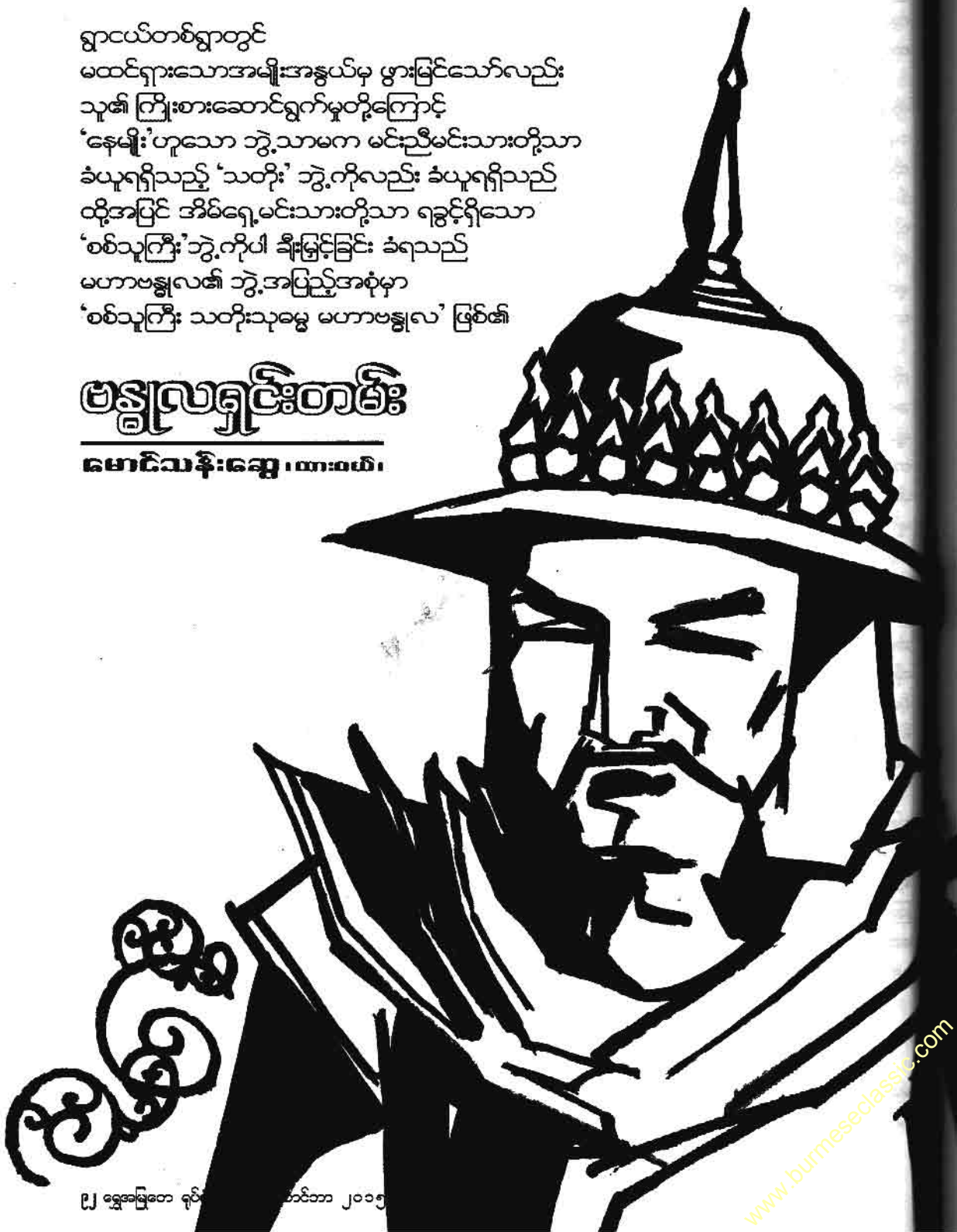

ဆွေစင်ဦး

ရွာငယ်တစ်ရွာတွင်
မထင်ရှားသောအမျိုးအနွယ်မှ ဖွားမြင်သော်လည်း
သူ၏ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှုတို့ကြောင့်
'နေမျိုး'ဟူသော ဘွဲ့သာမက မင်းညီမင်းသားတို့သာ
ခံယူရရှိသည့် 'သတိုး' ဘွဲ့ကိုလည်း ခံယူရရှိသည်
ထို့အပြင် အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့သာ ရခွင့်ရှိသော
'စစ်သူကြီး'ဘွဲ့ကိုပါ ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်
မဟာဗန္ဓုလ၏ ဘွဲ့အပြည့်အစုံမှာ
'စစ်သူကြီး သတိုးသုဓမ္မ မဟာဗန္ဓုလ' ဖြစ်၏

ဗန္ဓုလရှင်းတမ်း

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊

ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ မလ္လိကာသည် မိဘထံ အပြန်တွင် မြတ်စွာဘုရားအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က မေးတော်မူ၍ အကျိုးအကြောင်း ပြန်လျှောက်ထားသည်။ ဘုရားရှင်က မိဘထံမပြန်ဘဲ ဗန္ဓုလထံ ပြန်ရန် မိန့် တော်မူသည်။ ပြန်သွားသောအခါ ဗန္ဓုလက အဘယ်ကြောင့် ပြန်လာသ နည်းမေးသဖြင့် ဘုရားရှင်က ပြန်ခိုင်း၍ ပြန်လာကြောင်းပြောသည်။ ဗန္ဓုလ သည် အရှည်မြင့်တော်မူသော ဘုရား ရှင်၏အကြောင်းကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ လက်ခံထားလိုက်သည်။

မလ္လိကာသည် တစ်ဆယ့်ခြောက် ကြိမ်တိုင်တိုင် အစုံအစုံသော သားတို့ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ အားလုံး သားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သားအားလုံးသည် အလွန်ရဲရင့်ကြ၍ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ ကြသည်။ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို လည်း တတ်မြောက်သည်။ သားတစ် ယောက်လျှင် လူစွမ်းကောင်း ယောက်ျား တစ်ထောင်စီ အခြံအရံရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဗန္ဓုလ စစ်သေနာပတိနှင့် နန်းတော်သို့ အစစအရာရာကြည့်အခါ ဗန္ဓုလနှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်အပြင် အခြံအရံ လူစွမ်းကောင်းယောက်ျား သုံးသောင်းနှစ်ထောင်ဖြစ်၍ မင်းရင်ပြင် တစ်ခုလုံး ပြည့်၍နေသည် ဆို၏။

တစ်နေ့၌ တရားလွှတ်ရုံးတွင် မတရား အဆုံးအဖြတ်ခံရ၍ တရားရှုံး သော သူများသည် ဗန္ဓုလစစ်သေနာ ပတိ လာသည်ကို မြင်သဖြင့် သူတို့ အကြောင်းကို တိုင်ကြား ပြောဆိုသည်။ ဗန္ဓုလက တရားမူခင်းကို တစ်ဖန် စစ် ဆေးပြီးလျှင် တရားသဖြင့် ပြုစေသည်။ လူအပေါင်းက ကျယ်လောင်စွာ သာဓု ကောင်းချီး ပေးကြသည်။ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် သာဓုကောင်း ချီးပေးသံကိုကြား၍ အကြောင်းကိုသိရ လျှင် လွန်စွာ နှစ်သက်အားရတော်မူ၍ လွှတ်ရုံးမှ တရားသူကြီးအားလုံးကို ရာထူးမှချပြီးလျှင် ဗန္ဓုလစစ်သေနာပတိ အား တရားလွှတ်ရုံးကို အပ်နှင်းသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဗန္ဓုလသည် တရားနှင့် အညီ အဆုံးအဖြတ် ပေးရသည်။

တရားသူကြီးဟောင်းတို့သည် ဗန္ဓုလကို စိတ်နာကြည်း၍ ဗန္ဓုလသည် မင်းအဖြစ်ကို တောင့်တနေသူ ဖြစ် သည်ဟု ကုန်းတိုက်စကား ဆိုကြသည်။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကလည်း ထိုစကားကို ယုံကြည်ပြီး ဗန္ဓုလကို သတ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်သည်။ သို့သော် ပြည်တွင်း၌ သတ်လျှင် လူအပေါင်း ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမည်စိုး၍ ပရိယာယ်ဖြင့် မင်း ချင်းယောက်ျားတို့ကို တိုင်းစွန့်ပြည်နား၌ သူပုန်ထ၊စေသည်။ ထို့နောက် ဗန္ဓုလ နှင့် သားများအား သွားရောက် နှိမ်နင်း စေ၏။ ဗန္ဓုလအပါအဝင် သားများနှင့် အတူ အခြား လူစွမ်းကောင်း စစ်ဗိုလ် ကြီးတို့ကိုလည်း ထည့်လိုက်သည်။ တိုင်းစွန့်ပြည်နားသို့ ရောက်လတ်သော် အယောင်အဆောင် မင်းချင်းသူပုန်များ သည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြသည်။ ဗန္ဓုလသည် ထိုတိုင်းစွန့်ပြည်နား အရပ် ကို လူနေစည်ကားအောင် ခန့်ထားစီမံပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပသေနဒီကော သလမင်းကြီး၏ လျှို့ဝှက်အမိန့်ပေး ချက်အရ လူစွမ်းကောင်း စစ်ဗိုလ်ကြီး တို့သည် ဗန္ဓုလနှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ် ယောက်တို့၏ ဦးခေါင်းများကို ဖြတ်၍ သတ်ကြလေတော့သည်။

စစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာထံ ရဟန်း ၅၀၀ နှင့်တကွ အရှင်သာရိပုတ္တ ရာ၊ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် သွားရောက်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ မလ္လိကာသည် သူ၏ ခင်ပွန်း နှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်၏ သတင်း ကို ကြားပြီးဖြစ်သည်။ ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူပြီးနောက် အစေအပါး ယူ ဆောင်လာသော ထောပတ်အိုးသည် မတော်တဆ ကျကွဲသွားလေသည်။ ရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်က-

‘ကွဲပျက်ခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ကွဲပျက်သွားလေသည်။ ဆွေ ရာလေးပါး စိတ်အကြံ မများနှင့်’

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအခါ မလ္လိကာသည်-

‘အရှင်ဘုရား...သားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်နှင့်တကွ အဖဖြစ်သူ ဗန္ဓုလ စစ်သေနာပတိ၏ ဦးခေါင်းများကို ဖြတ် လေသည်ဟူသော သတင်းကို ကြား သော်လည်း တပည့်တော်မသည် ထွေ ရာလေးပါး စိတ်အကြံ မများခဲ့ပါ။ ထောပတ်အိုးကွဲခြင်းကြောင့် အဘယ်မှာ လျှင် ထွေရာလေးပါး စိတ်အကြံများပါ အံ့ဘုရား’

ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။ သို့ ကြောင့် ဗန္ဓုလနှင့် သားများကိစ္စကို လူ အများ သိသွားကြလေသည်။

ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးနောက် မလ္လိကာ သည် ချွေးမသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပြီး မငိုကြွေးကုန်ရန်လည်းကောင်း၊ ကော သလမင်းကြီးအပေါ် စိတ်ပြစ်မှားခြင်း မပြုကြကုန်ရန်လည်းကောင်း ဆုံးမ ပြောကြားသည်။

ဤသည် ကို သူလျှိုများက မင်းကြီးထံ သွားရောက် လျှောက်ထား ရာ ဗန္ဓုလသားအဖတို့ အပြစ်မရှိကြောင်း သိရ၍ ကောသလမင်းကြီးသည် သံဃ ဂတရား ရသည်။ မလ္လိကာထံ သွား၍ အလိုရှိရာဆုတစ်ခုကို ယူရန် မိန့်ကြား လေသည်။ မလ္လိကာသည် မင်းကြီးအား မည်သည့်ဆုကိုမှ အလိုမရှိကြောင်းနှင့် သူနှင့် သူ့ချွေးမ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့ ကို မိဘနေအိမ်သို့ ပြန်ကြရန် ခွင့်ပြုတော် မူရန်သာ ခွင့်ပန် လျှောက်ထားသည်။ မင်းကြီးက လက်ခံတော်မူ၍ မလ္လိကာ သည် ချွေးမ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကို မိဘနေအိမ်သို့ အသီးသီး ပို့ဆောင်ပြီး နောက် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကုသိနာရုံ ပြည် မိဘနေအိမ်သို့ပြန်သွားလေသည်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် ဗန္ဓုလစစ်သေနာပတိ၏ ကွဲပြစ် သူ ဒီဃကာရာယနဆိုသူအား စစ်သေနာ

ဆီရာထူးကို ပေးအပ်သည်။ သို့သော်
မင်းကြီးသည် အပြစ်မရှိသော ဗန္ဓုလ
မင်းကြီးနှင့် သားများကို သတ်စေပြီး
သော အချိန်မှစ၍ နှလုံးမသာမယာခြင်း
ဖြင့်စွာ ရှိခဲ့လေသည်။

ဆုမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)နှင့် စစ်ကိုင်း
မင်း(ဘကြီးတော်ဘုရား)တို့ လက်ထက်
ဆက်မှ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ

ဗုဒ္ဓမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)နှင့် စစ်
ဆုမင်း(ဘကြီးတော်ဘုရား)တို့ လက်
ထက်တော်တွင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းအမှု
ဆက် ထမ်းခဲ့သော စစ်သူကြီးဖြစ်သည်။
ဥပဿတစ်ရွာတွင် မထင်ရှားသော
အမျိုးအနွယ်မှ ဖွားမြင်သော်လည်း
သူ၏ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှုကြောင့်
“နေမျိုး”ဟူသော ဘွဲ့သာမက မင်းညီ
မင်းသားတို့သာ ခံယူရရှိသည့် ‘သတိုး’
ဘွဲ့တို့လည်း ခံယူရရှိသည်။ ထို့အပြင်
အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့သာ ရခွင့်ရှိသော
‘စစ်သူကြီး’ ဘွဲ့ကိုပါ ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရ
သည်။ မဟာဗန္ဓုလ၏ ဘွဲ့အပြည့်အစုံ
မှာ ‘စစ်သူကြီး သတိုးသုဓမ္မမဟာ
ဗန္ဓုလ’ ဖြစ်၏။ ဘိုးတော်ဘုရား လက်
ထက်တော်တွင် မဏိပူရအသံ တိုက်ပွဲ
များတွင် အတိုက်အခိုက် ကောင်းခြင်း
ကြောင့် ကျော်ကြားလာသည်။
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲတွင် မြန်မာ
တို့၏ စစ်သေနာပတိအဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲ
ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ စွမ်းရည်ကို
ဗြိတိသျှတို့ကပင် လေးစားကြရပေ
သည်။

မဟာဗန္ဓုလ၏ ငယ်မည် မောင်ရစ်
ဟု ခေါ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄ ခုနှစ်၊
တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင်
အလုံတိုက်နယ် ငပရင်းရွာ၌ အဖ
ဦးပေါက်တော၊ အမိ မမိငြိမ်တို့မှ မွေး
ဖွားသည်။ ငယ်စဉ်က ရွာဦးကျောင်း၌
ဇယာသင်ကြားသည်။ ဖခင်မှာ ငယ်စဉ်
ထပင် ကွယ်လွန်သည်။ အရွယ်ရောက်
သောအခါ ရှင်မင်းဘူး အမည်ရှိသော
မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ မိဘ
လက်ငုတ်ဖြစ်သော စိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်
ကို မလုပ်တော့ဘဲ အမရပူရသို့ မင်းမှ

ထမ်းရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဘိုးတော်
ဘုရား၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းထံ၌
အမှုထမ်းရာ ကိုယ်ရံတော်အဆင့်သို့
ရောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မင်း နတ်ရွာစံ
သော် အိမ်ရှေ့မင်းသစ် ဖြစ်လာသော
စစ်ကိုင်းမင်းသားထံတွင် ဆက်လက်
အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားက
ဗြိတိကိုသံတော်ဆင့်အရာ ခန့်ထား
သည်။ ၁၁၇၅ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိကိုသံ
တော်ဆင့်အရာမှ နေမျိုးသူရရဲခေါင်ဟု
သော ဘွဲ့နှင့် ဒီပဲယင်းမြို့ဝန်အရာ
ရောက်သည်။ မဏိပူရ-မြန်မာ စစ်ပွဲ
တွင် ဗိုလ်ချုပ်အတွင်းဝန် နေမျိုးမင်းလှ
မဟာနော်ရထာနှင့်အတူ တမူးပန်းသာ
ကြောင်းမှ ချီတက်ရသည်။

အာသန်ပြည်အရေးတွင်လည်း
သက္ကရာဇ် ၁၁၇၈ ခုနှစ်တွင် နေမျိုးသူရ
ရဲခေါင်သည် တပ်ဦးမှ ချီတက်ရသည်။
ထိုစစ်ပွဲ၌ နာမည်ရခဲ့သည်။ ဘိုးတော်
ဘုရား နတ်ရွာစံပြီးနောက် စစ်ကိုင်းမင်း
နန်းတက်လျှင် နေမျိုးသူရရဲခေါင် ဦးရစ်
အား အလုံမြို့ကို စားစေပြီးနောက် မဟာ
ဗန္ဓုလဘွဲ့ကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီးတော်) လက်
ထက်တော်တွင် မဏိပူရအရေး ဖြစ်ပြန်
သည်။ မဏိပူရသို့ ချီတက်နှိမ်နင်းနိုင်ရာ
ထိုစစ်ပွဲတွင် မဟာဗန္ဓုလသည် စစ်ကံ
အဖြစ် တိုးမြှင့် ထမ်းရွက်ရသည်။ ထို
စစ်ပွဲ၏ အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့သော ကက်
စိန်တောင် တိုက်ပွဲသည် မဟာဗန္ဓုလ
ကြောင့် မြန်မာတို့ မဏိပူရကို အောင်
မြင်ခဲ့ရသည်။

အာသန်စစ်ပွဲတွင်လည်း မဟာဗန္ဓု
လသည် ဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ပါဝင်ထမ်း
ရွက်၍ အာသန်ကို အောင်မြင်ခဲ့ရာ
စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီးတော်ဘုရား)က
သဘောကျ နှစ်ခြိုက်၍ အဂ္ဂမဟာ
သေနာပတိ ဝန်ကြီးရာထူးကို ပေးခဲ့
သည်။

ရှင်မဖြူကျွန်း အရေးတွင်လည်း
မဟာဗန္ဓုလကို အချုပ်ခန့်၍ ဓညဝတီသို့
ချီတက်စေသည်။ ပန်းဝါတိုက်ပွဲတွင်
ဗြိတိသျှတပ်များကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်း
နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှတို့
က ရေကြောင်းမှ ရန်ကုန်မြို့ကို ချီတက်
သိမ်းပိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဓညဝတီ
ရောက် ဗန္ဓုလအား ဆင့်ခေါ်၍ ဘကြီး
တော်ဘုရားက သတိုးသုဓမ္မ မဟာ
ဗန္ဓုလဘွဲ့ဖြင့် အစွမ်းကုန် ချီးမြှင့်ပြီးလျှင်
စစ်သူကြီး၏ နေရာ အစီအရင် အဆောင်
အယောင်များနှင့် စစ်တောင်းမြို့ကို
မြို့စားပေးအပ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ စေလွှတ်
ခဲ့သည်။

မဟာဗန္ဓုလ ရန်ကုန်သို့ ရောက်
သောအခါ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရွှေတိဂုံ
ဘုရားကို ဌာနချုပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ထား
သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့က ရန်ကုန်မြစ်
အတွင်းရှိ သင်္ဘောများမှ အမြောက်များ
ဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် မြန်မာတို့ အထိနာ
သည်။ မဟာဗန္ဓုလသည် မြစ်အတွင်း
မီးဖောင်များဖြင့် မျှော၍ လုပ်ကြံစေရာ
ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောနှစ်စင်း မီးလောင်
သည်။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ကို ပြန်၍
မသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

မဟာဗန္ဓုလသည် ဓနုဖြူသို့ ဆုတ်
ခွာရာ ခံတပ်ဟောင်းကို အခိုင်အလုံပြု၍
ဗြိတိသျှတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်နေ
သည်။ ဗြိတိသျှတို့က ဓနုဖြူ ခံတပ်
ပေါက်မှသာ ဆက်လက် ချီတက်နိုင်
မည်ဖြစ်၍ ဓနုဖြူခံတပ်ကို အမြောက်
များဖြင့် နေ့ညမပြတ် ပစ်ခတ်သည်။
ထိုအမြောက်ကျည်ဆန်သည် ဓနုဖြူ
ခံတပ်အတွင်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
သော မြန်မာစစ်သူရဲကောင်းကြီးအား
ထိမှန်ခဲ့သဖြင့် စစ်သူကြီး သတိုးသုဓမ္မ
မဟာဗန္ဓုလသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၈၆
ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလတန်း ၁၄ ရက်
(၁-၄-၁၈၅၅)နေ့တွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာ
သည်။ ၄၄-နေရာတွင် မဟာဗန္ဓုလ၏
အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းရှိသည်။

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်

တက်လူတစ်စုတို့၏ စုဝေးရာဖြစ်သော
လူငယ်များ စာဖတ်အသင်းသည်ကား
မူလရည်ရွယ်တည်ထောင်စဉ်က
ပညာဗဟုသုတတိုးပွားရန်
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် စာပေဖတ်ရှု
မှတ်သားကြိုးစားလေ့လာကြစေဖို့ရာပင်
ဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း
မဖြစ်မြောက်ဘဲ အချိန်အားရရှိသူတစ်စုတို့
တွေ့ဆုံစုဝေးကာ မေးလားဝါးလား
ဆော်ဟစ်ပြောဆိုကြရန်လည်းကောင်း။
ကျားတောက်၊ ဖဲရိုက်ရန်လည်းကောင်း။
အတင်းအဖျင်းပြောဆိုငြင်းခုံရန်လည်းကောင်း။
ထိုအကြောင်းများကို အခြေခံပြု၍
တည်ထောင်ထားသကဲ့သို့
လူမျိုးစုံရောက်ရှိကာ စာကြည့်ခန်းနှင့်မတူဘဲ
သာလာယံစရပ်တမျှ ရှိနေပေတော့၏။
စာအုပ်အညွန့်အကောင်းဟူသမျှတို့ကိုလည်း
ငှားပြီး ပြန်မအပ်ဘဲထား၍လည်းကောင်း။
ခိုးယူ၍လည်းကောင်း
အပိုင်သိမ်းပိုက်ကြလေကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့်
ကျန်သေးသော စာအုပ်များမှာ ဖုန်တင်၊
ပင့်ကူအိမ်ပွဲလျက် ရှိကြလေကုန်၏။
ထိုစာဖတ်ခန်းသို့
လာရောက်ကြသူများအနက် စာပေအတွက်
သိသိသာသာ ဆည်းပူးရန် လာရောက်သူမှာ
ဘတင်တစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။
ဘတင်မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာပေါက်စကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို အားလုံးပင်
သိကြလေ၏။ ဘတင်၏လက်ရာများမှာ
တစ်စုးတန် ဂျာနယ်များတွင်
ဝတ္ထုတိုတစ်ခါခင်ဝက်ခန့်မျှ
ရေးသားခဲ့ဖူး၍ အချောင်လိုက်သော
ဝတ္ထုထုတ်ဝေသူတစ်ဦးနှင့်
ပေါင်းစပ်ကြ၍
တစ်စုးတန်ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်
ရေးသားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ပေ၏။
ဂျာနယ်များတွင်

မိပိယဆေး ရဝန

ရေးပေးသော ဝတ္ထုများမှာ
အလကားနှင့် အမဲခတ်ဖြစ်ကြ၍
တစ်ပုဒ်ကိုမူ
မေတ္တာရိုပေးလိုက်ရလေ၏။
တစ်စုးတန်ဝတ္ထု စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုမူ
တိုက်ပိုင်ရှင်ဟု အမည်ခံသော

ဝတ္ထုထုတ်သူထံ လက်ဝါးဖြန့်ကာ တစ်မတ်တောင်း။
ငါးမူးတောင်းနှင့် လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသလို
တောင်းခဲ့ရသဖြင့် ငွေတစ်ဆယ်ကျော်ကျော်
သုံးခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘတင်၏ စိတ်ထဲ၌
ငွေရသည်၊ မရသည်ကို အရေးမကြီးလှပေ။
ဝတ္ထုထုတ်ဝေသူက စာအုပ်များ ငွေငံကျယ်အောင်

မိမိ၏ကလောင်နာမည်ရှေ့တွင်
နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးဟု တပ်ပေးထားခြင်းကိုပင်
အထူးကျေနပ်ကာ ပထမတန်း
ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီးတမျှ
မနက်ဖြန် 'ဆာ'ဘွဲ့ ရတော့မလောက်
သွေးကြီးကာ မိမိ၏လက်ရာများကိုကြည့်ရင်း

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ ၂၀၁၆

စံနီစုဝင်း

၁၉၃၆ ခုနှစ်က စာရေးဆရာ စဝန ရေးသားသော
'ပိယဆေး' ဝတ္ထုကို မြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

တစ်ခွဲစိတ်မှ ဘဝင်မြင့်နေပေ၏။

ထိုစာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဘတင်ဝင်လာပြီဟုဆိုလျှင် မြင့်သူ တိုင်းက အချင်းချင်းလက်တို့ကာ 'ဟော ဟိုမှာ ဦးပုညလာပြီ၊ ဪ ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးပါကလား။ ကြွပါခင်ဗျာ၊ အပြင် ဘက်ကို' စသဖြင့် နောက်ပြောင်လေ့ရှိပေ၏။

ဘတင်သည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကာ ဟိုဟို ဒီဒီ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် မိမိအား လာ၍ ထိုင်စေရန် ခေါ်သကဲ့သို့ ပြုံးရယ်နေကြသော တက်လူ ၃၊ ၄ ယောက် ဝန်းဝိုင်း၍ ထိုင်နေသည့် စားပွဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

'ဘယ်နှယ်တုံး ဦးရွှေကျွန်းရဲ့၊ နောက်ထပ်ပြီး ဝတ္ထုရေးတော့ဘူးလား၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေလည်း မဖတ်ရတာ အတော်ကြာပြီ၊ အတော်ကြာဆို မွေးကတည်းက ဆိုပါတော့' ဟု တစ်ယောက်က စ၊ လိုက်သဖြင့် အခြားတစ်ယောက်က ဝင်၍ 'ကိုယ့်လူတွေ မဖတ်ရချင်လို့သာ ရှိရမယ်၊ ဟို အယ်ဒီတာ စက္ကူခြင်းထဲမှာ တစ်ပုံကြီး'

'အယ်ဒီတာတစ်ယောက်တော့ဖြင့် သူဝတ္ထုဖတ်ရင်း စိတ်ညစ်လို့ သေရာပြီ' ဟု နောက်တစ်ယောက်က ပြောပြန်လေ၏။

ဘတင်သည် ၎င်းတို့ပြောသမျှကို ပါးစပ်အပြဲသားနှင့် နားထောင်၍နေပြီးမှ 'ကဲ... ထပ်ပြီးနောက်ဖို့ ကျွန်ကြသေးလား' ဟု မေး၍ အားလုံးက ဘာမျှမပြောဘဲ ရယ်မောနေကြသောအခါမှ မျက်နှာထားတည်ကြည်စွာဖြင့် 'အခု ကျွန်တော် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ရေးနေတယ်ဗျ' ဟု ပြောပြလေ၏။

'ဘယ်ကိုပို့မလို့လဲ၊ မလွှဲကုန်းကထုတ်တဲ့ အမှိုက်ပုံမဂ္ဂဇင်းဖို့လား'

ဂျာနယ်များတွင် ရေးပေးသော ဝတ္ထုများမှာ အလကားနှင့် အခမဲ့တို့ဖြစ်ကြ၍ တစ်ပုဒ်ကိုမူ မေတ္တာရိပေးလိုက်ရလေ၏။ တစ်မူးတန်ဝတ္ထု စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုမူ တိုက်ပိုင်ရှင်ဟု အမည်ခံသော ဝတ္ထုထုတ်သူထံ လက်ဝါးဖြန့်ကာ တစ်မတ်တောင်း၊ ငါးမူးတောင်းနှင့် လူနာအမဲခြောက်တောင်းသလို တောင်းခဲ့ရသဖြင့် ငွေတစ်ဆယ်ကျော်ကျော် သုံးခဲ့ရလေ၏။

'မနောက်ကြပါနဲ့ဦးလေ၊ သူ ပြောတာ နားထောင်ပါဦး' ဟု တစ်ယောက်က ပြောပြီး ဘတင်ဘက်သို့ လှည့်၍ 'ကိုယ့်လူ ဝတ္ထုက ဘယ်လိုတုံး၊ စုံထောက်လား၊ အလွမ်းလား၊ ရာဇဝင်လား' ဟု မေးလိုက်လေ၏။

'မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရေးနေတာ အချစ်ဝတ္ထု' ဟု ဘတင်က ပြောလိုက်သဖြင့် အလွန်ရယ်စရာကောင်းသော ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား အားလုံးပင် အူလန်အသည်းလန် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြသည်။

ဘတင်မှာ သရော်၍ ရယ်မောခံရသည့်အတွက် မျက်နှာထားပျက်သွားပြီး 'ဘာများပြုလို့ ဒါလောက်တောင် ရယ်ကြ

တာလဲ' ဟု မေးလေ၏။

တက်လူနဲ့ပါတ်တစ်မှာ တော်တော်နှင့် အရယ်မရပ်နိုင်ဘဲ မိမိ၏ရယ်ခြင်းကိုပင် ထပ်မံ၍ ရယ်မောနေပြီးမှ 'ခင်ဗျားလို့ လူကလားဗျာ အချစ်နဲ့ပါတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုရေးတာ၊ အချစ်အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာနားလည်လို့တုံး၊ ရည်းစားမှ မထားဖူးတဲ့လူက' ဟု ဆိုလေ၏။

တက်လူနဲ့ပါတ်တစ်က ကြားဝင်၍ 'ရည်းစားထားဖို့နေနေသာသာ မိန်းမအနားမှ ကပ်ရဲ့လားလို့ မေးစမ်းပါဦး၊ နေ့လိုက်တော့ဖြင့် ကောင်ကလေးက ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုဖက်လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုဆွဲလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဟင်းနော် လက်ကြီးက သရမ်းလိုက်တာ၊ ဆို... ဒါဘာလဲလို့ ကြည့်ပါလား၊ ငိုလိုက်လိမ့်မယ်နော်' ဟု ဟန်အူအရာလုပ်၍ ပြောကာ တဟားဟားရယ်ပြီးမှ 'အောင်မယ်လေးဟာ ကိုရွှေကျွန်း ထင်တိုင်း လျှောက်ရေးမှဖြင့် ခက်ကုန်ရောပေါ့' ဟု သရော်လိုက်လေ၏။

'ဒါပါပဲဗျာ။ ခုကာလ စာရေးဆရာတွေကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘဲနဲ့ နင်းပြီးကြတာပဲ။ သဘာဝနဲ့ တူမယ်၊ မတူဘူးယုတ္တိရှိမယ်၊ မရှိဘူးဆိုတာ နည်းနည်းကလေးမှ မစဉ်းစားဘဲ ဝတ္ထုဖြစ်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ထင်မိထင်ရာ ကောက်ပြီးစွပ်တာပဲ။ ဒီလိုပြောတော့ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောတယ် ဆိုကြမယ်၊ နှိပ်ပတဲ့ ဟုတ်တာတော့ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မင်းကကော ဝတ္ထုရေးတတ်လို့လားဆိုရင် ရေးတော့မရေးတတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူး၊ ကောင်းတယ်ဆိုတာလောက်တော့ အပြစ်ပြနိုင်ပါရဲ့' ဟု တက်လူနဲ့ပါတ်သုံးက လေလုံးထုတ်ပြောလေ၏။

ဘတင်မှာ ဘေးမလှုပ်သာ၊ ခေါင်းမလှုပ်သာဖြစ်ကာ အနေကျပဲပြီး ထွက်ပြေးတော့မည်လုပ်သဖြင့် နဲ့ပါတ်တစ် တက်လူက ဆွဲ၍ထားကာ 'အလကား နောက်တာပါဗျာ မသွားပါနဲ့ဦး။ ပျော်တယ်လို့ ပြက်ကလက်တယ်ပဲ အောက်နေ

ပါ' ဟု ဆိုပြီး အခြားတက်လူနှစ်ယောက်အား 'မနောက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ သူခမျာ ရှက်သွားပါဦးမယ်။ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ပညာဆိုတာ တစ်စတစ်စ သင်ယူရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း တတ်ရတာပဲ။ ဒါမှ တက်လူခေါ်တာ' ဟု ပြောလေ၏။

'သူ့ကိုတော့ ဝတ္ထုရေးဖို့ ပညာသင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ရည်းစားထားနည်း၊ လူပျိုစကားပြောနည်း တတ်အောင်သာ သင်ပေးဖို့လိုတာ၊ ဒါမှ ကိုယ်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြီးရေးမှ သူဝတ္ထုနာမည်ကျော်မှာ' ဟု ဆိုပြီး 'ကိုယ့်လူ ရည်းစားဘယ်နှယောက်ထားဖူးသလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း' မေးရာ-

'ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ သိလျက်သာနဲ့ မေးပြန်ပါပြီ' ဟု

အင်္ဂလိပ် ပြောသဖြင့် ရယ်မောကြပြန်လေ၏။
ထိုနောက်မှ နံပါတ်နှစ် တက်လူက 'ကိုယ့်လူ လောက
ထဲမှာကလေးဖြစ်လာပြီး ရည်းစားမထားဖူးဘူး၊ မိန်းမနဲ့
ဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲဘူးဆိုတာ ယောကျ်ားဖြစ်အရံနဲ့ဆွဲပဲ။ လောကမှာ
လည်း မကောင်း၊ သံသရာမှာလည်း မကောင်းတဲ့ဟာ တစ်မျိုး
ပဲ' ဆို ပြောရာ-

နံပါတ်တစ်က 'ခင်ဗျား အခုထက်ထိ ရည်းစားကလေး
မတွေ့ရဘူးဘူး၊ မထားဖူးတာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ' ဟု ဆိုလေ၏။
'မအံ့ကြနဲ့ ကိုယ့်လူတို့ သူ့ကိုယ်နှိုက်ကိုက် အဖြစ်မရှိ
ထားချင်လိုက်သမှ သူ့ခမျာ သေလုမြောပါးဖြစ်နေတာ၊
အဲဒါတွေ မိန်းကလေးမြင်ရင်ပဲ သူ့ကို ကိုက်စားတော့မလိုလို၊
အဲဒါပြီး စကားပြောရင်ပဲ ပါးချစ်ရတော့မလိုလို၊ အလကား
ရည်းစား ကြောက်ရွံ့ပါနေတာ။ ဒါနဲ့ပဲ ကြက်ဖကြီးလို ရစ်သီ
သီနဲ့ ပုဆိုးနွမ်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်' ဟု နံပါတ်သုံးက
ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဘတင်က 'ဒီလိုလည်း မထင်ကြပါနဲ့ဗျာ၊
ကျွန်တော်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်တာမျိုးကို မနှစ်
သိလိုပါ။ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ အနှောင့်အယှက်တစ်
ခုပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို ဝတ္ထုရေးတဲ့လူတွေနဲ့ဆိုတော့ မကိုက်
ဘူး' ဟု ပြောလိုက်ရာ နံပါတ်နှစ်က 'မဆိုင်လိုက်တာ ကိုရွှေ
တို့ရာ၊ ဒီလိုသာဖြင့် ဝတ္ထုရေးဆရာတွေဟာ မယားမယူရ၊
ရည်းစားမထားရတော့ဘူးပေါ့လေ၊ အင်း... ဒါတွေကြောင့်
ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ရွှေဂဠုန်... ရွှေဂဠုန်နဲ့ နာမည်ကြီးနေတာ
အင်ပါရဲ့' ဟု သရော်၍ ပြောဆိုရယ်မောလေ၏။

'သူ့ခမျာ ရှက်လို့ ဖွင့်မပြောတာပါဗျာ၊ ရည်းစားလည်း
မရှိဘူး၊ ဝိုးလည်း မဝိုးရဲဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲဗျ။ ဝီယဆေး
လေး ဘာလေးများရှိရင် ပေးလိုက်ကြပါဦး' ဟု နံပါတ်တစ်
က ပြောလိုက်သဖြင့်-

'လိုချင်ရင် ရနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးနည်း
ဆောင်းရှိတယ်' ဟု နံပါတ်သုံးက ပြောကာ ဘတင်ဘက်သို့
တည့်၍ 'ကိုယ့်လူ ဝီယဆေး ဆောင်မလား' ဟု မေးလေ၏။
ဘတင်မှာ ပြုံး၍သွားပြီး 'ခင်ဗျား ဆေးနည်းက ပြော
မေးပါဦး' ဟု မေးမှ-

'ဆေးနည်းကတော့ အုန်းမှတ်ခွက်ထဲ ရေထည့်ဆေးတာ
ပဲ။ ဒီနည်းထက်ကောင်းတာ မရှိဘူး' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် အခြား
တက်လူနှစ်ယောက်မှာ တခွိုးခွိုးဖြစ်၍ နေကြပြီး နံပါတ်တစ်
က 'မယ်တော်ကြီး ပေးတဲ့ ဆေးနည်းထင်ပါရဲ့' ဟု ဆိုကာ
စိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် သဘောကျပြီး အုန်း၍ ရယ်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါမှ နံပါတ်နှစ်က ဣန္ဒြေဆည်ထားသော မျက်နှာ
နှင့် 'ကိုယ့်မှာ ဝီယဆေး တကယ်ကောင်းတာ ရှိတယ်' ဟူ၍
စကားမစရာမီ တက်လူတွေ ရယ်၍နေကြသဖြင့် 'ရယ်စရာလုပ်
တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောနေတာ။ အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့
ဆောင်ရဘူး၊ ကိုယ့်ဆေးက အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့ ရွှေပြားနဲ့ ဆေးနဲ့

ရောထားတဲ့ပြာ၊ တကယ်စွမ်းတယ်' ဟု ပြောလိုက်မှ အားလုံး
အရယ်တိတ်ကာ အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ၎င်းအား ကြည့်နေကြ
လေ၏။

ထိုနောက်မှ နံပါတ်တစ်က 'ဒီလိုဆိုလည်းဗျာ သူ့ကို
နည်းနည်းတောင်းပေးလိုက်ပါ။ ဘယ်လောက်ကန်တော့ရ
မှာလဲ' ဟု မေးလေ၏။

'ဘုန်းကြီးပဲ ငွေမလိုပါဘူး၊ ဖယောင်းတိုင်ကလေး ဘာ
ကလေး သဒ္ဓါသလောက် လှူရင် ပြီးတာပါပဲ' ဟု ဆိုပြီး
ဘတင်ဘက်သို့လှည့်၍ 'ကိုယ့်လူ ယူမယ် မဟုတ်လား' ဟု
မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဘတင်ပြောရမည့်အစား နံပါတ်သုံးက ဝင်၍
ရှေ့နေလိုက်ကာ 'ယူမှာပေါ့ဗျာ၊ ဝီယဆေးဆိုတာ ဘယ်လူမျိုး
မဆောင်ချင်ဘဲ နေပါ့မလဲ' ဟု ပြောလေ၏။ ဘတင်မှာမူ ပြုံး
ပြုံးကြီးလုပ်၍သာ နေလေ၏။

'နို့ပေတဲ့ ဆောင်တဲ့လူကလည်း ယုံမှ ဆေးလည်း ဝိုပြီး
ထက်တယ်။ ကိုယ့်လူ ယုံယုံကြည်ကြည် သုံးမယ် မဟုတ်
လား'

ဘတင်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြပြီးနောက် ဘတင် ထွက်သွားသော
အခါ တက်လူတစ်က နှစ်အား 'ခင်ဗျားဗျာ ဒီလိုဆေးကောင်း
ရှိလျက်သာနဲ့ အစတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောရောပေါ့' ဟု
စကားနာစကားပြောလေရာ နံပါတ်နှစ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်ပြီး 'ကိုယ့်လူကလည်းနော် တက်လူတစ်ယောက်လုပ်နေ
ပြီး အလိုက်တာ၊ ကိုယ်က အတည်နဲ့နောက်နေတာ' ဟု ဆို
လိုက်သဖြင့် နံပါတ်သုံးက ရယ်မောလေတော့၏။

ထိုသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် နံပါတ်တစ်က ထပ်မံ၍ 'နို့
သူ တကယ်တောင်းနေတာ ခင်ဗျား ဘာနဲ့ပေးမလဲ' ဟု မေးပြန်
သဖြင့်-

'ပြာဆိုရင် ပြီးရောပေါ့ဗျာ၊ ဆေးပေါ့လိပ်ပြာပေးပေး၊
စီးကရက်ပြာပေးပေး မသိတဲ့လူ ယုံမှာပေါ့။ ဆေးပြင်းလိပ်
ကတော့ နည်းနည်းခါးတယ်'

ထိုအခါ နံပါတ်သုံးက 'တော်တော်ကြာ ဆေးမစွမ်းဘဲ
လိမ်မှန်းသိတော့ ကိုယ်တို့တစ်တွေ ကလော်ပြီးဆဲနေဦးမယ်'
ဟု စောဒကတက်လေ၏။

'ဆေးဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူတို့ရဲ့ တချို့မှာ
ဆေးကမစွမ်းဘဲ လူက ယုံကြည်တာနဲ့ကို တကယ်စွမ်းသလို
ဖြစ်သွားတာ။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ပဲ။ ပျောက်စေဆရာတို့
ဘာတို့ဆိုတာ ရောဂါသည်ကို စိတ်နဲ့ကုတာ။ ဘုရားကု ကု
တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဘယ်မှာ ဆေးပါသလဲ၊ စိတ်က
ယုံကြည်အားကိုးတာနဲ့ ပျောက်တာ။ ဆိုင်ကိုလိုဂျီတို့ ဘာတို့
ဆိုတဲ့ ပညာတွေဟာ စိတ်ပညာတွေပေါ့'

'ရောဂါကိုသာ စိတ်နဲ့ ကုသလို့ရမယ်။ အချစ်ကို စိတ်နဲ့
လုပ်လို့ ရပါ့မလား'

*ကျပ်ပ, ကိုယ့်လူတို့ရာ စိတ်ညှို့အချစ်ကျမ်းတွေ ဘာ
တွေ မမတ်ပူးဘူးလား။ ကိုယ့်စိတ်က ပြင်းထန်နေရင် စိတ်
တန်ခိုးဟာ ပျံ့လွင့်သွားပြီး ကိုယ်အာရုံစိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်နဲ့
ပူးပေါင်းမိတယ်။ တယ်လီပသီဆိုတာ အဲဒီနည်းပဲ။ ဘတင်
အဖို့တော့ သိပ်လွယ်တာပေါ့။ ဝတ္ထုရေးနေတဲ့လူဆိုတော့ စိတ်
ကူးက အင်မတန်ထက်မြက်တာ။ နို့ပြီး သူ့အဖို့မှာ လူကလည်း
ချော၊ ဝတ်စားပုံကလည်း စတိုင်ကျကျ၊ မြာကျတဲ့ရုပ်မျိုးပဲ။
နို့ပေတဲ့ သူ့ကိုယ်က မစရဲတော့ ဘယ်မိန်းမက ကျွန်မက
ကြိုက်ပါတယ်ရှင်လို့ လာပြီးပြောပါမလဲ။ အခုလို ပီယဆေးဆို
ပြီးပေးလိုက်ရင် ဆေးအစွမ်းရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ကြံစည်ရင်
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ မချနေရာကျမှာ ဟု ပြောပြလိုက်
သဖြင့် တက်လူတစ်စုတို့မှာ ပညာတစ်မျိုး ဆည်းပူးမိကာ
ကျေနပ်၍ သွားကြလေ၏။

ထိုသို့ တက်လူတို့၏ တက်ခေတ်ဉာဏ်ကြီးကျယ်တော်မူ
လှသည့်အတိုင်း စီးကရက်ပြာ မန်ကျည်းစေ့တစ်စေ့စာလောက်
ကို အင်းချသော နှိုင်းခံစက္ကူနှင့် ထုပ်၍ ထားကြပြီးလျှင်
ဘတင် ယုံကြည်လောက်အောင် ဂျူဗလီဟောအနီးရှိ ရဟန္တာ
သိမ်တစ်ခုရှိရာသို့ ခေါ်သွားကာ ဘတင်အား ငါးပါးသီလ
ဦးစွာခံစေပြီးမှ ဤဆေးကို စားသည့်နေ့မှစ၍ ကာမေသုမိစ္ဆာ
စာရက် မကျူးလွန်ပါဟု သစ္စာရေကိုသောက်စေပြီး စီးကရက်
ပြာကို ကျွေးလေ၏။

တက်လူတို့၏ ပီပီရီရီ အလိမ်ကောင်းလှသဖြင့် ဘတင်
မှာ အထူးသဖြင့် ယုံကြည်မိကာ ထို“ပီယဆေး” ဝမ်းထဲကို
ဝင်မိသည့်နေ့မှစ၍ ငါတော့ဖြင့် အိုရချေသေးရဲ့၊ မိန်းမရချေ

ဘတင်၏ စိတ်ထဲ၌ ငွေရသည်၊ မရသည်ကို အရေးမကြီးလှပေ
ဝတ္ထုထုတ်ဝေသူက စာအုပ်များ တွင်ကျယ်အောင် မိမိ၏
ကလောင်နာမည်ရှေ့တွင် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးဟု
တပ်ပေးထားခြင်းကိုပင် အထူးကျေနပ်ကာ ပထမတန်း
ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီးတမျှ မနက်ဖြန် ‘ဆာ’ဘွဲ့
ရတော့မလောက် သွေးကြီးကာ မိမိ၏လက်ရာများကို
ကြည့်ရင်း တစိမ့်စိမ့် ဘဝင်မြင့်နေပေ၏။

သေးရဲ့ဟု ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်မိလေ၏။

ထိုသို့ ပြာကျွေးပြီးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်နံပါတ်
တက်လူက ‘ဘယ့်နယ်လဲ ကိုယ့်လူ ဘယ်လိုအရသာတွေရ
သလဲ’ဟု မေးရာ ဘတင်သည် မျက်လုံးကလေးအပေါ်လှန်ပြီး
အာခေါင်ကို လျှာနှင့်လူးကာ အရသာစမ်းကြည့်ပြီးမှ ‘ချဉ်
တင်တင် ဖန်ဖန် တန်တန် နေတယ်ဗျ’ဟု ပြောသဖြင့် -

‘ဟဲ့... ဟဲ့ အဲဒါ ဆေးစွမ်းကြောင်းပြတာပဲ။ ခါးရင်
ဆေးမစွမ်းဘူး’ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဘတင်မှာ ပြုံးပြုံး
ကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

*ကိုယ့်လူ သူဌေးသမီးများရရင် ကိုယ်တို့ကို မမေ့နဲ့

နော်’ဟု တက်လူနံပါတ်သုံးက သွားဖြီနှင့် ပြောလေ၏။
ထိုနောက် သိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြကာ ပြန်လာကြရာတွင်
ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် မြင်မြင်သမျှ မိန်းမတို့ကို ဘတင်သည်
စေ့စေ့စပ်စပ် ရဲရဲတင်းတင်းကြည့်၍ လိုက်ပါလာရာ သူ
ယောက်သော တက်လူတို့မှာ ရယ်ချင်လှသဖြင့် ဒုက္ခကြီးနား
မျိုသိပ်၍ ထားကြရလေ၏။

ဘတင်၏ ထူးခြားစွာ အကြည့်ရဲခြင်းကြောင့် အချို့
မိန်းကလေးများမှာ ခါးပိုက်နှိုက်လား၊ မိန်းမထိန်းလားဟု
မသင်္ကာဘဲ အရိပ်အကဲကြည့်နေကြသည်ကိုပင် ဘတင်မှာ
ငါ၏ အညှို့ဓာတ်ကို ဘယ်မိန်းမမှ မခံရနိုင်ပါကလားဟု
ပီတိတရွှမ်းရွှမ်းဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုနောက် စာကြည့်ခန်းသို့ ရောက်ကြပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြ
သောအခါ ဘတင်မှာ ယနေ့အဖို့ ဆေးတန်ခိုးသိရအောင် မိရာ
မိန်းမပျိုကို အတွေ့စမ်းမည်ဟု စိတ်နှလုံးပြုလိုက်လေ၏။

သို့နှင့်ပင် ဘတင်မှာ ဝတ္ထုရေးရန် စားပွဲတွင် မထိုင်နိုင်
စိတ်ကူးဉာဏ်မထုတ်နိုင်ဘဲ ချစ်ဖို့ ပိုးဖို့လောက်ကိုသာ အာရုံ
စော၍နေခြင်းဖြင့် လျှောက်၍လည်လေရာ စတားရုံနှင့် မနီး
မဝေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုဆိုင်သို့ ရောက်သည်တွင် ဘတင်မှာ မိမိဆေးတန်ခိုး
ပြလေပြီဟု ယုံကြည်မိလေ၏။ အကြောင်းမူကား မိမိနှင့်
မနီးမဝေး၌ ရှိသော စားပွဲတွင် အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်ရှိ
ဖြူဖြူတုတ်တုတ် တရုတ်ကြိုက်ရုပ်ဖော အပျိုချောတစ်ယောက်
ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ တစ်ယောက်
တည်းမဟုတ်ဘဲ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်

လည်း အတူတူပါလာလေ၏။
သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမမှာ ဘတင်
ကို ကျောပေးလျက် ထိုင်နေသ
ဖြင့် ဘတင်မှာ ထိုအပျိုချောထံ
ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်ရှုလေ၏။
ထိုသို့ကြည့်ရင်း မိန်းမ
ပျို၏ မျက်လုံးများနှင့် မကြာ
ခဏ ဆုံလေရာ ထိပါး၊ ငြို့ငြို့
ဟ၊ ပွတာပဲဟု အောက်မေ့လျက်

ထိုင်ရာမှ ထပြီး စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့် ထုကာ ကြိုးဝါးလိုက်
ချင်မိတော့၏။

ထိုအပျိုချောသည်လည်း ဘတင်ကိုကြည့်နေရာမှ အစစ်
မိန်းမအား တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်သည်ကို တွေ့ရပြီး ထိုမိန်းမ
လည်း လှည့်၍ကြည့်သည်ကို မြင်ရပြန်သောအခါ ဘတင်မှာ
‘အောင်မယ် နှစ်ကောင်တွဲများ စွဲနေဦးမလား’ဟု ကျိတ်ပြီး
ဝမ်းသာမိပြန်လေ၏။

ထိုနောက်မှ ငါ ဒီလိုကြည့်နေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ မျက်နှာ
ချိုသွေးပြီး ညှုလိုက်ဦးမှပဲဟု ကြိမ်သည့်ခဏ၌ ငါ မုလ်စပ်
လိုက်လျှင် ထ,ပြီးဆဲဦးမှာလားဟု ရွံ့၍သွားပြီးမှ ဆေးပြာကို

သတ်ရကာ ရဲတင်း၍လာပြီးလျှင် မချီမချည်မျက်နှာထားနှင့် ထွက်ထွက်၍ ပြလိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ လျှာထုတ်၍ ပြလိုက်လျှင်ပင် ယဉ်စစ်အပျိုချော့မှာ မနောတွင် အကြည်ဆိုက်သွားသကဲ့သို့ မပြုံးတပြုံး နှုတ်လုံးကလေးကလယ်ကလယ်နှင့် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဘတင်မှာ စိန်လက်စွပ်ဝတ်ချင်သလိုလို ဟိုသင်းပြေတော့မလိုလို ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် အဖော်မိန်းမက 'လာအေ သွားရအောင် မိန်းမပြီ ထင်ပါရဲ့' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် မိန်းမပျိုကလေးလည်း နှုတ်ရာမှထ၊ ရာတွင် ဘတင်မှာ ၎င်းတို့နောက်က လိုက်သွားရအောင်မည်လား၊ ဒီနေရာတွင် စာတံသိမ်းရကောင်းမည်လား၊ ဘုရားစားမရရှိနေဆဲ အပြင်သို့ အထွက်တွင် ထိုမိန်းမပျိုကလေးကြည့်ကာ ပြုံး၍ပြလိုက်သဖြင့် ဘတင်၏စိတ်တွင် ဤသို့ ဖြစ်ချက်ထူးသောအလိုမှာ အစ်ကိုလာပါဟု ခေါ်တာပဲဟု အဓိပ္ပာယ်ပြန်မိကာ ထ၍ လိုက်လေ၏။

စတားရုံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ထိုနှစ်ယောက်တို့ ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရပ်ရှင်ကြည့်မည်ကို အတပ်စွဲသိပြီး မိမိလည်း ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ရုံမှထွက်သည့်အခါ ထိုနှစ်ယောက်တို့ ဝင်သွားရာ အတန်းသို့ စွတ်၍ဝင်သွားရာ လက်မှတ်စစ်က တားထားမှ အတပ်မှတ်မဝယ်ရသေးသည်ကို သိပြီး လက်မှတ်ပြန်၍ ဝယ်ပြီးမှ ဝင်ရသဖြင့် အတော်လေးအလှမ်းကွာကွာတွင် နေရာရသောကြောင့် အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါတွင် မိမိဝင်လာသည်ကို မသိကြသဖြင့် မိမိအား မကြည့်ကြသောကြောင့် ဆေးအစွမ်းဖြင့် မဆွဲညှိနိုင်တော့ဘဲ ချောင်းအစွမ်းဖြင့် တဟွတ်ဟွတ်ပြုလုပ်ကာ မိမိအား ကြည့်အောင်လုပ်ရလေ၏။

သို့သော် ရပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ဖြစ်သဖြင့် လူအများရှေ့တွင် ထင်သလိုမညှိပဲ၊ ထိုသို့ပြုရန်လည်း အချိန်များစွာမရသဖြင့် အားရပါးရကြည့်ဖို့ကိုပင် အထူးအားခဲနေရကာ ရပ်ရှင်ပြရင်း မကြာခဏ ကားပြတ်၍ မီးလင်းပါစေ၊ အနားပေးချိန်ကြာကြာ ဆွဲပါစေဟု ဆုတောင်းမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆုတောင်းနှင့် တစ်ချက်မှ မကိုက်သောကြောင့် ရပ်ရှင်မြန်မြန်ပြီးပါစေဟု တစ်မျိုးဆုတောင်းရပြန်လေ၏။

သို့နှင့် ကားပြီးသောအခါ အပြင်သို့ ပြတ်သိပ်တိုးကြိတ်၍ ထွက်ကြရာ ဘတင်မှာ ထိုသူငယ်မကို မျက်ခြည်မပြတ်ရအောင် အတော်ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေရင်းက ၎င်းတို့သည် လန်ချားတစ်စီးပေါ်တက်၍ ထွက်သွားကြသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် မိမိလည်း လန်ချားတစ်စီးကိုခေါ်ကာ နောက်ကလိုက်လေ၏။

ထိုသို့လိုက်ရင်း ရှေ့က လန်ချားပေါ်မှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ဘတင်မှာ ဤဇမ္ဗူတွင် ငါ့လိုလူမရှိဟုသလောက် လန်ချားပေါ်တွင်

ထ၍ ခြေက၊ ကလိုက်ချင်မိလေတော့၏။

သို့နှင့် ဗိုလ်တထောင်ဘက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကာ လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်၍အသွားတွင် မိမိလန်ချားကို အရှိန်သတ်ကာ 'အပ်စတေးစပီ' နှင့် အလိုက်ခိုင်းလေ၏။

ထိုနှစ်ယောက်သည် အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် လန်ချားဆိုက်၍ ပိုက်ဆံပေးပြီး အခန်းနှစ်ခုကို ခြားထားသော လှေကားပေါ်သို့ အတက်တွင် ဘတင်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။ မိန်းမကြီးက ရှေ့ကတက်၍ အပျိုချော့က နောက်ကတက်ကာ လှည့်အကြည့် ဘတင်ကိုအမြင် လက်ယပ်ပြု၍သွားသဖြင့် ဘတင် စကြဝဠာကြီး ချာလည်လည်၍သွားသကဲ့သို့ ဝမ်းသာ၍ သွားလေ၏။ စီးလာသော လန်ချားကုလားလည်း ထိုနေရာတွင် ဆိုက်မည်ပြုသဖြင့် တကောင်းကောင်း အမိန့်ပေးကာ ရှေ့သို့ ဆက်၍ သွားစေရလေ၏။

ထိုနောက် ဆိုင်ထဲကိုဝင်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပြီး လက်ဖက်ရည်ကို မသောက်နိုင်ဘဲ ဆိုင်ပေါက်ကထွက်ပြီး အပျိုချော့တက်သွားသည့် အိမ်ဆီကိုသာ မျှော်နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မိန်းမပျိုသည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်လာကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လေရာ ဘတင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်တွင် ဘတင်သည် ပြုံး၍ပြလိုက်သဖြင့် ၎င်းလည်း ပြန်၍ပြုံးကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြန်လေ၏။ ဘတင်သည် ဆက်လက်မျှော်နေပြန်ရာ ကာကာကုလားက လက်ဖက်ရည်အေးကုန်တော့မည်ဟု ပြောသဖြင့် ဟန်မပျက်ရအောင် လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် သွားရောက်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုသို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဘတင်မှာ မိမိမျက်လုံးကိုပင် မယုံချင်ဖြစ်မိပေ၏။ အကြောင်းမူကား အဆိုပါအပျိုချော့သည် ချိုင့်တစ်လုံးကိုဆွဲကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုခဏတွင် ငါ နှုတ်ဆက်လိုက်ရကောင်းမည်လားဟု တွေးတောကာ အရဲစွန့်ရန် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေလေ၏။ အပျိုချော့လည်း လက်ဖက်ရည်ဖျော်သော ကုလား၏ ခုံပေါ်တွင် ချိုင့်ကိုချကာ လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ဘတင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ မျက်လုံးချင်းတွေ့သည်တွင် 'ရှင် ဘာလုပ်နေသလဲ' ဟု နှုတ်ဆက်မေးမြန်းရာ ဘတင်မှာ မိမိနားကို မယုံဘဲ ရှိပြန်လေ၏။

ဘတင်မှာ ပါးစပ်ကြီးအခြံသားနှင့် ရှိနေပြီးမှ ထိုင်ရာကထ၊ ကာ အနားသို့ကပ်သွားပြီး ခင်မျက်နှာလေး ကြည့်လို့မဝနိုင်လွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့တာဟု မိမိ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် သုံးခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း အရဲစွန့်၍ ကြိတ်လိုက်လေ၏။

'ဒါလောက်ပဲ လှသလားရှင်'

'လှလို့ပေါ့ ခင်ရယ်၊ အမရာ ကိန္နရီ မဒွီ သမ္ဗူလတို့လို ဝဝတုတ်တုတ် ရုပ်ကလေးချောတော့'...ဟု ဆိုရင်း ကျက်မှတ်ဖူးသော စာကို မေ့၍နေသဖြင့် အင်းအင်းနှင့် တံတွေးနှင့်လေရာ-

'ချောတာနဲ့ ဘာဖြစ်လဲ' ဟု ပြုံးပြုံးကလေး မေးလိုက်

သောကြောင့် 'ချောတော့ ချစ်တာပေါ့' ဟု ဇွတ်နှစ်၍ပြောလိုက်ပြီး အခုနေ ပိန့်နှင့်ကောက်ချလျှင် ဘယ်ပြေးရပါ့မလဲဟု ထွက်ပေါက်ကိုမှန်းကာ တာစူ၍နေလေ၏။

သို့သော် မိန်းမပျိုကလေးသည် အပြုံးမပျက်သည်ကို တွေ့ရမှ စိတ်အေးသွားပြီး 'ဝီယဆေးကွ ဝီယဆေး' ဟု ကျိတ်၍ ဝမ်းသာသွားကာ စကားအလာကိုစောင့်နေလေ၏။

'တွေ့တာမှ မကြာသေးဘူးရှင်၊ မြင်မြင်ချင်းချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်ပါဘူး'

ဘတင်သည် မိမိဝတ္ထုထဲကလို စခန်းသွားတော့မည်ဟု အားခဲကာ 'လမ်းအက်ဖတ်ဆိုက်ဆိုတာ ဒီလိုအချစ်မျိုးပေါ့'

'အို... ရှင်တို့ အင်္ဂလိပ်စကားတွေ နားမလည်ပါဘူး။ လပ်အက်အက်၊ ကိုးအက်အက်၊ ကုလားသုံးစီးပဲဖြစ်ဖြစ် မယုံနိုင်ပေါင်' ဟု ဆိုသဖြင့် အချေချခက်နေလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုစကားကိုပြောင်းပြီး 'ခင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ' ဟု မေးလေ၏။

'ညွန့်ရှင်တဲ့' ဟု ဆိုပြီး 'ကျွန်မသွားတော့မယ်' ဟု ပြောလေရာ-

'မောင်ကော မလိုက်ရဘူးလား'

'လိုက်ခဲ့လေ လိုက်နိုင်ပါတယ်'

'အိမ်မှာ လူကြီးတွေ မရှိဘူးလား'

'ရှိကော ဘာဖြစ်လဲ' ဟု ဆိုပြီးနောက် 'နေဦး၊ ကျွန်မသွားနှင့်မယ်၊ အပေါ်က လက်ယပ်ခေါ်မှ လိုက်ခဲ့' ဟု မှာသွားသဖြင့် ဘတင်မှာ ပီတိသောမနဿစိတ်တွေ နှစ်မွန်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ခုကာလ စာရေးဆရာတွေကိုယ်တိုင် နား မလည်ဘဲနဲ့ နင်းပြီးကြတာပဲ။ သဘာဝနဲ့ တူမယ်၊ မတူဘူး၊ ယုတ္တိရှိမယ် မရှိဘူးဆိုတာ နည်းနည်းကလေးမှ မစဉ်းစားဘဲ ဝတ္ထုဖြစ်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ထင်မိထင်ရာ ကောက်ပြီး စွပ်တာပဲ။ ဒီလိုပြောတော့ ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ ပြောတယ် ဆိုကြမယ်။ နို့ပေတဲ့ ဟုတ်တာတော့ ပြောရမှာပဲ

ဘတင်မှာ ရင်တွင်းက ဖိုးကျိုင်းတုတ် ဖိုးကျိုင်းတုတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေရာက လက်ယပ်၍ခေါ်သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကတိုက်ကရိုက်နှင့် တက်၍သွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြုတော့မှ ကြောက်ရွံ့သောစိတ် အနည်းငယ်ပေါ်၍ လာလေ၏။

သို့သော် မိန်းမပျိုကလေးက ဖော်ရွေစွာဖြင့် 'ဝင်လေ' ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရဲတင်း၍သွားကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး အခြားသောသူများ ရှိနေသောကြောင့် စတင်၍ စကားပြောရန် မရဲဘဲ အခန်းတွင်း၌ လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော ဘုရားစင်ကို စိုက်ကြည့်နေလေ

၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က 'မညွန့်ရှင် ညည်းတို့ စကားပြောချင်ရင် အထဲသွားကြပါလား' ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် ဘတင်မှာ အခန်းတွင်း၌ ထိုင်စရာ စားပွဲကုလားထိုင်၊ မရှိသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ဝင်၍ ယှဉ်တွဲထိုင်ရလေရာ ဘတင်မှာ ငါ၏ ကုသိုလ်ကံ ထူးလေစွာ၊ ဆေးတန်ခိုး စွမ်းလေစွာ ဟူသော တွေးတောခြင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်နေမိလေ၏။

'ကိုကိုနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ' ဟု ညွန့်ရှင်က မေးရာ ဘတင်မှာ မိမိနာမည်ကြီးကို မနစ်သက်လှသဖြင့် လှစသောနာမည်ကိုတွေးကာ 'ခင်မောင်တင်' ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

'ကိုကိုတင် ညွန့်ကို တကယ်ပဲ ချစ်သလား'

'ချစ်လွန်းလို့ အရဲစွန့်ပြီး လာတာပေါ့'

'ညွန့်တို့က ဆင်းရဲလို့ ကျောရုံကျောပြီး နောက်တော့ ပစ်သွားမှာလား'

'အို... ဆင်းရဲတာ ပစာန မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို ကျွေးမွေးနိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ညွန့်ရှင်သည် ဘတင်၏ ရင်ခွင်တွင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ကာ အိတ်ထဲကငွေတစ်ကျပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ရာ ဘတင်မှာ တဟဲဟဲ ရယ်နေရင်းထ ဝတ္ထုရေးရန် ဖူးစကတ်စက္ကူပယ်ဖို့ စုဆောင်းထားသော ငွေတစ်ကျပ် ပြုတ်မှန်းမသိ ပြုတ်သွားလေ၏။

ထိုသို့လျှင် ပွတ်ကာ၊ သပ်ကာ ကလိကာနှင့် အကြည်လုံး ဆိုက်ကြကာ တရုန်းရုန်းဖြစ်နေကြသဖြင့် အိမ်ရှေ့မှနေ၍ 'ကြက်တွေနော် တယ်ကံတယ်' ဟု မိန်းမခပ်ကြီးကြီး၏အသံကို ကြားရမှ ငြိမ်သွားကြလေ၏။

ဘတင်မှာ ထိုအိမ်မှ မပြန်ချင်။ ညွန့်ရှင်အနားက မခွာချင် ရှိနေလေရာ ညွန့်ရှင်က 'ပြန်ပါဦး ကိုကိုတင်ရယ်၊ လူကြီးတွေက ကြာတော့ စိတ်ဆိုးလို့ နောက်မလာရဘဲ ရှိနေဦးမယ်' ဟု ဆိုမှ ဘတင်မှာ မခွာချင်ခွာချင်နှင့် ပြန်ရသည်တွင်-

'ကိုကို မနက်ဖြန်လာ

နော်' ကရုဏာသံလေးနှင့် မှာလိုက်သောစကားမှာ နားထဲတွင် ချိုအေးသွားကာ 'လာမယ်၊ လာပါ့မယ်၊ ဆက်ဆက်ကြီးလာမယ်' ဟု သွက်သွက်ကြီး ပြန်ပြောရင်း ငါတို့နေထိုင်သော ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည်ကား ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိအကျ ပြည့်စုံပေ၏တကားဟု တဖွားဖွား နှလုံးပြုကာ ဆင်း၍လာခဲ့ပေ၏။

ဘတင်မှာ တက်လူတစ်စုတို့အား အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ကာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာစကားကို ပြောလိုလှသဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် စာကြည့်တိုက်ဖွင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးဇော်ရောက်ရှိနေပြီး နောက် တက်လူတွေနဲ့သည့်အခါ အကူးဖို့၌၍ ပြောလေ၏။

တက်လူတစ်စုတို့မှာ ဘတင်၏စကားကို ကြားရလျှင်
အေးတော့ဝေခြင်းဖြစ်မိကြလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
ယောင်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေကြလေ၏။

ဆိုအခါတွင် တစ်နံပါတ် တက်လူက ဘတင်အား
အေးတော့ကောင်းမဟာ အကောင်းမှ... ဟု စကားစ၊
အေးတော့ကောင်း နံပါတ်နှစ်က တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သဖြင့်
အေးတော့ ငြိမ်၍နေကြပြီးမှ အချင်းချင်းကြည့်၍ ရယ်ကြလေ
၏။

ဘတင်မှာ စိတ်မလုံဘဲ မိမိကိုယ်ကို ရှေ့ပြန်နောက်ပြန်
ကြည့်ကာ 'ဘာရယ်ကြတာလဲဗျ' ဟု မေးလေ၏။

ထိုစကားကို မည်သူမျှမမြေမီ နံပါတ်နှစ်က 'ဝမ်းသာလို့
အေးတာပေါ့ ကိုယ့်လူရ။ လူမစွမ်းတော့ ပီယဆေးမ၊ တာ
ချို။ ကိုယ့်လူလည်း အခုမှပဲ စွဲတော့တယ်' ဟု ပြောနေရင်း
အေးတော့က ဝင်၍ 'ကဲ... ကိုယ်တို့ကို ဘာကန်တော့မှာလဲ'
ဟု မေးလေ၏။

'အခုတော့ နေပါဦးဗျာ။ နောက်တော့မှပေါ့။ တွေ့ရတာ
အခုငွေးသမီးနဲ့ မတွေ့။ ဆင်းရဲတာနဲ့တွေ့လို့ စက္ကူဝယ်ဖို့
အတန်ကျပ်တောင် ပြုတ်သွားပြီ' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် တက်လူ
တစ်စုတို့သည် အချင်းချင်း မျက်စပစ်ကာ ရယ်မောကြလေ
၏။ ဘတင်လည်း ရောနှောရယ်မောသဖြင့် တက်လူတို့မှာ
အချစ်ပင် ရယ်ကြပြန်လေ၏။

'ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ရယ်နေကြပေတော့။ ကျွန်တော်
အည်း ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း သွားလိုက်ဦးမယ်' ဟု ဆိုပြီး
အေးတော့မှာ ကျန်ရစ်သူ တက်လူတစ်စုတို့မှာ တထွတ်ထွတ်
ဆို၍ ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေတော့၏။

'ကျွန်တော်ဖြင့် တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူး။ သူနဲ့တွေ့တာ
အကောင်းမှဟုတ်ပါလေစ'။

'ကိုယ်တို့ စာရေးဆရာကြီး ရွှေဂဠုန်ကတော့ နတ်ပြည်
ဧကန်သွားတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒါလောက်လွယ်တာတော့ မနု
ရင်သာရှိရမယ် အကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟဲ... ဟဲ...'

'ဒီလိုဆိုရင် အကြောင်းသိရအောင် ကျွန်တော် နောက်
ထောင်ခံပြီး လိုက်ဦးမယ်' ဟု နံပါတ်သုံးက ပြောသဖြင့်
အေးလုံးသဘောတူကာ အလိုက်ခိုင်းလေ၏။

နံပါတ်သုံး ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်မပြည့်တပြည့်အကြာ
တွင် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ ရောက်လာကာ ဘာစကားမျှမပြော
နိုင်သေးမီ အူနီပ်၍ ရယ်နေသဖြင့် 'ပြောပါဦး၊ နောက်မှ
ရယ်စမ်းပါ။ ကိုယ်တို့လည်း ရယ်ပါရစေဦး' ဟု ဆိုမှ-

'အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဟိုပေါက်ဖော်ကြီး ပြောတာလို' ဟု ဆို
လိုက်သဖြင့် ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

'ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ သိနိုင်သလဲ'

'မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ကျုပ်လည်း တက်လူပဲ' ဟု ဆို
လိုက်သဖြင့် ပွဲကျသွားကာ 'လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး တိုင်းပြည်
ကိုညာနေတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတော့ ထိပြီးဆို၍ ရယ်ကြပြန်

လေ၏။

ထိုသို့လျှင် ဘတင်ကို အကြောင်းပြု၍ ရယ်ပွဲကြီးတွေ
ကြရကာ အဘယ်မျှ ရယ်ရဦးမည်ကို စောင့်စား၍ နေကြသည်
တွင် ဘတင် ညွှန်ရှင်ကို အစွဲကြီးစွဲ၍နေပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက်
သွား၍နေလေသောကြောင့် 'ကျုပ်တို့လူ ဒီလိုဆိုရင် မဖြစ်ချေ
ဘူး၊ ရောဂါတွေ ဘာတွေရနေမှဖြင့် တက်လူတစ်ယောက်
အညွှန်တုံးနေပါဦးမယ်၊ လုပ်ကြဦးမှပဲ' ဟု တစ်ယောက်က
အကြံပေးလိုက်သောကြောင့် တက်လူတစ်စုတို့မှ ဘတင်အား
အဝီစာညွှတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ကယ်တင်ဖို့ကို ကြံစည်
ကြလေ၏။

သို့ဖြစ်သည့်အတိုင်း တက်လူတို့သည် လူချင်းခွဲကာ
ဘတင်နှင့် တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ကြပြီး 'ခင်ဗျားကိုပေးတဲ့
ပီယဆေးဟာ အကောင်းမထင်နဲ့ လိမ်ပြီးပေးတာ' ဟု တစ်
ယောက်က ပြောလေ၏။

'လိမ်ပေးကော ဘာဖြစ်လဲ ညွှန်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကြိုက်ကြ
တာသာလိုရင်းပဲ' ဟု ဆိုသဖြင့် နောက်ထပ်၍ မဟာ၊ နိုင်ရှိလေ
၏။

သို့ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရာတွင် 'ကိုယ့်
လူတော့ အကဲခတ်မှားနေပြီ။ ကိုယ့်လူနဲ့ကြိုက်နေတဲ့ ငနဲမဟာ
အကောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ကြားတယ်' ဟု ပြောရာ ဘတင်မှာ
မျက်နှာပျက်ကာ စိတ်ဆိုးသည့် အမူအရာဖြင့်-

'အကောင်းမဟုတ်ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ။ အနုအဝဲပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကြိုက်ရင် ယူမှာပဲ။ ကြားထဲက မနာလို
စရာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'ကျုပ်ပျိုကိုယ့်လူရာ စေတနာနဲ့ပြောနေတာ ဝေဒနာဖြစ်နေ
ပါပြီ။ ကိုယ့်လူလည်း ရွှေဂဠုန်၊ ရွှေဂဠုန်နဲ့ ဟိုးလေးတကျော်
စာရေးဆရာကြီးလုပ်နေပြီး မစဉ်းစားတတ်ဘဲကိုး'

'အို... စဉ်းစားတတ်လို့ ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာပေါ့ဗျာ။
ကျုပ် အချစ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်' ဟု
ဆိုသဖြင့် ထပ်၍မပြောရဲတော့ဘဲ ရှောင်လွှဲ၍ ထွက်သွားရကာ
တက်လူတစ်စုတို့မှာ ဘတင်အတွက် အကြံအစီရှိ၍ နေကြလေ
၏။

သို့အားဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးလုံးထုတ်ကြရာ ဘတင်အား
ထိုညွှတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင်လုပ်ရန်မှာ ညွှန်ရှင်အပေါ်
တွင် စိတ်ပျက်အောင်လုပ်ခြင်းထက် နည်းလမ်းကောင်း မရှိ
တော့ပြီဟု တွေးမိကြ၍ ပိုက်ဆံစုမီကြသော နေ့တစ်နေ့တွင်
ကမာရွတ်မြို့တစ်မြို့သို့ အပျော်အပါး စားသောက်သွားလာကြ
ရန် စီမံကြလေ၏။

သို့အားဖြင့် တက်လူသုံးယောက်နှင့် ဘတင်တို့သည်
ကမာရွတ်မြို့သို့ ရောက်ကြကာ ချက်ပြုတ်စားသောက် ပျော်ရွှင်
ကြပြီးနောက် တက်လူနှစ်က သုံးအား 'ကိုယ့်လူ မြာတစ်
ယောက်လောက် ရှာချေဗျာ' ဟု စကားစ၊ လေ၏။

'အောင်မာ ခင်ဗျားက အပြောနောက်ကျနေတယ်၊

ကျွန်တော်က ခေါ်ထားပြီးသား။ အရှေ့က တဲကလေးထဲမှာ
‘ကိုယ့်လူ ဒါမျိုးကျတော့ တယ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းကြ
တာကိုး’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အားလုံးဖို့ပါပဲ’

‘ကိုယ့်လူ တွေ့ပြီးပလား’

‘ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘူး။ ကျွန်တော်
လည်း တက်လူပဲဗျ’ဆိုကာ ရယ်မောသဖြင့် တက်လူနှစ်မှာ
မနေနိုင်တော့ဘဲ ထ၍သွားလေ၏။

သို့နှင့် တက်လူတွေ လူစုံတက်စုံ ပျော်ပါးကြပြီးနောက်
ဘတင်အား တိုက်တွန်းကြလေရာ ဘတင်သည် ‘ဟင့်အင်း
ဒါမျိုး ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး’ဟု အတန်တန် ငြင်းသော်
လည်း မရဘဲ အတင်းတွန်းထိုး၍ လွှတ်သဖြင့် ထိုတဲကလေး
ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ဘတင်သည် တဲထဲသို့ရောက်သွားသည်တွင် ဒူးပေါ်
ပေါင်ပေါ်နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသော ညွန့်ရှင်ကို မြင်ရသည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရူးချင်သလို၊ နှမ်းချင်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။
ညွန့်ရှင်သည် ဘတင်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
နောက်ဖေးထဲရံကိုဖြုတ် ထွက်ပြေးလေရာ ဘတင်မှာ ဒေါသ
ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အတင်းလိုက်လေ၏။

တဲထဲတွင် ဝရန်းဝရင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
တက်လူတစ်စုတို့သည် ပြေး၍လာကြလေရာ တဲနောက်ဖေး
တွင် ထမင်းရေညွန့်သည့်နေရာ၌ ညွန့်ရှင်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့်ကာ ပု၍နေလျက်၊ ဘတင်က ရေအိုးအတွဲကြီးကို ကိုင်

မြှောက်ကာ ပေါက်တော့မည်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဘတင်ကို ပိုင်း၍ ဆွဲထားကြရပြီး ညွန့်ရှင်အား တစ်ယောက်
က ခေါ်သွားရလေ၏။

ထိုအခါမှ ဘတင်က ‘ခင်ဗျားတို့ ဘာကောင်းသလဲဗျာ
ကျွန်တော့်ရည်းစားကို ဒီလို ဖျက်ဆီးတာ’ဟုဆိုရာ-

နံပါတ်နှစ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း ‘ကိုယ့်လူထ
တကယ်လည်း ကွဲမြဲတို့တာကိုး၊ ကိုယ့်လူ ရည်းစားကို ကိုယ်
လည်း ဖျက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တစ်တွေလည်း ဖျက်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လူနဲ့ မတွေ့ရခင်ကတည်းက လူတကာဖျက်
ထားလို့ အဖျက်ထဲရောက်နေတာ၊ အောင်မာလေး၊ အလိုက်
တာ ဆရာ ရွှေဂဠုန်ရာ’ဟု ဆိုမှ-

ဘတင်သည် လက်ထဲက အိုးခြမ်းပုံကြီးကို ပစ်ချရင်း
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ လေးလန်သော ခြေလှမ်းနှင့် ခြံဝဆီသို့
ထွက်သွားသောကြောင့်-

‘ဟေ့လူ ဘယ်လဲ ဘာလုပ်တာတုံး’

‘ပြန်မယ်ဗျာ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ချည်း
နေရစ်ကြတော့’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လာစမ်းပါဦး ညနေမှ အတူတူ
ပြန်တာပေါ့’ဟုဆိုသော်လည်း တား၍မရဘဲ ဇွတ်ထွက်၍သွား
သောကြောင့် တက်လူတစ်စုမှာ ရယ်မော၍ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

သို့အားဖြင့် ညွန့်ရှင်နှင့် တက်လူတစ်စုတို့မှာ တစ်နေ့လုံး
ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်၍နေကြလေတော့သတည်း။ ။

၀၀၄

သင်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေဇယားမှာ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဩစက္ကဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်မိုလ်မိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အနန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဇုန်း-၀၀-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၀၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

သောင်းသောင်းတိုင်းအရပ်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်သေဝိဒ္ဓ

စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် သောင်းသောင်း အခန်းကဏ္ဍတွင် သောင်းသောင်းတိုင်းဖြစ်လျှာလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သောင်းသောင်းတိုင်းတိုင်းအရပ်အချင်းကို ပုဒ်မအဆုံးအမ လမ်းညွှန်ချက်စုစည်းမှု ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖတ်ကြားရန်အရပ်အချင်း သောင်းသောင်းတိုင်းတိုင်း အကျဉ်းချုပ်၊ သောင်းသောင်းတိုင်း အကျဉ်းချုပ်၊ စကားပြောနည်း၊ သောင်းသောင်းတိုင်းတိုင်း အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူစွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် သောင်းသောင်း ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် ဖြန့်ဖြူးပေးမှုများ - ဓမ္မဒူတ ဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မအတွေ့အကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ပုဒ်မမြတ်စွာ၏တရားအသွယ်တော်များကို အသီးသီးဖော်ညွှန်းလျက်ရှိနေကြသည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ပုဒ်မတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမပြဿနာများကို ဖော်ပြသည့်အခါ ဖိနိုးစကားဖြင့် ဆုံးမသည့်အပေသည်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သိပ္ပံပတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမပြဿနာဖြင့်က ပိုမိုထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဣန္ဒြေနိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - မောင်ကြည်ညို(ပါတီဒူ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝမှရုန်းထခဲ့ရသော ဣန္ဒြေနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးစွဲမြီးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အသိပညာ အဓိကဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဗမာ့ဥပဒေနှင့်စီးပွားရေး စွဲမြီးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြှင့်တင်ပေးရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသွင်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်နဲ့စီးတီး လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ ဖော်ညွှန်းထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာမြှင့်တင်မှုများ၊ ငွေကြေးရေးရာတွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ရာထူးစုံလင်ညွှန်း - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြများ၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအကျိုးအဆင်(၄)၊ ဒုတိယတရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဦးစီးများများ၊ ဒု-အကောင်အထည်ဖော်မှုများ၊ ဒု-ဝိမာန်များများ၊ စသည့် ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကျိုးရှိရာထူးအားလုံးအတွက် ရေးမြေ နှစ်ခြေခြေဆီရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေဟူသောနှင့် မြန်မာစာဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးစုံ စာရေးဆရာတို့သည်သူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုးမြှင့်အောင် စတုရန်းအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒစူဠထင် - ဖင်းနန်(ဟော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် တီတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သိလ္လမ္ပလင်္ဂဗျူဟာ သမာဓိလည်းမရှိဘဲ၊ လောဘလည်းမလျှော့ချပါဘဲ၊ ဘာတရားထူးမှလည်းမရနိုင် သော တာပန် ဖြစ်ဆိုသည်မှာထေရဝေ ထို့ကြောင့်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလစင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှန်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထိုအရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ပုဒ်မြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာဗဟုပတိဂေါတမီ၊ ယသောရောဒေဝီ၊ သေမာဒေဝီ၊ ပဏ္ဍာရော၊ မိဂရ မာတာ၊ ဝိသုဒ္ဓိ၊ အဗ္ဗုဒ္ဓိ၊ ဝုဠာသုဒ္ဓိ၊ သုနဒေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဥက္ကရာနှင့် သီရိမာ၊ စာမိ၊ ဥဇ္ဈလဝတ္ထုတို့ ပါဝင်ပါသည်။

ညတုန်းက အားလပ်တဲ့အချိန်
 မေ့မိသွတ်ခံဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
 ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်
 ပင်လယ်ထဲရောက်နေတဲ့
 သားတပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ
 သံလွင်ကိုက သူ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
 စရေးဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ပုံစံ
 ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး တင်ထားတာကို
 တွေ့လိုက်ရပါတယ်။
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ
 ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလမှာ
နှစ်ကြောင်းရေး တစ်ကြောင်းဖြစ်
 ကဏ္ဍအတွက်

Short Story Magazine မှာ

စာရေးဆရာမ ဂျေမီလီဝါးလေ့စ်
 ရေးထားတဲ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို
 ရွှေအမြဲတေပရိသတ်များအတွက်
 ဖော်ပြပေးဖို့ ဖတ်ပြီးခါစအချိန်
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမက

ဝတ္ထုတိုလောကမှာ
 အောင်မြင်ထင်ရှားသူ
 တစ်ဦးဖြစ်တဲ့အပြင် လူသိများတဲ့
 ဘာလော့ဂ်ဂါတစ်ဦးလည်း
 ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ရေးထားတဲ့
 စာရေးဖို့ သိပ်ပင်ပန်းနေသလား
 ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့
 ရေးသားထားတဲ့ ဆောင်းပါးကို
 စာရေးချင်သူများအတွက်
 ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

စာရေးတယ်ဆိုတာ
 လက်တွေ့အားဖြင့်
 အများကြီး အားစိုက်ထုတ်ရတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ဘောလ်ပင်
 သို့မဟုတ် ခဲတံတစ်ချောင်းနဲ့
 စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
 ကွန်ပျူတာနဲ့ ရေးတာပဲဖြစ်ဖြစ်
 အားစိုက်ထုတ်မှုက
 သိပ်မများပါဘူး။ လက်ပံတော့ပဲနဲ့
 ရေးသားသူများအတွက်ကတော့
 အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနဲ့
 နှိပြီး လှဲနေရင်းကတောင်
 ရေးလို့ရပါတယ်။

ခက်ခဲတဲ့အပိုင်းက ဘာကို ရေးမှာလဲဆိုတဲ့စိတ်ကူး ရလာဖို့ပါ။
 ရလာတဲ့စိတ်ကူးကို စာဖတ်ပရိသတ်ထံ တင်ပြရာမှာ ထိရောက်မှုရှိစေဖို့
 မှန်ကန်တဲ့စကားလုံး ရွေးချယ်နိုင်ရမယ်။ ဒီစကားလုံးတွေကို
 အထားအသို ဘယ်လိုထားမယ်။ လှလှပပလည်း ဖြစ်ရမယ်။
 အဓိပ္ပာယ်လည်းပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေါ်လွင်စေရမယ်။
 ဒါကြောင့် စာရေးတယ်ဆိုတာ စူပါမင်းလို ခွန်အားဗလ မလိုပါဘူး။
 သက်လုံကောင်းဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ
 ရေးမယ့်စကားလုံးတွေ စီနိုင်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာအများစု ကြုံတတ်တာက
 စာရေးဖို့ အခက်အခဲကြုံတွေ့တတ်ခြင်းပါပဲ။
 စာရေးဖို့အတွက် စာရေးချင်သူတစ်ယောက်ဟာ နေ့စဉ်လေ့ကျင့်ခန်းများ
 လုပ်သလို သတ်သတ်မှတ်မှတ် အချိန်နဲ့ သတ်မှတ်ထားရမယ်။
 စာရေးဖို့အတွက် သီးသန့်အချိန်ရှိရမယ်။ ဒီလိုနေ့စဉ်လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုသဖွယ်
 လုပ်မှသာ ရေးချင်စိတ် ပေါ်ထွန်းလာမှာ ဖြစ်သလို

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အစီအစဉ်နေ့သို့

ဝင်းငြိမ်း

နှစ်ကြောင်းရေး

တစ်ကြောင်းဖြစ်

ရေးနိုင်အားလည်း တက်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်မှာ ကစားစရာနေရာ သီးသန့်ရှိသလို အခု စာရေးတဲ့အချိန်မှာလည်း စာရေးတဲ့နေရာ သီးသန့်ဖန်တီးထားသင့်ပါတယ်။ ရေးဖို့အချိန်ရယ်၊ ရေးရမယ့်နေရာရယ်ဟာ စာရေးချင်သူများအတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်တဲ့ အချက်နှစ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘဲ စာရေးမယ့်နေရာကို လာပြီး ထိုင်နေမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဘာစာမှ ရေးလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

နေရာ၊ အချိန်တို့သာမက စာရေးဖို့အတွက်

ခွန်အားလည်း လိုပါတယ်

တီထွင်ဆန်းသစ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုသူတိုင်းမှာ ခွန်အားရှိဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ စာရေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ခွန်အားရှိနေဖို့ အမှန်တကယ် လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်နေရပြီး အိပ်ရာကို လေးဖက်ထောက်ဝင်ရတော့မတတ် ပင်ပန်းနေသူ တစ်ယောက်အတွက် တီထွင်ဆန်းသစ်တဲ့စာကို ဖန်တီးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးဖို့ နေနေသာသာ သူများရေးထားတဲ့စာကိုတောင် ဖတ်ချင်စိတ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကိုယ်က အရမ်းပင်ပန်းနေပြီဆိုရင် စာရေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ အင်မတန် ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်သာ နားလည်ပါတယ်။ ပေးစရာ ကြွေးမြီတွေက ရှိ၊ နောက်ဆုံးရက်က ကပ်နေ၊ ကလေးတွေကို ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ချက်ပြုတ်ရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုလူတစ်ယောက်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ တီထွင်ဆန်းသစ်တဲ့စာတွေကို ရေးနိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ စာတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့သူ ရှိနိုင်ပါ့မလား။

မရှိနိုင်ပါဘူး။

အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးကြားကနေ မဖြစ်မနေ ရေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က

စာရေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မှာ

ခွန်အားရှိနေဖို့

အမှန်တကယ်

လိုအပ်ပါတယ်

တစ်နေ့လုံး

ပြေးလွှား

လုပ်ကိုင်နေရပြီး

အိပ်ရာကို

လေးဖက်ထောက်

ဝင်ရတော့မတတ်

ပင်ပန်းနေသူ

တစ်ယောက်အတွက်

တီထွင်

ဆန်းသစ်တဲ့စာကို

ဖန်တီးနိုင်မှာ

မဟုတ်ပါဘူး

ပေးဆပ်ရမယ့်တန်ဖိုးက မနည်းလှပါဘူး။ ရေးလို့ရတယ်ဆိုရင်လည်း ကြာတဲ့အခါ စာရေးရတာ မပျော်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဝင်လာမှာ သေချာပါတယ်။

စာရေးနိုင်ဖို့ အတွင်းအားရရှိအောင် ကြိုးစားဖို့ရာ သိပ်မခက်ပါဘူး။ နှစ်ပတ်လောက် ကိုယ့်ဘဝအနေအထိုင် ပုံစံပြင်လိုက်ပြီး ကြိုးစားလိုက်မယ်ဆိုရင် အစစ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။ အသက်မှန်မှန်ရှူသွင်းတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပါ။ နေ့လယ်ခင်းအိပ်မက်မက်တယ်ဆိုတာမျိုး စိတ်ကူးပါ။ ကစားစရာ ရှိရင် ကစားလိုက်ပါ။ ပြီးရင် ကောင်းကောင်းအနားယူပါ။ ဒီလိုလေ့ကျင့်ယူလိုက်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပူဖန်သောကတွေလည်း ငြိမ်းအေးလာပြီး စိတ်ကူးကောင်းတွေ ရလာမယ်။ ယထာဘူတကျတဲ့အတွေးအခေါ်တွေ ရလာပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ

လူသားများသာဖြစ်တဲ့အတွက် လူပီသစွာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကလေးတွေကတော့ အနည်းနဲ့အများ ရှိကြမှာပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မအတွေးအကြံအရ စာရေးဖို့ စိတ်ဝင်စားသူများအတွက် အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်ပေးချင်ပါတယ်။

အိပ်ပါ

အိပ်တယ်ဆိုတာဟာ ဘာမှ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတော်တော်များများက အလေးမထားကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အိပ်ဖို့ အခြေအနေလိုအပ်တာချင်း မတူကြပြန်ပါဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ကို ၈ နာရီ အိပ်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်မအိမ်ထဲ ကြောင်တွေဆိုရင် တစ်နေ့ကို ၁၈ နာရီ၊ နာရီ ၂၀ လောက်အထိ အိပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတ္တဝါများထဲမှာ ကြောင်များဟာ ကျွန်မသိသလောက်ဆိုရင် အင်မတန်သက်သက်သာသာ အနိုးဆုံးသတ္တဝါများ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြန်တွေးကြည့်ရင်တော့ အိပ်တိုင်းသာ စိတ်ကူးတွေ ရမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ကြောင်တွေက ကျွန်မတို့ရဲ့အင်တာနက်တွေကို ကြိုးစီးကုန်မှာပေါ့။ ဒီတော့ တစ်နေ့ ၈ နာရီဆိုတာ လုံလောက်ပါတယ်။

လှုပ်ရှားပါ

ပြေးမယ်၊ ခုန်မယ်၊ ကမယ်၊ စက်ဘီးစီးမယ် စသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုကို လူတိုင်း နေ့စဉ်လုပ်သင့်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ဖို့ဆိုရင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှလည်း ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းက သွေးလည်ပတ်မှုတွေ ပုံမှန်အနေအထားမှာ ရောက်ရှိပြီး စိတ်ရွှင်လန်းပါလိမ့်မယ်။ လူဆိုတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်မတန် သက်ညှာတတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ပင်ပန်းလို့ နားလိုက်ဦးမယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုအတွေးဝင်လာတိုင်း နားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရဦးမယ်ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်ဦးင်အောင်

စားပါ။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု ရှိ
မရှိတဲ့နေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိုင်း
ကြည့်ရင် ဘယ်နေ့က နေလို့ကောင်း
သိတာ သိသာပါလိမ့်မယ်။

အင်းကောင်းစားပါ
ကျွန်မကတော့ အစားအသောက်နဲ့
သက်ပြီး သိပ်ပြဿနာမရှိပါဘူး။
အင်းကောင်းစားတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်
အတွက် လိုအပ်တဲ့အာဟာရတွေ ပြည့်စုံ
ဆင် စားသုံးပါတယ်။ အစားစားတဲ့
အတိုင်းမှာ ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်တဲ့
အစားအသောက်ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာ
စိတ်က အလေ့အကျင့်ရှိပါစေ။ တချို့က
အစားအသောက်ကို တမင်တကာလျှော့
စားပါတယ်။ ဝ၊ မှာစိုးလို့ ဆိုတဲ့ဆင်
ခြေပါ။ စားပါ။ လှုပ်ရှားပါ။ ဒါဆိုရင်
အစားကြောင့် ဝ၊ မှာ စိုးရိမ်စရာ မလို
ဘူးပါဘူး။

စိတ်ငြိမ်အောင် ထားပါ
စိတ်ငြိမ်အောင် ထားပါလို့ ပြော
တတ်တဲ့အတွက် လူတိုင်းအနေနဲ့ ဒီကိစ္စ
က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်သလို
အညွတ်ကတော့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ အငြင်း
ပွားရာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကတော့
အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လောက်တော့
ကြိုးစားကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းချင်
တယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်ငြိမ်အောင်လို့
အစားထိုင်တဲ့အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်
နိုင်နေပါတယ်။ စိတ်ငြိမ်တဲ့အခါမှာ စာ
ရေးရတာ ပိုပြီးသွက်လာတယ်ဆိုတာကို
ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကြုံရပါ
တယ်။ စိတ်ငြိမ်အောင် တရားထိုင်ခြင်း
အပြင် ပူပင်သောကတွေ ငြိမ်းအေး
သွားစေပြီး ရေးချင်တဲ့စာတွေကိုလည်း
အရင်ကထက် ပိုပြီးရေးနိုင်စွမ်းရှိလာ
တာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ရယ်မောပါ
ဆေးပညာရှင်များက အသက် ၄
နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ဟာ
တစ်နေ့ကို အကြိမ် ၃၀၀ ရယ်တယ်လို့
ဆိုကြပါတယ်။ အသက် ၄၀ အရွယ်လူ
တစ်ယောက်ကတော့ တစ်နေ့ကို ၄ ကြိမ်
သာ ရယ်တတ်ပါသတဲ့။ ဒီကိန်းဂဏန်း

ခပ်များများ
ရယ်ဖြစ်တဲ့နေ့တွေ
ဆိုရင်
ပိုပြီး
နေလို့ ထိုင်လို့
ကောင်းတာတော့
အမှန်ပါပဲ
ခွန်အားတွေ
ပိုပြည့်လာသလို
ခံစားရတယ်
ဒါကြောင့်
ကျွန်မကတော့
နေ့စဉ်
ရယ်စရာတွေကို
ရှာပြီး
ရယ်လေ့ရှိတယ်

တွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် တော်တော်
ကြိုးခြားနားနေတယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါ
လိမ့်မယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရယ်မောခြင်း၊
နဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ခွန်အားတို့ ဘယ်လိုဆက်
သွယ်မှုရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခပ်များများ ရယ်ဖြစ်တဲ့
နေ့တွေဆိုရင် ပိုပြီးနေလို့ထိုင်လို့ ကောင်း
တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ခွန်အားတွေ ပို
ပြည့်လာသလို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်မကတော့ နေ့စဉ် ရယ်စရာတွေကို
ရှာပြီး ရယ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် စာ
ရေးဖို့အတွက် စိတ်ရွှင်လန်းလို့သူများ
နေ့စဉ်ရယ်ပေးပါလို့ တိုက်တွန်းချင်ပါ
တယ်။

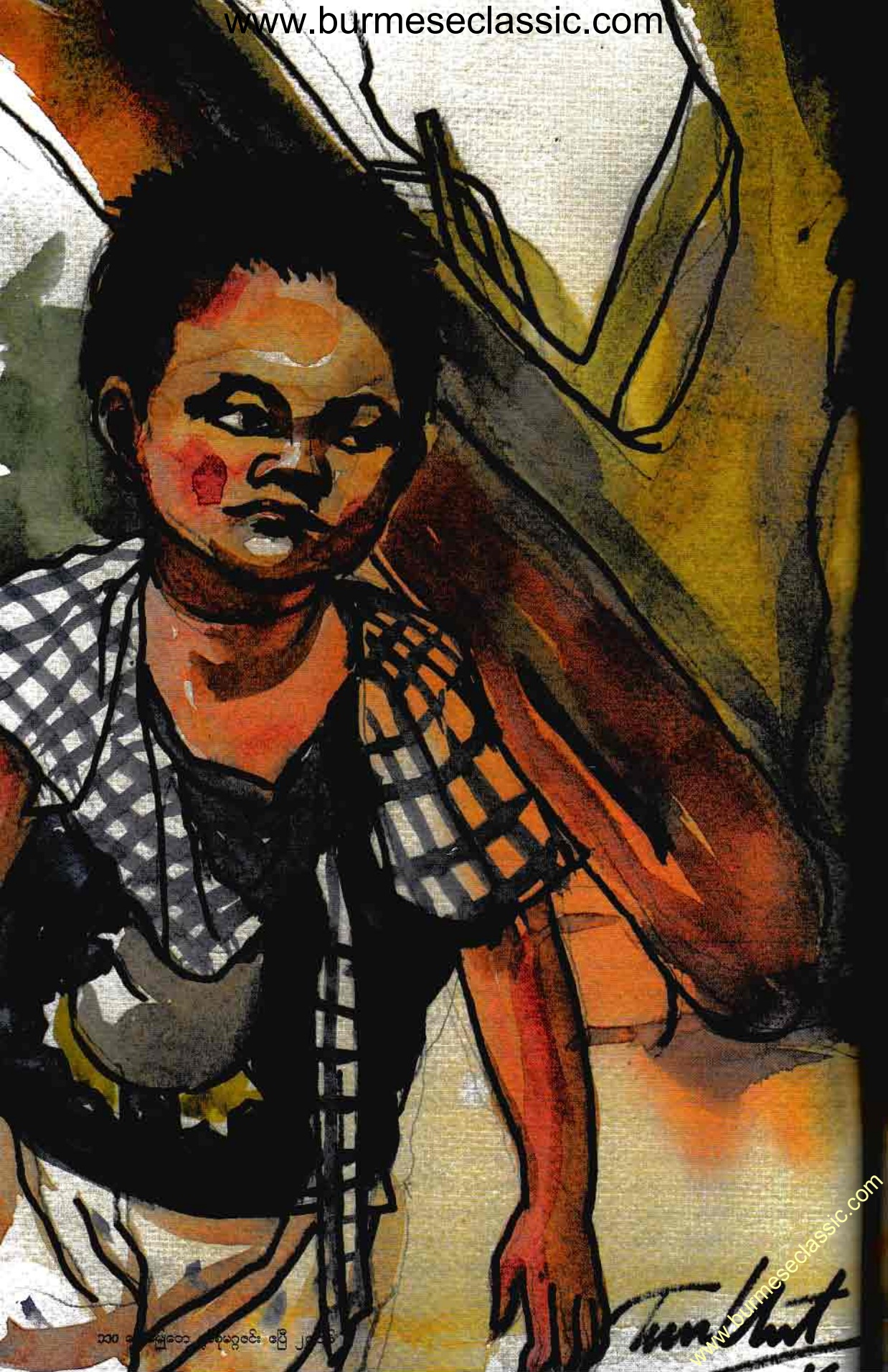
စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိပါစေ
တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ် လုပ်ချင်
တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတာက ကိုယ့်
အတွက် ခွန်အားပိုရှိစေပါတယ်။ ဆိုကြ
ပါစို့ အလုပ်တစ်ခုလက်ခံထားပြီး ညစဉ်

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ လုပ်ပေမဲ့ ကိုယ်
ပြောထားတဲ့အချိန်နဲ့ နီးကပ်လာတဲ့အချိန်
အထိ အလုပ်က မပြီးနိုင်သေးဘူးဆိုရင်
အလိုလို စိတ်လှုပ်ရှားလာပါတယ်။ အဲဒီ
လှုပ်ရှားမှုက ကိုယ့်အတွက် တွန်းအား
ကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာရေး
ချင်သူများအနေနဲ့ ရက်တစ်ခုသတ်မှတ်
ထားပြီး အဲဒီရက်မှာ ပြီးရမယ်ဆိုတဲ့
အသိနဲ့ ရေးကြည့်ပါ။ သတ်မှတ်ထား
တဲ့ရက် နီးလာလေလေ ကိုယ့်မှာ ရင်ခုန်
လေလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

□
အထက်မှာ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့
အချက်များဟာ စာရေးရာမှာသာမက
ဘဝအတွက်လည်း အကျိုးရှိစေမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။ ဘဝမှာ ကြုံတွေ့လာတဲ့ စိန်
ခေါ်မှုတွေ၊ စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေကို
အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ အချက်များကို
လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းအားဖြင့် တွန်းလှန်
နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခွန်အားပြည့်နေမှသာ
လူက ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို အောင်
မြင်ပေါက်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက် အတွက်
နည်းလမ်းတစ်ခုဟာ တခြားတစ်ယောက်
အတွက် တူချင်မှ တူပါလိမ့်မယ်။ စာ
ရေးရာမှာ တချို့က လက်ရေးနဲ့ ရေး
မယ်၊ တချို့က ကွန်ပျူတာနဲ့ ရိုက်မယ်၊
တချို့က Notebook နဲ့ရေးမယ်၊ တချို့
က စာရေးရင်း ကော်ဖီသောက်မယ်၊
တချို့က လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်၊
အဲ...တချို့ကကျတော့ ချောကလက်
စားပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ရေးသည်ဖြစ်
စေ အဓိကကတော့ စာရေးသူတစ်
ယောက်ဟာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့စိတ်ရှိနေဖို့
အဓိက ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုငြိမ်းချမ်း
အောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့
နည်းများနဲ့ ဆန်းစစ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းအောင်
ကြိုးစားပါ။ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီဆိုရင်
မရေးပါနဲ့။ ဦးနှောက်ကို နားထားလိုက်
ပါ။ နောက်တော့မှ ပြန်ရေးရင် ရပါ
တယ်။

■ ဝင်းငြိမ်း

ပျားရည်
ကျွန်တော်တို့
အိမ်ရောက်လာတော့
သူ့အသက် ၈၊ ၉
နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။
၈၊ ၉ နှစ်လို့ မသေမချာ
ခန့်မှန်းပြောရတာက
ပျားရည်ကလည်း
သူ့အသက် သူ မသိ။
ပျားရည်ကို
ခေါ်လာတဲ့
ကျွန်တော်တို့ဝမ်းကွဲ
ကြီးတော်ကလည်း
ရိုးရိုးအအ၊ ထုံထုံတဲ့၊
နုတတဆိုတော့
ပျားရည်အသက်အမှန်ကို
ပြောမပြတတ်လို့ပဲ။
ပိုဆိုးတာက ပျားရည်ရဲ့

ပျားရည်လိုချိုတယ် ကြားနွှစ်

အသက်အမှန်၊
မွေးသက္ကရာဇ် အတိအကျကို
ပြောပြနိုင်တဲ့ ပျားရည်ရဲ့
မိဘနှစ်ပါးကလည်း
မြေဩဇာဘဝရောက်သွား
ခဲ့ကြတာ ၃၊ ၄ နှစ်လောက်
ရှိပြီ။ ကျွန်တော်တို့
ကြီးတော်က ပျားရည်
၅ နှစ်သမီးလောက်
ကတည်းက အုပ်ထိန်း
ခဲ့ရတာ။ (ပျားရည်ရဲ့
မိဘနှစ်ပါးက ပဲခူးရိုးမ
အနောက်ခြမ်းတစ်နေရာကို
စွားလှည်းနဲ့
ဝါးစုတ်သွားရင်း
တောဆင်ရိုင်းအုပ်နဲ့တိုးပြီး
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး
ဆင်နှင်းခံခဲ့ကြရတာ။)

အိမ်နီးချင်း ကြီးတော်က မိဘ
မဲ့၊ အုပ်ထိန်းနိုင်တဲ့ ဆွေမျိုးမဲ့
ဖြစ်နေရတဲ့ လူမမည်မ
ကလေး ပျားရည်ကို ကရု
ဏာအပြည့်နဲ့ မွေးစားထား
လိုက်တာ။ ကြီးတော်မှာ
ကရုဏာပဲ ပြည့်နိုင်တာပါ။
သူ့မှာလည်း သားသမီးသုံး
ယောက်ရယ်၊ ဘာအလုပ်မှ
လက်ကြောမတင်းတဲ့ အရက်
သမားလင်ရယ်ကို ဈေး
တောင်းခေါင်းရွက် ရှာကျွေး
နေခဲ့ရတာ။ အရက်သမားက
လည်း မူးတတ်ရူးတတ်ပေမဲ့
မိတဆိုး၊ ဖတဆိုး ဒုက္ခသည်
မကလေး ပျားရည်ကို ရင်
သွေးရင်းချာလိုပဲ ချစ်သတဲ့။
ပျားရည်ထက် အသက်ကြီး
ကြတဲ့ ကြီးတော်ရဲ့ သားသမီး
သုံးယောက်ကလည်း ပျားရည်
ကို ညီမအထွေးဆုံးကလေးလို
အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်
ကြ၊ ချစ်ခင်ယုယခဲ့ကြတာ
ဆိုတော့ ပျားရည် ကံဆိုး
တယ်လို့ မဆိုနိုင်တော့ဘူး။

ခုတော့ ပျားရည်ရဲ့ ကံ
လမ်းကြောင်းက အကျေ့
အပြောင်း ကြုံလာပြီ။ ကြီး
တော်ရဲ့ယောက်ျား ယစ်ထုတ်
က သူသိပ်ချစ်တဲ့အရက်ကို
အသေဖြတ်၊ ဖြတ်၊ အသေခွဲ၊
ခွဲလိုက်ပြီ။ ကြီးတော်လည်း
သားသမီးတွေခေါ်ပြီး စာတိ
ရွာကိုပြန်တော့မှာ။ သည်
တော့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကလေးနဲ့
တူလာနေပြီဖြစ်တဲ့ ပျားရည်
ကို သင့်တော်ရာလက်ထဲ အပ်
ခဲ့ရတော့မှာပေါ့။ သင့်တော်
ရာဆိုတာတော့ ကြီးတော်နဲ့
လည်း ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်း၊
ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိတဲ့
ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ကြီး
တော်က ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ။

ရက်၌သ်
ကုမ္ပဏီတော့
ဝိုင်းရံစောင့်ရှောက်
နေကြသလို
တစ်အိမ်သားလုံး
က
စောင့်ရှောက်
ထိန်းသိမ်းထားတဲ့
ပျားရည်ကို
ပိပိရိရိ ချိတ်ပြီး
သေသေသပ်သပ်
ကလေး
မ သွားနိုင်တဲ့
ငနဲကတော့
သင်္ဘောဆိပ်နားက
ဝါး ခနဲပွဲရုံမှာ
အရောင်းစာရေး
လုပ်တဲ့
ခင်မောင်လွင်
ဆိုတဲ့
အကောင်ပါပဲ

ကြီးတော် ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်
တယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ။
ကျွန်တော်တို့ကလည်း အိမ်
က ကုန်စုံဆိုင်မှာ လက်တို
လက်တောင်းခိုင်းရအောင်
ပျားရည်တို့အရွယ် ကလေး
တစ်ယောက်လိုအပ်နေချိန်
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကလေးဟာ
လည်း ပျားရည်လို မိဘမဲ့၊
ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ မှီခိုစရာ မရှိတဲ့
အထီးကျန် တစ်ကောင်ကြွက်
ဖြစ်ပါမှ ကျွန်တော်တို့ အလို
ဆန္ဒနဲ့ အကိုက်မယ်။ ကလေး
က လိမ္မာရေးခြားရှိပုံရရင်
တစ်ခါတည်း အမွေစား အမွေ
ခံ မွေးစားထားလိုက်ဖို့

ကျွန်တော်တို့ဖေဖေက ရည်
ရွယ်ထားတာ။ 'ကိုယ့်မှာ
သားသမီးတွေ ငါးယောက်
တောင်ရှိပြီးသားပဲ ဘာလို့
မွေးစားဦးမှာလဲ'လို့ မေမေက
မေးတော့ ဖေဖေက 'တစ်
ယောက်ထပ်ပြီး မွေးစားလိုက်
တော့ ငါးယောက်ကနေ
ခြောက်ယောက်ဖြစ်သွားတာ
ပေါ့၊ မိန်းမရာ'လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့
ပဲ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဖေဖေစကားကို မေမေက
မလွန်ဆန်ရပါဘူး။ ဖေဖေက
အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ အိမ်ဦးနုတို့။
အာဏာရှင်မဆန်ပေမဲ့ ဖေဖေ
စကားက အာဏာရှင်ရဲ့ တစ်
ချက်လွှတ် အမိန့်လိုပဲ သူ
ပါးစပ်က ပြောလိုက်တဲ့အချိန်
မှာပဲ ချက်ချင်း အာဏာတည်
တယ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို
ပျားရည် စု၊ရောက်လာတဲ့နေ့
က ပျားရည်ဟာ မရမ်းစေ
ရောင် ဂါဝန်အစုတ်ကလေး
ဝတ်လို့၊ ဖိနပ်မပါဘူး။ ဆံပင်
နီကြောင်ကြောင်တွေကလည်း
တကယ့် ကျီးကန်းသိုက်ပဲ။

'ကလေးက ကျောင်း
နေသလား'လို့ ဖေဖေက
ကြီးတော်ကိုမေးလိုက်တော့
ကြီးတော်က မဲ့ပြီး ပြီးတယ်။

'မနှစ်က ပျားရည်ကို
ကျောင်း အတင်းအပ်ရတယ်။
ငွေမကုန်ပါဘူး။ စာအုပ်တွေ၊
ခဲတံတွေ၊ ကျောင်းဝတ်စုံတွေ
လည်း ဆရာမတွေက တာ
ဝန်ယူတယ်။ ခက်တာက...'

'ခက်တာက ဘာတုံး'
လို့ ဖေဖေက စကားထောက်
လိုက်တော့ ကြီးတော်က ငိုမဲ့မဲ့
မျက်နှာကြီးနဲ့-

'စာသင်လို့ မရတာပဲ'
လို့ ဆိုနှင့်နင့်ပြောတယ်။

'စာသင်လို့မရအောင်
ဒီကလေးက ဆွံ့အေးနား
မကြားမှ မဟုတ်တာ'လို့
မေမေက ဘုမသီ ဘမသီ
ဝင်ပြောတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်
ပါတယ်။ ပျားရည်က
ပကတိအကောင်းကြီးပါ။
ခြေလက်အင်္ဂါ အကုန်လည်း
စုံလင်ပါတယ်။ သူ့အဖြစ်က
တစ်မျိုးပဲလေ။ သူ့မိဘတွေ
လက်ထဲတုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့
မှန်းမှ မသိတာ။ ခေါင်းသိပ်
မကောင်းဘူးတော်ရေ၊ ဓမ္မ
ကသင်ရင် နောက်ကမေ့က
ရော။ ကကြီး၊ ခန္ဓေးကို အစ
အဆုံး သင်လို့ကို မရတာ။
အလွတ်ဆိုတာလည်း ကကြီး
ခန္ဓေးက ရှေ့ကို မတက်တော့
ဘူး။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး
ဆိုရင်လည်း တစ်ရာပြည့်အောင်
မရေတတ်ဘူး။ အံ့မယ် သင်း
က ပိုက်ဆံကျတော့ ရေတစ်
တွက်တတ်သတော့။ တစ်
ပြားမှ မမှားအောင် သင်းက
ရေတတ်တွက်တတ်ပြီးသား
အံ့ရော အံ့ရော'

ဖေဖေက ပျားရည်တို့
မသိမသာ အကဲခတ်စူးစမ်း
တယ်။ ပျားရည်ကတော့
ဖေဖေက သူ့ကို အကဲခတ်
လေ့လာနေမှန်း သိပေမဲ့
အထူးအထွေ အရေးမစိုက်တဲ့
အမူအရာနဲ့ ထုံပေပေ တော
မျောက်မကလေးလို တောင်
ကြည့်မြှောက်ကြည့်လှုပ်နေတာ
ပဲ။ ရှက်တဲ့၊ ကြောက်တဲ့
အရိပ်အယောင်မျိုးလည်း
တစ်စက်ကလေးမျှ မရှိဘူး။

နောက်တော့မှ ဖေဖေ
က မှတ်ချက်ပေးတယ်။
'ကလေးမကလေးက မွေး
ရာပါ ဉာဏ်ရည်နဲ့မဲ့တာပဲ

အသံတုံး၊ ဖေဖေဟာ မူလ
 နှစ်ပြကောင်းဆရာလုပ်ခဲ့ဖူး
 ခုပါ။ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်
 အသံတုံး နှစ်နှစ်ကန်ကန် အကဲ
 အသံတုံး အတွေ့အကြုံ
 ခုတိုတယ်။ အဲဒီတုန်းက
 အသံတုံး စဉ်းစားမိတာကတော့
 အသံတုံး အကဲအမကောင်းတဲ့ မိန်း
 အသံတုံး အသေးတစ်ယောက်ကို ဓွေး
 အသံတုံး အသေးရဲ့ သင့်တော်ပါ
 အသံတုံး ဆိုတာပဲ။ မေမေ
 အသံတုံး အသေးအကြောင့် ဖေဖေနဲ့
 အသံတုံး အသေးများကြရသေးတယ်။
 'ကလေးက ဝမ်းတွင်း
 အသံတုံး အဟုတ်ဘူးကွ၊ ငယ်ငယ်
 အသံတုံး ဦးနှောက်အာရုံကြောတစ်
 အသံတုံး ထိခိုက်ထားလို့ ဉာဏ်
 အသံတုံး ပျက်နေတာ။' စိတ်နေ
 အသံတုံး အသောထားမှန်တယ်။
 အသံတုံး အသေးတကာလိုတော့ စဉ်း
 အသံတုံး အသေးစား။ တွေးတွေးဆဆ
 အသံတုံး အသေးနိုင်ဆိုနိုင်၊ လုပ်နိုင်ကို
 အသံတုံး နိုင်တဲ့ အစွမ်း သူမှာ မရှိဘူး
 အသံတုံး အသေးက ရှင်းပြပါတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ
 အသံတုံး အသေးတက်ကတော့ ဓွေးက
 အသံတုံး အသေးတွေ၊ ကြောင်ကလေး
 အသံတုံး အသေး ကြက်ကလေး၊ ငှက်
 အသံတုံး အသေးတွေတောင် ချစ်တတ်
 အသံတုံး အသေးတကာဆိုတော့ အသေး
 အသံတုံး အသေး၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ ပုပု
 အသံတုံး အသေး ပျားရည်ကလေးကို ဘာ
 အသံတုံး အသေးစရာ ရှိတော့မှာလဲ။
 အသံတုံး အသေးလေးတစ်ယောက် တိုး
 အသံတုံး အသေးသလိုတောင် သဘော
 အသံတုံး အသေးမိ၊ ပျော်မိပါသေးရဲ့။
 ကျွန်တော်တို့ အိမ်က
 အသံတုံး အသေးဘေးမှာ အဆောင်တစ်ခု
 အသံတုံး အသေးတိုပြီး ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်
 အသံတုံး အသေးတာပါ။ သင်္ဘောဆိပ်မြို့
 အသံတုံး အသေးလည်းဖြစ်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
 အသံတုံး အသေးသက စားကုန်သောက်
 အသံတုံး အသေးရန် သီးနှံ၊ ငါးခြောက်ငါး

ခြမ်း လှိုင်လှိုင်ထွက်တဲ့မြို့
 လည်းဖြစ်၊ အိမ်ကလည်း
 သင်္ဘောဆိပ်နဲ့ နီးတဲ့ လမ်းမ
 တန်းမှာဆိုတော့ အရောင်း
 အဝယ်သွက်တယ်။ အထူး
 သဖြင့် ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်
 ချောမွေ့တဲ့ ကျောင်းဆရာလူ
 ထွက် ဖေဖေကြောင့်ရယ်၊ ရုပ်
 ချောအပြောချိုကြတဲ့ ကျွန်တော်
 အိမ်မကြီးနဲ့ ယောက်ရယ်
 ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကုန်စုံ
 ဆိုင်ကြီးက ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ အချိန်
 ကစလို့ ဆိုင်ဝိတ်တဲ့ အချိန်ထိ
 ဖောက်သည် ဈေးဝယ်တွေ
 ပြတ်လပ်တယ် မရှိလှဘူး။
 ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို သုံး
 ယောက်ကတော့ ကျောင်း
 တက်ကြတာပေါ့။ အလယ်
 တန်းနဲ့ အထက်တန်းကျောင်း
 သားတွေ ဆိုပါတော့။ နောက်
 တိုးဖြစ်တဲ့ ပျားရည်ကတော့
 ဆိုင်မှာ အကူဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို
 ငွေများများ အပေးအယူ လုပ်
 ရမယ့်ပစ္စည်းတွေကို မရောင်း
 ခိုင်းဘူး။ အလေးတင်း
 တောင်း အခြင်အတွယ်နဲ့
 ရောင်းရမယ့် ပစ္စည်းမျိုးကို
 လည်း ပေးမရောင်းဘူး။
 အမှန်ကတော့ ပျားရည်ကို
 ကျွန်တော်တို့က ဈေးဆိုင်မှာ
 ကျီးစောင့်ကြက်နှင်သဘော
 မျိုးပဲ ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့
 နော်...ပျားရည်က ဦးနှောက်
 သာ ကျပ်မပြည့်တာ နှုတ်စ၊
 လျှာစ ရှိတယ်။ မျက်နှာထား
 ချိုတယ်။ ဘယ်သူမှသင်
 မပေးရဘဲနဲ့ အန်ကယ်ကြီးတို့၊
 မာမူကြီးတို့၊ အန်တီကြီးတို့၊
 ခါလာကြီးတို့၊ ခေါ်တတ်
 တယ်။ သူ့အောက်ငယ်တဲ့
 ကလေးတွေ ဈေးလာဝယ်ရင်
 မောင်ကလေးတို့ ညီမကလေး
 တို့ ခေါ်တတ်တယ်။ သူက

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း စိတ်ပါ
 လက်ပါ ပြုံးပြတဲ့အခါ ပြုံးပြ
 တာနဲ့မတူဘဲ ပါးစပ်ကြီးဖြိုး
 သွားဖြိုးသလိုဖြစ်နေပြန်ရော။
 သူရယ်လိုက်ရင် သူပါးစပ်က
 ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်
 ပြိထွက်သွားတတ်တာကလေး။
 'ဟဲ့ ပျားရည် မိန်း
 ကလေးဆိုတာ ခုနစ်အိမ်
 ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား ပါးစပ်
 ကြီးဖြိုး သွားကြီးတွေဖော်ပြီး
 မရယ်ရဘူး'လို့ ကျွန်တော်
 အိမ်မကြီးဆုံး ပထမတန်း
 စား အပျိုကြီးက ဆုံးမတယ်။
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး
 ဟင်...'
 'အဲသလို ပါးစပ်ဖြိုးပြီး
 ဟီးဟီးဟားဟားနဲ့ ရယ်တာ
 မိန်းမကောင်းတွေရယ်တာမျိုး
 မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမပျက်တွေ
 ရယ်တာ'
 'မိန်းမပျက်ဆိုတာ ဘာ
 ကို ပြောတာလဲ'
 'ဟာ ဟဲ့၊ ဟာ... ဟာ'
 'ဪ အဝတ်အစား
 ထည့်တဲ့ ဟာနဲ့ မိန်းမပျက်နဲ့
 အတူတူပဲပေါ့နော်'
 ဈားရည်က တစ်ခါ
 တစ်ခါမှာ အဲသလို ထွေးချင်
 ရာတွေ့ပြီး ပြောချင်ရာ
 လျှောက်ပြောတာ။ အဲဒီတုန်း
 က ပျားရည် ၁၂ နှစ်သမီး
 လောက်တော့ ရှိပါပြီ။ လှရ
 ပရမုန်းလည်း မသိ၊ အလှ
 လည်း မပြင်တတ်တော့
 ကျွန်တော်အစ်မများဖြစ်ကြတဲ့
 အပျိုကြီးနဲ့ ယောက်ကပဲ
 ဘယ်လိုဝတ်၊ ဘယ်လိုဆင်၊
 ဘယ်လိုပြီး၊ ဘယ်လိုလိမ်းဆို
 ပြီး အနီးကပ် ကြီးကြပ်ညွှန်
 ကြားနေကြရတယ်။ ကျန်တဲ့
 ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံး
 ယောက်ကလည်း ပျားရည်

ကို မာန်သင့် မာန်၊ ဟန်သင့်
 ဟန်၊ ချောသင့် ချောကြရတာ
 ပေါ့။ တစ်ခုရှိတာကတော့
 ပျားရည်ဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်
 မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး
 ပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းမမြင်
 တတ်တာပါပဲ။ သူ့ကို
 အကောင်းမြင်ဝါဒီလို့တော့
 သတ်မှတ်လို့ မရနိုင်ဘူး။
 သူက ကောင်းဆိုး၊ မှန်မှား
 ခွဲခြားတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ
 ကိုး။ သူ့ရဲ့ တောင်မမီ၊
 မြောက်မမီ အသိစိတ်က
 အရာရာအပေါ် ကျေနပ်လက်
 ခံတတ်တဲ့ စရိုက်မျိုးပါပဲ။
 ပျားရည်က ဦးနှောက်
 သာ ပုံမှန်အတိုင်း ဖွံ့ဖြိုးကြီး
 ထွားမှုဖြစ်မလာတာ၊ ကိုယ်
 ကာယကြီးထွားနှုန်းကတော့
 မြန်တယ်။ အပျိုဖော်ဝင်ပြီဆို
 တာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း
 တွေက အချိုးညီညီ ဖွံ့ဖြိုး
 လာလိုက်တာများ သူ ၁၄
 နှစ် သမီးလောက်ကျတော့
 ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ
 တောင် ပျားရည်ကို ရဲရဲ
 မကြည့်ဝံ့ကြတော့ဘူး။ သူ
 အရပ်အမောင်းကလည်း
 ကြောက်စရာ လန်စရာ မြင့်
 လာတယ်။ အသံကြီးက
 လည်း အောလာလိုက်တာ
 မိန်းမသံနဲ့တောင် မတူချင်
 တော့ဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်
 အပျိုကြီးနဲ့ ယောက်လည်း
 ပျားရည်ကို နေ့တိုင်းလို အပျို
 ကျင့်ဝတ် သင်ခန်းစာအသစ်
 တွေ ပို့ချနေကြပုံရတယ်။ မေ
 မေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီ
 အစ်ကိုသုံးယောက်ကို ထိန်း
 သိမ်းကွပ်ကဲနေရတာနဲ့ ပျား
 ရည်ကို ဆုံးမချိန်မရတာတော့
 ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သမီးနှစ်
 ယောက်ကိုပဲ တာဝန်လွှဲထား

တာ ဖြစ်မယ်။ ဖေဖေကတော့ စီးပွားရေးဘက်ပဲ အာရုံစိုက်တော့ ပျားရည်ကို မေမေတို့ မိန်းမသားတွေလောက် ဂရုတစိုက် မကြည့်အားတော့ဘူး တူပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပညာရေးဘက်နဲ့ အားကစားဘက်ကိုပဲ စိတ်ရောက်နေကြတာ ပျားရည်ကို လိုက်ကြည့်မနေနိုင်ကြဘူး။ သူကလည်း ဘယ်မှ သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာပဲနေတယ်။ အိမ်မှာပဲ ဈေးရောင်းနေတယ်။ ဈေးသွားတဲ့အခါမှာလည်း မေမေတို့၊ မမတို့နဲ့ပဲ သွားတာ။ ပွဲလမ်းသဘင်သွားရင်လည်း ပျားရည်ဘေးမှာ ကိုယ်ရံတော်အဖျိုကြီးနှစ်ယောက်က ပါပြီးသား။ ပျားရည်က ပိုက်ဆံလည်း မကိုင်တတ်၊ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားလည်း မရှိတော့ အလိမ်ခံရမှာ။ အလှခံရမှာလည်း ပူစရာမလိုဘူး။ သည်ကြားထဲကပဲ ပျားရည် လင့်နောက်လိုက်ပြောတာပါ။

စကားလည်း လေးလုံးကွဲအောင် မပြောတတ်၊ စာလည်း နကန်းတစ်လုံးမှ မတတ်တဲ့၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေကိုလည်း အများနည်းတူ မခံစားတတ်၊ သဘောမပေါက်တတ်တဲ့ (ပြီးတော့) ရက္ခိုသ် ကုမ္ပဏီတွေ ဝိုင်းရံဆောင်ရှောက်နေကြသလို တစ်အိမ်သားလုံးက စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ပျားရည်ကို ဝိဝိရိရိ ချီတ်ပြီး သေသေသပ်သပ်ကလေး မ၊ သွားနိုင်တဲ့ ငနဲကတော့ သဘောဆိပ်များက ဝါး။ ခန့်ပွဲရုံမှာ အရောင်းစာရေးလုပ်တဲ့ ခင်မောင်လွင် ဆိုတဲ့

သူတို့အိမ်အမိုး
မော့ကြည့်တော့
ကြယ်မြင်လမြင်
ကြမ်းခင်းတွေ
ကလည်း
ပေါက်ပြဲလို့
ခင်မောင်လွင်
အစ်မ
အိမ်ထောင်သည်နဲ့
တူတဲ့
ငါးဖောင်ရိုး
ခြောက်မကလည်း
ပေစုတ်စုတ်ပဲ
ဘော်လီအင်္ကျီ
ညစ်ညစ်ကို
လှန်ပြီး
လူမြင်ကွင်းမှာ
ကလေးကို
နှို့တိုက်နေလေရဲ့။

အကောင်ပါပဲ။
ခင်မောင်လွင်ကို ကျွန်တော်တို့ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေခဲ့ကြတာ။ သည်အကောင်က ဆိုင်မှာ နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြား လာပြီး စီးကရက်ဘူးလိုက်ဝယ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း သူ့အမေဖို့ ဆိုပြီး ကိတ်မုန့်ကလေး ဘာလေးဝယ်တတ်တယ်။ အဲသလို ဈေးလာဝယ်ရင်းနဲ့ ပျားရည်ကိုရအောင် ဘယ်လိုများ ညှိခဲ့သလဲ မသိဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သည်ကောင်က ဝိနီဝိနီပါးပါးနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား စိုးသူတို့

မျက်နှာပေါက်မျိုး၊ စိုးသူလို နှာခေါင်းမရှည်တော့ ခင်မောင်လွင်က စိုးသူထက်တောင် ပိုပြီး ချောသလိုပဲ။
ပျားရည်က အသက်လည်း မပြည့်သေးဘူး။ ဦးနှောက်ကလည်း ကျပ်ပြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ သည်တော့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနဲ့ ခင်မောင်လွင်ကို အရေးယူလိုက်ရင် သည်ကောင် သေချာပေါက်ထောင်နန်းစံရတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဖေဖေက တစ်မျိုးထွေးတယ်။
“လူချင်းခွဲပြီး ကောင်ကလေးကို ထောင်ချလိုက်လည်း ပျားရည်က အဖျိုပြန်မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ဗိုက်တစ်လုံးပဲ အဖတ်တင်နေလိမ့်မယ်။ ငါ ခင်မောင်လွင် မိဘတို့၊ ခင်မောင်လွင်အလုပ်ရှင်တို့နဲ့ သွားညှိမယ်”
သေချာခြံငုံပြီး စဉ်းစားရင် ပျားရည်ရဲ့ ရှေ့ရေးက ရင်လေးစရာပဲ။ ခင်မောင်လွင်တို့ဘက်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ ရရစားစားတွေ။ ခင်မောင်လွင် အလုပ်အကိုင်ကလည်း ဘာမှ အာမခံချက် မရှိဘူး။ အခုတောင် ပွဲရုံပိုင်ရှင်က ခင်မောင်လွင်အပေါ် အကြွေးသုံးလစာလောက် တင်နေတာ။ ရုတ်တရက် မိန်းမမိုးပြေးပြီး ပျောက်သွားတော့ အလုပ်ရှင်က ခင်မောင်လွင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ တာဝန်မယူချင်တော့ဘူး။ ခင်မောင်လွင်နေရာမှာ လူစားထိုးပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ။ ခင်မောင်လွင်ပြန်လာရင် ပွဲရုံက လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
“ကလေးတွေကို ကျွန်

တော်တို့ ရအောင်ပြန်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က အရှင်ပီပီ သူတို့လင်မယားတို့ တာဝန်ယူမှာပါ။ ကလေးလေးကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်လေးလို သဘာထားမှာပဲ။ ဆရာကြီး’လို့ ခင်မောင်လွင်ဖေ လူဆင်းရဲ ပန်းချီဆရာ ကျပ်ရောဂါသည်ကြီးက စိတ်ရင်းစေတနာမှန်နဲ့ ပြောတာတယ်။ သူ့မိန်းမ အဘွားကြီးကတော့ စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်သလို ငှုငှကြီးထိုင်ပြီး ပေါ့လိပ်ကြီးဖွာလို့။ သူတို့အမိုး မော့ကြည့်တော့ ကြမ်းမြင်လမြင်။ ကြမ်းခင်းတွေလည်း ပေါက်ပြဲလို့။ ခင်မောင်လွင်အစ်မ အိမ်ထောင်သည်နဲ့တူတဲ့ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်မကလည်း ပေစုတ်စုတ်ပဲ။ ဘော်လီအင်္ကျီညစ်ညစ်ကိုလှန်ပြီး လူမြင်ကွင်းမှာ ကလေးကို နှို့တိုက်နေရဲ့။ သင်းက ဖြိုးစားကလေးပေါက်နဲ့ ဝင်ပြောလိုက်သေးရဲ့။
“မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ခြံအပ်ပေးမှာပါ။ ပြီးတော့ မိသားဖသားပီပီ ရပ်သိရွာထဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာပါ” ဆိုတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာတဲ့ အဘွားကြီးက သမီးထံ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတယ်။
ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ ပျားရည်ကိုစွဲကို ခေါင်းရှုပ်သိပ်မခံချင်ကြတော့ဘူး မေမေတို့၊ မမတို့က သူလိုသည်လောက် ထိန်းကွပ်မကြားက သည်လို ပရမ်းတစ်ဖြစ်ရမလားဆိုပြီး ဒေါသကြံကြရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကပဲ အထိန်းအသိမ်းလေးတာဝန် ပေါ့လော့ မိသား

ချက်မှာပူ ရှက်ရွံ့ကြတယ်။
မေမေတစ်ယောက်ပဲ လူကြီး
ထူကောင်းပီသစွာ ပျားရည်ရဲ့
မြဿနာကို အကောင်းဆုံး
ရည်နဲ့ ပြေရှင်းပေးဖို့ ပြင်ဆင်
ထားတယ်။

‘သူတို့အတွက် နေရာ
စွာပေးပြီး သူတို့စားဝတ်နေ
နေအတွက် အရောင်းအဝယ်
ဆိုင်ခန်းကလေး ထူထောင်
ထားရလိမ့်မပေါ့’ လို့ မေမေက
ကြေညာပေးမဲ့ သဘောတူ
ထားကံခံသံပေါ်မလာဘူး။
မေမေကဆိုရင် ပျားရည်
အကြောင်းနဲ့စပ်လို့ စကား
စာနဲ့လုံးမှ မဟာတော့ဘူး။
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတစ်
ယောက်ကော မိသားစုဝင်တစ်
ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့
အထိနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံက
ထွေလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။
ကျွန်တော့် အစ်ကိုက
တော့ လူ့ဗွာ ခြောင်သမား။
သူက အပျိုကြီးတွေကို ရမယ်
စွာတော့တာပဲ။

‘ပျားရည် လင်နောက်
ဆိုက်ပြေးတာ မမကြီးတို့
ချစ် မကင်းဘူး။ မမကြီး
ဆိုပဲ ပျားရည်ကို အလှပြင်၊
ပြင်ပေးနေကြတာ။ တော်
ကြာ ဆံပင်ကောက်ပေးရတာ
နဲ့ တော်ကြာ ဆံပင်ဖြတ်ပေး
တာနဲ့’

‘ဟဲ့ ပျားရည်ကို ပစ်
ထားလို့ရမလား၊ သူသဘော
နဲ့သူချစ်ပြီး ထားလိုက်ရင်
ကျွန်တော်တို့သရက်စေ့ပုံထွက်
ပြီး ငါတို့ဆိုင်ကို ဘယ်သူမှ
ချွေးလာဝယ်မှာ မဟုတ်တော့
ဘူး။ နှင် နားလည်ရဲ့လား
ထုံးရဲ့ လို့ အပျိုကြီးက စွာ
ချွယ်ကျယ် ပြန်ဟောကံပါ
ထားရော။’

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘကြီး
တစ်ယောက်ပြောသလိုပါပဲ။
သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့
လောကမှာ ကံတရားအလို
ကျ စာတိုကြီးလေးပါး ပြောင်း
လဲလှုပ်ရှားမှုနဲ့အတူ စာတိုကြီး
လေးပါးနဲ့ ပွဲစည်းထားတဲ့
လူသတ္တဝါတွေလည်း သူ
သဘောသူဆောင်နေကြရ
တာချည်းပဲ တဲ့။ ပျားရည်တို့
လင်မယားလည်း သူသဘော
သူဆောင်ရင်း ဘယ်သူ့ဆီမှ
ပြန်မကပ်ဘဲ ထွက်သွားလိုက်
ကြတာ မန္တလေးပဲ ရောက်
သွားကြသလိုလို၊ ဖားကန့်
က ကျောက်စိမ်းတွင်းပဲ
ရောက်သွားကြသလိုလို ၊
နှစ်လောက် အဆက်ပြတ်သွား
တယ်။ ပြန်ရောက်လာတော့
ပျားရည်တစ်ယောက်တည်း
ရယ်။ အခါလည်အရွယ်
သမီးလေးကိုချီလို့၊ စုတ်တီး
စုတ်ပြတ်နဲ့။

‘ကျွန်မယောက်ျားက
ရန်ကုန်က ကောင်မတစ်
ယောက်ကို ယူလိုက်ပြီ။
ကျွန်မလည်း တောက အချိုး
တွေဆီ ပြန်တော့မှာ’ လို့ ပျား
ရည်က ကျွန်တော့်ကို ပြော
တယ်။ သူပုံစံက စိတ်ညစ်တဲ့
ပုံစံ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရင်ဆိုင်
နေရတဲ့ နိဂုံးရာမဲ့ လင်ပစ်မ
တစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေ
ဆိုတာကိုလည်း ပျားရည်
ခံစားမိပုံ မရပါဘူး။ မေမေ
တို့၊ မမတို့ ဒေါသတွေ မပြေ
သေးမှန်းသိတော့ ကျွန်တော်
လည်း အိမ်ကို ပြန်လာပါလို့
ဘယ်ခေါ်ရဲလိမ့်မလဲ။

သိပ်မကြာပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ကြီးတော် ပျား
ရည်ရဲ့ မွေးစားအမေ အိမ်ကို
ရောက်လာတယ်။ ဖေဖေက

ပျားရည်အကြောင်း စကား
စပ်လိုက်မှ ကြီးတော်က
ဇာတ်စုံခင်းပြတယ်။

‘ပျားရည် ရွာမှာ အိမ်
ထောင်ကျသွားပြီတော့’

‘အခြေအနေဟန်ရဲ့
လား’

‘ဟန်ပါဘူး၊ တစ်ခုလပ်
အရက်သမား၊ ဖဲသမားပါ
တော်’

ဖေဖေ သက်ပြင်းရွိုက်
လိုက်တာကို ကျွန်တော် သတိ
ထားမိတယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်လည်း မသိသော
ပင့်သက်ရှုလိုက်ရပါတယ်။
ပျားရည်ကို မိသားစုဝင်
အဖြစ်က ရပ်စဲလိုက်ပေမဲ့
ကျွန်တော်တို့မိသားစုဝင်
အားလုံးရဲ့ တွယ်တာသိမှတ်
စိတ်ထဲမှာတော့ ပျားရည်ရှိနေ
ဦးမှာပါ။ ပျားရည်ကိုယ်တိုင်
လည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ကို မေ့မပစ်နိုင်ပါဘူး။

တစ်နေ့တော့ ပျားရည်
တစ်ယောက် ဗြဲနဲ့စားပြင်း
စားနဲ့ အိမ်ကိုပေါက်ချလာ
ရော။ သူ့အမူအရာက မနေ
တစ်နေ့ကမှ အိမ်ကထွက်သွား
တဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက်လို
ပဲ။ ခု အခြေအနေမှာတော့
ကျွန်တော်တို့မိသားစုလည်း
ပျားရည်ကို ဥပေက္ခာမရွံ့နိုင်
ကြတော့ပါဘူး။ ပျားရည်နဲ့
အတူ ၄ နှစ်အရွယ်သမီးက
လေး ပါလာတယ်။ ခင်မောင်
လွင်နဲ့ရတဲ့ကလေးပေါ့။ ရင်
ခွင်ပိုက်အရွယ် ယောက်ျား
ကလေးက ဒုတိယအိမ်ထောင်
နဲ့ရတာ။ ကလေးတွေက
မအေလို ဝဝဖြိုးဖြိုးတွေပါပဲ။
ပျားရည်တို့ကတော့ ဆင်းရဲ
မွဲတော့ကြားက ဝဖြိုးစုံပြည်
နေတာများ ယုံနိုင်စရာ မရှိ

ဘူး။ အခြေအနေကိုကြည့်
ဦး။ ပျားရည်မှာ ဖိနပ်မပါ
ဘူး။

‘နင့် ဖိနပ် လမ်းမှာပြတ်
သွားလို့လား’ လို့ မေမေက
မေးတော့ ပျားရည်က အရေး
မပါလှတဲ့ လေသံနဲ့ ‘ဖိနပ်
မဝယ်နိုင်လို့ ကျွန်မ ဖိနပ်မစီး
ဘဲနေတာ တစ်လကျော်သွား
ပြီ’ လို့ ပြောရော။ မေမေက
နှုတ်ခမ်းမဲ့ လိုက်ပါတယ်။
တော်ကြာ အင်္ကျီမဝယ်နိုင်လို့
ဆိုပြီး ထဘီရင်ရှားနဲ့နေချင်
နေမယ့်ကောင်မလေးများ မေမေ
တွေ့မိသလား မဆိုနိုင်ပါ
ဘူး။ ဘယ်လိုမဆို ပျားရည်
ကို လောကမဆိုးတွေက
စိတ်သောကရောက်အောင်
မညှဉ်းဆဲနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်
တော် ထင်တယ်။ ပျားရည်
ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေပုံ
က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နိုင်လွန်း
ပါတယ်။ တကယ့် လွတ်လပ်
မိန်းမသားပဲ။

ပျားရည်နဲ့ သူ့သား
သမီးနှစ်ယောက် ကျွန်တော်
တို့အိမ်မှာ ၃ ညအိပ်လာလည်
ပြီးတော့ကပ်ပိုင်း ကျွန်တော်
တို့နဲ့ ပျားရည် အဆက်ပြတ်
သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ပညာစုံ၊ ကြင်ရာစုံ
တာနဲ့ ဇာတိမြို့က ထွက်ခဲ့ပြီး
ရန်ကုန်မှာ အခြေချတယ်။
နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ
ကျွန်တော့်မိသားစုဆီကနေ
သတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်။

‘ပျားရည် လင်နဲ့ကွဲ
သွားပြီ၊ ကလေးနှစ်ယောက်
ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်တက်သွားပြီ။
ထောက်ကြံ့က လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အိမ်ဖော်၊
စားပွဲတိုင်းဝင်လုပ်နေတယ်ဆို
လား’

သိပ်မကြာပါဘူး။
နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခု
ဝင်လာပြန်တယ်။

‘ပျားရည်’ မင်္ဂလာဒုံ
ဘက်က နှင်းဆီဖုန်းစိုက်တဲ့
ခြံတစ်ခြံမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း
အိမ်ထောင်သစ် ထူလိုက်ပြန်
ပြီ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့
တော့ အတိအကျ မသိဘူး’

ဆိုရုံစကားလေး တစ်
ခုကို ကျွန်တော် သတိရ
တယ်။ သိုးဆောင်းဆိုရိုး
ကလေးပါ။ ‘လိမ့်နေသော
ကျောက်တုံးတွင် ရေညှိ
မကပ်’ တဲ့။ ဘဝကိုအရှိန်
မပျက်၊ အလျင်မပြတ် လှုပ်
လှုပ်ခတ်ခတ်နေတတ်တဲ့
ပျားရည်လို မိန်းကလေးမျိုး
မှာ စိတ်သောကဝေဒနာဆို
တာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မွေး
ရာပါ နဂိုနေ ကျပ်မပြည့်တဲ့
သူဦးနောက်က လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေ၊
မနာလိုဝန်တို့တတ်၊ သူတစ်
ပါးအကျိုး ပျက်စီးစေချင်တဲ့၊
သူတစ်ပါးကောင်းစားတာ
မနာလိုတဲ့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်
စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပုပ်တွေကို
လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါ
တယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းချည်းပဲ ဆိုတဲ့
အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနိုင်
တဲ့ ဉာဏ်မျိုးလည်း ပျားရည်
မှာ မရှိရပါဘူး။ သူက
လောကဓံတရားကို တွန်း
တိုက်သွားနေတာမျိုး မဟုတ်
ဘူး။ သူက အဆိုအကောင်း
လောကဓံတရားတွေထဲကို
မသိလိုက် မသိဘာသာ
အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ သက်
သောင့်သက်သာ အလိုက်သင့်
ဖြတ်သွားနေတာမျိုးပါ။
ကြည့်...ပျားရည်အသက်

‘ကျွန်မ
ယောက်ျားက
ရန်ကုန်က
ကောင်မ
တစ်ယောက်ကို
ယူလိုက်ပြီ
ကျွန်မလည်း
တောက
အမျိုးတွေဆီ
ပြန်တော့မှာ’လို့
ပျားရည်က
ကျွန်တော့်ကို
ပြောတယ်
သူပုံစံက
စိတ်ညစ်တဲ့
ပုံစံ
မဟုတ်ပါဘူး

၃၀ မကျော်သေးဘူး။ အိမ်
ထောင်သုံးဆက် ရှိသွားပြီ။
ကလေးတွေက ထပ်မွေးလာ
ဦးမှာ။ သည်ကလေးတွေရဲ့
အနာဂတ်အတွက် ပျားရည်ရဲ့
ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေ ကြုံ
တင် စီစဉ်ထားမလဲ။ ကျွန်
တော်တော့ မထင်ဘူး။ အကြံ
အစည်တို့၊ ရည်ရွယ်ချက်တို့၊
အဓိကဆန္ဒတို့ဆိုတာ ပျား
ရည်ရဲ့အတွေးဖြစ်စဉ်ထဲမှာ
ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှိရင်တောင်
မွန်ဝါးဝါးပဲနေမှာ။ သူ့ကို
စ...တွေတဲ့ ၈/၉ နှစ် အရွယ်
ကတည်းက ပျားရည် ဝဝဖြိုး
ဖြိုးပဲ။ ကြီးလာတော့လည်း

ဝဝဖြိုးဖြိုးပဲ။ လင်ယူသားမွေး
တော့လည်း ဝဝဖြိုးဖြိုးပဲ။
လင်နဲ့ကွဲလို့ သူဆင်းရဲဘဝ
ရောက်ပြန်တော့လည်း စိတ်
ယိုင်စိတ်ပျော့တတ်သူတွေရဲ့
စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေရပ်ရည်
လို ‘ရွံ့’မနေဘူး။ အဲသဟာ
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မွေးရာပါ စိတ်
ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းချက်
ရှိသူတွေမှာ သဘာဝတရားက
လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ရုပ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ ကြံ့ခိုင်မာကျောမှု ပိုင်
ဆိုင်နေတတ်သလား။ ကျွန်
တော်တော့ ဉာဏ်မမီဘူး။
တချို့သော စိတ်ရောဂါရှင်
တွေဟာ အအိပ်၊ အစားမမှန်
တဲ့ကြားက ဝဖီးနေတာ ဘာ
ကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော် မပြော
တတ်ဘူး။ စာတစ်လုံးမှ
မတတ်တဲ့ပျားရည်က လောက
လူ့ကမ္ဘာကြီးအပေါ် မြင်ပုံ၊
သိပုံ၊ လက်ခံနားလည်ပုံ
ဘယ်လိုရှိ မလဲ။ ဖြေနိုင်ရင်
ဖြေပေးကြပါ။

နှစ်ကာလတွေ ကြာလာ
တော့ ပျားရည်ကို မေ့သ
လောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ပျား
ရည်မပြောနှင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်း
ကျင်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ဘယ်လို
ရေးကြီးခွင့်ကျယ်ဖြစ်ရပ်မျိုး
တွေ ပေါ်ပေါက်နေတယ်ဆို
တာတောင် ကျွန်တော် သတိ
မထားမိဘူး။ ကိုယ့်မိသားစု
နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်စားဝတ်နေရေး
နဲ့ကိုယ် လုံးချာလိုက်ပြီး အတ္တ
ဟိတဗဟိုပြုတဲ့ စိတ်နဲ့သာ
နေတိုင်း ရှင်သန်နေတယ်လို့
ပြောချင်လည်း ပြောနိုင်ကြ
ပါလိမ့်မယ်။ အဲသည်ကာလ
မှာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပျား
ရည် ဖြန့်ဆို ရောက်လာခဲ့
တာပါပဲ။ စင်းလုံးငှားတက္ကစီ
စီးလာကြတာ။ သားသမီး

တွေ၊ မြေးတွေ အစုံအတင်
ပျားရည်ကလည်း ရွှေရောင်
ဝင်းလို့။ သူ့ဝတ်စုံ ဝမ်းအေး
ကတင် သုံးသောင်းလေး
(ဒါမှမဟုတ်) သုံးသောင်း
အထက် တန်မယ်မှတ်တို့၊
သူ့နောက်မှာ သမီးအစ်ကို
လင်မယားနဲ့ မြေးနှစ်ယောက်
ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ စုရ
သားလူ ပျိုတစ်ယောက်
တတိယအိမ်ထောင်နဲ့ စုရ
သမီးအပျိုပေါက်တစ်ယောက်
အားလုံး ဝဝဖြိုးဖြိုး တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ချည်းပဲ။

‘ပျားရည် နှင့်ယောက်ျား’
ကို ဘာလို့ခေါ်မလာတာလို့
လို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့
ပျားရည်က ပတ္တမြားစီးကရယ်
ကိုမွှာရင်း ‘အဘိုးကြီးက ဘာ
ကြက်တွေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးလေ။
တစ်ရက်မပြောနဲ့ တစ်နာရီ
တောင် မခွဲ နိုင်ဘူး။ ဥဇာ
ကြက်အကောင်သုံးထောင်
လောက်ရှိတယ်။ သူသေရင်
လည်း ကြက်တွေကိုစွဲပြီး
ကြက်ခြံထဲမှာ ကြက်မကြီးစဲ
ဖြစ်နေမှာ ဟားဟားဟား’

‘အဘိုးကြီးလို့ခေါ်ရ
အောင် နှင့်ယောက်ျားက
အသက်ဘယ်လောက်ရှိလို့
တဲ့ ပျားရည်’

‘သေခါနီးပြီ အစ်ကို
ကြီးရဲ့ အသက်က ၆၆ နှစ်ရှိ
ပြီ။ အားလည်းမရှိတော့ဘူး။
သူ့မယားတွေ၊ သားသမီးတွေ
ကို အကုန်အမွေဖြတ်ထားတာ။
သူသေရင် သူ့အိမ်တွေ၊ ကား
တွေ၊ ကြက်ခြံတွေကို ကျွန်မ
က အသားကလေး ဝိုက်ပစ်
လိုက်ရုံပဲ ဟားဟားဟား’

ပျားရည်က အဲသလို
မိန်းမသားမျိုးပါ။

ကြီးနှစ်

ဖောက်ပြန်စွာ / ဖောက်ပြန် မွေးတစ်လေး / ငါ့ကဗျာများနှင့်အတူ

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၆

ရှင်စုံမဂ္ဂဇင်း

အက်ဆေးအကြောင်း။ အက်ဆေး

၂။

ဆရာသည် တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်မှ ဖယ်ခွာ၍ အလွတ်သင် ဆရာတစ်ဦး အဖြစ် နှစ်ကာလအတန်ကြာ အသက် မွေးမှုပြုခဲ့စဉ်အတွင်း သူ စာသင်ရသော လူငယ်များကို အာရုံဝင်စားခဲ့ရာမှ ‘မျိုး ဆက်သစ် တိုးတက်ရစ်ဖို့’ ဆောင်းပါး စာတမ်းများ များစွာရေးခဲ့၊ ဟောပြောခဲ့ သည်ကို လူတိုင်း သိပါသည်။ မြေးရ သောအခါ မြေး၏အဘိုး ဖြစ်လာပြီး ‘ဟိတ်ကောင် ဘိုးဘိုး လက်မြှောက်’ ကဲ့ သို့သော အက်ဆေးများကိုပင် ချစ်မြတ် နိုးစိတ်ဖြင့် ရှင်ရှင်သောသော ရေးခဲ့ သေးသည်ကို မှတ်မိကြဦးမည် ထင်ပါ သည်။ ယခု ကျွန်တော် ပြန်ပြောမည့် အက်ဆေးတွင် ဆရာသည် ကလေးများ နှင့်နွေးများအား မည်မျှ အာရုံထားခဲ့ သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

‘ရန်လုံ’ ဆိုသည်မှာ နွေးတစ် ကောင်၏ အမည်နာမ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသည် မွေးနေ့ပွဲများ ပြုလုပ် သည်ကို ဝါသနာ မပါလှသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ စိတ်လိုလက်ရဖြင့် ကောင်းမှု လေးတွေ ပြုတတ်ကြောင်း၊ မွေးနေ့တစ် ရက်တွင် လမ်းထဲက ကလေးများကို ဘဲသားဆန်ပြုတ် ကျွေးသည့်အကြောင်း၊ ကလေးများ၏ လွတ်လပ်မှုကို မထိခိုက် စေလိုသည့်အတွက် လူကြီးများကို တစ်ယောက်မျှ မဖိတ်ဘဲ ကလေးများ

၁။

(Deterritorialization) ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို ‘နယ်နိမိတ်များ ကျိုးပျက်ခြင်းသဘော’ဟူ၍ ပြန်ဆိုခဲ့သူမှာ ဆရာ ဇော်ဇော်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ အက်ဆေးကို ကမ္ဘာလုံးအကြောင်းလည်း ရေးနိုင်တယ်၊ လောက်စာလုံးအကြောင်းလည်း ရေးနိုင်တယ်’ဟု ပြောခဲ့သူမှာ ဆရာအောင်သင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ထိုဆရာကြီးနှစ်ဦးလုံး မရှိပြီ။ လွမ်းမိပါသည်။ အက်ဆေးဆရာကြီး(ဦး)အောင်သင်း၏ လောက်စာလုံးအကြောင်းကို ဆရာ မရှိလေတော့မှ ပြောရပါဦးမည်။

□

ကိုသာ သီးခြား အလှူဒါနပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ ပြောလိုသည့် အကြောင်းအရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စတင်လိုက်ပါသည်။

‘ကလေးတွေ သူတို့ကြိုက်သလို စားသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်သည်။ ကျွန်တော်အရသာက ဘဲသားဆန်ပြုတ်မဟုတ်၊ နို့စိမ်းခေါက်ဆွဲမဟုတ်။ ကလေးတွေ လွတ်လပ်စွာ အားပါးတရ ‘တွယ်’နေသည်ကို ကြည့်နေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။’

ခက်သည်က ပြဿနာက ဖိတ်ကြားရာတွင် တွေ့ရသည့် အခက်အခဲဖြစ်သည်။ လူကြီးဆိုလျှင် ဖိတ်စာလေးတိုတိုထွာထွာရေးပြီး ဖိတ်လိုက်လျှင် ပြီးနိုင်သော်လည်း ကလေးကို ထိုသို့ဖိတ်၍ ရသည်မဟုတ်။ ဖိတ်စာကမ်းသည် ဆိုစေဦး၊ ‘လူစာရင်း’မပေါက်သေးတော့ ဖိတ်ကြားသည်ကို အရေးအရာလုပ်၍ ကြွမြန်းလာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမဟုတ်။

ဒီတော့ ဘဲသားဆန်ပြုတ် တိုက်လိုသည့်မွေးနေ့ရှင်က ကိုယ်တိုင် ခေါ်တန်ခေါ်၊ ကလေးရှိသောအိမ်မှ လူကြီးများအား ‘ဟဲ့၊ နင့်ကလေးတွေ မနက်ကျရင် လွတ်လိုက်ကြစမ်း’ဟု ပြောတန်ပြောရသည်။ သို့နှင့်တိုင် ရွှေကိုယ်တော်လူကြီးမင်းများက ဆန်ပြုတ် လာသောက်ဘဲ ကစားမြဲ ကစားနေတတ်သေးသည်။ တချို့ကလေးမကား လူကြီးမပါဘဲ လာဝံ့ကြသည် မဟုတ်သဖြင့် ဆရာကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်ရတော့သည်။ လိုက်ခေါ်ခဲ့ရပုံကို ဆရာက ရေးပြသည်။

ဆရာနှင့် လေး၊ငါး၊ခြောက်အိမ်ခြားသော အိမ်ကလေးတစ်အိမ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်က ခုနစ်နှစ်၊ တစ်ယောက်က ငါးနှစ်ခန့် ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး အိပ်နေကြသဖြင့် အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က သူတို့ကို နှိုးပေးသည်။ နိုးလာသော အစ်ကိုဖြစ်သူအား ဘဲသားဆန်ပြုတ် လာသောက်ရန် မှာကြားခဲ့သည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာသောကြောင့် နောက်

ဆရာတို့ခေတ်က
မဟာဝိဇ္ဇာ
ဆိုသည်မှာ
ထိုသို့
ပန်းမြင့်လောက်ပါ
လိမ့်မည်
အဆိုပါ
မဟာဝိဇ္ဇာ
နိုင်ငံကျော်
စာရေးဆရာကြီးအား
အိမ်နီးနားချင်း
ကလေးများက
အသိအမှတ်
မပြုခဲ့ပါချေ
တစ်နည်းအားဖြင့်
ရန်လုံလောက်မျှ
သူ့ကို
အသိအမှတ်ပြုခြင်း
မရှိခဲ့ပါချေ

တစ်ခေါက် ဆရာကိုယ်တိုင် ထပ်သွားရပြန်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူက ထ၍ မျက်နှာသစ်ရင်း သူ့ညီကို နှိုးသည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ထ၊တော့ကွ။ ဒီမှာ ဦးလေး စောင့်နေတယ်’ဆိုသော်လည်း ညီဖြစ်သူက မထ။ အစ်ကိုက စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အတွက် ‘ကဲကွာ၊ ငါ ဦးလေးနဲ့ လိုက်သွားတော့မယ်။ မင်းဘာသာ မင်း လာခဲ့ပေတော့’ဟု ပြောသည်။

‘အေး၊ ငါ့ဘာသာငါ လိုက်လာခဲ့မယ်။ ဘယ်အိမ်လဲ ပြောခဲ့’ညီက ဆိုတော့ အစ်ကိုက မြေပုံညွှန်းပေးလိုက်သည်။

‘ရန်လုံအိမ်ကွာ’
ဆရာ ဦးအောင်သင်း၏ အိမ်ပဲဖြစ်သည်။ ရန်လုံဆိုသည်မှာ ဆရာအိမ်

က ခွေးဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ အသံထွက်ပြီး မရယ်မိအောင် မနည်း ထိန်းထားလိုက်သည်။ ရန်လုံဆိုသည်က ကျွန်တော့်အိမ်က ခွေးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ ဦးအောင်သင်း ခေါ်တာကို မြင်ဖူးသည်။ ဘယ်အိမ်မှာ နေသည်ကို သိကြသည်။ သို့သော် ဦးအောင်သင်း သူ့ဘာသာ ဘာပဲလုပ်နေ သူတို့ စိတ်မဝင်စား။ သူတို့အိမ်ရန်လုံက ဦးအောင်သင်း နေသော အိမ်တွင် နေသည်မဟုတ်။ ဦးအောင်သင်းက ရန်လုံနေသော အိမ်တွင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။’

ကျွန်တော်သည် ဤစာပိုဒ်ကို စတင်လိုက်မိသောအခါ စာပေဟောပြောပွဲများတွင် ပြောတတ်သော ဆရာ၏ဟန်စာအမူအရာတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲပြော၍ ခြုံယောင်လိုက်မိပါသည်။ ဆရာက ဗိုလ်ခရီးဖုန်းရှေ့တွင် လက်ကိုပိုက်၊ ပန်းထမ့်မြင့်လိုက်ပုံ၊ ပြီး-

‘အောင်သင်း၊ မဟာဝိဇ္ဇာအဆုတ်စစ်။ ကျုပ်အထက်မှာ မျဉ်းကြောင်တောင် မရှိဘူး’ မာန်နှင့်ထန်နှင့် ပြောလိုက်ခဲ့ပုံ။ ဆရာတို့ခေတ်က မဟာဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ ထိုသို့ ပန်းမြင့်လောက်ပါလိမ့်မည်။ အဆိုပါ မဟာဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးအား အိမ်နီးနားချင်း ကလေးများက အသိအမှတ် မပြုခဲ့ပါချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရန်လုံလောက်မျှ သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

သို့သော် ထိုကလေးက ထိုသို့နှုတ်အသိအမှတ် မပြုခဲ့ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အင်မတန် မာနကြီးမည့် ထင်ရှားစာရေးဆရာကြီး၏ တုံ့ပြန်ခံစားလိုက်ရက တော်တော်ကို ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ အသံထွက်ပြီး မရယ်မိအောင် မနည်း ထိန်းထားလိုက်ပါသည်’ဆိုသော စာပိုဒ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်နေချိန်က သည်။ ဆရာ၏အိမ်ကို ‘ရန်လုံအိမ်’ဟု

ပြောလိုက်ခြင်းအား ခွင့်လွှတ်လိုက်ခြင်း
ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါ။ 'သြော်-
လေးလေး'ဟူ၍ နားလည်ပေးခဲ့ခြင်း
ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါ။ ကလေး၌
လည်းကောင်း၊ ခွေး၌လည်းကောင်း၊
အချက်အချာမရှိ ချစ်သော မျက်စိဖြင့်
သြော်လျက် ခံစားတုံ့ပြန်ခဲ့သော ဆရာ
မိစ္ဆာအကြည်စာတ်ကို သတိပြု
သိရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချက်ကို အောက်ပါစာပိုဒ်များ
မှ ဝိသုဒ္ဓိ သိသာထင်ရှားစေခဲ့ပါသည်။
ဦးအောင်သင်းဆိုသော လူကြီး
ဆရာ ရန်လုံက တစ်ပန်းသာနေတာ
လေးသည်။ ရန်လုံက သူတို့နှင့်အတူ
နေစားသည်။ ရန်လုံက မကိုက်တတ်။
လေးတွေက ခွစီး အပြီးဆွဲ ကစားနေ
သည့်လည်း ရန်လုံကိုယ်တိုင်က ပျော်
သည်။ သူတို့၏ အပေါင်းအသင်းဖြစ်
သည်။ (ဆရာက ကြည်ဖြူစွာ ဆက်၍
ပြောသည်)

'တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့
လမ်းလမ်းလမ်းလမ်းထဲရှိ ကလေးတွေသာမက
ရုပ်ကွက်တွင်း အခြားလမ်းတွေက
လေးတွေကလည်း ရန်လုံကို သိကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲတွင် မူလ
အနီး ကျောင်းကလေးတစ်ခု ရှိလေ
အရာ မုန့်စားကျောင်း ဆင်းပြီဆိုလျှင်
လေးတွေ ပြေးကြလွှားကြ လုပ်လျှင်
ရန်လုံကလည်း သူတို့နှင့်ရောပြီး ပြေး
ပြေးလွှားလွှား လုပ်တတ်သည်။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ကွက်ကလေး
ဆီရှိ ကလေးတွေ လောကမှာတော့ဖြင့်
ဦးအောင်သင်းထက် ရန်လုံက ပိုပြီး
ပျော်ကြီးသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။'
ဆရာသည် ကလေးအပေါ်၌
လည်းကောင်း၊ ခွေးအပေါ်၌လည်း
လည်းကောင်း ကြည်ဖြူနှစ်လိုသော မေတ္တာ
စိတ်အဖြစ် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့
အပြင် သူငယ်ငယ်၊ ကျောင်းသား
ကျောင်းပြန် လုပ်ရသော လမ်း၌ အိမ်ရှင်
မည်သူ မည်ဝါဟူ၍ မမှတ်မိနိုင်တော့
သည့်တိုင် 'ကြက်တူရွေးရှိသောအိမ်'နှင့်
'ခွေးကိုက်တတ်သောအိမ်'ကို သတိ

လူတိုင်းတွင်
သူနယ်နှင့်သူ
အောင်မြင်မှု
ရှိနေကြသည်ပင်
ဖြစ်ပါသည်
ကိုယ့်အတွက်လည်း
ကိုယ့်နယ်လေး
ရှိနေကြသည်ပင်
ဖြစ်ပါသည်
သူနယ်အတွက်
ဝန်မတိုတတ်လျှင်
ဘဝမှာ
နေပျော်စရာ
ဖြစ်ပါသည်
ထို့အပြင်
ရန်လည်း
လုံပါသည်

ကြီးစွာထား၍ မှတ်မိနေခဲ့သည်-ဟုဆို
သည်။

ထို့နောက်-
'ကလေးငယ်တို့၏ စိတ်ဝင်စားမှု
သည် သူ့အရွယ်နှင့် သူနယ်သာ ဖြစ်ချေ
သည်။ လူကြီးတွေမှာကော...'
လာပြီ။ လာပါချေပြီ။ အကယ်၍
စာဖတ်သူသည် ဆရာ ဦးအောင်သင်း
၏ စာပေဟောပြောပုံများကို နားစိုက်
တတ်သည့်အလေ့ ရှိသူဖြစ်မည်ဆိုလျှင်
ဆရာသည် သူ၏ ဟောပြောမှုအရှိန်
(Tempo)ကို 'လူကြီးတွေမှာကော'ဖြင့်
'တင်'လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သတိပြု
မိပါသည်။ ထိုသို့(မြင့်လိုက်)သည့်
ဆရာ၏ အသံကို ကြားယောင်မိပါ
သည်။ ပိုမိုလေးနက်သည့် အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို ဆုပ်ဖမ်း၍ ပြောတော့
မည်ဆိုလျှင် ဆရာက Tempoနှင့် အသံ

ကို မြင့်လိုက်တတ်ပါသည်။ ထိုအခါကျ
တော့မှ ဆရာ တကယ်ပြောလိုသော
အကြောင်းအရာသို့ ရောက်တတ်ပါ
သည်။

လူကြီးတွေ၏ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့်
နယ်ပယ်ကို ဆရာက ဤသို့ ဆိုသည်။
ဆရာက သူသည် ဝတ္ထု၊ ကဗျာ စသည်
ရေးသားခြင်းဖြင့် စာပေနယ်သို့ ရောက်
ရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စာပေ
ဆောင်းပါးများဖြင့် စာပေလောကသို့
ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်း
တွင် လူငယ်တိုင်းတက်မှုစာတွေ ရေးခဲ့
ကြောင်း၊ အဟော အပြောကောင်းသူ
စာရင်းသွင်းကြခြင်းကြောင့်လည်း ထိုက်
သင့်သရွေ့ မိတ်ကြားမှ၊ ကြိုဆိုမှုများ
ရခဲ့ကြောင်း ဆိုပါသည်။

'ကျွန်တော့်ဟောပြောပွဲ အစကို
ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်'ဟု ဆိုကာ
ဆရာသည် သူတို့၏ ဟောပြောရာသို့
မှာ မြသန်းတင့်၊ ချစ်ဦးညို စသော
တကယ်ထိတ်ထိတ်ကြုံတွေ့ချည်း ဖြစ်
ကြောင်း၊ သူတို့ကို လူတိုင်းသိကြောင်း၊
လူတိုင်း ချစ်ကြကြောင်း၊ ရောက်လာ
လိုက်သည်နှင့် အော်တိုရေးခိုင်းကြ၊ မိတ်
ဆက်ကြ၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းကြနှင့် ပိုင်း
ပိုင်းလည်နေပြီး 'အောင်သင်းကို ဘယ်
သူကမျှ သတိမထားကြ၊ အရေးမလုပ်
ကြ'ကြောင်း၊ သူက နောက်ဆုံးမှ ဟော
ရသဖြင့် အချိန်မှာ သန်းခေါင်နားကပ်
နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ပရိသတ်အချို့လည်း
ပြန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာကတော့
ဖြင့် ကျန်သမျှ ပရိသတ်ကိုသာ ဟောရ
ပြောရကြောင်း။

စင်စစ် ဆရာသည် မွေးနေ့တစ်
ရက်တွင် ကလေးများကို ဘဲသားဆန်
ပြုတ် တိုက်လိုသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်
လိုက်ခေါ်ခဲ့ပုံ၊ ကလေးတစ်ယောက်က
ဆရာ၏ အိမ်အား ရန်လုံအိမ်ဟု မြေပုံ
ညွှန်းပေးလိုက်ပုံ၊ ဆရာက မရယ်မိ
အောင် ထိန်းထားလိုက်ရပုံ၊ အဆိုပါ
မြေပုံညွှန်းကို ဆရာက ကျွန်ုပ်ကြည်ဖြူ
ပုံ၊ ကလေး၏စိတ်ဝင်စားမှုမှာ သူ့အရွယ်
နှင့်၊ သူနယ်နှင့်ဖြစ်သဖြင့် သဘာဝကျပုံ။

ထိုနေရာအထိ ဆရာသည် တစ်
ထစ်ပြီးတစ်ထစ်၊ ဆစ်၍ ဖြတ်၍ ယုတ္တိ
နည်းကျပြောလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။
ပြဿနာက ရန်လုံအကြောင်း
ပြောနေရာမှ ဟောပြောပွဲအကြောင်း
‘ဘယ်လိုရောက်’ သွားသလဲ ဆိုတာပဲ
ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို ဆက်စပ်ကူးပြောင်း
သွားသလဲ ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော်တို့သည် ထိုအချက်ကို သတိမပြု
လိုက်မိဘူးဆိုလျှင် ဆက်စပ်ကူးပြောင်းပုံ
ချောမွေ့ပြေပြစ်နေသောကြောင့်ဟု မှတ်
ယူရန်ရှိပါသည်။ ပြန်စစ်ကြည့်သော
အခါ ဆရာက သူ့ကို ‘အဟောအပြော
ကောင်းသူစာရင်းသွင်းကြခြင်းကြောင့်’
ဆိုသော ဝါကျကို ခုတ်းလေးသဖွယ်
ချလိုက်ပြီးနောက် ထိုခုတ်းပေါ်သို့ တက်
၍ ‘ကျွန်တော့်ဟောပြောပွဲအစကို ပြော
လိုက်ချင်ပါသေးသည်’ ဟူသော ဝါကျ
ဖြင့် နောက်ထပ်အကြောင်းအရာတစ်ခု
ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းပြောင်းပဲ ခုန်ကူး
သွားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါ
သည်။

ဆရာ ဦးအောင်သင်းသည်
‘အလျဉ်းသင့်၍ ပြောလိုက်ပါဦးမည်’၊
‘စကားကြံ၍ ပြောလိုက်ရပါဦးမည်’၊
‘သူ ပြောသောအခါ ဆရာ ဇော်ရှိကို
သွားပြီး သတိရလိုက်မိပြန်သည်’ ဆိုသည်
မျိုးဖြင့် အကြောင်းအရာတစ်ခုမှ တစ်ခု
သို့ ခပ်ပြောင်ပြောင် ကူးပြောင်းတတ်
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ‘မျက်စိရှေ့မှာ
ပဲ ဂုဏ်’ထားလိုက်သည်ကဲ့သို့ တစ်ခါ
တစ်ရံ ထိုသို့ ခပ်ပြောင်ပြောင် လုပ်လိုက်
ခြင်းက အလစ်အငိုက်တွင် လျော့ခနဲ
ပြေချောသွားတတ်ပါသည်။ ချိုမြိန်ပင်
နေတတ်သေးသည် ထင်ပါသည်။

ဆက်ပါမည်။ ဆရာသည် ဝတ္ထု
ဆရာ၊ ကဗျာဆရာ မဟုတ်သဖြင့် ဝတ္ထု
ဆရာ၊ ကဗျာဆရာများသို့နှယ် အရေး
တယူ ပြုမှုကို မခံရကြောင်း၊ ဟောပြော
ရာ၌လည်း နောက်ဆုံးမှ ဟောရာသဖြင့်
လက်ကျန် ပရိသတ်ကိုသာ ဟောရ
ကြောင်း၊ ဆိုပြီးနောက်-

‘ချစ်ဦးညိုက အလွန် အကင်းပါး

ကလေးတစ်ယောက်၏
စကားတစ်ခွန်းကို
အက်ဆေး
ဆရာကြီးတစ်ဦးက
လောကသဘာဝ
လူသဘာဝ
ဆိုသည်တို့နှင့်
နီးနွယ်ဆက်စပ်၍
‘တွေးပြ’လိုက်သော
အခါတွင်မူကား
သေးနပ်သည့်အရာမှာ
ကြီးကျယ်၍
သွားခဲ့ပါသည်
လောက်စာလုံးသည်
ကမ္ဘာလုံး
ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်

သည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုလည်း နား
လည်သည်။ ထို့ကြောင့် သူဟောပြောလို
နိဂုံးချုပ်ခါနီးလျှင် ‘ကျွန်တော်တို့ နောက်
မှာ ဆရာ ဦးအောင်သင်း ပြောပါလိမ့်
မယ်။ အလွန်ကို သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ ရသ
အလင်္ကာဆိုတာတွေကို နားထဲ ဆုပ်သွင်း
လိုက်သလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြော
တတ်တာမို့ စောင့်ပြီး နားထောင်စေချင်
ပါတယ်’ ဆိုတာမျိုး ပုံပုံပိုးပိုး ပြောသွား
လေ့ရှိသည်။ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ
ပါသည်။’

ကျွန်တော်သည်လည်း ကြည်နူးမိ
ကြောင်း ပြောလိုပါသည်။ ဆရာ၏
ဟောပြောပွဲများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ၊
ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်တော် နားထောင်ဖူး
ပါသည်။ ဟောပြောပွဲ မစတင်မီက
မည်သည့် စာရေးဆရာ၏ ပရိသတ်မဆို

ဟောပြောပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဆရာ
ဦးအောင်သင်း၏ ပရိသတ်ဖြစ်သွားပြန်
သည်။ ဆရာ၏ အဟောအပြောကောင်း
မှုကြောင့် ဆရာအနားမှာ ပရိသတ်အချင်း
ပိုင်းပိုင်းလည်သွားကြသည်။ (အထူး
ချစ်ဦးညိုကလည်း ဒီအချက်ကို ကျွန်
ကြည်ဖြူစွာ ရေးခဲ့ဖူးသည်။)

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ စက်ဝိုင်း
တစ်ခု ရေးဆွဲလိုက်သလို ဆရာ အ
မတန်လုပ်တတ်ပါသည်။ ဆရာ၏
အဆုံးသတ်သည် စက်ဝိုင်း၏အစဆီသို့
ပြန်ရောက်မှ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်စေ
ရှိပါသည်။

‘ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်က ရ
တိုင်းတွင် သူနယ်နှင့်သူ အောင်မြင်
ရှိနေကြသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို
အတွက်လည်း ကိုယ့်နယ်လေး ရှိနေပြန်
သည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူနယ်အတွင်း
ဝန်မတိုတတ်လျှင် ဘဝမှာ နေပျော်စရာ
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် ရန်လည်းလုံပါသည်။
ဤအပိုက်မှာ လန့်လောက်သည့်
ကောက်ချက်ဖြစ်သည်။

၃။
‘ထို့အပြင် ရန်လည်းလုံပါသည်’
ဝါကျကို အစားထိုး၍ ရနိုင်မည် မထင်
ပါ။ ဝတ္ထုမှာဆိုလျှင် အမြည်တည်းဆို
ပတ်မချက်သ်-ဟု ဆိုရပါမည်။ ဤ
ဝါကျမတိုင်မီက ဆရာစာ တစ်ပုဒ်ထဲ
သည် ‘စီးတိုင်ငယ်လည်း၊ သူအရွယ်မှာ
အရွယ်နှင့်’ ဆိုသည်မျိုးထက် မပိုပါ။
‘အလှဝန်တို့၊ မငြင်ငြိန်နှင့်၊ ဝန်တို့မှာ
မလှတော့ဘဲ’ ဆိုသည်မျိုးထက် ပိုမို
မလှပါ။

‘ရန်လုံ’ဆိုသော ခွေးတစ်ကောင်
ကို အကြောင်းပြု၍ ရေးသော စာတစ်
ပုဒ်တွင် အဆိုပါ ခွေးတစ်ကောင်၏
အမည်နာမဖြင့် လှပထိမိစွာ အဆုံးသတ်
လိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ရုတ်တရက် မမျှော်
မလင့် ရရှိလာသော အခွင့်အရေးဖြစ်
အနိုင်ပိုသွင်းလိုက်သော လျှပ်ကူးပြစ်
ကန်ချက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဖြင့် ရန်လည်း လုပ်ပါသည်။ ဆိုသော
အနက်အဓိပ္ပာယ်များစွာ ခိုတွဲ
ရပါသည်။

ဆရာစာသည်လည်း ပို၍ လှခဲ့ရ
ပါသည်။

ဆရာခေါင်းစဉ်က 'ရန်လုံအိမ်' ဖြစ်
ပါသည်။

၄။

'ရန်လုံအိမ်'ကို The Commerce
တောင် ဆရာက ဆောင်းပါးအဖြစ်
ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇွန်ပွင့် စာပေ
စု၍ ထုတ်သည့် စာအုပ်ကိုလည်း
ဆောင်းကောင်းနှင့် အခြားဆောင်းပါး
များ ဟုအမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာ
အိမ်တိုင်ဆောင်းပါးအဖြစ်ပဲ ရည်သန်
၍ ရေးသားခဲ့ပုံ ရပါသည်။

'လှလိုက်တာနှင့် ရသစာတမ်း
အယ်များ' စာအုပ်တွင် ဆရာ၏ ရသစာ
တမ်း-၃၁ပုဒ် ပါသည်။

ထိုစာအုပ်အမှာစာတွင် ဆရာက
ဗျာရှိ ဝိသစွာဖြင့် ဤသို့ရေးခဲ့သည်။

'တချို့စာတွေကို ကျွန်တော်က
စာတမ်းဟု မထင်။ ရေးစဉ်ကလည်း
စာတမ်း-ဟု အာရုံမပြုခဲ့။ ဆောင်းပါး
အဖြစ်သာ ရေးခဲ့သည်။ သူတို့ကတော့
စာတမ်းဟု ပြောကြသည်။ ဒီတော့ ဤ
စာအုပ်တွင် ဆောင်းပါးနယ်ဘက် လူနေ
သော စာလေးများကို တွေ့မိလျှင်
ဆောင်သင်းဟာ တပည့်တွေကို တယ်
စည်း အလိုလို ကံတာကိုး-ဟူ၍
ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြစ်တင်ကြပါ
တော့-ဟု တောင်းပန်ထားလိုက်ရပါ
သည်။'

ဤသည်ကို ထောက်ချင့်၍ ဆရာ
သည် အငြင်းပွားလာနိုင်သည်ကို ပါးနပ်
စွာ ရှောင်လွှဲခဲ့ဖူးလေရာ သူ့ဆောင်းပါး
ထို ကျွန်တော်က အက်ဆေးအဖြစ်
သိမှတ်ခံစားလိုက်ခြင်းအတွက် 'ကိုရင်
စာ၊ မင်း တယ်မိုက်သကိုး' ဟု ပြော
ထား ဖြောနိုင်ပါသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။
'နယ်နိမိတ်များ ကျိုးပျက်ခြင်းသဘော'
ထို ဆရာက ကျွန်တော်တို့ထက် ပို၍

သိမြင်နားလည်သူ ဖြစ်ပါသည်။

တင်ပြလိုသော အချက်တစ်ချက်
ရှိပါသေးသည်။

ရန်လုံအိမ် ဆိုသည်မှာ ဆရာတို့
နေသော လမ်းထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်
က အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သော
စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် သေးနပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ
သည်။ သို့သော် ကလေးတစ်ယောက်
၏ စကားတစ်ခွန်းကို အက်ဆေးဆရာ
ကြီးတစ်ဦးက လောကသဘာဝ၊ လူ
သဘာဝဆိုသည်တို့နှင့် နီးနယ်ဆက်စပ်
၍ 'တွေးပြ'လိုက်သောအခါတွင်မူကား
သေးနပ်သည် အရာမှာ ကြီးကျယ်၍
သွားခဲ့ပါသည်။ လောကစာလုံးသည်
ကမ္ဘာလုံး ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဆရာ ဇေယျ၏ 'ကောက်ရိုးနွယ်'
သည် ဘဝအားမာန်ကို ဆိုဖွဲ့သော စာ
တမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် မှတ်သားခဲ့ရပါ
သည်။

ကျွန်တော့် အက်ဆေးစာအုပ်တစ်
အုပ်၏ အမှာစာတွင် ဆရာ ဦးအောင်
သင်းက 'ရသစာတမ်း(ငယ်)'တွင် ကမ္ဘာ
လုံးအကြောင်းလည်း ရေးနိုင်၍ လောက
စာလုံးအကြောင်းလည်း ရေးနိုင်
ကြောင်း၊ စာရေးသူအဖို့ အလွန်တင်း
ကျပ်၍ အလွန်သွတ်လပ်သော စာပေမျိုး
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ကြောင်း 'ရေးခဲ့ဖူးပါ
သည်။

လောကစာလုံးအကြောင်း ပြောရာ
မှ ကမ္ဘာလုံးအကြောင်းအထိ ကောက်
ချက် ဆွဲပြလိုက်နိုင်သော အက်ဆေးမျိုး
ကို အခါခပ်သိမ်း တွေ့နိုင်သည် မဟုတ်
ပါ။ ရံဖန်ရံခါ ဖတ်ခွင့်ရသည့်အခါ ထူး
ထူးခြားခြား ဝိတိသောမနဿ ဖြစ်ရ
တတ်ပါသည်။

ခွေးတစ်ကောင်၏ အမည်နာမနှင့်
အိမ်သည် ထိုသို့သော အက်ဆေးတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပြီး ဆရာက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်-ဟု ထင်မြင်
ယူဆမိပါသည်။

■
မောင်ရင်မာကျောင်းကျန်း။

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာမန္တလယ်လမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဇုန်
၀၁-၃၉၈၂၂၀

အမှတ် ၃၀၇၊ ဧပြီ ၂၀၀၆

၁။

၁၁ နာရီတိုးတော့မည်ဖို့ အချိန်သည်
 မနက်ခင်းဘက်မှာ မရှိချင်တော့။
 နေ့လယ်ခင်းဟုဆိုရန်မသင့်သေးသော်လည်း
 ဝန်းကျင်၌ မနက်ခင်းတစ်ခု၏
 အငွေ့အသက်တို့ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်မျှပင်
 မရှိတော့ပါ။ ပဲ့ချိတ်မျိုးစုံ၊ ခရီးသွား
 စက်တပ်လေ့မျိုးစုံတို့သာမက ဟိုဘက်ကမ်း၊
 သည်ဘက်ကမ်းသို့ စုန်ဆန်ကူးခပ်လေသည့်
 စက်သမ္ဗန် အရောင်စုံ၊ ဆိုက်စုံတို့ဖြင့်
 ပုစွန်တောင်ဆိပ်ကမ်းသည်
 လှုပ်ရွှပ်ထွေးအသက်ဝင်နေ၏။
 ခပ်လှမ်းလှမ်းဘက်မှာ

ငါးဖမ်းသင်္ဘောငယ်လေးများ
 ကိုလည်း တွေ့ရသည်။
 တချို့သည် ကမ်းစပ်၌
 ဆိုက်ကပ်ထားလျက်၊ တချို့သည်
 ချောင်းထဲ၌ လူးလွန်လျက်။
 ဆိပ်ကမ်း၏တစ်ခုတည်းသော
 ယိုင်နဲ့နဲ့ သစ်သားတံတားတွင်
 မော်တော်ဟု ခေါ်ကြသည့်
 စက်တပ်လေ့အကြီးစားတို့၏
 ထိန်းချုပ်ဆွဲချည်ထားရာကြိုးတို့ဖြင့်
 ယှက်နွယ်လိမ်စွပ်နေသည်။
 ရန်ကုန်မြို့၏တစ်ဖက်ကမ်း၊
 သန်လျင်မြို့နယ်အတွင်းမှ ဖားကူး၊
 ဒေးစပ်၊ ပုဂံတောင်၊ သပြေကုန်း
 အစရှိသဖြင့် ရွာစဉ်အသွယ်သွယ်မှ
 ခရီးသည်တင် စက်တပ်မော်တော်တို့မှာ
 တစ်စီးမှတစ်စီးသို့ လူတစ်ယောက်
 လွှားခနဲ လွှားခနဲ လှမ်းတက်၍
 ရသည့်အနေအထားဖြင့်
 ပူးကပ်ယှဉ်တွဲလျက်၊
 လပြည့်ရက်နားနီးသည့်
 ရေထဲ၊ ရက်တစ်ရက်ဖို့
 နေ့လယ်မရောက်ခင်

မြစ်သံသရာပေါ်မှာ ရန်ချည်ဆန်ချည် မင်းမေ့မိမိ

ဒီရေက တက်ချင်ပြီ။ ဒီရေ
ကြောင့် ပူးကပ်နေသည့် မော်
တော်ယာဉ်တို့မှာ အိမ်နဲ့ အိမ်နဲ့
မြင့်ချည်နိမ့်ချည်ဖြစ်နေသည်။
တချို့ခရီးသည်တို့က စက်
လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေရာ
ယူနေကြပြီ။ တချို့က ဈေး
ဝယ်ကောင်းနေကြတုန်း။
စက်လှေဆိပ်ကမ်းသည် ပုဇွန်
တောင်ဈေး၏ နောက်ကျော
နှင့်ကပ်လျက်မို့ ခရီးသွား
တို့မှာ ဈေးဝယ်၍ကောင်းနေ
ကြတုန်းဖြစ်သည်။ ကမ်းစပ်
တွင်တော့ ကုန်တင်၊ ကုန်ချ
အလုပ်သမားတို့၏ အော်သံ
ဟစ်သံ။ ဘဲဥပြုတ်၊ ကြက်ဥ
ပြုတ်အပြင် ရာသီပေါ်သီးနှံ
တို့ရောင်းချကြသည့် ခေါင်း
ရွက်၊ ဗျပ်ထိုး၊ ခြင်းဆွဲ ဈေး
သည်တို့၏ အသံများဖြင့်
စည်ကားနေ၏။ ဈေးသည်
အချို့ကတော့ စက်လှေ
ပေါင်းမိုးတစ်ခုမှ အခြား
စက်လှေ၏ ပေါင်းမိုးတစ်ခု
ပေါ်သို့ ခုန်ပျံ့ကျော်လွှားကာ
ဈေးရောင်းနေကြသည်က
ဈေးသည်များနှင့်ပင် မတူ။
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလှမ်းကြည့်လျှင်
ပြေးခုန်ပစ်အားကစားသမား
များလိုလို၊ သိုင်းသမားများ
သိုင်းကျင့်နေကြသလိုလို။

စက်လှေ၏ ထိပ်ဦးပိုင်း
မှနေ၍ ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ဦး
ကျော်သာ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှ သစ်သား
တံတားနှင့် စက်လှေကို
ဆက်သွယ်ထားသည့် ကုန်း
ပေါင်ခေါ် သစ်သားပျဉ်ချပ်
ရှည်ပေါ်သို့ ခရီးသည်တို့
လှမ်းတက်လာမည့်အရေး
စိတ်က ဆောလျှင်နေသည်။
ခဏအကြာ၌ ခရီးသည်တို့
တက်လာကြသည်။ တစ်

ဦးကျော်သာ
ဟူသည်
သည်
ပတ်ဝန်းကျင်
သည်ကမ်း
သည်မြစ်ပေါ်တွင်
သက်တမ်း၏
သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်
စက်လှေသား
ဘဝဖြင့်
ကျင်လည်ခဲ့သူ
မနေ့တစ်နေ့ကမှ
မိုးကျရွှေကိုယ်
ပေါ်လာသည်
မဟုတ်

ယောက်၊ နှစ်ယောက်။ သို့
သော် ဦးကျော်သာ၏
'ကျေးဇူးတော်ဦး' စက်လှေ
ပေါ်ကိုဖြင့်မဟုတ်။ ဦးကျော်
သာ စက်လှေနှင့် တစ်စီး
အကျော်မှာ ယှဉ်ကပ်ထား
သည့် 'အနန္တမေတ္တာ' စက်
လှေပေါ်သို့သာ ခရီးသည်
တို့က တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်၊ ပြီးလျှင် တစ်
သုတ်ပြီးတစ်သုတ်။

'တောက်'
ဦးကျော်သာ စိတ်တွင်း
တက်တစ်ချက်ကို ခေါက်
သည်။ မိုးတွင်းဆိုသော်
လည်း မိုးရွာခါနီးအချိန် ပူနေ

သည့် မနက်ခင်း သာ နာရီ
နေသည် ဦးကျော်သာ၏
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ချွေးစက်
တို့ တတောက်တောက်
ကျခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ မခံ
ချင်စိတ်၏နောက်တွင် ယူ
ကျုံးမရခြင်းတို့ ကပ်ငြိ၏။
ဒေါသငွေငွေ၏ နောက်တွင်
စိတ်တွင်း အမှန်းတရားတို့
ပြည့်သိပ်တောက်လောင်သည်။
ဦးကျော်သာ ရပ်နေသည့်
ခြေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်
ယင်ချင်လာသဖြင့် စက်လှေ
ဦး၌ စိုက်ထားသည့် ထိုးဝါး
ကိုလှမ်းကိုင် အားပြုလိုက်ရ
သည်။

'တက်...တက်...
တက်... တက်ကြနော်။
တက်...တက်... တက်...
တက်ကြနော်။ ရေက တက်
နေပြီ။ ခ...ခ...ခ... ခဏ
နေရင် ဖော်တော် ထွက်တော့
မှာ။ ဟို...ဟို...ဟို...ဟို
အစ်မကြီး၊ ပေး...ပေး...
ပေး အထုပ်တွေ ကျွန်တော့်ကို
ပေး။ ကုန်းပေါင်ပေါ်က ချော်
ကျမယ်နော်။ သတိထား။
ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်
ထား'

အသံသည် ဦးကျော်
သာ၏ တူရူ မလှမ်းမကမ်းမှ
အဆက်မပြတ် ထွက်နေ၏။
ပြောသည့် အကြောင်းအရာ
ကတိုသော်လည်း စကားအစ
၏ ဝါကျတိုင်းအား အထစ်
ထစ်၊ အငေါ့ငေါ့ဖြင့် 'စံ့ရ
တတ်သည့် ထူးခန့်၏ အသံ
က ဦးကျော်သာအတွက်
တော့ ကျယ်လောင်ညံ့စွာ ပူ
ပြင်းနေ၏။ အော်ရင်း၊ ဟစ်
ရင်း၊ ဆွဲရင်းဖြင့် ထူးခန့်က
သွေစက်လှေဖြစ်သည့် 'အနန္တ
မေတ္တာ'ပေါ်သို့ ခရီးသည်

တို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယများထိုး
ပြေးတင်၊ ပြေးချလုပ်နေ
သေး၏။ မြင်နေကျမြင်ကွင်း
တစ်ခုဆိုသော်ငြား မြင်သည့်
အချိန်တိုင်းတွင် ဦးကျော်သာ
ဒေါသ မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်။

'သွားပြီ။ ဒီနေ့လည်း ငါ
စက်လှေက အခွံအတိုင်း ပြန်
မောင်းရတော့မယ့်သဘောပဲ။
ဒီကောင် ငါ့ကို ဖြတ်ခုတ်ထူ
ချေလား။ အင်းလေ... စက်
လှေပိုင်ရှင်က ပိုင်ရှင်လို မနေ
ဘဲ ဈေးသယ်၊ ဈေးဝယ်တွေ
ရဲ့ အထုပ်ကို ဈေးထဲထိ သူ
ကိုယ်တိုင်သွားထမ်းရတာနဲ့
လူမလိုက်ဘဲ ပစ္စည်းချည်စေ
မှာလိုက်ရင်တောင် သင်းထ
ဝယ်ပေးရတာနဲ့။ လုပ်တော့
စက်လှေပိုင်ရှင်၊ ဖြစ်နေတာ
က ကူလီ။ ငါကတော့ ရှင်း
တယ်ဟေ့။ ငါ့စက်လှေထိုး
တစ်ယောက်မှ မစီးရင်လည်း
နေကြ။ ကူလီလိုလို ကျွန်လို
လိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး'

ဦးကျော်သာအတွေး
ရှည်ရှည် အားတွေးရင်း
မျက်ဝန်းက ထူးခန့်သိသို့တစ်
ကျောပြန်ရောက်၏။ ထူးခန့်
က ဦးကျော်သာကို မြင်မိပုံ
ပင်မပေါ်။ အသက်နှစ်ဆယ်
ငါးနှစ်အရွယ် မည်းမည်း
အစ်အစ်၊ တုတ်တုတ်တို့တို့
ပုပြုပြု ထူးခန့်က တစ်ချိန်က
တပည့်ရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့
သည်ဟုပင် ဦးကျော်သာ
တွေးမနေချင်တော့ပါ။ အာ
ခေါင်ကိုပြန်ပြီးစူးမည့် လှံတို့
ကလည်း ဘယ်နားသွားသေး
နေသည်မသိဟု ဦးကျော်သာ
ဆက်တွေး၏။ ဦးကျော်သာ
စိတ်တွင်း ပဋိပက္ခတို့ဖြင့် ဖွဲ့
ထွေးနေသော်ငြား ဦးကျော်
သာ၏ မျက်နှာကမူ တစ်

ရည်ရွယ်ချက်များကို
သည့် Facebook,
နှင့် သူ၏ Friends
သို့မျှဝေနိုင်စရာ
ရည်ရွယ်ချက်များ ၁၂၇

အကြောင်းမရှိ။

ထူးခန့်၏ အားနည်းချက်မှာ စကားတစ်ခွန်းအတွက် ပထမဆုံး ပြောရသည့်အချိန်တိုင်းတွင် စကားတစ်လုံးအား တော်တော်နှင့် ထွက်မလာနိုင်အောင် ဆွဲအနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အရပ်နှင့်သူ ဇာတ်တော့ သဟဇာတကောင်းလှသည်ဟုဆိုရမည်။ ခရီးသည်တစ်ယောက်အား 'အစ်...အစ်...အစ်... အစ်မ၊ အ...အ...အ... အထုပ်'ဟု ပြောလျှင်ပင် 'ဟဲ့ ထူးခန့်ရဲ့ နင်က ငါ့ရဲ့ အထုပ်ကို ကျပြီးသယ် ပေးမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ရော အထုပ်'ဟု ခရီးသည်က ပြောပြီးလျက်သားဖြစ်ပြီ။ ကြာလျှင် တချို့သောလုပ်ဆောင်ချက်များတွင် ထူးခန့်အတွက် စကားပင် ပြောစရာမလိုဘဲ လုပ်ဆောင်မှုက ပြီးမြောက်၏။

တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပြဿနာတက်ဖူး၏။ ရန်ကုန်သို့ နေ့စဉ် ထွက်သည့် သန်လျင်မြို့နယ်ရွာများဘက်မှ စက်လှေတို့သည် အသွားအပြန်၌ အနည်းဆုံး ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်တော့ သန်လျင်ကမ်းနားဆိပ်မှာ ရပ်တန့်စေမိ။ သန်လျင်ကမ်းနားဆိပ်သည် ရန်ကုန် ပုဇွန်တောင်ကမ်းနားဆိပ်လို စည်စည်ကားကား မရှိသော်လည်း ရာသီပေါ်သီးနှံမျိုးစုံ၊ အကြော်မျိုးစုံ အစရှိသဖြင့် ရောင်းချကြသည့် ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်များစွာ ရှိ၏။ အဆိုပါ ဈေးသည်များစွာထဲမှာ မမွန်မ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

တပည့်ဟောင်း
တစ်ယောက်က
ပြိုင်ဘက်အဖြစ်
မြင်ပြင်ကျောမှာ
ဖြစ်တည်နေသည့်
ကိစ္စတွင်လည်း
မျက်စိမှိတ်ထား၍
ရေသလို
ရင်ဆိုင်
ယှဉ်ပြိုင်ပစ်
လိုက်၍လည်း
ရော
တငွေငွေ
တနံနံဖြင့်ပင်
ဦးကျော်သာ
ခံစား
နေခဲ့ရသည်မှာ
ကြာပြီ

လည်း ပါ၏။ မမွန်မ ဟုသည် နာမည်အရင်းတော့ မဖြစ်စကောင်း။ မွန်တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်မို့ စက်လှေဆိပ်မှာ နာမည်လွယ်လွယ်ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ ခေါ်သည်မှ အစပြုကာ နောက်ဆုံး၌ မမွန်မ ဟုပင် အမည်တွင်လေတော့သည်။ ကလေးတစ်ပြုနှင့် မမွန်မမှာ ကလေးတစ်ဖက်၊ ခြင်းတောင်းတစ်ဖက်၊ ဈေးတောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် လူပေသာယာနှင့်

ပင် တူလှသေးတော့သည်။ တက်တက်ကြွကြွဖြင့် လုပ်ရားနေတတ်သော်လည်း စက်လှေသမားတို့နှင့်တွေ့လျှင် အမြဲပင် ညည်းညူနေတတ်သည့် မမွန်မပင် ဖြစ်သည်။ သည်တန်းက ထူးခန့်က စက်လှေလိုက်သည်မှာ မကြာသေးသည့်အချိန်ရှိ မမွန်မနှင့်က သူ့အကြောင်းကို ယုံအကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ မဖြစ်သေး။
'အစ်...အစ်... အစ်... အစ်မက...တစ်... တစ်...တစ်... တစ်နေလုံးက...က...က... ကတော်' 'ဟမ်...ဟဲ့ မသာရဲ့။ ငါက တစ်နေလုံး ကတော်ကတော်ဖြစ်ရအောင် ကြက်လားဟဲ့။ ဦးကျော်သာ စက်လှေပေါ်က အကောင်မို့လို့ နင်ပါးမကွဲတာမှတ်၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေလို့လဲ'
သည်တန်းက ဦးကျော်သာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေ၍ပင် တော်သေးတော့သည်။
'တစ်နေလုံး ကတော်ကတော် အော်ပြီး ဥတော့တစ်လုံးတည်း' ဆိုသည့် စကားပုံကို ပြောချင်ကြောင်းအား အမိပွာယ်နှင့် ပါဦးကျော်သာ ရှင်းပြလိုက်တော့မှ မျက်စောင်းညိုညို တစ်ချက်ဖြင့် မမွန်မဘက်မှ ဒေါသကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းသွားခဲ့သည်။
ထူးခန့်နှုတ်က သွက်၍ မရသော်ငြား လက်ကတော့ သွက်၏။ စက်လှေစုန်ဆန်နေသည့် မြစ်ပြင်တစ်လျှောက် ဦးကျော်သာ စက်စောင်းနေသည့်အချိန်အတွင်း စက်လှေကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်

ပေးသည့် စက်လှေကြောင်းကြည့်တစ်ယောက်အဖြစ်သာမက စက်လှေကြောင်းကြည့်ရင်း စက်လှေ၏ နောက်ခံလေးအတွင်းမှာ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ကိစ္စကိုလည်း အလွန်စလို လုပ်လိုက်သေးသည်။ ရန်ကုန် ပုဇွန်တောင် ကမ်းနားဆိပ်မှာ စက်လှေရပ်ထားစဉ် အတွင်းမှာလည်း ဈေးဘဝါပြေးရင်း ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်အတွက် ဝယ်ခြစ်ကာ စက်လှေပေါ်ရောက်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်သေးသည်။ ဦးကျော်သာမှာ မိန်းမရှိသော်လည်း ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ရောက်သည့် အထိ သားသမီးမရှိ။ ထူးခန့်အရင် ဦးကျော်သာ၏ စက်လှေတွင် ထူးခန့်လို ထိုးဝါးကိုင်စက်လှေသမားများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မိန်းမရ၍ ဘာ၍၊ ညာ၍ ခေါင်းစဉ်မှာဖြင့် စက်လှေသမားတို့မှာ ဦးကျော်သာ၏စက်လှေ၌ နှစ်ပေါက်အောင်ပင် မမြဲလိုက်။ ထူးခန့်ကမူသာ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် မြဲလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ထူးခန့် စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်ပြီး အထိုင်ကျကတည်းက ဦးကျော်သာ၏ ဇနီးဖြစ်သူက ဦးကျော်သာနှင့်အတူ စက်လှေလိုက်ခြင်းကိစ္စကို မလုပ်တော့။ ရံဖန်ရံခါ၌သာ တစ်ခေါက်တလေ လိုက်တော့သည်။
'ငါတို့ စက်လှေသမားဆိုတာ အမိကက ဓနကြောင်းကို ကြည့်တတ်ဖို့ပဲ။ ရေစီးကြောင်းဟာ အင်မကုန်စိတ်ဝင်စားစရာ ငါးသောင်းတာ။ ရေတက်နဲ့ ရေကျ ရေ

မီးကြောင်းက စီးပုံချင်းက
 ထူတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေ
 ထက်ရေကျကလည်း ထွက်
 ကြည့်လို့ရတာပဲ။ ရက်ကို
 ခတ်နုတ်လိုက်ရုံပဲ။ မတ်ဆို
 အထဲတစ်မတ်ကို ပြောတာ။
 အထဲမတ်ပေါင်းရင် တစ်ကျပ်
 ဖြစ်တာပေါ့။ ရက်ကို မတ်
 နုတ်တယ်ဆိုတာ ဥပမာ လ
 ဆန်း ၁၂ ရက်ဆိုပါတော့။
 ၁၂ ရက်ကို ၁၂ မတ်နုတ်။
 ၁၂ မတ်ဆိုတာ ၁ နာရီလေး။
 အဲဒီတော့ လဆန်း ၁၂ ရက်
 အတွက် ရေတက်ချိန်ဟာ
 ၉ နာရီပေါ့။ အဲဒီလို။ ရေ
 ထက်လာရင် ဒီပုစွန်တောင်
 ချောင်းထဲက စပြီးထွက်။
 ထွက်တိတ်ပဲ။ ငါတို့စက်လှေ
 ခံရခြင်းကနေ ချောင်းကျဉ်း
 အထဲကိုရောက်တဲ့အချိန်
 ရေက အနေတော်ပဲ။ အဲဒီလို
 ချိန်ပြီး ငါတို့ စက်လှေသား
 အတွက် အလုပ်လုပ်ရတာ

ဦးကျော်သာ စိတ်ရှည်
 ထက်ရှည် ရှင်းပြနေချိန်
 အတွင်းမှာလည်း ထူးခန့်က
 စိတ်ဝင်တစား မှတ်နေတတ်
 ၏ ထူးခန့်၏မျက်ဝန်းများ
 အနီလက်တောက်ပလျက်။
 သူ သိချင်သည့် အကြောင်း
 အရာများအား အထစ်ထစ်
 အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်မေးနေ
 ထာသေးသည်။ ဦးကျော်
 သာတို့ နေထိုင်ရာနေရာသည်
 မြစ်တူးဆိုင် မြစ်ကြောင်းဖြစ်
 သည့် ပဲခူးမြစ်။ ပုစွန်တောင်
 ချောင်းနှင့် ရန်ကုန်မြစ်တို့၏
 အကြောင်းစီးဆင်းပုံက ရေ
 ထက်ရေကျချိန်တွင် ရှုပ်ထွေး
 ၏ ရေတက်ရေကျက ပြင်း
 နက်သည်ဟု မဆိုသာသော်
 အည်း မြစ်ကြောင်းသုံးခု၏
 ချိန်စုတ်တွင် လှိုင်းတို့က

က၊ဒေါင်းတစ်ကောင်၏
 အမြီးလို အထပ်ထပ်ဖြင့်
 အနောက်တောင်လေပင့်၍
 တိုက်လျှင် ရေစီးပုံက
 ကြောက်စရာကောင်း၏။ ရေ
 တက်ရေကျမရှိသည့်အချိန်ဆို
 လျှင်ဖြင့် မြစ်ပြင်သည်
 အကြည်ရောင် ကော်စေကြီး
 ကြီးတစ်ချပ် ဖြန့်ခင်းထား
 သည်နယ်။ ညီညီပြန်ပြန်။
 အိပ်ရေးပျက်နေသူများအတွက်
 ပစ်လိုပြီး အိပ်ပစ်ချင်စရာပင်
 ကောင်းလှသေးတော့သည်။

□

၃။

ဟေ့ကောင် ထူးခန့်
 ရေ...ဒီထက်ကောင်းတဲ့
 အခြေအနေတစ်ခု မင်းမှာ ရှိ
 လာရင်တော့ ဒီဘဝကို စွန့်
 လွှတ်ပစ်ဖို့ မတွေ့ဝေနဲ့။
 မင်း... အဝေးကြီးကို
 မကြည့်နဲ့၊ ငါ့ကိုပဲကြည့်။ ငါ
 မင်းသာသာအရွယ် အသက်
 အစိတ်လောက်ကတည်းက
 ငါ့အဖေရဲ့ စက်လှေသားဘဝ
 အမွေကို ရလိုက်တာ။ ဘယ်
 တော့မှ အဆုံးသတ်မလဲလို့
 ငါ့ကိုယ်ငါ မေးကြည့်ရင်တော့
 ငါ့အရိုး ငါ့မသယ်နိုင်တော့
 တဲ့အချိန်ကျမှ အဆုံးသတ်မှာ
 ပဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ရတယ်။
 ဒီအဖေက မွေးရင် ဒီသားပဲ
 ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ပုံသေနည်း
 ကြီးအတိုင်း ဘဝကို ရွေ့
 လျားနေရတာလည်း ဟုတ်
 တော့ ဟုတ်သေးဘူးကွ။ ငါ
 ဆိုရင်ကြည့်ကွာ တက္ကသိုလ်
 မှာ ဘွဲ့တစ်ခုလည်း ရခဲ့ပါရဲ့။
 ငါ့ရတဲ့ဘွဲ့ဟာ ငါတို့ခေတ်က
 ဆိုရင် ဌာနတစ်ခုခုမှာ အလုပ်
 တစ်ခု လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်
 လို့လည်းရနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့
 ငါ့မှာ ပုံစံခွက်ကြီးက ရှိနေ

တာလေ။ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်
 မယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဝါသနာ
 ပါတာက ပါတာပဲ။ ရုန်းမ
 ထွက်နိုင်တာကတစ်ကြောင်းပဲ။
 တစ်ခါတစ်ရံကျ သမားရိုးကျ
 ဘဝတစ်ခုဆိုတာ နေသား
 တကျဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နေ
 ပျော်ပေမဲ့၊ ငါ ဘာလို့များ
 အခြားလမ်းတစ်ခုခုကို စိတ်
 ကူးနေတောင် မလျှောက်ခဲ့တာ
 လဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်
 မေးမိတဲ့အခါကျ မချင့်မရဲ
 တော့ ဖြစ်မိသားကွ

“ဟာ...ဆ...ဆ...
 ဆ...ဆရာကလည်း ကျွန်
 တော်ကတော့ ဒီဘဝကို နှစ်
 သက်တယ်။ ဆ...ဆ...
 ဆ...ဆရာလိုမျိုး တစ်သက်
 လုံးဖြစ်ချင်တာ”

ထူးခန့်သည် တစ်ခါ
 တစ်ရံ၌ ဦးကျော်သာအတွက်
 မရှိမဖြစ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်။
 တစ်ခါတစ်ရံ တိုင်ပင်ဖော်ပြ
 ၍ တစ်ခါတစ်ရံကျ တပည့်
 ကောင်းတစ်ယောက်။ ဦး
 ကျော်သာနေသည့် သန်လျင်
 မြို့နယ်၊ သပြေကုန်းရွာသည်
 စက်လှေဆိပ်နှင့် အနည်းငယ်
 လှမ်း၏။ ထို့ကြောင့် စက်လှေ
 အတွက် စိတ်မချနိုင်ဘဲ စက်
 လှေပေါ်မှာ ဦးကျော်သာနှင့်
 ထူးခန့်က စောင့်အိပ်သည်
 သာ များသည်။ ရံခါများ၌
 သာ ညစောင့်ရှားပြီး ဦးကျော်
 သာ အိမ်ပြန်အိပ်တတ်လေ
 သည်။

ရွာ၏စက်လှေဆိပ်မှာ
 အိပ်သည့်ညမျိုး၌ စက်လှေ
 သားတို့သဘာဝ ဦးကျော်
 သာက တစ်ခွက်တစ်ဖလား
 ဖြင့် အညောင်းအညာ ဖြေ
 တတ်၏။ ထူးခန့်ကတော့
 ဦးကျော်သာအတွက် လိုအပ်

သည်များအား ဘေးမှ ပြင်
 ဆင်ပေးရင်း ဦးကျော်သာ
 အနည်းငယ် မူးယစ်လာသည့်
 အချိန်တွင်တော့ သူ သိလို
 သမျှအား ဦးကျော်သာအား
 မေးတတ်လေ၏။ အများ
 အားဖြင့်တော့ ထူးခန့် မေး
 သည်က စက်လှေတွေ
 အကြောင်း၊ စက်လှေလုပ်
 သားဘဝအကြောင်း။ ထို
 အခါ ဦးကျော်သာ၏ အာ
 လေးလျှာလေးအသံ၊ ထူးခန့်
 ၏ နုနုမူလ အထစ်ထစ်
 အငေါ့ငေါ့အသံများဖြင့်
 ‘ကျေးဇူးတော်ဦး’ စက်လှေ
 ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေစီးသံ
 ပင် မကြားရလောက်အောင်
 ဆူညံနေပြန်သည်။

‘ဆ...ဆ...ဆ...
 ဆရာ...ဆရာ ပြောနေကျ
 တိုင်းလုံးကျော်နှစ်ထပ်
 သဘောကြီး မြစ်ပြင်ကျယ်
 မှာနတ်တဲ့အကြောင်းနဲ့...
 ကျွန်...ကျွန်...ကျွန်...
 ကျွန်တော်တို့ရွာဘက်က စိန်
 မေတ္တာရှင် စက်လှေကြီးမြစ်ဝ
 မှာနတ်တဲ့အကြောင်းကို ပြော
 ပြပါဦးဆရာ’

‘ထူး...ထူး...ထူး...
 ...ထူးခန့်ရဲ့။ ဟကောင်ရ...
 မင်းကိုပြောရတာ ငါ တောင်
 မူးရင်း စကားထစ်လာပြီ၊
 ဟေဟေ။ ဘာ...တိုင်းလုံး
 ကျော်ကြီး နတ်တဲ့အကြောင်း
 လား။ မင်းကို ငါ ခဏ ခဏ
 ပြောဖူးတယ်လေကွာ။ မုန့်
 တိုင်းမိတာလည်း မဟုတ်၊
 လှိုင်းမိတာလည်း မဟုတ်၊
 အိုးထည်နစ်နစ်တယ်ဆိုတာ။
 အိုးထည်နစ်နစ်တယ်ဆိုတာ
 ကတော့ သဘောဝမ်းဗိုက်
 ပေါက်ပြီး ရေပင်၊ ရေများလာ
 တော့ နစ်။ ဒါကို မင်း

သိသားပဲ။ လူပေါင်းမြောက်
မြားစွာ ရေနစ်သောကုန်ကြတဲ့
သင်္ဘောနှစ်တိုက်စွာကို မင်းက
ဘာလို့ ခဏ၊ခဏ သိချင်နေ
ရတာလဲဟ...အေး။ ငါ
တောင် အဲဒီတုန်းက လူငယ်
ဘဝရှိသေးတာ။ သေသေချာ
ချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။
နေ့စမ်းပါဦး ထူးခန့်ရ။ သန့်
လျင်တံတားကြီးမဆောက်ခင်
ရန်ကုန်နဲ့သန့်လျင် ခရီးသည်
တင် နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး
တွေ ပြေးဆွဲနေတဲ့အချိန် ငါ
တို့လို စက်လှေလေးတွေက
သူတို့တွေနဲ့ လွတ်အောင်
ဘယ်အချိန် ထွက်ရတယ်၊
ဘယ်လိုမောင်းရတယ်ဆိုတဲ့
ပညာပါပါ မေးခွန်းမျိုးကျ
တော့ မင်းက မမေးဘဲ၊ တစ်
ခါလာလည်း သင်္ဘော
မှောက် လူသေ.... အေး...
နောက်တစ်ခေါက်လာလည်း
ဒီအကြောင်း။ ဘာလို့ ခဏ
ခဏ သိချင်နေရတာတုံးဟ’
ဦးကျော်သာက ပြော
ရင်း ထူးခန့်ပန်းအား ခပ်ပြင်း
ပြင်း လှမ်းပုတ်၏။ ပြီးလျှင်
ယိုင်နဲ့ သွားသူ မှာလည်း
ဦးကျော်သာပင်ဖြစ်၏။ ခဏ
ကြာလျှင် နေရာတွင် ခွေ
ခေါက်ခေါက်ပုံပန်းသဏ္ဌာန်
ဖြင့် ဦးကျော်သာ တရူးရူး
အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ကြားဖူး
ပါလျက် ထူးခန့် ဆက်ကြား
ချင်သည့် သင်္ဘောနှစ်မြှုပ်
ခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲများ
အကြောင်း ယခင် သိထား
စိတ်တစ်ခုဖြင့်ပင် ဆက်
စဉ်းစားရတော့မည်။ ထူးခန့်
စိတ်ဝင်စားသည်မှာ သင်္ဘော
နှစ်မြှုပ်ခြင်းအကြောင်းအရာ
သက်သက်တစ်ခုတည်း
မဟုတ်ပါချေ။ အိုးထည်နှစ်

ရက်ကို
မတ်နုတ်တယ်
ဆိုတာ
ဥပမာ
လဆန်း ၁၂ ရက်
ဆိုပါတော့
၁၂ ရက်ကို
၁၂ မတ်နုတ်
၁၂ မတ်ဆိုတာ
၃ နာရီလေ
အဲဒီတော့
လဆန်း
၁၂ ရက်နေ့
အတွက်
ရေတက်ချိန်ဟာ
၉ နာရီပေါ့

နှစ်သည်ဆိုသည့် သင်္ဘောတို့
အကြောင်း။ ပြီးလျှင် ဝမ်း
မိုက်ပေါက်ပြီး နှစ်ခုသည်ဆို
သည့် ‘စိန်မေတ္တာရှင်’လို
စက်လှေတွေအကြောင်း။
ထူးခန့် သိချင်ပါသည်။
‘ဒီထက်ကောင်းတဲ့
အခြေအနေတစ်ခု ကြိုလာရင်
တော့ ဒီဘဝကို စွန့်လွှတ်ပစ်
ဖို့ မတွေ့ဝေခန့်’ဆိုသည့် ဆရာ
စကားအား ထူးခန့် ပြန်ကြား
ယောင်၏။
ဒီထက်ပိုကောင်းမည့်
ဘဝတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်း
ဖို့ထူးခန့်မှာ အတောင်အလက်
တွေစုံနေရမည်။ ပြီးလျှင်

အပျံ့သင်ရမည်။ အဝေးကြီး
သို့ရောက်ရန် အမြင့်ဆုံးသို့
တက်ပြီး ပျံနိုင်ကာမှ တန်ကာ
ကျမည်။ ထူးခန့် တွေးနေ
သည်။ စက်လှေပေါ်မှာ စီး
အိမ်လေးမှိုတ်လိုက်ပြီမို့ စက်
လှေဝန်းထဲတွင် မှောင်နှင့်
မည်းမည်း။ စက်လှေပြင်ပ
တွင်တော့ စိမ့်ညနေသည့်
ပုရစ်တို့၏ အော်သံများ။ စက်
လှေနံဘေးသို့ ရိုက်ခတ်နေ
သည့် ရေလှိုင်းငယ်တို့၏
ဝိုးဝိုးပွက်ပွက်အသံများ ဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်
ဆိတ်မနေပါ။
အမှောင်ထဲမှာ ခြင်တို့
တဝီဝီပျံနေသည်မို့ ဆရာ
အတွက် ခြင်ထောင်ထောင်
ပေးပြီး စက်လှေဦးသို့ ထူးခန့်
ထွက်လာခဲ့သည်။ နှင်းစက်
တို့ ဖျန်းပက်ထားသည့် စက်
လှေကျောပြင်ပေါ် ခြေချော်
မကျရန် သတိထား နှင်း
တက်ရင်း စက်လှေဦးမှာ ထူး
ခန့် ထိုင်လိုက်သည်။ ဆောင်း
ညလေသည် အသွေးအသား
ထဲ အတိမ်မိုဝင်အောင် အေး
စက်နိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း
ကြမ်းရှုရှု ဆောင်းလေရှိင်း၏
အပွတ်အတိုက်ခံ ထူးခန့်၏
မျက်နှာပြင်မှာဖြင့် အေးစက်
စက်ဖြစ်နေသည်။
‘ဟေ့ကောင် ထူးခန့်ရ၊
ဘဝဆိုတာ ရပ်တန့်လို့ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ အခု မင်း
အတွက် စဉ်းစားခိုင်းတာက
လည်း ကိုကျော်သာကို
သစ္စာဖောက်တာမှ မဟုတ်
တာ။ လူဟ... ထူးခန့်ရ။
တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း
ကို ကြံဆနေရတယ်။ ဘယ်
လောက်ပဲ အနံ့မရှိ၊ အရောင်
မရှိတဲ့ ပန်းမျိုးဖြစ်နေပါစေ၊

ကိုယ်ပိုင် ပွင့်လန်းခွင့်တော့
ရှိရမယ်လေ။ မင်းလည်း
ကိုကျော်သာစက်လှေမှာလုပ်
လာတာ သုံးလေးနှစ်ထက်
မနည်းဘူး မဟုတ်လား။ ပြီး
တော့ မင်း ကိုကျော်သာဆိုတာ
ပညာလာသင်နေတာ ငါတို့
သိပါတယ်ကွာ။ မင်းက
လောလောဆယ်မှာ စက်လှေ
တစ်စီး အပိုင်ဝယ်နိုင်တဲ့
အခြေအနေ မဟုတ်ဘူးဆိုစေ
မဲ့ မင်းမှာ အခြေမဲ့အနေမဲ့
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါတို့
လည်း သိနေတာပဲ။ ဟေ့
ကောင်ရေ...သူများဆီမှာ
အလုပ်လုပ်ရတာကတော့
ဘယ်လောက်ပဲကောင်းတယ်
ပြောပြော၊ နာမည်သာ မျှိုးစုံ
ရှိရင်ရှိမယ်။ ကျွန်က ကျွန်ုပ်’
ထူးခန့်နှင့် ဆွေးနွေးမျိုးစပ်
တော်သလို တစ်ချိန်က
ဦးကျော်သာတို့ကဲ့သို့ပင် စက်
လှေလိုက်ဖူးခဲ့သည့် ဦးကြီးမြ
အောင်၏ စကားများအား
ထူးခန့် ပြန်ကြားယောင်လာ
သည်။ အမေကလည်း
အခြားဆွေမျိုးတွေဆီမှ ပိုက်
ဆံလိုက်ချေးနေပြီဟုပင်
ထူးခန့် သိရသည်။ သက်
ပြင်းတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်မီ
ပြန်သည်။ ခပ်နွေးနွေးသက်
ပြင်းငွေတို့သည် အေးစက်
စက်ဆောင်းငွေကြားမှာ ရုတ်
ခြည်း ဓပျောက်သွားလေ
မလား။ မသေချာပါ။ အသစ်
လျှောက်လှမ်းဖြစ်မည့် ဘဝ
တစ်ခုအတွက် စိုးရိမ်နေမီ
သည်မဟုတ်။ ဆရာ...။
နှစ်များစွာ ဆရာနှင့်အတူ
တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ်
ရှိနေလေပြီးခါမှ...။ လတ်
လှေ၏ကိစ္စအဝဝအတွက်
ဆရာ မျက်နှာသို့၍ရသည်

အခြေအနေတစ်ခုသို့ ရောက်
ပြီးခါမှ...။ ဒီထက်ကောင်း
တဲ့တဝတစ်ခုကို ကြိုလာခဲ့ရင်
တော့... ဆိုသည့် ဆရာ
စကားတစ်ခွန်းအား ခွန်အား
အဖြစ် အထပ်ထပ် ပြန်စဉ်း
စားနေမိသည်။

စက်လှေထဲမှ ဆရာ
ထောက်သံက လှေဦးထိပ်သို့
ဝင် တစ်ချက်တစ်ချက်ပျံ့
လွင့်ရောက် ရှိလာသည်။
မြင်ပတွင် တိတ်ဆိတ်မနေ
သော်ငြား အမှောင်ထုရင့်ရင့်
ထကြီးစိုးနေပြီ။ သည်ည
အတွက်ကတော့ဖြင့် ထူးခန့်
အိပ်၍ရမည် မထင်တော့ပါ။

□

၄။
‘တောက်...ငှက်ပျော
ဇွတ်နဲ့ ငှက်ပျောခိုင်မှည့်
အောင် အအုပ်ခံလိုက်ရတဲ့
အဖြစ်ပဲ။ ကျွန်ကိုကျွန်လို
သာထားပြီး ယုံမိခဲ့ရင်တောင်
ထစ်ဖက်ပဲ ကန်းမှာ။ အခု
ထာက ကျွန်ကို သားသမီးလို
ထားခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ငါ
မှာ စုံလုံးကန်းပြီ’

ဦးကျော်သာစိတ်တွင်း
မှ ရေရွတ်နေမိသော်လည်း
စကားသံတို့ကတော့ နှုတ်
ဈားမှ ထွက် ကျမလာ။
‘သစ္စာ’ ဆိုသည့် စကားစု
အကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်
ထွေးမိနေသေးသည်။ ထူးခန့်
အရင်ရှေ့မှာလည်း စက်လှေ
အကူများစွာ ကြုံခဲ့ဖူးပါ
လျက်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ဖြင့် ဦးကျော်သာ၏အရိပ်
အောက်မှထွက်ခွာသွားပါလျက်
ထူးခန့်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်
တည်းမှ မကြုံခဲ့ရ။ မိန်းမ
ထူလို့ပါဆရာ၊ လယ်ထဲမှာ
စဲလုပ်တော့မှာပဲပါ ဆရာ အစ

ရှိသဖြင့် ဦးကျော်သာအရိပ်မှ
ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြခြင်းသာ။
ပြီးလျှင် ထူးခန့်ကဲ့သို့ လေး၊
ငါးနှစ်လောက် ဦးကျော်သာ
ထံမှာ အလုပ်လုပ်ကြသည်
ဟူ၍ မရှိစဖူး။

‘ဒါ...ငါ့ဆီမှာ နှစ်ရှည်
လများ ပညာတွေလာယူပြီး၊
ငါ့ရဲ့ ထမင်းလုတိုက်ဖြတ်
ခုတ်တာ’ဟု မကျေမချမ်း
ရွတ်နေမိသေးသည့်အောက်တွင်
‘ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမ
လဲ’ဟု အတွေးမျှင်ကိုလည်း
ဆက်၍ တွေးထားပြီးပြီ။
တွေးမိသည့်အတွေးမျှင်တို့
သည် လွယ်လွယ်နှင့် မပြတ်
နိုင်။ တစ်နံ့တစ်လျား ရှည်
မျောနေသည်။

စက်လှေအသစ်၊ စက်
လှေပိုင်ရှင်အသစ်တို့၏ရောက်
၌ စက်လှေခသည်လည်း
အသစ်ဖြစ်အောင် ထူးခန့်က
လုပ်ဆောင်လိုက်သောကြောင့်
ဖောက်သည်တို့သည်လည်း
စက်လှေအသစ်ပေါ်တွင်သာ
တရုန်းရုန်းနှင့် ရှိတော့သည်။
မူလ ယူထားသည့် ခရီး
စရိတ် စက်လှေခထက် ထူး
ခန့်ကလျော့ယူ၏။ ပထမ
တွင် ထိုကိစ္စကို ဦးကျော်သာ
မသိသေး။ ထူးခန့်၏ စက်
လှေပေါ်တွင်လိုက်ပါကြသည့်
သူများဆီမှတစ်ဆင့်လည်း
ဦးကျော်သာ၏များဆီသို့ ထို
ကိစ္စက ရောက်မလာ။

အမှန်တကယ်တွင်
ထူးခန့်စက်လှေတစ်စင်းနှင့်
စပ်ပြီးခွဲထွက်ခင်ကတည်းက
ရွာနီးချုပ်စပ် ချောင်းရိုးတစ်
လျှောက်မှ စက်လှေအသွား
အပြန်စီးကြသည့် ခရီးသွား
တော်တော်များများမှာ ထူးခန့်
နှင့်သာပန်သင့်ကြသည်

ချည်း။ ခရီးသည် ကိစ္စ
လောက်တော့ ဦးကျော်သာ
ကလည်း ဝင်ပါစရာမလိုဟု
သဘောထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ယခုတော့... အဆိုပါခရီး
သည်များမှာ ထူးခန့်၏
‘အနန္တမေတ္တာ’စက်လှေပေါ်
တွင် တရုန်းရုန်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။
ဦးကျော်သာ၏ ဆွေမျိုးမျိုးစပ်
တော်သူများနှင့် မိတ်ဟောင်း
ဆွေဟောင်း လူကုန်တံ တချို့
သာ ဦးကျော်သာ၏ ‘ကျေး
ဇူးတော်ဦး’ စက်လှေပေါ်မှာ
ရှိတော့သည်။ လက်လုပ်
လက်စား ဈေးသွား၊ ဈေး
ဝယ်တော်တော်များများက
တော့ စက်လှေခလည်း
သက်သာသော ထူးခန့်၏
စက်လှေပေါ်သို့ အလျှိုအလျှို
ရောက်ကုန်ကြပြီ။

ရပ်တန့်ပစ်၍ မရစ
ကောင်းသော အရာမှန်သမျှ
အား မူလ လုပ်ဆောင်မှုထက်
ပို၍ပြင်းသောအရှိန်တစ်ခုဖြင့်
လုပ်ဆောင်ရန်သာ ဦးကျော်
သာ တတ်နိုင်တော့သည်။
မောင်ဝင်း ဆိုသည့် စက်လှေ
အကူဟောင်းယောက်ကို ငှား
သည်။ ထူးခန့်ယူသည့် ဈေး
ထက် မပိုသည့် ခရီးစရိတ်
ကို ယူသည်။ ဦးကျော်သာ
၏ဘက်မှ ထူးခန့်အား ပြိုင်
ဆိုငံမှုဟု အဓိပ္ပာယ်သက်
ရောက်ခြင်းလည်း မရှိစေရ။

‘အမယ်လေး...ဦး
ကျော်သာရေ... မနေ့က
သိလား။ ဒီသန်လျင်ကမ်းနား
မှာ ဦးကျော်သာရဲ့စက်လှေ
အလာကိုစောင့်နေတဲ့ ခရီး
သည်တစ်အုပ်ကို ဒီကို စက်
လှေ အရင်ဆိုက်လာတဲ့
ထူးခန့်က ဘာပြောလဲ သိ
လား။ နောက် စက်လှေက

တော်တော်နဲ့ လာမှာမဟုတ်
ဘူးတဲ့။ ဒီစက်လှေပေါ်
တက်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်
အထုပ်တွေ ဆင်းသယ်ပြီး
သူ့စက်လှေပေါ်ကို ပွေ့မချီရုံ
တစ်မည်ပဲ ခေါ်တင်သွားတာ
လေ။ လူက စကားထစ်နေ
လို့၊ မဟုတ်ရင် ဒီမြစ်ပြင်ကို
တောင် ရောင်းစားမယ့်ရပ်။
ဆရာကို ကာပြန်နေတာလေ၊
ဘယ်တော့အာခေါင်လဲစူးပြီး
သေနေမလဲမသိဘူး။ စောင့်
ကြည့်ရသေးတာပေါ့...’

ဦးကျော်သာ သန်လျင်
ကမ်းနားဆိပ်သို့ စက်လှေကပ်
တိုင်း ဈေးသည် မမွန်မ၏
တစ်နေ့တစ်မျိုး မရီးရသည့်
စကားတွေကို ကြားနေရ
တတ်သည်။ ‘စက်လှေ
ထောင်ပြီး အကြွေးရှင်တွေကို
လုပ်ကျွေးနေတာလေ’ ဆို
သည့် စကားများကိုလည်း
ကြားရတတ်သေးသည်။
‘စိတ်သဘောထား ဒီလောက်
ကောင်းတဲ့ ဦးကျော်သာက
ခွင့်လွှတ်လည်း ငရဲကတော့
နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ဟူသည့်
ပိုပိုသာသာ စကားများကို
လည်း ကြားရ၏။ သိမူ၊
မသိမူ နှစ်ခု ခွန်တွဲ အားပြိုင်
လျက် အဇ္ဈတ္တတစ်ခုအား ဦး
ကျော်သာ ချုပ်ကွယ်ထားရ
သည်မှန်း မမွန်မ မသိ။
မသိ။ မသိ။ မည်သူမျှ မသိ။

တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဦး
ကျော်သာနှင့် ထူးခန့် ထိပ်
တိုက်တိုက်ကြပြီ။ သည်တုန်း
က ပုခွန်တောင်ကမ်းနားမှာ
စက်လှေနှင့်သစ်သားတံတား
ဆက်သွယ်ထားရာ ခနော်နီ
ခနော်နီ ကုန်းပေါင်တံတား
အဆင်းတွင် ဖြစ်၏။ ဦးကျော်
သာက စက်လှေပေါ်မှ အမှတ်

စာမျက်နှာ (၂၄၀) သို့...

ဦးနုက ပြည်သူလူထုက
 ရွေးချယ်ထားသည့် တရားဝင်အစိုးရ
 ၎င်းကို အာဏာပြန်အပ်ရန်နှင့်
 ၎င်းကို သမ္မတတင်မြှောက်ပေးမည့်အကြောင်းအကြံပြုသည့်
 ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကို (၄)နှစ် အုပ်ချုပ်ကြည့်ပါ မဟောဗိမြိုင်က
 ၎င်းတို့နိုင်ငံရေးသမားများကို အာဏာပြန်အပ်ရန်ပြောပါသည်။
 မြန်မာ့နိုင်ငံခြားရေးနှင့် သမိုင်းရေးသား သခင်တင်မြ(ပညာစာ)တို့ကတော့
 အာဏာပြန်အပ်ရန်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းဦးဆောင်မှုကို
 အုပ်ချုပ်လက်ခံပါကြောင်း ပူးပေါင်းပြီးတာဝန်ပေးတာ
 လုပ်ဆောင်ပါမည်ဟု တင်ပြလိုက်ပါသည်။
 အထက်ပါအကြံပြုချက်များကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းမှ
 ဖော်ပြပြီး ၎င်း၏တပ်မှူးများအား
 ဦးနု ဦးဆောင်မှုကို ရည်ညွှန်းကာ ဒီတော်ကြီးတွေက
 အာဏာပြန်အပ်တာဟုလည်းဆို
 ပြောကြားခဲ့ကြသည်။ ဟိုအခါမှာတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက
 အာဏာပြန်အပ်တာကို အာဏာပြန်အပ်တာဟု
 ပြောကြားခဲ့တာကို အာဏာပြန်အပ်တာဟု ဆိုချက်ပေးပါသည်။

(တော်လှန်ရေးကောင်စီလက်ထက်)

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်များ

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသူ
မာလိန်မူးတင်စုးစိန်

ထွက်ပြီ

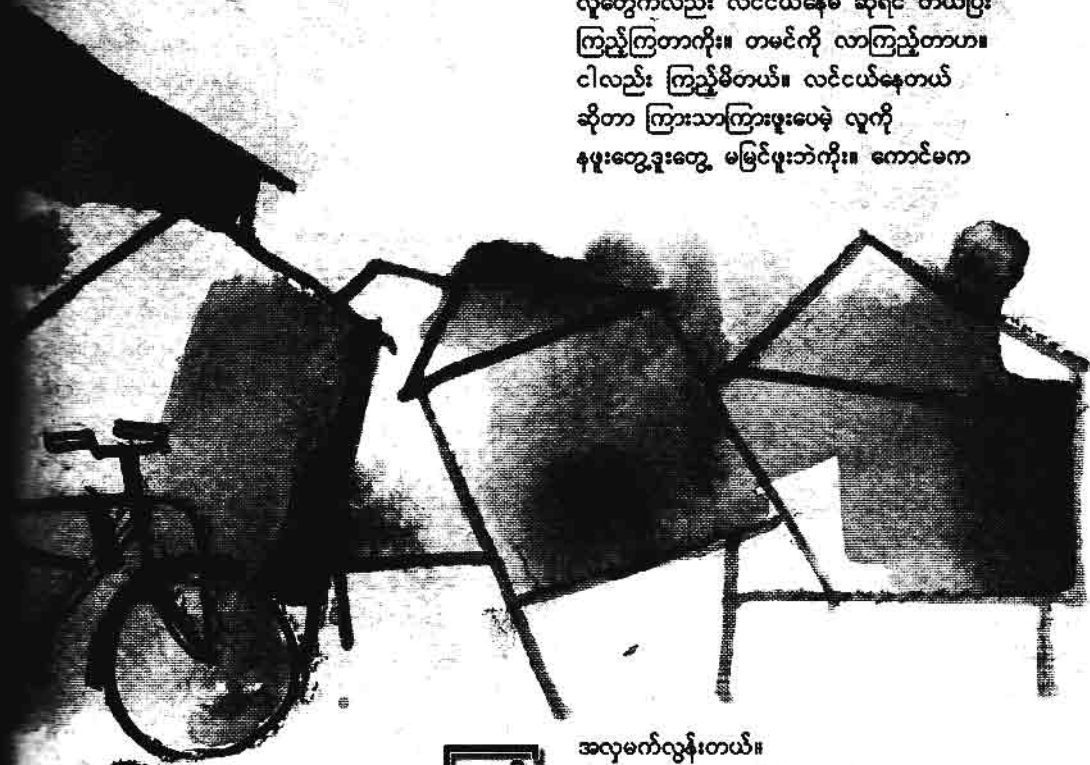
ဖြန့်ချိရေး

မိုးကျော်စာပေ

(၃၀၅-၃၈၇) ဗိုလ်ချုပ်လမ်း(ရွှေတုံသာလမ်းနှင့် ၂၀လမ်းကြား) ပန်းဘဲတန်းဦးလမ်း ရန်ကုန်
 မူရင်း ၀၉ ၇၃၀ ၂၀၀၁ ၀၉ ၇၃၂ ၄၂၁၇ ၀၉ ၇၃၈၈၃

ဆိုင်အတွင်း အောက်ပါအတိုင်း
 ဆွေးနွေးကြလေသည်။
 'ငါ့အမြင်ကတော့ လင်ငယ်နေတယ်ဆိုတာ
 လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးကွ။ တို့အရှေ့ပိုင်းက
 ခင်ထားအေးကို ကြည့်ပါလား။ လင်ကလည်း
 ရိုက်ပြီဟေ့ဆိုရင် တကယ့်ယောက်ျားအသား
 အစွမ်းပြပြီး အသံမထွက်နိုင်အောင် ရိုက်တာပဲ။
 ရိုက်လည်း ရိုက်ရိုက်ပဲ။ အချိန်တန်တော့
 လင်ငယ်နေတာပဲကွ။ ပထမတော့
 ရှက်ပြီး အိမ်တွင်းပုန်းနေသေးတယ်။
 လူတွေကလည်း လင်ငယ်နေမ ဆိုရင် တယ်ပြီး
 ကြည့်ကြတာကိုး။ တမင်ကို လာကြည့်တာဟ။
 ငါလည်း ကြည့်မိတယ်။ လင်ငယ်နေတယ်
 ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးပေမဲ့ လူကို
 နဖူးတွေဒူးတွေ မမြင်ဖူးဘဲကိုး။ ကောင်မက

သူ့အကြံ

မာနီ၊ ကောင်လုံးဖြနီ၊

တစ်နေ့။
 မိုးကြီးလေကြီး ဟည်းဟည်း ထ၍
 ရွာသမိုက်၊ အချိန်သည်
 ညနေစောနေသေးသဖြင့် ဘဦးတို့တစ်သိုက်
 ယစ်ယမကာဆိုင်သို့ မချီတက်မီ
 သုံးယောက်သား ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့်
 သူတို့စိတ်ကူးထဲမှ မိန်းမများ မျောက်မ၊ထား
 လင်ငယ်နေခြင်းအမှုကိစ္စအား လက်ဖက်ရည်

အလှမက်လွန်းတယ်။
 သူ့သားသမီးတွေထက် သူ့ကိုယ်သူ
 ပိုချစ်တာက အဓိကပဲကွ။
 လူ မမိခင်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 ဘယ်နှယ်ညာနှယ် ပြောနေဆဲနေတာမှ
 ညံ့နေတာပဲ။ ငါ့ သူ့မျှာ မဟုတ်ဘဲ
 စွပ်စွဲခံနေတယ်တောင် ထင်တာ။
 ဒီလိုမှန်း သိက္ခာ...'
 ဘဦးက ရေဆွေးခွက်ကို မ၊ပြီး
 တမင်ဆောင့်ချလိုက်သည်။
 တင်မောင်စိုးက ဆက်သည်။
 'မိန်းမတွေ လင်ငယ်နေတာ လင်ကြီးက
 အခရာပဲ။ များသောအားဖြင့်
 ငါတွေဖူးသလောက်တော့ လင်ကြီးတွေက

ချစ်လွန်းတာချည်းပဲ။ စော
စောသန်းဆိုရင် ကဲ သူလင်
မှာ ဘာများပြောစရာရှိလို့
လဲ။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာ
ရှိတယ်။ ဒီကောင်မ အိမ်
ထောင်ကျတော့ ဆယ်လေး
နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကလေး
နှစ်ယောက်ရှိပြီးမှ အပျိုဖြစ်ရ
တာ။ သူ့ယောက်ျားက သုံး
ဆယ်ကျော်နေပြီ။ ငါ ထင်
တာကတော့ လင်ယူစောမိလို့
နောင်တရပြီး လင်ငယ်နေမိ
သလား မသိဘူး။ လင်က
တော့ လိုလေသေးမရှိထား
တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်
ရေးသူခဆိုတာ ငယ်လွန်းရင်
ဘာမှနားမလည်ဘူးနေမယ်။
သူ့ဘဝကို သူ ပျင်းနေမှာပဲ။
ယောက်ျားက ပိုက်ဆံရှာပေး
တယ်။ သွားစရာရှိရင် သွား
တယ်။ သူ့မှာ ကလေးနှစ်
ယောက်နဲ့ ဘာများပျော်စရာ
ရှိလို့လဲ။ လင်က ဒါတွေ မသိ
ဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမ ရည်းစား
ထားချင်တဲ့အရွယ်ရောက်လာ
ပြီဆိုတာ သိဖို့ကောင်းတယ်
ကွ။ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ
ထင်ရာစိုင်းလို့ရသေးတာကိုး။
စောစောသန်းဟာ အချစ်ကို
မတွေ့ခဲ့ရရှာဘူး။ တကယ်
တွေ့တော့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရ
မှန်းမသိဘဲ လင်ငယ်ထားတဲ့
ဘဝကို ရောက်ရော...

ဘဦးက စကားဆိုလာ
ပြန်သည်။

'မိန်းမတစ်ယောက်
ဟာ လင်ငယ်နေပြီဆိုတာနဲ့
အရေးကြီးဆုံးက မိုက်ဖို့ပဲကွ။
ဘယ်သူတွေ တားတား လုပ်
မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရဲရတယ်။
တောက်... ခင်ထားအေး
ဟာ သတ္တိရှိတယ်။ ဒီလောက်
လူတွေ စောင့်ကြည့်နေတဲ့

အိမ်ထောင်ရေး
သူခဆိုတာ
ငယ်လွန်းရင်
ဘာမှ
နားမလည်ဘူး
နေမယ်
သူ့ဘဝကိုသူ
ပျင်းနေမှာပဲ
ယောက်ျားက
ပိုက်ဆံ
ရှာပေးတယ်
သွားစရာရှိရင်
သွားတယ်
သူ့မှာ ကလေး
နှစ်ယောက်နဲ့
ဘာများ
ပျော်စရာရှိလို့လဲ
လင်က
ဒါတွေ မသိဘူး

ကြားက လင်ကြီးကို ပစ်ပြီး
နေရတယ်။ ဘယ်သူမှ ဂရု
မစိုက်တဲ့သဘောပဲကွ။ သူက
လင်ငယ်နေပြီဟုဆိုတာနဲ့ စွဲ
စွဲမြဲမြဲ ကျင့်တော့တာပဲ။ ဒီ
လောက် အရိုက်ကြမ်းတဲ့
ယောက်ျားမျှာ ငိုယိုပြီး
တောင်းပန်တာတောင် မရ
တော့ဘူး။ တော်ရုံသတ္တိနဲ့
ဖြစ်မလားကွ။ ခင်ထားအေး
ဟာ ဘာများလုပ်လို့လဲ။ ကိုယ်
လုံးကိုယ်ပေါက်ကြည့်ပျော်စွ
ပျော်ရှိတာလေးနဲ့ လင်ငယ်နေ
ပုံတယ်။ ငါ ပြောသလို မိုက်
ရဲလို့ပဲ နေမယ်...နော်'

ဘဦးက သူ့စကားကို
ထောက်ခံပေးပါရန် ကျန်လူ
နှစ်ယောက်အား ခေါင်းငဲ့ကာ
မေးရင်း အဖြေကို စောင့်နေ
သည်။ တင်မောင်စိုးက အင်း

ဟု ခပ်တိုးတိုး သဘောတူ
၏။ သိန်းဝင်းကမူ ခေါင်းကို
တညိတ်တညိတ် လုပ်နေသည်။
သဘောတူခြင်းတော့ မဟုတ်။
တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်
ဟန်ဖြင့် ညိတ်နေခြင်းပင်။
သူ ဘာပြောချင်နေသနည်း။
ဒီလိုကွ ဟု သိန်းဝင်း
က အစချီသည်။ မေးစရာကို
လက်ဖြင့် ပွတ်ခြေရင်း တွေး
တွေးဆဆဖြင့် ဖြည်းဖြည်း
ပြောလာတော့သည်။

'အိမ်ကက ပတ်ဝန်း
ကျင်ကွ။ အဲဒါ အိမ်ကလို့ ငါ
တော့ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ မိန်းမတွေဟာ ရှက်
တတ်ကြတယ်လေ။ ဟုတ်
လား၊ ရှက်တော့ကွာ တော်ရုံ
တန်ရုံကိစ္စမျိုးမှာ အထင်မြင်
သေးမှာ ကြောက်ကြတယ်။
အဲဒါကိုက လင်ငယ်နေဖြစ်
တဲ့ ပြဿနာပဲ။ မိန်းမဆိုတာ
အရွယ်ရှိပြီဆိုပါတော့ ကွာ၊
ဟုတ်လား လင်နဲ့သားနဲ့ နေ
နေရပေမဲ့ ငယ်ရုတ်ရှိတဲ့ မိန်းမ
တွေဟာ တစ်ခါတလေတော့
ဘာရယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့ ကွာ
ပျော်သလိုလို၊ ပြက်သလိုလို
သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့
တွေ့မိဖူးမှာချည်းပဲ။ အဲဒီမှာ
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်
လိုတိုက်ခတ်သလဲဆိုတာ လာ
ပြီ။ သောက်တင်းပြောပြီး
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပုံကြီးချဲ့
တတ်တဲ့သူတွေရှိရင် တော်ရုံ
တန်ရုံ မိန်းမတွေမဟုတ် နေရင်း
ထိုင်ရင်း လင်ငယ်နေရတဲ့
ဘဝကို ရောက်တော့တာပဲ
ဟေ့။ များသောအားဖြင့်
အလံ့ရှားလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမ
လေးတွေနဲ့ ပေါင်းမိရင် ဘာမှ
မဟုတ်ရဘဲ လင်ငယ်နေဖြစ်
တော့တာပဲ။ ငါ့မှာ အေးခင်နဲ့

ပတ်သက်ပြီး...အင်း...'
သုံးယောက်စလုံး
တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။
သိန်းဝင်းက သက်ပြင်း
ရှည်ကြီး ချ၏။ ဘဦးက
ဘယ်လိုလဲဟူသော အကြည့်
ဖြင့် တင်မောင်စိုးအား ကြည့်
နေသည်။ တင်မောင်စိုးက
မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပင့်လျှက်
အသာနေဟု အရိပ်အကဲဖြ
လာသည်။ ဘဦးက မနေ။
'အေး၊ ဒီကိစ္စကို ငါ
လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
သိချင်နေတာ ကြာပြီ။ မအေး
ခင်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘာလို့မယူဖြစ်
ကြတာလဲ'

ဘဦးက အားတက်သ
ရော မေးသော်ငြား သိန်းဝင်း
က ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း
သက်ပြင်းကြီး ချပြန်ထေ
သည်။ မအေးခင်သည် သိန်း
ဝင်း၏ ငယ်ရည်းစားဖြစ်ခဲ့
သည်။ ကျောင်းသားဘဝမှ
ချစ်ခဲ့ ကြိုက်ခဲ့ ကြသည်မှာ
မညာရုံတစ်မည်ဖြစ်ကြသည်။
ယနေ့ မနက်ဖြန်မှာပင် ယူကြ
တော့မလို့လဲ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ ကွဲ
ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က သိန်း
ဝင်း အသက်ပင်သုံးဆယ်ခွဲနီး
ခဲ့ပြီ။ မအေးခင်တစ်ယောက်
ကောက်ကာငင်ကာ ရေနံဘက်
မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့်လက်ထပ်
သွားခဲ့တော့သည်။ သုံးနှစ်
ကြာသောအခါ ဆိုက်ကား
ဆရာတစ်ယောက်နှင့် လိုက်
ပြေးပြန်၏။ မအေးခင် ဤသို့
ဖြစ်မည်ဟု မည်သူမျှ မယူ
ကြည်။ ခများမှာ အနေအေး
၏၊ ရိုးသား၏၊ သဘော
မနောက ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်
၏။ ရုပ်ရည်မှာလည်း ခေယု
သည်မဟုတ်။ အချိုးအသက်
အရိုးအပေါက်ဖြင့် သဘောပင်

ကြည့်ကောင်းလှသည်မှာ
နိဗ္ဗာန်တစ်သိန်းကို အလှူ
ထားနိုး ရပ်ရေးရွာရေး ကိစ္စ
တို့၌ ဝတ်ပေးစားပေးဆို
သည့် မအေးခင် ဘယ်လိုဝတ်
ခဲ့မလဲ အကဲခတ်ကြသည်
မည်ပင်။ သို့သော် အရာရှိ
တော်တစ်ယောက် ဘဝမှ
တစ်ကားဆရာနှင့် လိုက်ပြေး
ခြင်းကို မည်သို့နားလည်ရ
မည်နည်း။ လင်ငယ်နေရန်
မည်သို့ ဖန်လာသနည်း။

‘ငါ မပြောချင်ဘူးကွာ၊
အေးခင်ဟာ သက်သက်မဲ့
အေးခင် လူဖြစ်လာရတာကွာ၊
မိန့်တုန်းက ညားသင့်လျက်
အေးခင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ဖိနပ်
အစုံရန်ကြောင့်...ဟွန်း၊
အလဆိုတာ ဆန်းတယ်ကွာ။
အေးခင်တစ်ယောက် ဘာ
ဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့
အလမှာ ခဏခဏ ဆုံတာပဲ။
အေးခင်လည်း မေးတယ်။ သူ
မည်သည့် အဆင်ပြေနေတယ်။
ဆိုက်ကားတောင် ငါးစီး
ထားက ထောင်ထားတာ
ပဲ။ သူလင်ငယ်ကလည်း
သူသဘောချည်းပဲ။ မင်း
ဘာ...’

ဘဦးစကားကို ကြား
တော့ သိန်းဝင်းတစ်ယောက်
ရုန်းဝါးဝါးဖြစ်သွား၏။ မင်း
ဘာသိလို့ လျှောက်ပြောနေ
တာလဲ။ အဓိက စိတ်ချမ်းသာ
စွာ။ သူ့အကြောင်းကို မင်း
တို့ ငါ့လောက် မသိပါဘူး
ဧည့်ဟု ပြောလာသည်။

‘ငါ မြင်တာတော့
မအေးခင် စိတ်ချမ်းသာနေ
တယ်။ ဝလို့ လှလို့ ဟေ့။
ထလေးများများယူမှ ဖြစ်
မယ်တဲ့။ နောင်တစ်ခေတ်မှာ

မိန်းမ
တစ်ယောက်ဟာ
လင်ငယ်နေပြီ
ဆိုတာနဲ့
အရေးကြီးဆုံးက
မိုက်ဖို့ပဲကွာ
ဘယ်သူတွေ
တားတား
လုပ်မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ရဲရတယ်

စီးပွားရေးတိုးတက်လာရင်
သားသမီးများများရှိတဲ့ လူ
တွေ ကောင်းစားမှာတဲ့။ ငါ့ကို
တောင် မင်း လမ်းစဉ်တို့
မလိုက်နဲ့။ စောစောစီးစီး အိမ်
ထောင်ပြုတဲ့။ သူ ရှာပေးမယ်
လို့တောင် ပြောသေးတယ်’

‘ဒါကတော့ မင်းအမြင်
ကိုး။ မင်း ငါ့လောက် မသိ
ပါဘူးကွာ’

သိန်းဝင်းက ဇွတ်တ
ရွတ်ပင် ခေါင်းမာနေပြန်၏။
ထို့နောက်-

‘ငါနဲ့ သူနဲ့ မယူဖြစ်တာ
ငါ့အမေ မှာလိုက်တဲ့ဖိနပ်
ကြောင့် ဟေ့ ရှင်းပြီလား။
မြို့ထဲကို လူကြိုလို့ မှာလိုက်
တော့ လူကြိုက အေးခင်နဲ့
လမ်းကြားပေးလိုက်တယ်။
အဲဒါကွာ သူ့တူမလေးက

ခရီးသွားခါနီးဖို့ မပြောမဆို
ဘဲ ယူသွားတာဟေ့။ ငါ့အမေ
က အဲဒါကို စည်းမရှိကမ်းမရှိ
ကောင်မ၊ ဘာညာနဲ့လုပ်တော့
အေးခင်က စိတ်နာသွားတယ်။
နောက် အရာရှိနဲ့ ညားတယ်။
အဲဒီမှာ သူ့ဘဝဟာ ပိုဆိုး
တော့တာပဲ။ သူ့လူကြီးက စာ
ပေသမားကြီးကွာ။ အင်မတန်
ဖီစာကြောင်တာတဲ့။ အားပြီ
ဆိုတာနဲ့ ငါနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာတွေ
သမုတ်နေတာပဲတဲ့။ စား
လည်း ဒီစကား၊ အိပ်လည်း
ဒီစကား။ တစ်ခါတလေ လူ
ကြားသူကြားထဲလည်း စွတ်
ပြောတာတဲ့ကွာ။ အေးခင် ဘာ
လုပ်လုပ် သင်္ကာမကင်းတွေ
ဖြစ်နေရော။ ငါကလည်း
မိန်းမ မယူသေးတော့ ပြော
ကွက်ပေါ့ကွာ။ တကယ်တော့
ငါနဲ့ အေးခင်က နေတတ်ပါ
တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြိုက်ခဲ့ကြတာပဲကွာ၊ တစ်
ယောက်ခု ကွာရောက်အောင်
တစ်ယောက်က ဘယ်လုပ်ပါ
မလဲ။ လမ်းတွေရင်တောင်
ဘာသိဘာသာ နေပေးလိုက်
ကြတာပဲ။ ငါ ထင်တယ်ကွာ၊
အဲဒီလို နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်
ခဲ့ကြိုက်ခဲ့ပြီးရင် မညားကြတဲ့
အခါ အမြဲတွေ့နေမြင်နေမယ်
ဆိုရင် ဘာစိတ်မှ မဖြစ်ကြ
တော့ဘူး။ လူတွေက ဇာတ်
လမ်းတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ကြည့်
ပြီး လျှောက်ထင်နေတာကွာ။
တကယ်သိမ်းရည်းစားတွေ
မညားဘဲ ပြန်တွေ့ကြရင် ရယ်
စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ကလွဲပြီး
ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။
အဲဒါ ငါတော့ လက်တွေ့ပဲ။
ဒါပေမဲ့ သူ့လူကြီးက ဖိုးဖီစာ
ကြောင်ကြီးဆိုတော့ ငါတို့
အနေတည်လေလေ ပေါက်

ကရ စွပ်စွဲလေလေပဲ။ အေး
ခင်ခမျာ ငါကလည်း ဘာသိ
ဘာသာလုပ်တယ်။ သူ့လင်က
လည်း နေ့တိုင်းစွပ်စွပ်ခတ်
နေတော့ နောက်ဆုံး...အေး
လေ...သူ အဆင်ပြေနေရင်
ပြီးတာပဲကွာ...။ သူ ဒီမှာ
မနေတော့တာဘဲ ကောင်းပါ
တယ်။ တို့ပတ်ဝန်းကျင်က
သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ နည်းနည်း
လေး မျက်စိနောက်ပြီဆိုတာ
နဲ့ လင်ငယ်နေတယ် စွပ်စွဲချင်
နေကြတာ။ အပျိုလေးတွေ
ခဏလေးနဲ့ လင်နောက်လိုက်
တာလည်း တို့ပတ်ဝန်းကျင်
ပါးစပ်ကြောင့်ပဲ။ အခု ငါ
ဟာငါနေတာတောင် အေးခင်
ကြောင့်လို့ ပြောခံရသေးတယ်။
အသားလွတ်ကွာ’

သိန်းဝင်းစကားဆုံး
တော့ တင်မောင်စိုးက လေ
သံတိုးတိုနဲ့-

‘ခင်ထားအေးကို သူ
လင်ကြီးက ငွေစုဖို့ ပိုက်ဆံ
ပေးလိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ
ဟုတ်လား’

ဘဦးက ရယ်သည်။
ဤအရေးအရာ၌ သူသည်
ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူဖြစ်၏။
သို့ပြင် ကျွမ်းဝင်လွန်းလှသူ
ဖြစ်၏။ ခင်ထားအေး လင်
ငယ်မနေခင်ကပင် ဘဦးနှင့်
ရင်းနှီးသည်။ ငွေပေး ငွေယူ
ပင် မကင်းကြ။ အကြောင်း
မှာ ခင်ထားအေးတို့စုပေါင်း
ငွေစုသော ဘုံအဖွဲ့တွင် ဘဦး
က အချိုးကျ ပါဝင်ထားသည်
ကိုး။ ငွေစုသူများမှာ စုစု
ပေါင်း ဆယ်ခြောက်ဦးရှိ၏။
တစ်နေ့လျှင် ငါးရာကျပ် ထည့်
ဝင်စုဆောင်းကြပြီး ၁၀ ရက်
လျှင် တစ်မိနစ်၍ ငွေစုကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုကွ’

ဘဦးက လုံချည်ကို ပြင်ဝတ်ရင်း တက်ကြွသော မျက်နှာထားဖြင့် စကားပလ္လင် ခံတော့သည်။

‘ငါတို့က ခင်ထားအေး လင်ငယ်နောက်လိုက်တော့ သူလင်ကြီးက တရားစွဲမှာပဲ လို့ထင်တာ။ မစွဲဘူးကွ၊ ကွာ ပေးလိုက်တယ်။ ငါတို့တောင် မယုံဘူး။ ခင်ထားအေးကို သူက ခဏခဏ ရိုက်တာ ကိုး။ အခုလည်း တွေ့ရာ သန့်ရှင်း ဓားမဆိုင်းလို့ တွက် ထားတာ။ အလကားပဲ။ သူ လင်ကြီးက အိမ်ငှားခတောင် ပေးသလိုလို ကြားသေးတယ်။ လင်ငယ်ကတော့ စားနိုင် သောက်နိုင်ဆိုပေမဲ့ ဆိုင်ကယ် ဆိုင်မှာ အကူကွာ၊ တစ်နေ့ တစ်ထောင်လောက်ရတာ။ အဲဒီတော့ ခင်ထားအေး ဈေး ရောင်းရရော။ ကဲ ကုန် ခြောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ဘယ်က ငွေရင်းရသလဲ။ သူ မှာစုငွေက နေ့စဉ်ထည့်ရသေး တယ်။ ဘယ်က ငွေရမှာလဲ။ သူလင်ကြီးကမပေးလို့ ဘယ် သူက ပေးမှာလဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က သူလင်ငယ် နေ မကောင်းတော့ နားကပ်ချွတ် ရရော။ အဲဒါ ဟိုလင်ကြီး ခမျှာ သနားလွန်းလို့ ငွေနှစ် သောင်း လာပေးတယ်။ ပေး ပေးတဲ့ လူကတော့ ငါပဲ။ ခင်ထားအေး လင်ငယ်နေတာ မြတ်တောင် မြတ်သေးတယ်။ သူလင်ကြီး အထောက်အပံ့နဲ့ ကွ။ ပင်စင်စား လင်ငယ်နေ နည်းလို့ခေါ်မလား မသိဘူး။ ငါ့လခွေး...ဒီလိုမှန်းသိကွ’

သိန်းဝင်းက မရမလှ ဟန်ဖြင့် မျက်နှာမဲ့လိုက်၏။

သူက
လင်ငယ်နေပြီဟေ့
ဆိုတာနဲ့
စွဲစွဲမြဲမြဲ
ကျင့်တော့တာပဲ
ဒီလောက်
အရိုက်ကြမ်းတဲ့
ယောက်ျားခမျာ
ငိုယိုပြီး
တောင်ပန်တာဆောင်
မရ တော့ဘူး။

တင်မောင်စိုးက စကားဆက် ပြန်သည်။

‘အေးကွ၊ စောစော သန်း လင်ငယ်နောက်လိုက် တုန်းကလည်း သူလင်ကြီးက အမှုမဖွင့်ဘူး။ တော်တော် တော့ ဆန်းတာပဲကွ။ တချို့ ဆို အိမ်က ဆင်းသွားတာနဲ့ သတင်းစာထဲ ထည့်ပြီး ကြေ ညာတော့တာပဲ။ လက်ခံပြား ယောင်းရင် ဘယ်နှယ်ညာ နယ်နဲ့ စုံနေတာပဲ။ လမ်း တွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်ပုံ လောက်အောင်ပဲ။ တကယ် ငါတို့ မြင်ရတဲ့ဟာတွေကွ တော့ လင်ကြီးတွေက တရား မစွဲပါလား။ အဲဒါ ဆန်းနေ ရောကွ’

သိန်းဝင်းက အေး ဟု ထောက်ခံချက်ပေးသည်။ ထို့

နောက်-

‘...ဟုတ်တယ်။ ငါ လည်း ဒီကိစ္စကို အံ့သြနေ တယ်။ လင်ကြီးတွေ တော် တော်များများဟာ ဘာကြောင့် တရားမစွဲတာလဲ။ ဂုဏ်လား၊ သဘောထားကြီးတာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟန်ဆောင် တာလား။ တစ်ခုခုပဲ ပြောရ တော့ ခက်တယ်။ ပါးစပ်က သာ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြော ချင်ပြောတာမျိုး။ တကယ် ကိုယ့်မိန်းမ လင်ငယ်နေပြီဆို တော့ ပျော့သွားတဲ့ လူက ခပ်များများကွ။ နောက်ပြီး တော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမတော် တော်များများဟာ မိန်းမ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လင်ငယ် မျိုးကို ပိုရွေးတယ်ကွ။ လူပျို တို့ ခြောက်ပြစ်ကင်းယောက်ကွီး တို့ဆိုရင် ရှောင်ကြတယ်။ ဒါ လည်း ဆန်းတာပဲ...’

‘အင်း၊ ဟုတ်ပဲ။ မအေး ခင်က မင်းကိုမှ လင်ငယ် လာမနေဘဲ’

ဘဦးက နောက်လေ သည်။ သို့သော် မည်သူမျှ မရယ်ကြ။

‘အေးခင်က တခြား မိန်းမတွေနဲ့ မတူဘူးကွ။ တချို့ဆို သတင်းထွက်ပြီးတဲ့ လင်ငယ်နဲ့ပဲ လိုက်သွားကြ တာ။ အေးခင်ကျတော့ တစ် မျိုးပဲ။ ငါကလည်း ဒါမျိုး အားမပေးတော့၊ မဖြစ်မနေ လင်ငယ်နေပြလိုက်ရတာ နေ မယ်’

‘ကဲ၊ မအေးခင်က မင်း ကို အခု ပေါင်းမယ်ဆိုရင် ကော။ သူလင်ငယ်ကလည်း ကွာပေးမယ် ဆိုပါတော့...’

‘ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ

သူလင်ငယ် အပြစ်မခံနိုင်ဘူး’

‘အေးလေ၊ မအေးခင် က အစကတည်းက ဒါကို သိလို့ပေါ့၊ ရှင်းနေတာပဲ’

‘အိုကွာ၊ ဟိုတုန်းက တစ်မျိုးလေ၊ သူကမှ မပြော ဘဲဟာ’

‘ဟာ လင်ငယ်နေချိ လိုက်အော်ပြောနေရမှာလား ဆိုက်ကားဆရာက မအေးခင် အခြေအနေကို ရိပ်မိတယ်။ မင်းက မရိပ်မိဘူး။ ဒါပဲ။ မိန်းမတွေ လင်ငယ်နေတာ အဲဒါပဲ။ ရိပ်မိတဲ့လူနဲ့ တွေ့ရင် ပါတာပဲ၊ နော်ကွာ’

ဘဦးက သူ့စကားကို တင်မောင်စိုးအား ထောက်ခံ ချက်တောင်း၏။ တင်မောင် စိုးက ပြန်မေး၏။

‘ကဲ သိန်းဝင်းက ထာ ပါတော့။ ခင်ထားအေးက မင်းကို ခေါ်ရင်ကော’

‘ဟေ’

ဘဦး၏ ‘ဟေ’ မှ အထိတ်တလန့်ဟေ ဖြစ်၏။ မျက်ကလဲဆန်ပြာပင် ဖြစ် သွားတော့သည်။

‘ငါ...ငါလား၊ ခင် ထားအေးက ဆိုရင်...’

‘ခွေးသား၊ နေမယ် မနေ ဘူးပဲ ဖြေကွာ...’

‘ဒါတော့...ဒါကတော့ ကွာ သူလင်ကြီးက ငါ့ဆို ထောက်ပံ့ဦးမှကိုး’

ဟု အားပါးတရအခြေ ပေးလိုက်ရင်း အရက်ဆိုင်သို့ ဦးတည်ချီတက်သွားကြတော့ သည်။

မာနီတောင်လုံးပြန် မှတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမျိုးသမီးအတွက် အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြရန် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၍လည်းကန်တော့ခံတော်မူပါ

ဥပဒေရေးရာနှင့်ဆက်သွယ်
ရန်အခမဲ့ဖုန်းနံပါတ်
၀၉-၅၅၀၁၁၁၁၁၁၁၁
သို့ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

နန္ဒဂါဠာအင်းဝ

ပြုံး၍လည်း ကန်တော့ခံစားမှုပါ
ရယ်၍လည်း ကန်တော့ခံစားမှုပါ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ဖြိုး၍လည်းကောင်း၊ လက်ကိုင်သောမူပါ
၇၁၂၂၂၂၂၂ ကိုင်သောမူပါ

၁၅၂၂ ခုနှစ်တွင် ကန်တော့ဘဲတော်မှ ပါ
၁၅၂၂ ခုနှစ်တွင် ကန်တော့ဘဲတော်မှ ပါ

ထွက်ပြန်

၎င်း(၃၃၃)၊ မင်းညီထပ်၊ လမ်း(၄၀)စွဲအင်္ဂါ၊ ကျန်ဆံ့ဉ်လမ်းနှင့်မဟာမဏ္ဍလ(၁)၊ စကုဉ်ဆံ့တားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အကျဉ်းချုပ်ဖော်ပြချက်များ

mail : zabutahu@gmail.com

ချစ်ပြုံး လင်းနိုင်

၁။
မိုးသိမ်းလေပြီ။
အတန်ကြာ
ငြိမ်သက်သွားသော
ညဈေးသည်
မိုးတိတ်သွားသည်နှင့်
ပြန်၍ ဆူပွက်လာသည်။
မိုးရွာစဉ်က
အုပ်ထားသော
မိုးကာစတို့ဖယ်သံ၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့မှ
ဇာတ်ကားသံ၊
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ခေါ်သည့်အသံ၊
စားပွဲတီးလေးများ၏
အော်သံ၊
ဆိုင်ကယ်လီဗာသံတို့သည်
ဈေးအနှံ့အပြားမှ
ပေါ်ထွက်လာနေသည်။
မိုးသည်
ရေစုပ်အားကောင်းသော
တဘက်အား ရေတွင်စိမ့်၍
ညှစ်ချလိုက်သည့်သဖွယ်
အရှိန်ဖြင့် သဲသဲမဲမဲ
ရွာခဲ့သော်လည်း
ဈေး၏ကွန်ကရစ်
အခင်းကိုကား
ဗွက်ထအောင်
မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေ။
မိုးကြိုးတစ်မိုး၏

အရိပ်အခြည်အဖြစ်
ဟိုမှသည်မှ ဝပ်၍
ကျန်ခဲ့သော
ရေအိုင်လေးများသာ
ချန်ထားနိုင်ခဲ့သည်။
ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရှိသော
ရေအိုင်လေးကို
အတန်ကြာသည်အထိ
ကိုဦး စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ ထိန်သော
မီးရောင်ကြောင့်
ရေအိုင်လေးသည်
တလက်လက်ထ၊ နေသည်။
နံဘေးဆိုင်မှ ကျလာ
ဟန်တူသော
ခရမ်းချဉ်သီးတစ်လုံးသည်
ရေအိုင်လေး၏နှုတ်ခမ်းတွင်
အဟော်မဲ့နေရှာသည်။
မီးရထားကောင်
တစ်ကောင်သည်
ခရီးချဉ်သီးတောင်ကို
ကျော်ဖြတ်ရန်
အားထုတ်နေသည်။
သို့သော် မရ။ ထို့ကြောင့်
အားလျော့သွားဟန်ဖြင့်
ခရမ်းချဉ်သီးလေး၏
ဘေးမှဝိုက်၍သွားနေသည်။
အေးစက်သော
မိုးသက်လေသည်
ဈေးအတွင်းသို့

ပေါင်ရင်းထိနီးပါး
တိုက်ကပ်နေသော
စကတ်သည်
တောင့်တင်းသော
သူမ၏
နောက်ပိုင်းကို
အသည်းအသန်
ကာကွယ်နေဟန်
တူသည်
ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်
လှုပ်ခါးပွားသော
သူမ၏
နောက်ပိုင်းသည်
ညကိုမျှားဖို့
အစာ
ကောင်းကောင်း
တစ်ခု
ဖြစ်နေမည်မှာ
အမှန်
ဖြစ်သည်

ကမ္းရှားထိုး ဝင်ချလာသဖြင့် အသင့်အနေအထားမရှိသော ဈေးထီးတိုင်အချို့ယိုင်လဲယိမ်း ထိုးသွားသည်။ ရေအိုင်လေး ၏ ညာဘက်နံဘေးတွင်ရှိနေ သော တရုတ်ဆီးသီးပင်လေး သည်လည်း မိုးမိထားသော ခွေးတစ်ကောင်ပမာ သူ့ကိုယ် မှ မိုးရေတို့ကို ခါချလိုက် သည်။ မိုးအတုကြောင့် ရေ အိုင်လေးသည် လှုပ်ခါသွား သည်။ ရေအိုင်လေးထဲတွင် ရေစိမ့်နေသော မီးရောင်သည် လှိုင်းအထဲတွင် အလိပ်လိပ် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဦး အကြည့်ကို မလွှဲမိသေး။ မတည်ငြိမ်ခြင်းပြီးလျှင် တည်ငြိမ်ခြင်း ရောက်လာ မည်ကို သူ သိသည်။ ထို့ ကြောင့် ရေအိုင်လေး ပြန် လည် ငြိမ်သက်သွားသည် အထိ စောင့်ကြည့်ချင်သေး သည်။ ရေအိုင်လေးသည် တစစ ငြိမ်သက်လာသည်။ မီးရောင်သည် ရေအိုင်လေးထဲ ပို၍ တောက်ပလာသည်။ သို့သော်မကြာ။ ဆူပွက်သော အသံနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်တစ် စင်းသည် ရေအိုင်လေး၏ ခါးလယ်တည့်တည့်မှ ဖြတ် နင်းသွားသဖြင့် ရေအိုင်လေး သည် ပြန်၍ လှုပ်ခတ်သွား သည်။ လှုပ်ခတ်မှု အရှိန်ပြင်း သဖြင့် နံဘေးတွင်ရှိသော ခရမ်းချဉ်းသီးလေးသည်ပင် အနည်းငယ်ရွေ့သွားသည်။ ပြန်ကွဲသွားသော ရေတို့သည် မူလနေရာသို့ ပြန်၍လာနေ ကြသည်။ မကြာမီ ရေအိုင် လေး ပြန်ဖြစ်သွားပေမည်။ လှုပ်ခတ်နေရာမှ ပြန်၍ တည် ငြိမ်လာဦးပေမည်။ ကိုဦး ထပ်မစောင့်ချင်တော့။ ရေအိုင်

ကလေးထဲမှ အကြည့်ဖယ် လိုက်ကာ ခြင်းထဲမှ ကွမ်းရွက် တစ်ထပ်ကိုယူ၍ ရေဆွတ်ပြီး ခါနေလိုက်သည်။
 ‘ပေးစမ်းဟာ ကွမ်း တစ်ယာလောက်’
 စူးရှသော ရေမွှေးနံ့နှင့် အတူ နီရဲသောလက်သည်းတို့ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။ သူ မကြည့်ဘဲ သိနေသည်။ သူ ရှေ့ရောက်လာသူ၏ နှုတ်ခမ်း တွင်လည်း နီရဲသော နှုတ် ခမ်းဆိုးဆေးတို့ ရှိနေပေလိမ့် မည်။
 ‘နင် ရောင်းရလား၊ မိုး က ရွာနေတော့’
 ကိုဦး ပြန်မဖြေဖြစ်။ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက် သည်။ ပြီးလျှင် ကွမ်းရွက် ထပ်ထဲမှ အတန်နုသော ကွမ်း တစ်ရွက်ကို ရွေးကာ ထုံး သုတ်လိုက်သည်။ ကွမ်းသီး လေးစိတ်ခန့်ထည့်ကာ အမွှေး အနည်းငယ်ပေါက်လိုက် သည်။ အနံ့သီးမကြိုက်မှန်း သိသဖြင့်မထည့်တော့။ အာ မွှေးနံ့သည် စူးရှသော ရေမွှေး နံ့နှင့်ရောကာ ကိုဦး နှာခေါင်း ထဲ နယ်ချဲ့နေသည်။ ကိုဦး အသက်ကို အသာအောင်ထား လိုက်သည်။ သို့သော် ရင် သည် မငြိမ်။
 ‘ဆေးပါးပါးလေး ထည့်ပေးဟာ၊ ဗမာဆေး’
 ကိုဦး မောကြည့်လိုက် တော့ သူမက ကြပ်ရွာနေသော အပြုံးနှင့်အတူ မည်းနေ အောင် ဆွဲခြစ်ထားသော မျက် ခုံးကို ပင့်ပြသည်။ ထူပျစ် သော မိတ်ကပ်တို့နှင့် ညာ ဘက်ပါးသည်ပင် အတန် ငယ်တွန့်သွားသည်။ ယာပြီး သောကွမ်းကို ပေးလိုက်တော့

သူမသည် ချက်ချင်းပင် ပါး စပ်ထဲထည့်ကာ ပါးပစ်လိုက် သည်။ မျက်လုံးကို အသာ မှိတ်ကာ အတန်ငယ်ဝါးပြီး ကွမ်းတံတွေးကို ဟန်ပါပါ ထွေးချလိုက်သည်။ ဆေးပါ လာသော်လည်း မည်သို့မျှ ဖြစ်ဟန်မတူ။
 ‘သွားတော့မယ်ဟာ၊ ကျေးဇူးပဲ’
 ပေါင်ရင်းထိန်းပါး တို ကပ်နေသော စကတ်သည် တောင့်တင်းသော သူမ၏ နောက်ပိုင်းကို အသည်း အသန် ကာကွယ်နေဟန်တူ သည်။ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း လှုပ်ခါသွားသော သူမ၏ နောက်ပိုင်းသည် ညကိုမျှားဖို့ အစာကောင်းကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေမည်မှာအမှန်ဖြစ်သည်။ ကိုဦး၏အကြည့်သည် သူမ ၏လမ်းကြောင်း နှင့်ထပ်တူ ကျနေသည်။ မကြာမီ သူမ၏ နံဘေးတွင် သူမ၏ အဖော် တစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ သူမသည် ထိုအဖော် ကို အားမပါသောလက်သီး ဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ဝါရွှေသော သူမ၏ဆံပင်သည် လှုပ်ယိမ်းသွားသည်။ ကိုဦး သက်ပြင်းရှည်တစ်ခု ကို ချမိလိုက်ပြန်သည်။ လွန်ခဲ့ သောကာလများမှစ၍ သူချမိ သော သက်ပြင်းများကို မရေ တွက်မိတော့။ ရေတွက်၍ လည်းနိုင်တော့မည် မဟုတ် ချေ။
 ဆိုင်သိမ်းရန်အတွက် ကိုဦး ပြင်လိုက်သည်။ ဈေး အတွင်းမှ အချို့ဆိုင်များပင် သိမ်းပြီးနေလေပြီ။ ဆိုင်နှင့် များစွာမဝေးသော လမ်းမ ကြီးဆီသို့ ကိုဦး လှမ်းကြည့်မိ

ပြန်သည်။ ကားမှတ်တိုင်ထိ ခု၏ နံဘေးတွင် သူမကို ခြံ နေရသည်။ သူမသည် သူမ ၏ရောင်းကုန်ကို ညထဲတွင် စ၍ ခင်းနေလေပြီ။ မည်သူ ဝယ်လေမည်နည်း။ ကိုဦး မျက်လုံးအသာမှိတ်လိုက် တော့ မျက်ရည်အချို့ ရုတ်တ ရက် လာသည်။ ဘယ်ဘက်ရင် ခု သည်လည်း အောင်သက်ထ သည်။ အဝေးမှ သီချင်းသံ အချို့ လွင့်လာသည်။ ဆေး မသင့်သေးသဖြင့် သိပ်မကြာ ရ။ ညသည် လင်းထိန်နေဆဲ သူမသည်လည်း အလင်းနီ၍ တွင် ရပ်နေဆဲ။ ကိုဦး ပြန်၍ ပြင်လိုက်တော့ လေသင့်ထ သဖြင့် သီချင်းသံသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖင် ကိုဦး နားထဲဝင်လာသည်။ ဘာတဲ့၊ ချစ်ပြီ၊ နှင်းဆီတစ် ပွင့်ကို မျှော်ကာ တလင့်ထင် ကြိုတင်မှန်းဆရွယ် တဲ့ ကိုဦး လမ်းမကြီးဘက် ထပ် မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ပြန် လမ်းဘက်ကိုသာ အတင်း လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နာမည်တစ်ခု က မြားတစ်စင်းပမာ နာနာ ကျင်ကျင် လာလာစိုက်နေ သည်။ ဩော်...ချစ်ပြီ ရယ်။
 □
 J။
 ဤညဈေးတွင် ကိုဦး ကွမ်းယာဆိုင်လေးဖွင့်သည်။ သိပ်မကြာသေးသော်လည်း သူမနှင့် သိထားသည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့ ပေပြီ။ ထိုညက လူပါးသော လတ် ဖက်ရည်ဆိုင်လေး၏ ဆေး များ ဆုံးခံတွင် ကိုဦး၏ ယောက်တည်း လိုင်းနေစဉ်

ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ထိုင်မယ်နော်' ဟု ခွင့်တောင်းစကားကို ပြီး မည်သို့မျှ ပြန်မပြောရအောင်မှာပင် သူမသည် ခြံနံနော့ခံတွင် ဝင်ထိုင် နေသည်။ မသိသော အမျိုး ခုနစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ခြံနံနော့ခံတွင် လန့်သွားမိသည်။ ထို့ ပြီး အခြားပိုင်းတို့မှ မျက်လုံး မှာစွာတို့သည် သူတို့ထံ ရောက်လာသဖြင့် ကိုဦး ပို၍ ချစ်ခင်သွားသည်။ ထို့ ပြီး အခြားခံနားမှ သူမကို မည် သို့သော်၊ ဘာအတွက် ဟူ၍ မသိရဘဲ မေးတော့ဘဲ ပိုက်ဆံ ပြုရင်းက ကိုဦးထံထွက် အသံလိုက်သည်။ အနည်း ထိမျှပင် လှည့်၍ မကြည့်မိ တော့။

ယိုးရန်အဖွဲ့ထဲမှ သူငယ် နှစ်ဦးက ကိုဦးကို ဝိုင်း ဆွဲကြသည်။ 'ဘာမှန်း ခင်မယ်' ဟူ၍ ပြောမိသဖြင့် ခုတ်သပ်ကြသည်။ 'ခါး ထားတော့ မဖက်ခဲ့ဘူး' ဟူ၍ ခိုင်းကျပ်ကြသည်။ ကိုဦး ထိုအခါမှ သဘောပေါက်မိ သည်။ ထိုအခါမှ ပို၍ ထိတ် အနံ့လာမိသည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ် ကျော်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ထိုဦးသည် ခုအချိန်ထိ အနေ သေးသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ထိတ်တို့နှင့် များစွာ မဆက်ဆံ ရသဖြင့်လည်း ပိုဆိုးသည်။ ထိတ်တို့က ပထမဆုံး လုပ်ခဲ့ ရသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲထိုးအလုပ်တွင်လည်း ထိုဦးတွင် မိန်းကလေးသူငယ် နှင်း မရှိခဲ့။ ဆိုင်ရှင် သူဌေးမ ကြီးနှင့်သာ ရန်ခံရခါ စကား ပြောဖူးသည်။ သို့သော် ထို နှစ်ထဲလည်း အရမ်းကြောက်

နေခဲ့ရသည်ကို ကိုဦး မှတ်မိ နေသည်။ လက်ရှိလုပ်နေ သော ပန်းရန်အလုပ်တွင် လည်း မိန်းကလေးသိပ်မပါ။ ပါသောသူတို့မှာလည်း ကိုဦး နှင့် မခင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နံနော့တွင် ထိုသို့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ဘုမသိ ဘမသိရောက်လာသည်နှင့် ကိုဦး အလန်တကြား ထ၊ ပြေးလာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုညက ကိုဦး တော် တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ည အစောပိုင်းက ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်ကို မျက်လုံးမှိတ်လိုက် တိုင်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ နံနော့တွင် လာထိုင်ခဲ့သော မိန်းကလေး၏ ပုံရိပ်ကိုလည်း တွေးဆနေမိသည်။ ရက်၍ ထိတ်လန့်မှုတို့ကြောင့် ထ၊ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ထို မိန်းကလေးကိုမူ ကိုဦး သေ ချာ မှတ်မိနေသည်။ 'ထိုင် မယ်နော်' ဟူသော အသံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်မိစဉ်က တွေ့လိုက်ရသော ထိုမိန်း ကလေး၏ မျက်နှာကို ကိုဦး အလွတ်နီးပါးရနေသည်။ မည်းနေအောင်ခြစ်ထားသော မျက်ခုံးကွေးကွေးအောက်မှ ကြည်လဲ့လှပသောမျက်ဝန်း။ ရဲနေအောင် ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ပေါ်လွင် သော နှုတ်ခံ၊ ပြုံးတုံ့ပုံဖြစ်နေ သော မိတ်ကပ်ထူထူ မျက်နှာ သွယ်သွယ်သည် ကိုဦးမျက် လုံးထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် ပေါ် လာနေသည်။ ထိုညက ဟို ဘက်ဒီဘက်လိုမိရင်းနှင့်ပင် လင်းအားကြီးခါမှ ကိုဦး အိပ် ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်ရက်များတွင် ည ဈေးသို့ ကိုဦး မသွားဖြစ်

တော့။ အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် ညတိုင်း စောစောစီးစီး အိပ် ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုမိန်းကလေးမှာ မည်သို့ ခံစားနေလိမ့်မည် မသိသော် လည်း ကိုဦးအဖို့မှာမူ ထိုမိန်း ကလေးအား ထပ်တွေ့မည် ကိုတွေး၍ ကြောက်နေမိသည်။ သို့သော် ညဈေးတွင် မဟုတ် ဘဲ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ကိုဦး ထပ်တွေ့ခဲ့သည်။ ထိတ်လန့် မှုနှင့်အတူ တွဲသိခဲ့သော မျက် နှာဖြစ်သဖြင့် မြင်မြင်ချင်း ပင် ကိုဦး မှတ်မိလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည်လည်း ကိုဦးကို မှတ်မိဟန်တူသည်။ ကိုဦး စိုက်ကြည့်သည်ကို မြင်သည်နှင့် ကိုဦးကို ပြုံးပြ လေသည်။ ဟိုညကနှင့် ခြား နားစွာ ယခုမူကား ထိုမိန်းက လေး၏ မျက်နှာလေးသည် သန့်ရှင်းကြည်လင်လွန်းနေ သည်။ ထူပျစ်သော မိတ် ကပ်တို့မပါ၊ ရဲတွတ်သော နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေးတို့မပါ၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားထူ ထူလေးနှင့် ပကတိရနေသော နှုတ်ခမ်းသားနှင့် မိန်းကလေး သည် ကိုဦးစိတ်ထဲတွင် ကျက်သရေ ရှိလွန်းနေသည်။

'ကွမ်းလည်း ရောင်း တယ်ပေါ့'

အမေးသည် အနည်း ငယ် ဆိုးရွားသွားသည်ကို ကိုဦး သတိထားမိလိုက် သည်။ သို့သော် လွန်နှင့်ပြီ။ မိန်းကလေးသည် ထိုမေးခွန်း အတွက် မည်သို့မျှ ခံစားလိုက် ရမည် မထင်။ မျက်ခုံးနှစ် ဖက်ကို အထက်သို့ပင့်လိုက် သည်။ ညာဘက်ပါးလေး သည် အနည်းငယ်တွန့်သွား သည်။

'ကျောင်းပညာက မရှိ၊ ရုပ်ရည်လေးကျတော့ အသင့် အတင့်ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ကွမ်း ရောင်းတယ်ဆိုတာ နောက် ဆုံးထားရွေးချယ်သင့် ဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲဟ'

မှာထားသော တစ် ထောင်ဖိုးကွမ်းထုပ်ကို လှမ်း ပေးရင်း မိန်းကလေးက ပြော သည်။ ကိုဦး ငြိမ်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မငြိမ်။ တစ်ခု ခုကို ပြန်ပြောလိုက်ချင်သော် လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိ။ မိန်းကလေးကတော့ ထုံးပေ သွားသော ကွမ်းခုံအောက်ခံ ကို ရေစိုအဝတ်တစ်ခုဖြင့် သုတ်နေသည်။

'ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ဆောက်လက်စတိုက်ကြီးမှာ ငါတို့အဖွဲ့လုပ်နေကြတာ။ နေ့ တိုင်း ဒီလမ်းက သွားရမယ် ထင်တယ်။ နင်က ဆိုင်နေ တိုင်းဖွင့်လား။ ညကျ သပြေ ကုန်းကို လာသေးလား'

စကားတွေက အလော တကြီးထွက်တုန်သည်။ မိန်း ကလေးက ကိုဦးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး 'မသိ ဘူး' ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ထပ်ပြောစရာ စကား ကိုဦးမှာ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကွမ်း ဆိုင်ရှေ့မှ အသာထွက်လာ လိုက်သည်။ ဆိုင်နှင့် အနည်း ငယ်ဝေးမှ နာမည်မမေးမိခဲ့ သည်ကို သတိရသည်။ ထို့ ကြောင့် ဆိုင်နာမည်ကို တစ် ချက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ မိန်း ကလေးလည်း သူ့ကို ကြည့် နေသည်ကို မြင်မိသဖြင့် ကိုဦး ခပ်မြန်မြန်ပြန်လှည့် လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် တော့ အတော်ပင် လောင်ရာ

သွားသည်။

ထို့နေ့မှစ၍ ကိုဦး
ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ ဟူသော
သီချင်းကို အမြဲလိုလို ဆိုနေ
မိသည်။ လူကြားထဲတွင်ကား
အသံထွက်၍ မဆိုရ။ သူငယ်
ချင်းတွေ စုမည်းကို သူ ရှက်
သည်။ ထို့ကြောင့် တိုးတိုး
သာ တေးသွားကို လေချွန်
တတ်သည်။ သီချင်းကိုဆို
ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ သူမ
၏မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်
တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဦး
မျက်နှာသည် အမြဲလိုလိုပင်
ပြုံးနေတော့သည်။ တစ်ရက်
တွင်လည်း သီချင်းကို လေ
ချွန်ရင်း အင်တော့တော့နေရာ
မျက်နှာအဖော်ကောင်းသဖြင့်
ခြေထောက်ပြတ်မလို ဖြစ်
သေးသည်။ ကံကောင်း၍
သာ ပေါက်တူးဖြင့် ရှိရုံရှိမိ
သည်။ သူမနှင့်လည်း ပို၍
ရင်းနှီးလာသည်။ ကိုဦးဟု
ခေါ်လိုက်သော သူမအသံ
လွင်လွင်ကိုလည်း အပြုံးဖြင့်
ထူးတတ်လေပြီ။ ညတွင်
တွေ့သောအခါတွင်လည်း
ကိုဦး မရှက်တော့၊ မလန့်
တော့။ ကွမ်းဆိုင်မဖွင့်သော
ရက်လေးများတွင် ကိုဦး
တစ်နေ့ကုန် နေမဖြစ်တော့။
မသိသော တစ်နေရာရာကို
လှမ်း၍ မျှော်ငေးနေမိတတ်
သည်။ ရင်သည် ပို၍နာလာ
တတ်သည်။ မိုးအုံ့သည်ကို
မခံနိုင်ဖြစ်လာသည်။ လူ
ကြားထဲမှာပင် ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ
သီချင်းကို အော်၍ ဆိုရဲလာ
သည်။ ညက မိုးရွာသဖြင့်
ကျန်ခဲ့သောရေအိုင်လေးထဲ
ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ကိုဦး တိုးတိုး
လေးမေးလိုက်သည်။ 'အချစ်
ဆိုတာ ဘာလဲ' ဟူ၍။ ရေအိုင်

ကွက်ကျား
လင်းနေတဲ့
အလင်းရောင်
အောက်မှာ
ငါ မပျော်ဘူး
ခုချိန်
ငါ့ရွာလေး
မှောင်နေမှာ
ငါ သိတယ်
ငါ
ငါ့ရွာလေးရဲ့
အမှောင်
အောက်မှာပဲ
ကျောလှုပ်လှုပ်နဲ့
အိပ်ချင်တယ်
အဲဒါ
ငါ
အဖြစ်ချင်ဆုံး
အရာပဲဟာ

လေးက မဖြေ။ ထို့ ကြောင့်
နံဘေးမှ အုတ်ခဲကျိုး တစ်ခု
ကိုယူ၍ ရေအိုင်လေးထဲသို့
ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။
ရေအချို့ ကိုဦးကိုလာစဉ်
သည်။ ရေအိုင်လေးနားမှ
ကိုဦးထွက်လာသောအခါ
ရေအိုင်လေးသည် လှုပ်ခါ၍
ကျန်ခဲ့တော့သည်။

၃။

ဘယ် ဘက် လက် ဖျံ
တွင် ချစ်ပြုံး ဟူ၍ တက်ထူး
တစ်ခု ထိုးလိုက်သည်။ သို့
သော် မည်သူမျှမမြင်စေရန်
အတွက် ကိုဦး ဂရုစိုက်နေမိ
သည်။ တစ်ယောက်ယောက်
မြင်သွားမည်ကို ကိုဦး အလွန်
ရှက်နေမိသည်။ ကိုဦးရင်ထဲ

တွင် ချစ်ပြုံးသည် ပို၍
အမြစ်တွယ်လာသည်။ ထို
အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ
ကိုဦး ဖွင့်မပြောဖြစ်။ ပြော
လည်း မပြောရ။ လှောင်
ပြောင်တားမြစ်ကြမည်ကို
ကိုဦး သိသည်။ ဒါကို ကိုဦး
လက်မခံနိုင်။ ချစ်ပြုံးသည်
ပင်လက်ခံနိုင်မည်လား ကိုဦး
မသိ။ မသိရသေးသောအရာ
ကြောင့် ကိုဦး မသိချင်ယောင်
ဆောင်ထားမိသည်။ ပို၍
ပင်ပန်းရသည်။

'ငါလည်း ညဈေးမှာ
ကွမ်းဆိုင်လေးဖွင့်မလားလို့'
တစ်ရက် သူမနှင့်ဆုံ
တန်း ကိုဦး ပြောပြမိသည်။
သူမက သေချာနားထောင်
နေသော်လည်း ဆိုးသည်
ကောင်းသည် မည်သို့မျှ ပြန်
မပြော။

'ငါ့မှာ စုထားတဲ့ ပိုက်
ဆံတွေ ရှိတယ်။ လိုအပ်တာ
တွေတော့ နှင် ကူလုပ်ပေး
ပေါ့။ ထုံးဖောက်တာ ဘာညာ
လေ'

'ငါလည်း ဖောက်ပြီး
သားထုံး ဝယ်သုံးတာ'
သိပ်မကြာခင်မှာပင်
ကိုဦး ကွမ်းဆိုင်လေးဖွင့်ဖြစ်
သည်။ အသစ်ဖြစ်သဖြင့် အစ
တွင် ပါးသည်။ တယ်လီဖုန်း
တိုင်ဆင်သော ကုမ္ပဏီမှ
အစ်ကိုတို့သာ ဝယ်တတ်ကြ
သည်။ သပြေကုန်းသို့လာ
သော ညများတွင် သူမသည်
ကိုဦးဆီ ကွမ်းလာတောင်း
စားတတ်သည်။ ရောင်း
ကောင်း၊မကောင်း မေးတတ်
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ကိုဦးဆိုင်လေး နာမည်ရလာ
သည်။ ကိုဦး ပိုက်ဆံပိုစုဖြစ်
လာသည်။ သူ့တွင် စိတ်ကူး

ထားသောအရာများ အကောင်
အထည်ဖော်ရရှိ ရှိနေသည်။
ရှစ်နှစ်သားကတည်းက ထွက်
လာခဲ့ရသော ရွာသို့ပြန်ကာ
ငယ်စဉ်ကနေခဲ့သော ရွာဦး
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အလှူ
အတန်းလေးလုပ်ချင်သည်။
အဖေ၊ အမေတို့ ချန်ခဲ့သော
အိမ်ပိုင်းလေးတွင် အိမ်လေး
တစ်လုံး ဆောက်ကာ ရွာတွင်
သေသည်အထိ နေချင်သည်။
ချစ်သောသူကို ရွာသို့ ခေါ်
ကာ ရွာမှာအတူတူ လုပ်ကိုင်
စားသောက်နေချင်သည်။

အသက်ဆယ် ရှစ်နှစ်
ကပင် စ၍သိခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ရသော
သူမကို ခု အသက်နှစ်ဆဆီ
တစ်နှစ်အထိ ကိုဦး ဖွင့်မပြော
ဖြစ်သေး။ ဖွင့်၍လည်း
မပြောချင်တော့။ သူ့ရင်ထဲ
တွင်ရှိနေသော ခံစားချက်တို့
သူမ မြင်နေခဲ့ပြီဖြစ်သလို
သူမရင်ထဲမှ ဝေဒနာကိုလည်း
သူသိနေခဲ့လေပြီ။ သို့သော်
အခြေအနေသည် ကိုဦးတို့၏
ဖြစ်မလာခဲ့။ အေးစက်သော
ညလေထဲတွင် အတူတူထိုင်
ကာ ရောက်တတ်ရာရာပြော
ကြသည်။ ကြယ်ရောင်မျှင်
မမြင်ရသော ညမီးရောင်ထိန်
ထိန်အောက်တွင် ကောင်းကင်
ကို ပြိုင်တူမော့ကြည့်ခြင်းကြ
သည်။ ပြောစရာစကား ပြတ်
သွားသောအခါ ပြိုင်တူတိတ်
ဆိတ်နေမိကြသည်။ အမြဲတို့
လို လိုသလို ဟ၊၍ရသော
ပါးစပ်သည် လိုအပ်သော
စကားတစ်ခွန်းကို ပြောထွက်
ဖို့ရာမှ ခက်ခဲလွန်းနေသဖြင့်
ကိုဦး အံ့သြနေရသည်။ ထိုည
က သူမ အနည်းငယ် ငှေ့
မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူ
တိုက်သော ဆေးကိုးသားထိ

အလေးအလင်းထဲသို့ ငေး
ချစ်နေသော သူမကို ကြည့်
ရင်း ကိုဦးရင်ထဲ ဆိုတက်လာ
သည်။

‘နင် တစ်ည ဘယ်
အာကရလဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’
ကိုဦးအမေးကို သူမက
အာကရလဲဆိုတဲ့ ပြန်ဖြေ
သည်။ မကြိုက်မှန်းသိသော်
လည်း ကိုဦး ဆက်ပြောမိ
သည်။

‘နင် တစ်ည ရတဲ့
နီထဲမှာ ငါ ပေးမယ်ဟာ၊ နင်
စောနေတော့’

သူ့အသံတွေ တန်နေခဲ့
သည်ကို ကိုဦး သတိထားမိ
သည်။ အဝေးသို့ငေးနေရာမှ
ဆိုဦးဘက်သို့ သူမ လှည့်
လာသည်။ ကိုဦးမျက်နှာကို
သေချာကြည့်နေသည်။ ကိုဦး
လည်း သူမကို သေချာပြန်
ကြည့်မိသည်။ သူမ မျက်ဝန်း
အတွင်း မျက်ရည်စတို ပြည့်
လာသည်။

‘နင်က သူငွေလား’
ကိုဦး မဖြေ။ ခေါင်းကို
ငုံလိုက်သည်။ ညာဘက်ခြေ
ထောက်ကို ဖိနပ်ထဲမှနှုတ်ကာ
ဖိနပ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။
ရင်သည် ပူပြင်းထောင်မြိုက်
လွန်းလေစွ။

‘ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်
ဟာ၊ နင့်ကို ငါ လက်ထပ်
ချင်တယ်။ နင်နဲ့အတူနေချင်
တယ်။ ငါ့ရွာပြန်ပြီး နင်နဲ့
အတူနေပြီး ရွာမှာပဲ လုပ်ကိုင်
စားသောက်ချင်တယ်။ ဒီမှာ
ငါမပျော်ဘူး။ ဒီနေရာက ငါ
တို့ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ သိ
တယ်’

သူမထံမှ ဘာအသံမျှ
ထွက်မလာ။ ခေါင်းကိုသာ

အကြာကြီးငုံထားသည်။
ကိုဦးရင်ထဲ ပို၍ ပူလောင်လာ
သည်။ သူမထံမှ တစ်ခုခု
တော့ ကိုဦး ကြားချင်သည်။
တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်
မကောင်း။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ
ကားတစ်စီးဖြတ်သွားသည်။
တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ကားသံ
သည် အကျယ်ကြီးဖြစ်နေ
သည်။ အသံကုန်သွားသည်
အထိ နားက လိုက်၍ နား
ထောင်နေမိသည်။ ကားလမ်း
မကြီးသည် အတန်ကြာ ပြန်
၍ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

‘ချစ်ပြုံး’

အားမရခြင်း များစွာဖြင့်
ကိုဦး ခေါ်လိုက်မိသည်။
သူမသည် ခေါင်းကို ပြန်မော့
လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကိုဦး
ကို အတန်ကြာသည်အထိ
ကြည့်နေသည်။ ဘာစကား
မျှ မပြော။ ခဏကြာမှ ထ၊
လိုက်သည်။

‘ငါ သွားတော့မယ်
ဟာ’

ကိုဦး မတားနိုင်ခင်မှာ
ပင် ကိုဦးရှေ့မှ ထွက်သွား
သည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင်
ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားပြန်
သည်။ ထိုင်ရာမှ ကိုဦး မထ
ဖြစ်သေး။ ဘယ်ဘက်လက်
ဖျံမှ တက်တူးလေးကိုသာ
လက်နှင့် အသာပွတ်နေလိုက်
သည်။ ကောင်းကင်တွင်
လရှိသည်မှာ သေချာသည်။
သို့သော် လသာ၊ မသာက
တော့ မသေချာပေ။

□

၄။

တစ်ပတ်ပြည့်သည်
အထိ သူမသည်ပေါ်မလာ။
ကွမ်းဆိုင်လည်း မရွှင်။ ‘မှား
သွားပြီ’ဟူသော အသံသည်

ကိုဦးစိတ်ထဲ အလိုလိုဝင်
ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ
ပို၍ နေထိုင်ရခက်လာသည်။
ပို၍ နာကျင်လာရသည်။
အချို့သော အမှန်တရားတို့
သည်လောကကြီးတွင် အဆင်
မပြေလှသည်ကို ကိုဦးကြုံရ
လေပြီ။ အဘယ်နည်း။ နှလုံး
သားမှ လာသောအရာသည်
အမှန်တရားတစ်ခုပင် ဖြစ်
သည်ဟု ကိုဦး ယုံကြည်ထား
သည်။ ထိုယုံကြည်မှုနှင့်
အတူ သူမကို ချစ်ခဲ့သည်။
ပိုင်ဆိုင်လိုခဲ့သည်။ အပျော်
မယ်တစ်ယောက်ဟူသော
အသိကို နှလုံးသား အမှန်
တရားဖြင့် ခြစ်ချရင်းလင်း
ထားခဲ့သည်။ သူတစ်ပါး
ရင်ခွင်ထဲတွင် ရှိနေသည်ကို
သိသော်လည်း မရွံရှာရက်။
မတတ်သာခဲ့သော အခြေ
အနေကို သိထားခဲ့သည်နှင့်
အညီ အံ့ကိုသာ တင်းတင်း
ကြိတ်ထားခဲ့ရသည်။ ဘဝ
တစ်ခုကို အတူတည်ထောင်
နိုင်ဖို့ လုံလောက်သော အရည်
အချင်းသည် အဘယ်နည်း။
ကိုဦး အော်ဟစ်မေးခွန်းထုတ်
ချင်နေမိသည်။

မနေနိုင်တော့သော တစ်
ညနေတွင် သူမ ပြောပြဖူး
သော တောင်ပိုင်းမြို့ဘက်သို့
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ကိုဦး
ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရှည်
လျားသော ကွန်ကရစ်လမ်းမ
ကြီးများကို အပြင်းအထန်
ဖြတ်သန်းနေရသည်မှာ ကြာ
ညောင်းလှပေစွ။ ဆိုင်ကယ်
လီဗာကို အတင်းဆွဲရင်း
တယ်လီဖုန်းတိုင်မြင်သော
လမ်းကြားတိုင်း ဝင်ရှာခဲ့
သည်။ ‘အိမ်နားမှာ တယ်လီ
ဖုန်းတိုင်ရှိတယ်’ဟူသော

သူမစကားကို မှတ်မိနေ၍
ဖြစ်သည်။ နေဝင်သွားပေပြီ။
လမ်းမီးတိုင်များမှ အလင်း
ရောင်သည် လမ်းမကြီးပေါ်
သို့ ပြန့်ကျဲကျနေကြသည်။
တဟူးဟူးတီးနေသော လေ
အေးအေးကြားမှာပင် ကိုဦး
ချွေးပြန်နေသည်။ မြင်နေရ
သော ဖုန်းတိုင်ဘက်လမ်းဆီ
ဆိုင်ကယ်ကို ချိုးချလိုက်ရင်း
‘တွေ့ပါစေတော့’ဟူ၍ ကိုဦး
ဆုတောင်းနေမိသည်။ ပူပန်
နေသောစိတ်များကြားမှာပင်
လမ်းကြီးလမ်းကြား၊ လူခေါင်
ခေါင်အရပ်ထိ ကွန်ကရစ်
လမ်းများရှိနေသည်ကို ကိုဦး
စိတ်ထဲ အံ့အားတက်၍ ဖြစ်နေ
မိသည်။ တယ်လီဖုန်းတိုင်ရှေ့
တွင်ရှိသော မီးတိုင်အောက်
တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ကာ
နံဘေးရှိ အိမ်များသို့ မျက်လုံး
ကစားလိုက်သည်။ ‘လာမိ
တာမှားပြီ’ဟူ၍ပင် ကိုဦး
တွေးမိလိုက်သည်။ ကိုဦးမြင်
နေရသော အိမ်တို့သည် လှပ
စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော
တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကလေးများ
ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာ
မျိုးတွင်တော့ ချစ်ပြုံး နေနိုင်
လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကိုဦး
သိနေသည်။ စိတ်ပျက်လက်
ပျက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်
သို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကိုဦး
အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

‘ချစ်ပြုံး’

ဟုတ်ပေသည်။ ကိုဦး
ရှာနေခဲ့သော ချစ်ပြုံးသည်
ကိုဦးကြည့်နေသော တိုက်လှ
လှလေးရှိသော ခြံထဲမှ ထွက်
လာလေပြီ။ အံ့ဩလွန်းသော
စိတ်ဖြင့် ကိုဦး အတန်ကြာ
ဆွံ့အံ့နေမိသည်။ သူမ သူ
ဘေးရောက်လာသည်အထိ။

“ချစ်ပြုံး နင်က...”

သူမထွက်လာသောခြံကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ကိုဦးမေးလိုက်သည်။ သူမက နှမ်းနယ်သောမျက်နှာလေးကို အသာပြုံးကာ ကိုဦးကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ငါ့ကို အထင်ကြီးသွားတာလား။ အဲဒါ ငါ့အိမ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ သူများအိမ်။ ပိုင်ရှင်တွေက ဆောက်ပြီး မနေဘူးလေ။ အိမ်ကို သော့ခတ်ပြီး ဒီအတိုင်းထားထားတာ။ ငါတို့က အိမ်ဘေးမှာ တဲလေးထိုးပြီးနေကြတာ။ သူတို့ လာမမယ်မခိုင်းချင်းပေါ့”

သူမ လှမ်းပြသောနေရာသို့ ကိုဦး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖြစ်သလို လုပ်ထားသော အဆောက်အဦ လေး ။ အဆောက်အဦဟု ပြောရသည်မှာပင် အားနာစရာကောင်းလှသည်။ ၎င်းသို့ကံကမူ သူထက် နိုင်နံ့ချင် နိုင်နံ့ပေးမည်။ နံဘေးတွင်ကပ်လျက်ရှိသော တိုက်လှလှလေးကို ခတ်ထားသော သော့ခလောက်ကပင် သူထက် တန်ဖိုးကြီးချင် ကြီးနေဦးမည်။

“နင် မလာတာကြာလို့”

“ငါ အဲဒီကို ဖာလာလုပ်တာလေ။ ဈေးလာဝယ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ကိုဦးရဲ့”
ကိုဦး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိလိုက်သည်။ သူက သူမကို နေ့တိုင်းတွေ့မြင်ချင်နေသည်။ သို့တွက် ညတိုင်းလာစေချင်သည်။ သူမဘဝကိုတော့ မေ့လျော့သွားမိသည်။ ကိုဦး ဘာမျှပြောမထွက်တော့။

ဘာပြောရမည်ကိုလည်း မသိတော့။ သူမသည် လာချင်လှသည် မဟုတ်မှန်း သူသိထားမိဖို့ ကောင်းသည်။ တစ်ရက်လာလျှင် သူမဘဝ တစ်ရက် နစ်နာသည်။ ဒါကို သူ မမြင်မိ။

“ငါ အဲဒီသဘောမျိုး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ဟိုတစ်နေ့က ငါပြောလိုက်လို့ နင် စိတ်ဆိုးနေမယ်ထင်လို့”

ဆိုင်ကယ်ကိုထောက်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နံဘေးရှိ ဓာတ်တိုင်ကို ကိုဦး အသာမှီလိုက်သည်။

“မကောင်းတဲ့ ကောင်မတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောတာကိုက နင့်အများပဲ ကိုဦး။ ငါ စိတ်ဆိုးလိုက်ရင် ဒါကြီးက ရယ်စရာကြီးဖြစ်သွားမှာပဲ။ ငါက ဖာ...”

စကားမဆက်စေရန် ကိုဦး ‘တော်တော့’ ဟုအော်၍ တားလိုက်သည်။ သူမကို ကိုဦး ချစ်သည်။ ဘာဖြစ်နေနေ၊ ဘာလုပ်နေနေ။

“ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် ချစ်ပြုံး။ နင့်ဘာသာ ဘာဖြစ်နေနေ။ နင့်က အဲဒါမို့လို့ ငါ မချစ်ရဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ နင့်ကလည်း အဲဒါမို့လို့ နင်ချစ်နေတဲ့လူကို ပြန်မချစ်ရဘူးဆိုတာလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဟာ။ လူချင်းအတူတူပဲ။ နှလုံးသားချင်းအတူတူပဲ။ ချစ်တတ်တာအတူတူပဲ။ ဘဝပေးကြောင့် အခြေအနေမတူတာဘဲ ရှိတာ။ အချစ်မှာ လူတန်းစားမရှိဘူး။ လူတိုင်း ကြီးကျယ်ခွင့်ရှိတယ်”

ကိုဦး စာဖတ်ဒေါသဖြင့် အများကြီး ပြောပစ်လိုက်သည်။ သူမ ငိုလေပြီ။ သူမငိုတော့ ကိုဦး ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့။

“ငါလည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါဟာ။ မွေးကတည်းက မိဘမဲ့။ ရွာဦးဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ကပ်နေရတယ်။ စာသင်ချင်တယ်။ စာတတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေစာရှင်စာလောက်ပဲ တတ်ပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။ ဒီကို စားပွဲထိုးလာလုပ်ရတယ်။ နည်းနည်းအရွယ်ရလာတော့ ဆိုင်မှာလာသောက်တဲ့ ပန်းရန်ဆရာကြီးနဲ့ သိပြီး ပန်းရန်အလုပ်ထဲရောက်သွားတယ်။ ခု နေ့ခင်း ပန်းရန်လုပ်တယ်။ ညဆို ကွမ်းရောင်းတယ်။ ရသလောက်ပိုက်ဆံစုတယ်။ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထွက်လာရတဲ့ရွာကို ပြန်ချင်လို့ပဲ။ ရွာကလေးကို ရှူချင်တယ်။ ရွာထမင်း၊ ရွာဟင်းကို စားချင်တယ်။ ရွာကရေကို သောက်ချင်တယ်။ ငါ ဒီမှာ မပျော်ဘူး။ အသက်ရှူကျပ်တယ်”

သူ့ လေ သံ သည် အတော်ပျော့သွားလေပြီ။ ချစ်ပြုံးကား အငိုတိတ်လေပြီ။ မျက်ရည်ဖြင့်စို့လက်သော မျက်ဝန်းသည် မီးရောင်ကြောင့် ပိုတောက်ပနေသလိုပင်။

“ငါကရော ဘာကောင်ကြီးမို့လို့လဲဟာ”

နှမ်းနေသောမျက်နှာလေးနှင့် သူမကို မြင်နေရသည်မှာ ကိုဦးအဖို့ ပိုဝမ်းနည်းရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမကို ထာဝရပြုံးပျော်နေစေ

ချင်သည်။
“ဒီနေ့ အမေ့ရက်လည်ပဲ”

“ဟင် ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ၊ ဖုန်းဖြစ်ဖြစ် ဆက်ပေါ့”

“ငါ့ဆီမှာ ဖုန်းမရှိဘူး။ ဘယ်သူဖုန်းနံပါတ်မှလည်း မရှိဘူး”

ကိုဦး ဘာမျှမပြောနိုင်တော့။ လေတိုက်လာသဖြင့် အေးလာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်လက်သွားသည်။ မိုးရွာဦးလေမည်လား မသိ။

“ငါလည်း စာသင်ချင်တယ်။ စာတတ်ချင်တယ်။ နင့်လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘဝတွေက အခြေအနေမပေးဘူးလေ။ အမေနဲ့ အလုပ်မျိုးနဲ့ လုပ်ခဲ့တယ်။ မိန်းမသားဝင်ငွေဆိုတော့ ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ။ စားလောက်ရုံပေါ့။ နည်းနည်းအရွယ်ရလာတော့ ကွမ်းဆိုင်ဖွင့်တယ်။ ငါ့ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ လူတစ်ယောက်ဖွင့်တာကို ငါက မျက်နှာပြ ရောင်းပေးရတာ။ ရောင်းရရင် ရောင်းရသလောက် ငါ့ကိုပေးတာပေါ့။ အမေက ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး ဆင်းရဲတဲ့ ရောဂါပေါ့ဟာ။ အဲဒါကနေ ကွမ်းတင်ဝါးရတာ အားမရတဲ့ လူတချို့ကြောင့် ငါ အဲဒီ ဘဝထဲရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ အမေ့ကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ကုတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ရက်လည်လေ။ ငါလည်း နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”
ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ သူမသည် စကားစဉ် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ သူမကို ရပ်တည်ခွင့်ပေးသော

ထက်ကြီးကို လှောင်ချင်
 နေသည်။ ရပ်တည်ခွင့်ရ
 ခဲ့ရပ်တည်လို့မကောင်းတဲ့
 နာရီမှာ သူမ ရခဲ့သည်
 လှောင်ပါစေတော့။
 'ငါတို့ ယူကြရအောင်
 ခုန့်ပြီး'
 သူပြောသည်ကို မကြား
 ဆို လုပ်နေသဖြင့် ကိုဦး
 နှစ်လည်ချင်တော့။ ဖြစ်နိုင်
 နှင် ဝမ်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်
 နှစ်လည်လိုက်ချင်သည်။
 နှစ်လည်နေပုံပေါက်နေသော
 ကြောင့်သာလျှင် ကိုဦး
 နှစ်ကို ချုပ်ထားရခြင်း
 ဖြစ်သည်။
 'ဖြေလေ ချစ်ပြီး'
 ကိုဦး၏ ဘယ်ဘက်
 အဖ်ဖျံတွင် ထိုးထားသော
 အက်တူးကို သူမသည်
 သေချာစိုက်ကြည့်နေသည်။
 အခုမှပင် မြင်ပူသည်မှာ သူမ
 ချက်နှာကြည့်သည်နှင့် သိနိုင်

သည်။
 'စိတ်ကူး မယဉ်စမ်းပါ
 နဲ့ဟာ'
 လေသံ ပျော့ပျော့ဖြင့်
 ပြောသည်။ ကိုဦး အားတက်
 သွားသည်။ သေချာထပ်ပြော
 လျှင် အဆင်ပြေတော့မည်ကို
 သူ သိနေသည်။
 'နင် သိလား ကိုဦး၊
 ဒီနားလေးမှာဆို တိုက်တွေ
 ချည်းပဲ။ ဆောက်ပြီးတော့
 မနေကြဘူး၊ သော့ခတ်ထား
 ကြတာ။ ငါတို့လို ဝင်နေတဲ့
 လူတွေပဲ ရှိတာ၊ အများကြီး
 ပဲ။ ငါ သိပ်အံ့ဩတယ်၊ ဘာ
 လို့များ မနေဘဲနဲ့ ဆောက်
 ထားကြလဲ မသိဘူး ဆိုပြီး။
 ပိုက်ဆံ အရမ်းပေါလိုထင်
 တယ်။ တစ်ခါတလေတော့
 ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။
 သူတို့ ခုလို ဆောက်ပြီးလာ
 မနေကြလို့ ငါတို့ ခုလိုလေး
 ကပ်နေနိုင်တာဆိုပြီး'

သူ ရေ့တွင် ရှိသော
 လက်ကလေးကို ကိုဦးဆွဲယူ
 ကာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။
 လက်ကလေးက အေးစက်
 နေသည်။ သူ့ကိုလည်း မော့
 ကြည့်လာသည်။ သို့ပေမဲ့
 မရုန်း။
 'ငါ ယောက်ျားတွေရဲ့
 အကိုင်အတွယ်ကို အများကြီး
 ခံခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင် ခုလို
 ငါ့လက်ကိုကိုင်ထားတာကို
 တော့ ငါရင်ခွန်မိတယ်။ ပျော်
 လည်း ပျော်တယ်'
 သူမလက်ကို ကိုဦး ပို၍
 ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်
 ထဲမှ စကားတို့ လက်မှတစ်
 ဆင့် သူမဆီသို့ ကူးသွားစေ
 ချင်သည်။
 'ဟိုမှာကြည့်လိုက် ချစ်
 ပြီး၊ မီးရောင်တွေ လင်းထိန်
 နေတာပဲ။ ငါ အဲဒီမီးရောင်
 တွေမြင်နေရရင် အရမ်းဝမ်း
 နည်းတယ်။ အဲဒါ ငါတို့

အတွက်မဟုတ်ဘူးလို့လည်း
 အမြဲတမ်း ခံစားရတယ် သိ
 လား။ ငါ ဒီအလင်းရောင်
 တွေကို မမက်ဘူး။ ကွက်
 ကျားလင်းနေတဲ့ အလင်း
 ရောင်အောက်မှာ ငါ မပျော်
 ဘူး။ ခုချိန် ငါ့ရွာလေးမှောင်
 နေမှာ ငါ သိတယ်။ ငါ ငါ့
 ရွာလေးရဲ့ အမှောင်အောက်
 မှာပဲ ကျောလှဲလို့နဲ့ အိပ်ချင်
 တယ်။ အဲဒါ ငါ အဖြစ်ချင်
 ဆုံး အရာပဲဟာ'
 မိုးသည် ရွာလာလေပြီ။
 မီးအလင်းရောင်ကို ဖြတ်သန်း
 လာသဖြင့် မိုးစက်တို့သည်
 လင်းလက်နေသည်။ ရွာ
 ရောင်တောက်နေသည်။ သူ
 တို့နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေဖြင့်
 စိုရွှံ့ကုန်သည်။ သူမလက်ကို
 ကိုဦး လွှတ်မထားသေး။ ပို၍
 တင်းတင်းပင် ဆုပ်ကိုင်ထား
 လိုက်သည်။ ■
 လင်းနိုင်

Dictionary for All

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

၁ ဝိဇ္ဇာဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့၊ မူရင်း - ၂၄၂၄၀၀၊ ၂၄၂၄၀၁
 ၂ အမှတ်(၁) ၃၇၇/၃၇၈၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ (ဗဟက)၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မူရင်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၇၊ ၂၄၂၀၃၈၊ ၂၄၂၀၃၉၊ ၂၄၂၀၄၀
 ၃ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဝဏ္ဏလမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မူရင်း - ၂၃၉၂၂၂

‘ချမ်းအေး၊ ချမ်း...အေး၊

ထမင်းတွေကို

ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ။

လာခဲ့ ဒီကို။ စားပြီးရင်

သေချာပြန်ခွဲထားပါလား

ဟင်’

‘ဖျန်း...ဖျန်း’

မနက်လင်းတိုင်း

ဒီအိမ်က ဒီဂီတနဲ့

စဖွင့်တယ်။

ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဒီလူတွေ

နေတတ်ပုံမရဘူး။

မနက်စောစောစီးစီး

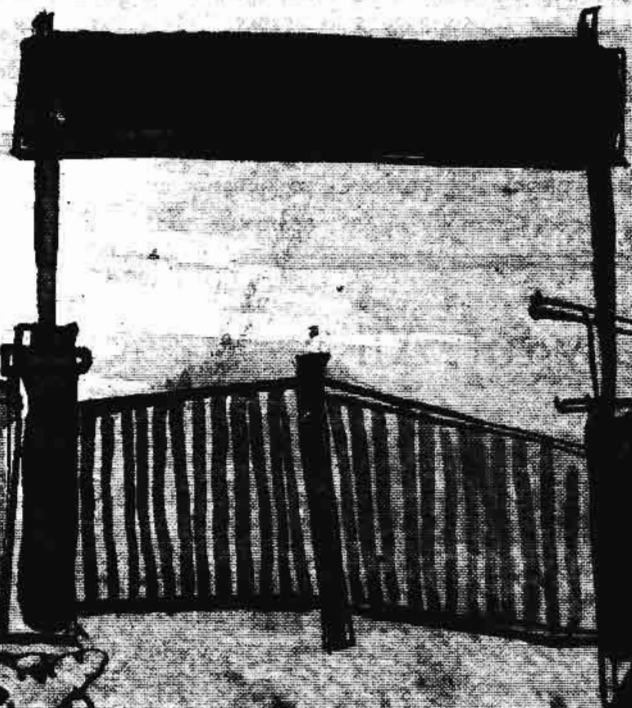
သိပ်နာနေမှာပဲလို့

တွေးကြည့်ရင်း

စိတ်မကောင်း

ပန်းတစ်ပွင့်၏ အလင်းမှီကမ္ဘာ

မနု၊ ကျောက်တိုင်၊

ဖြစ်နေရတယ်။ ကလေးကတော့ အသံမထွက်ဘူး။ ဒေါ်ပေါက်ရဲ့ အိုးကွဲသံကြီးပဲ ညံ့နေတယ်။ မနက် ထမင်းကြမ်းခူးတာ ထမင်းဖိတ်လို့တဲ့။ ထမင်းအိုးကို ပြန်မဖုံးလို့တဲ့။ အကြောင်းပြချက်ရှာတဲ့သူမှာ အကြောင်းပြချက် ရှိတာပါပဲ။

ဒီကလေးနဲ့ ဒီမိသားစုက ဝဋ်တုံဝဋ်လှည့်များ ဖြစ်နေသလား။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းရိုက်နှက်နေတာ တစ်နေ့တစ်ရက် မဟုတ်ဘူး။ ကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက တစ်ဖက်နိုင်မှာ။ ပထမကလေးအဖေ သွားတယ်။ ကလေး နှစ်နှစ်သားမှာ အမေထပ်သွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ဟာ သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေရဲ့ မိဘ၊ ကလေးရဲ့ အဘွားအိမ်စစ်စစ်။ အဲဒီအဘွားတွေက အိမ်မစွမ်းနဲ့ ဩဇာမရှိလို့သာ ဒီကလေးဝဋ်ကြုံရတာပဲ။

ဒီအိမ်မှာ ဩဇာထက်တာ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ကွာပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ သူ့အဖေအစ်မ သူကြီးကြီးရယ်။ သူ့အဖေနှစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရယ်ပေါ့။ အဲဒီသုံးယောက်ရဲ့ လက်သံက စိန်ဗေဒါထက် ပြောင်တယ်။ ကလေးအမေသူတို့ ယောက်မကို မကျေနပ်တာနဲ့ ကလေးအပေါ် အတိုးချနေသလိုပဲ။ လက်ဝါးနဲ့ ကျောပြင်၊ ကျောပြင်နဲ့ ဝါးခြမ်းဆို နေ့တိုင်း လွှတ်တယ်မရှိဘူး။ ရိုက်တဲ့အခါလည်း ကျွဲထု၊ နွားထု ထုတာ။

ဒီကလေးနဲ့
ဒီမိသားစုက
ဝဋ်တုံဝဋ်လှည့်များ
ဖြစ်နေသလား
အကြောင်းမရှိ
အကြောင်းရှာ
ဆူပူကြိမ်းမောင်း
ရိုက်နှက်နေတာ
တစ်နေ့တစ်ရက်
မဟုတ်ဘူး
ကလေးရဲ့
မိဘနှစ်ပါးစလုံးက
တစ်ဖက်နိုင်မှာ

တစ်ခါတော့ မနေနိုင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဝင်ပြောဖူးတယ်။ အယုတ္တ အနတ္တ ကလော်တုတ်ခုံရလို့ နောက်မပြောဝံ့တော့ဘူး။ တိရစ္ဆာန်ထက်ဆိုးတဲ့ လူတွေရဲ့ကြားမှာ ကျောင်းဆရာဆိုတာလည်း စာဖွဲ့လောက်ပုံ မရဘူး။ ကလေးကို သနားလေ ဒီမိန်းမတွေကို အော်ကလီဆန်လေပဲ။

ကလေးချင်းအတူတူ ဒီကလေးကျမှ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်ခံရတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ညီမအငယ်ဆုံးက မွေးတဲ့ သမီးလေး ရှိတယ်။ ဒီကလေးအောက် တစ်နှစ်နီးပါး ငယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ဆံပုံက မတူဘူး။ မတ်တော်မောင်က ပိုက်ဆံရှိတော့

ငယ်လေး၊ ငယ်လေးနဲ့ ဖူးဖူးမှတ်နေတာ။

အဲဒီကလေးနဲ့ ကစားရင် ရန်မဖြစ်နဲ့၊ ရိုက်ခံရတာ ချမ်းအေးပဲ။ စားစရာရှိရင် ညီမသမီးပိုမှ စားရတယ်။ ကိုင်ထားတဲ့ ကစားစရာလို ချင်တယ်ဆို ပေးရတယ်။ စီးနေတဲ့ ဖိနပ်တောင် ချွတ်ဆို ချွတ်ပေးရတဲ့အထိ တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းတယ်။ ငွေမျက်နှာများ အမျိုးထဲမှာ တောင် မတူဘူး။ ချမ်းအေးအဖေက ပိုက်ဆံ မပိုနိုင်တော့ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားငှားရတဲ့ ကလေး ပိုတာမဆန်းဘူးပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာ ဒီကလေးကြည့်ရင်း သံယောဇဉ်တိုးရတယ်။ အိမ်ချင်းနီးတော့ မြင်ရကြားရ မသက်သာဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အရှေ့ ဘာသာနေရတယ်။ အရင်တစ်ခါ ကလော်ခံရပြီးကတည်းက မပြောဖြစ်ဘူး။

ကျောင်းရောက်တဲ့ အခါအားပေးရတယ်။ ဒီနှစ်ကျွန်တော့်အပိုင် ပထမတန်းဆိုတော့ သံယောဇဉ်ပိုရတယ်။ အိမ်မှာ ထုခံနေရတဲ့ ကလေးက ကျောင်းမှာပျော်တယ်။ ကျွန်တော်သင်တဲ့ အချိန်ဆို မျက်နှာလေးကြည်ပြီး ဝင်းလို့၊ ညှစ်ရည်ကသာမန်ရှိတယ်။ စကားနည်းတယ်။ စိတ်က အမြဲကြောက်နေရတာမို့ ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ သူများထက် နိမ့်တယ်။

ကျောင်းအားချိန် ဆော့ရင် တစ်ယောက်တည်း။ အလေ့အထကြည့်ပြီး တခြားကလေးတွေနဲ့ တွဲပေးတယ်။ မရဘူး၊ ခဏပဲ။ ပိုဆိုးတာက

သူကစားစရာကို သူများတွေလှရင် မကြိုက်တဲ့အချက်။

အိမ်မှာ လူကြီးအိမ်နဲ့ လျှော့ပေးရမန်များတော့ လူကြီးအိမ်နဲ့မရှိတဲ့ကျောင်းမှာ သူစိတ်ကြိုက် နေပုံရတယ်။

အခု နေ့လည်း ဒီကလေး တွယ်ခံရပြန်ပြီ။ ကျောင်းရောက်မှ အားပေးရဦးမယ်။ တွေးရင်း မနေ့က ဖြိုပြန်ဝယ်လာတဲ့ အရုပ်ကားလေး လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကျောင်းဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ ကလေး အများစု ရောက်ကြပြီ။ ကျောင်းပေါ်မှာ ဝန်းဒိုင်းကြနေကြတဲ့ ကလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကျောင်းအောက်ဆင်းပြီး ပြေးကြတယ်။ ထွန်းသက်နိုင်က လွဲရင်ပေါ့။ ဒီကောင်က တစ်ပတ်ပြေးပြီးမှ အောက်ဆင်းတယ်။ မျက်နှာက မချိုမချည်။

စိတ်ရှိတိုင်းဆို ဒီကောင်နားရင်းတွေ ပူသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်လျှော့ရင်းပဲ အကြည့်ကို လွဲလိုက်ရတယ်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့သားဟာ ဆေးရုံမှာ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သလို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရဲ့သားကလည်း ကျောင်းမှာတော့ ဘုရင်တစ်ပါးပါပဲ။

ဆရာမကြီးရဲ့ ဥပဒေကလည်း ရှင်းတယ်။ ‘ငါ့သားနဲ့ ဘယ်သူမှ ရန်မဖြစ်ရဘူး။ ဖြစ်ရတဲ့အကောင် ဖြစ်ကြည့်’တဲ့။ ကလေးတွေဆိုတော့ တချို့ကောင်တွေ စမ်းကြသေးတယ်။ သုံးတန်း၊ လေးတန်း ကြီးတဲ့ကောင်တွေပေါ့။ သူ့သား ငိုပြီးတိုင် အမျှအားလုံး ဆော်ခံထိတယ်။ နှစ်

ကြိမ်လားပဲ လက်စွမ်းပြလိုက်
ရတယ်။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ
ဒုတိယတန်းက ဒီကောင်
ဦးလိမ့်သွားတာပေါ့။

သုံးတန်း၊ လေးတန်း
ကြီးတဲ့ကောင်တွေလည်း ဒီ
တောင်နဲ့ဆို လက်ရှောင်ရ
တယ်။ သူ့အမေမျက်နှာရှိ
တော့ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်
တောင် မထီချင်ဘူး။ အမေ
ဓနိမှ ကြောက်တာရယ်။

မနှစ်က ကျွန်တော့်
အတန်းဖို့ နေ့တိုင်း စိတ်ကသိ
အောက်ဖြစ်ရတယ်။ ဒီနှစ်
နှစ်တန်း ဒေါ်ခင်အပိုင်။
ကျွန်တော် အကုသိုလ်နည်း
သွားတယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေ
တုန်း လွယ်အိတ်ဖုတ်လေးနဲ့
ချမ်းအေး ဝင်လာတယ်။
စည်းညစ်ညစ်လွယ်အိတ်လေး
က အနားတစ်ဖက်မှာ ပြိုလို့။
အင်္ကျီပုခိုးလေးတွေကလည်း
ခွမ်းခွမ်းလေးတွေ။ ထမင်း
ကြမ်းစားတုန်း အရိုက်ခံရတာ
ဆိုတော့ ဝ၊မှဝ၊ခဲရဲလား။

သူနေရာမှာ လွယ်အိတ်
လေးထားပြီး ကျောင်း
အောက်ဆင်းဖို့ လုပ်တယ်။
ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်ရင်း-

‘မောင်ချမ်းအေး၊ ဆရာ
ဆီ လာပါဦးကွယ်’

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး
လက်ကလေးပိုက်လာတယ်။
ငိုခဲ့ရတဲ့မျက်လုံးတွေက ရဲလို့။

‘ထမင်းဝ၊အောင် စားခဲ့
ရလား’

‘ဟုတ်’

‘စောစောဆိုတော့ နာ
မှာပေါ့နော်’

‘ဟုတ်’

ခေါင်းကလေးငုံ့ရင်း
မေးသမျှ ဖြေတယ်။ လွယ်

အိတ်ထဲထည့်ယူခဲ့တဲ့ ကား
လေးကို ကျွန်တော် ထုတ်
လိုက်တယ်။

‘မောင်ချမ်းအေး ဟော
ဒီမှာ မင်းဖို့ ကားလေး ဆရာ
ဝယ်ခဲ့တယ် ရော’

တောက်ပသွားတဲ့ မျက်
လုံးလေးတွေက ကျွန်တော့်
ရင်ကို သိမ့်ခနဲ။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်သွား
တယ်။

ကျွန်တော် ကမ်းပေး
လိုက်တဲ့အခါ တုန်နေတဲ့
လက်အနံ့နဲ့ လှမ်းယူတယ်။
ရင်ခွင်မှာ ကျစ်ကျစ်ပိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ဆင်းပြေး
သွားတာပဲ။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ
တသိမ့်သိမ့်။

တော်တော်ကြာလို့ ကျွန်
တော် ကြည့်တဲ့အခါ ဖုန်
ကားလမ်းလေးလုပ်ပြီး တစ်
ယောက်တည်း ကစားနေတာ
မြင်တယ်။ တံတားလေးတွေ
နဲ့ လမ်းအကွေ့အကောက်လုပ်
ထားပုံလေးက သဘောကျ
ချင်စရာ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်
မှန်စားကျောင်းဆင်းတဲ့အခါ-

‘ရန်ဖြစ်နေပါတယ်၊ ရန်
ဖြစ်နေပါတယ်’

ကလေးတွေရဲ့ ပြေး
တိုင်သံတွေ တစ်ကျောင်းလုံး
ဆူညံသွားတယ်။ ကျွန်တော်
အပါအဝင် ဆရာ၊ဆရာမအား
လုံး ပြေးသွားကြတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ မမီလိုက်ဘူး။

တစ်ခေါင်းလုံး သွေး
ချင်းချင်းနီနေတဲ့ ထွန်းသက်
ခိုင်ကို သူမိခင် ဆရာမကြီး
ပွေ့ချီလာတယ်။ ဆရာမ
ဒေါ်ခင်က နောက်ကလိုက်
လို့။ အခင်းဖြစ်နေရာမှာတော့
မော်တော်ကားလေးတစ်ဖက်၊
ကျောက်ခဲတစ်ဖက်နဲ့ ချမ်းအေး

က ရပ်လျက်။ တစ်ကျောင်း
လုံး ဝိုင်းကြည့်နေတယ်။

‘ငါ ဆေးခန်းက ပြန်
လာတဲ့အထိ ဒီကောင်ကို ပြန်
မလွှတ်နဲ့’

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်
လိုက်သလား။ ခေါင်းခါ
လိုက်သလား။ ဘာသာမဝေ
ခွဲတတ်ခဲ့ဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်း
လည်း မသိဘူး။ ရင်ထဲမှာ
ဗလာနဲ့ ကြောင်တက်တက်။

ကျောင်းဆင်းချိန်
ရောက်တော့ ကလေးတွေ
အားလုံးပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

‘ချမ်းအေး ကစားနေ
တာကို ထွန်းသက်ခိုင်က
သွားလုတာ။ အနိုင်ကျင့်တာ’
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
အသံကို ဧဝဧဝကြားလိုက်
ရတယ်။

‘ဟိုကောင်ရော’

ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။
အကြမ်းတမ်းဆုံးမျက်နှာထား
က အရက်စက်ဆုံး ဖန်တီးဖို့
မောင်းတင်လာသလိုပဲ။ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် သေးငယ်
သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

‘ဟိုကောင်ရော’

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်
မေးတယ်။ အာစေးနေသည့်
တိုင် ကျွန်တော် ဖြေလိုက်ရပါ
တယ်။

‘ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ
တယ်’

‘ဘာ!’

အတန်းထဲမှာ ကျွန်
တော်တစ်ယောက်တည်း။
အတွေးထဲမှာ ကားကလေးနဲ့
သူ။ နံရံပေါ်က နာရီစက်သံ
က တချက်ချက်။

■
နော်၊ကျောက်တိုင်၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၁၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ဥပဒေ
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်

ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nycinfamily@gmail.com

အဘွားကြီးက...
 အဲ...
 အဲဒီတုန်း
 ကတော့
 ကောင်မလေး
 ပေါ့လေ။
 အဖြူရောင်
 အောက်ခံ
 ပေါ်မှာ
 အနက်ရောင်
 ဘောလုံး
 စပေါ့ပြောက်
 ဝမ်းဆွပ်ကလေး
 ဝတ်ထားတယ်

၁။

သိတယ်...သိတယ်...။ မြင်တယ်... မမြင်ဘူး...။
 ကြားလား...မကြားဘူး...။

ဦးမြတ်သိန်း နားထဲမှာ ကားသံ၊ ဆိုင်ကယ်သံ တစ်စုံစုံ
 တစ်ကြားလာတာနဲ့ နီးတစ်ဝက် အိပ်စက်ခြင်းကနေ နိုးထခြင်း
 အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာတယ်။ သို့ပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီးတော့
 မထ၊လိုက်ဖြစ်သေးဘူး။ အသံတစ်စုံတစ်ရာကို ခွေ့မျှ မျှော်
 လင့်နေမိသေးတယ်။ သူ လာသွားပြီလား...။ သူ လာသွားသံ
 ကို မကြားမိလိုက်အောင် ငါကပဲ အိပ်ပျော်သွားတာလား။ ဒါမှ
 မဟုတ် ခုချိန်ထိအောင် မလာသေးတာလား။

ပိန်လိုပျော့တော့နေတဲ့ လက်ချောင်းလေးများကို အားစိုက်
 ရွေ့လျားပြီး အိပ်ရာနံ့သေးက တစ်စုံတစ်ရာအား အသာကောက်
 ကိုင်လိုက်တယ်။

‘ကလင် ကလင်... ကလင် ကလင်’
 လွင်သာသာအသံလေးက သေးငယ်တဲ့ ကြေးနီရောင်
 ခေါင်းလောင်းငယ်လေးထဲမှ လွင့်ပျံ့လာတယ်။

‘အဘွားကြီးရေ...’

‘လာပြီ ဘာကြီးရေ...လာပါပြီ’
 အသံနဲ့အတူ ခပ်ရွယ်ရွယ် ခပ်ဝဝ မိန်းမငယ်တစ်ဦး ပြေး

ဝင်လာခဲ့တယ်။
 ဦးမြတ် သိန်းထဲ
 ယောက် ဦးခေါင်းကို ညှိ
 တိန်တိန်၊ ယမ်းတန်းတန်း
 အလိုလို ယမ်းခါမိလိုက်
 နှုတ်ဖျားကတော့ နားထဲ
 တစ်ခုကိုသာ မပိတ်ထား
 ရေရွတ်နေမိတယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
 အင်တွေ ဘယ်ဆီကို
 ရောက်သွားကြပါလိမ့်။

ငါ့အား၊ ငါ့အင်၊
 စိတ်၊ ငါ့ခန္ဓာ၊ ငါ့ဦးနှောက်
 ဆို ငါ့အရည်အချင်းကို
 တစ်သက်လုံး စိတ်ချယုံကြည်
 လာခဲ့တာ ခုမှ ဘယ်လို
 ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ ကြာ
 စမ်းပါဦး၊ သေးငယ်ပေါ့
 လှတဲ့ ကြေးခေါင်းလောင်း
 ခဏတာလေး မ၊ရတာ

ဦးမြတ်မြတ်
 မိန်းမကြီးရေ...

အင်စိုးလိုက်တာ။

‘ဘာကြီး...မျက်နှာသစ်တော့မှာလား’

သစ်မှာပေါ့...သစ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မသစ်ဘဲ နေတော့
ဆရာ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ သစ်လိုက်တော့ရော ဘာတွေ ပြောင်း
ဆဲသွားနိုင်လဲ။ ဒီမျက်နှာက မနေ့က မျက်နှာပဲ။ မနေ့က
မျက်နှာကို မနေ့ကလူတွေ မြင်ခဲ့ပြီး ဒီနေ့လာမယ့် လူတွေတွေ
ဆရာရော မနေ့ကလူတွေလိုပဲ မြင်ကြရမှာ မဟုတ်လား။
မနေ့က လူတွေ ပြုံးပြကြသလို ပြုံးပြကြဦးမှာပဲ။ အိုး...မနေ့
က ငါ သွားမတိုက်ရဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့တော့ တိုက်
ဦးရဲ့...။

‘သွားပွတ်တံ... သွားပွတ်တံ...ပေး...ပေး’

အာလေး လျှာလေးနဲ့ မပီဝိုးဝါး အသံတချို့ ဦးမြသိန်း
ခါးစပ်မှ ထွက်ကျလာတယ်။

‘အို... ဘာကြီးကလည်း သွားပွတ်တံနဲ့ တိုက်စရာ
ဆိုသေးဘူးလေ၊ ဒီမှာ ဒီဆေးလေး လျှာပေါ်မှာ ခဏလောက်
အင်လိုက်ရင် ရပြီး ဟာ ဟာ...ပါးစပ်ကလေး ဟာလိုက်ပါ’

တင်းမာကျပ်တည်းပြီး နိုင်နံ့အားပါလှတဲ့ လက်နှစ်ဖက်
ထို ရုန်းကန်ဖို့ရာ မစွမ်းသာဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကိုပဲ အလို
အလျောက် ဟာဖွင့်ပေးလိုက်ရတယ်။ အို... ဒုက္ခ...ဒုက္ခ။
အသာလုပ်ကြပါကွယ်ရဲ့။ ဘယ်မှာလဲ... မင်း ဘယ်မှာလဲ...

အို... ဒုက္ခ...ဒုက္ခ။

အဘွားကြီးရေ...။

J။

အဘိုးကြီးရေ... တော်ကလည်း ကြာလိုက်တာ တော်၊ ရှေ့ဘက်က ရောင်နီ တွေတောင် ပျံ့လာပြီတော့ ဦးမြတ်သိန်းတစ်ယောက် ဘွတ်ဖိနပ်ကြိုး စည်းနေခြင်းအား ကပျာ ကယာလေး လက်စသတ်ကာ လှေကားနှစ်ထစ် လောက် ခုန်ကျော်ဆင်းလိုက်တယ်။

အိုး...အမယ်လေးလေး အဘိုးကြီးရယ်၊ တော့ကိုယ်တော်များ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလေးများ မှတ်နေလားတော့။ မတော်ဘာဆဲ ခြေချင်းဝတ်တွေ ပြုတ်ကုန်မှဖြင့် တော်ရယ်...

အဘွားကြီးကလည်း ကျုပ် မအိုသေးပါဘူးဟ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း တစ်ချိန်က ဆို ဘောလုံးတို့၊ ဘော်လီ ဘောတို့ကို ကြေးစားလုပ်ပြီး တော့တောင် ကစားလာခဲ့တာပဲ။ ခုထိ ရပါသေးတယ်ကွ၊ ဒီမှာ ကြည့်

ပြောပြောဆိုဆို ဦးမြတ်သိန်းတစ်ယောက် လေထဲသို့ တစ်ချက် ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဘောလုံးအား လွှဲပြီး ရိုက်လိုက်သလို ရိုက်ပြလိုက်တယ်။

ဘုရား...ဘုရား ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ကလေးဖိကာ မျက်လုံးတွေ ပြူးပြီး တုန်ယင်လှိုက်စောစွာ ဘုရားတ၊သွားတဲ့ အဘွားကြီးရဲ့ အစိုးရိမ်ကြီးပုံလေးကို ဦးမြတ်သိန်းမျက်လုံးထဲ ပြန်၍ မြင်ယောင်လာမိတယ်။
နေပါဦး။ အဲဒါ ဘယ်

တုန်းကပါလိမ့်။ အင်း... ဟုတ်တာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ခြောက်လ။ မဟုတ်သေးဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကျော် ခုနစ်လ စစ်ကိုင်းမြို့က သီတကူဆေးရုံကြီးမှာ မျက်စိသွားခဲ့တော့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပိုးတွေမှ အများကြီးရယ်။ ဒီဆေး ဒီဆေးတွေကို ခင်ဗျား မသေမချင်း သောက်သွားပေတော့ဆိုပြီး ပေးလိုက်တာများ အိတ်ကြီးတစ်လုံး။ မျက်စိမခွဲခင်မှာလည်း စစ်လိုက်ရတဲ့ဆေး၊ ဖောက်လိုက်ရတဲ့ သွေးများ ခဏ ခဏ။ ဦးမြတ်သိန်းက တော့ မန္တလေးက လိုက်ပို့တဲ့ သားလတ်ဆိုင်ကယ်အောက်က ထိုင်ရင်း 'ပိုးတွေ အများကြီးဆို မွေးမြူရေး လုပ်ပစ်လိုက်မယ်' ပြောပြီး တံဟားဟားနဲ့တောင် အော်ရယ်ခဲ့မိသေးတယ်။ ခုများတော့...

မျက်စိမခွဲခင်ကဆို သူ့မှာ သွေးတိုး သွေးကျဆိုတာ လေးတောင် ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ၊ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဆီးကတော့ ခဏ ခဏ သွားနေရလေ့ရှိတယ်။ အရည်တစ်ခုခု သောက်ပြီးပြီလားဆို နောက်နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်ဆို ဆီးသွားရပြီ။ မနက်မနက် အိမ်သာတက်လို့ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလျှင်လည်း မနည်းအားယူပြီး ထ၊မှရလာတယ်။ ခူးက တစ်ချက်တစ်ချက် ကိုက်လာရုံမက ခါးကြောတွေပါ မျက်ခနဲ မျက်ခနဲ ဖြစ်၊ဖြစ်လာတယ်။

ဒီတစ်ခုပဲ။ ဒါကလည်း အသက်တွေ ကြီးလာလို့ ဖြစ်တာပဲဆိုပြီး ဒီလိုပဲ ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောတဲ့ ဆေးပြီးတိုလေးတွေနဲ့ နေလာတာ နှစ်အနည်းငယ်တောင် ကြာလာပေါ့။ ခုမှ...၊ မျက်စိခွဲတော့မယ်ဆို ခါမှ...။

'စိ'ပိုးတဲ့ဗျာ။ ကျုပ် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက 'စိ'ပိုးတွေ သိန်းသန်းချီပြီး ရှိနေသတဲ့။ အိုကေလေ။ ကျုပ် ကြားဖူးထားတဲ့ 'အေ'ပိုးဆိုတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါတောင် အသက်ကို ဆွဲဆန့်ထားလို့ ရတဲ့ဆေး ပေါ်နေပြီလို့ သိထားတယ်။ ခု ဒီ 'စိ'ပိုးတို့၊ 'ဘီ'ပိုးတို့ ဆိုတာကရော ဆေးသောက်ပြီး ပျောက်သွားနိုင်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆွဲပဲ ဆန့်ထားနိုင်သလား။ ကျုပ် အသက် ၇၀ ကျော်လာပြီ။ ဒီတော့ ဆရာဝန်ကြီးကို မေးတယ်။ ကျွန်ရှိနေသေးတဲ့ လူသက်တမ်းမှာ ဘယ်နှနှစ် လောက် ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်သေးလဲ။ ဘာတွေကို ခိုပဲပြီး ဘယ်အရာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမလဲ။ နောက် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း မေးတယ်။ ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ။ ဟုတ်ပြီ...။

'ဆေးတွေကို ပုံမှန် သောက် သွားမယ် ဆိုရင် သက်တမ်းစေ့တော့ နေသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကောင်းကြီးတစ်ယောက်လိုတော့ နေနိုင်ချင်မှ နေနိုင်မှာပေါ့'တဲ့။

ဆရာဝန်ကြီး ပြောခဲ့စကားထဲမှာ 'နေနိုင်ချင်မှ နေနိုင်မှာပေါ့' ဆိုတဲ့ စကားကို ကျုပ်နားထဲက မထွက်ဘူး။ 'ဘီ'ပိုး၊ 'စိ'ပိုးဆိုတာက လူတစ်ရာမှာ ရှစ်သောင်းလောက် ရှိနေကြတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဆေးသောက်၊ ဆေးကုရ မသေနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အရာပြောစကားကလည်း ထွက်နားထဲ ဝင်ဝင်လာတယ်။ အဲတော့ နေချင်သေးတဲ့ ကျုပ်က နေနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပေါ့ဆိုတဲ့ အတွေးက ကျုပ်အသိစိတ်ကို ကျုပ်ဘာသာ နှိုးဆော်လိုက်တယ်။

မန္တလေးရောက်တော့ သားလတ်ကို စိပိုး(အသွယ်)နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ အရှာခိုင်းတော့ ဒီကောင်များ အလုပ်မအားသေးလို့၊ ဘာလုပ်နေလို့နဲ့ တော်တော်နဲ့ ကျုပ်မှာ မဝတ်ရဘူး။ အဲ...ည၊ညကျန်တော့ လက်တစ်ဝါးစာ လောက်ရှိတဲ့ ဖုန်းကလေး ပွတ်ကာ ပွတ်ကာနဲ့ ကျုပ်အနား ရောက်လာပြီး အိမ်ရှေ့လေးထဲကနေ ဖတ်ပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ဒီတံအောင် သွားတဲ့ အဘိုးကြီးလိုပဲ ဆိုချင်ဆို၊ ကျုပ်ကတော့ စာဖတ်ရင် စာအုပ်ကို ကိုင်ပြီးဖတ်မှ ဖတ်ရတာ အရသာရှိတယ်ရင်ထဲထိ ရောက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ လောလောဆယ်တော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဖတ်လို့ မရသေးဘူးပေါ့ဗျာ။ ခွဲထားတဲ့ မျက်လုံးကို ဘုံပတ်လောက်တော့ ဖုံးထားပြီးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာကိုး။
ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးမှာ တစ်လလောက်ကြာပြီးမှ

နီ ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ရွာကို
ချာကတော့ အဘွားကြီးမှာ
နေကောင်းနေတဲ့ ကြားက
အထောင်းပြီး ကားဂိတ်ကို
အကြိုရှာပါတယ်။ ထုံးစံ
အတိုင်း သားငယ်ကတော့
အသိုက်တာ အတော်လေး
အသိုက် တစ်နေရာရာကနေ
ပြေးလွှားလွှား ရောက်
အတယ်။

ကောင်းကင်ကြီးက
အယ်လောက်တောင် ပြာလွင်
ပြီး လေပြည်လေညင်းလေး
အသွ ဘယ်လောက် အေးမြ
ပြသလဲဆိုတာ ကျုပ်တော့
အိပ်တော့မှ သိလိုက်ရတယ်
အင်တာပဲ။

ဒီ လေးလဆိုတဲ့ အချိန်
အေးက ဘယ်လောက်မှ
အကြာလိုက်ဘူး ထင်ရပေမဲ့
ကျုပ်ဘဝမှာတော့ စိတ်
အချမ်းသာရသုံး အချိန်ပဲလို့
ပြောရပါတယ်။

မျက်စိခွဲပြီး ပြန်လာပြီး
ချာကပိုင်း အိပ်စိပ်ကောင်
အသွ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ
အိပ်သန်းချီ ရှိနေပြီဆိုတဲ့
အထိကို သိခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း
ကျုပ်စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်
အတယ်။ အသက် ၇၀
ပြည့်ခဲ့ပြီးတဲ့ အချိန်ထိ စီးပွား
အကော လူမှုရေးပါမကျန်
အစချိန်လုံး မျက်စိဒေါက်
အောက် ကြည့်နေခဲ့တဲ့၊ ပြော
နေခဲ့ရတဲ့ သားသုံးယောက်ရဲ့
အသံအဝှံကို လုံးဝမျက်ကွယ်
အလိုက်တယ်။ ကျုပ်နဲ့အတူ
သားငယ်ကိုလည်း လူ
ပြီးဖြစ်ခွင့် မေးလိုက်တယ်။
ကျုပ်ပိုင် လယ်မြေ၊ ယာမြေ
အိမ်သွား သားငယ်တို့ မိသား
အုပ် အကုန်လွှဲပေးလိုက်တော့
အယ်။ အဲဒီတော့မှ ပစိစပ်

များလှတဲ့ ချွေးမငယ်ရဲ့
ပါးစပ်ပေါက်လည်း လုံးဝ
တိတ်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့
ချွေးမ အကြီးနှစ်ယောက်က
တော့ သိပ်မကြည်ကြဘူးပေါ့
ဗျာ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း တစ်စုံ
တစ်ရာက ကျုပ်ဦးနောက်ထဲ
ကို တစ်ရွေချင်း တစ်ရွေချင်း
ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ နောင်တ
လေ...။ နောင်တတွေ...။

ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး ငါ လုပ်ရင်ရ ငါ ပြီးရင်
ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့
အလုပ်တွေ၊ ပြောခဲ့တဲ့ စကား
တွေက ခုမကျန်မောတော့ဘူး
လို့ သိလိုက်ရတဲ့ နောက်ပိုင်း
မှားများသွားပြီလား ဆိုတဲ့
နောင်တ အတွေးစိတ်နဲ့အတူ
ကြောက်ရွံ့တဲ့ စိတ်တွေကပါ
ပူးတွဲကြီးစိုးလာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားပေးရ
တယ်။ ငါလုပ်ခဲ့တာ အကု
သိုလ်အလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။
အမိနဲ့အာဏာ တစ်ခုလေးပဲ။
သားသုံးယောက်ကို ဘာလုပ်
လိုက်ပါ။ ဘာမလုပ်ရဘူးဆို
တဲ့အမိနဲ့ အလုပ်သမားတွေ
ကို အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့
ပါဝါအာဏာပြရုံ လေးလို့။
ဘုရား...ဘုရား...။ တွေး
ရင်း ခေါင်းထဲမှာ ဟို'စိ'ပိုး
ကောင်တွေ ထိုးကိုက်လာ
သလိုပဲ တဆစ်ဆစ်နဲ့။

အဓိကကတော့ ချွေးမ
တွေပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သားသုံး
ယောက်စလုံးကို ကောင်း
တယ်လို့ ကျုပ် မပြောပါဘူး။
ချွေးမ သုံးယောက်လုံးက
တော့ လည်လွန်းတယ်ဆိုတာ
သေချာတယ်။

‘အဖေရေ... အဖေ
သားကိုလည်း ကြည့်ပြောဦး။
သားတွေ သမီးတွေက

အရွယ်ရောက်ကုန်ပြီ၊ လုပ်
ငန်းလေးတွေ အခြေအနေ
ကောင်းတုန်း နည်းနည်း ချဲ့
သင့်တာ ချဲ့လိုက်ရအောင်ဆို
တာ အဖေသားက အင်း
မလုပ်၊ အဲမလုပ်နဲ့’

ချွေးမကြီးက ပြော
တယ်။ တကယ်ဆို ကျုပ်
သားအကြီးဆုံးကောင်က
သားသုံးယောက်ထဲမှာ နည်း
နည်းတော့ ဆိုးတယ်။ ဆိုးခဲ့
တယ်လို့ ပြောရမယ်။ သားဦး
ဆိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း အလို
လိုက်ခဲ့မိတယ်ပေါ့လေ။ ဒီ
ကောင်ကြီးက ကျောင်းပြီး
အောင်တောင် မနေခဲ့ဘူး။
မော်တော်တွေ ခေတ်စားတုန်း
က မော်တော်၊ ကားလမ်း
တွေ ပေါက်လာတော့လည်း
ကား၊ သူသဘောအတိုင်း
ထောင်ပေးခဲ့တယ်။ သောက်
လိုက်၊ စားလိုက်၊ ဖြန့်လိုက်
နဲ့ပေါ့။ ညားတော့ ရွာက သူ
ထက် အသက်ကြီးတဲ့ အခင်း
ချင်းကပ်လျက်က ကောင်မ
လေးနဲ့ ညားတယ်။ ကောင်မ
လေးက တောင်သူစစ်စစ်ကြီး
တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဈေး
ရောင်းဈေးဝယ်နဲ့ မြို့ကို ကူး
ချည်သန်းချည်နဲ့ ဆိုတော့
လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတယ်။
သူတို့စီးပွားလေး တဖြည်း
ဖြည်းတိုးတက် လာတာ
ကောင်မလေးရဲ့အကိုင်အထွယ်
ကောင်းတာလည်း ပါတာပေါ့။

ခက်တာက ဘာပဲလုပ်
လုပ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ စီးပွား
တိုးတိုး ခုချိန်ထိ ကျုပ်တို့အိမ်
က ငွေယူတာ မကင်းဘူး။
အလုပ်တစ်ခုခု ထပ်တိုးတဲ့
အခါ၊ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်း
တစ်ခုခု ဝယ်တော့မယ့်အချိန်
ဆို လာပြီ။ ချွေးမကြီးက

အဖေရေ... အဖေသားကြီး
က ဘယ်နှယ်တို့ ဘာတို့နဲ့။

အိမ်မှာ အတူနေ သား
ငယ်ကတော့ ကလေးနှစ်
ယောက်သာ ကျောင်းနေ
အရွယ် ရောက်ခဲ့တာ ခုထိ
သူကိုယ်တိုင် ကလေးဖြစ်နေ
တုန်း။ အိမ်ထောင်ကျတော့
သူ့အသက်က ဘာရှိသေး
တုံး။ ရဟန်းဘောင်တောင်
ခံလို့မရသေးဘူး။ ကိုရင်လူ
ထွက်တာ လ၊ပိုင်းလောက်
ရှိသေးတာ။ နားကျောင်းရင်း
တွေကြတဲ့ သူ့အရွယ်တောင်
မရှိသေးတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့။

ဒါပေမဲ့ ချွေးမလေးက
အသက်ကသာ ငယ်တာ
နေရာတာကာ စပ်စပ်စပ်စပ်နဲ့
ဘာစကားများသလဲ မမေးနဲ့၊
ဘာတဲ့ဆို သူက ရှေ့ဆုံးက။
ကျုပ်သားငယ်နဲ့ ခိုးရာထွက်
ပြေးကြတော့လည်း သူက
ဦးဆောင်ခဲ့တာဆိုပဲ။ အဲဒီ
တုန်းက နှစ်ယောက်လုံး
ကိုးတန်းတောင် မအောင်ကြ
သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနေနိုင်လို့
ခိုးပြေးကြပြီဆိုတော့လည်း
ဘာတတ်နိုင်မှာတုံး။ ဒီလိုပဲ
မိဘဝတ္တရားအရ အပ်ပြုပြီး
ပေးစားလိုက်ရတာပဲ။

ချွေးမသုံးယောက်ထဲ
မှာ အပါးဆုံး၊ အနပ်ဆုံးနဲ့
လိမ္မာရေးခြား အရှိဆုံးက
တော့ မြို့မှာနေတဲ့ သားလတ်
ရဲ့မိန်းမ ကျောင်းဆရာမလေး
ပဲ။ ရုပ်ကလေးက ချောသ
လောက် အပြောလေးက ချို
လိုက်တာ။ ကျုပ်ဖြင့် ရံခါ
သားလတ်ရဲ့ အသုံးမကျတာ
တွေ၊ အမှားလုပ်တာတွေ
ကြားသိရလို့ ‘အဖေရေ...
လာခဲ့ပါဦး’ ဆိုလို့ ပြေးသွားရ
ရင် ကျုပ်စိတ်ထဲ သင်းကို

လည်း ပြောဦးမှဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲ တေးသွားတေးသွား ဟိုရောက်တော့ သူ့အပြောလေးတွေအောက်မှာ လုံးဝ ငြိမ်ဝပ်သွားရတယ်။ အဟုတ်။

မနက်မိုးလင်းက မိုးချုပ် အစားအသောက် အနေအထိုင်ကအစ ဖျော်ဖြေမှုအဆုံး ဘာမှ လိုလေသေးမရှိစေရ။ အဖေရေ... ဘာလိုသေးလဲ၊ ဘာစားချင်လဲနဲ့။ ညနေဆိုလည်း ကျုပ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဆိတ်သားခြောက်သုပ်နဲ့ ဘီယာအေးအေးလေးက အရန်သင့်။

အဲ... လောလောဆယ် အမိက ပြဿနာကို တော့ နည်းနည်းလေးတောင် မဟာဘူး။ မနက်ပိုင်း ကျောင်းမသွားခင် ကျုပ်အတွက် နံနက်စာကို အိုအလိုမရှိ ပြင်ဆင်ပေးသွားတယ်။ ညနေပြန်လာရင်လည်း လိုလေသေးမရှိ။ 'အဖေရေ...လာခဲ့ပါဦး' လို့ပဲ ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်ခဲ့တာ။ ရောက်လာတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှကို မဟာဘူး။ ဟိုကောင်ပဲ...

ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာကလည်း သားလတ်ရဲ့ အလုပ် ခုန့်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့်။ သားလတ်က ခြံတော့ မခုန်ဘူး။ အလုပ်ခုန်တာ။ သူဝါသနာပါတဲ့။ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်က ဘာရယ်လို့ အတိအကျ မရှိဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း စိတ်က ပြတ်ပြတ်သားသား မရှိဘူး။ ကောက်ရိုးမီး။ အလုပ်တစ်ခုကို အတည်တကျ တစ်ခုတည်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ဘယ်သူက ဘာလေး

တော့ ကောင်းနိုင်တယ်ဆိုသူက လိုက်လုပ်ပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မွေးထားတဲ့ သားသုံးယောက်မှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ဘွဲ့ရပညာတတ်။ ရလာတဲ့ မိန်းမကလည်း ကျောင်းနေဖက် မြို့သူ၊ ဘွဲ့ရကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့မှာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အံ့ကိုပဲ ကြိတ်ကြိတ်ထားရတယ်။ သူက ပြောသေးတယ်။

'ခေတ်ကြီးက မကောင်းဘူးဗျ၊ အဖေရ၊ ခေတ်နဲ့အညီ လိုက်လုပ်နိုင်မှတော်ကာကျတာ။ အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ထမင်းငတ်သွားလိမ့်မယ်' တဲ့လေ။

သူ ထမင်းငတ်မှာတော့ မသေချာပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ မငတ်ရဲတစ်မည်ပဲ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကျုပ်အခင်းတွေက ရလာတဲ့ငွေစာရင်းချုပ်လိုက်ရင် စာအုပ်ထဲမှာပဲ။ ဘယ်သားက ဘယ်လောက် ပျူထားတယ်၊ ဘယ်မြေးကို ဘာပိုယ်ပေးတယ်နဲ့ မှတ်ချက်တွေပဲ ထပ်ထပ်လတ်တယ်။ ငွေသားဆိုလို့ ထိနိုင်သိနိုင်ရဲ့။ လုံးဝ ပြန်လမ်းမမြင်ရတာက သားလတ်ဆီထွက်၊ ထွက်သွားတဲ့ ငွေတွေ။ ဟိုတစ်လောကတော့ နောက်ဆုံးအခေါက်ပေါ့လေ။

ထုံးစံအတိုင်း ချွေးမကျောင်းဆရာမက 'အဖေရေ...အမြန်လာပါဦး' လို့ အထိတ်တလန့် ဖုန်းဆက်တာနဲ့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားတော့ သားလတ်က အချုပ်ထဲမှာ။ ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲဟာ ဆိုတော့ သူ့အခွေဆိုင်မှာ တရားမဝင် ခိုးကူး

တွေ အများကြီး မိသွားလို့ အဖမ်းခံရတာတဲ့။

သူတို့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ပွဲရုံလေး အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူးလို့ သတင်းကြားပြီး မိမိယုံခွဲငှားဆိုင် ဖွင့်မယ်ဆိုတုန်းက ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ဆပ်ပါမယ်လို့ပြောပြီး လာယူသွားတဲ့ ငွေတောင် တစ်ပြားတစ်စိမှ ပြန်ဆပ်မလာသေးဘူး အဖမ်းခံရပြီတဲ့။

ဆိုငဲ့ ဖွင့်တော့လည်း ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ဖွင့်ပါလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဈေးကွက်အရ သူတို့ ပညာသင်ခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်နားမှာ ဖွင့်မှာတဲ့။ အခန်းငှားခ၊ အခန်းပြင်ဆင်ခ၊ ရင်းခနဲ့တောင် သိန်းရာချီ ကုန်သွားတယ်။ ဟော...ဘာကြာသေးလဲ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်ဆိုပဲ။ ဒါမျိုး အလုပ်တွေ ပြောင်းခဲ့ရတာလည်း မကြာခဏ။

ဒီလို သားတွေ၊ ချွေးမတွေ မွေးထား၊ ရထားမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်မှာတဲ့။ 'အဖေရေ...' လို့ ချွေးမ တစ်ယောက်ယောက်က ခေါ်လာရင် တွေ့ရပြီ၊ ပြောရပါပြီ သားတွေကို။ ရွာမှာရှိတဲ့ ချွေးမနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြပြီဆိုရင် ဘာသိဘာသာပဲ။ တစ်ယောက်ချင်း စီဆိုရင်တော့ ကြားရပါပြီ။

သူတို့အဖေ အဘွားကြီးကတော့ အရာအားလုံး ကျုပ်

နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီရွာက အဘွားကြီးရဲ့ဇာတိ။ ကျုပ်ကတော့ကောင်းသား။ မြန်မာစစ်။ ဒီရွာကို တောခေါင် (သစ်တောအရာရှိငယ်)အဖြစ် ရောက်လာပြီး အဘွားကြီးတွေကြတာ။ ကြားဖူးကြတာပေါ့။ 'ကဦးကန်း ဘဲဥချီတယ်' ဆိုတဲ့ စကား။ အစပဲ။ ကျုပ် မနာပါဘူး။ အဘွားကြီးကို ကျုပ်မြို့လေး ခေါ်သွားတော့ ပြောလိုက်ကြတာများ။

မသိရင်တော့ အဘွားကြီးကို မာနကြီးတယ်လို့ ထင်ကြမှာ။ အဘွားကြီးမှာ တစ်နေ့လုံးနေလို့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်တဲ့ရက် ရှိတယ်ဆို ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာလေးကတော့ အတိတ်တစ် ပြုံးနေတာပဲ။ ထူးခြားတာက မျက်လုံးဗျ။ သူ့မျက်လုံးက စကားရေအများကြီး ပြောတယ်လို့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်မပြောဘူး။ မျက်လုံးလေးချုံ့ပြောတယ်။ မှတ်မိပါသေးတယ်။

အဘွားကြီးတို့ ရွာက စ၊ရောက်တဲ့ နောက်ရက် မနက် အိပ်ရာက ထပြီး မျက်နှာသစ်ချိန်မှာ အဘွားကြီးကို စ၊တွေ့တာပဲ။

ရွာလူကြီးတွေ ကြီးကြတဲ့ ညနေ သောက်ပိုင်းစားပိုင်းကြောင့် တစ်ချောင်းခေါင်းတွေကိုက်နေတဲ့ ထူးမှာ နံနက်ခင်း နေနတ်အရဲ့ ရောင်ခြည်တွေ၊ မြေထဲကို မဆင်းသက်မီ နေကန်ကသုတ်ကရက် နှုတ်ဆက်

ထွက်သွားတဲ့ လနတ်
အိမ်ရဲ့ ဖြူလွှလွ အလင်း
အနီးလေး ကျပ်အရှေ့ ဖြတ်
ပြွေသွားသလို ခံစားလိုက်ရ
အယ်။

ရောက်ခါစမို့ ကျုပ်
အတွက် အိမ်ကလေးသတ်
အတ် မရမီစပ်ကြား သစ်
မျက်ရေးဝင်းထဲက ဘုံတဲ
အိမ်လုံးမှာ ခဏနေရတယ်။
အိမ်ထုတ်ရေးဝင်းနဲ့ ရွာဈေး
အ ကပ်လျက်။ မိုးမလင်း
အလင်းမှာ အိပ်မရတော့မယ့်
အထူထူဆိုပြီး ကျုပ် မျက်နှာ
အသစ်တာလေ။ ခေတ္တ
အညှင်းရတဲ့ ဘုံတဲအိမ်လေးက
ပြည့်စုံရိုး အစပ် အိမ်ရဲ့ ဝရန်
အာမှာ မျက်နှာသစ်ပြီးခါစ
အစမ်းမဘက်ကို ငေးနေတုန်း
အသွားကြီးက ကျုပ်ရဲ့ မြင်
ဈင်းထဲကို တရွေ့ရွေ့ တိုး
ဝင်လာတာ။

အသွားကြီးက...၊
အဲ... အဲဒီတုန်းကတော့
ကောင်မလေးပေါ့လေ။ အဖြူ
ရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ
အနက်ရောင် ဘောလုံးစပေါ့
ပြောက် ဝမ်းဆက်ကလေး
စတိတ်ထားတယ်။ မိုးမလင်း
တလင်းဆိုတော့ ကျုပ်မျက်စိ
ထဲ အဖြူရောင် ဝမ်းဆက်လို့
ပဲ မြင်ရတယ်။ တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ကျုပ်ရှေ့က ဖြတ်သွား
ပြီး နည်းနည်း ကျော်သွား
တော့ သူမ ကျောပြင်မှာ မြေ
တစ်ကောင် ရစ်ပတ်ထား
သလို အနက်ရောင် ကြိုးတစ်
ချောင်းကို အလန့်တကြား
တွေ့လိုက်ရတယ်။

နံနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ
တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်မှ
မမြင်ရဘဲ သူမတစ်ဦးတည်း
ခုလို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ

တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ နည်း
နည်းတော့ လန့်သွားတယ်။
ဥစ္စာစောင့်မလေလား။ နောက်
ဆယ့်ငါးမိနစ်လား။ နာရီဝက်
လား ကျုပ်နေရာက မရွေ့မီ
ဘူး။ အံ့ဩစိုးထိတ်မှုကြောင့်
လား မသိ။ ကျုပ် ရင်တွေ
တဒီတံဒီတံ ခုန်နေမိတယ်။
ခဏလောက်ကြာတော့ လာ
လမ်းအတိုင်း သူမ ပြန်လာ
တယ်။ လက်ထဲမှာ အထုပ်
ကလေးတစ်ထုပ် ဆွဲလို့။ အဲဒီ
အချိန် လမ်းမပေါ်မှာ ဈေး
သွားဈေးပြန် တစ်ယောက်စ
နှစ်ယောက်စ မြင်လာရပြီ။
မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်
အရှေ့က ဖြတ်အသွား ကျုပ်ရှိ
ရာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
သွားတယ်။ ကျုပ်အမြင်မှာ
အလင်းရောင်တစ်ချက် လက်
ခနဲ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ သူမ
မျက်ဝန်းတွေက ကျုပ်ကို
လည်း စကားတစ်ခွန်း
လောက် လှမ်းပြီး ပြောလိုက်
သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။
ခုနက် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သူမ
ကျောပြင်ကဟာကို အနုစိတ်
ရောင် ကြိုးကြိုးတစ်ချောင်းလို့
ထင်ခဲ့တာ။ ခု...သေချာ
ကြည့်တော့မှ သန်စွမ်းမည်း
မှောင်လှတဲ့ သူမရဲ့ ဆံနွယ်
မျှင်တွေကို ကြိုးတစ်ချောင်း
လို ဆံကွပ်ကွပ်ထားတာမှန်း
သိလိုက်ရတယ်။ သူမ ဘယ်
အချိန်ကမျှား အိပ်ရာထ၊နေ
ခဲ့သလဲ မသိ။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး၊
နောက် သူမနဲ့ နောက်ထပ်
တစ်ကြိမ် ထပ်မတွေ့မီအချိန်
ထိ သူမရဲ့ စကားများစွာပြော
တတ်တဲ့ အရောင်လက်လက်
မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သတိရနေ
မိတော့တာပဲ။

□
၃။
‘နောက်လေးလ အကြာ
မှာ ပြန်လာပြမယ်နော်’

စစ်ကိုင်းမြို့ သီတဂူ
ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သောက်
ဆေးတွေ လေးလစာပေးပြီး
ပြန်လွှတ်ခဲ့တယ်။ အသွား
တုန်းကတော့ မျက်စိခွဲရုံ။
အပြန်မှာ ဘယ်ကဘယ်လို
ဘယ်အချိန်မှာ ရောက်ရှိနေ
မှန်း မသိရတဲ့ ‘စီ’ ဦးဆိုတာ
ကြီးက ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
အတူ လိုက်ပါခဲ့တယ်။

ကျုပ်အသွားကြီးက
တော့ ထုံးစံအတိုင်း စကား
များများ မပြောပါဘူး။
‘တော့အမြင်တွေ ကြည့်လင်
လာပြီပေါ့’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်
ခွန်းပဲ ပြောတယ်။ ကျုပ်က
လည်း သူ့ကို အများကြီး
ပြောပြမနေတော့ပါဘူး။ ‘ငါ
တို့ အဘိုးကြီး အသွားကြီး
နှစ်ယောက် ကျန်တဲ့ လူသက်
တမ်းမှာ ကျန်းမာရေးကလွဲ
ပြီး ခေါင်းထဲ ဘာမှ မထည့်
ကြနို့နဲ့ကွာ’ လို့ပဲ ပြောပြီး
မနက်ဇင်းတိုင်း ရွာကို တစ်
ပတ်ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်
ကြတယ်။

အဲဒီတော့မှပဲ အသွား
ကြီးရဲ့ဇာတ် ဧရာရွေလို့ ဖြစ်
ဆုံမြစ်ဝက ရွာကလေးဟာ
အတော်လေး သာယာတာပါ
လားလို့ ခံစားလာရတယ်။
အခါတိုင်းတော့ သားရေး
သမီးရေး၊ စားဝတ်နေရေးဆို
တဲ့ အရေးလေးပါးကို အပြေး
အလွှား ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေ
ရတာမို့ ဒီရွာကလေး ဘယ်
လောက်အေးပြီး ဒီရွာကမြေ
ဘယ်လောက်နွေးကြောင်း
ဂရုမထားမိခဲ့ပါဘူး။

ခုတော့ ကောင်းကင်
ကြီးတစ်ခုလုံး ပြာလွင်
တောက်ပပြီး လေပြည်လေ
ညင်းလေးတွေကလည်း နော
နောလေး တိုက်ခတ်တတ်မှန်း
ကျုပ် သတိထားမိလာတယ်။
အသွားကြီးရဲ့အပြုံးလေးဟာ
လည်း ပိုပြီး အသက်ဝင်လာ
တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။
ခွင့်လွှတ်ပါ အသွားကြီး
ရယ်... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်
နော်...။

ဒီရွာမှာ အချောဆုံး၊
အလှဆုံး၊ ပဟေဠိအဆန်ဆုံး
အသွားကြီးကို ကျုပ် ရအောင်
ကြိုးစားပြီးနောက်ပိုင်း ကျုပ်
ပိုပြီး ပင်ပန်းခဲ့တယ်။ အသား
မည်းကြုတ်ကြုတ်နဲ့ တော
ခေါင်းရာထူးလေးသာ ပါလာ
ခဲ့တဲ့ကျုပ် အသွားကြီးရွာက
ဆွေမျိုးတွေ၊ ကာလသားတွေ
ရဲ့ စောင်းမြောင်း ထေ့ငေါ့မှု
တွေကို အံ့ကြိတ် ရင်ဆိုင်ပြီး
အသေအကျေ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ညီအစ်ကို မောင်နှမ
ငါးယောက်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်
တဲ့ ကျုပ်။ ဒီတော့ခေါင်းရာ
ထူးလေးရအောင် ထောက်ပံ့
ခဲ့တဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မေတ္တာနဲ့
ကျုပ်အောက်က ညီ၊ ညီမ
တွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက် မျက်
ဝန်းတွေကို မသိကျိုးကျွန်
မျက်ကွယ်ပြုပြီး အသွားကြီး
ရဲ့ ကမ္ဘာမှာပဲ အသက်ရှင်
နေထိုင်လိုက်တယ်။

လူချမ်းသာ သားသမီး
မဟုတ်သော်ငြား ‘တကောင်း’
ဆိုတဲ့ မြို့ငယ်လေးမှာ ကျုပ်
ဟာ စပါးစိုက် ပျိုးနုတ်ဆိုတဲ့
တောင်သူအလုပ်တွေနဲ့ အဆေး
ဆုံးမှာ ရှိခဲ့တာပါ။ တကောင်း
မြို့ ဈေးထဲက ‘မလှခင်’ ဖုန်
ဟင်းခါးဆိုလေးဟာ လူဦး

ရေ သိပ်မများလှတဲ့ မြို့ငယ်
လေးမှာ လူတိုင်းသိ၊ လူတိုင်း
နှစ်သက်စွာ အားပေး စားသုံး
ခဲ့ကြတဲ့ မိသားစုလုပ်ငန်းလေး
တစ်ခုပေါ့။

သို့ပေမဲ့ ထက်အောက်
နှစ်နှစ်ခြား သားသမီးငါး
ယောက်ရဲ့ ကျောင်းနေစရိတ်
ကို သုံးစွဲရတာနဲ့ ပိုပိုလျှံလျှံ
ကြီးတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်
ကလည်း ကျောင်းနေစရိတ်
ကလွဲလို့ တခြား ကျုပ်တစ်
ယောက်ရဲ့ ဗာဟီရ(မုန့်ဖိုး)
အသုံးစရိတ်ကို ငယ်စဉ်က
တည်းက အိမ်က မတောင်း
ခဲ့ပါဘူး။ အမေရဲ့မုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်မှာ လုပ်ကူရုံမက ဆိုင်နီး
ချင်းတွေရဲ့ လိုအပ်တဲ့အလုပ်
ကလေးတွေ လုပ်ကိုင်ပေး
တော့ ကျုပ်လက်ထဲမှာ မုန့်ဖိုး
ဆိုတာ ကလေးတစ်ယောက်
အတွက်ဆို ပိုတောင် လျှံခဲ့ပါ
တယ်။ လူပျိုပေါက်ရောက်
တော့လည်း အချိန်အားရှိတာ
နဲ့ ဘောလုံးကွင်းထဲ ရောက်
နေတတ်လို့ နာမည်ကျော်
ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးအဖြစ်
အများပေးခဲ့ကြတဲ့ ညိုလုံးဆို
တဲ့ အမည်တောင် တွင်ခဲ့တဲ့
အထိ။

ကျောင်းပွဲ၊ ရပ်ကွက်ပွဲ
တွေတင်မက တခြားမြို့ရွာ
တွေထိလည်း ဘောလုံးတို့၊
ဘော်ဘီဘောတို့ကို အကြွေး
ငွေယူပြီး ကြေးစား လိုက်
ကစားခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်
လက်ထဲမှာ ငယ်စဉ်ကတည်း
က မုန့်ဖိုးငွေဆိုတာ မပြတ်ရုံ
မက ကျုပ်အောက်က ညီ၊
ညီမတွေကိုပါ ထောက်ပံ့ကျွေး
မွေးနိုင်ခဲ့တယ်။

ခု တောခေါင်းရာထူး
လေးရခါမှ အိမ်ထောင်ပါ

ကျခဲ့ပြီး မိသားစုကို တစ်ပြား
တစ်ချပ်မှ ပြန်ပြီးထောက်ပံ့
နိုင်တော့ဘူး။ မိသားစုက
တော့ ဘာမှမပြောခဲ့ကြပါဘူး။
ပြောလာတာက အဘွားကြီးရဲ့
ဆွေမျိုးတွေ။

မင်္ဂလာဦးအချိန် တစ်
လ၊ နှစ်လလောက်ကလွဲလို့
ကျုပ် အဘွားကြီးအနားမှာ
အချိန်ပြည့် မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။
တစ်သက်လုံး မမြင်ဖူး၊ မကြုံ
ဖူးခဲ့တဲ့ တောင်သူအလုပ်ကို
ဝန်ထမ်းတစ်ဖက်နဲ့ သင်လုပ်
လုပ်နေရတယ်။ အဘွားကြီး
ကလည်း ငြိစူစောင်းမြောင်း
ခြင်း၊ ဝေဖန်အပြစ်တင်ခြင်း
မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် ဘာလုပ်
လုပ် ဘယ်လိုနေနေ ပြုံးပြုံး
လေးနဲ့ပဲ ငေးနေရှာတယ်။
တစ်ခါတစ်ရံတော့ အလုပ်တွေ
လျော့လုပ်ပါ တော်ရယ်...
တော် ပင်ပန်းနေတာ ကျုပ်
မကြည့်ရက်ဘူး လို့ပဲ ပြော
ပြီး တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့
မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ
စွန်းထင်းလာတာလောက်က
လွဲလို့ သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေ
ဘယ်လို ခံစားနေခဲ့သလဲဆို
တာ ကျုပ် မမေးမိခဲ့သလို
သူကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်
မပြောခဲ့ဘူးလေ။

ခုလိုအချိန် ခုလိုအရွယ်
ကျုပ် ကျန်းမာရေးမကောင်း
တော့တဲ့ အရွယ်မှာမှ အဘွား
ကြီးရဲ့ ရင်ထဲဝင်ပြီး ကျုပ်
ခံစားကြည့်တတ်လာတယ်။
ခွင့်လွှတ်ပါ အဘွားကြီး
ရယ်... ကျန်တဲ့နေ့ရက်တွေ
မှာ အဘွားကြီးအနားမှာပဲ
ကျုပ် နေတော့မှာပါနော်။
ကျုပ် ကျန်းမာရေးကြောင့်
ငယ်တုန်းကလို ကြင်နာမှုတွေ
မပေးနိုင်တော့တာကိုတော့

ခွင့်လွှတ်ကွယ်...။

အဖေရေ...ရေ ခဏ
ခဏသောက်၊ လမ်း ခဏ
ခဏလျှောက်ပါနော် ဆိုတဲ့
မြို့က သားလတ်ရဲ့ စကားသံ
ကို ကြားယောင်တိုင်း ကျုပ်
ရေထ၊ သောက်တယ်။ လမ်း
ထ၊ လျှောက်တယ်။ နဂိုကမှ
ဆီးက ခဏတိုင်း သွားချင်
နေရတဲ့ကြားထဲ ရေခဏခဏ
သောက်ပြီး ထ၊ ထပေါက်နေ
တော့ အိမ်က ချွေးမလေးက
တောင် မျက်စိနောက်တယ်
ထင်ပါ့ ပွစိပွစိနဲ့လေ။

ပထမတော့ ကျုပ်
အရင်ကလောက် အစာမစား
နိုင်တော့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတိထားမိတယ်။ နောက်
ရင်တွေပြည့်နေသလို ခံစား
လာရတယ်။ ဘာလေးစား
စား နည်းနည်းလောက် စား
လိုက်ရင် စိုက်က ပြည့်သွား
သလိုပဲ။ ဆီးကလည်း ခဏ
တိုင်း သွားပေါ့။ ဒါပေမဲ့
မနက်ခင်းတိုင်းတော့ အဘွား
ကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်မပျက်ခဲ့
ဘူး။ အသွားအပြန် လမ်း
လျှောက်ချိန် တစ်နာရီခွဲ
လောက် အချိန်လေးဟာ
ကျုပ်နဲ့ အဘွားကြီးအတွက်
ပန်းတွေ ပွင့်တဲ့ အချိန်ပဲ။
အသည်းထဲ ဆည်းလည်းသံ
တွေ ညှပြီး ရင်ထဲမှာ စမ်းရေ
ကလေး စီးနေသလို ကာလ
လေးပေါ့။

နေ့တွေ ဘယ်လိုကုန်ခဲ့
ပြီး ညတွေကို ဘယ်လို ဖြတ်
သန်းနေမှန်း ကျုပ်တို့ သတိ
လက်က လွတ်ထွက်သွားတာ

တစ်ပတ်လောက် ကလေး
ဗျာ။

စစ်ကိုင်းမြို့က ဆရာ
ကြီးပေးခဲ့တဲ့ လေးထောင့်
ဆေးတွေ ကုန်သွားတာ တစ်
ပတ်ကျော်လောက်ရော
တော့ ကျုပ်ရဲ့မိုက်ကြီး
ပြည့်တင်းပြီး ဖောင်းထွက်
လာတယ်။ အစာမာမာတွေ
စားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး
နည်းနည်းလောက် စားလိုက်
တာနဲ့ စိုက်က ဝ၊ သွားချင်
အရည်လောက်ပဲ သောက်
ချင်လာတယ်။ ဒါကို ဝထေး
ဆုံး သတိထားမိပြီး သမီး
ပေးလာတာက အဘွားကြီး

အဘိုးကြီး...တော်
စိုက်ကြီးက ဖောင်းလာသလို
ပဲနော်တဲ့။ ကျုပ်က 'ငုံ့
လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ချင်
လုပ်နေတော့ ဝ၊ လာတာ
ကွာ'လို့တောင် ပြန်ပြောပြ
သေးတယ်။ နောက်တော့
ကျုပ်ခြေဖမ်း နှစ်ဖက်လုံး
ဖောင်းမို့လာတယ်။ ထပ်
လျှောက်ရတာ လေးထောင့်
တယ်။ သိခြင်းအရုံတွေ
ရခါ ဖမ်းဆုပ်လို့ မရအောင်
ပျောက်ပျောက်လာတယ်။
အဲဒီတော့မှ မန္တလေး
ပြေးတော့ ကျုပ်အသည်း
ခြောက်နေပြီတဲ့ ဗျာ။ ဒီ
လောက်တောင် ရေတွေ
မတရား သောက်နေခဲ့တာ
တောင်မှလေ။

ကြားတယ်... ကြား
တယ်...။ မြင်လား... မမြင်
ဘူး...။ သိလား... စာ
ဘူး။

ဦးမြတ်သိန်းနားထဲ
တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ စကား
တွေ ကြားလာနေပြီ။

အသက်ကို ခပ်ပြင်း
ခြင်း ရှည်သွင်းပြီး တစ်ကိုယ်
ဆုံးက ရှိသမျှ အားတွေ စုယူ
ချိတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်
ချိတ်သည်။

‘အိုး... အဖေရေ...
အာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ရေ
သောက်ချင်လို့လား၊ ဆီးသွား
ချင်လို့လား’

ချွေးမ ကျောင်းဆရာမ
ရဲ့အသံက ကျုပ်နားနားကပ်
အပ်လေး ကြားလာရတယ်။
ကျုပ်လက်ကလေးကို အား
ထူပြီး ခါပြလိုက်သလား။
အထောင့်တိတ်သွားပြန်တယ်။
ကြောဘူး တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့
အပ်ကြားလာရပြန်တယ်။
အိုး...တိတ်ကြပါ၊ တိတ်

တိတ်ကလေး နေပေးကြပါ။
ငယ်တို့ ပြောခဲ့ကြတယ်မလား။
စာများကို နှလုံးသွင်းပါ၊ ပြု
ခဲ့ရတဲ့ ကုသိုလ်တွေကိုတွေး
ထူပြီး သာဓုခေါ်ပါနဲ့လေ။
ဘယ်နှယ် ကျုပ်နားလေး
စာပြီး စကားတွေ တတွတ်
တွတ်နဲ့ ပြောနေကြတာတဲ့။

အတွေးကြီးရေ... အတွေး
ကြီး... မင်း ဘယ်မှာလဲ။

‘အဖေ... အဖေရေ...
ခေါ်ကြီးမြကို ခေါ်တာလား။
ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...။
ခေါ်ကြီးမြရေ... ခေါ်ကြီးမြ။

ကဲ... ကြည့် မမချို
ရေ... လူနာစောင့်လိုက်ခဲ့တဲ့
ခေါ်ကြီးမြ အဖေမယားငယ်
လေ၊ အချိန်ပြည့် အဖေနားမှာ
နေပေးပါဆိုတာ ခု ဘယ်
သွားနေမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်မ
က ကျောင်းသွားချိန် နီးပြီ’
ဘာ...ဘယ်သူ...။

ခေါ်ကြီးမြ ဟုတ်လား။ အသံ
တွေက ကျုပ်နားထဲ ဝင်လာ
လိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်။

တဒီးဒီးနဲ့ လေတိုးသံလား၊
စကားပြောသံတွေလား။
ဒေါ်ကြီးမြတဲ့၊ ဘယ်သူလဲ။
မြခင်ကို ပြောတာလား။
မယ်မြ...မြခင်...ဒေါ်ကြီးမြ။

‘ဘာကြီး... ကျွန်မ
ရောက်ပါပြီ’

အသံနဲ့အတူ ခရေပန်း
အနံ့ သင်းသင်းလေးက
ကျုပ်နှာဝကို လာနှုတ်ဆက်
တယ်။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊
ဒါဆို...။ အတွေးကြီးဆီက
ကျုပ် အမြဲရခဲ့တာက နံ့သာ
ဖြူ၊ ကရမက်အနံ့၊ တစ်ခဏ
လောက်ဆို ယစ်မူးရီဝေဖို့
ကောင်းပေမဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
တော့ အဲဒီအနံ့ကို ကျုပ်
မကြိုက်။

‘ဘာကြီး ဘာလုပ်
ချင်လဲဟင်၊ မနက်ဆေး
လည်း သောက်ပြီးပြီ။ အင်နီ
ရှူးဝါးလည်း သောက်ပြီးပြီ။
ခဏ အိပ်လိုက်ဦးနော်’

‘အတွေး...ကြီး...
အတွေးကြီး...အ...တွေး...
ကြီးကော...’

‘အို... အို... မလှစ်ရ
ဘူးလေ၊ မဖြတ်ရဘူး။
ဘာကြီး အားရှိအောင်၊
အသက်ရှူလို့ကောင်းအောင်
တပ်ထားတဲ့ပိုက်လေ၊ မဖြတ်
နဲ့နော်’

‘လမ်း...လမ်း...
လျှောက်...မယ်...လျှောက်...’

‘ညော်...လျှောက်မှာ
ပေါ့ ဘာကြီးရဲ့ လျှောက်ရ
မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြီး
နေကောင်းမှ အားရှိလာမှ
နော်။ ခုတော့ အိပ်လိုက်ပါဦး၊
အားရှိအောင် အိပ်လိုက်ဦး
နော်’

‘လျှောက် မယ်...
အ...တွေး...ကြီးနဲ့...။

လျှောက်...အတွေး...ကြီး...
ရေ...’

‘ညော်...ဘာကြီး
ကလည်း ကျွန်မနဲ့ပဲ လျှောက်
မယ်လေ၊ ရွာမှာ မနက်တိုင်း
လျှောက်ခဲ့ကြသလို လျှောက်
ကြမယ်လေ’

‘အ... ဘွား...
ကြီး...’

‘ဘာကြီးကလည်း
မေမေကြီး မရှိတော့တာ ကြာ
ပြီလေ ဘာကြီးရဲ့၊ ငါးနှစ်
လောက် ရှိပြီဟာကို။ ကျွန်မ
ပဲ ဘာကြီးဘေးမှာ ရှိခဲ့တာ
လေ။ ဒီကို မလာခင်က
လည်း ဘာကြီးနဲ့ ကျွန်မပဲ
မနက်တိုင်း ရွာကို တစ်ပတ်
ပတ်လျှောက်ခဲ့တာလေ ဘာ
ကြီးရဲ့၊ ဘာကြီးက...’

အိုး... တော်ကြပါ
တော့...တော်ကြပါတော့...။
သိပါပြီ...ကျုပ် သိပါပြီ။
မယ်မြ...ဒေါ်ကြီးမြ။
အတွေးကြီးရဲ့ဘေးမှာ အမြဲ
တမ်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးတဲ့
မြခင်...မြခင်...မယ်မြ...
ဒေါ်ကြီးမြ...။ အတွေးကြီး
က စကားနည်းသလောက်
အမြဲတမ်း တတွတ်တွတ်နဲ့
ပြောနေတတ်တဲ့ မြခင်။
အတွေးကြီး လေဖြတ်ပြီး
အိပ်ရာထဲ လဲသွားတော့လည်း
ချီး(ချေး)၊ သေးက အစ
မညည်းမညူ ပြုစုပေးတဲ့
မြခင်။ ပြီးတော့...ပြီး
တော့... ကျုပ်ကြိုက်တယ်ဆို
လို့ အမြဲတမ်း ခရေပန်းလေး
ပန်ထားတတ်တဲ့ မြခင်။
အို... ဘုရား... ဘုရား...
ခွင့်လွှတ်ပါ အတွေးကြီး
ရေ... ကျုပ် တကယ်ချစ်ခဲ့
တာ မင်းကိုပါ၊ မင်း တစ်
ယောက်တည်းကိုပါကွယ်။

‘ဘာကြီး... ဘာ
ကြီး...အမယ်လေး... လုပ်
ကြပါဦး...လာကြပါဦး...
ဘာကြီးရေ...’

ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...
အတွေးကြီး ကျုပ်ကို လက်
ယပ်ပြီး ခေါ်နေတယ်။ အဖြူ
ရောင် ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့၊
ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပန်လို့။
ကျုပ်ကို တစ်ခုခုပြောနေတယ်။

‘နမူးပြောင်ပြောင် ရူး
ကြောင်ကြောင်နဲ့ အတိုးကြီး၊
တော် ကျုပ်စကားကို နား
ထောင်မလား၊ မထောင်ဘူး
လား...ပြော...’

အိုး...ထောင်မှာပေါ့
အတွေးကြီးရယ်။ ခုချိန်က
စပြီး အတွေးကြီးစကားကိုပဲ
အမြဲတမ်း နားထောင်မယ်
နော်။ ကျုပ်ဘဝကို အတွေး
ကြီးလက်ထဲ အပြီးအပ်လိုက်
ပါပြီ။ အတွေးကြီးကပဲ
ဦးဆောင်ပါတော့။ ကျုပ်...
ကျုပ်...မောပါပြီ။ ကုန်းမာ
ရေးကလည်း မကောင်းတော့
ပါဘူး။ ရယ်ပါ မောပါ...။
အဲလိုလေး မင်းရယ်တာကို
ကျုပ် မမြင်ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ
အတွေးကြီးရေ၊ ကျုပ်ကို
အထင်မကြီးတဲ့ မင်းအမျိုး
တွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို
ခံပြင်းလို့ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်
တွေ လုပ်နေခဲ့တာပါ။ မင်းကို
မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုချိန်
ကစပြီး မင်းလည်း အိမ်ထဲ
မှာချည်း နေစရာ မလိုတော့
ပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက် အတူ
တူ ကမ္ဘာပတ်ကြမယ်လေ
နော်...အတွေးကြီး... မင်း
ရှိရာဆီ ကျုပ် လာခဲ့တော့မယ်
နော် အတွေးကြီးရေ...။

လွန်းမောင်မောင်

FlaMunkle
www.burmeseclassic.com

‘အမေ... အမေ’

နားနားကပ်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ
အော်လိုက်သည့် သားဖြစ်သူအသံကြောင့်
ဒေါ်မိအေး၏ ခြေလှမ်းများ

ရပ်တန့်သွားသည်။

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့’

သားဖြစ်သူပြောမည့်စကားကို
သိနှင့်သော်လည်း ပြောင်းလဲလေမလား
အတွေးနှင့် မသိဟန်ဆောင်

မေးလိုက်သည်။

‘ခေါင်းလောင်းထိုးခါနီးပြီ မေမေရဲ့။’

အမေ့ကက်ဆက်သံကို ခဏပိတ်ပေးပါဦး’

တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေသော

သားမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း

ဒေါ်မိအေးရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားသည်။

လက်တွန်းလှည်းကလေး၏

ကက်ဆက်ကိုလည်း ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟော...ဟော...မေမေ

ကြားတယ်ဟုတ်၊

ခေါင်းလောင်းထိုးနေပြီ’

ဝေလင်းလေးက သူ့အမေ

ထဘီစကိုဆွဲရင်း အားရဝမ်းသာ

ပြောနေသည်။ ဒေါ်မိအေးကတော့

ခေါင်းလောင်းထိုးပြီ မေမေ

နန်းကြာဖြူ၊ သားအံ့၊

မပျော်နိုင်ပါ။ နောက်သုံးလဆိုလျှင်

ဝေလင်းလေး အသက်က

ခုနစ်နှစ်ပြည့်ပေပြီ။ အခုချိန်ထိ

ကျောင်းမတက်ရသေး။

ဝလုံးဆိုတာတောင် ရေးမတတ်သေးချေ။

ကျောင်းဖွင့်စရက်ကတည်းက

တစ်နေ့မပျက် ကျောင်းဝင်းထဲရောက်ပြီး

စာမသင်ရသော ကလေးမှာ

ဝေလင်းတစ်ယောက်သာ ရှိပေမည်။

မိခင်ဖြစ်သူ၏

လက်တွန်းလှည်းကလေး

ဘေးမှာလျှောက်ရင်း ကျောင်းသွားရို့

တက်ကြွနေသော ဝေလင်းကလေးကို

မြင်တိုင်းအဖေဖြစ်သူ ဦးလှဦးလည်း ကြေကွဲရသည်။ အသက်ကြီးခါမှ ရှားရှားပါးပါးရထားသော သားကလေးက ကံကောင်းခြင်းတွေ ယှဉ်တွဲပါမလာခဲ့ပေ။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဦးလှဦး၏ယာဉ်မောင်းလစာနှင့်ပင် ဒေါ်မိအေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး ရွှေတွဲလဲ၊ ငွေတွဲလဲ ဆွဲနိုင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ မဟုတ်တော့ပြီ။

မောင် ဝေလင်းလေးသည်လည်း အပူအပင်မရှိ ဆော့ကစား ပျော်ပါးခွင့် ရှိခဲ့သည်။ ကားနားချိန် အိမ်ပြန်တိုင်း တွတ်တီးတွတ်တာ စကားများအပြင် ကလေးချင်းကစားရာမှ တတ်မြောက်လာသော ကဗျာအပိုင်းအစလေးများကိုလည်း ရွတ်နေသံကြားရတတ်သည်။ ဖေဖေသားကို လွယ်အိတ်ဝယ်ပေး။ နားထဲစွဲနေသော်လည်း ထိုစကားသံလေးက ခုချိန်မှာ ဆွဲအံ့နေခဲ့ပြီ။

အိပ်ရာထက် ပက်လက်ကလေးလှန်ပြီး တောင်စဉ်ရေမရ တွေးမိလေတိုင်း ထိုနေ့က အဖြစ်ဆိုးက မြင်ကွင်းထဲဝင်ဝင်လာသည်။ ထိုနေ့... ခါတိုင်းနေ့များလုပ်ငန်း အနား၏ ကားကိုမောင်းပြီး မော်လမြိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကုန်အပြည့်တင်ပြီး အပြန်တွင်တော့ အသွားကလို ကားကိုအမြန်မမောင်းတော့။ ပစ္စည်းဝိတ်နှင့်မို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာမောင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျောင်းသားတစ်စု၏ ဆိုင်ကယ်များကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

နောက်သုံးလ
ဆိုလျှင်
ဝေလင်းလေး
အသက်က
ခုနစ်နှစ်
ပြည့်ပေပြီ
အခုချိန်ထိ
ကျောင်း
မတက်ရသေး
ဝလုံး
ဆိုတာတောင်
ရေးမတတ်သေးချေ

ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်လေးများ၊ တစ်နေရာရာသွားကြမည့်ပုံပင်။ ဆိုင်ကယ်ကို အမြန်မောင်းနေရာကပင် အချိတ်အဆက် လုပ်နေကြသည်။ ထိုစဉ် စက်မှုဇုန်အတွင်းမှ ထွက်လာသော ကားလေးတစ်စင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ နောက်ကဆိုင်ကယ်များက မိမိကားကို ကျော်ဖို့ ပြင်နေကြသည်။ အချက်ပြဖီးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်လိုက်သည်။ မမိတော့။ ကလေးတွေက မိမိကားဘေးမှာ ရောက်နေကြပြီ။ အရှေ့ကကားနှင့် ထိပ်

တိုက် ဆုံပေတော့မည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေနှင့် မိမိကားကို ဘေးချပေးလိုက်မိသည်။ ကားပေါ်မှာ ကုန်အပြည့်ဆိုတာကို သတိလွတ်သွားသည်။ ကလေးတွေဘေးကင်းစေရေးအတွက်... အော်ဟစ် ဆူညံသံတွေကို နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။ သတိရလာတော့ ဆေးရုံခုတင်ထက်မှာ တံခါးရွက်နှင့် ညှပ်မိသတဲ့။ ညာခြေထောက်ကို ဒူးအထက်မှ ဖြတ်လိုက်ရသည်။ တဒံနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပင် ဒုက္ခိတဘဝကို ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဒါကို ဦးလှဦး ဝမ်းမနည်း။ ကျောင်းသားကလေးတွေ အားလုံး အန္တရာယ်ကင်းသွားတာကို သိတော့ အနစ်နာခံရကုန်ပြီး နပ်သည်ဟုပင် တွေးလိုက်မိသည်။ အရှုပ်အရှင်တွေ ဖြေရှင်းရတော့ ဒေါ်မိအေး လည်ပင်းက ပြောင်တင်းသွားသလို နားနှစ်ဖက်လည်း ဟောက်ပက် ဖြစ်သွားသည်။ ကားအုံနာက ခင်မင်ရင်းစွဲသူမို့ ဆေးဖိုးဝါးစအကုန်ခံပေး၍သာ တော်တော့သည်။ ပြဿနာက ထိုမျှနှင့်မပြီး။

မိသားစု စားဝတ်နေရေးက ရှိသေးသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝမှာ အငြိမ်သား ထိုင်နေခဲ့သော ဒေါ်မိအေး ခေါင်းပေါ်သို့ အိမ်ထောင်တာဝန်ကြီးက ဝိကျလာသည်။ မူလတန်း ၈၊ တက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားသော သားကလေးက ကျောင်းတက်ဖို့ တစ်နှစ် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ဒါကို တွေးမိ

ပြန်တော့ ဦးလှဦး ဝမ်းနည်းရသည်။

ဒေါ်မိအေး ထမင်းချက်နေသည်။

‘ဘာဟင်းချက် ထဲအမေ’

‘ဆိတ်သားပေါ့’

ဝေလင်းလေး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

‘မဆိုးပါဘူး’

ခပ်တိုးတိုးလေးလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ငါးစီးတို့စရာနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ကန်စွန်းရွက်ချည်ရည်က အရသာ ပိုကောင်းပါသည်။

‘အမေ သား သွားကစားဦးမယ်’

ထမင်းအိုး ငဲ့နေသော ဒေါ်မိအေးက အားရဝမ်းသာထွက်ပြေးသွားသော သားနောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွန်း အော်လိုက်သည်။

‘မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာနော်သား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ’

မောင် ဝေလင်းကား စကားကိုပင် လှည့်မပြောနိုင်ဘဲ ပြေးရင်းက ပြန်အော်သွားလေသည်။ တစ်နေ့လုံး မိခင်နှင့်အတူ လိုက်နေခဲ့ရသူမို့ ဒီလို ညနေချိန်များမှာတော့ သားလေးစိတ်ကြိုက် ဆော့ကစားခွင့် ပြုထားသည်။

‘ဟေ... ဟိုမှာ လာနေပြီကွ’

မောင် ဝေလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သော စည်သူအသံက ချဖြူးနေသည်။

‘ငါလာပြီဟေ့’

မောင်ဝေလင်းက
ဆည်းအားကျမခံ ပြန်အော်
ချိတ်သည်။ သူငယ်တန်း
ဆောင်းသားလေးတစ်စုသည်
ဆောင်ဝေလင်းကို ဝန်းရံပြီး
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး
အောက်သို့ ချီတက်ခဲ့တော့
သည်။ အသက်အားဖြင့်သော်
ဆည်းကောင်း၊ အရွယ်အား
ဖြင့် သော်လည်းကောင်း
ချီကြီးသော ဝေလင်းက
သူတို့အကြား ထင်းထင်းကြီး
ဖြစ်နေတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီနေ့
ဘယ်သူအရင်လဲကွ’
‘ဝေလင်း’
‘ဟင့်အင်း မင်းတို့
အရင်’
‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့
အရင်’

သူတို့ဆုံတွေ့ခြင်းက
ခြင်းခုံခြင်းဖြင့် အစပြုသည်။
မုန်းပွင့်က သူမ လွယ်အိတ်
ထဲမှ ပုံနှိပ်စာအုပ်ကလေးတွေ
ထို ထုတ်လိုက်သည်။ ရန်ပိုင်
စာ ဗလာစာအုပ် အဟောင်း
တစ်အုပ်၊ စည်သူက ခဲတံ
တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးပြီး
သကာလ အသီးတစ်ရာ
အညှာတစ်ခုဆိုသည့်အတိုင်း
မောင်ဝေလင်းတစ်ယောက်
တည်းကို တစ်အုပ်စုလုံးက
ဝိုင်းဝန်း ဆရာလုပ်ကာ
သင်ပြကြလေသည်။

သူတို့ စာသင်ခိုင်း
တလေးက ကာလအတော်
ကြာခဲ့ပေပြီ။ ဆူညံအော်ဟစ်
ခြင်းခုံနေရာကပင် မောင်ဝေ
လင်းတစ်ယောက် က၊ကြီး
ခ၊ဆွေးသာမက အေဘီစီပင်
ရေးတတ်ပြီဖြစ်သည်။
‘တော်ပြီဟေ့၊ အိမ်ပြန်

ကျောင်းဖွင့်စ
ရက်ကတည်းက
တစ်နေ့မပျက်
ကျောင်းဝင်းထဲ
ရောက်ပြီး
စာမသင်ရသော
ကလေးမှာ
ဝေလင်း
တစ်ယောက်သာ
ရှိပေမည်

ချိန်ရောက်ပြီ”

ဝိုင်းစိန်ကပြောတော့
မောင်ဝေလင်း ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်သည်။ လက်ကတော့
ခဲတံကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး စာလုံး
ကလေးတွေ ရေးနေဆဲ။

‘ဟေ့ကောင် တော်
တော့၊ ငါ့စာအုပ် ပြန်ပေး’
ရန်ပိုင်က စာအုပ်ကို ပြန်
သိမ်းလိုက်သည်။

‘ကဲ မင်းအလှည့်၊
ဘယ်မှာလဲ အရုပ်’
မောင်ဝေလင်းသည်
အင်္ကျီထဲ ထိုးထည့်ထားသော
ရွံ့ရှုပ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

‘ဟာ စက်ရုပ်လုပ်ပါ
ဆို’

စည်သူထံမှ မကျေ
မချမ်းသံလေးက ဦးဆုံး
ထွက်လာသည်။

‘နေပါဦးကွာ၊ တစ်
လှည့်စီလာမှာပေါ့။ အခုက
မနှင်းပွင့်အတွက်ဖို့ ဖိုးဝရပ်
လေး’

ပြောရင်းကပင် မနှင်း
ပွင့်လက်ထဲ အရုပ်ကလေး
ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မနှင်း
ပွင့်ကတော့ ပြေပြစ်မှု မရှိလှ
သော ရွံ့ရှုပ်ကလေးကို ကြည့်
ရင်း သနားကရုဏာ သက်
နေမိသည်။ လမ်းခွဲပြီး အိမ်
ပြန်ခဲ့ကြတော့ သူတို့အားလုံး
ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်
စီ ပါလာကြသည်။ မနက်ဖြန်
မှာကော ဘာအရုပ်ကို ဘယ်
သူအတွက် ယူလာပေးမှာလဲ
ဆိုသောအတွေး။ မောင်ဝေ
လင်းတစ်ယောက်သာ မနက်
ဖြန် ဘာသင်ရလေမလဲ တွေး
ရင်း ရင်ခုန်နေမိသည်။

ကမ်းစပ်မှ ရွံတုံးတစ်
တုံးကိုလည်း မမေ့မလျော့
ကောက်ခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်
နေ့ခင်းမှာ အရုပ်တစ်ကောင်
လုပ်ရဦးမည်။

သရက်သီးများ စိတ်
ဖြာနေရာမှ သားကလေးဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ
လွယ်အိတ်စုတ်လေးထဲ ရွံတုံး
ထည့်နေသည်။ သူ့အမေ ဈေး
ရောင်းထွက်ရာ ကျောင်းဝင်း
အတွင်းသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး
လိုက်ချေဦးမည်။

‘မိအေး၊ မင့်သားက
ကျောင်းမှာ ဘာသွားသွား
လုပ်တာလဲကွ’
မိန်းမဖြစ်သူကို လှမ်း

မေးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်မိ
အေးက မျက်စောင်းတစ်ချက်
ထိုးရင်း လှမ်းဖြေသည်။

‘ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ
တော်။ ကျုပ်ဈေးရောင်းနေ
တုန်း သူက ကျောင်းဝင်းထဲ
လိုက်ကြည့်နေတာပေါ့’

‘ဒီလောက်ပဲလားကွ’
ဦးလှဦးက စောဒက
တက်လိုက်သည်။ ရှောက်သီး
ကို အခွံခွာနေရာမှ ဒေါ်မိအေး
က ထ၊လာသည်။

‘ဒီလောက်သိချင်နေ
လည်း တော့်သား တော် ခေါ်
မေးပေါ့’

ထိုရောက် ဦးလှဦး စိတ်
ထားသော သရက်သီးမန်းကို
မ၊ပြီး နောက်ဖေး ဝင်သွား
တော့သည်။ ဦးလှဦးလည်း
အလှည့်ကျလာသော ရှောက်
သီး အခွံခွာခြင်း အမှုကို
ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရင်း သား
ဖြစ်သူထံ ငေးနေမိပြန်သည်။

‘မိအေး’
‘ဪ...ဘာဖြစ်ပြန်
ပြီလဲတော်။ ဒီမှာ ကျွန်မ
ရောက်ကျနေပြီ’

ဒေါ်မိအေးက စူပုပ်ပုပ်
မျက်နှာဖြင့် ပြန်ထွက်လာ
သည်။ ဦးလှဦးကိုတော့ ဒုက္ခ
တ ဖြစ်ပြီဆိုပြီး လျော့ထွက်
၍မရ။ မကြောက်၍မရ။
ယာဉ်မောင်းဘဝကတည်းက
လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိခဲ့တာ
က ယခုချိန်ထိ အသုံးကျဆဲ
ဖြစ်သည်။ ဘယ်ရာသီမှာ
ဘာတွေ အလုပ်ဖြစ်တယ်ဆို
တာမျိုး။ ဘယ်အခါမှာ ဘာ
ကို ဝယ်ရောင်း ဖြစ်တယ်ဆို
တာမျိုးကို သူကသိနေသည်။

အိမ်နဲ့ဝေးဝေး မသွား
နိုင်သော်လည်း ရေဒီယိုလေး
တစ်လုံး၊ တီဗွီလေးတစ်လုံး

ရှိန်နှင့်ပင် စီးပွားရေး အကွက် ချနေသည်။ ဒေါ်မိအေး အနေဖြင့် လက်တွန်းလှည်း အချဉ်ပေါင်းသည် ဘဝဖြင့် ဒီတစ်နှစ်သာ ဒုက္ခခံရမည်။ နောင်နှစ်ဆိုလျှင် ဦးလှဦးကပင် အိမ်၏ စီးပွားရေးကို တာဝန်ပြန်ယူပေလိမ့်မည်။

‘မင့်သားက ကျောင်းသွားရတာ အတော်ပျော်နေတာ။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ခဲ့ကွာ’

ဒေါ်မိအေး အသာလေးပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအဖြေကို သိချင်နေပါသည်။

□

‘ခေါင်းလောင်းထိုးပြီမေမေ’

မောင်ဝေလင်းက ပြောရိုး ပြောစဉ်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

‘အေးအေး သွားဆော့တော့’

ဒေါ်မိအေးလည်း ခါတိုင်းလိုပင် အခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သားကလေးက မူလတန်းကျောင်းဆောင်များဘက် ထွက်ပြေးသွားသည်။ ထိုကျောင်းဆောင်ဘက်ကို ဒေါ်မိအေး သိပ်မသွားဖြစ်သော်လည်း အဝေးကတော့ မြင်ဖူးပါသည်။ ထိုအဆောင်ရှေ့မှာ ဒန်းကလေးနှစ်ခု ရှိသည်။ ကျောင်းမတက်မီ အချိန်များမှာတော့ ထိုဒန်းကလေးရှေ့တွင် ကျောင်းသားငယ်ကလေးများ အလှအယက် တိုးဝှေ့နေတတ်သည်။

ယခုလို ကျောင်းတက်

သူတို့
စာသင်ပိုင်း
ကလေးက
ကာလအတော်
ကြာခဲ့ပေပြီ
ဆူညံအော်ဟစ်
ငြင်းခုံနေရာကပင်
မောင်ဝေလင်း
တစ်ယောက်
ကကြီး
ခန္ဓာသာမက
အေးဘီမီဒီပင်
ရေးတတ်ပြီ
ဖြစ်သည်

ချိန်မှာတော့ ဒန်းကလေးကပိုင်ရှင်မဲ့လေပြီ။ မောင်ဝေလင်းတစ်ယောက် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ဒန်းစီးရချိန် ဖြစ်ပေမည်။ မနက်ခင်းတစ်ချီ ဈေးရောင်းလိုက်တော့ ပြင်ဆင်လာခဲ့သမျှ အချဉ်တွေ ကုန်သွားပေပြီ။ ဗန်းကလေးတွေ အတွင်းမှာလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဒေါ်မိအေးသည် ဦးလှဦး အခွံခွာပေးလိုက်သော သစ်သီးများကို လင်ပန်းထဲ ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

အရသာ ပြန်စပ်လိုက်သည်။ ဆေးရောင်ကိုတော့

သိပ်မဆိုးရဲပါ။ ဆရာမကြီးက ဆိုးဆေးသုံးတာကို မကြိုက်ပေ။ ဦးလှဦးအတွက် ခြေတုများ ဒီဇွေမှာ ရမည်ပြောသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်မိအေး အခုလို ဈေးရောင်းထွက်ဖို့ မလိုတော့။ အခြားအလုပ် စဉ်းစားထားသည်ဟု သူ ပြောနေသည်။ သူ့မှာ စုဆောင်းထားသော ငွေဘယ်လောက်ရှိမှန်း ဒေါ်မိအေးမသိ။ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်သည့်အပြင် အရွပ်အရှင်း ကင်းခဲ့သူဆိုတာတော့ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ခင်ပွန်းအကြောင်း စဉ်းစားနေရင်းမှပင် နံနက်က မှာလိုက်တာကို သတိရသွားသည်။ သားကိစ္စ။ မောင်ဝေလင်းတစ်ယောက် ဘာလုပ်နေလဲ သွားကြည့်ရမည်။ လူခြေ တိတ်နေသော်လည်း ပြောမရသည်မို့ မုန့်ဈေးတန်းမှ ဈေးသည်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေမီကို အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ စာသင်ချိန် နှစ်ဝက်ကျိုးလာသော်လည်း နေ့စဉ်တိုင်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် အလုပ်များနေသည်မို့ သားလေးကို လျစ်လျူ ရှုထားမိသည်။

‘ဒေါ်ရွှေမီရေ ကျွန်မတွန်းလှည်းလေးတစ်ချက် ကြည့်ပေးပါနော်။ မောင်ဝေလင်းကို သွားရှာချင်လို့’

ဒေါ်ရွှေမီက ထူးဆန်းသလို ကြည့်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘နေ့တိုင်းပဲ လွှတ်ထားပြီး ခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရှာချင်တာတုံး’

ဒေါ်မိအေးက စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေ

ချင်တာမို့ မုသားသုံးပြီး ခြေလိုက်သည်။

‘ထမင်းစောစော စားအောင်လေ၊ နောက်ကျမှ ထမင်းကြမ်းတွေ သုံးကုန်စို့လို့ အစ်မ’

လမ်းတစ်ဖက်ကမ်း၌ စာသင်ကျောင်းရှေ့ ရော့စီလာတော့ ဒေါ်မိအေး အံ့ဩသွားသည်။ ဒန်းကလေးနှစ်ခုမှာ စီးသူမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒါဆို မောင်ဝေလင်းမောင်ဝေလင်းတစ်ယောက်ဘယ်ရောက် နေပါလိမ့်နိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် ကျောင်းကလေးနား တိုးကပ်သွားသော ဒေါ်မိအေးသည် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်၏ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ခြံလိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားစေသည်။

နံနက်ခင်းတွေတိုင်း၊ ဈလယ်ခင်းတွေတိုင်း သားငယ်ရွှင်မြူးစွာ ပြောလေ့ရှိသော စကား၊ ခေါင်းလောင်းထိုးပြီမေမေဆိုတာကို ခုတော့ အမိပွယ် သိလိုက်ရပြီ။ ဒေါ်မိအေး မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ဝီတိလေလား၊ ဝမ်းနည်းစွာ လေလား မကွဲပြားသော မျက်ရည်ပူတို့ စီးဆင်းနေသည်။ မောင်ဝေလင်းလေးကတော့ သူ့အမေကို မမြင်ရှာ။ တစ်ခုသော စာသင်ခန်းကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်ရင်း သူငယ်ချင်းများထံမှ ရသော စာအုပ်၊ ဘောပင်ကလေးများကို အသုံးချပြီး ဝ၊လုံးပိုင်းပိုင်း ရေးနေသေးသည်။

နန်းကြွေဖြူဘားအံ

သမုဒ္ဒရာစင်မြင့်စေ့ကံ က,တု လာကံလမ်း:

ရဲ:ရဲ:မုန်
၂၂ ၂၂ ၂၂

၁၈၇၆

‘အငြိမ့်မင်းသမီးများ ရည်းစားထားတော့
လူဆိုတာမျိုးနော်xxx သဘောထားလေး
ကြီးဦးမှပေါ့ရှင်ရယ်xxxအငြိမ့်မင်းသမီးများ
ရည်းစားထားတော့ လူဆိုတာမျိုးနော်xxx
သဘောထားလေး ကြီးဦးမှပေါ့xxx
သခင်ရယ်xxx မီးရောင်အောက်ကိုဝင်ရင်xxx

လူပြက်တွေနဲ့ပြောတော့xxxသူသဘောက
မကြည်လင်xxxမီးရောင်အောက်ကိုဝင်ရင်
လူပြက်တွေနဲ့ပြောတော့xxxမောင့်သဘောက
အလွန်တရာ မကြည်လင်xxxညော်xxx
မြရင် မြရင်xxxချစ်ကြပေသရှင်xxxပြေတစ်ခွင်xxx
မောင့်အချစ်မျိုးဟာ ဘယ်အမျိုးစားလဲxxx
တကယ်အားမရနိုင်ပေါင်ရှင်xxxပေါ်ပေါ်ထင်ထင်
ချစ်ချင်ကြသရှင်xxxအလှူရှင်မှန်း
အားလုံးသိကြပါတယ်ရှင်xxxအပိုင်နော်
ကြိုလိုက်သခင်xxx တိုင်ပေါ် အလံစိုက်ချင်xxx
သီချင်းအပိုင်ဆုံးတော့ အတီးကျောထဲ
အကဝင်လိုက်ကာ တီးလုံးအဆုံးချတွင်
မင်းသမီး မြရီက လက်နှစ်ဖက် ရင်ဘတ်ပေါ်ယှက်၊
လှလှလေး ထိုင်ချလိုက်စဉ် သူ့အငြိမ့်ခန်း ပြီးဆုံးသွားပြီ။
လက်ခုပ်သံတွေအကြား ကားလိပ်ကြီး ကျလာစဉ်
ဆိုင်းပိုင်းရှေ့က ယပ်တောင်ကို ကောက်ယူ
တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဇာတ်ခုံနောက် ကိုယ့်နေရာ
ပြန်ရောက်အလာ အဖေက မှန်အိမ်တစ်လုံး
လက်ဆွဲလို့ စောင့်နေလေသည်။
မြရီက အဖေ့ကို မေးငေါ့ ပြုံးပြကာ...
‘ကလေးတွေ အိပ်ကြပလား အဖေ’
‘အိပ်ကြပြီ၊ မိသောင်းတော့ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း
ထိုင်စောင့်နေလေရဲ့’

အငြိမ့်ထမင်းချက် မဝါ
မြင့် လိုက်ကာထဲ ဝင်၊ အဝတ်
အစားလဲလိုက်ပြီး မင်းသမီး
ဝတ်စုံကို မြရီသေချာ ခေါက်
လိုက်သည်။ အမေ့လက်
ထက်က အသုံးပြုခဲ့သည့်
ဖျင်ကြမ်းလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်
လွယ်ပြီး ထ၊လိုက်စဉ် မဝါ
မြင့် ဝင်လာသည်။
‘ပြန်တော့မလား မြရီ၊
ဘယ်သူ လာကြည့်သလဲ’
‘အဖေ စောင့်နေတယ်
မဝါ၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်’
‘အေးအေး၊ ရွာ ပုလဲပွဲ
လည်း လိုက်မယ် မဟုတ်
လား’
‘လိုက်မယ် မဝါ၊ ဝေး
ပေမဲ့ အဲဒီပွဲဆို ညကြေး
ကောင်းကောင်း ရတယ်လေ’
‘အေးပဟယ်၊ နင့်
အတွက် အပိုင်အငြိမ့်ထောင်
လေးရှိရင် ဒီထက် အဆင်ပြေ
မယ်။ အခုတော့ ဟိုက ဒီက
ခေါ်မှ လိုက်ရတာမို့ နင့်
လည်း ပင်ပန်းနေမှာပေါ့။ နင့်
အဖေ စောင့်နေရင် သွားလိုက်
တော့ မြရီ၊ နောက် ကြံမှ
အေးဆေးပြောကြစို့’
မဝါမြင့်ကို နှုတ်ဆက်
ကာ အဖေ့နောက် လွယ်အိတ်
ပိုက်လို့ လိုက်ခဲ့သည်။
လဆန်းရက်မို့ လက အစော
ကြီး ဝင်သွားပြီ။ အဖေ့မှန်အိမ်
မီးရောင်လဲ့လဲ့လေးကလွဲ
လျှင် ခြေလှမ်းလိုက်ရာ ပတ်
ဝန်းကျင်က မှောင်နှင့်မည်း
မည်း။ မြို့တွင်း ပွဲလေးတွေမို့
သာ မြရီ ညမအိပ်ဘဲ အိမ်ပြန်
လာရသည်။ ဘာပဲပြောပြော
ရပ်ဆဲအိမ် အငြိမ့်က၊လိုက်၍
ညအိပ်ရလျှင်လည်း ဇာတ်ခုံ
နောက် လူအများကြီးကြားထဲ
မြရီ အိပ်မပျော်ချင်။ အိမ်ကို

စိတ်မချတာလည်း ပါမည်
ထင်ရဲ့။ မန္တလေးအခေါ် သုံး
ပြခန့် လမ်းလျှောက်အပြီး မြရီ
တို့အပိုင် အိမ်ပိုင်းကလေးရှေ့
ရောက်လာသည်။ ခြေလက်
မျက်နှာ ဆေးကြော အိပ်ခန်း
ထဲ ဝင်လိုက်ချိန် အဖေ့ညီမ
ဒေါ်လေးသောင်းက ကလေး
နှစ်ယောက်ဘေး ခြင်ထောင်
အပြင်ဘက်တွင် ဟောက်နေ
သလို သားနှင့်သမီးလည်း
အိပ်မောကျနေပေပြီ။ ခြင်
ထောင် အသာလုပ် သားခြေ
ထောက်နှစ်ဖက်ကိုမ၊ကာ ဟို
ဘက် စောင်းပေးနေစဉ် သား
က သူ့ကစားစရာ ဘောလုံး
သူများလုလို့ လိုက်တောင်း
နေဟန် ယောင်နေလိုက်သေး
သည်။ မြရီ သမီးကြီးကိုတစ်
လှည့် သားငယ်ကိုတစ်လှည့်
နဖူးပြင်ဆီ နှမ်းပြီး အလယ်မှ
ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ စိတ်မော
လူမော ပင်ပန်းလှသည့် ဒဏ်
ကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်
မပျော်။ အိမ်နံနားက ကိုရွှေ
ပြုံး ကြက်မကြီး ထ၊ထွန်သံ
ကြားလိုက်မှ အချိန်မနည်း
တော့မှန်း သိကာ တောင်စဉ်
ရေမရ အတွေးများကို မောင်း
ထုတ်၊ မျက်စိကို ဇွတ်မှိတ်
အိပ်လိုက်ရတော့သည်။
မနက်ငါးနာရီကျော်မှ
ဟိုမှဒီမှ ကြက်တွန်သံတွေ
ကြားရချိန် အိပ်ရာက ဆတ်
ခနဲ ထ၊လိုက်မိသည်။ အိမ်
သာတက်၊ မျက်နှာသစ်
စသည့် ဝေယျာဝစ္စတွေပြီးမှ
မီးဖိုချောင်ဘက် ကူးကာ
ပထမဆုံး မီးမွှေး၊ ရေနွေးအိုး
ကို အရင်တည်လိုက်ရသည်။
ကြက်သွန်နီတစ်လုံး အနံ့ဟ
လို့၊ ကြက်သွန်ဖြူနံ့ဟ
ကြိုတ်ကြိုတ် တံတောင်း၊

နေ့ညက ကျန်သည့် ထမင်းကြမ်းကို ဆား၊ အချိုမှုန့်ထည့်နယ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သွားချိန် ရေနွေးအိုး ဆူလာသည်။ လက်ဖက်ခြောက်နည်းနည်းကို အဖေဒန့်ကရားအိုးကြီးထဲထည့်၊ အပေါ်က ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူ လောင်းထည့်လိုက်သော် အဖေအတွက် ရေနွေးကြမ်းကိစ္စပြီးပြီ။ နောက် မီးဖိုပေါ်သံဒယ်ပိုင်းတည်၊ ဆီနည်းနည်းနှင့် ကြက်သွန်နီ၊ အဖြူဆီသတ်ပြီး နနင်းထည့်၊ ထမင်းကြမ်း ထည့်ကြော်လိုက်ရာ မကြာမီ ထမင်းကြမ်းကြော်ရလေပြီ။ ထိုစဉ် ဒေါ်လေးသောင်းက ချောင်းဟန့်သံနှင့်အတူ မြရီ အနီးရောက်လာသည်။

‘မြရီ နီးနေပြီလား’
‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးသောင်း’

‘ကျန်တာတွေ ထားခဲ့လိုက်၊ ငါ လက်စသတ်လိုက်မယ်။ သနပ်ခါးလေး ဘာလေးလူးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ဆင်သွားနော်။ တော်နေဇာတ်ဆရာရဲ့မိန်းမ နှာခေါင်းစွဲတာ ခံနေရဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒီထမင်းကြော် ဒေါ်လေးတို့ လေးယောက် စားလိုက်တော့’

‘နှင့်အတွက်ကော၊ နှင်က ဘာစားမလဲ။ စားသွား၊ ငါက ကောက်ညှင်းပေါင်းဝယ်စားမယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် မလာလည်းထမင်းကျက်ရင် ထမင်းနွေးခူးစားမယ်’

‘ကျွန်မ မစားတော့ဘူး ဒေါ်လေးသောင်း၊ ညကြေးထုတ်ပြီးမှ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်

ညည်းရဲ့၊
အပြန်သမ
ဝတ်စုံက
ငါ့ဆီ
လာလာ
ပေါင်တာ
ဆယ့်နှစ်ပတ်
ကျော်နေလို့
ဆွေးနေပြီ
ဆိုတာ
ငါ
သိပြီးသား
ငါ့ဒီဒီမမှာ
အစုတ်ပလုတ်တွေ
လက်ခံချင်တာ
မဟုတ်ဘူး
ညည်းတို့
ဆင်းရဲသားတွေမို့
သနားလို့သာ

စားလိုက်မယ်။ အချိန်လည်းမရတော့ဘူး။ ဘုရားရှိခိုးသွားရဦးမယ်’

‘နှင် မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်မစားဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်မြရီ၊ စိန်ပေါတို့အိမ် ရောက်ဖို့လမ်းအတော် လျှောက်ရဦးမှာ၊ စားသွားစမ်းပါအေ။ အိမ်မှာ ကျန်တဲ့သူက ညဏ်ရှိသလို ဖြေရှင်းပါမယ်’

‘တော်ပြီ ဒေါ်လေးသောင်း၊ ဒေါ်လေးလည်းမစားဘဲ မနေနဲ့။ ဒီနေ့တော့သေသေချာချာ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်စားပါမယ်၊ ပူမနေနဲ့။ ထမင်းကြော်နဲ့ မဝလည်းဒေါ်သန်းရင်ဆီက ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်စားနှင့်။ ညနေမှ သမီးမိုးမိုးကို ပေးခိုင်းမယ်’

မြရီ ဒေါ်လေးသောင်းအား မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ဘုရားစင်ရှေ့ သွားကာ ဇော်စိမ်းခက်များ ထိုးထားသည့် မြေပန်းအိုး သုံးလုံးကို အိမ်ရှေ့ မျက်နှာသစ် ရေကန်ထဲက ရေခပ်ယူကာ ရေလဲထည့်၊ ဘုရားမျက်နှာသစ်တော်ရေ၊ သောက်တော်ရေပါလဲလှည့်ထည့်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ဩကာသမှ ငါးပါးသီလအထိ ခံယူ ရှိခိုးလို့ အငြိမ့်ထောင် ကိုစိန်ပေါမိန်းမ မငွေကြည်ထံမှ ညကြေး လွယ်လွယ်ကူကူရဖို့ ဆုတောင်းလိုက်သေးသည်။ ဘုရားရှိခိုးအပြီး မြရီ ကပျာကယာသနပ်ခါးလူး၊ ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ် ထုံးဖွဲ့ပြင်ဆင်ကာ အဖေရက်ထားသော ဝါးခြင်းကိုဆွဲ အိမ်အပြင်ကို ထွက်လိုက်တော့ မိုးစင်စင်

လင်းနေပြီ။
ကိုစိန်ပေါမိန်းမ မငွေကြည်ဆီမှ ထုတ်ခဲ့သော ညကြေး ငါးထောင်ပိုက်လို့ ပြန်လာချိန်က နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ အပြန် လမ်းခုလတ်ရှိ နန်းသီတာ ဈေးထဲဝင် ဆန်၊ ဟင်းချက်စရာ တစ်ပတ်စာ ဝယ်ပြီးချိန် လက်ထဲ ငွေနှစ်ရာသာ ကျန်တော့သည်။ မနက်ကတည်းက ဘာမျှ မစားရသေးသမို့ ဝမ်းမိုက်က ဆာလောင်နေသည်။ ခြင်းတောင်း ခေါင်းပေါ်ရွက် သယ်လာကာ အိမ်ပြန်အရောက်တွင် အဖေတစ်ယောက်သာ ဝါးနှီးစနှင့် ခြင်းထောင်း ရက်နေတာကို တွေ့ ရသည်။

‘အဖေ ထမင်းစားပြီပလား’
‘အေးအေး ပြီးပြီ၊ နှင့်အတွက် မိသောင်း ကြက်ဥကြော်ထားတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’
ခြင်းတောင်းကို အိမ်ရှေ့ခန်းချ မီးဖိုထဲ အရင်ဝင်ထမင်းခူးစွဲ ကြောင့်အိမ်လှုပ်လိုက်ရာ မိသားစုခြောက်ခေါ် ငါးခြောက်အသေးများကို ဆီပါတယ်ဆိုရုံ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ချက်ထားသော ဟင်းတစ်ခွက်၊ ဖရုံညှန် ဟင်းချို၊ ငရုတ်သီးထောင်းတို့နှင့် မြရီအတွက် အထူးကြော်ထားသော ကြက်ဥကြော် အေးစက်စက်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ကြက်ဥကြော်ကို လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ညစာ ဟင်းတစ်မည် ရနိုင်သည်ဟု တွေးကာ ကျန်ဟင်းများနှင့် ထမင်းကိုနယ် အားရပါးပါး

စားလိုက်မှ ဆာလောင်ခြင်း
တွေ ပြောပျောက်သွားရတော့
သည်။

‘နှစ်ထောင်တော့ ပေး
ပါ ဒေါ်ကြီးရွှေရယ်၊ လဝက်
မကြာပါဘူး။ တစ်လစာ
အတိုးပေးမှာပါ’

‘ပေးရမယ်လေ ဒါက
ထုံးစံပဲ။ တစ်ရက်ပဲကြာကြာ
တစ်ပတ်ပဲကြာကြာ တစ်လ
စာ ပေးရမှာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ထုံးစံကို
ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်
ဒေါ်ကြီးရွှေရယ်၊ ဒေါ်လေး
သောင်း နေမကောင်းလို့
ဆေးထိုးပေးပြီး ပိုတာ ဆန်
နှစ်ပြည်ဝယ်မှ ဝါးဖြူ အချို
ကတဲ့ ရက်မီမှာပို့ပါ နော်...
နော်...’

ခဏလေး ရှိခိုးမတက်
တောင်းပန်မှ ဒေါ်သိန်းရွှေက
ခါးပိုက်အတွင်း တွယ်ချိတ်
နှင့် တွယ်ပိတ်ထားသော
ဘော်လီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ
နှစ်ရာတန် တစ်ရာတန် အနှစ်
များကို နှစ်ထောင်ပြည့်မပြည့်
အမြန် ရေတွက်ကြည့်ပြီး မြရီ
ရှေ့ကို ချပေးသည်။

‘ညည်း ပြောသလို
လဝက် မကျော်စေနဲ့နော်၊
ဟောဒီ ညည်းရဲ့ အငြိမ့်သမ
ဝတ်စုံက ငါ့ဆီ လာလာ
ပေါင်တာ ဆယ့်နှစ်ပတ်ကျော်
နေလို့ ဆွေးနေပြီဆိုတာ ငါ
သိပြီးသား။ ငါ့အိမ်မှာ
အစုတ်ပလုတ်တွေ လက်ခံ
ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်း
တို့ ဆင်းရဲသားတွေမို့ သနား
လို့သာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ
ဒေါ်ကြီးရွှေရယ်၊ အဆင်ပြေ
ရင် ဆယ်ရက်တောင် မကြာ

စေရပါဘူး။ ကျွန်မ ပြန်လိုက်
ဦးမယ်နော် ဒေါ်ကြီးရွှေ’

ဒေါ်သိန်းရွှေ ပြော
လည်း ပြောချင်စရာပေ။ သူ
ဆီ အပေါင်ထားခဲ့ရသော
မြရီ၏ အငြိမ့်သမ ဝတ်စုံမှာ
ဇာတ်စင်ပေါ်ဆို အမြင်လှ
သလောက် လူအများ မသိ
သာအောင် ခိုးချုပ်ထားသည့်
ချုပ်ရာများဟာ မန်တစ်ရာ
ထပ်နေပေပြီ။ မြရီမှာ ဒီ
လောက်လှသည့် ဝတ်စုံကို
မဝတ်နိုင်တာကော၊ ကိုယ့်
လက်ထက်ကျမှ ဝယ်ထား
သော မင်းသမီးဝတ်စုံကို
ဝတ်သည့်နေ့ဆို အကြောင်း
ကြောင်းကြောင့် လာဘ်
မကောင်းဘူးဟူသည့် အစွဲ
အလမ်း ရှိနေတာကြောင့်ပါ။
အမေ အဖျိုစဉ်ဘဝ အငြိမ့်
မင်းသမီးဖြစ်ခါစ အမေအဖေ
မြရီအဘိုးခမျာ သမီးပူဆော်၍
ယာခင်းတစ်ကွက်ရောင်းပြီး
ဝယ်ပေးခဲ့ရတယ်ဟု အမေ
အပြောအရ သိခဲ့ရသော ဒီ
ဝတ်စုံကို မကြာခဏ ဝတ်
ဆင် ကပြနေရခြင်းမို့ မကြာမီ
ဝါးဖြူရွာအိတ်ဝတ်ဖို့ ဒေါ်သိန်း
ရွှေထံမှ ရွေးကို ရွေးရမည်သာ
ဖြစ်လေသည်။

‘ဒေါ်လေးသောင်းရေ
အဝတ်အစားလဲလိုက်၊ ၂၇
လမ်းက ဆရာဝန်ဆီ သွားပြ
ကြရအောင်’

မြရီ အိမ်ပေါ်တက်လာ
လာချင်း အဒေါ်ဖြစ်သူ မိုး
နေသည့် အိပ်ရာနားသွားပြီး
ပြောလိုက်သည်။

‘နေပါစေအေ ငါ နေ
သာပါတယ်။ ညည်းမှာ ပိုက်
ဆံရှိရင် အစ်ကိုနဲ့ ကလေးတွေ
အတွက် ဝက်သားဟင်းလေး
ဝယ်နှစ်ကျွေးလိုက်’

‘ဝက်သားများ ဘယ်
အချိန်စားစား ဒေါ်လေးရယ်၊
မသေမချင်း စားပါလေ။ မနေ့
ညကတည်းက ဒေါ်လေး
က ယောင် ကတမ်းတွေ
ညည်းနေလို့ ကျွန်မ နဖူးကို
ထ၊စမ်းကြည့်တာ ပူချစ်နေ
တာပဲ။ တူမကိုများ မူမနေပါ
နဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကံ...
ထ...ထ...ကလေးတွေ
မလာခင် သွားရအောင်’

‘ရပါတယ်ဆိုမှအေ၊ ငါ
ကွမ်းရွက်မျက်စဉ်းခတ်ပြီးပြီ။
နောက် တစ်နာရီလောက်ဆို
သက်သာလာမှာပေါ့။ ခေါင်း
ကိုက် ဗိုက်နာတာများ ရေး
ကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေစမ်းပါ
နဲ့အေ’

‘ဒီ မယ် ဒေါ်လေး
သောင်း ငွေဆိုတာ လူကဖြစ်
တာ၊ လူမသေ ငွေမရှားပါ
နော်။ ဒေါ်လေးက ငွေကုန်မှာ
စိုးလို့ ဟန်လုပ်နေတာမဟုတ်
လား။ ဟော...ဟော...
ကြည့် အပ်ချလောင်း ဒီမှာ
ကြည့် ငွေတွေ နှစ်ထောင်
တောင်မှ ရှိတယ်။ မြင်လား
မြင်လား’

ပိုက်ဆံများကို အဒေါ်
ရှေ့ တဖျပ်ဖျပ်ပဲချလိုက်ရာ
ဒေါ်လေးသောင်းက မျက်ရည်
ကျရင်း...

‘ညည်း ဟို ဝတ်စုံလေး
ပေါင်လိုက်ပြန်ပြီမလား’

‘အဟီး ဟီး...
ဒေါ်လေးကလည်းလေ ပေါင်
နေကျ အဆန်းလုပ်လို့၊ ပွဲက
ခါနီး ထုံးစံအတိုင်း ကြိုတင်
ငွေတောင်း ပြန်ရွှေ့လိုက်ရုံပေါ့
ဒေါ်လေးရဲ့’

‘ငါတို့ ဘဝကကြီးက
လည်းလေ ဘယ်အချိန် ပေါင်
လိုက်၊ ရွှေ့လိုက် သံသရာက

လွတ်မြောက်မှာပါလိမ့်
ဟင်း...’

‘ညည်းမနေနဲ့၊ ခံစား
မနေနဲ့ ဒေါ်လေးသောင်း။
ဟောဒီ အငြိမ့်သမ မြရီလို
ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ မြရီ
နားမှာ အပေးရယ်၊ ဒေါ်လေး
ရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိ
နေရင် ဘယ်လောက် ပင်ပန်း
ပင်ပန်း ပျော်ပြီးသားပါ။
ကျွန်မတို့ ဒီလို လူးလူးလဲထဲ
နဲ့ ရှင်သန်လာတာ ဆယ့်လေး
ငါးနှစ်မှ မကတော့ဘဲ
ဒေါ်လေးရယ်။ ကဲ ကဲ ထ...
ဆရာဝန် သွားပြမယ်။
ဒေါ်လေးကျန်းမာမှ ဒေါ်လေး
တူမနဲ့ မြေးနှစ်ယောက်တို့
စောင့်ရှောက်နိုင်မှာပေါ့။
အဝတ်အစား ကျွန်မ ယူခဲ့
မယ်။ လန်းသွားအောင်
မျက်နှာသစ်လိုက်ပါဦး အဖျို
ကြီးရယ် နော်...’

မြရီက လက်ချိုးလက်
မြှောက် မင်းသမီးလို ကပြ
လိုက်၊ မျက်ခုံးမျက်စချီ ရယ်
ရယ်မောမော အသောကလေး
တွေနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူကို တွဲ
ခေါ်ချီမလိုက်မှ ဒေါ်သောင်း
ခမျာ တူမအလိုကျ အိပ်ရာမှ
ထလိုက်ရတော့သည်။

မြရီတို့ ဆင်းရဲသား
အများစု အားကိုးရာ အား
ထားပြုရာ ၂၇ လမ်းမှ ဆရာ
ဝန်ထံ ဒေါ်လေးသောင်းကို
စမ်းသပ်ပြသကြည့်တော့
အသက်ငါးဆယ်ကျော်
ဒေါ်လေးသောင်းမှာ သွေးတိုး၊
နှလုံး စသည့် ရောဂါမရှိ။
နေ့စဉ် အိမ်အတွက် တစ်ဖက်
တစ်လမ်းက ဟင်းရိုးလေး
ရအောင်ဆိုကာ ရွှေစီးကွက်
ဆေးလိပ်ဆိုင်တွင် ဆေးလိပ်
လိပ်သူမို့ အညောင်းဆိုင်များ

အညောင်းမိ အဖျားဝင်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်
အနားယူ၊ ဆရာဝန်ပေး
ဆေးကို ဆေးပတ်စေ
ဆောင် သောက်လျှင် ရောဂါ
အနာ ရှင်းရှင်းပျောက်ပေ
မိမ့်မည်တဲ့။

တကယ်ဆို မြရီအနေ
နှင့် အမေသေသွားပြီး ရှစ်နှစ်
သမီး အရွယ်ကပင် နောက်
ဆိုက်သမီးဘဝနှင့် အသက်
ဆွမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ရတာ
နဲ့ဆို ဆယ့်ရှစ်နှစ်နီးပါးခန့်
ရှိပြီ။ အသင့်အတင့်ရှိသော
တစ်နှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားလာ
တာမို့ မြရီ၏ အပြင်ပန်းရုပ်
ရည်က ရွက်ကြမ်းရေကျို
ဖျာသာ ခေါ်နိုင်သော်လည်း
မျက်နှာချေ မိတ်ကပ်ရောင်စုံ
ခြယ်သ၊ မီးရောင်အောက်
ထွက်လိုက်လျှင်တော့ ခေါင်း
ဆောင်မင်းသမီး ခင်သူစာ
ငြိမ်းထက် အကရော၊ ရုပ်ရည်
ပါသာပါရဲ့။ သို့မေမင် ခင်
သူစာငြိမ်းမှာ အငြိမ့်ထောင်
ပိုင်ရှင် သမီးဖြစ်သည့်အပြင်
တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ၊
အသက်မှာ နှစ်ဆယ် မစွန်း
သေးတော့ ငယ်ဂုဏ်ကြောင့်
မြရီတို့လို စင်ပေါ်တက်မှ ရုပ်
ထွက်လှသည့် မင်းသမီးတွေ
ထို ခင်သူစာငြိမ်းအမေက
မျက်နှာသာ ပေးလေ့မရှိ။ သူ
တိုယ်တိုင်လည်း မြို့မျက်နှာ
စူး တရားသူကြီးသမီးဖြစ်ပြီး
စာတမ်းသားနှင့် အိမ်ထောင်
ကျလို့သာ လင်ဖြစ်သူ ပါသော
အရ အငြိမ့်ထောင်ထားသူမို့
တစ်လောကလုံး သူ့သမီး
တစ်ယောက်ကလွဲ လျှင်
ဘယ်သူ့ကိုမျှ မျက်စိထဲ
မမြင်။ မာန်မာနကြီးသည်။
ခက်ထန်လိုက်သည့်မျက်နှာ

ကလည်း ပြောစရာမရှိ။
မြရီလို ဝါရင့်လက်ထောက်
အငြိမ့် သမတစ်ယောက်
အတွက် ခေတ်အလိုက် ည
ကြေးရှစ်ထောင် ပေးနေချိန်
တွင် သူက ငါးထောင်ထက်
ပိုမပေး။ လိုက်ချင်လိုက်၊
မလိုက်ချင်နေ။ သူတို့၏
“နှင်းပွင့်ဦး” အငြိမ့်မှာ တစ်နှစ်
ကို ဆယ်ချီ ဆယ့်ငါးချီ က၊
လေ့ရှိသော သေးသေးလေးတွေ
မှာပေးသည့် ညကြေးလည်း
တူတူစွမ်းရေးအတွက် အငြိမ့်
သမ မြရီ မငြင်းနိုင်ခဲ့။ ထမင်း
နပ်မှန်ဖို့အရေး ညကြေးနည်း
နည်းရမှန်းသိသော်လည်း သူမ
ကိုခေါ်စေရန် အငြိမ့်ထောင်
များကို မျက်နှာချီသွေးရတော့
သည်။

□
ဆေးရုံခွတင်ပေါ် လှဲနေ
ရင်း မျက်လုံး ပေကလတ်၊
ပေကလတ်နှင့် မြရီမျက်နှာဆီ
အကဲခတ်နေသည့် အဖေကို
ကြည့်ကာ မြရီရင်ထဲ နာကျင်
နေရသည်။ အဖေအတွက်
ခွဲစိတ်ဖို့ငွေ အခုထက်ထိ ရှာ
လို့ မရသေးတာ အဖေ မရိပ်
မိအောင် မြရီ မနည်း ပြုံးနေမိ
ရဲ့။ ခုတလော အဖေက
တရှောင်ရှောင် အစားမစား
နိုင်ဘဲ ပိန်လိုလာသည်ကို မြရီ
သတိမပြုမိ။ မိုးတွင်းအချိန်
ပွဲရက်လည်း ကျွဲပါးနေသော
ကြောင့် ဒေါ်လေးသောင်းနှင့်
အတူ ဆေးလိပ်ခုံမှာ လိုက်ပြီး
ဆေးလိပ် လိုက်လိပ်ရင်း ဝမ်း
ရော ဖြေရှင်းနေရသည့် ဇော
ကြောင့်လည်း ပါမည်ထင်
သည်။ နောက်ဆုံး အဖေ
မအောင်အည်းနိုင် လူးလို့မနေ
တော့မှ အရေးပေါ် ဆေးရုံ
တင်လိုက်ရာ သည်းခြေတွင်

ကျောက်တည်နေသည်တဲ့။
ကင်ဆာမဟုတ်လို့ ဘယ်လို
ပင် စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးဆိုသော်
လည်း သည်းခြေကျောက်တည်
ကိုမှ ခွဲစိတ်ထုတ်မပစ်နိုင်ဘူး
ဆိုလျှင် မကြာမီ သေနိုင်သော
အခြေအနေကြောင့် မြရီ မျက်
ကလဲဆန်ပျာ ဆေးရုံစရိတ်
ငွေရှာရလေပြီ။ အဖေခွဲစိတ်ခ
ကသိန်းချီ ကုန်မှာဆိုတော့
မြရီ အိမ်ဂရုန်ကိုင်ကာ ဇာတ်
ထောင် လေးငါးဦးထံ အသ
နားခံ အိမ်ပေါင် ငွေချေးလုပ်
ပေမဲ့ ဘယ်သူမျှ မချေးငှား
ကြ။ ခက်ချေပြီ။ မြရီ စိတ်
မညစ်စဖူး စိတ်ညစ်စိတ်
သောက ရောက်ရသည်။
ခွဲစိတ်ဖို့ သုံးရက်အလိုကျမှ
အိမ်ချင်းကပ်လျက် ကိုသာ
အေးက ခေါ်ပြောသည်။
အပေါင်တော့ လက်မခံချင်။
အပြတ်ရောင်းမည်ဆိုလျှင်
လည်း တစ်သိန်းရှစ်သောင်း
ထက် ပိုမပေးနိုင်။ ရောင်း
မည်ဆိုပါက စာချုပ်ချုပ်၊
ကလေးတွေ စာမေးပွဲပြီးမှ
ဖယ်ပေးနိုင်သည်တဲ့။ နှစ်
သိန်းခွဲကဲ့သို့သိန်း ဈေးရမည့်
အချိန် နှိပ်ဝယ်တာ သိပေမဲ့
အဖေအသက်ထက် ဘာမျှ
အရေးမကြီးတာမို့ မြရီ မငြင်း
နိုင်တော့။ အိမ်ဝင်းဝယ်လိုက်
သည်ကပင် အဖေအသက်ကို
ကယ်ပေးရာရောက်တာကြောင့်
ကျေးဇူးကြီး တင်မိသည်။
မကြာမီ ထိုငွေနှင့် အဖေ
သည်းခြေကျောက် ခွဲစိတ်
ထုတ် ကုသအပြီး မြရီလက်
ထဲငွေ ခြောက်သောင်းကျော်
ကျန်သည်။ ဒီအိမ်လေး ဖယ်
ပေးရချိန်ကျမှ လက်ကျန်ငွေ
ကို ငွေ လမ်းရှိ သဘင်တန်း
ရပ်ကွက်တွင် အိမ်ကလေး

တစ်လုံး ငှားနေကာ ဘဝဒုက္ခ
မှန်သမျှ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကူး
ထားသည်။
“အမေ... အမေ ဧည့်
သည်လာလို့ ဘကြီးက အိမ်
ကို ပြန်ခဲ့ပါဦးတဲ့”
ဒုတိယတန်း တက်နေ
သည့် သမီးမိုးမိုးရီ၊ သားငယ်
စိုးစိုးကျော်တို့ မောင်နှမ
အတန်းတင် စာမေးပွဲဖြေဆို
နေချိန် တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်း
ပိတ်ရက်တွင် အဖေနားမှာ
စာကျက်ရင်း နေခဲ့ဖို့ ထားခဲ့
ရာမှ ဆေးလိပ်ခုံအထိ သမီး
မိုးမိုး လာခေါ်သည်ကြောင့်
လိုက်လာတော့ အိမ်အရှေ့
ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အဖေနှင့်
တရင်းတနီး စကားပြောနေ
သူ အသက် ငါးဆယ်ခန့်
အညာသားတစ်ဦးကို တွေ့ရ
သည်။
“ဟေ့ မြရီ၊ ညည်း
တောင် ဒီအရွယ် ရောက်ပြီ
ပဲ၊ ငါ့ကို မှတ်မိလား”
မြရီ ဇေဇဝါနှင့်ခေါင်း
ခါပြမိသည်။
“ငါ့တပည့် ကြေးနောင်
ကျော်စံကြီးလေဟာ... နင်
ငယ်ငယ်က သူထိန်းလာတာ”
“ဪ သိပြီ... သိပြီ
...မှတ်မိပြီ၊ ဦးကျော်စံကြီး
အခု ဘယ်အငြိမ့်ထဲ ရောက်
နေပလဲ”
“အငြိမ့် မဟုတ်ဘူး။
အခု ဇာတ်ထောင်ထားတယ်။
ငါက ဆိုင်းပိုင်းတွေ ဘာတွေ
မထိုင်တော့ဘဲ ဇာတ်လမ်း
တွေ ဘာတွေရေးပြီး ငါ့ဇာတ်
ခွင့်ထဲ သုံးနေတာ။ ဘုရား
က ငါ့နှမဆီလာရင်း ညည်း
တို့ သားအဖကို သတိရလို့
ဝင်လာတာပါ။ ငါတို့ ကွဲကွာ
သွားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်

ကျော်ပြီကော။ ညည်းအမေ
အငြိမ့်ကရင်း သေသွားလို့
ဆရာဩဘာ(မြရီအမေ)စိတ်
နာပြီး အငြိမ့်ထဲက အပြီး
ထွက်လိုက်တာလည်း ရန်ကုန်
ကနေ ငါ ကြားပါတယ်။ ခု
လည်း ဆရာရောဂါအကြောင်း
ဇာတ်ဆရာ ကိုစိန်ပေါနဲ့
စကားစပ်မိလို့ ငါသိတော့
ငွေကြေးအနေနဲ့ ငါ့မှာ ကူညီ
စရာ မရှိပေမဲ့ ငါ့ခေါင်း
ဆောင် မင်းသမီး ကလေး
မွေးမှာမို့ အနားယူတုန်း
ညည်း သူ့နေရာ ဝင်က၊ပါ
လား။ စစချင်း သူ့တစ်ဝက်
ညကြေးပေးမယ်။ အကယ်၍
ညည်း ဇာတ်ရုပ်ပိုင်နိုင်လို့
ဇာတ်ထောင်တွေ မျက်စိကျ
ရင် ဒီမှာထက် ရန်ကုန်မှာက
ပိုပြီး တက်လမ်းရှိတယ်။ ပွဲ
ရက် နားနေချိန်ဆိုလည်း
တခြားအလုပ်တွေ ပေါမပေါ
ပဲ။ ညည်းအမေနဲ့ တိုင်ပင်ဦး
ပေါ့။ သဘောတူရင် ရန်ကုန်
လိုက်ခဲ့ကြ။ ငါတို့အိမ်ဘေး
အဖီချပေးမယ်။ အိမ်လခ
အတွက် တဖြည်းဖြည်းချင်း
စုပြီး နောက်မှ လုံးချင်းအိမ်
ကလေး ငှားနေကြပေါ့။ ငါ
နောက်အပတ်ဆို ပြန်မယ်’
‘အငြိမ့်ကတာနဲ့ ဇာတ်
ကတာ မတူဘူးဦးကျော်စံ။
ကျွန်မက အငြိမ့်ပဲ ပိုင်တာ’
‘အငြိမ့် ကတာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဇာတ်လမ်း သရုပ်ဆောင်
တာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်မျိုး စလုံးက
သဘင်အနုပညာ အကျုံးဝင်
မဟုတ်လား။ အလုပ်က
ညည်းကို သင်ပေးသွားမှာ
ပါ။ ဒီထက် ညည်းအသက်
ကြီးလာရင် ညည်းကို မှီခို
နေသူတွေကို အငြိမ့်ကတာနဲ့
လုံလောက်အောင် ကျွေးနိုင်

မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါ
ကြောင့် အရွယ်ရှိတုန်း၊ ရုပ်
ရည်ရှိတုန်း ကြိုးစား စု
ဆောင်းရမှာပေါ့ဟ’
ဦးကျော်စံ၏ စေတနာ
စကားများက သွေးထွက်
အောင် မှန်လွန်းလှသည်မို့
မြရီ အပျိုစင်ဘဝနှင့် လဲလှယ်
ယူခဲ့ရသော မိသားစုပိုင်
အိမ်ခြံဝင်းလေးကို စွန့်ခွာကာ
မွေးရပ်မြေကို ကျောခိုင်း၍
ရန်ကုန်မြို့တွင် အခြေချရန်
စိတ်ကူးရပြီကော။
□
‘ဟေ့ နှင့်သမီး မိမိိုင်က
ငါ့သားနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်လွယ်
ထားရတယ် ဟုတ်လား၊
အမယ်လေး ရာရာစစ အနု
လက်နဲ့ ရွှေ့ကုန်ကုန် ကြံတာ
ပေါ့လေ။ ဒီမယ် ဟောဒီမှာ
သားစရိတ်၊ မယားစရိတ်
အတွက် ငွေတစ်သောင်း ယူ
ထားလိုက်ကောင်မ။ နင်တို့
ဒီလောက်များတဲ့ငွေ မြင်ဖူး
တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကို
ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ ငါ့အိမ်ရိပ်တောင်
မနင်နဲ့။ ယို ခြံစောင့်သမီးက
ရွှေဘုံပေါ်က သူဌေးသားကို
များ တက်ချိုင့်လိုက်သေး။
ပိုင်းလုံးတွေ...ပိုင်းလုံးတွေ
...ပိုင်းလုံးတွေ’
သူဌေးမကြီး ဒေါ်အေမီ
လွင်၏ ထိုအပြောအဆို အမူ
အရာများကပင် မြရီကိုယ်
တိုင် ကြုံတွေ့ ခံစားရသည့်
နှလုံးသားအတွင်း ပဲ့တင်ထပ်
နေသည့် အသံများသာ။
လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ခန့်
က ညည်းအုလှိုက်လဲ့ ခံစား
ချက်များတို့မှသည် သူဌေးမ
ကြီးအား အနိုင်ရလိုသည့် အင်
စိတ်များနှင့်အတူ သူဌေးမ
ကြီး၏ ဝိညာဉ်ကပင် မြရီကို

ဝင်ပူးလေသလား။ မြရီ
မြင်ယောင်လာသည်က သမီး
နှင့်သားတို့ အဘွား၏ ခက်
ထန်သောမျက်နှာ၊ ရက်စက်
ပြတ်သားလွန်းသည့် စကား
များ။
‘ငါ့သားကို နှင့်သမီးလာ
အောင် နင်က ပတ်ချဲ့ နပ်ချဲ့
ဘယ်လောက် မြူဆွယ်နေ
မှန်းမှ မသိဘဲ။ ဟဲ့...ခွေးဖြစ်
မယ့်အကောင် နောက်တစ်ခါ
ကလေးရှိပြန်ပြီ ဟုတ်လား။
ဘာရယ်၊ မရက်စက်ပါနဲ့။
ဟား...ဟား...ဟား...
ဟား... ငါက ရက်စက်တာ
မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင်သာ မိန့်
နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်နေ
တာ။ မွေးတည်းက မိဘဆီ
လက်ဖြန့်ပြီး သုံးဖြုန်းနေတာ။
နှင့်ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်း
လုံးဝရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ
မယ် အေးကျော် နှင့် ဒီကောင်
မကို မစွန့်လွှတ်သရွေ့ ငါ
နှင့်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်မယ် သိ
လား။ အေး...နင်သာ ဒီ
ဇာတ်သမကို အပြီးအပိုင် စွန့်
လွှတ်ရင် ငွေတစ်သိန်း လျော်
ကြေး ငါပေးခဲ့မယ်။ ဒီတော့
နှင့်မယားကို ရွေးမလား၊
မိဘကို ရွေးမလား။ မိန်းမ
ဆိုတာ ယူရင် နောက်ထပ်
အစားရှိတယ်။ မိဘက
အစားမရှိဘူး။ နင် ဆုံးဖြတ်
ပေါ့’
ရယ်တော့ ရယ်ရသည်။
မြရီ ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက်
သရုပ်ဆောင်ရသည်က မြရီ
တကယ့် အစစ်မှန်ဘဝနှင့်
ပြခါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း
ဆန်ကျင်ဘက် ဇာတ်ရုပ်ဖြစ်
သည်။ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်
ဝပြီး ခက်ထန်မောက်မာ
ဝင့်ကြားသူ၊ ပညာတတ်

သူဌေးမကြီး ဒေါ်အေမီထွက်
အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် အား
ကြုံလျှင် သုံးစွဲရန် မြရီ ထူး
ကတ်ထားသော ငွေများထဲ
ထက်ဝက်ခန့်ကို သူဌေးမ
လိုက်လျောညီထွေဖြစ်ချေ
ပစ္စည်းအတုများ ဆင်ထင်
သုံးစွဲလိုက်ရသည်။ မိတ်ဆက်
ဆရာက မြရီကို ပြင်ဆင်
အပြီး ဇာတ်ရုပ်ပေါ်တွင် မြရီ
ရင်ခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်း
ဆူညံကာ ခြေဖျားလက်ဖျား
တွေ အေးစက်ပြီး ကျက်ထား
သော စကားပြောများ နေ
မသွားရန် ကြိုးစားနေ
သည်။ နောက်တော့ ဒီဇွဲ
ထွက် ဇာတ်ရုပ်သည် မိမိ၏
မိသားစုဘဝကို အခြေခိုင်နိုင်
ရပ်တည် နိုင်ရေးအတွက်
အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာ စကား
သဘာဝကျစေရမည်၊ ဇာတ်
ဆရာအလိုကျ သရုပ်ဆောင်
နိုင်ရမည်ဟု စိတ်ကို မနည်း
တင်းရပ်သည်။ မြရီအမေ
နှင့် ဇာတ်ဆရာ ဦးကျော်စံ၏
‘ရွှေဘုံစံ ချစ်သူ’ဇာတ်လမ်း
သူဌေးမကြီး ဒေါ်အေမီထွက်
ဇာတ်ရုပ်ကို ဝိပြင်ရမည်၊
ဝိပြင်မှ ဖြစ်မည်။ ဒီဇာတ်ရုပ်
မနိုင်ခဲ့၍ စင်ပေါ်တွင် နေရာ
မရခဲ့ပါက မြရီတို့ နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်စရာ နေရာ
မရှိတော့။ ဘုရင့်နောင် အောင်
ဖျက်သလို မွေးရပ်မြေမှ ဝိုင်း
ဆိုင်သမျှ ရောင်းတန်တား
ရောင်း၊ ပေးတန်တာပေးပြီး
ဦးကျော်စံနှင့်အတူ ရန်ကုန်
တစ်မိသားစုလုံး လိုက်ခဲ့ကြ
သည်။ အခက်တော့ အရေး
မွေးရပ်မြေလည်းဖြစ်၊ နေ
သည်ခေါင်းချရာနေရာလည်း
ဖြစ်သောကြောင့် ဦးကျော်
မသွားချင်ရှာပေး သို့သော်

မြို့အနေနှင့် ဒီမြေမှာ အလုံးအလုံးနှင့် ရုန်းကန်နေရမည့်အစား အရွယ်ရှိစဉ် စွန့်စားကြည့်ချင်စိတ်ရှိတာမို့...

‘အဖေရယ်...အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားတယ်ဆိုပေမဲ့ အဆင်ပြေလို့ ချောင်လည်ထာရင် အားလုံး ဒီကို ပြန်လာပြီး ခြံဝိုင်းလေးဝယ်လို့ တစ်သက်လုံး နေကြရုံပေါ့။ ခုချိန်မှာ အဖေမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု ဘယ်နေ့တော်မလဲ၊ ဘယ်နေ့ ငတ်မလဲနဲ့ စိုးထိတ်နေကြရတာ။ တစ်စွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့ အဖေရယ်။ စွန့်စားကြည့်ရအောင်နော် အဖေ’

မြရီ အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် မြေရှင်းပြလိုက်မှ အဖေက လေးလေးစင်ပင်ကြီး ခေါင်းညှိတ်သဘောတူသည်။

ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ပြီး အဆင်မပြေခဲ့ခြင်းကပင် ဒီဇာတ်ရုပ်အတွက် အထောက်အကူ ပြုခဲ့လေသည်။ အငြိမ့်ထောင် ကိုစိန်ပေါ်မိန်းမမငွေကြည်၏ ဘဝတူ ဇာတ်သမားများအပေါ် အထင်သေးသည့်မျက်လုံး၊ ရုပ်ကွက်တွင်း မရှိဆင်းရဲသားများအပေါ် ငွေတိုပေး၊ အပေါင်ခံ ခေါင်းပုံဖြတ်လှေ့ရိုသည့် ဒေါ်သိန်းရွှေ၏ အပြောအဆို၊ မြရီအပေါ် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို အမြဲဆက်ဆံတတ်သည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးခင်သူဇာငြိမ်း၏ ဟန်ပန်၊ ခင်သူဇာငြိမ်းမိခင် ဒေါ်မျိုးမျိုးငြိမ်း အမူအရာ စသည့် မြရီ ကျင်လည်ခဲ့ သမျှ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဂုဏ်မြင့်သူအားလုံးကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်ရင်း...

‘ငါ့ကို အန်မိုးဆုံးရောက်လိမ့်မယ်၊ ကျဆုံးသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျိန်စာတိုက်မနေနဲ့ ဇော်ထွဋ်။ နှင့်လုပ်ရပ်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ တိုက်နဲ့ခြံ ဆုံးရှုံးပေမဲ့ ငါ့အတွင်းပစ္စည်း စိန်တွေ၊ ဘဏ်မှာထားတဲ့ ငွေတွေ တစ်ပုံကြီး တစ်ပုံကြီး ရှိသေးတယ်။ နှင့်ကို ဒူးထောက်တောင်းပန်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ငါ လုံးဝ လုံးဝ ဒူးထောက်ဘူး။ ငါ့လုပ်ရပ် အမြဲမှန်တယ်။ နှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ဘူး။ မတောင်း...ပန်...ပန်...’

သူ ငွေ မကြီး က သမက်ဖြစ်သူ ဇော်ထွဋ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး အော်ဟစ်ရင်း တအိအိ လဲကျသွားစဉ် သမီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူက မြရီကို ကွေးညွှတ်ရင်း မာမီ မာမီဟု တကြော်ကြော် အော်လိုက်တော့

နောက်ခံ သံဝေဂ သီချင်း ဖြည်းလေးစွာ ဆိုသံ ကြားရပြီး ကားလိပ်ကျလာလေသည်။

ကားလိပ်အတွင်းမှ မြရီလူးလဲထ စင်အောက်ပြေးလာကာ ဇာတ်ဆရာ ဦးကျော်စံက လက်မထောင်ပြကာ ပြုံးပြ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်မို့ မြရီ ဒီဇာတ်ရုပ်ကို ပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

ဪ...ဒါဆို ဒါဆို မြရီတစ်ယောက် အနုပညာစင်မြင့်ထက်မှာ မှီခိုစရာ နေရာရလာပြီလားဟူသော အဆုံးအဖြတ်သည် ရှေ့ဆက်အနာဂတ် မြရီကို အားပေးမည့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

■
ဇွဲဇွဲဇွဲ

တစ်ခုခုကို စွဲလန်းမှု လွန်ကဲနေသူကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်မလဲ ?

- ▶▶ အရက်သေစာ အသောက်အစားကိုမှ စွဲလန်းနေပြီး မူးယစ်ရမ်းကားနေသူဖြစ်နေလား
- ▶▶ မူးယစ်ဆေးဝါးတစ်ခုခုကို စွဲလန်းစွာ သုံးစွဲနေပြီး ထိန်းမရသိမ်းမရဖြစ်နေသူလား
- ▶▶ စရိုက်ကွာပြီး မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက တားနေသူကိုမှ မပြတ်နိုင်အောင်စွဲလန်းနေသူလား
- ▶▶ ချစ်သူ၊ ဇနီးမယားကို အလေးမထားဘဲ အချစ်သစ်ကိုမှ သာယာစွဲလန်းနေသူဖြစ်နေလား
- ▶▶ ဘဝတက်လမ်းတွက် မကြိုးစားစိတ်မဝင်စားပဲ ဂိမ်းကိုမှအသည်းအသန် စွဲလန်းနေလား
- ▶▶ ချစ်သူ၊ ဇနီးမယားစကားထက် ဘေးစကားကိုသာစွဲလန်းစွာ နားဝင်လက်ခံနေသူလား

ဤသို့တစ်ခုခုကိုသာမန်ထက်လွန်ကဲစွာအလေးထားစွဲလန်းနေသူတို့ကိုထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့

တိုက် - ၄၀၊ G-2 ၊ ဦးပိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ
Ph: ၀၉၅၁၆၄၃၂၆၊ ၀၉၄၃၀၉၄၈၀၆၊ ၀၉၇၃၁၀၆၁၈၀

‘ပုထုဇ္ဇနော ဥဗ္ဗတ္တကော’တဲ့။

ပုထုဇ်ဇ်မှန်သမျှ

အရူးချည်း ဆိုပါကလား။

လူမှန်ရင် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးတော့

ရူးသွပ်နေကြတာပါပဲ။ အချို့က စိန်ရူး၊

အချို့က ရွှေရူး၊ အချို့က ကျောက်ရူး၊

မယားရူး၊ ကားရူး၊ နွားရူး၊ စာရူးပေရူး၊

သဘင်ရူး၊ ရုပ်ရှင်ရူး၊ ဂီတရူး၊

အာဏာရူး စသည်ဖြင့် အစုံအစုံလို့

ဆိုကြပါစို့။ ဒီအထဲမှာ

တစ်မားသာ ကျော်မှီးဖြင့်

‘အရူးက တစ်မူးသာ’ဆိုတဲ့ စကားပုံက ရှိနေပြန်ရော။

တမမခန့်ရွာကြီးမှာ တမူးသာ ဆိုတဲ့ လူထူးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တမမခန့်ဆိုတဲ့ ကျောက်စိမ်းတွင်းရွာကြီးဟာ အိမ်ခြေငါးရာ၊ တစ်ထောင်ဝန်းကျင်ရှိမှာပေါ့။ အဲသလို မတ်မကျပြောရတာက အိမ်ရှင်က နည်းနည်း အိမ်ငှားကများများ၊ ရွာခံနည်းနည်း စည်သည်က များများဆိုသလို ကုမ္ပဏီတွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ ကျင်းသားတွေ၊ ကျင်းပိုင်ရှင်လောပန်းတွေ၊ အရောင်းအဝယ် ဈေးသူဈေးသား၊ ကားသမား၊ ဆိုင်ကယ်တက္ကစီသမား၊ ဝပ်ရှောဆရာ၊ စက်လှေသမား စုံစီနဖာဆိုတာလို စုံပေသကဲ့။

လူမျိုးစုတွေဆိုရင်လည်း တိုင်းရင်းသား အမျိုးစုံရှိတဲ့ ရွာကြီးပေါ့။

လူမျိုးစုံတော့ စရိုက်မျိုးစုံပြီပေါ့။ လူတွေလူတွေဆိုတာလည်း ‘ဝင်ထွက်၊ ဝင်ထွက်၊ နာသေပျက်’နေမြင်ညပောက်တွေကအများသား။ တမူးသာ ဘာလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ သူ့နာမည်အရင်းက ဘာလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ တမူးသာဆိုတာပဲ သူ့နာမည်အရင်းလို တွင်နေပါပြီ။

တမူးသာက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်ထဲကပါ။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ မပြီးမရယ်နဲ့ ထုံပေပေ၊ ပေစောင်းစောင်းဆိုတာမျိုးကြီးရယ်။

ဆေးပေါ့လိပ်ကို လွှတ်ကြိုက်တဲ့လူပေါ့။ ညနေစောင်းလို့ အလုပ်ကလေးပြီးရင်တော့ ‘နေကလေးညှိရင် လေကလေးပျို’တတ်တဲ့ လူပါ။ ဒေသတွင်း နာမည်ကျော် ‘သံလမ်းအရက်၊ နှစ်စီပိန်းအရက်’တို့လို မီးတောက်ဆန်အရက်ကို ဆေးပေါ့လိပ်အမြည်းလုပ်ပြီး စုပ်မျိုတတ်ပါတယ်။

ဘယ်နှယ်များတို့ အရူးက မူးချင်ရသေးတယ်လို့။

တကယ်တော့ တမမခန့်ဆိုတဲ့ ရွာကြီးက ဟောင်ပါးအုပ်စုထဲမှာပါတဲ့ ရွာကြီးပါ။ ဟောင်ပါးရွာက အုပ်စုခေါင်းဆောင်ဆိုပေတဲ့ တမမခန့်က လတ်တလောမှာ စီးပွားပိုကောင်းနေတော့ကာ တမမခန့်မှာပဲ တိုက်နယ်ဆေးရုံဖွင့်ကရော။ မူးယစ်စခန်းရုံး၊ ရဲကင်းစခန်း၊ အထက(ခွဲ)ကျောင်းတွေရှိလေတော့ တမမခန့်မြို့သစ် ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေတင်လို့။

ရဲကင်းစခန်းနဲ့တိုက်နယ်ဆေးရုံတည်ရှိရာရဲ့ ရွှေတွင်းပြိုကျတာ၊ ကျောက်တွင်းပိတာ၊ ရေမဆေးသမား မြေစာပိတာ၊ သစ်ကားမှောက်တာ၊ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တာ စတဲ့ သေမှုသေခင်းတွေဆိုတာ တမမခန့် တိုက်နယ်ဆေးရုံမှာ အတော်များတာကလား။

တမမခန့်မှာ ‘မေတ္တာလူမှုကူညီရေးအဖွဲ့’ ရှိပါ

တယ်။ ဘယ်အကြောင်းနဲ့ပဲသေသေ၊ အသုဘသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ ကိစ္စမှာ မေတ္တာနဲ့ကင်းလို့ မရပါဘူး။ အဲမယ်...မေတ္တာနာရေးကူညီမှုအသင်းဆိုတာ အကျိန်နဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ တံဆိပ်အမှတ်အသားပြုလုပ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းတွေနဲ့ပါ။ ရဟန်းသံဃာပင်တာ၊ ခေါင်းတလားသယ်ဆောင်တာများပါဂျရိုးကားတွေနဲ့ရယ်။

အဲဒီမှာ ရှေ့ဆုံးက ရွှေစည်တီးတဲ့လူ၊ ထမ်းတဲ့လူလစ်ဟာနေရင် တမူးသာတို့က ကောက်ကက်ဝင်ထမ်းလိုက်တာပါပဲ။ တမူးသာကို လူမှုရေးဝတ်စုံတော့ အဝတ်မခိုင်းနဲ့နော်။ အဲဒါတစ်ခုတော့ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းဆိုတာ။ တမူးသာ ဘယ်ကျင်းမှာ နေတယ်၊ ဘယ်တံမှာ စခန်းချတယ်၊ ဘယ်လုပ်ကွက်မှာရှိတယ်ကိုသာ လူတွေက မသိကြတာ။ တမမခန့်မှာ သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေးရှိလို့ကဖြင့် တမူးသာရောက်နေပါပြီ။

အဲဒီ တမူးသာက စကားအလွန်နည်းတဲ့လူပါ။ နည်းဆို တမူးသာစကားပြောတာ ကြားဖူး၊ မြင်ဖူးတဲ့သူ အင်မတန် ရှားတာကလား။ နို့ပေမဲ့ လူကြီးသူမ စကားပိုင်းအနီးမှာ တမူးသာတို့က အခါရည်တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာရှိုက်လိုက်၊ ခေါင်းလေးတည်တံ့ညီတံ့နဲ့ နားထောင်နေတတ်ပါတယ်။

လူကသာ ထုံပေပေရယ်၊ အခိုင်းအစေရှိလာရင် အင်မတန် ဖင်ပေါ့တဲ့လူ။ ပြန်

လည်း မပြောတတ်ဘူး။ တာလည်း အကုန်လုံးလူဆိုတော့ သနားချင်လို့လည်း အပေါ်သား၊ ထင်ခွဲခိုင်းမလား၊ ရေသင်္ဃန်းမလား၊ အိုး၊ ပန်းကန်မလား၊ စားပွဲ၊ ကုလားအသယ် အထမ်းခိုင်းမလား၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ခိုင်းမလား၊ တမူးသာတို့က ချက်ကလေး မညည်းညည်းဘူးမှတစ်ပါး၊ နို့ပေမဲ့ နိုင်းလူရှိမှ၊ ခိုင်းမှလုပ်တာမလား၊ ခိုင်းတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုရင်၊ နေတဲ့လူ ရှိတယ်ဆိုရင် တမူးသာတို့က တော်ရာဆောင်တစ်ခုမှာ ဆေးပေါ့လိပ် ဆိုင်သောက် နေတာရယ်။

ဒါနဲ့များတောင် တမမခန့်က တမူးသာကို တမမခန့်တစ်မူးသာလို့ ဆိုချင်ကြတာပဲ။

အဲမယ် စကားနည်းလူများ၊ နှုတ်မဖွာတဲ့လူများ အကျိုးပေးထူးပုံကို ပြောဦးမယ်။ တမမခန့်ဆိုတာ ကျောက်စိမ်းထွက်တဲ့၊ ထွက်တဲ့ ရတနာမြေဟုလား။ မြောက်ဘက်ကုန်းပြင်ဒေသအတွင်း ပါဝင်နေတော့ မိုးကလည်း များသလားမမေးပါနဲ့။ အချို့စည်းစိမ်ရှင်မမတို့က နီးတစ်မိုစီရံရာသီမှာ ကုလားပါးပွတ်ကြတာလေ။ စီးကရက်အရိုးငွေတွေကြားစီးမျောသူနဲ့၊ ဂျော်နီတုတ်ကောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်သူတွေနဲ့ စသည်ဖြင့်ပေါ့။

အညောင်း ကို ငိုတဲ့အလုပ်မှာ မွေလျော်ကြတော့ ပိုင်းလည်းသိမ်းကစား ‘တမူးသာရေမမ’ လုပ်ပါ

အဲဒါဟာ'တွေဖြစ်ကရော။ တမူး
ဆာက နှိပ်တတ်၊ နယ်တတ်၊
အဲဒါတွေတတ်တာကိုး။

နိုင်ထားတဲ့ မမမျိုးနဲ့
ဆွေရင် တမူးသာရတဲ့ အဖိုး
ဆာက ဘယ်နည်းလိမ့်မတုံး။
အချို့မမတွေက အပေး
အတမ်း အတော်ရက်ရော
ဘယ်ဆိုသကိုး။

□
အမှန်ကတော့ တာမခန့်
ဆိုတာ ရှမ်းနာမည်ပါ။ ရှေး
ဘိုးဘွားတို့ခေတ်၊ ကိုယ့်ဝန်
ကိုယ်ထမ်း၊ ကိုယ့်ခရီး ကိုယ့်
ခြေနဲ့သွားရတဲ့ခေတ်၊ နွား
ခန့်တင်၊ လားဝန်တင်တွေနဲ့
သွားရတဲ့ခေတ်မျိုးမှာ ဥရ
ချောင်းဘေးက ခရီးတစ်
ဆာကနားရာ 'ဆီးဖြူပင်တဲ
ခန်း'ကို ရှမ်းတို့ဘာသာနဲ့
တာမခန့်လို့ ခေါ်ကြတာ
လေ။

ခုလို ဘက်ဟိုးတွေ၊
မြဲသယ်ယာဉ်တွေ၊ ရေစုပ်
စက်၊ ရေမှုတ်စက်တွေနဲ့
လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသေးခင်က
ဆာက ငှက်ဖျား အင်မတန်
ထူတဲ့ဒေသပါ။ တောတောင်
စိမ့်မြိုင်ကလည်း ကြီးသဟာ
ကိုး။ ခုများတော့ ယာဉ်၊
ယန္တရားတွေနဲ့ တူးဆွလိုက်
လို့ ဥရချောင်းလည်း မြေ
ထွန်ခံရ၊ သစ်တော၊ ဝါးတော
ဆွေပါ ပြုန်းတီးပြီး ရေစီး
ရေလာတွေပါ ပြောင်းလဲ
ဖျက်စီးကုန်ပါပြီ။ ဂေဟဗေဒ
ဖျက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ဖားကန့်တို့
ဆိုင်းတောင်တို့လည်း မိုးသည်း
တာနဲ့ ရေဘေးဒုက္ခ ရင်ဆိုင်
ကြရရော။

မှော်ထဲကိုသွားချင်ရင်၊
တာမခန့်ကိုသွားချင်ရင် မိုး
ညှင်း၊ ဟိုပင် စတဲ့ မီးရထား

လမ်းရိုးကသွားကြရပါတယ်။
ဆယ်စင်းလမ်း၊ ဝေခါလမ်း
တွေကနေ ရှေးယခင်ကတော့
ကိုယ့် ဝန်ကိုယ်ထမ်းပြီး
စားအိုးစားခွက်၊ ထီး၊ မိုးကာ၊
ဆောင်စားကိုယ်စီနဲ့ နှစ်ည
အိပ်ခြေလျှင်ခရီးကို တအိအိ
ချီတက်ရပါတယ်။ ဒေသ
တွင်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ကေ
အိုင်အေရဲ့ မှော်နင်းလက်မှတ်
လည်း မပါမပြီး ကိုင်ဆောင်
သွားရတဲ့ လမ်းခရီးပါ။

မြစ်ကြီးနား၊ မိုးကောင်း
ဘက်ကလာရင်တော့ ကာ
မိုင်းလမ်းလို့ခေါ်တဲ့ ကျင်း
ချိုင့်၊ ချွန်ထူပြောတဲ့
ကျောက်ကြမ်းလမ်းမကြီး
အတိုင်း ယာဉ်တန်းတွေနဲ့
သွားလာခဲ့ကြတဲ့ ကားသမား
လောကရဲ့ အိုးဆားဗစ်
ကန္တာရလမ်းကြီးပါ။

အတိုဆုံးခရီးက ဟိုပင်
-ဝေခါလမ်းပေါ့။ ဟိုပင်က
နေ နမ့်မွန်းအင်းတော်ကြီးကို
စက်လှေနဲ့ဖြတ်။ ညောင်ပင်
စခန်းကနေ ဝေခါကို ခြေ
လျှင်ဖြတ်ပြီး တာမခန့်၊ ဖား
ကန့်သွားတဲ့လမ်းပဲပေါ့။

မိုးအခါမှာတော့ မုံရွာ၊
ဟုမ္မလင်း ချင်းတွင်းလမ်း
အတိုင်း ဥရချောင်းကို စက်
လှေတွေ ယနေ့တိုင် ဆန်
တက်နေဆဲပါ။ ဟောင်ပါး
အထိ စက်လှေသွားနိုင်ပါ
သေးတယ်။

ရှေးအခါကတော့ဖြင့်
ကန္တာရခရီးကလည်း ကြမ်း
လေတော့ ငှက်ဖျားမိလို့ သေ၊
ဖိုးစားလို့ သေနဲ့ တာမခန့်ကို

'ဒဏ်မခံ'လို့တောင် ခေါ်ကြ
သေး။ ခုတော့ဖြင့် ငှက်ဖျား
ရောဂါနဲ့တော့ မသေမပျောက်
ကြတော့ပါဘူး။

ဖားကန့်ကို ဒုတိယ
ဟောင်ကောင်လို့ တင်စားကြ
လေတော့ တာမခန့်ကိုလည်း
ဒုတိယရွှေလီလို့ ခေါ်ရင်
ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ အနှိပ်ခန်း
တွေ၊ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ
နဲ့ လောပန်းလောင်းတို့
အတွက် ညညအခါမှာတော့
ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဘုံဗိမာန်တမျှ
ပါ။

□
ဟောင်ပါးအုပ်စုထဲမှာ
ပါဝင်တဲ့ တာမခန့်၊ မှော်လုံ၊
နမ့်စီပိန်း၊ နမ့်ရေတောင်၊ နိုမ
စတဲ့ ရွာတွေဟာ ဘာသာရေး
မှာ အလွန်ကိုးရှိုင်းရှိသောကြ
တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရွာတွေပါ။
ရတနာနယ်မြေဖြစ်လို့ လှူ
ရေးတန်းရေးမှာလည်း အလှူ
ရေစက် လက်နဲ့မကွာဆိုတာ
လို့ မြောသံစည်သံ တည်ညံ့နဲ့
ပါ။

ရှမ်း၊ ဗမာတွေ ရော
ထွေးနေကြတဲ့ တိုင်းရင်းသား
ရွာကြီးတွေမို့ အလှူတစ်ခုရှိ
တိုင်း ရှမ်းအိုးစည်နဲ့ ရှမ်း
အကာ၊ ကိန္နရီအကာတို့ မြူး
ပျော်ကြမြဲပေါ့။

ကိန္နရီအကာဆိုတာ ရှမ်း
မလေးတစ်ဦး ကိန္နရီ
အတောင်အလက်တွေပါတဲ့
အဆင်တန်ဆာနဲ့ ရှမ်းရိုးရာ
ဝတ်စုံကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ပြီး
က၊တာပါ။ ထိုင်လိုက်၊ ထ၊
လိုက်၊ ဝေလိုက်၊ ဝဲလိုက်နဲ့
အကကောင်းရင်ကောင်းသ
လောက်ကို ကြည့်လို့ကောင်း
ပါတယ်။ ဒဏ္ဍာရီမှာလာတဲ့
ကိန္နရီမလေးဆိုတာ ဒီလိုမျိုး

ဖြစ်မှာပဲလို့ကို မျက်စိထဲ မြင်
ယောင်လာအောင် ကပြတာ
ပါ။

ဒီပွဲမျိုးမှာ တမူးသာတို့
က တစ်မူထူးလို့ လာချေပြီ။
အမြဲတမ်း ပုဆိုးဝတ်နေ
ကျ တမူးသာတို့က ဘောင်း
ဘီလက်ရှည်တွေဘာတွေ
ဝတ်လို့။ အင်္ကျီကတော့
လက်တိုခင်မျှ။ အထက်
အောင် အရောင်ဆင်တူ။ ဟို
လေဗျာ...သစ်တောထဲဝင်
သွားရင် သစ်ရွက်သစ်ခက်
တွေနဲ့ ရောသွားတဲ့အရောင်
မျိုးပေါ့။

တာမူးသာရဲ့ ဝဲဘက်
ရင်အုံပေါ်မှာက ကြေးပြား
တွေ၊ ငွေပြားတွေ၊ တံဆိပ်
တွေဆိုတာ ဝေဆာလို့။ အလုံ
ကွယ်...ဘွဲ့ကြီးတွေ၊ စလွယ်
တွေ၊ ပန်းဖွားတွေ ဆင်မြန်း
လို့။ ပန်းပေါ်က ဒေါက်မှာ
လည်း အဘယ်သူ ဆင်မြန်း
ပေးလိုက်လေသည် မသိနိုင်
ပါဘူး။ ကြယ်လေးပွင့်ကြီး
တောင်ခင်မျှ။ အဲ...သို့ကလို
အဆောင်အယောင်တွေကြည့်
ပြီး ရာထူးအဆင့် အတန်းဖော်
ညွှန်းဖို့ကတော့ ဘုရားသခင်
မှ သိတော့မှာ ဆိုတာမျိုးဟာ
ကိုး။

ခါးပတ်အရာမှာလည်း
ရွှေတော်မူပါဦး။ ကြည့်တော်မူ
ပါဦး။ ခါးရဲ့လက်ယာဘက်
မှာ ဘတ်ခွ လို့ခေါ်တဲ့
လောက်လေးခွက ချိတ်လို့၊
ဝဲဘက်မှာက လောက်စာလုံး
ထည့်တဲ့အိတ်နဲ့၊ ရန်ဘိုဓား
ကြီးကလည်း ဓားအိမ်နဲ့
တကွ...ဟား...အကျအန
ခင်မျှ။

က၊ရီးလားဗျာ။ ဒါ
လောက်နဲ့ ပြီးရီးလား။

ပြောရမှာက မျက်နှာကြီးဗျ။ ထင်ရှားတာက မျက်နှာဖုံးခေါင်းစွပ်ကြီးပဲ။ လူမြင်လိုက်တာနဲ့ ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေတာရယ်။ အရူးက တစ်မူးသာဆိုတာ ဒါပဲဗျ။ အရူးက ရှက်ရ၊ ကြောက်ရ ကောင်းမှန်း သိနေသလိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့ပကတိမျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ကွယ်ဝှက်ထားတာလေ။

မျက်နှာဖုံးခေါင်းစွပ်မှာက ပိကက်ဦးထုပ်ကြီးပါပြီသားခင်ဗျ။ ကလေးတွေဆိုတာ ဒါကြီးမြင်ရင် ပျော်လို့။ 'ဟိုင်း...ဟစ်တလာ၊ ဟိုင်း...ဟစ်တလာ'နဲ့ အော်ကြဟစ်ကြ၊ လှောင်ကြပြောင်ကြ စ...ကြတာကိုး။ စစ်အာဏာရှင် အဒေါ်ဖိဟစ်တလာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် သတ္တဝါဆိုတာ ကလေးတွေက သိနေကြတယ်လေ။

သူ့မျက်နှာကြီး ပုံဖော်ထားပုံက မထိတရီကြီးဗျ။ ကြောက်စရာလိုလို၊ ရွံစရာလိုလို၊ ရယ်စရာလိုလိုကြီးရယ်။ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လှည့်လှည့်ပြီး လုပ်သွားတာများ ဟန်ပါလှသဗျာ။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ကွတ ကွတနဲ့။ ဒါကြီးကို ဓာတ်မသိရင် ဘယ်သူက တမူးသာလို့ ထင်ဦးမှာတဲ့။

ရှမ်းအိုးစည်ရှိက်ချက်က မြူးရင်မြူးသလို ရှမ်းအိုးစည်ရဲ့ တီးကွက်အတိုင်း၊ ရှမ်းအိုးစည်ရဲ့ ရိုက်ချက်အတိုင်း ကိန္နရီမလေးက လိုက်က၊ ရတာကိုး။ အလိုလေးဗျာ...တမူးသာတို့၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းချက်၊ ဟန်ပန်ကောင်းချက်လားဗျာ။ အဲဒီကိန္နရီမလေးကို သူ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခေါ်ငင်ခဲ့တဲ့

အသွင်သဏ္ဌာန်ပေါ်အောင် ရှမ်းအိုးစည် ရိုက်ချက်နဲ့အတူ ပေစောင်း ပေစောင်း၊ ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနဲ့ ကိန္နရီမလေးအနားမှာ လုပ်နေတာဗျ။

ကိန္နရီမလေးက ဆောင်ကြောင့်လေးထိုင်ပြီး အတောင်တွေဖြန့်၊ မျက်နှာလေးမောပြီး နောက်ကိုလှန်ချနေသခိုက်မှာ တမူးသာက ရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး စီးမိုးချုပ်ကိုင် ဟိန်းဟောကပ်ပုံများ လုပ်နေလိုက်တာ မာန်ပါလိုက်ပုံများ၊ ကိန္နရီက၊ နေတဲ့ ရှမ်းမလေးကို သနားလို့ မဆုံးကြတော့ပါဘူး။

ကြာတော့ရင် ရှမ်းအိုးစည်နဲ့ ကိန္နရီအကမှာ တမူးသာမပါတော့ရင်တောင် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။

တမူးသာက ဒီဝတ်စုံကြီးနဲ့ 'ဟိုင်း...ဟစ်တလာ'

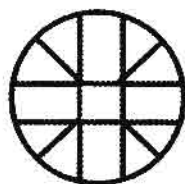
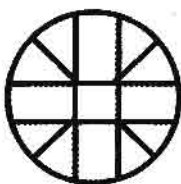
လို့ နှုတ်ဆက်တတ်တယ်ဗျာ။ ကလေးတွေက ဟစ်တလာဆိုတဲ့ စစ်ရာဇဝတ်ကောင်ကြီးကို မုန်းနေကြတာကလေးနဲ့ အာဏာရူးကြီး၊ လူသားကောင်ကြီး'လို့ ပြိုင်တူအော်ပြီး စ...ကြရော။ အဲဒီမှာ တမူးသာက အောင်မြင် ခန့်ညားတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ဘယ်လိုအော်လိုက်တယ်မှတ်သလဲ။

'ဘယ်သူတွေလဲဗျာ၊ ဟစ်တလာကို မခန့်တရုတ်ပြောရဲတာ။ မင်းတို့မှတ်ထား၊ ဟစ်တလာဆိုတဲ့လူက ကိုယ့်လူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မမြဲမသတ်ခဲ့ဘူးကွ'တဲ့။

အခုတော့ အဲဒီ တမူးသာ တမခနဲ ဆိုတဲ့ လောကဇာတ်ခုံပေါ်က ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျော်မိုးမြင့်

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာသိတာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်

မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလိုမှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့

Ph : 09 420034597

မိုးမိုးလင်းလင်း
လမ်းကွေးကမ်းကွေး

မိုးမိုးလင်းလင်း

*ဆရာ... အိမ်ပေါ်ကိုကြွပါ*ဟု ဆိုသောကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။ အိမ်အောက်မှာရော၊ အိမ်၏ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာပါ လူတွေက ပြည့်နေသည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ *သုံးနာရီ*အတိ။ ယခုကိစ္စအတွက်အချိန်က တစ်နာရီလောက် လိုသေးသည်မို့ အောက်တွင်သာ နေလိုသော်လည်း စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်နေသောကြောင့်သာ အပေါ်သို့ မတက်ချင်တက်ချင် တက်လိုက်ရသည်။

အိမ်ပေါ်မှာတော့ မိမိကဲ့သို့ ရပ်ဝေးစည်သည်ဖြစ်ဟန်တူသော လူစိမ်း လေးငါးဦးနှင့် ရွာခံတစ်ယောက်ကို တွေ့

ရသည်။ *အရက်ဝိုင်း* ဖွဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရွာခံလူက *ဆရာ... ဒီကိုကြွပါ* ပြောသော်လည်း ဒီလိုအချိန်မျိုးတွင် မသောက်မစားလို သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောလိုသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လက်ကာပြရင်း လွှတ်ရာရှင်းရာ တစ်နေရာတွင် ထိုင်နေမိသည်။ ရွာခံလူက အောက်သို့ ဆင်းပြီး ချက်ချင်း ပြန်တက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်တက်ရာတွင် သတိထားပြီး တက်လာပုံရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လင်ပန်းပါလာသည်။ လင်ပန်းထဲမှာတော့ ဓရေခွေးဓာတ်ဘူး၊ အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံး၊ လက်ဖက်တစ်ပွဲနှင့် Red Ruby ဆေးလိပ်တစ်ဘူး ပါရှိသလို နှုတ်မှလည်း *ဆရာ... သုံးဆောင်ပါ*ဟု ပြောကာ အလိုက်တသိပင် သူ့ဝိုင်းဆီ ပြန်ကူးသွားသည်။

မိမိလည်း ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ကောက်ဖွားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ ကစားလိုက်သည်။ နံရံတစ်ခုပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ကတ် လောင်းထားသော ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံဆီသို့

အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ ထိုဓာတ်ပုံလေးကတော့ 'အပြစ်ကင်းစင်သော' ချစ်စဖွယ် အပြုံးကလေးများနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်၍ ရိုက်ထားသော ကလေးငယ်နှစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံ ကလေးကိုမျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ဖွာထုတ်ရင်း ပျံ့လွင့်သွားသော မီးခိုးများနှင့်အတူ...

□

ဒီရွာလေးဆီသို့ တာဝန်ကျသည်မှာ စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ပင် ကုန်ပြီမို့ နေသားကျလာသည်။ ရွာကလေးက ကားလမ်းဘေးမှာ ရှိနေသည်။ ထိုအတူ မိမိတာဝန်ကျရာ ကျောင်းကလည်း ကားလမ်းဘေးမှာပင် ကပ်လျက် ရှိနေပါသည်။ ရွာကလေးက စည်ကားလှသည်။ အေးချစ်မြိုင်၊ ဘုန်းမြတ်ပိုင်၊ ခိုင်မန္တလေး၊ Nine Seven စသော အဝေးပြေးကားများ၏ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ထမင်းဆိုင်နှင့် တွဲဖက်ထားသော ဂိတ်များရှိသောကြောင့် ကားဂိတ်ဆိုင် တန်းတစ်လျှောက် လူပြတ်သည် ဟူ၍ မရှိလှပေ။ ကွမ်းယာဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်၊ အအေးဆိုင်တို့ အပြင် မြို့ပြ၏ ယဉ်ကျေးမှု အငွေ့အသက်ဖြစ်သော ဒဂုန်၊ မြန်မာစည်ဘီယာဆိုင်လေး နှစ်ဆိုင်ကလည်း ခပ်တည်တည် နေရာယူထားသည်။ မိမိဓာတ်မြို့နှင့် ဒီကျောင်းကလေးက နှစ်ဆယ့်လေးမိုင်သာ ဝေးသောကြောင့်

စာသင်ရာတွင် ခုနစ်သံချီဖြင့် စာသင်ရသဖြင့် 'စေတနာ' 'ဝါသနာ' 'အနစ်နာ' ဟူသော နာသုံးနာတွင် 'အသံနာ' ဟူသော နာတစ်နာပင် ထပ်တိုးလိုက်ချင်တော့သည်

ပထမဦးစွာ ဆိုင်ကယ်နှင့် အသွားအပြန် တက်သည်။ ရွာကား၊ အဝေးပြေးကား၊ ဆယ့်နှစ်ဘီးကား၊ ဆိုင်ကယ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ယာဉ်ကြောက ရှုပ်ထွေးလှသည်။ တစ်နေ့ ဆယ့်နှစ်ဘီးကားတစ်စီးနှင့် ပွတ်တိုက်မိရာက ဒဏ်ရာရကာ နဖူးကွဲ၊ ဒူးပြဲ၍ ဘယ်လက် ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အမေက ဆိုင်ကယ်ကို ရောင်းပစ်ကာ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ထုတ်တော့သည်။

'သား... မင်း ဒီ

ကျောင်းဆရာအလုပ်က ထွက်ရင်ထွက်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းမှာပဲ နေပြီး ကျောင်းပိတ်ရက် ရှည်ပိတ်မှ အိမ်ပြန်လား။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်တောင် ပြန်မလာခဲ့နဲ့'တဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံ ခွင့်တောင်း၍ ကျောင်း၏ အခန်းလွှတ် တစ်ခုထဲတွင် နေကာ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စားရတော့သည်။ ဒီကျောင်းဆရာအလုပ်က မထွက်ချင်ဘဲကိုး။ ဒီရွာ၊ ဒီကျောင်း၊ ဒီတပည့်တွေကို သံယောဇဉ် တွယ်မိပြီလေ။ ကျောင်းက အ.ထ.က (ခွဲ)အဆင့်ပင် ရောက်နေပါပြီ။ ဒီရွာက ခုနစ်ရွာ အုပ်စုဝင် ရွာ၌ အကြီးဆုံးရွာဖြစ်ရာ ကျန်ရွာများ၌ အ.မ.က(မူလွန်)အဆင့်သာ ရှိသည်။ မူလွန်အဆင့်ဆိုသည်မှာ ခုနစ်တန်း အတိသာရှိ၍ ရှစ်တန်း ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတာဝန်ကျရာကျောင်းသို့ ကျန်ခြောက်ရွာမှ ကျောင်းသားများ စုပြုံကျလာတော့သည်။

မိမိက J.A.T မို့ Grade 9 ဟု ယခုခေတ် အခေါ်ပြောင်းလိုက်သော ရှစ်တန်းတန်းခွဲ နှစ်ခုအနက် တန်းခွဲ (A)၏ အတန်းပိုင် ဖြစ်သည်။ ဆရာနှင့်ကျောင်းသား အချိုး၊ အဆောက်အအုံ မပြည့်စုံမှုတို့ကြောင့် တန်းခွဲတစ်ခုတွင် လူရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိ၍ လူကမသက်သာလှ။ စာသင်ရာတွင် ခုနစ်သံချီဖြင့် စာသင်ရသဖြင့် 'စေတနာ'၊ 'ဝါသနာ'၊ 'အနစ်နာ'ဟူသော နာသုံးနာတွင် 'အသံနာ'ဟူသော နာတစ်နာပင် ထပ်တိုးလိုက်ချင်

တော့သည်။ ရွာပေါင်းနဲ့ မ၊တစ်ရာသားများကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ မလွယ်တူပေ။

□

'ဆရာ လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ရန်သတ်နေလို့' 'တောက်'

တက် ခေါက် ရင်းဒေါသဖြစ်သွားသည်။ 'ဆင်းငါးမိနစ်' မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်လေးတောင် ကောင်းကောင်း မနားရပါလား။ နံနက် ဖြစ်နေသော နေရာဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားရင်း...

'ဟေ့ကောင်တွေ ရက်လိုက်စမ်း၊ စိတ်ထဲရှိသလောက် လုပ်လိုက်ရရင် သေကုန်တော့မယ်'ဟု ပြောတော့မှ လူချင်းလုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရာမှ လူချင်း ကွဲသွားသည်။

'ဟာ...သွားပြီ၊ ရွာကုန်တော့မှာပဲ...ဟင်း'

ဒေါသနှင့်အတူ သစ်ပြင်းချစ်သည်။ ဒေါသမဖြစ်သက်ပြင်းမချ ခံနိုင်ရိုးလား၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ခေါင်းပေါက်၍ ပါးပြင်၏သို့ပင် သွေးတိုက် တစ်စိမိနစ် ကျနေသည်။

'မင်း... အခုလို့ ကျောင်းသားအချင်းချင်း လက်လွန်ခြေလွန် လုပ်ရသလား'

အခြား ဆရာတစ်ဦးကို ခေါင်းပေါက် သွားသော ကျောင်းသားအား ဆေးခန်းသို့ အမြန်ပို့စေ၍ မိမိက ဝါးခြမ်းပြားကို ကိုင်ကာ နှုတ်မှလည်း...

'ပွဲတိုင်းကျော် ခိုးစေတစ်ခါလာလည်း ငပြကြီး

အိမ်ခါလာလည်း ငပွကြီး။
 နုပွာပြောင်းသွားတယ် ငပွ
 ငြီးတော့ မပြောင်းပါလား
 ခုဟု ပြောရင်းရိုက်ရာ 'ငါး
 နှစ်မြောက်'တွင် လက်လွန်
 သွားမည်စိုး၍ စိတ်ဒေါသကို
 နည်း လက်ဘရိုက် ထိန်း
 ထိုက်ရ၏။ ငပွကြီး ဖိုးဇော်
 အ မိမိအတန်းပိုင်ကိုင်ရသော
 အတန်းထဲမှဖြစ်၍ ခေါင်းစား
 သွားသည်။ ယခင်ကလည်း
 နှစ်မြစ်သည်မှာ သုံးလေး၊
 ငါးခါပင် မကတော့။ တော်
 သေးသည်က ယနေ့ ကျောင်း
 အုပ်ဆရာကြီး မြို့နယ်အစည်း
 အဝေးတစ်ခုနှင့် ကျောင်း
 ဇယား၍ ဖြစ်သည်။ ဒီလို
 သွေးထွက်သံယိုမှုဖြစ်သော
 ခြဿနာမျိုးက ကျောင်း
 ဇယားပစ် နိုင်သည်အထိ
 အရေးယူ နိုင်သည်လေ။
 'ခေါင်း'ကို ရိုက်တယ်ဆိုတာ
 ထ အဆင်မသင့်လျှင် သေ
 တောင် သေသွားနိုင်သည်
 ဇယားတပ်ပါလား။
 'ဆရာ ကိုငြိမ်းချမ်း
 တော်သေးတယ်၊ ဒဏ်ရာ
 သိပ်မများလို့။ ဒါပေမဲ့ သုံး
 ချက်တော့ ချုပ်လိုက်ရတယ်'
 ထိုဆရာစကားကြောင့်
 စိတ်တော့ အတန်ငယ် ပေါ့
 သွားသည်။ လုံးဝ ပေါ့သွား
 ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ထို
 ဆရာကိုပင် အကူအညီ
 တောင်း၍ ဒဏ်ရာရသော
 ကျောင်းသားကို အိမ်သို့
 ထိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။
 ဒီပြဿနာ၊ ဒီကိစ္စ၊ ဒီမျှ
 နှင့်တော့ လိုက်ကာချမည်
 ဧထင်ဟု တွေးမိသည်။ ထင်
 သည့်အတိုင်းပင် သိပ်မကြာ
 ထိုက်ပါ။ ဒေါကြီးမောကြီး
 ဖြင့် ခံလိုက်ရသော ကျောင်း

သား၏ မိဘနှစ်ပါးလုံး
 ကျောင်းသို့ လိုက်လာသည်။
 ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံပို့
 ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေး
 ယူပေးပါဟု တောင်းဆိုလာ
 သည်။ မိမိကပင် ကျေနပ်
 အောင် တောင်းပန်၍ ဒီတစ်
 ခါ နောက်ဆုံးထားပါ။နောက်
 ထပ် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားပါက
 ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံ
 တင်ပြကာ ကျောင်းထုတ်ပစ်
 သည့်အထိ အရေးယူပေးပါ
 မည်ဟု လေပြေထိုးရသည်။
 ခံလိုက်ရသော ကျောင်းသား
 မိဘရှေ့မှာပင် သူတို့ စိတ်
 ကျေနပ်သွားစေရန် နောက်
 ထပ် 'သုံးချက်'လောက် 'ကွဲ
 ရိုက်နားရိုက်' ရိုက်ပစ်ပြလိုက်
 ရသည်။ အတော်နာသွား
 လောက်သည်။ စိတ်က
 မကောင်းလှပါ။
 ဒါပေမဲ့...
 'နာနာကျင်ကျင်
 အပြစ်မြင်တိုင်း
 ဝမ်းတွင်းမသို၊
 ဟုတ်တိုင်းဆိုလော့
 ကျိုးလိုစိတ်က၊
 ဆုံးမတတ်သူ
 ဆရာဟူလော့' ဆိုသည့်
 မဃဒေဝလင်္ကာလေးကဲ့သို့
 'ငါ့ရိုက်တာ မင်း ကောင်းစေ
 ချင်လို့ပါ။ မင်းအသား နာစေ
 တာဟာ မင်းဘဝ သာစေ
 ချင်လို့ပါ'ဟု တွေးရင်း စိတ်
 ကို ပြန်လည် ဖြေသိမ့်ယူရ
 သည်။
 'ကဲ...ဖိုးဇော်၊ မင်း ဒီ
 ခြေလွန်လက်လွန်၊ တစ်ဖက်
 သားအပေါ် ဘာလို့ လုပ်ရ
 တာလဲ။ ပြီးတော့ ကျောင်း
 သားအချင်းချင်းပဲ'
 သူ... မဖြေ။ ထပ်...
 မေးသည်။ ထပ်...မဖြေ။

မိမိ စိတ်တိုလာပြီ။
 'ကဲကွာ...ဒီတစ်ခါမှ
 မင်း မဖြေဘူးဆိုရင် ဆရာကို
 မင်း အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ့လက်ဆ
 ကို မင်း သိတယ်နော်'
 ဒေါသပြင်းပြင်း၊ အသံ
 မာမာဖြင့် ပြောလာသော
 စကားကြောင့် သူ မနေသာဘဲ
 ပြီ။ ဖြေပါပြီ...။
 'သူက...ကျွန်တော့်
 ကို ထောင်ထွက်မသား၊
 ထောင်မင်းသားဆိုပြီး လွန်
 လွန်ကြူးကြူး၊ စော်ကားလာ
 လို့ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်
 ဘဲ လုပ်မိတာပါ။ ဆရာ
 မကျေနပ်သေးရင် ကျွန်တော့်
 ကို ထပ်ရိုက်နိုင်ပါတယ်
 ဆရာ'
 သူစကားကြောင့် မိမိ
 စိတ်တွင် အံ့ဩမှုနှင့်အတူ
 မည်သို့ ပြန်ပြောရမုန်းကို မသိ
 တော့ပါ။
 □
 ညနေ... ကျောင်းဆင်း
 တော့ ဖိုးဇော်ရှိရာဆီသို့
 ခြေဦးတည်မိသည်။ ဖိုးဇော်
 တို့အိမ်ကလေးက ရှေးယခင်
 အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ဖြစ်ဟန်
 တူသော်လည်း မပြုမပြင်
 ထားသည်မှာ ကြာပြီထင်။
 အမိုးမလုံ၊ အကာပေါက်ပြီ၊
 အောက်ခံကြမ်းခင်းတို့က
 လည်း အကွပ်မဲ့ကြမ်း ပရမ်း
 ပတာ၊ ခြံစည်းရိုးကလည်း
 မလုံပေ။
 အိမ်အောက် မီးဖိုချောင်
 တွင် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်
 ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
 ထမင်းချက်နေ၍ အိုဟောင်း
 နေသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်
 အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် အဘွား
 အိုတစ်ယောက်ထိုင်ကာ ဘေး
 တွင် ခွေးတစ်ကောင် ဝပ်နေ

သည်။ မိမိအိမ်ထဲအဝင် လူ
 စိမ်းမြင်၍ 'ဝုတ်...ဝုတ်...
 ဝုတ်'ဟု ထိုးဟောင်လိုက်
 သော ခွေးအသံကြောင့် 'ဟဲ့
 ...ပူစူးမ၊ ဘယ်သူ တုံး
 မေးစမ်း'ဆိုလာလေသည်။
 'အဘွား... ကျွန်တော်
 ဖိုးဇော်ဆရာပါ၊ ခွေးကြည့်ပါ
 ဦး'
 'ဟဲ့... ဟဲ့...ပူစူးမ
 ဖိုးဇော် ဆရာတဲ့၊ ခေါ်လိုက်
 လေ။ လာပါဆရာ အဘွားတို့
 ခွေးက ဟောင်ရုံတင် ဟောင်
 တတ်တာပါ၊ မကိုက်ပါဘူး'
 မိမိက အဘွားအို၏
 ကွပ်ပျစ်ဘေးရှိ ထန်းပင်
 လက် ကုလားထိုင်လေးပေါ်
 ထိုင်ရင်း လာရခြင်းအကြောင်း
 ကို ရှင်းပြလိုက်သည့်အခါ...
 'ပူစူးမ...နှင့်အစ်ကို ကို
 လိုက်ရှာပေးစမ်း၊ နင့် ဆရာ
 ကတွေ့ချင်လို့ အိမ်မှာရောက်
 နေတယ်ပြော။ ဒီကောင်
 မျောက်ကြီးမဲခိုင်းဘက်ရှိရင်
 ရှိနိုင်တယ်။ အင်း... ထောင်
 မင်းသား၊ သင်း...တော်
 တော် ဒုက္ခပေးတယ်'
 အဘွားအို စကားဆုံး
 သည်နှင့် ပူစူးမဆိုသော
 ကောင်မလေးက သွက်သွက်
 လက်လက်ပင် အပြင်သို့
 ထွက်သွားသည်။ အဘွားအို
 က အနီးရှိ ဆေးလိပ်တိုကို
 လက်ဖြင့် စမ်းကာစမ်းကာ
 ရှာရှင်း ယူသည်။ ထို့နောက်
 မီးခြစ်ကို လက်ဖြင့် စမ်း
 တဝါးဝါး ရှာနေသည်။ မီး
 ခြစ်က ကွပ်ပျစ်အောက်မှာ
 ကျနေသည်မို့ သူ ရှာမတွေ့။
 စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသော
 ကြောင့် မိမိက ယူကာ
 အဘွားအိုလက်ထဲသို့ ထည့်
 ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျမှပင်လျှင် သူ့ခမျာ ဆေးလိပ်သောက်ဖို့ အဆင်ပြေသွားလေပြီ။ ဆေးလိပ်ကို အားပါးတရ သုံး၊ လေး၊ ငါးခါလောက် ဖွာရှိုက် ပြီးကာမှ...

‘ဆရာရယ်... အဘွားမှာ သူ့ကြောင့်ပဲ ပြဿနာ ခဏခဏ ရှင်းနေရတာ။ သူ့အဖေ့အမေက ဒီမှာ မရှိဘူး။ ဖားကန့်ဆိုလားပဲ တက်သွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အိမ်ကို မထောက်ဘူး။ အဘွားက မျက်စိမမြင်ပေမဲ့ တောင်း... ပလုံး... ဆန်ခါ ရက်တယ်။ ပူစူးမဆိုရင် စာတော်တယ်။ ဆုဆို ခဏခဏ ရတာ။ ဒါပေမဲ့ လေးတန်းအောင်ပြီး ငါးတန်း ဆက်မတက်နိုင်ဘဲ ကျောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်လည်း အဘွားတို့ ငတ်သေမှာပဲ။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်း ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့နဲ့ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးအတွက်က သူပဲ အားကိုးရတာကိုး။ ပဲဆွတ်၊ နှမ်းခါ၊ ပေါင်းထိုး လိုက်ရတယ်။ ရာသီချိန်အလုပ် မရှိတော့တဲ့အခါ တောထဲ ထင်း ခွေလိုက်တယ်။ အင်း... ထောင်မင်းသားကတော့ ဘာမှ အားမကိုးရဘူး’

အဘွားအိုက ပြောရင်း မောသွားဟန်တူသည်။ ပြီးမှ...

‘ထောင်မင်းသားကတော့ ဘာမှ အားမကိုးရတဲ့ အပြင် အဘွားနဲ့ ပူစူးမ ကြိုးစားပမ်းစား ရှာထားတဲ့ ဂိုက်ဆံကိုတောင် ဖဲရိုက်ပစ်တာ။ ဟိုတစ်လောကဆို သူဖဲရှုံးလို့ အဘွားတို့မှာ ထမင်း ချက်စရာ ဆန်တောင် မဝယ်

ဖိုးဇော်က
အသားမည်း
ရုပ်က
ကြမ်းသလောက်
ပူစူးမက
တောနှင့်မလိုက်
အသားဖြူဖွေးကာ
ရုပ်က
‘ချစ်သုဝေ’နှင့်ပင်
တူသယောင်ယောင်

နိုင်ဘူး။ အိမ်နီးချင်းကောင်လို့သာ ထမင်းမငတ်တာ။ ဟင်း...သင်းအကြောင်းတော့ ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်’

မိမိမှာ အဘွားအိုစကား အမူအရာတို့ကြောင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက ‘ဒေါ်မြလေး’ ကိုပင် မျက်စိထဲ ပြေးမြင်ယောင်လာမိသည်။

‘အဘွား နေရာနဲ့နေပြီ၊ အစ်ကိုကို ဘယ်မှာမှ ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဆရာရယ်... သမီးလည်း ကြိုးစားရှာတာပဲ၊ မတွေ့ခဲ့ဘူး’

ပူစူးမကလေးသည်

စကားအပြောအဆိုလည်း မွန်ရည်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ ‘သမီး’ဟုသော အသုံးကြောင့် သိလိုက်ရသည်။ ဖိုးဇော်နှင့် ပူစူးမက မောင်နှမသာ ဆိုသော်လည်း ရုပ်ချင်း မတူ။ ဖိုးဇော်က အသားမည်း၊ ရုပ်က ကြမ်းသလောက် ပူစူးမက တောနှင့်မလိုက် အသားဖြူဖွေးကာ ရုပ်က ‘ချစ်သုဝေ’နှင့်ပင် တူသယောင်ယောင်။ အိမ်အောက် တိုင်ပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် ပူစူးမ၏ ဆုယူနေသော ဓာတ်ပုံများနှင့် ‘ပထမဆု’ဟု ရေးထိုးထားသော ဆုမှတ်တမ်း ကတ်ပြားများသည် သူ့ဘဝမှတ်တမ်း၊ နေလောင်ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ကြောင်း သိသာစေပါသည်။

‘ဆရာ... သောက်ပါ၊ စားပါ ဆရာ’

ပူစူးမက ရေခွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ်တို့ လာချ၍ ‘ဒုက္ခရှာလို့ သမီးရယ်၊ ဆရာ ဒီကောင်ကို မှောင်တဲ့အထိ စောင့်မယ်’ဟု ပြောရင်း အဘွားအိုနှင့် စကားဆက်နေမိသည်။ အဘွားအိုကလည်း စကားပြောဖော်၊ ရင်ဖွင့်ပြောဖော် ငတ်နေသည် ထင်ပါသည်။ အဘွားအိုစကားအရ ဖိုးဇော်၏ ဇာတ်လမ်းစုံကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

‘အဘွားသမီး ဒေါင်းမက ရန်ကုန်တက်ပြီး ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ လုပ်ရင်း သူ့လိုပဲ ဆိုင်မှာလုပ်တဲ့ ကောင်တစ်ယောက်နဲ့ လွန်လွန်ကြူးကြူးဖြစ်တယ်။ ပြောရမှာ ရှက်တော့ ရှက်စရာပဲ ဆရာရယ်။ မဖိုးနိုင်၊ မဖိနိုင် ဖြစ်လာလို့

တာဝန်ယူ လက်ထပ်ဖို့ပြောတော့ ဟိုက ရှောင်ရော။ ဒီမှာ ဒေါင်းမက ကြက်သွန်လှီးတဲ့ စားနဲ့ သုံး၊လေးချက် ဆင့်ထိုးပစ်သတဲ့။ မသေလို့သာ ကံကောင်းသွားတယ်။ ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းထန်တယ်ဆိုပဲ။ ဒီအမှုကြောင့် ဒေါင်းမ ထောင်ကျတုန်း ဖိုးဇော်ကို မွေးခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ထောင်ကျဖက် သူငယ်ချင်းမတွေထဲကလေးကို ချစ်စနိုးနဲ့ ထောင်မင်းသားလို့ ခေါ်ရင်းကနေ ဒီနာမည် တွင်သွားတာပဲ။ အဘွားတောင် နှုတ်ကျိုးနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဖိုးဇော်ခေါ်လိုက်၊ ထောင်မင်းသားခေါ်လိုက်နဲ့ သူ့အမေကတော့ ထောင်မင်းသားလို့ပဲ ခေါ်တော့တယ်’

မိမိ တပည့်လေးအကြောင်းကို မိမိ နားမထောင်ရက်တော့ပါ။ ‘ထောင်မင်းသား’ဆိုတာ ချစ်စနိုးစရာ အမည်လား။ ‘အချုပ်’ တို့၊ ‘ထောင်’တို့ဆိုတာ အပြစ်ရှိသူတွေကိုသာ အပြစ်ပေးတဲ့ နေရာပါ။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့၊ အပြစ်မဲ့ခဲ့တဲ့ ဖိုးဇော်တစ်ယောက် ထောင်ထဲ ရောက်အောင် ဂိုဏ်းဆောင်ခဲ့သူဟာ...

ထိုနေ့က ကိုးနာရီထိုးသည်အထိ ဖိုးဇော် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့လည်း ဖိုးဇော် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ မနက်ဖြန် များစွာနှင့်အတူ နောင် ငါးနှစ်လိုင်အောင် ဖိုးဇော်၏ ခရစ်အယောင်သာမက သတင်း

အနုပင် မကြားခဲ့ရပါ။
အား ရိုက်ခဲ့မိသော တုတ်
လေးကို 'အမှတ်တရ'ဖြစ်
ဆောင် သိမ်းထားခဲ့ပါသည်။
ချီတုတ်ကလေးကို မိမိ
သတ္တဝါထဲတွင် ထည့်ထား
၍ ထုတ်ကြည့် မိသည့်
အခါတိုင်း အတိတ်ကို
အမ်းတ လွမ်းမောမိသည်။
အထွင်စွာဖြင့်ပါ။

ဖိုးဇော် မရှိသော်လည်း
ပူဇူမနှင့် အဘွားအိုတို့၏
အယောဇဉ်ကြောင့် မကြာ
အဆုတ်သလို ရောက်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ လစာထုတ်တိုင်း
အဘွားအိုအတွက် ဆေးဝါး
ဆတ်စာ၊ မုန့်ပဲသရေစာတို့
နှင့်အတူ ပူဇူမအတွက်
အဝတ်အထည်၊ မိန်းကလေး
အသုံးအဆောင်တို့ကို ဝယ်
ပေးခဲ့သည်။ ပူဇူမတောင်
အပျိုဖော်ဝင်ပြီလေ။ မထင်
မှတ်သော တစ်နေ့တွင်
ဒေါင်းမတို့ လင်မယား
"ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမပါဘဲ" ဖြန်း
ခနဲ ရွာသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့
သည်။ မဒေါင်းမ ယောက်ျား
က ယခင်လူချောဟု သတ်
မှတ်နိုင်သော်လည်း ယခုပုံစံ
ကမူ "စံချိန်လွန်"အသောက်
သမားဖြစ်ကြောင်း၊ နံရိုးပြိုင်း
ပြိုင်း၊ မျက်နှာဖောအစံ၍
ဖောင်းကားနေသော ဝမ်းဗိုက်
တို့ကြောင့် သိသာလှသည်။
သူက ဒီရွာစာတိ မဟုတ်။
မိုးကောင်းဘက်က ရှမ်း
တရုတ် ဖြစ်သည်တဲ့။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ပူဇူမ လှပနေ
တာကိုး။

ယခု သွေးအန်ကာ
ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုး
ဝါးစဉ် 'မသေမီ သူသမီးကို
တွေ့လို၍ ရွာသို့ ပြန်လာ

ခြင်း'ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ
သည်။ သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားခဲ့
ပါသည်။ ယောက်ျားဆုံးသွား
သော်လည်း မဒေါင်းမ အချိုး
မပြောင်းသည့်အပြင် အံ့ဩ
ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို မိမိ
ပူဇူမနှင့် အဘွားအိုတို့ရှိရာ
သို့လာစဉ် တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထို မြင် ကွင်း မှာ
မဒေါင်းမတစ်ယောက်
'ပလောင်ထင်း'နေသည်ကို
တွေ့မြင်ခဲ့ရခြင်းပင်။ မြို့ပြ
မြင်ကွင်းတွင် မိန်းမတစ်
ယောက် ဘီယာ၊ အရက်၊
ဝိုင်တို့ သောက်နေသည်ကို
မြင်တွေ့ ကြုံတွေ့ဖူးပါသည်။
မဒေါင်းမတစ်ယောက် နယ်
တကာ လှည့်စဉ်က တတ်
လာသော အတတ်မကောင်း
တစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

'ဪ... ဆရာပါ
လား၊ လာပါ...လာပါ။
ကျွန်မ စိတ်ညစ်လို့ အရက်
သောက်တာပါ'တဲ့။

စိတ်ညစ် စရာက
လည်း သားက ခြေရာ
ပျောက်၊ ယောက်ျားကဆုံး၊
ဖဲကရှုံးဆုံးပဲ။ ဖဲရော အရက်ပါ
စွဲနေသည်ဟု သိခဲ့၊ ကြားခဲ့ရ
သည်။ မဒေါင်းမတစ်
ယောက် အရက်သောက်၊ ဖဲ
ရိုက်နေသည့် မြင်ကွင်းကို
မျက်စိကွယ်နေသော သူ့အမေ
က မမြင်သော်လည်း ပူဇူမ
ကမူ...။ မိမိသိချင်နေပါ
သည်။ 'ပူဇူမ'တစ်ယောက်
မည်သို့ ခံစားနေရပါသနည်း
ဟူ၍ပါ။ ဖိုးဇော် ရှိခဲ့ပါလျှင်
လည်း...။

'ဖိုးဇော်က လိမ္မာပါ
တယ် ဆရာရယ်၊ ငယ်ငယ်
လေးတုန်းကပေါ့။ ငယ်ငယ်
က အဘွားသင် ပေးတဲ့

ဘုရားစာ ရွတ်တယ်၊ အဘွား
ကို ည နင်းနှိပ်ပေးတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ စရိုက်
ကြမ်းလာတယ်။ တစ်ခနဲရှိ
လက်မြန်မြန်နဲ့ သတ်ပုတ်
ရန်ဖြစ်တယ်။ အင်း...
အဘွားမြေးက သနားစရာ
ပါ။ ထောင်ထဲမှာ မွေးခဲ့တဲ့၊
ထောင်ထဲက ရလာတဲ့၊ ဒီ
ထောင်မင်းသားဆိုတဲ့ နာမည်
ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ ခေါ်
ကြရော။ တချို့ မိဘတွေက
သူ့ကို ကလေးတွေကို ဖိုးဇော်
နဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်တာ
မကြိုက်ဘူး။ ဖိုးဇော်နဲ့ ဆော့
ကစားတာ တွေ့ရင် ကလေး
မိဘရှင်တွေက သူတို့ကလေး
ကို ထောင်မင်းသားနဲ့ နောင်
ဆော့မကစားရဲအောင် တွယ်
ကြတာ'

အဘွားရှိရာသို့ ရောက်
စဉ် အဘွားက သူ့မြေး
အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်သည်။

'ဪ...မြေးလေး
ဖိုးဇော်၊ ထောင်မင်းသားလေး
အဘွားမသေခင်တော့ တွေ့
ကောင်းပါရဲ့ဟု ပြောရင်း
မမြင်ရသော မျက်လုံးမှ ကျ
လာသော မျက်ရည်စက်တို့
သည် ရင်နှင့်ဖွယ်အတိ။ များ
မကြာမီ 'ပူဇူမ'တစ်ယောက်
ရန်ကုန်သို့ မသွားမီ 'ဆရာ
သမီး ရန်ကုန် တက်တော့
မယ်။ အမေကလည်း အား
မကိုးရဘူး။ အစ်ကိုကလည်း
ခုထက်ထိ သေတယ်ရှင်
တယ် မသိရဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဆရာရယ် အဘွားအတွက်
ငွေရအောင်ရှာပြီး လွှဲပေးမှာ
ပါ။ စိတ်ချပါဆရာ၊ သမီး
မရှိတုန်း အဘွားဆီ ခဏခဏ
သွားပေးပါ။ အားပေးပါ
ဆရာ'ဟု နှုတ်ဆက်လာ

သည်။ မသွားမီ မိမိကို ကန်
တော့သွားသေးသည်။

ပူဇူမ ကတိတည်ပါ
သည်။

နှစ်လမပြည့်မီမှာပင်
သူ့အဘွားထံသို့ ငွေလွှဲပေး
သည်။ မိမိကတစ်ဆင့်ပေါ့။
လွှဲငွေတစ်သိန်းကို အဘွားထံ
မိမိသွားပေးတော့ 'ဝိုက်ဆံ'
ကို ကိုင်ရင်း 'မြေးမလေး
ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ ဆင်း
ဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်နေရ
သလား။ အဆင်မှ ပြေရဲလား
ဆရာ'ဟု မေးလာသည်။
ပူဇူမ ပေးထားသော ဖုန်း
နံပါတ်အရ ဆက်ကြည့်သော
အခါ အဆင်ပြေကြောင်း၊
အလှပြင်ဆိုင်တွင် လုပ်နေ
ကြောင်း၊ ပညာသင် ထမင်း
ကျွေးဘဝမှာပင် တစ်သိန်းခွဲ
ရကြောင်း သိရ၍ အဘွား
အား နှစ်သိမ့်ပေးရသည်။
အားပေးရသည်။

'ပူဇူမ မြေးမလေးက
လိမ္မာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊
မလိမ္မာတာက...'

အဘွားပြောသည့်
အတိုင်းပင် မလိမ္မာတာက
မဒေါင်းမပင်။ 'ပူဇူမ' လွှဲ
ထားသော ဝိုက်ဆံကို ဖဲရှုံးပစ်
လိုက်သည်တဲ့။ စိတ်မသက်
သာစရာ သတင်းတွေကို
ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် ကြား
လာခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုသတင်း
မှာ အစအန ပျောက်နေသော
ဖိုးဇော်သတင်းပင် ဖြစ်သည်။
'ဖိုးဇော်'တစ်ယောက် ထောင်
ကျကာ ရဲဘက်သို့ ရောက်နေ
ကြောင်း သတင်းကို အမှု
တစ်ခုကြောင့် ထောင်ကျရာ
မှ ပြန်လွှတ်လာသော ရွာခံ
ရွာသားတစ်ဦးဆီမှတစ်ဆင့်
သိခဲ့ရသည်။

‘ဪ... မြေးလေး ထောင်ကျနေသတဲ့။ ရဲဘက် ဆိုလား။ ပြီးတော့ ခြေ ထောက်မှာ သံခြေချင်းနဲ့ ပင် ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတယ်ဆိုပဲ။ ဆရာရယ်... အဘွားလေ မြေးလေးနဲ့ နှစ်ယောက်ကို လွှမ်းလိုက်တာ။ ဒါကြောင့် ဒေါင်းမကို သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံလေး ပေး စမ်း၊ ပြစမ်းဆိုပြီး ဓာတ်ပုံ လေးကိုငါ့ ရင်မှာအပ်ပြီး သူတို့မောင်နှမ ဓာတ်ပုံကို အာရုံမှာပေါ်အောင် ကြည့်ရင်း အလွမ်းမြေ့ရတယ်။ အဘွား က ပူဖူးမ ငါးနှစ်သမီး လောက်ကျမှ မျက်စိကွယ်ခဲ့ရ တာပါ ဆရာရယ်’

ဒီ တစ်ခါ မှာတော့ အဘွားအို ရှိ ကံကြီးတင် ငိုလေပြီ။

□

မျက်လုံးကို အခါခါ ပွတ်ရင်း ကြည့်မိသည်။ မလွဲ ပါ။ မမှီတ်မသုန် ကြည့်မိ သည်။ ပြောင်းမသွားပါ။ မမှန်ပါစေနဲ့၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ လူလွဲတာ၊ နာမည်တူတာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖတ်သည်။

မိမိဖတ်နေသည့် က မှုခင်းသတင်းဂျာနယ်ပါ။ ‘အလှဆိုင်ကို ဗန်းပြု၍ အသွေးအသားကို ဈေးကစား သူများအား ဖမ်းမိပြီ’ဟူသော သတင်းသည် ဓာတ်ပုံနှင့် တကွ ပါရှိလာခဲ့သည်။

‘ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရ လေ ကလေးရယ်၊ မင်း ဒီလို ဘဝဆိုးထဲကို ဘာလို့ ရောက် သွားပါလိမ့်’

နှမသားချင်း စာနာစိတ် ဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့လည်း ဝိုးဇော် ပေါ်မလာခဲ့ပါ မနက်ဖြန် များစွာနှင့်အတူ နောင် ငါးနှစ်တိုင်အောင် ဝိုးဇော်၏ အရိပ်အယောင် သာမက သတင်း အစအနပင် မကြားခဲ့ရပါ

သည်။ တစ်ဖန် ကြားရပြန် ပြီ။ ဝမ်းသာရမလို့ ဝမ်းနည်း ရမလို့ ပင်။ ဖိုးဇော်တစ် ယောက် ပြန်လွတ်လာပြီဆို သော သတင်းကြောင့် တပည့်ဟူသော သံယောဇဉ် ဖြင့် အပြေးအလွှား သွားခဲ့မိ သည်။ လူက အိပ်ရာထက် ပက်လက်။ လူရုပ်လင် မပီ ပြင်။ စကားကိုပင် လေသံ တိုးတိုးကလေး ပြောရင်း မောမောနေသည်။

‘ဆရာ... လာတယ် နော်၊ တပည့်မိုက်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ ဆရာ... ကျွန်တော့်... ဆီ လာတာ သိရတော့ ဆရာကို

ကျွန်တော် မတွေ့ရဲဘူး။ ပြီး တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ် နာလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ ရွာက ထွက်သွားတာ။ ဆရာ နောက်ထပ်ရိုက်ဖို့ လိုက်လာ တာထင်ပြီး ကြောက်တာ လည်း ပါတယ်ဆရာ’ အသံက တိုးညှင်းစွာ ပင်။

‘ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရ လေ ကလေးရယ်၊ ဆရာ မင်း ကို နှစ်သိမ့်ပျောင်းဖျူ အားပေး ဖို့ လာတာပါ။ ဆရာ တုတ် ချက်ဟာ မင်းဘဝပျက်စေခဲ့ ပြီလားကွယ်’ဟု ရင်တွင်းမှ ပြောနေမိသည်။

‘ကျွန်တော် ရွာကထွက် ပြီး ရန်ကုန်တက်၊ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တစ်ခုမှာ စားပွဲထိုး လုပ်တယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။ အိပ်ချိန်၊ စားချိန် အားလုံးဟာ ငရဲပဲ။ အဲဒီမှာ ရန်ဖြစ်တာ။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကောင် ကို ရိုက်ခဲ့တာ သတိမေ့ရော၊ သွေးတွေ အများကြီး။ အဲဒါနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးလိုက် တာ မိုင်းရှူး၊ ဖားကန့်၊ နောက်ဆုံး လောက်ကိုင်အထိ ရောက်ခဲ့တယ်။ နောက် ဖဲပိုင်း မှာ ရန်ဖြစ်ရင်း လူသတ်မှုဖြစ် ပြီး ထောင်ကျခဲ့တယ်။ ညီမ လေးသတင်း သိရတော့ ကျွန်တော် ကြေကွဲရတယ်။ ငိုရတယ်။ ကျွန်တော် အစ်ကို ကြီးဖြစ်ပြီး တာဝန်မကျေလို့ ဒီကောင်ကြောင့်...’

ပြောရင်း အနီးရှိတိုင်ကို လက်သီးနှင့်ထိုး၊ ခေါင်းနှင့် တိုက်ရာ သွေးများပင် ယိုစီး လာ၍ လက်ကို ဆွဲထားရ သည်။ ‘တော်ပါတော့ ငါ တပည့်ရယ်၊ ဆရာ မင်းတို့ ဘဝလေးတွေကို စာနာတယ်။

နားလည်တယ်။ အစီအ တာဝန်ရှိတာက...’ ခို ခြေမထွက်တော့ပါ။

□

‘ဆရာ... လေးနာနာ ထိုးတော့မယ်။ ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာပြီ။ အသုဘ ချတော့ မယ်’

ထိုစကားသံကြောင့် အတွေးမှ အလန့်တကြိမ် နှိုးထ၊ လာခဲ့ရသည်။ အောက် ထပ်မှ ‘မြေးလေး ဝိုးဇော် သေခါနီးမှ အဘွားကို ထာ နှုတ်ဆက် တာလား... အဟီး... ဟီး...’ ဟူသော ငိုကြွေးသံနှင့်အတူ စိတ် မသက်သာစရာ ငိုကြွေးသံ တစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ထောင်မင်းသားရေ... သားရဲ၊ အမေအိုက်မကြီးထို့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ တော့ အဟီး... ဟီး... သား ရဲ... ထောင်မင်းသားရဲ... ဟီး... ဟီး’

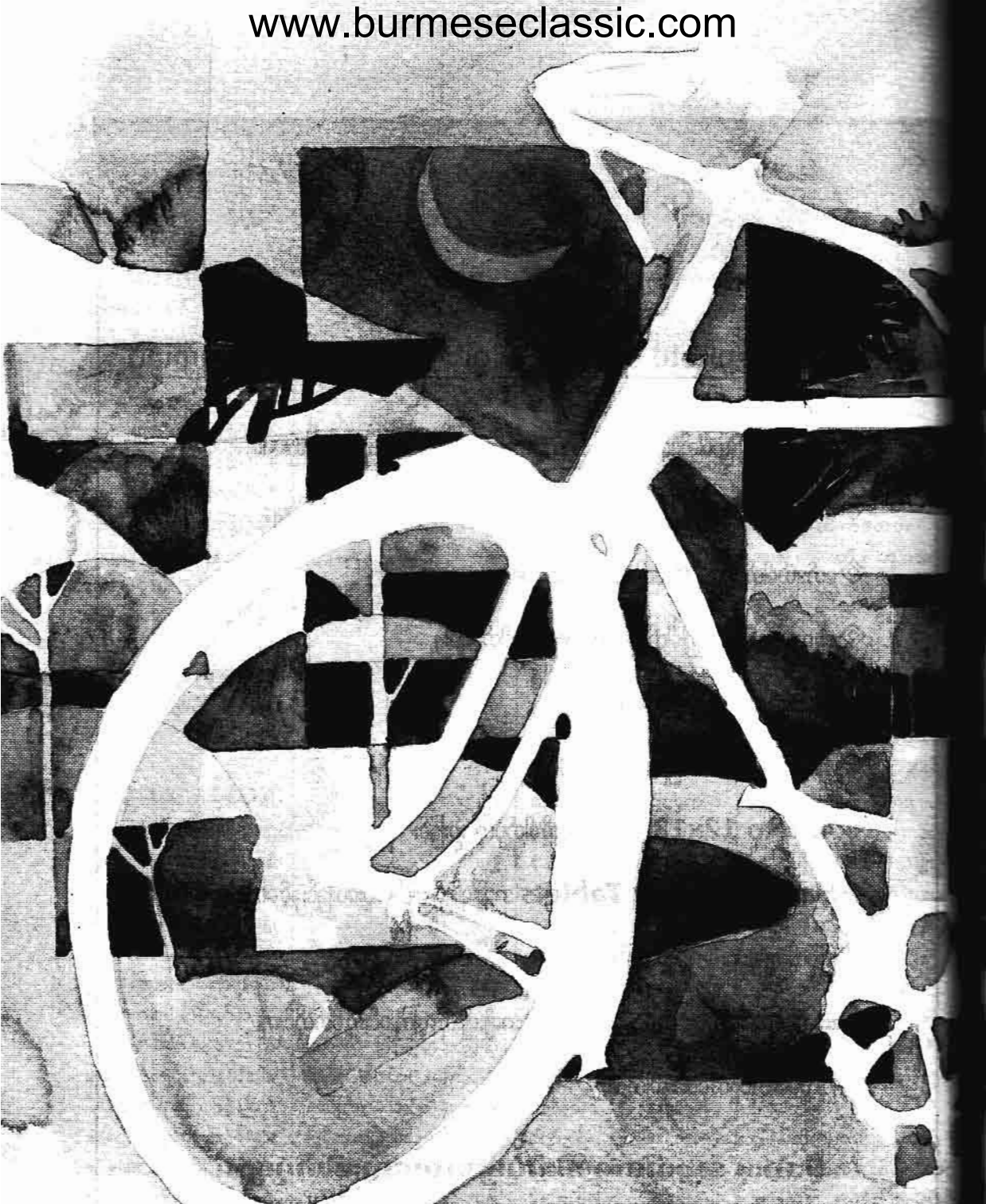
ထိုသို့သော ငိုသံများ ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ အောက်ကို မကြည့်ဘဲ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်စဉ်...

‘ဝန်း...’ ‘ပြောင်း...’ ‘ပြောင်း’ဟူသော အသံနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကြမ်းခင်း ဆွေးများကို နင်းမိ၍ ခြေထွဲ ကာ ကြမ်းကျိုးစ ဇူးရှုထိခိုက် ၍ သွေးများပင် စို့လာခဲ့ သည်။ သို့သော် ထိုဒဏ်ရာ အနာသည် နှလုံးသား ဒဏ် ရာ အနာကို တုနိုင်မစိမ့်ပါ။

အောက်က ကြမ်းဆွေး အကျိုးအပဲ့ ကလေးများကို ကြည့်ပြီးနောက် အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ...

■

ကိုလိုင်းကြည်ဝင်း

ကိုဆေးစုံ စက်ဘီးကလေးစီးပြီး
ပြန်လာနေပြီ။ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်
ကုန်းနင်းလိုက်၊ အရှိန်နဲ့ ပြေးနေတဲ့
စက်ဘီးကလေးပေါ် ရင်ကလေးကော့ပြီး
အရသာခံလိုက်နဲ့၊ ပါးစပ်ကလည်း
လေတောင် ခွန်နေလိုက်သေးရဲ့

၁။
ဘယ်နေရာက မြည်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်။
ဘာကြောင့် မြည်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း
ကိုဆေးစုံ သိပြန်ရော။ ခက်နေတာက ကိုဆေးစုံ
စက်ဘီးသာ စီးတတ်တာ မပြင်တတ်ဘူး
ရွာထဲက လူတွေကတော့ ပြောကြပါလား။
'မားဒကတ်က မြည်တာတဲ့'၊
တချို့ကတော့ 'ဘောခွက်လဲ မြည်တာ'။

WIN ISZUBIA

မြန်မာ့ ဂန္ထဝင် ဂျာနယ်

‘ကယ်ရီယာလ ခြည်တာ’ တဲ့။
‘တစ်ဆယ်ရွာလေးမှ လိုက်လာတဲ့ရင်ကို ရတယ်’ လို့
အကြံပေးတဲ့သူတောင် ရှိသေး။ ဒါပေမဲ့ ကိုဆေးနီမှ
မသိတာ။ ဘယ်ဟာက ဘောလုံးကံ၊ ဘယ်သင်းက
ကယ်ရီယာလို့ ခေါ်မှန်း ကိုဆေးနီမှ မသိဘူးလေ။
‘ခင်ဗျားစက်ဘီး ဆိုင်သွားပြီဖို့ သင့်ပြီ’ လို့ ပြောလာတဲ့
လူတွေကိုတော့ ကိုဆေးနီက ‘ကျုပ်စက်ဘီးက
ပျက်နေလို့လား၊ ဒီမယ် စက်ဘီးဆိုတာ စီးလို့ရနေသရွေ့

မပျက်ဘူးဗျ’ ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုမို့
အော်လွှတ်တတ်ပါသေးတယ်။

ဟော-ကြည့်... ရွာထိပ် ကင်းတဲကလေးကနေ
ကိုဆေးနီ စက်ဘီးကလေးစီးပြီး ပြန်လာနေပြီ။
နှစ်ပတ်, သုံးပတ်လောက် ကုန်ခဲ့ရင်းလိုက်၊ အရှိန်နဲ့
ပြေးနေတဲ့ စက်ဘီးကလေးပေါ် ရင်ကလေးကော့ပြီး
အရသာခံလိုက်နဲ့။ ပါးစပ်ကလည်း လေးလောင်

ချွန် နေလို ကံ သေးရဲ့။
တကယ်တော့ နှုတ်ခမ်းစုနေ
လို့သာ လေချွန်နေမှန်းသိရ
တာပါ။ လေချွန်သံတော့
ဘယ်ကြားရပါ့မလဲ။ သူ့
စက်ဘီးသံနဲ့သူ သူတောင်
ပြန်ကြားရပါ့မလား မသိ။

ကိုဆေးစုံ စက်ဘီးဖြတ်
စီးသွားတဲ့ ရွာလမ်းတစ်
လျှောက်မှာတော့ ငိုနေတဲ့
ကလေးတွေ အင်တိုတ်သွား
သလို၊ တွန့်နေတဲ့ ကြက်တွေ
တောင် အသံတိုတ်သွားကြ
ပြီး ခေါင်းတထောင်ထောင်
လည်တဆန်ဆန်နဲ့ အသံကြား
ရာဆီ စောင်းငဲ့နားစွင့်ပြီး
ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ကျန်
နေခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုဆေးစုံရဲ့ မသိ
တာရော၊ မတတ်တာရော၊
တစ်ယူ သန့်တာတွေရော
ကြောင့် ရွာကလေးရဲ့ အရက်
တက်ချိန်နဲ့ ညဦးချမ်း တိတ်
ဆိတ်ရမယ့် အချိန်တွေမှာ
တဂျောက်ဂျောက် တဂျက်
ဂျက်နဲ့ အရှေ့တံခါး အောက်
တံခါး စီးလွှားနေတဲ့ ကိုဆေး
စုံရဲ့ စက်ဘီးမြည်သံဟာ
ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ နားထဲ
မှာ မနှစ်မြို့စရာ အသံအဖြစ်
နီစူစူ ကြားနေကြရပါတော့
တယ်။

J

‘ကိုဆေးစုံ တော့်
စက်ဘီး ပြင်လိုက်ပါလား
တော်’

‘ဟ...မိမ့်၊ ငါ့စက်ဘီး
က ဘာဖြစ်နေလို့တုံး’

‘တော်က နေခင်းဘက်
အိပ်နေတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။
ကျုပ်ကို ရွာထဲကလူတွေ
ပြောကြလှပြီတော့။ သူတို့

အိပ်ပျော်မယ်ကြံရင် တော့်
စက်ဘီးမြည်သံက ကြားရပြီ
တဲ့၊ အိပ်ရေးပျက်ပေါင်းလည်း
များကြတော့ တော့်ကို တစ်
ရွာလုံး ဒေါသထွက်နေကြ
တယ်’

‘မဆိုင်တာ မိမ့်ရာ၊
သူတို့ အိပ်ရေးပျက်တာနဲ့ ငါ့
စက်ဘီးမြည်တာ ဘာဆိုင်
လို့တုံး’

‘တော့် မဆိုင်ဘူး လုပ်
နေ၊ ရှေ့နှစ်ခါ ကင်းသမား
ရွေးကြရင် တော့်ပြန်ပြီး မရွေး
ကြမှ ဟုတ်ပေ့ရှိနေဦးမယ်’

‘ဟေ...’

သူမိန်းမ ဒေါ်ဌေမှဲ့ ပြော
လိုက်တဲ့ စကားကြောင့်
ကိုဆေးစုံ ‘ဟေ’ခနဲ အချိုက်
ထိုးခံလိုက်ရတဲ့ လက်ငွေ့
သမားတစ်ယောက် လို
တစ်ခါတည်း ငေါင်ကျသွား
တယ်။ ကင်းသမားအလုပ်
ဆိုတာက ကိုဆေးစုံတို့ ဘိုး
စဉ်ဘောင်ဆက် ကတည်းက
လုပ်လာခဲ့တဲ့အလုပ်။ အဘိုး
ကင်းသမား၊ အဖေကင်း
သမား၊ အခွေ သူလက်ထက်
အထိ မျိုးနွယ်နဲ့ ရွာကင်းစောင့်
စားလာတဲ့ အလုပ်လေ။

အရှေ့တံခါးနဲ့ အောက်
တံခါး နှစ်ချပ်သာရှိတဲ့ ကံလှ
ရွာလေးရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်
အခုလက်ရှိ ကိုဆေးစုံ တာဝန်
ယူနေရတယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်နှစ်
တစ်ခါတော့ ကင်းသမား
အသစ် ပြန်ရွေးကြတဲ့ထုံးစံ
ရှိပါတယ်။ ရွာထဲက လူတွေ
က ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေး
လူလူ နေချင်ကြတာကတစ်

ကြောင်း၊ ရွာတစ်ခုခုဖြစ်ရင်
ရတာနဲ့မကုမိအောင် ပြဿနာ
ကိုယ့်အပေါ် ပုံကျလာမှာ
ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့သာ
လက်ရှောင်ထားကြတာ။ ရွာ
သူရွာသားတွေ မကြိုက်
ဘူးဆိုရင်တော့ နောက်တစ်
ယောက်ပြောင်းခန့်လို့ ရ
တယ်ဆိုတာ ကိုဆေးစုံ သိ
တာပေါ့။ သိလို့လည်း တုန်
လှုပ်သွားတာပေါ့လေ။

အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်
လောက်ရှိတဲ့ ရွာကလေးက
နေ ကင်းစောင့်ခအဖြစ် တစ်
အိမ်ကို စပါးပေးမယ်ဆိုရင်
ရှစ်တင်း၊ ထန်းလျက်ဆို
အချိန်အစိတ်၊ ပဲစင်းငုံဆို ခုနစ်
တင်း ရတာ။ အခါလည်လို့
နှစ်ချုပ်လိုက်ရင် ကိုဆေးစုံတို့
သားအဖသုံးယောက်
လောက်ငတဲ့အပြင် ဒေါ်ဌေမှဲ့
တောင် ခြယ်နားကပ်တွေ ဘာ
တွေနဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကဆို
ကိုဆေးစုံတောင် ကျိုးနေတဲ့
အထက်အံသွားနှစ်ချောင်း
နေရာကို ရွှေသွားနှစ်ချောင်း
တောင် ခိုက်လိုက်ရသေးတယ်။
ဒီလိုတွေ အဆင်ပြေနေတဲ့
ကင်းသမားအလုပ်ကို ‘ရှေ့
နှစ်ခါ ကင်းသမား ရွေးကြ
တဲ့အခါ တော့်ပြန်ပြီး မရွေး
ကြမှာ’ဆိုတဲ့ ဒေါ်ဌေမှဲ့စကား
ကြားလိုက်ရတာဟာ ကိုဆေး
စုံအတွက်တော့ သတ်ကိုး
သတ် မောင်းကိုးမောင်းနဲ့ ထိုး
သတ်ဖို့ ဟန်ရေးပြင်နေတဲ့
လက်ငွေ့သမားရှေ့ မှောက်
လျက် လဲမိသလို တုန်လှုပ်
သွားတော့ မဆန်းတော့ဘူး
ပေါ့လေ။

‘ကင်းသမားအလုပ်ဆို
တာ ညဦးပိုင်းလေးပဲ အအိပ်
ပျက်တာကလွဲရင် တော်တော်

စိမ်ကျတဲ့ အလုပ်ကွ’ဆို
ကင်းတဲလေးထဲက ဝတ်
လက် ကုလားထိုင်လေးနဲ့
ထိုင်ရင်း ကွမ်းလေးတဖြုတ်
နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ သူ့အဘိုးစကား
ပြန်ကြားမိတော့ ဘိုးစဉ်
ဘောင်ဆက် လုပ်လာခဲ့တဲ့
သူတို့အလုပ်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေ
ကို ကိုဆေးစုံ ကွက်ကွက်
ကွင်းကွင်းကြီး မြင်ယောင်
လာပြန်တယ်။ နောက်ပြီး သူ
အဖေ သူ့ကို အလုပ်လွှဲပေး
တုန်းက မလုပ်ချင်သလိုဆို
အင်တင်တင်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို
ဆုံးမတဲ့ သူ့အဖေရဲ့ စကား
တွေကိုလည်း ကိုဆေးစုံ ကြီး
ကြားယောင် လာပြန် ခါ
တယ်။

‘အတွေးမမှားစမ်းဘဲ
နဲ့ ငါ့သားရာ လုပ်လိုက်စမ်း
ပါ။ မင်း ကြိုက်သွားမှာပေါ့၊
အေး...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်
ကွ၊ ကင်းသမား စလုပ်ခါး
တော့ ရွာသူရွာသားတွေထံ
စကားနည်းနည်း ပြောရတာ
ပေါ့ကွာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ထံ
ကင်းစောင့်ခသာ မှန်မှန်ပေး
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရပ်ရွာအေးချမ်း
သာယာရေးတို့၊ ခင်ဗျားတို့
အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်တွေ
ကာကွယ်ဖို့ ကျုပ်တာဝန်ယူ
တယ်တို့၊ ဘာတို့ ပြောရတာ
ပေါ့ကွာ။ နောက်တော့လည်း
မင်းဟာ မင်း ကင်းတဲထဲမှာ
သဘောရှိ ကလောဟိစ်
မောင်ရေ...။ အ... ဒီကြား
ထဲ ရွာထဲကအိမ်တွေ အနီးဆုံး
ရလို့လည်း စိတ်မပူလေ့နဲ့
မင်းကို အပြစ်တင်ဖို့ ဘယ်သူ
မှ သတိရကြမှာ မဟုတ်ဘူး
သူတို့မှာ ဖြေသိမ့်စရာတွေဟာ
အများကြီးကွ...ဟား...
ဟား...ဟား’

‘ကိုဆေးစုံ တော် ကျုပ်
ပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့
အေး၊ ဘာတွေ တွေးပြီး ငှု
ဆင်နေတာတဲ့’

‘အေး...အေးပါ မိမ့်
ဧ၊ ငါ...ငါ...ကြားပါ
အယ်ဟ။ ငါမှ စက်ဘီးမပြင်
အတ်တာ နင်သိသားနဲ့’

‘တကတဲ တေဘ်
ဆာ်မလဲ ဒါလေး ပြောမိ
အနဲ့ တုန့်တုန့်တက် ဖြစ်
နေလိုက်တာများ ငှုကများ
အက်နေတဲ့အတိုင်း။ တော်
ပြင်တတ်မှန်း ကျုပ် သိသား
အဲဒီကိစ္စ ကျုပ်တာဝန်သာ
ထားလိုက်။ ဟောဒီက မိမ့်
တာဝန်သာ ထားလိုက်စမ်း
ပါတော်’

ယောက်ျားတို့ မဖြေရှင်း
နိုင်တဲ့ တချို့ပြဿနာတွေကို
တစ်ခါတလေတော့ မိန်းမ
တွေရဲ့ မိန်းမညက်နဲ့ ဝင်ဖြေ
ရှင်းလိုက်တဲ့အခါ ပြေလည်
တတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိ
တာကြောင့် ကိုဆေးစုံက
‘အေး လုပ်စမ်းပါဦး မိမ့်ရာ’
ဆိုပြီး မျက်လုံးကလေးဝင့်
ထား ဒေါ်ငွေစုံကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ ဒေါ်ငွေစုံက...

‘တော့ စက်ဘီး ကို
နေက်ဖြန် နတ်သွားပြမယ်၊
တော် ကျုပ်နဲ့လိုက်နဲ့’

၃။
ရွာကလေးရဲ့ နေဝင်ရီ
တရော အချိန်တွေမှာ ကိုဆေး
စုံ ကင်းစောင့်ဖို့ အိမ်ကနေ
စက်ဘီးလေးနဲ့ ထွက်လာပြီ
ဆိုရင် စက်ဘီးလက်ကိုင်
လေးမှာ ချည်ထားတဲ့ ဇောင်း
တော်စ အဖြူအနီတစ်စုံက
တလူလူလွင့်လို့။ ကိုဆေးစုံ
ကတော့ စက်ဘီးကလေးကို

နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ကုန်း
နင်းလိုက်။ အရှိန်ရနေတဲ့
စက်ဘီး ကလေး ပေါ်
ရင်ကလေးကော့ကာ အရ
သာခံစီးနေတယ်။ တရောက်
ကျောက် တဂျက်ဂျက် မြည်
ဟည်းနေတဲ့ စက်ဘီးသံကြီး
ကတော့ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း
နေတဲ့ ရွာလမ်းမပေါ် တစ်စ
တစ်စ ညံ့စားနေတတ်ပါတော့
တယ်။

ရွာကလေးရဲ့ ဒီလိုအချိန်
တွေမှာ အနောက်တံခါးဆီ
ဦးတည်စီးနေတဲ့ ကိုဆေးစုံရဲ့
ဘီးကလေးဟာ ဘီးလေးကွန်း
တို့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်
ဘီးလေးကွန်းတို့။ အရီး
သာလှတို့၊ ဒွေးလေးမယ်ဖော
တို့၊ ဘကြီးအောင်တို့ စတဲ့
သက်ကြီးလူတစ်စု လရောင်
လှုံကြရင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်း
အောက်မေ့ဖွယ်တွေ တသော
သော ပြောနေကြတဲ့ စကား
ပိုင်းလေး အနားကနေ အသံ
ဆိုးကြီးနဲ့ နေ့စဉ် ဖြတ်သန်း
သွားတတ်သလို ရွာလယ်
သောက် ရေကန် ဘေးက
ထန်းတဲလေးမှာ မူးမူးပြီး
မိန်းမကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း
နေတဲ့ သောင်းထွန်းကြီး အသံ
နဲ့လည်း ကိုဆေးစုံရဲ့ စက်ဘီး
မြည်သံက ရောရောသွား
တတ်တယ်။ အနောက်တံခါး
နားက မိအေးရဲသားကလေး
ဂျီကျပြီး ဝါးဝါး ခက်အောင်
အော်ငိုနေတဲ့ အသံထက်
လည်း ကိုဆေးစုံ စက်ဘီး
မြည်သံက ပိုကျယ်လောင်
နေတတ်ပါသေးတယ်။

ကိုဆေးစုံ ကတော့
အနောက်တံခါးဆီ ရောက်ပြီ
ဆိုရင် တံခါးကို အသေသော့
ပိတ်ပြီး စက်ဘီးကလေးနဲ့ပဲ
အရှေ့တံခါးဆီ ပြန်လာတယ်။
တခြားရွာကို အလည်လွန်နေ
တဲ့ ကာလသားတွေ ပြန်လာ
ရင် အလွယ်တကူ ဖွင့်လို့ရ
အောင်ဆိုပြီး အရှေ့တံခါးကို
စေ့ရုံ စေ့ထားလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့မှ ကင်းတဲကလေးထဲ
ဝင် ရေဇွေးအိုးတည်တယ်။

ရေဇွေးအိုး ဆူပြီဆိုရင်
ခါးပိုက်ထဲ ထည့်ယူလာတဲ့
ပင်လောင်းလက်ဖက်ခြောက်
မွှေးမွှေးလေးခတ်၊ ပြီးတော့
ခါးပိုက်ထဲကပဲ ကင်းစောင့်ခဲ
ရထားတဲ့ ထန်းဖိုထန်းလျက်
အမွှေးဆုံး၊ အညှင်းလေးတွေ
ကို ထုတ်ပြီး သူ့အဘိုးထိုင်ခုံ
တဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်
ပေါ် ဖိနံ့ ထိုင်မြည်းနေတတ်
ပါတယ်။ သူ အသက်ကြီး
လာတဲ့အခါ သူ့အရိုက်အရာ
ကို သူ့သား ငွေးမှုန်ကို လွှဲ
မယ့် အစီအစဉ်တွေချရင်း
တောင်လေးလေး တဖြူးဖြူး
တိုက်ခတ်လာတဲ့အခါ မှေးခဲနဲ
မှေးခဲနဲ ငိုက်ငိုက်ပြီး စည်းစိမ်
ရစ်နေပါတော့တယ်။

တောင်လေး တဖြူးဖြူး
အငြိမ်မှာ ခြင်ကိုက်လို့ ယောင်
ယမ်းနီးလာတဲ့ အခါတိုင်း
ကုလားထိုင် လက်ရန်းမှာ
အဆင်သင့် ချိတ်ထားတဲ့
လောက်လေးခွက် မျက်လုံး
မဖွင့်ဘဲ စမ်းယူလိုက်ပြီး
ကင်းတဲနားက ကိုဖိုးတုတ်
စပါးကျီကြီးကို ဖုန်းခဲနဲ ဖုန်း
ခဲနဲ နှစ်ချက်လောက် ဆွဲပစ်
လိုက်ကာ ပြန်အိပ်နေတတ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလို ကိုဆေးစုံ ပစ်
လိုက်တဲ့ လောက်လေးခွသံ

ကြားပြီဆိုတာနဲ့ ရွာထဲက
ခွေးလေးခွေးလွင့် ခွေးဝဲ
စားတွေပါ တစ်ကောင်မကျွန်
တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ ခွေးတွေ
သံယောင်လိုက်ပြီး အူကုန်ကြ
တော့တာပါပဲ။ ကြားရတဲ့
သူတွေအဖို့ ကြက်သီးထ၊
စရာကောင်းအောင် ချောက်
ချားသွားစေမှာ အမှန်ဖြစ်ပေမဲ့
ကိုဆေးစုံအတွက်တော့ အဲဒီ
ခွေးအသံတွေက နရီကျ
စည်းကျ တီးခတ်ဖျော်ဖြေပြီး
ချောသိပ်နေတဲ့အတိုင်း အိပ်
မောကျနေတတ်ပါတယ်။
တစ်ခါတလေ ဟောက်နေ
လိုက်တာများ ပါးစပ်ထဲက
ရွှေသွားနှစ်ချောင်းတောင်
မှုန်ပျံ့ပျံ့လရောင်အောက်မှာ
လက်ခနဲ လက်ခနဲ။

၄။
အချိန်ကာလဆိုတာ ရပ်
တန့်နေရိုးမှ မရှိတာဘဲလေ။
ကုန်ဆုံး ကြာညောင်းသွားတဲ့
အချိန်တွေကို နာရီကလေး
တွေ၊ ပြက္ခဒိန်လေးတွေနဲ့ လူ
တွေ မှတ်သားထားလေ့ ရှိ
ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကံလှရွာ
ကလေးအတွက်တော့ နာရီ
လေးတွေ၊ ပြက္ခဒိန်လေးတွေ
မရှိလည်း ကြာညောင်းသွား
တဲ့ အချိန်တွေကို သတိပြုမိ
နိုင်စရာတစ်ခု ရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ ကံလှရွာ
သား ကိုဆေးစုံရဲ့ စက်ဘီး
မြည်သံပါပဲ။ တစ်ရက်ထက်
တစ်ရက်၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်
နှစ် ပိုပိုမြည်ဟည်းလာတဲ့
ကိုဆေးစုံရဲ့ စက်ဘီးမြည်သံ
ကြီးကို နားဆင်လိုက်ရုံနဲ့တင်
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ရွှေလျား
ကြာညောင်းသွားပြီဆိုတာ
မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။ ‘စက်ဘီး’

ဆိုတာ စီးလို့ရနေသရွေ့ မပျက်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုဆေးစုံ ခံယူချက်အတိုင်းဆိုရင်တော့ စက်ဘီးကလေးက မပျက် သေးပါဘူး။ စီးလို့ ရနေသေး တာပဲလေ။

တကယ်တော့လည်း စက်ဘီးဆိုတာ လိုရာခရီး ရောက်ဖို့အတွက်ပဲ။ သာယာ နာပျော်ဖွယ် အသံထွက်ဖို့ အရေးကြီးဘူးဆိုတာ မှန်ပါ တယ်။ သို့မေ့လည်း စီးနင်း နေတဲ့သူက ကိုယ့်စက်ဘီး လေးကို ပြင်သင့်တာပြင်၊ ဆင်သင့်တာဆင်ပြီး စေတနာ ပါရင် ကလိုင်ကလေးပါ တစ်စီးမယ်ဆိုရင်တော့ မြင် ရကြားရသူတွေအဖို့ ဘယ် လောက်များ စိတ်ချမ်းသာ လိုက်ကြလေမလဲ။ ဒါက လည်း စီးနင်းနေသူရဲ့ ခံယူ ချက်။ စေတနာ၊ ဝါသနာနဲ့ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေတာမို့ သူ့ အမူအကျင့်ဟာ သူ့ စက်ဘီးကလေးအတိုင်း ဖြစ် နေတာပဲပါတယ်။

ဒီနေ့ ကံလှရွာကလေး မှာ ကြားနေကျ စက်ဘီးမြည် သံလေးမကြားရသေး။ ညဦး ပိုင်း ရောက်နေတာတောင် ရွာကလေးက တိတ်ချက်သား ကောင်းနေတယ်။

ကိုဆေးစုံ ကင်းစောင့် သွားမယ်ဆိုပြီး သူ့စက်ဘီး ကလေးကို ဆွဲအယူ သွေး ဆောင့်တိုးပြီး ပုံလျက်သား လဲကျသွားလို့ပါပဲ။ “အား- မူးလိုက်တာ မိမ့်ရယ်”ဆိုပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ တဟင်းဟင်း ညည်းညူနေတယ်။ ဒေါ်ငွေမှုံ ကတော့ သူ့အနားမှာ ထိုင်ပြီး ယပ်ခတ်ပေးနေတယ်။

“ငွေ့မှုံနဲ့ရော...ငါ့ သား ငွေ့မှုံနဲ့ ဘယ်သွားလဲ” “ရှိပါတယ်တော်၊ ကျုပ် သံပရာသီး အရှာခိုင်းလိုက် တယ်”

ကိုဆေးစုံ ကင်းစောင့် မသွားနိုင်တော့လို့ ငွေ့မှုံကို အစောင့်ခိုင်းမလို့ မေးနေတာ မှန်း ဒေါ်ငွေမှုံ သိတာကြောင့် စကားကို ခပ်တိုတိုပဲ ပြန်ဖြေ လိုက်တယ်။ ငွေ့မှုံနဲ့ ပြန်လာ တာမြင်တော့ ကိုဆေးစုံက အိမ်ထဲရမှာ မှီထောင်ထားတဲ့ စက်ဘီးကို မေးငေါ့ပြနေ တယ်။ ငွေ့မှုံလည်း သူ့ အဖေ ဘာကို ဆိုလိုတာမှန်း သိတာနဲ့ ကင်းစောင့်သွားဖို့ စက်ဘီးကို ဆွဲယူနေစဉ်မှာ တော့ ဒေါ်ငွေမှုံ ထ,ပြီး အော်ဟစ်လိုက်ပါရော...

“အလိုတော်...ကျုပ် သားကို စက်ဘီးနဲ့ အသွား မခိုင်းနိုင်ပေါင်၊ တော်စက်ဘီး မြည်သံကြီးကြောင့် တစ်ရွာ လုံးက တော့ကို မုန်းနေကြ သလို ကျုပ်သားကိုလူ မုန်း မခံနိုင်ဘူး”

“အို...ငါ့သား စက်ဘီးနဲ့ သွားရမယ်။ စက်ဘီးနဲ့ သွားမှဖြစ်မှာ။ နင် မသိပါ ဘူး၊ မိမ့်ရာ၊ သွား...သွား စက်ဘီးနဲ့ပဲသွား”

အကြောက်အကန် ပြန် ပြီး အော်ဟစ်နေတဲ့ ကိုဆေးစုံ ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ မျက် ဝန်းတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေရင်း နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ငွေမှုံ လက်လျှော့လိုက်ရပါတော့ တယ်။ ကိုဆေးစုံကတော့ အိပ်ရာထဲကနေ ခေါင်း ထောင်ပြီး သူ့သား ငွေ့မှုံနဲ့ မြည်နေတဲ့ စက်ဘီးလေးနဲ့ ရွာထဲ စီးထွက်သွားပုံကို

တစ်မိမ့် ထ,ကြည့်နေ တယ်။ တရောက်ရောက် မြည်နေတဲ့ စက်ဘီးကလေး ကို သူ့မြင်ကွင်းကနေ ပျောက် သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေပြီး အသံသာ ကြားရတော့ပြီဆိုမှ ကိုဆေးစုံက မျက်လုံးကလေး မှိတ်ပြီး စက်ဘီးမြည်သံကို အရသာခံ နားထောင်နေလိုက် သေးတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခု ခုကို ကျေနပ်သွားတဲ့ အမှတ် လက္ခဏာအဖြစ် ကိုဆေးစုံ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်တစ် ချက် တွန့်သွားပါတယ်။ ဒေါ်ငွေမှုံကတော့ ကိုဆေးစုံရဲ့ အမူအရာတွေကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ထိုင်ကြည့် နေလေရဲ့။ ဒေါ်ငွေမှုံ မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေလည်း ကိုဆေးစုံရဲ့ ဒီအမူအရာ၊ ဒီ အကြည့်၊ ဒီအပြုံးကို ဘယ်သူ မှ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေတဲ့ ညဦးချမ်းအချိန် တကယ်လို့ ရွာကလေးမှာ စက်ဘီးမြည်သံ မကြားရ တော့ဘူးဆိုရင်...

ဘိုးလေးကွန်းတို အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်က သက်ကြီး လူတစ်စုံ ‘ညနေ က ချဉ်ပေါင်ဟင်းလေးနဲ့ ထမင်းစားရတာလည်း မြိန်ပါ ရဲ့၊ ဟိုဘက်ရွာက ဝယ်လာ တဲ့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ် ကလည်း အနှပ်ကောင်းလို့ ထင်တယ်၊ ဖွာလို့ ကောင်းလှ ပါရဲ့။ ဒါပေသိ ဒီအချိန် ငဆေးစုံရဲ့ ဘီးမြည်သံမကြား ရရင် တို့များ အိပ်မပျော် ပေါင်’ဆိုပြီး တစ်ခဏနေကြ

ရောမယ်။ ‘ဟေ့ ဘယ်သူ့ လူမထင်ဘူးကွ၊ မိုက်ထဲ ကောင် ထွက်ခဲ့၊ ဟဲ့ကောင် ငါ ဘယ်ရွာရောက်နေတာတို့ ပြောစမ်း’ဆိုပြီး သောင်းထွန်း ကြီး သူမိန်းမကို ရန်လုပ်နေ တဲ့အခါတိုင်း ‘ကံလှရွာ တော် ရွာပဲပေါ့၊ တော်မကြားဘူး လား ကိုဆေးစုံ စက်ဘီး မြည်သံကြီး’လို့ ပြန်ဖြောင့် ‘ဟေ... ဒါ ငါ့ရွာလား’ဆို ပြီး သောင်းထွန်းကြီး ငြိမ် ကျသွားနေကျ။ ဒီအချိန် စက်ဘီးမြည်သံ မကြားရရင် သောင်းထွန်းမိန်းမ အခက် များ ကြုံနေတော့မလား။ ဤ အနောက်တံခါးက မိအေး သား အငယ်ဆုံးကောင်လေး ဘယ်လိုမှ ချောလို့မရအောင် ဝါးဝါးခက် ကျကျငိုနေတိုင်း ကိုဆေးစုံ စက်ဘီးကြီး လာပြီ လို့ ခြောက်လှန့်လိုက်မှ အင် တိတ်သွားတတ်တယ်။ အခု စက်ဘီးမြည်သံ မကြားရလို့ မိအေး ဗျာများနေရှာစေ့ မယ်။ ကိုဆေးစုံရဲ့ စက်ဘီး မြည်သံ မကြားရရင်ဖြစ်ပျက် နေမယ့် ရွာကလေးရဲ့အကြောင်း တွေကို ကိုဆေးစုံကလွဲလို့ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ အခုဆို ကိုဆေးစုံကိုယ် စား မြည်နေတဲ့ စက်ဘီးလေး ကို ငွေ့မှုံနဲ့ ရွာထဲ စီးသွားပြီ လေ။ တရောက်ရောက် တကျက်ကျက် အသံဆိုးထွက် နေတဲ့ စက်ဘီးမြည်သံနဲ့ ရွာ ကလေး အသားကျနေတဲ့ အကြောင်း ငွေ့မှုံနဲ့ သိသွားခဲ့ ရင် သူ့အဖေလိုပဲ မြည်နေတဲ့ စက်ဘီးလေးကို ငွေ့မှုံနဲ့ လည်း ပြင်ဖြစ်မှာ မဟုတ် တော့ပါဘူးလေ။

မဖမ်းမိတော့ဘူးလား။

နင်တို့ ဘကြီး

ဖိုးသာခွန်းပါဟ၊

သေချာလည်း

ထွက်ကြည့်ကြပါဦး။

အေး ဟုတ်တယ်

ဖိုးသာခွန်းလေ၊ ဒီမှာ

နင်တို့ စားဖို့ ရွာထိပ်က

မဘုမ ဘိန်းမုန့်တွေ

ဝယ်လာခဲ့တယ်။

နေကောင်းကြတယ်

မဟုတ်လား။ အေးကွာ

မိညက်တို့၊

ဖိုးအေးတို့ရေ

...

ဘယ်သူမှ

မရှိကြဘူးလားဟ။

ဪ ဘယ်သူလဲလို့များ

မေးနေရသေးလို့ကွာ။

နင်တို့လည်း ရွာမှာမနေတာ

ကြာတော့ ငါ့အသံတောင်

အိမ်မှာပဲနေနေ
အိမ်မှာပဲနေနေ

အသီးအနှံတွေစိုက်ပြီး မြို့
တက်ရောင်းလိုက်၊ ယာခင်း
ထဲ ပြန်နေလိုက်နဲ့ နင်တို့
လင်မယားကတော့ ဟန်ကျ
သကွာ။

တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့
သီးပင်စားပင်တွေနဲ့ဆိုတော့
နင်တို့တောင်ယာထဲက စိတ်
ချမ်းသာစရာကောင်းတယ်ဟေ့။
အေးပါကွာ အေးပါ။ ငါ ဒီမှာ
အေးအေးဆေးဆေး နေဦးမှာ
ပါ။ အခုတလော ရွာထဲမှာ
နေရတာ မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ်၊
စိတ်တွေရှုပ်လွန်းလို့ နင်တို့
တောင်ယာတဲမှာ ဆယ့်လေး
ငါးရက်တော့ နေဦးမယ်ဆိုပြီး
တမင်ကို ထွက်လာခဲ့တာ
လေ။ ရော့...ရော့ ဒီမှာ ငါ
လွယ်အိတ်လေး ထရဲမှာသာ
ချိတ်ထားလိုက်။ နင်တို့
ကြီးဒေါ် မမယ်ရင်ကတော့
ပြောမနေခဲ့တော့ဟေ့၊ သူက
အဲဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး
ကြားမှာ နေရမှ အသက်ရှည်
မယ်ထင်တဲ့သူ။ သူ့သားတွေ၊
မြေးတွေ သံယောဇဉ်နဲ့ လူဖြစ်
နေရတာ။

ထွန်းမြတို့လင်မယား
ကတော့ ဟုတ်သော်ရဲ့၊
မဟုတ်သော်ရဲ့ ဒီလယ်လေး
ပဲလုပ်နေရတာပေါ့။ အဆင်
ပြေလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အငယ်ကောင် ဘထိုက်
ကတော့ ရွှေတောဆိုလား၊
ကျောက်တူးဆိုလား သွား
လေရဲ့။ ဒီကောင်ကတော့
ရွာမှာ မရှိတာဘဲ ခပ်ကောင်း
ကောင်းပါကွာ။ ရွာမှာဆိုရင်
ခုပဲ သိန်းနဲ့ သန်းနဲ့ ပိုက်ဆံ
တွေရလာတော့မှာလိုလို ကြီး
ကြီး ကျယ်ကျယ်တွေပြောပြီး
ဘာမှလက်ကြောမတင်းတဲ့
ကောင်။ ဒီကြားထဲ အရက်

ရွာမှာ
ဘာထူးသေးလဲ
ဟုတ်လား
အောင်မယ်လေး
ကွာ
တို့ရွာမှာတော့
ထူးတာရော
ရူးတာရော
စုံနေတာပဲ ဟေ့
အဲဒါတွေ
စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့
ထွက်လာ
ခဲ့တာပါဆို

ဖိုးက ပြန်တောင်းချင်သေး
တယ်။ မမယ်ရင်ကတော့ သူ
သား အလီမ္မာတုံးကြီးကို
တလွမ်းလွမ်း တဆွတ်ဆွတ်
ပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ ဒီလို
မိုက်တဲ့ကောင်မျိုး လွမ်းကို
မလွမ်းဘူးဟေ့။ အိမ်ကို
တစ်ပြားမှ မပေးချင်နေ၊ သူ
ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေပြေဖြစ်
ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေး
တယ်။

ထမင်းလား၊ မနက်က
ထမင်းကြမ်းကြော်စားခဲ့ပြီးပြီ
လေ။ ဘာမှလုပ်မနေခဲ့တော့။
မဘုမဆိုင်မှာလည်း ဘိန်းမုန့်
တစ်ချပ်စားခဲ့သေးတာဆိုတော့

ဆာကို မဆာဘူး။ နေ့လယ်
ကျမှ ငါ့ဟာငါ ရှာဖွေခူးခပ်
စားပါ့မယ်ကွာ။ နင်တို့လင်
မယား ယာထဲဆင်းဆင်း၊ မြို့
ပေါ်တက်တက် စိတ်ချလက်
ချသကွာ။ ငါ ဒီမှာ ခြံစောင့်
တဲစောင့်လုပ်ရင်း နီးကလေး
ဖြာတာ၊ ထွန်သွားကလေး
တပ်တာလောက်တော့ လုပ်
ပေးနိုင်ပါသေးတယ်ကွာ။
ဪ ဘယ်က ရှာရမှာလဲ။
အလုပ်ကလေး နည်းနည်းပါး
ပါး လုပ်မှ သွေးလေညီညွတ်
ပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းမှာ
ဟေ့။ ဒီလောက်ကလေးက
တော့ အပန်းမကြီးပါဘူး။
အခါးရည်အိုးလေး ဒီဘက်ချ
လိုက်စမ်းပါ။ ရေနွေးကြမ်း
သောက်ရင်း စကားပြောရ
အောင်။

ရွာမှာ ဘာထူးသေးလဲ
ဟုတ်လား။ အောင်မယ်လေး
ကွာ၊ တို့ရွာမှာတော့ ထူးတာ
ရော၊ ရူးတာရော စုံနေတာပဲ
ဟေ့။ အဲဒါတွေ စိတ်ရှုပ်လွန်း
လို့ ထွက်လာခဲ့တာပါဆို။
ဒီဘက်ရွာထဲပဲသူကြီး ဦးရွှေ
လူကနေပြီး ဟိုဘက်ရွာစွန်
အရက်ပုန်းချက်တဲ့ ဖိုးတုတ်
ကြီးအထိ သူဟာနဲ့သူ ထူးနေ၊
ရူးနေလိုက်ကြတာ။ အေးပါ
ကွာ၊ ငါသိပါတယ်။ အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးဆိုတာလည်း သူကြီး
နဲ့အတူတူပါပဲ။ သူကြီးလို့
ခေါ်တာက တိုတိုတုတ်တုတ်
နဲ့ခေါ်ရတာလွယ်လို့ပါ။ တို့ရွာ
မှာတော့ လူတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကို 'ထင်'တစ်လုံးနဲ့ လူလုပ်
နေကြတာကွာ။

အခု ရွာမှာ သူကြီးထပ်
ရွေးမယ်ဆိုလား ပြောသကြား
တယ်။ တချို့လည်း သူကြီး
လုပ်ချင်လို့ ရွာထဲမှာ လူလုံး

ထွက်ထွက်ပြနေကြတာ။
တို့ငယ်ငယ် ကောင်စီခေါ်
တုန်းက သူကြီး ဦးဘထူး
ဆိုတာကို သတိရမိသေးတာ။
အဲဒီတုန်းကဆို တို့ရွာထဲ
ဝိုက်မှာ သူခိုးသူဝှက်ကလေး
လုပ်ငန်းကိုငင်ငန်းကလည်း
မကောင်းဆိုတော့ သူကြီး
လုပ်မယ့်လူ မရှိဘူး။ အဲဒီ
ဦးဘထူး ဆိုတဲ့လူက သူ
ကိုယ်သူ ဘုရင့်နောင်ဝင်စား
သလိုလို ဘဝင်စိတ်လေးနဲ့
ခပ်မြောက်မြောက်ဖြစ်နေတာ
ရွာသားတွေက သိတော့ ဝိုင်း
မြှောက်ပြောပြီး သူကြီးထု
ခိုင်းကြတာလေ။ အခု
တော့ မလွဲသာလို့ လူစား
သလိုလို အင်တင်တင်ရမ်း
နောက်တော့ အားလုံးဝိုင်း
တွန်းတင် ပေးလိုက်တာ
သူကြီးတက်ဖြစ်သွား ဆိုပါ
တော့။

သူကြီးဖြစ်သွားတော့
သူနဲ့ပေါင်းနေတဲ့ ဗဲသမား
သာခေါင်ဆိုတာက အကွယ်
ဖြစ်သွားတယ်။ သာခေါင်ထဲ
လူလည်၊ သူ့သူငယ်ချင်း
ဘထွားကို ကပ်ပေါင်းပြီး ရွာ
ထဲမှာ လုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်
တယ်။ လူမိုက်တွေမွေးပြီး
ဖြန့်ထားတယ်။ ရွာကို ကာ
ကွယ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့
လေ။ ရွာကို ကာကွယ်တာ
နည်းနည်း၊ ရွာသားတွေ ဖြို
နှိပ်စက်နေတာများများပါ။
ရွာသားတွေဆိုမှာ နည်းမျိုးနဲ့
နဲ့ အမြတ်ထုတ်ပြီး သူကြီး
ဘထွားကိုလည်း ဝေစားမှု
စားလေး လုပ်ပေးတော့
ဘထွားက သဘောကျတာ
ပေါ့ကွာ။ တို့ရွာကြီး ရေနု
မျောဖို့ လက်တစ်လုံးလောက်
လိုတော့တာ သူတို့ ဝင်ကယ်

အပေးတယ်လို့ ပြောတာပဲ။
 အချောင့်သူကြီးတက်
 ခြံလာတဲ့ ဘထွားလည်း
 သူကြီးဖြစ်ရတဲ့အရသာကို
 သယ်လာက်အထိ စွဲသွားလဲ
 ဆိုရင် သေခါနီးအချိန်မှာ
 ဆာဝင်မှ တခြားအရေးကြီး
 ခဲ့ စကားတွေ ဘာမှမပြောခဲ့
 နိုင်ဘူး။ ဘုရား၊ တရား
 လည်း အာရုံမပြုနိုင်ဘူး။ သူ
 ခုတ်ဝှေ့မှာ တိုက်နယ်စု
 သူကြီးဟောင်း ဦးဘထွားလို့
 ဆည် ထိုးပေးဖို့ကိုပဲ တဖွဖွ
 ပြီး အသက်ထွက်သွားလေ
 ခဲ့။ အခုလည်း တို့ရွာသူကြီး
 သစ် ရွေးမယ်ဆိုတော့ အဲဒါ
 ဆားကို ပြန်သတ်ရမိတယ်
 ကွာ။ ရွာမှာက အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့လို
 ဖြစ်နေတာကွ။ သူကြီး ဦးရွှေ
 မုန့် သူတပည့်တွေက တစ်
 ဖွဲ့။ သူကြီးအသစ်တင်ဖို့
 ရာသားတွေမြင်ထားတဲ့
 ဦးကြည်မောင်တို့က တစ်ဖွဲ့
 ဆဲ။ အခွင့်သာရင် ဝင်လုပ်
 မယ် ကြံထားတဲ့လူတွေလည်း
 ခိုသေးတယ်။ ဦးရွှေလူက
 သူတင်ထားတဲ့ ဘုရားထီး
 မျိုးတော် မြေခသွားတာကို
 သူကြီးရာထူး ပြုတ်မယ့်
 နှိမိတ်လို့ ယူဆပြီး စိတ်ဆင်း
 ရဲနေတယ်။ မေခင်ဆရာ၊
 အခါပေး ဆရာအေးအတွက်
 စားကွက်ဖြစ်သွားတာပေါ့
 ကွာ။ ယတြာတွေ လုပ်ပေး
 ထိုက်။ အဆောင်တွေ လုပ်
 ပေးလိုက်နဲ့ အလုပ်ကိုဖြစ်
 နေတာဟေ့။ ဦးရွှေလူ သူကြီး
 ဆက်လုပ်ချင်နေတာ ဟန်
 တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး။
 ထုပ်ချင်မှာပေါ့ကွာ။ သူလည်း
 သူကြီးအရသာ သိသွားပြီ
 ဆို။ သူကြီးဖြစ်ပြီးမှ ရထား
 တဲ့ လယ်တွေဆို မနည်းဘူး

လေ။ ဦးဖိုးတင်ကြီး ဆုံးသွား
 တော့ သူ့သမီး မစိန်မုန့်
 မီးယပ်ရောဂါနဲ့ သွေးလေ
 ချောက်ချားနေတာ အခွင့်
 ကောင်းယူပြီး ဦးဖိုးတင်မသေ
 ခင်က အကြွေးနည်းနည်း ရှိ
 နေတာလေးနဲ့ လယ်ကို သိမ်း
 သွားပါရောလား။ တကယ်
 အဟုတ်ပါကွာ။ မစိန်မုန့်တို့
 က ဆွေနည်းမျိုးနည်း မျက်နှာ
 မွဲဆိုတော့ ဘယ်သူ ဘာပြော
 ရဲမှာလဲ။
 ထောင့်ငါးရာ ဖုန်း
 ကတ်ခေတ်တုန်းကလည်း
 ဒီလိုပဲ။ ဖုန်းကတ်တွေချပေး
 လာရင် တစ်ဝက်လောက်ကို
 ရွာလယ်ကုန်စုံဆိုင်က သာ
 ဝင်းဆီမှာ တစ်သောင်းဈေး
 နဲ့ သွားရောင်းစားပစ်တာ။
 သာဝင်းက ရွာသားတွေကို
 တစ်သောင်းခွဲနဲ့ ပြန်ရောင်းပြီး
 အလုပ်တွေဖြစ်ကြလို့ပေါ့ကွာ။
 ဈေးတွေကိစ္စတုန်းကလည်း
 ရွာသားတစ်ယောက်ကို ငါး
 သောင်းဈေးပေးရင် လက်ထဲ
 ရောက်လာတာက လေး
 သောင်းခွဲပဲရှိတယ်။ ငါး
 ထောင်က အကျိုးဆောင်ခ
 ဆိုပြီး ဖြတ်ယူထားသတဲ့
 ကွာ။ ရွာထဲ လမ်းမကောင်း
 တာကျတော့ မမြင်သလို
 ကျော်ခွပြီးသွားနေတယ်။
 အဲဒါတွေကြောင့် ရွာသားတွေ
 သည်းမခံနိုင်တော့လို့ သူကြီး
 အသစ် ရွေးမယ်လို့ ဖြစ်လာ
 တာ။
 သူကြီးသစ်ရွေးမယ်ဆို
 တော့ ရွာသားတွေက အငြိမ်း
 စား စာရေးကြီး ဦးကြည်
 မောင်ကိုပဲ မြင်ထားကြ
 တယ်။ ဦးကြည်မောင်က
 ပညာတတ်လည်း ဖြစ်တယ်။
 သတင်းပလင်း၊ မဟုတ်

တွေလည်း နှံ့နှံ့စပ်စပ်ရှိတယ်
 ဆိုတော့ ရွာသားတွေကိုယ်
 စား ပေါက်ပေါက်မြောက်
 မြောက် လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့
 တွေးကြတာပေါ့။ သူ စာရေး
 လုပ်တုန်းက ဌာနကောင်း
 ကောင်းမှာ လုပ်ခဲ့ရပေမဲ့
 လာဘ်မစားဘဲ ရိုးရိုးသား
 သားလုပ်ခဲ့လို့ ခုချိန်ထိ ဆင်း
 ဆင်းရဲရဲ ဖြစ်နေတာသာ
 ကြည့်တော့။ တော်တော်ရှား
 တဲ့လူမျိုးကွာ။ တို့ရွာ အလယ်
 တန်းကျောင်းဆောင်သစ်
 ဆောက်ရာမှာလည်း ဦး
 ဆောင်ပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ
 လုပ်ပြနေတာဆိုတော့ ရွာ
 သားတွေက လေးစားသဘော
 ကျကြတယ်လေ။ ဦးကြည်
 မောင်က ရွာထဲက ကလေး
 တွေ၊ လူငယ်တွေကိုလည်း
 အင်္ဂလိပ်စာတွေ အိမ်ခေါ်သင်
 ပေးနေတော့ လူငယ်တွေက
 လည်း လေးစားကြတယ်။
 အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းကျင်မှ
 နိုင်ငံခြားအဆင့်ကို ရောက်
 မယ်ဆိုလားကွာ။ အဲဒီလို
 ခံယူချက်တွေသွင်းပေးပြီးမှ
 အပင် ပိုနီးခံသင် ပေးတာ။
 ပိုက်ဆံမယူပါဘူးကွာ။ စာ
 သင်တဲ့လူ မလာမှာစိုးလို့ မုန့်
 တွေတောင် ကျွေးပြီး သင်
 ပေးနေတာ။
 အဲဒီမှာပဲ စာပေမတတ်
 တဲ့ရွာသားတွေကို ဆရာလုပ်
 ချင်တိုင်းလုပ်လို့ ကောင်းနေ
 တဲ့ သူကြီး ရွှေလူတို့အုပ်စုနဲ့
 သူ့အလိုလို ဘက်ကွဲပြီး
 အပြိုင်အဆိုင်လို့ဖြစ်လာတော့
 တာဟေ့။ ပေါ်တင်ကြီးတော့
 ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ။ မြေပန်း
 ခုတ်ပြီး ပြိုင်နေကြတာပေါ့။
 ကြားထဲမှာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို
 သာရာ နေချင်တဲ့လူတွေက

လည်း တစ်မျိုးနဲ့ဆိုတော့ တို့
 ရွာထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ
 က ရယ်စရာလည်း ကောင်း၊
 စိတ်ပျက်စရာလည်း ကောင်း
 ပေါ့ကွာ။ ပြောရရင်တော့
 ဦးရွှေလူကို ရွာသားတွေ
 သဘောမကျဖြစ်နေတာကြာ
 ပြီ။ အပြောနဲ့ အလုပ် မညီ
 တာ။ ပြောသလောက် မလုပ်
 တာတွေများတော့ အီလာ
 တယ်။ အရင်တုန်းက စကား
 ပုံရှိတယ် မဟုတ်လား။ ပြော
 တော့ ရွှေမန်း၊ ကတော့
 ဖိုးစိန် ဆိုတာလေ။ အခု ရွာ
 ထဲမှာ ပြောကုန်ကြတာက
 ပြောတော့ ရွှေလူ၊ ကတော့
 ဖိုးထူတဲ့ကွာ။ ဖိုးထူဆိုတာ
 ဘိန်းစားဖိုးထူကိုပြောတာ။
 ဘိန်းစားဖိုးထူ လက်သုံး
 စကားရှိတယ်ကွာ။ သူက
 မလုပ်ရင်လည်း ရှင်းရှင်းပဲ
 တဲ့။ လုပ်ပြီဆိုရင်လည်း သူ
 များထက်သာအောင် အပြတ်
 လုပ်တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက
 မလုပ်ဘဲနေတာ များများရယ်
 ကွာ။ လုပ်တယ်ဆိုတာ ရှိကို
 မရှိဘဲနဲ့ တကယ်လုပ်နေတဲ့
 လူတွေထက်သာနေသလိုလို
 ကြီးပြောတာ။
 ဦးရွှေလူဆိုတာ တချို့
 ကလည်း မလွှဲသာလို့ ဆက်
 ဆဲနေရတာ။ ကြည့်ညို့တဲ့လူ
 မရှိသလောက်ဖြစ်နေတာ
 ဟေ့။ တချို့များဆို ကွယ်ရာ
 မှာ ထိုင်ခနဲ တံတွေးတွေးတာ
 တောင် တွေဖူးတယ်။ သူက
 သူ့အကျိုးပေးပေါ့ကွာ။ သူ
 လုပ်တာတွေကလည်း ဟုတ်
 ယောင် ယောင် ဟန်ပြပြီး
 မဟုတ်တာများများ ဖြစ်နေ
 တာကိုး။ စကားကလည်း
 ပြောတတ်လိုက်တာ။ သူတို့
 လောက်ကောင်းတဲ့လူ မရှိ

တော့တဲ့အတိုင်း။ နောက်ဆုံး
စာရင်းချုပ်ကြည့်တော့ သူတို့
ဆရာတပည့်တွေ ကောင်းစား
ပို့ချည်းပဲ။ သူက အခွင့်ရရင်
မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး သူကြီး
ဆက်လုပ်ဦးမှာ။ သူတပည့်
တွေ၊ ဆွေမျိုးတွေဆိုတာက
လည်း သူ့ကိုက်ပေါင်းပြီး
အခွင့်အရေးယူနေကြတာဆို
တော့ သူ့ကိုပဲ သူကြီးလုပ်
စေချင်ကြတယ်လေ။ မင်း
စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ရွှေလူတို့
အဖွဲ့ လူလည်ကျပ်တွေ မစော
ရုံတို့ ခြံကွက်ကို ကျေးရွာရုံး
ဆောက်မယ်ပြောပြီး ဝင်းခတ်
ထားတယ်။ ကိုသာမွေး
အကွက်ဆိုလည်း လုံခြုံရေး
ကင်းတဲဆောက်မယ်ပြောပြီး
သိမ်းထားတယ်။ ပြီးရင်
သာဝင်းဆီမှာ ပြန်အငှားချ
စားတယ်ကွာ။ သာမွေးတို့
စောရုံတို့ကပြောတယ်။ ရပ်ရွာ
အတွက် ဟုတ်တယ်ဟုတ် လုပ်
ရင် စေတနာအပြည့်ထားပြီး
လှူပေးမှာတဲ့။ အခုလိုမျိုး
မလိမ့်တစ်ပတ်လိမ့်ယူထား
တာကိုတော့မကျေနပ်ဘူးတဲ့။
မြေလည်း သိမ်းခံရ၊ လူတို့
လည်း အတယ်ထင်ခံရတဲ့
ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာကွာ။ အဲဒါ
သွားပြောတော့ ရွှေလူက ရုံး
တွေ၊ ဂါတ်တွေနဲ့ ကိုင်ပြောပြီး
ခြိမ်းခြောက်လိုက်သတဲ့ကွာ။
အဲဒါနဲ့ စောရုံတို့လည်း ရင်ဝ
မှာ စိတ်နာလုံးဆိုပြီး ကြိတ်
မှိတ်နေရတာပေါ့။ ဒီရွာမှာက
ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းရင် ရွှေလူ
ဘက်ကနေပြီး မဟုတ်တာကို
အဟုတ်ပြောပေးမယ့် လူတွေ
က အများသား မဟုတ်လား။
တကယ်ကွာ တို့ရွာမှာ အဲဒီလို
တွေ ဖြစ်နေတာဟေ့။

စာသင်ကျောင်းကို ဦး

အခု
ရွာမှာ
သူကြီး
ထပ်ရွေးမယ်
ဆိုလား
ပြောသံကြားတယ်
တချို့လည်း
သူကြီး
လုပ်ချင်လို့
ရွာထဲမှာ
လူရုံး
ထွက်ထွက်
ပြနေကြတယ်

ကြည်မောင်တို့က ငွေအလှူခံ
ပြီး ဆောက်ပေးတော့ သူ့ခွင့်
ပြုချက်မယူဘဲ လုပ်သလေး
ဘာလေးနဲ့ ပြောသတဲ့ကွာ။
ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေး
တယ်။ သူတို့ ငယ်ငယ်က
ဆို လေးတန်းအောင်ရင် ပြီပြီ
တဲ့။ အဲဒီကျောင်းပြီးသွားရင်
အရှက်မရှိ ဖဲကြိုးဝင်ဖြတ်ဦး
မှာ ဖြင်ယောင်သေးတယ်။
ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲကွာ။
ရွှေလူတို့အဖွဲ့ တလွဲတချော်
တွေလုပ်တာ အများကြီးပဲ
ဟေ့။ သာမွေးသားနဲ့ စောရုံ
သားနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သူ
တို့ခြံ လိမ်ယူထားတာ မကျေ

နပ်လို့ သူကြီးအိမ်ရှေ့သွား
အော်ပြောမိတာ သူ့ကို သိကွာ
ချတယ်ဆိုပြီး ရဲစခန်းမှာ
ဆယ်လေးငါးရက် သွားချုပ်
ခိုင်းထားတယ်ကွာ။ ဟိုဘက်
ရွာက တရုတ်အတီးရုံသား
တို့ရွာသားမှာ တဲထိုးပြီး
ထင်းလာခိုးခုတ်တာကျတော့
အချုပ်ထဲပို့မလိုလို ခေါ်သွား
ပြီး သူ့ရွာထိ ပြန်ပို့ပေးသတဲ့
ကွာ။ ရွာသားတွေ ရင်နာ
လိုက်ကြတာမှ တောက်
ခေါက်သံတွေကို ညံသွားတာ
ပဲ။

ရွှေလူတပည့်တွေက
တော့ ဒီကိစ္စကို ဖာဖာထေး
ထေးပြောပေးကြတာပေါ့ကွာ။
အရင်တုန်းက တို့ရွာ ဘော
လုံးကွင်းဖွင့်ပွဲမှာ တရုတ်
အတီးက ဖျောက်အိုးတွေ
လာဖောက်ပေးထားတဲ့
ကျေးဇူးရှိတာတို့၊ ထော်လာဂျီ
အဟောင်းတွေ အကြွေးနဲ့ ပြန်
ရောင်းပေးထားတဲ့ ကျေးဇူး
သိတတ်ရမှာတို့၊ တို့ရွာသား
တချို့ အတီးခြံစည်းရုံးနား
သေးကပ်ပေါက်မိတာ အပြစ်
မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာတို့
ပေါ့ကွာ။ ရွှေလူတပည့်တွေ
ဆိုတာကလည်း ဗိုလ်ကျ
တတ်တဲ့ ကောင်တွေချည်း
ပဲဟေ့။ ဒီအပင်က ဒီအသီးပဲ
သီးတာပေါ့ကွာ။ လည်တာ
မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို
ကိုင်ပြီးအနိုင်ကျင့်ကြတာကွာ။
လည်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ
ဘာမှ မသိလိုက်ဘဲနဲ့ လုပ်
သွားနိုင်မှ လည်တယ်ခေါ်
တာ။ အခုဟာက သူတို့
အကွက်တွေကို အကုန်လုံးက
သိနေခြင်းနေလျက်နဲ့ ခံရတာ။
အခုလည်း ဦးကြည်မောင်ကို
သူကြီးတင်မယ်ပြောသံကြား

တော့ ဦးရွှေလူတပည့်တွေ
က သွားပုပ်လေလွင့်လွှာ
ပြောနေကြတယ် ထူး
ဦးကြည်မောင် အင်္ဂလိပ်
တွေတော်တာ၊ နိုင်ငံခြား
သတင်းစိတ်ဝင်စားတာ
တလွဲအဓိပ္ပာယ်ထွက်အောင်
နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးပြီး
မျိုးချစ်စိတ်မရှိသူလို
လျှောက်ပြောနေကြတယ်။
သူဟာသူ တခြားမြို့ထဲ
ဒီရွာမှာလာနေတာကို ထို
ရွာဇာတိသားမဟုတ်လို့ နှုတ်
အပေါ်မှာ စေတနာရှိမှ
မဟုတ်ဘူးလို့ အပြစ်စွဲကြ
ပြောနေကြတယ်ကွာ။

သုံး၊ လေးနှစ်အတွင်း
သူတို့လုပ်ခဲ့တာတွေက
ဘာတွေများ ထူးခြားပြီး
ကောင်းနေလို့လဲမေးလိုက်ရ
သေးတယ်။ အလုပ်က
မဟုတ်တာ၊ အပြောကလည်း
လုံးလုံးမလျှော့ဘူးဟေ့။
ဉာဏ်မရှိတဲ့သူတွေ စိတ်ထဲ
ရာပြောသလိုကို ပြောကြ
တာ။ ဟိုးအရင်က ပြောရ
ဆန်ပြတ်သောက်ပြီး အကြွေး
ဆပ်ခိုင်းတာတွေ၊ လယ်
ရောင်းရုံနဲ့ ထမင်းမငတ်ဘူး
ဆိုတာတွေကတော့ စိတ်ထဲ
မှာ အနာရွတ်ထင်အောင်ထိ
မှတ်မိနေကြတာ။ အခုရောက်
ပိုင်းမှာ လက်တွန်းလှည်း
သမားတွေကို သူတို့ဘက်ပေါ်
လာအောင် မြှောက်ပေးချင်
လွန်းလို့ မဆင်မခြင် ပြော
တာ ကြားရသေးတယ်။
လက်တွန်းလှည်းတွန်းပြီး
ချမ်းသာအောင်လုပ်လို့ရတယ်
တဲ့ကွာ။ ပွဲစား ဘညီတို့အဖွဲ့
တောင် ပွဲရုံလုပ်ငန်းဖြုတ်ခိုင်း
တွန်းလှည်းဝယ်ကောင်ရ၊
ကောင်းမလားပြောပြီး ရယ်

ကြတယ်။ ဒီလူတွေက
 ကြာရာမရ ထရုံရွာ
 ဆင်းသလို ဘိန်းမီးပြတ်လို့
 ဆီမီးရပ်သလို အကြံမျိုး
 သူ ပေးလည်းပေးတတ်ပါ
 သွား။ ဒီလူတွေစုပြီး အငြိမ်
 ဆင်ပေးရင် ဖိုက်စကားတို့၊
 နှိပ်ခေါင်၊ ခင်လှိုင်တို့တွေ
 အစင်းငတ်ကုန်လိမ့်မယ်။
 အား...ဟား...ဟား...
 အား။ နင်တို့လင်မယား
 သည်း အဲဒီလောက်ကြီး ရယ်
 ကြနဲ့လေ။ ဖိုက်ကြော
 သွာ နာနေဦးမယ်။ တို့ရွာမှာ
 အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတာ
 ရွာ။

ဦးကြည်မောင်တပည့်
 တွေထဲမှာလည်း အနေအထိုင်
 တတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ လှည်း
 ဆွဲတဲ့မြင်းတွေလို ကိုယ့်ရှေ့
 ထနေ နေရာကွက်ကွက်လေး
 ထောက်ကုပ် မြင်တဲ့ကောင်
 တွေရှိနေတော့ ခက်တယ်
 ကွာ။ ရွာထဲမှာ ဟိုစပ်စပ်၊
 ဒီစပ်စပ်လုပ်တတ်တဲ့ သိန်း
 ထွန်းဝင်းတို့အုပ်စုက ဦး
 ကြည်မောင်တပည့်ရင်းတွေ။
 အဲဒီကောင်တွေက ရွာဦး
 ကျောင်း ဦးပဉ္စင်း ဦးသုမန
 က ကလေးတွေကို ဘုရား
 ဖြစ်စဉ်သင်ပေးနေတာ။ ရွာ
 ထဲက ကလေးတွေ လင်ယူ
 မများအောင် ဆုံးမပေးနေတာ
 တွေကို ဘုန်းကြီးက ဘုန်း
 ကြီးအလုပ်မလုပ်ဘဲ ရွာသား
 တွေကြားထဲ ဝင်ရှုပ်နေတယ်
 လို့ မယဉ်မပါး သွားဝေဖန်
 နေကြတယ်လေ။ ကြာကြာ
 များတော့ ဘုန်းကြီးတွေကို
 ကတုံးတွေလို့ စော်ကားမော်
 ကားပြောတာတွေတောင် ဖြစ်
 လာတယ်။ မင်းစဉ်းစား
 ကြည့် ဖိုးအေးရာ၊ တို့ရွာမှာ

က ဘုရားနဲ့ ဘုန်းကြီးဆိုတာ
 ရှေးကတည်းက ဦးချရိသေ
 လာတာ ဒီလိုသွားပြောတော့
 ရွာသားတွေက ဘယ်ခံချင်
 မလဲ။ ဦးသုမနတပည့်တွေကို
 လည်း မျက်ကန်းမျိုးချစ်တွေ
 လို့ ပြောတယ်။ ဦးပဉ္စင်း
 တပည့်တွေကလည်း သိန်း
 ထွန်းဝင်းတို့အဖွဲ့ကို မျက်ကန်း
 လူအခွင့်အရေးဆရာတွေလို့
 ပြန်ပြောတယ်။ ကလေးတွေ
 ရန်ဖြစ်နေကြသလိုပါပဲကွာ။
 ဖြစ်ပုံတွေက...။ သိန်းထွန်း
 ဝင်းအဖေ ဦးသာဗျောဆိုတာ
 ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ
 ကြီး။ သားအဖချင်း စကား
 တွေများရ၊ ရွာသားတွေကို
 မျက်နှာပျက်ရန်ဖြစ်သွားတာ။
 သိန်းထွန်းဝင်းအဖွဲ့ထဲက
 တစ်ယောက်ဆိုကွာ ရွာသား
 တွေစုံနေတုန်း ဘာပြောလဲ
 ဆိုတော့ မင်းတို့တွေ ကိုယ့်ရွာ၊
 ကိုယ့်အမျိုးကို အဲဒီလောက်
 ချစ်နေကြရင် မြတ်စွာဘုရား
 က တို့ရွာသားမှ မဟုတ်တာ၊
 ဘာလို့ ကိုးကွယ်နေကြတာ
 လဲတဲ့။ အဲဒီလို စကားကပ်ပြီး
 ပြောစရာလားကွာ။ ဘုရား
 ဆိုတာ သစ္စာလေးပါးကို
 သိမြင်ပြီး သူများကိုလည်း
 လမ်းညွှန်ပြနိုင်လို့ ကိုးကွယ်
 ကြတာ။ တို့ရွာသားမဟုတ်
 တာနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။
 ဒီကောင်တွေ အကင်းမပါပဲ၊
 အထာမနပ်ပုံ၊ အပြောအဆို
 အနေအထိုင် မတတ်ပုံတွေကို
 ပြောပြနေတာပါကွာ။

တကယ်ဆို ဒီကောင်
 လေးတွေက ရွာသားတွေ
 အပေါ် စေတနာရှိလျက်နဲ့
 လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေကလွဲ
 နေတော့ လမ်းကြောင်းတွေ
 လွဲသွားတာ။ အဲဒီလိုပြောနေ

လုပ်နေကြတာတွေက သူတို့
 မိမယ့်ထောင်ချောက် သူတို့
 ပြန်ဆင်သလိုဖြစ်နေတာ မသိ
 ကြဘူး။ သူတို့ အဲဒီလိုလုပ်
 လေလေ ရွှေလူတို့အတွက်
 အကွက်ဖြစ်လေလေပေါ့ကွာ။
 အနောက်ရွာက လူတွေ တို့ရွာ
 ဦးပဉ္စင်းဆိုးတယ်လို့ ဝေဖန်
 ကြတုန်းက ဦးရွှေလူက
 ဦးပဉ္စင်း ဦးသုမနက ဘုရား
 သားတော်ပါ။ ဆိုးတယ်ပြော
 တာ သူ လက်မခံပါဘူးဆို
 တာလေး ဝင်ပြောပြီး အမြတ်
 ရသွားတယ်လေ။ ဒီရွာမှာ
 ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘုရားက အား
 တစ်ခုပဲဆိုတာ ရွှေလူတို့က
 သိတယ်။ ဦးကြည်မောင်
 တပည့်တွေ ဘူးလုံးနား
 မထွင်း ပြောချင်ရမ်းပြော၊
 လုပ်ချင်စွတ်လုပ်ကြတာနဲ့
 တော့ ခက်ပါကွာ။ တကယ်
 ဆိုရင် နီးများရွာလာရင် ကိုယ်
 လိုချင်တဲ့ဘက် ရေတွေစီးလာ
 အောင် မြောင်းလေးဖော်ပေး
 သလို ဒီရွာက လူတွေ အခြေ
 အနေကြည့်ပြီး ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့
 လိုရာ တဖြည်းဖြည်းဆွဲပြော၊
 ကိုယ့်ဘက် အားလုံးပါလာ
 အောင်လုပ်ရမှာလေ။ အခု
 တော့ ရွှေလူတို့အဖွဲ့က
 ဦးကြည်မောင် တပည့်တွေကို
 အမျိုးဘာသာဖျက်မယ့်ကောင်
 တွေလို့ စွပ်စွဲပြီး လက်ညှိုးထိုး
 လာကြတယ်။

တကယ်ဆိုရင် ရွှေလူတို့
 အဖွဲ့က ခုမှ အမျိုးဘာသာ
 စောင့်သလိုလို လုပ်ပြနေတာ။
 အရင်တုန်းက ဘုရားဌာပနာ
 ခိုးဖောက်တဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့တောင်
 ပေါင်းဖူးတယ်လို့ ကြား
 တယ်။ အရင် သူကြီးဟောင်း
 ဦးဘထွားလက်ထက်က
 ဆိုရင် ရွှေလူတို့က ဦးဘထွား

တပည့်တွေပေါ့။ ရွာလမ်းမ
 ပေါ်မှာ ကိုရင်လေးတွေက
 မေတ္တာသုတ် အလွတ်ကျက်
 ရင်းနဲ့ သွားနေကြတာ အဲဒါ
 ကို ဦးဘထွားက ဘုရားရှိခိုး
 မတတ်တဲ့သူကို စောင်းပြီး
 ရွတ်တယ်ဆိုပြီး ကိုရင်လေး
 တွေကို အတင်းမောင်းထုတ်
 ခိုင်းတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက
 ရွှေလူတို့အဖွဲ့ လိုက်ရိုက်လို့
 သင်္ကန်းတွေ ကျွတ်အောင်
 ထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ ကိုရင်တွေ
 ထဲမှာ ဦးပဉ္စင်း သုမနလည်း
 ပါတာပေါ့ကွာ။ အေးပေါ့ကွာ၊
 ရူးနေမှူးနေကြတာဆိုတော့
 ငရဲကြောက်ရမုန်းလည်း မသိ
 တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါကရော
 အမျိုးဘာသာဖျက်တဲ့လုပ်ရပ်
 မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ
 နော။ အခုမှ ရွှေလူတို့အဖွဲ့
 ဘုရားတည်ပြုနေတာကို
 သာသနာပြုတယ် ထင်နေကြ
 တာ။ အမှန်တော့ သူကြီး
 ရာထူးမြဲအောင် ယတြာလုပ်
 နေတာကွာ။ တကယ်တမ်းကျ
 တော့ ရွှေလူတို့အဖွဲ့က သူတို့
 တကယ် နားငြီးလာပြီဆိုရင်
 တရားစာရွတ်သံတောင်
 သည်းခံနိုင်ကြတာ မဟုတ်
 ဘူး။ လေးစွန့် ထွက်ပစ်ချင်
 ထွက်ပစ်ကြတာ။ ရွာသား
 တွေက အဲဒီလို အတွင်းကျ
 ကျ ခွဲခြားမမြင်တတ်ဘဲနဲ့
 ဒီလူတွေကိုမှ အမျိုးဘာသာ
 စောင့်တယ်ထင်နေကြတော့
 ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။

ဒီကြားထဲမှာ နားမ
 လည်၊ ပါးမလည်နဲ့ ဟိုလိုလို
 ဒီလိုလို အလွတ်တမ်း ရမ်း
 ကားချင်တဲ့ဟာတွေလည်း ရှိ
 သေးတယ်။ ပြောပြရမှာပေါ့
 ကွာ။ ရွာလယ်က စွာကျယ်
 လို့ ခေါ်တဲ့ကောင်ကွာ။ သူ

အိမ်ရှေ့ ရွာလမ်းမတစ်ဝက်
လောက်အထိ ဖျာခင်းပြီး
ကုလားပဲတွေ လှန်းထားတာ
ကွ။ စံလှက အခင်းထဲသွား
မယ်ဆိုပြီး သူ နားငါးကောင်
လုံး ကြီးဖြတ်ပြီး ရိုက်မောင်း
ထွက်လာတာ စွာကျယုံပဲဖျာ
တွေ တက်နင်းသွားပါလေ
ရော။ အဲဒါနဲ့ ပြဿနာတွေ
ဖြစ်ကြတော့ စွာကျယ်က ဘာ
ပြောတယ် ထင်သလဲ။ ရွာ
လမ်းပေါ်မှာ ပဲဖျာလှန်းထား
တာ ဒီမိုကရေစီရလို့ လုပ်တာ
တဲ့ကွ။ စံလှကလည်း နား
တွေ ကြီးမချည်ဘဲ မောင်း
ထွက်လာတာ ဒီမိုကရေစီ
ရလို့ လုပ်တာတဲ့။ အဲဒါကို
သူကြီး ရွှေလှက နှစ်ယောက်
စလုံးကို ဒဏ်ငွေရိုက်ယူသွား
ပါရောလား။

ဝက်မွေးတဲ့ ဖိုးမွေးသမီး
မိစပ်သီးဖြစ်ပုံကတော့ တစ်
မျိုး။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဆယ်

တန်းကျလို့ ကျောင်းထွက်
လိုက်တဲ့ မတမ်းမလေးဟာ
ကွ။ သူက ဒူးဆစ်လောက်
ရှိတဲ့ စကတ်တိုတိုပါးပါး
လေးဝတ်ပြီး ရွာထဲ ထွက်
တယ်။ အင်္ကျီကလည်း အခု
မင်းဝတ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်နဲ့
ပေါ်သာသာလောက်နဲ့ကွ။
ရွာထဲ က ကောင် တွေ က
မထိတထိလှမ်းစ၊ ကြတော့
ပြဿနာတွေတက်ကြပြန်ရော။
ရွာထဲက လူကြီးသူမတွေက
မိစပ်သီး ဝတ်ပုံစားပုံကို
ဆုံးမကြတော့ မိစပ်သီးက
ဘာပြောလဲ သိလား။ ဒီမိုက
ရေစီရလို့ အဲဒီလို ဝတ်တာ
တဲ့ကွ။ ကဲ...ကောင်းရော။
သင်္ကြန်တုန်းက ရုပ်ရှင်မင်း
သမီးတွေတောင် အဲဒီလိုဝတ်
ကြသေးတယ်လို့ ဆင်ခြေက
ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဒီမိုက
ရေစီရလို့ ဆိုပြီး မိန်းမနဲ့
ယောက်ျား နမ်းတာစုပ်တာ၊

ပွတ်တာကိုင်တာတွေ တစ်
တစ်ခွဲခွဲရေးပြီး ကွန်ပျူတာနဲ့
ရိုက်ထုတ် ဖြန့်ဝေလုပ်နေတဲ့
ကောင်တွေလည်း ရှိသေး
သကွ။ ကဲ... ဒါတွေကြား
ရတော့ ငါ စိတ်ရှုပ်ပြီး ရွာက
ထွက်လာတာ ဇာတ်ရည်
လည်ပြီ မဟုတ်လား။
ပြောရရင်တော့ ဆုံးမှာ
မဟုတ်ဘူးပေ။ တို့ရွာမှာ
အဲဒီလိုဖြစ်နေကြတာ။ အဲဒီမှာ
ကွာ ဦးကြည်မောင်ပြောတဲ့
စကားတစ်ခွန်းတော့ ငါကြိုက်
တယ်ပေ။ အခြေအနေအရ
သူက သူကြီးလုပ်ဖြစ်ချင်မှ
လုပ်ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရပ်
ရေးရွာရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ
သူကြီးဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူးတဲ့။
သူကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ ရပ်ရွာကို
စေတနာရှိတဲ့လူတိုင်း ရပ်ရွာ
ကောင်းအောင် လုပ်လို့ရပါ
တယ်တဲ့။ အလုပ်နဲ့သက်သေ
ပြဖို့လိုတဲ့ သဘောပေါ့ကွ။

သူပြောတာ မှန်တယ်ပေါ့
ငါလည်း ငါ့ရွာကို စေတနာ
ထားရင် ရွာပြန်တဲ့အခါ
ထဲက ကိုယ်နိုင်တဲ့ ကျောက်
တုံးလေးတစ်တုံးထပ်ဖြုတ်
ရွာလမ်းပေါ်က ချိုင့်ခွက်ထဲ
ပေးလို့ရတာပဲနော။ အဲဒါ
တို့လည်း မတွေ့ရတာကြ
တော့ စကားကောင်းသ
လိုက်တာ။ နင်တို့လင်တောင်
တောင်ယာထဲ ဆင်းချိန်
တောင်ရောက်ပါပေါ့လား
ကဲကဲ...ငါလည်းပြော
တာ အာခြောက်သွားပြီ
ရေနွေးနောက်တစ်အိုး တည်
သောက်လိုက်ဦးမယ်။ တို့ရွာ
အကြောင်းတွေ ပြောပြနေ
တော့ ဘယ်ကုန်လိမ့်ဦး
ကွ။ အေးအေးဆေးဆေး
နားတဲ့အခါမှပဲ ထပ်ပြောပြ
သေးတာပေါ့။

ကိုမောင်ဌေးသိန်းမွေ့ဆွေ

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓ်

စန္ဒာသုဂ္ဂိုလ်

သင်္ကန်းတိုက်

မြို့ချင်းသင်္ကန်း-တောင်-မောင် / သုဉ်းသင်္ကန်း-တောင်-မောင် / သုဉ်းသင်္ကန်း-တောင်-မောင်

မသုဉ်း

အမှတ်(၁၅)၊ ကွတ်သစ်လမ်း၊ ကိုတော်ရပ်ကွက်(ရေကွက်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အမှတ်(၂၈၊ အေ)၊ မြေညို၊ ဗဟိုလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
စုန်း(၁၁) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၆၊ ၀၉၉၇၆၂၃၂၆၉

‘ကလင်...ကလင်...ကလင်’
ကျွန်တော် စက်ဘီးကို ရွာသွား
ဖြတ်စီးရင်း ဘဲလင်း
ပေးလိုက်တော့ စောစောလေးထဲ
ဆိတ်အုပ်၊ နားအုပ် သွင်းပြီး
ပြန်လာဟန်နဲ့
ကျောင်းသားတစ်ယောက်
‘ဟေး...ဆရာကြီး ပြန်လာပြီလား’
ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့မယ် ဆို
အချင်းချင်း ဟစ်အော်
သတင်းပေးလိုက်ကြတယ်
ကြားတဲ့ ကျောင်းသား
တစ်စုကတော့ လုပ်လည်
အိမ်အလုပ်တွေကို ပစ်ချခဲ့ပြီ
ကျွန်တော့် စက်ဘီးရဲ့နောက်ထပ်
ပြေးလိုက်လာကြတယ်
‘ဆရာ ရေခွေးသား
ဝင်ဦးလေ’
လမ်းအနောက်ဘက်
သွပ်မိုးနံ့ကပ်တိုက်ကလေးဆီ
လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ ကိုရွှေနေ့
အသံကို သတိထားလိုက်မိတယ်
ကျွန်တော် အတော်အံ့ဩ
သွားတယ်။ မနစ်က စာသင်နှစ်
ကုန်တဲ့အထိ ဒီဝိုင်းထဲမှာ
အဲဒီတိုက် မရှိသေးဘူး
နွေကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းထဲ
ဆောက်ထားပုံရတယ်။ ပြီးတော့
ဒီရွာကလေးမှာ ထန်းသစ်
လယ်ကူလီ၊ မျှစ်ချို
ထင်းရွှေသမားတွေ
နေကြတာ
ဆိုတော့
ထန်းလက်နီး
ထန်းလက်ထဲ
တဲသာအထိ
အိမ်တွေ
ရှိတာလေး
ဒီလိုမျိုး သွပ်မိုး
နံ့ကပ်တိုက်နဲ့ ဆောက်နေနိုင်တဲ့
တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး
ခုတော့ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်တိုင်
မယုံချင်ဘူး။ ဘဲလင်းလေး

ပြန်လမ်း
ပြန်လမ်း
အသံကျော်

ကလည်း ရှိတာနဲ့ စက်ဘီး ပေါ်က ဆင်းရင်း လှမ်းပြီး စပ်စုလိုက်မိတယ်။ အိမ်ရှင်နဲ့ တူတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်လှမ်း ပြနေတယ်။

“နားပါဦး ဆရာရဲ့ တစ်အောင်” ကိုရွေးရေးက ပါ ပြုံးပြီးကြီးလုပ်ပြီး ထပ် ခေါ်ပြန်တယ်။ “နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပေါ်တက်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ ပြန် ဆင်းခဲ့မယ်” လို့ နှုတ်ဆက်ရင်း စာသင်ကျောင်းလေးရှိ ရာ ရွာတောင်ဘက်က ကုန်းလေး ပေါ်ကို ကျောင်းသားတစ် သိုက်နဲ့ တက်ခဲ့တယ်။

ဧည့်သည်လေးလုံး ဝိတ် ထားခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျောင်း က လေဒက်၊ မိုးဒက်၊ ခြံ ဒက်တွေနဲ့ တော်တော်လေး ပျက်စီးနေပါပြီ။ ကျောင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့ တိုင် တွေ၊ တံခါးတွေ၊ ပြတင်း တွေမှာ ခြံအိမ်တွေ စွဲလို့ဗျ။ အမိုး ဝါးကပ်တွေကလည်း အပေါက်အပြဲနဲ့ အုတ်နံရံပဲ အကောင်းကျန်တယ်။ ကျွန် တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရင်း ရုံးခန်းတံခါး ကို သော့ရှာပြီး ဖွင့်လိုက် တယ်။ ခြံအိမ်တွေက “ဖြော ခနဲ” ပြိုကျလာပြန်တယ်။ ပါ လာတဲ့ ကလေးတစ်သိုက်က ကျောင်းထဲဝင်ပြီး တုတ်တစ် ချောင်းစီနဲ့ ကျောင်းတိုင်တွေ၊ နံရံတွေပေါ် စွဲနေတဲ့ ခြံအိမ် တွေကို လိုက်ခြစ်နေကြလေ ရဲ့။ ရုံးခန်းထဲက ကျွန်တော် အိပ်ရာ တန်းလျားကွပ်ပျစ် ကလေးကလည်း သုံးလတာ သခင်နဲ့ ကင်းကွာနေခဲ့လေ တော့ ပဉ္စပါပီရကန်ထဲကလို

စန်းအင်္ဂါ၊ ပလိန်းကျ
ကိန်းအရပျူငှာ
မိန်းမတို့မူ
ဇာသာမှာ
သူပါလျှင်
မကောင်းတဲ့
ဦးပုညကတေးထပ်
ရေးထားခဲ့သာ
ဒါ ရွာအနောက်
တောင်ချောင်က
တစ်ခုလပ်
မိသိန်းဇာသာ
ဖြစ်ရမယ်
ကြည့်လေ၊
စန်းနဲ့ အင်္ဂါက
ခြောက်တန်းပထမီ
အိမ်မှာသွားပူးတော့
အိမ်ထောင်ဆက်
များတတ်သမျှ
ဆူးပည်းလိုပဲ
လာသမျှ
အကုန်ငြိမှာ

“ဗျာမမြင်၊ သရိုင်းမြင်၊ သင် ဖြူးဖြင့် ဗလ၊ ခုတင်မှာနတ္ထိ၊ ကွပ်ပျစ်ကွပ်ပျစ်၊ ဆစ်မျက် မပေါ်” ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ။ “ဝါးကြမ်းကလည်း ပရမ်း ပတာ၊ ဆင့် ဝါးများဟာ လည်း ကျွဲပါဘိချက်၊ ကြိမ် ကွပ်က ပျက်သန့်၊ ခက်လိုက် လေနိုး” လို့တောင် တ၊ ရမလို ပါပဲ။ အပျက်အစီးက များနေ တော့ ဘယ်ဟာကို အရင် စ၊ ပြင်ရမှန်းကို မသိတတ် အောင်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ စာမသင်ခင် အရင်ဦးဆုံး လုပ်ရမှာက နေမြင်လမြင်ဖြစ် နေတဲ့ ကျောင်းအမိုးကို

ထန်းလက်လေးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရွာလူကြီးတွေ အမိုးခိုင်းရမှာ ပဲ။

ကျောင်းရုံးခန်းကလွဲ ရင် တစ်ကျောင်းလုံး ဟောင်း လောင်း။ ခြံစားလို့ ပျက်တဲ့ တံခါးကပျက်၊ တချို့တံခါး ရွက်တွေကလည်း တစ်ရွက်နဲ့ တစ်ရွက် မော့သောက၊ အင်း ဝရာစာ၊ သုတဝေရီ ဖြစ်နေ ကြလေရဲ့။ ပြတင်းပေါက် တွေ ဆိုတာလည်း ကျည်း ပေါင်ရွှေပဲ ကျန်တဲ့အပေါက် ကကျန်။ တံခါးရွက်ပဲ ကျန် တာနဲ့။ ပတ္တာပြတ်ရတာနဲ့ တစ်ပေါက်မှကို အကောင်း ကို မရှိဘူး။ ရုံးခန်းကလည်း လက်ပံသား၊ သရက်သားပျဉ် နဲ့ အခန်းဖွဲ့ထားရတာ ဆိုတော့ ကျန်ကောင်းစဖို့ ကျန်တော့ တယ် ဆိုရမယ်။ အရေးကြီး တဲ့ စာရွက်စာတမ်း စီရိုနဲ့ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ စာသင်ခုံ တွေကိုတော့ ကျောင်းရက် ရှည်ပိတ်တော့မယ်ဆိုရင် ရွာ ထဲက လူကြီးအိမ်မှာ သိမ်း ထားခဲ့ရတာ။ ကျောင်းသား ဆိုတာလည်း တစ်နှစ်မှ လေး ဆယ်က မိုင်ကုန်ပဲရှိတာ။ စာသင်ခုံကလည်း တစ်တန်း မှ သုံးလေးခုံ။ တစ်ကျောင်း လုံးစာမှ နှစ်ဆယ်လောက်ပါ ပဲ။ အဲဒါတောင် ထိုင်ခုံမပါ ဘူး။ စာရေးခုံ အနိမ့်တွေ ချည်းပဲ။ ထိုင်တော့ အိမ်က ယူလာကြတဲ့ ထန်းရွက်ဖျာ လေးတွေ မြေကြီးပေါ်ခင်းပြီး ထိုင်ကြရ ရှာတာပေါ့။ စာ သင်ပုန်းတောင် မလုံလောက် လို့ သူငယ်တန်း၊ တစ်တန်း၊ နှစ်တန်းမှာ ပြတင်းနှစ်ပေါက် ကြားလွှတ်နေတဲ့ အုတ်နံရံကို ကျောက်ခဲနဲ့ ချောနေအောင်

ပွတ်ရတယ်။ အပေါ်က သင် ပုန်း သုတ်ဆေးသုတ်ပြီး နံရံ ကို သင်ပုန်းလုပ် သင်ရတာ။ အဲသလောက်တောင် ချူချာ တော်မူတဲ့ ကျောင်းပါဗျာ။

ခက်တာက ကိုယ့်ဝမ်း နာ ကိုယ့်သားသိ ဆိုသလို မပြည့်စုံတဲ့ စာသင်ပုန်း။ စာ ရေးခုံလေးတွေအတွက် ရွာ နေ လူတွေဆီ အလှူခံချင် ပေမဲ့လည်း ဦးပုည မေတ္တာ စာလို ‘သိရင်းစွဲဒါယကာ သဒ္ဓါမချို၊ ထိုသူတို့လည်း ဖွတ်ကျောပြာစု၊ ခရုဆန် ကျွတ်၊ ခါးဝတ်လွှာချင်၊ ထမင်းရက်ချန်၊ ရေရက်မှန် နှင့် ကပ်ကျန်မဲ့တေ၊ ဖွတ်တို အေ’ တွေ ချည်းပဲလေ။ သူတို့ သားသမီး ပညာရေးအတွက် မို့ပါဆိုပြီး တတ်သမျှ မှတ် သမျှနဲ့ ‘လှူစေလို၍ ဝတ္ထု နိပါတ်၊ ပိဋကတ်နှင့် လျှာ ပြတ်အောင် ဟောတော်မူ သော်လည်း ဟောရင်းသာ ပျံလွန်တော်မူရမည်၊ ဆန်ဖြူ တစ်ခွက်မျှ ထွက်ပုံမပေါ်’ ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးဗျ။ ကျောင်း တောင် မဖြစ်လို့ ထားရတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်စားဝတ်နေ ရေး အထောက်အကူရအောင် ကျောင်းထုတ်ပြီး မျှစ်ချိုး၊ ထင်းခွေ ခိုင်းစားချင်နေကြ တာ။ ကျောင်းဆက်ရှင် ပြန် ရုပ်သွားမှာစိုးလို့သာ မနည်း ချောပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်း ထားရတယ်။

ကျွန်တော် တာဝန်ကျ တဲ့ ကျောင်းက ပခုက္ကူနယ် ဆုံး၊ ရွှေကြိုက်လို့ပဲ ပြောပါ တော့။ အနောက်ဘက်နားက တောင်ရိုးကိုကျော်ရင် ပေါက် နယ်၊ ရွာမြောက်ဘက်က လှည်းလမ်းကျော်လိုက်ရင်

တော့ မြိုင်နယ်ထဲ ရောက်က
ရောဗျ။ ‘သစ်ပုလွေ၊ တောင်
သလံရယ်နဲ့၊ ချောင်ထဲက
မောင်တို့ရွာ’ လို့ စာဖွဲ့ရ
လောက်အောင်ကို ချောင်ကျ
ပြီး အလွန်ခေါင်တဲ့ရွာပါ။
အမှန်က ကျွန်တော်က
တာဝန်ခံ ကျောင်းအုပ်ဗျ။
အရင်ကျောင်းအုပ်က ရာထူး
တိုး ပြောင်းရွှေ့သွားလို့
ထားလို့ ကျောင်းအုပ်တာဝန်
ယူထားရတာ။ ဆရာဆိုရင်
ကျွန်တော်နဲ့ အထွေထွေ
ဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်ပဲ ရှိ
တယ်။ သူက တောင်ဘက်
နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာက
လာရတာ။ ကျွန်တော်က မိုင်
သုံးဆယ်လောက်ဝေးတဲ့
မြို့က လာသင်ရတာ။ မြို့က
နေ ရွာအရောက် စက်ဘီးကို
နားနားနေနေ နှင်းရင် လေး
နာရီလောက် နှင်းရတယ်။
ကလေးတွေနဲ့ ကျောင်း
သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ နေရာချ
တန်ချ။ ခဏ အမောဖြေပြီး
စာသင်နဲ့၊ ဗီဒီယိုတွေသယ်ဖို့
ရွာထဲ ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။
‘အင်း...စာသင်နှစ် တစ်နှစ်
တော့ စ၊ ကြရပြန်ပြီပေါ့
လေ’။

‘ဆရာ ဟောဒါ
ကိုက်ကောင်းတဲ့၊ သူ ဒီရွာမှာ
အခြေချသာ သုံးလရှိပြီ။
ဆရာ ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်
သွားကတည်းကပဲ ဆိုပါ
တော့။ ဒါက ကျုပ်တို့ရွာ
ကျောင်းက ကျောင်းဆရာ
ဦးသာလွန်ကျော်တဲ့။ ဆရာ
က ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေလည်း
ရေးသဗျ’

ကိုရွှေရေးက အိမ်ရှင်နဲ့
ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေး

တယ်။ မဆိုးပါဘူး။ သူက
ခုမှသိပေမဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ၊
မွန်မွန်ရည်ရည်ပါပဲ။ ငွေကြေး
ကလည်း ရှိဟန်တူပါရဲ့။
သဘောကလည်း အတော်
ကောင်းမယ့်ပုံဗျ။ စကားပြော
တာကလည်း သစ်ပုလွေ
ကုန်းလို ‘တ’နဲ့ ‘သ’ မကွဲတဲ့
ရွာသားတွေကြားမှာ ယောသံ
ခပ်ဝဲဝဲနဲ့။ မြို့ရည်လည်တယ်
တောင် ဆိုရမယ်။ ရုပ်က
လည်း မဆော့။ လူကုတ်
ရုပ်ဗျ။

‘ဆရာ၊ ကျုပ်ကို ဒီရွာ
သားအရင်းလိုပဲ သဘော
ထား။ အေးလေ...ကျုပ်က
ဒီရွာမှာ အခြေချနေပြီဆိုမှ
တော့ ဒီရွာသားပဲပေါ့ဗျာ။’

ဒီရွာရဲ့ သာရေး နာရေးက
အစ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက်
ကူညီမှာပါ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်
တစ်လောက ဆရာကျောင်း
ပေါ် တက်ကြည့်မိတယ်။
ကျောင်းအခြေအနေက တော်
တော်ကို ဆိုးတာကိုးဗျ’

‘ဆိုးတာတော့ မပြောနဲ့
တော့ ကိုက်ကောင်းရော။ ကျွန်
တော်မှာလည်း ဒီကျောင်း
ကလေး လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်
အောင် မပြည့်စုံ သမျှရွာ
ကလေးတွေကိုလည်း အပူ
မကပ်ရဲဘူးဗျ။ သူတို့မှာ
လည်း စားဖို့တောင် အနိုင်
နိုင်’

‘ဆရာက ကျုပ်ပြော
သလို လေ့နီကြမ်းကြောင့်
လေလှန်ပျက်စီးလို့ဆိုပြီး
ကျောင်းအစိုးတွေကို ဝါးလုံး
နဲ့ထိုးလှန်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး
ပညာရေးမှူးရုံးကို ပြင်ဆင်
စရိတ်မှ မတင်သာကိုး’

ကိုရွှေရေးက သူအရင်
က ပေးခဲ့ဖူးသည့်အကြံကို

ထပ်ပေးတယ်။

‘တော်ပါဗျာ၊ ရုံးက
လည်း တစ်နှစ်မှ နှစ်ကျောင်း
လောက်ပဲ ပြင်ဆင်စရိတ် ချ
ပေးနိုင်တာ။ တော်ကြာ
ကိုယ်က ရမယ်ထင်လို့ အစိုး
တွေပျက်ပြီးမှ ဟိုက ပြင်ဆင်
စရိတ် ချမပေးရင် ကျုပ်တို့
အားလုံး မိုးရွာရင် ကြက်စုတ်
လေးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ’

ကိုက်ကောင်းက ‘ကျုပ်
လည်း စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊
ကဲ...ဆရာ ဘယ်သူကိုမှ
အားကိုးမနေနဲ့။ ကိုယ့်ရွာနေ
ကိုယ့်ကျောင်းပေါ့။ ကျောင်း
မိုးဖို့ထန်းလက်လည်း သာဠိ
တို့၊ ငခင်တို့ ထန်းတောတွေ
ရှိနေတာပဲ။ ကျုပ်မှာ အိမ်
ဆောက်တုန်းက ပိုနေတဲ့
အသားတွေ အိမ်အောက်မှာ
ကျန်သေးတယ်။ လက်သမား
ဆရာတွေ ပြန်ခေါ်ပြီး ဆရာ
လိုအပ်တဲ့ စာသင်ပုန်း၊ စားပွဲ၊
ကုလားထိုင် လိုသမျှ လုပ်
ခိုင်းမယ်။ ဘာမှ အားနာစရာ
မရှိဘူး’

ရေငတ်နေတုန်း ရေ
တွင်းထဲကျ ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။
ကျွန်တော်က ကြံစည်နေတုန်း
သူက လိုလိုချင်ချင် ဖွင့်ပြော
လိုက်တော့ တိုင်းရှုရကသည့်
ပတ္တလာပေါ့။ သစ်ပေါတုံ
ပေါက်နယ်ဘက်ကလာတဲ့သူ
ဆိုတော့ သူ့အိမ်ဆောက်တုန်း
က ပိုတဲ့ အင်သားတွေ၊ ပရိ
ဘောဂလုပ်ထားတဲ့ ကျွန်း
သုံးလေးချပ်က အိမ်စောင်း
ထဲမှာ အထပ်လိုက်ကိုး။

‘ဟုတ်သားပဲဆရာ၊
ကိုက်ကောင်းက ဒီရွာမှာ
အနေမကြာသေးပေမဲ့ ရွာရဲ့
သာရေးနာရေးဆို လက်မနှေး

ဘူးဗျ။ ဒီလူက သဘော
ကောင်းကြီးပါဗျာ။ နောက်ဆို
ဆရာ ပေါင်းကြည့်ရင် သူ
အကြောင်း သိလာပါလိမ့်
မယ်’

သူ့အိမ်မှာ နွားစာစဉ်း၊
ထင်းခွဲရေခပ် လုပ်ပေးနေတဲ့
ကိုသောင်းတင်ကပါ ဝင်
ထောက်ခံလိုက်သည်။

နွားချင်းလဲ သမား
ကိုဟန်စိန်ကလည်း ‘ဆရာ
စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာ
သားတွေကိုသာ အားကိုးနေ
လိုကတော့ ဆရာမှာ စိန်ဗေဒါ
ကြီး သီချင်းထဲကလို လက်
ရန်းငယ်ပြီ၊ ရှင်လူပျိုငယ်
ကတည်းက ကျောင်းအိုလို့ ရွဲ
ဆိုသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပြီး
တော့ ကိုက်ကောင်းက တစ်
ရွာသားဆိုပေမဲ့ သူ့မိန်းမလှ
ရှင်က ဒီရွာဆက်၊ ကလေး
တွေကိုလည်း ဆရာ ကျောင်း
မှာ အပ်မှမှာဆိုတော့ ကျောင်း
သားမိဘတွေပဲ။ သူတို့က
သောင်သာသူတွေပဲဗျာ၊ ဘာ
အားနာစရာ ရှိသာမှတ်လို့’

သူကတော့ နွားချင်းလဲ
သမားပီစီစကားကို ရယ်ရွှန်း
ဖတ်ရွှန်း ပြောလေ့ရှိတယ်။
နွားပွဲစားဆိုတာ ပါးစပ်နဲ့ လုပ်
စားရတာလေ။ သူ့လက်ထဲ
ရောက်လာတဲ့ နွားဆိုရင်
တုတ်ခွံချင်ခွံ၊ တိမ်ပါချင်ပါ၊
ပါစေ။ သူ့နွားကို ဘုရား
လောင်း နွားလားဥသဘဝင်
စားသလို ပြောပြီး အစွဲထုတ်
တာ။

ကိုက်ကောင်းကပဲ ‘ခြွေ
နိုင်လွန်းလို့ သူတို့ရွာသားတွေ
ရဲနေကြ’သလား မသိဘူး။
သူ့အိမ်မှာ စည်ကဲ ပြတ်တယ်
မရှိဘူး။ ကုန်ချိန်ပေးနေတဲ့လူ၊
ဆန်ပြာ၊ ပဲပြာလုပ်ပေးနေတဲ့

လူကလည်း မပြတ်ဘူးဆိုပါ
တော့။ ကိုက်ကောင်းက ဒီရွာ
က ထွက်သမျှ ထန်းလျက်၊
ဝါ၊ ပဲမျိုးစုံ၊ ထင်း၊ မျှစ်က
အစ အကုန်ဝယ်တာပဲ။ မြို့က
ဆန်၊ ဆီ၊ လှသုံးကုန်တွေ
ဝယ်ပြီး ပြန်ရောင်းတယ်။
ထန်းလျက်ပေါ်ပေး၊ ပဲပေါ်
ပေး၊ ထင်းပေး၊ မျှစ်ပေးနဲ့
အကြွေးလည်း ရောင်းတာဆို
တော့ ဒီရွာမှာ သူရောက်လာ
တာတောင် နောက်ကျနေ
တယ် ဆိုရမယ်။

“ဆရာ ဟောသာ ကိုက်
ကောင်းရဲ့ ဇာတာ”

ကိုရွှေရေးက ထန်းဖူး
ပေါ် ရေးထားတဲ့ ကြံစက္ကဇာ
တာတစ်ခုကို စားပွဲပေါ် ချပြ
တယ်။ ဇာတာက အသစ်
လေးဆိုတော့ ထန်းဖူးနဲ့ နှင်း
နဲ့လေးတောင် သင်းလို့။
ကိုရွှေရေးက ဘုန်းကြီးဘဝ
ရှစ်ဝါလောက် ဝတ်ခဲ့ဖူး
တယ်။ မိဘတွေ ကွယ်လွန်
ကုန်တော့ မိဘလက်ငုတ်
ယာကလေးလုပ်ရအောင်
ဇာတ်ရွာ ပြန်နေတယ်။
ဘုန်းကြီးဘဝက လာတဲ့သူဆို
တော့ လက်ကြောမတင်းဘူး။
အညာဆိုတာ မိုးကမမန်တော့
ရှိတဲ့ယာကလေးသုံးလေး
ကွက်၊ မြေငှားချပြီး တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်သလို
စားသောက်နေတာပါ။

ဘုန်းကြီးလူထွက်ပီပီ
အလှူမဂ်လာဆောင်ရှိရင်
သံဃာစင်ပေါ်မှ ထိုင်ချင်တာ
ဗျ။ ရွာသူရွာသားတွေအပေါ်
ဘုန်းကြီးမျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး
ငေါက်သရော၊ ငမ်းသရော
လုပ်ချင်တယ်။ ခက်တာက
ရွာသူရွာသားတွေမမျှာ မရှိ
ဆင်းရဲတာ အကြောင်းပြုလို့

ခါထောင်၊ ချိုးတည်း၊ အမဲ
ပေါ်၊ ဝက်ထိုး အလုပ်မျိုးနဲ့
လည်း ကင်းရှာတာ မဟုတ်
ဘူး။ မညာတမ်း ပြောရရင်
တချို့လည်း စားရမဲ့ သောက်
ရမဲ့ ဘဝတွေဆိုတော့ လူတ
ကာ ပြောင်းခင်း၊ ပဲစဉ်းငံခင်း
ထဲ လူလစ်ရင် လစ်သလို
ဝင်ခိုးပြီး ဝမ်းရော ဖြေရှင်းရ
တာမျိုးလေးတွေလည်း ရှိ
တာပေါ့လေ။ အဲဒါမျိုးတွေကို
လည်း သူက ဘာသာရေး
ပေတနဲ့ တိုင်းပြီး မြင်မြင်သမျှ
အပြစ်လုပ်ပြောနေတာ။ အဲဒီ
တော့ ဘိန်းစားချင်းအတူတူ
တစ်ဖူးဖိုး ပိုရှာချင်တဲ့ သူ့ကို
ဘယ်သူကမှ မလေးစား၊
မကြည်ညိုတော့ဘူးပေါ့။
ကိုရွှေရေးဆိုတဲ့ သူ့မည်ရင်း
ကို ဘယ်သူကမှ မခေါ်ဘူး။
စားစရာမရှိရင် အိမ်ပေါက်စေ့
လည်စားတတ်လို့ ‘မိုက်ကား’
လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ။

သူတတ်တဲ့ ဗေဒင်
ပညာနဲ့ အသက်မွေးရအောင်
ကလည်း သူ့ကို ဗေဒင်ဆရာ
ဆိုပြီး ‘အားကိုးလိုက်မဟဲ့’လို့
သဘောထားရမှာထက် သူ့ရဲ့
ခြောက်လုံး၊ လှန့်လုံး ဟော
ကိန်းတွေကြောင့် ရွံကြောက်
ကြီး ဖြစ်နေကြတာ။

“ဆရာနော်၊ ရွာထဲက
အိမ်တွေက ရေခွေးသောက်
ဖိတ်ရင် မိုက်ကားကို ခေါ်
မသွားနဲ့ဗျ။ ဆရာပါ အချောင်
နာမည်ပျက်လိမ့်မယ်”လို့ စ၊
ကြ၊ နောက်ကြတယ်။ အဲလို
ပြောလည်း သူက အပြုံး
မပျက်ဘူး။ “ဟေ့ ရွာထဲက
ဘယ်ကောင် ဘယ်ကောင်မ
တွေ ဘယ်သူဘယ်လိုဆိုတာ
ငါအသိဆုံး။ ဘယ်သူ့ကိုလိမ်
လိမ် ရွှေရေးကိုတော့ လိမ်လို့

မရဘူးကွ”လို့ နှုတ်လှန်ထိုး
လိုက်ရင် ပြောတဲ့သူ ပါတော
ပီတိ သွားတာပဲ။

ရွာဘုရား ရွာသား
မကြည်ညိုဆိုသလို သူပညာ
ကို ဘယ်သူကမှ အထင်
မကြီးကြပေမဲ့ ကျွန်တော်က
တော့ လေးစားတယ်။ သူ
တတ်တဲ့ ပညာက ချောက်ချီး
ချောက်ချက် ခုနစ်ခုစား၊ ရှစ်ခု
စား၊ မဟာဘုတ်၊ သုံးတန်
ပေါ်နီစံ ဗေဒင်လောက်
မဟုတ်ဘူးဗျ။ ယောမင်းကြီး
ဦးဖိုးလိုင်ရဲ့ ‘မဟာသုဇာတ
ကကျမ်း’တို့၊ ‘ဖလိတ စိန္တာ
မဏိ’၊ ‘ဇာတာကတထွ’ဆိုတဲ့
နက္ခတ္တလက်ရိုး ဗေဒင်ပညာ
မျိုးတွေ၊ မွေးနေ့မွေးချိန်၊ ဖွား
ရာဒေသသာ မှန်ပါစေ။ ကြံ
စက္ကဇာတာဖွဲ့ပြီး ဟောရရင်
သွေးထွက်အောင် မှန်တယ်ဆို
တဲ့ နည်းဗျ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့
ကတော့ သူ့ဗေဒင် မမှန်ဘူး
ဆိုတောင် ဇာတာခွင်ထဲက
ဂြိုဟ်မြင်ဂြိုဟ်ယှဉ်တွေ၊ ဂြိုဟ်
တွေရဲ့ အားဗလတွေ ကြည့်
ပြီး ဆန်းစစ်ဝေဖန်ရတာ စိတ်
ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။
ဇာသင်ချိန်ပြီးလို့ ပိုနေတဲ့အချိန်
တွေကိုလည်း အကျိုးရှိရှိ
အသုံးချရာရောက်တယ်။
“ယာလည်းညက်၊ ကြက်
လည်းပန်း”ဆိုတဲ့ စကားလို
ပေါ့။ ပညာလည်းရ၊ အချိန်
လည်း အလဟဿာ မကုန်
တော့ဘူးလေ။ “ဆရာ ဆိုတာ
ထာဝရ စာသင်သားကြီး”
ဆိုပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်
လည်း ကိုရွှေရေးဆီမှာ
တပည့်ခံပြီး ပညာဆည်းပူးရ
တာပေါ့။ ဒီပညာ တတ်ထား
တော့ ပင်စင်ယူပြီးရင်တောင်
ဗေဒင်လေးဘာလေး ဟော

စားတန်တာ ဟောစားရတာ
ပေါ့၊ နော။

“ဟောသမ္မာကြည့်
လက်က နေကာရက အိမ်မှာ
ဥစ်ကလည်း ရသဗျာ။ ထမ့်
ကို သောမဂ္ဂြိုဟ် လှမ်းမြင်
သလေ။ အဲဒီဇာတာရှင်မျိုး
ဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံ
ရတတ်သယ်။ ပြီးတော့
ကြာသပတေးက ကိန်းအိမ်
မှာ။ စိတ်သဘောထား မြင့်
မြတ်သူ၊ အလှူအတန်း ရုစစ်
ရော သူတို့ရဲ့ ဇာတာခွင်ထဲ
ပြီးတော့ ရာဇယုဂ်လည်း
နေတော့ အကြီးအကဲ ဖြစ်ရ
တတ်သယ်”

ကိုရွှေရေးက ကိုထံ
ကောင်းရဲ့ ဇာတာခွင်ထဲ
ထောက်ပြရင်း ကျွန်တော်ထံ
ရှင်းပြနေတယ်။

သူ့ဆီမှာ ရွာထဲက
လူတွေရဲ့ မွေးနေ့၊ မွေးချိန်
တွေ ယူပြီး ဇာတာဖွဲ့ထားတာ
သုံးလေးဆယ်လောက် ရှိ
မယ်။ အဲဒီဇာတာခွင်တွေက
ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုရင်
ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာ
ကိုရွှေရေးရဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း
တွေပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိ
သဗျ။ အဲဒီဇာတာရှင်တွေထဲ
မှာ တစ်ယောက်မှ စီးပွား
ရေး၊ ပညာရေးဘက်မှာ ထူး
ထူးခြားခြား ပြောပလောက်
အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်သူ
မပါသေးဘူး။ အခု ကိုက်
ကောင်းရဲ့ ဇာတာခွင်ကတော့
ကျွန်တော့်အတွက် သင်ခန်း
စာအသစ်တက်ရတဲ့ ကျောင်း
သားလေးလို စိတ်ဝင်စား
စရာ၊ ရင်ခုန်စရာတွေတောင်
ကောင်းနေသေးတော့ဗျာ။

“တန၊ ကမ္မဗ္ဗ၊ သးဗဇာ၊
ဗန္ဓု၊ ပုတြ ဟောဒီ ငါးတန်

အထိအိမ်ရှင်ကို သောမဂ္ဂါဟံ
ဗုဒ္ဓဟူးက လှမ်းမြင်နေတော့
ပြောရရင် ဘုရားတည်း။
ကျောင်းဆောက်တောင် လုပ်
ချဉ်းမှာဗျ'

ဗေဒင်ဆရာ ကိုရွှေရေး
စာ ကိုက်ကောင်းရဲ့ ဇာတာ
တို့ ထောက်ထောက်ပြီး ဟော
တိန်းတွေ ထုတ်နေလိုက်တာ။
“ဘုရားဗျာဒိတ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်နီး
ပါးတမျှပဲ” ဆိုပါတော့။ သူ
ဟောသလို ကိုက်ကောင်း
သဘောကောင်းပုံကလည်း
ရွှန်ပါတယ်။ “စားနိုင်လို့က
တော့ ကျုပ်အိမ်မှာ လာစား
ပါ။ တစ်ယောက်စာကတော့
ထူးပြီး မချက်ရပါဘူး”တဲ့။
ကျွန်တော်လည်း ကျောင်း
အတွက် ပရိဘောဂ ပြည့်စုံပြီ
ဆိုတာနဲ့ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။
ဝမ်းရေးအတွက်ကတော့ ပူ
ဇရာ မရှိဘူးလေ။ ရပ်လေ၊
ရွာထုံးစံ ဆရာကို အလှည့်
ထူ ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြတာ။
နို့ထမင်း၊ ရှိဟင်းပေါ့လေ။
သူအိမ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမား
တွေ ချောဆွဲပြီး ရွာလူကြီးအိမ်
ထဲ စားပွဲ၊ မိမိတွေ ကျောင်း
ပေါ် သယ်ခဲ့ရတယ်။ စားဝတ်
နေရေးနဲ့ သင်ကြားရေး
အတွက်လည်း စိတ်အေးရပြီ
ပေါ့ဗျာ။ ဘာပူဇရာ ရှိတော့
တာမှတ်လို့။

ကျောင်းတွေ နေကုန်
စာကလို့ စာစသင်ရပြီဆို
တော့ ကျွန်တော့်ကျောင်းက
ထန်းလက်မိုးနဲ့ ပြတင်းတံခါး
နဲ့ မိုးလုံလေလုံ ဖြစ်သွားပြီ။
ထိုက်ကောင်းက ကျောင်း
သားတွေအတွက် စာရေးခုံ
အမြင့်တွေ လှူထားတော့၊
အရင်ခုံနဲ့မတူတော့ ထိုင်ခုံတွေ

ဖြစ်သွားပြီ။ ကလေးတွေ
လည်း မြေကြီးပေါ် မထိုင်ရ
တော့ဘူးပေါ့။ အထပ်သား
စာသင်ပုန်းကလည်း သုံးချပ်
လှူထားတာဆိုတော့ သင်
ကြားရေးအတွက် အားလုံး
ပြည့်စုံသွားပြီ။ ကျောင်းရုံး
ခန်းထဲမှာဆိုလည်း စားပွဲ၊
ကုလားထိုင်၊ တန်းလျား
အပြင် ရေနွေးဓာတ်ဘူးက
အစ သူကောင်းမှုတွေချည်းပဲ
လေ။ ဒီနှစ် မြို့က ပညာရေး
မှူးတွေ ကျောင်းစစ်လာတဲ့
အခါ မျက်နှာမငယ်ရတော့
ဘူးပေါ့။ ကျောင်းသားတွေ
ကလည်း စာရေးခုံ၊ စာသင်
ပုန်း အသစ်တွေနဲ့ဆိုတော့
ခုံနေရာ ဦးရအောင် ကျောင်း
သံချောင်း မခေါက်ခင်က
ရောက်နေပြီ။ ခါတိုင်းဆို ခွေး
ကျောင်း၊ ဆိတ်ကျောင်းပြန်
ကိုအာရုံ ဆယ်မှာမို့မူ ကျောင်း
ရောက်တာ။ ကျောင်းပျက်မှာ
တော့ မပူရတော့ဘူးလေ။
ဟန်ကျလိုက်လေခြင်း၊ မောင်
မင်းကြီးသား ကိုက်ကောင်း
ကျေးဇူးတွေပေါ့။

“ဆရာကျောင်းက အခု
မှ ကျောင်းနဲ့ တူတော့သကဲ့
ဗျ’

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်
ဆိုရင် ထုံးစံအတိုင်း ကိုရွှေ
ရေး ကျောင်းပေါ်တက်လာ
တယ်။ ကျောင်းကို လှည့်
ပတ် ကြည့်ပြီး ချီးမွမ်းခန်း
ထုတ်နေတယ်။ “အစိုးရ
ကျောင်း၊ ကိုက်ကောင်း
ကောင်းမှုပေါ့ဗျာ”။ ကျွန်တော်
က ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူက
အားရပါးရ ရယ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်က သူလှူ
သမျှ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊
သင်ပုန်း၊ စာရေးခုံတွေအကုန်

ဟောဒီ ဓာတ်ဘူးပါမကျန်
သဘောဆေးနဲ့ အလှူရှင်
ကိုက်ကောင်း မိသားစုကို
ကမ္ဘာ့ဦးထိုးထားတာဗျ’

ကိုရွှေရေးက ကျွန်တော်
စာသင်တဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
က ကျောင်းသားစာရေးခုံမှာ
ဆင်းပြီး ထိုင်ရတာပေါ့။
ကျောင်းချိန်တုန်းက ကျွန်
တော်က ဆရာ၊ ကျောင်းဆင်း
ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်က
ကိုရွှေရေးရဲ့ တပည့်ဖြစ်သွား
ပြီလေ။ သူက ကျွန်တော်ဖွဲ့
ထားတဲ့ ဇာတာတစ်စောင်ကို
စာသင်ပုန်းပေါ်မှာ မြေဖြူနဲ့
ချရေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
က သူ့လက်ချာကို မမှိတ်
မသုန် နာခံနေရတယ်။

“သဟာ ရွာမြောက်ပိုင်း
က ထန်းသမား ငထွန်းရဲ့
ဇာတာမဟုတ်လား။ လက်ရဲ့
မကာရအိမ်ရှင်၊ ရှစ်တန်မှာ
အင်္ဂါနဲ့ စနေက မြင်နေသာ
ကိုး။ အမြင့်၊ သစ်ပင်၊
ချောက်ကမ်းပါး စသည်တို့
က ကျွတ်တယ်။ ငထွန်း
ထန်းလျှောရတာ ဟောဒီ
အင်္ဂါ၊ စနေဆိုတဲ့ ပါပဂြိုဟ်
အစီးအနင်းကြောင့်ပေါ့။ ပါပ
ကတ္တရီမသင့်လို့ အသက်
မသေသာဗျာ။ အင်း ဂြိုဟ်စီး
ဂြိုဟ်နင်းများ တယ်ကြောက်
စရာ ကောင်းသကဲ့”

နောက်ထပ် ဇာတာ
တစ်ခု ကောက်ရေးပြီး-

“ဟားဟားဟား၊
ဟောဒီဇာတာရှင် အိမ်များ
သွားရင် ဖင်ပူအောင်တောင်
မထိုင်လေနဲ့ဗျို။ စန်းအင်္ဂါ
ပလိန်းကျ။ ကိန်းအရေပျူငှာ၊
မိန်းမတို့မူ ဇာတာမှာ သူပါ
လျှင် မကောင်းတဲ့ ဦးပုညက

တေးထပ် ရေးထားခဲ့သား။ ဒါ
ရွာ အချောက်တောင်ချောင်က
တစ်ခုလပ် မိသိန်းဇာတာ ဖြစ်
ရမယ်။ ကြည့်လေ၊ စန်းနဲ့
အင်္ဂါက ခြောက်တန် ပထမီ
အိမ်မှာသွားပူးတော့ အိမ်
ထောင်ဆက် များတတ်သဗျာ။
ဆူးလည်းလိုပဲ လာသမျှ
အကုန်ငြိမှာ။ ဆရာလည်း
လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်ချင်
ရင် သွားပေါ့ဗျာ။ သူကျွေး
သာလေး ဘာလေးစား”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား
ပြောတာနဲ့တောင် အဲဒီပိုင်း
သွားရမှာ လန့်သွားပြီ။ နေဦး
ဗျာ၊ ဟောဒါ ကျွန်တော့်ဇာတာ
ကောင်းကျိုးဆိုးဖြစ်လေးများ
ထောက်ပြပါဦး”

ကျွန်တော်က နွေ
ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်က
မှတ်စာကြည့်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဖွဲ့
ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတာ
ကို ပေးလိုက်တယ်။

“ဇာတာခွင်က တော်
တော် ကောင်းသဗျာ။ ပျဉ်း
မနား ဦးသန်းမောင်ရဲ့ တေး
ထပ်က ဒီလိုဆိုသယ်။ “တနင်္ဂ
နွေ ဗုဒ္ဓဟူးငယ်တို့၊ အဟုတ်
ပူးလာလျှင် ယုဂ်အထူးပါချင်
သယ်၊ ပညာရှင်ဆိုသင့်၊
ဉာဏ်အဆင့်ဗလရုံအောင်၊
ပုဂံရောင် ကြီးလှသဖြင့်၊
ပြက်ရယ်မူဝါသနာ၊ ပါရာသု
ပေထင်၊ ဝါစာမူ လေအဖွင့်
မှာသော့၊ နဘေသင့်ဆန်း
အင်”သဲ့။ ဆရာဇာတာက
ပညာရှင်ဖြစ်မယ့်ဇာတာ။
ပညာနဲ့ အသက်မွေးရတတ်
တယ်။ ကြာသပတေးက
လက်ကို သမသတ် မြင်နေ
သာ၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်လိမ့်
မယ်။ စန်းက ကြံကောဏ
ဖြစ်နေသာဟာ ရယ်စရာတွေ

ဝိကြိုက်သာဗျ'

စာတာခွင်ကြည့်ပြီး
ဝီတိဖြစ်နေတုန်း...

'ဆရာရဲ့ စာသားမှာ
ဖြစ်ရမယ့်ကိန်းပါရင် သေချာ
ပေါက် ဖြစ်ရမယ်။ လူလူချင်း
လိမ်လို့ ရချင်ရလိမ့်မယ်။
စာသားခွင်ကိုတော့ လိမ်လို့မရ
ဘူးဗျို့'

'ကျွန်တော်ကလည်း
ဒါကြောင့် ကိုရွေးချယ်ဆီ
တပည့်ခံနေတာပဲ'

'ဟောဒါ သွားလေသူ
ကံစိန်စာတာခွင်။ ကျုပ်က ဒီ
ကောင် ဥပစ္စေဒကကနဲ့ သေ
လိမ့်မယ်ဆိုတာ စာသားပွဲပြီး
ကတည်းက သိနေတာ။
သူ့ကို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့
ပြောသယ်။ လက်မခံဘူး။
ဟော သမ္မိန္ဒက ဝါဆိုပွဲမှာ
ရန်ဖြစ်လို့ ဓားထိုးခံ သေပါ
လေရော။ အဲဒါ ရှစ်တန်အိမ်
ရှင်၊ နိမိ၊ ပြု၊ဖြစ်ရင် ဓားလှံနဲ့
အသေဆိုး သေရတတ်တယ်။
'ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း' များ အင်
နန် ကြောက်စရာကောင်းသာ
နော'

ဒီနှစ် မိုးဦးတန်ခွဲသမ္မု
မိုးလယ် အတော်ကောင်း
တယ် ဆိုရမယ်။ ကျောင်း
ဆင်းကတည်းက ဖြန့်ခနဲ
ရွာလိုက်တဲ့မိုးက အိပ်ရာဝင်
ချိန်ထိ မတိတ်ဘူး။ သည်း
လိုက်တာလည်း လွန်ရော။
အတော်ရေပါတယ်။ လျှပ်
တွေကလည်း တဝင်းဝင်းနဲ့။
ထစ်လိုက်တဲ့ မိုးချုန်းသံက
လည်း တဒိန်းဒိန်း။ အနား
ကပ် ပစ်နေသလား အောက်
မေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မိုး
အေးအေးနဲ့ အိပ်ရာဝင်မလို့

ပြင်နေတုန်း...

'ဆရာ၊ ဆရာ ဘေးဖွင့်
ပါဦး။ ကျုပ် မောင်လေးပါ။
ရွာအနောက်ဘက်က ရေကန်
မှာ ဖားတွေကျချက်တော့
ဆရာရယ်၊ အဲဒါ ဖား
ကောက်သွားချင်လို့ ဆရာဆီ
က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး လာ
ငှားသာ'

ဒီဘက်နယ်က မိုးရွာလို့
ဖားကျရင် ရွာရှိ လူကုန် ထွက်
ကောက်လေ့ ရှိကြတယ်။
ဘက်ထရီရှိတဲ့သူကလည်း
ဘက်ထရီနဲ့။ တချို့ကလည်း
ရေနံဆီ မီးခွက်လေးတွေနဲ့။
စက်ဘီးတာယာ အဟောင်း
ကိုလည်း မီးရှို့ပြီး ရှာကြ
တယ်။ ရွာလူကြီးသား
မောင်လေးကတော့ ကျွန်
တော့ဆီမှာ ညဗ္ဗညတာသုံးဖို့
သုံးဆစ်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ရှိမှန်းသိလို့ လာငှားတတ်
တယ်။ ဖားရလာရင်လည်း
ဦးဦးဖျားဖျား ကြော်၊ ချက်
ပြီး လာပို့တတ်တယ်။

'အေးအေး၊ ဓရာ ယူ
သွား။ ခြေခင်းထက်ခင်းတော့
ဂရုစိုက်သွားကြဟေ့'

မောင်လေး ထွက်သွား
တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်
တော်လည်း မိုးအေးအေးနဲ့
စောင်ခြုံပြီး ကွေးလိုက်တာ
ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားလိုက်
မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ မိုး
ချုန်းသံ ဆူဆူညူညူတွေ
တောင် ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့
ဘူး။ မိုးလင်းနေတာကို မသိ
လိုက်ဘူး။ အပြင်က လူသံ
ကြားမှ နီးတော့တယ်။ လက်
နှိပ်ဓာတ်မီး လာပေးတဲ့
မောင်လေးက...

'ဆရာ၊ ဆရာလူ ကိုက်
ကောင်းတော့ ညကပဲ ဆုံး

တယ်'

သူ့ စကားကြောင့်
ကျွန်တော် 'ဟေ့'လို့ လွှတ်
ခနဲ အာမေဍိတ်သံ ပြုလိုက်မိ
သည်။

'ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။
တမြန်နေကတောင် သူ့အိမ်က
ညဇာမိတ်ကျွေးလို့ သွားစား
သေးတယ်။ နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်တယ်လို့လည်း မကြားမိ
ပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ
တုံး'

'ညက ထိန်ပင်ကန်
ဘက် ဖားကောက်သွားရင်း
ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ မိုးကြိုးပစ်
ခံရတာဆိုပဲ။ သူ့ရဲ့ယောက်ဖ
ခံမောင်လည်း 'ဝင်းခနဲ'လျှပ်
လက်ကတည်းက မေ့သွား
တာ။ သတိရတော့ ကန်ပေါင်
ပေါ်မှာ ကိုက်ကောင်းက
သေနေပေါ့'

'ဖားစားချင်တာများ
ကွာ ဝယ်စားလည်း ရရဲသား
နဲ့။ ခုတော့ ကိုယ့်သေတွင်း
ကိုယ်ရှာသလိုပဲ'

'သူ့အဖို့ ပါသယ်ပဲ ပြော
ပါတော့ ဆရာရယ်၊ အဲဒါ
ထက် ထူးဆန်းသာ ပြောရဦး
မယ်။ သူ့ခါးပုံစထဲက ဖား
တချို့က အသက်ရှင်နေသာ
တဲ့ဗျ'

သူ လုပ်ကြံပြောနေ
သလားတောင် အောက်မေ့ရ
တယ်။ ထူးဆန်းပုံက။

'ဆရာ ကျောင်းမတက်
ခင် သွားလိုက်ဦး။ အလောင်း
က ရွာထဲ မထားရဘူး။ ရွာ
အနောက်ဘက်က ဘုန်းမဲ့စာ
ပင်အောက်မှာ'

'ခုကွပါပဲကွာ၊ ကျောင်း
မတက်ခင် အသုဘမေး သွား
ဦးမှပါ'

သူ ပြန်သွားတော့

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး
ကိုက်ကောင်းတို့ အိမ်ဘယ်
ထွက်ခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲထဲ
လည်း တော်တော် မကောင်း
ဘူး။ မိုးကြိုးကလည်း ဝမ်း
စရာ ရှားလို့ တစ်ရွာလုံး အ
ကောက်ထွက်ကြတာ။ အထူး
သိလို့ လုပ်ကြတာချင်း အထူး
တူ ဒီလိုလူ သူတော်ကောင်း
ကိုမှ မှန်အောင် ရွေးပြီး တစ်
တယ်လို့ဗျာ။ တော်တော်ညစ်
တဲ့ မာယိန်ပဲ။

နာရေးအိမ်ရောက်
တော့ ရွာထဲကလူ သိပ်နည်း
ဘူး။ တခြားရွာက စဉ့်
သည်တွေကိုပဲ တွေ့ရတယ်။
ကိုက်ကောင်းနီး မလွှဲနှင်
ကတော့ ရွာအပြင်ဘက်ထဲ
ယာယီပြင်ထားတဲ့ဆီ ရောက်
နေပုံရတယ်။ ကလေးတွေနဲ့
ကုန်ချိန်ပေးတဲ့ ဒေါ်မီးကွက်
ပဲ ရှိတယ်။ ဒေါ်မီးကွက်ထဲ
မသာရှင်ကိုယ်စား စည့်ခံနေ
ရတယ်။ အမျိုးသားပိုင်းထို့
တော့ ကိုရွေးချယ် ခိုင်ခံ ဖြေ
နေရတယ်။

'အဲဒါဗျာ၊ မိုးကြိုး
ပစ်ခံရတာဆိုတော့ ရွာထဲ
လည်း မသွင်းရဘူးပေါ့။
ဆရာစုန်ကတော့ ရှေးလူဆို
တော့ အယူသီးသဗျို့။
အလောင်းတောင် မတိတ်တစ်
မြှုပ်ရမှာပါလို့ ဇွတ်အတင်း
ငြင်းနေသာ'

နားပွဲစား ကိုဟန်စိန်က
လည်း အိမ်အနောက်ဘက်
နားခြံနားက ခုတင်ပေါ်မှာ
လူတစ်စုနဲ့ တီးတိုးတီးတိုး
စည့်ခံနေတယ်။ ခါတိုင်းဆို
သူ စကားပြောရင် အော်
ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့။ သူ့အထဲ
ချည်းပဲ။ ခုတော့ နားဟန်စိန်နဲ့

ဆုတ်ရဲလားလို့ မေးယူရလိမ့်
မယ်။ သူ့စကားပိုင်းထဲက
သူတွေကလည်း မျက်နှာသေ
လေးတွေနဲ့ ကိုဟန်စိန် ပါး
စပ်နားကို သူတို့နားကလေး
တွေ ကပ်လို့။ ခေါင်းချင်း
ထိလှ မတတ်ပဲ။

ဒေါ်စီးကွက်ကလည်း
ဧည့်ခံနေတာနဲ့ မတူဘူး။
စကားပြောမယ်ကြံရင် ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်း
တောင်းမှောက် ကြည့်သေး
တာ။ ပြောရင်လည်း လူမသိ
ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး။ လက်တို့
ချိတ်နဲ့ ပါးစပ်ကို လက်နဲ့
ထားပြီး လေသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့
နှစ်ကိုယ်ကြားလေး။ မျက်နှာ
ပေးကလည်း မဲတစ်ချက်၊ ရွှေ
တစ်ချက်၊ အတင်းတုပ်နေ
သလိုမျိုး။ ကြားရတဲ့ သူတွေ
လည်း အံ့သြထိတ်လန့်တဲ့
ပုံမျိုး။ မျက်လုံးအပိုင်းသား၊
ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းလေး
တွေနဲ့။ သူက ဘာတွေပြော
လို့၊ သူတို့တစ်တွေက ဘာ
တွေများ အံ့အားသင့်နေကြ
ပါလိမ့်။

ကိုရွှေရေးတို့အဖွဲ့က
လည်း သဖန်းပိုး လုပ်နေကြ
တာပါပဲ။ ဘေးကလူတွေက
လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့
ပေါ့။ ဧကန္တ သေရိုးသေစဉ်
မဟုတ်လို့ ဘယ်လို ကိစ္စကုန်
ကြရမလဲဆိုတာများ တိုင်ပင်
နေကြသလား မသိနိုင်ဘူးပေါ့
လေ။ ကျွန်တော်ကလည်း
သိချင်စိတ် ပြင်းပြလွန်းလို့
တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရာ
ကနေ သူတို့ဝိုင်းရှိရာ ထ၊
သွားတော့ သူတို့က ပြော
လက်စကားကို ဖြတ်လိုက်
ကြတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ နားကို မလည်တော့

ဘူး။ ကျွန်တော် မသိချင်
လို့များလားပေါ့။ စိတ်မရှည်
တဲ့အဆုံး ကိုရွှေရေးကို မေး
ငြေပြီး အသံတိတ် မေးလိုက်
မိတယ်။ သူက လက်ကာပြ
တယ်။ 'ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောပြမယ်' ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့လေ။ လူက
လည်း မရှင်းနိုင်လို့ မသာ
ကိုယ်စားလှယ်တွေကို လက်
ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ကျောင်းပေါ်
ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲက
တော့ 'လိပ်ခဲတည်းလည်း' နဲ့
ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် ကျောင်းပေါ်
ရောက်လို့ ကွမ်းတစ်ယာ
ညက်လောက်ရှိတော့ ကိုရွှေ
ရေး ကျောင်းပေါ် တက်လာ
တယ်။ ရွာထဲမှာ နားရေးရှိရင်
ကျောင်းပိတ်ပေးရတာ ဒီရွာ
ထုံးစံ။ သူက ရုံးခန်းထဲက
တန်းလျားပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း
ဓာတ်ဘူးထဲက ရေနွေးတစ်
ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်တယ်။
ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ရွှက်လိုက်တယ်။ ဘေးပတ်
ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲ
ခတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နား
နားကပ်လို့ လေသံတိုးတိုး
နဲ့...

'ဆရာရေ၊ လူအများ
ရှေ့ ပြောမကောင်းလို့ နှစ်
ယောက်တည်းကျမှ ပြော
မယ်ဆိုပြီး ကျောင်းပေါ်
လိုက်လာတာ၊ ဆရာ ဝမ်းထဲ
မှာပဲထား။ ဆရာလူ ကိုက်
ကောင်းက ဓားပြစိုလိတဲ့ဗျ'

'ဟာ...ဟုတ်မှလည်း
လုပ်ပါ ကိုရွှေရေးရာ။ ခင်ဗျား
ဟာ သေချာလို့လား'

'သေချာသာပေါ့ဗျာ၊
လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်က

ဟန်စိန်အိမ်ကို ပေါက်နယ်က
ယောသားနှစ်ယောက် နွား
ဝယ်လာကြပါကော၊ အဲသည်
ထဲက တစ်ယောက် ဓားပြ
တိုက် ခံရတဲ့ နတ်ပလ္လင်ရွာ
သား။ သူက ကြောက်
ကြောက်နဲ့ နွားဓာတ်ိုက်ထဲ
ဝင်ပုန်းနေတာ၊ အမှောင်ထဲက
နေ ဓားပြခေါင်းဆောင်ရဲ့
မျက်နှာကို စီးရောင်မှာ သေ
သေချာချာကို မြင်လိုက်ရတာ
တဲ့ဗျာ။ ကိုင်း...အဲသာ
ဘယ်သူမှတ်တုံး...'

ကျွန်တော် ကြက်သေ
သေပြီး သူ့ကို စကား မပြန်မီ
ဘူး။ စောစောက နားရေးအိမ်
တန်းက သူတို့ရဲ့အမူအရာ
တွေကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိ
တယ်။ ဆက်စပ် စဉ်းစားမိ
တော့မှ သူတို့ ပြောနေကြတာ
ဒီ ကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့
ကောက်ချက်ဆွဲမိတယ်။ တစ်
ဆက်တည်း စိတ်ထဲမှာလည်း
ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကျွေး
မရ ခံစားလိုက်ရတယ်။
အကြည့်ကလည်း ဓားပြ၊
ကုလားထိုင်တွေနဲ့ ဓာတ်ဘူး
ပေါ်က သင်္ဘောဆေးနဲ့ ရေး
ထားတဲ့ အလှူရှင် ကိုက်
ကောင်းရဲ့ နာမည်စာလုံးတွေ
ကို ငေးရင်း အတွေးလွန်နေ
တယ်။

'ဆရာ ကံကောင်း
ဇာသာ မှတ်မိလား။ လက်
သခင်ဂြိုဟ်ကို အင်္ဂါလမ်းဖြင့်
နေသလေ၊ အဲသာကြောင့်
ဒီကောင် ခိုးကြိုးလျှပ်စစ်နဲ့
သေရသာပေါ့ဗျ'

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်
တော် ကျွဲပြီးတိုသွားတယ်။
သူ့ဗေဒင်က ဖြစ်ပြီးပြီဆို မှန်
နေပေါ့။ တကယ်ဆို မဖြစ်
ခင်က ကြုံပြီး ဟောပါတော့

လား။ ကိုက်ကောင်း ဓားပြ
ဆိုတာ အစကတည်းကသာ
သိခဲ့ရင် ကျွန်တော့် ကျောင်း
က စာသင်ပုန်း၊ စာရေးခုံ၊
ဓားပြ၊ တန်းလျား၊ ဓာတ်ဘူး၊
အကြမ်းပန်းကန်ကအစ ကိုက်
ကောင်းလှူသမျှ ဘာတစ်ခုမှ
လက်ခံမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု
တော့ အဲဒီပစ္စည်း၊ ပရိဘောဂ
မှန်သမျှ မသန့်ရှင်းတဲ့ တိုက်
ရာပါပစ္စည်းတွေ။ မီးခိုး
ကြွက်လျှောက် လိုက်လာရင်
ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမှာလဲ။
ဒီပစ္စည်းတွေကို ဆက်သုံးရ
မှာလည်း စိတ်က မသန့်တော့
ဘူး။ ကိုယ်ပါ အမူပတ်နေ
မှာ။ မသုံးဘဲ ပြန်ပေးလိုက်
ရင်လည်း ကျောင်းက အခွဲပဲ
ကုန်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ
'စားရမှာကလည်း သန့် ရှုပ်
ရှုပ်၊ ပစ်လိုက်ရမှာကလည်း
အဆီနီဝင်းဝင်း' ဆိုသလို ဖြစ်
နေပြီ။ ဒီကိစ္စကို လက်သည်
ရှာရရင် ကိုရွှေရေးကိုပဲ သတ္တု
ချရတော့မှာပဲ။ ဟုတ်တယ်
လေ။ အနားမှာ ဗေဒင်ဆရာ
အကြံပေးတစ်ယောက်လုံး
ရှိနေလျက်သားနဲ့၊ သူ့ခိုး
လက်ခံ၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်း
လက်ခံမိနေတာကိုး။

'နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျား
ပညာက ကိုက်ကောင်းကို
လူဆိုးလူကောင်းတောင် ခွဲ
မသိနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား'

သူက အလှူရှင် ကိုက်
ကောင်းရဲ့ ဓားပြပေါ် မြေမြူ
နဲ့ ခြစ်ထားတဲ့ ဇာတာကို
ထောက်ပြီး...

'ဆရာနယ်၊ ဘယ်မသိ
ဘဲ နေပါ့မလား၊ လက်သခင်
ခြောက်တန်ဘာဝနဲ့ သမ္မန္တဖြစ်
နေသယံလေ။ စီးပွားရေး
ကဋ္ဌမူအိမ် ရန်ဂြိုဟ်မြင်နေ

သာ။ အဲသက ခိုး၊ ဆိုး၊ လူယက် တိုက်ခိုက်လို့ရတဲ့ မသန်ရှင်းတဲ့ငွေနဲ့ ကြီးပွား ချမ်းသာနေတာကို ပြောနေ သာ’

‘အဲဒါနဲ့များများ၊ သိရင် ဒီပစ္စည်းတွေ လက်မခံခင် တုန်းက တားပါတော့လား။ ခင်ဗျားပဲ ကိုကံကောင်းကို သိရှိမိသောကမင်းလောက် နီးနီး၊ ဘုရားလောင်း လူဝင် စားလောက်ကို ချီးမွမ်းနေ တော့ ကျွန်တော်လည်း အဟုတ် မှတ်လို့ ခန့်ယူလွှဲတဲ့ ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်မိတာ’

ကျွန်တော်က ဒေါသသံ နဲ့ သူ့ကို ဘုတကားပြောလိုက် တယ်။

သူက အရှက်ပြေရယ် ရင်း...

‘အဲသည်အချိန်တုန်း က သူ့ဘုန်းက မြင့်နေသေး သာကိုး။ ပြိုဟ်ဆိုးတွေက မြင်နေပေမဲ့ ကိုယ်သိမြင်သမျှ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အကုန်ပြော လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခုကျ တော့ သူက နိမ့်နေပြီလေ။ အင်း ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်းက ညံ့နေမှတော့...’

‘တော်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်းကြီး တကယ် တော့ လူတစ်ယောက် မြင့် မားနေတုန်း မြှောက်ပင့်ကပ် ရပ် ဖားစားနေတတ်ကြပြီး နိမ့်ပါးတဲ့ အချိန်ကျတော့ ပိုင်းပြီး နိမ့်ချကန်ကြောက် ဆက်ဆံတတ်ကြတဲ့ ‘လူစီး လူနင်း’ က ခင်ဗျားပြောတဲ့ ‘ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်း’ ထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတာ’

ကျွန်တော်က စိတ် အချဉ်ပေါက်နေတုန်းဆိုတော့ ဆရာဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေ ငဲ့

မနေနိုင်တော့ဘူး။ လေသံ မာမာ ပြောလိုက်တော့ သူ့ အသံ တိတ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုကံ ကောင်းရဲ့ - ကောင်းမှုဝတ္ထု အစုစုကို ငေးရင်း တွေးမိ တွေးရာ တွေးနေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မဟာပညာကျော် ဖြတ်ထုံးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သွားပြီး သတိရလိုက်မိတယ်။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်က ရွာ တစ်ရွာမှာ ခိုးရာပါငွေတွေနဲ့ အလှူကြီးပေးနေတယ်။ ဥစ္စာ ရှင်က တိုင်တာနဲ့ ဘုရင် သိ သွားတော့ မဟာပညာကျော် ကို စစ်ဆေးစေပြီး အမှုစီရင် ခိုင်းသတဲ့။ သူ့ခိုးလည်းသက် သေသက္ကာယနဲ့မိတော့ မငြင်း နိုင်တော့ဘူး၊ ခိုးမိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုးလာတဲ့ငွေတွေက အလှူ လုပ်လို့ ကုန်သွားပြီ။ ပစ္စည်း ရှင်ကို ပြန်လျှော်စရာ ငွေက မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော်က စိတ် အဆာနည်းနည်း ပြေသွားလို့ ကိုရွေးရေးကို အဲဒီပုံပြင်လေး ပြောပြလိုက်တယ်။ သူက သဘောကျလို့ တဟားဟား အော်ရယ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မှ ‘သာဆို ပညာရှိတရား သူကြီးက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ် ချက်မျိုး ချလိုက်သာတဲ့၊ ဆက်စမ်းပါဦး ဆရာရဲ့’

‘အဲဒီတော့ဗျာ ရပ်ရွာက အုပ်ချုပ်ရေး၊ အကြီးအမှူး တွေက အဲဒီလူရဲ့ လက္ခဏာ ကို ရှေ့နောက် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ ရပ်ရွာမှာ သူ ကောင်းပြုထားလို့ အလိုတူ အလိုပါဆိုပြီး ကြီးလေးတဲ့ အပြစ် အပေးခံရသတဲ့ဗျ။ အလှူကို လုပ်ကိုင်ပေးသူ၊

လာပြီး စားသောက်ကြတဲ့ ပရိသတ်ကတော့ လှူလို့ ကုန်သမျှ ငွေကို အချိုးကျ စုပြီး လျှော်ရသတဲ့။ သူ့ခိုး ကတော့ ပြစ်ဒဏ်ခံစေတဲ့ဗျ’

ပုံပြင် ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အထိ သူကတော့ ရယ်လို့ ကောင်းတုန်း။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ငို၍ ရယ်၍ မရသော မျက်နှာနဲ့ပေါ့။ ‘ယာဂအိုးကွ ခါမှ၊ စွန်ကြိရသည့်သဒ္ဒါ’ ဆို တဲ့ စကားလို ရက်ရောလှတဲ့ စေတနာနဲ့ ကိုကံကောင်း လှူ ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကြည့်ပြီး ‘ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်း ရူး ကိန်း ဆိုက်နေတာ။ ဥစ္စာ ရှင်တွေ သိကုန်လို့ ဌာနတိုင် ရင်တော့ ရုံးရောက်ဂတ်ရောက် နဲ့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရဦးမှာ။

‘ကျုပ် ကတော့ ဗျို၊ မဟာပညာကျော်နဲ့ တွေ့လို့ စားထားဝါးထားခဲ့ သမျှ အချိုးကျ ပြန်လျှော်ရမယ်ဆို ရင်လည်း ရှိတဲ့ယာကလေး ရောင်းပြီး ဆပ်ရမှာပဲ’

သူက ရယ်စရာ ပြော နေပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မရယ်နိုင်ပါဘူး။ အလေး အနက် တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီရွာမှာ ပညာ တတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ကို မစုံစမ်း မစစ်ဆေးဘဲ လူ ရာသွင်း ဆက်ဆံခဲ့လေတော့ ကြိရာပါ စာရင်းဝင်များ ဖြစ် နေမလား။ မသိလို့ ဒီကျောင်း သုံး ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံ လိုက်မိပါတယ်လို့ အလျှောက် ကောင်းရင်တော့ အထောင်း သက်သာကောင်းပါရဲ့။ လူ ကို အရေးမယူဘဲ ပစ္စည်းတွေ ပဲ ပြန်သိမ်းသွားမယ်ဆိုရင် တောင် ကျွန်တော့်ကျောင်းက

ဒုံရင်းအတိုင်းဖြစ်သွားပြီး အခွဲပဲကျန်တော့မှာ။ ကျောင်း သားတွေကလည်း အုတ်နီနီ ကျန်တဲ့ ကျောင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လို့ ကျောင်းတောင် ထွက်ကြမယ်ထင်ပါရဲ့။

‘ဆရာ၊ စိတ်ထဲမှာ အ မှ ထားမနေနဲ့။ သေတဲ့သူ လည်း သေပေါ့။ ဘယ်သူ့အ မှ လည်း အမှု လုပ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်လာထိနဲ့ မယ်၊ ပျက်ချိန်တန်ရင် ဖြစ် ရမှာပဲ။ ဆရာက ကျွန်တို့ ထက် ခေတ်ပညာ ပိုပါသထိ ဗျာ။ တွေးပြီး စိုးရိမ်မနေနဲ့ နော်’

သူဗျောင်းဖျ နားချလို့ပဲ ပြောပြော၊ ပညာတတ်တစ် ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ တဲ့အမှု ကိုယ်တာဝန်ယူခဲ့ရ မယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကြောင့် ပဲ ပြောပြော လာမယ့်အား ပြေးတွေ့လိုက်ဖို့ အင်အားတွေ မွေးလိုက်တယ်။ စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်တွေ လျှော့နည်းသွား တယ်။ ဘာကိုမှ ကြောက် စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ပြောရရင် မမြင်နိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်းကိုတောင် မကြောက်တော့ ပါ ဘူး။ အဲ...ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ သက်ရှိထင်ရှား ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေရတဲ့ သာပေါင်း ညာစား ‘လူစီးလူနင်း’ ထိ တော့ မကြောက်လို့ မမြန် ဘူးဗျ။ ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်း ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတာက ‘လူစီးလူနင်း’ ဆိုတာ သင်ခန်းစာကောင်း တစ်ခု ရခဲ့ပြီးပြီလေ။

သာယာကျော်

မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော၊
 လူအဖြစ်ကို ရရှိ
 လွန်စွာခက်ခဲသည်ဟု
 ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓ
 ဟောကြားညွှန်ပြခဲ့တာ ရှိပါသည်။
 သာဓကအနေဖြင့် လူ့ပြည်မှ
 အပ်တစ်စင်းနှင့် နတ်ပြည်မှ
 အပ်တစ်စင်း ထိတွေ့ကြစို့
 လွယ်ချင်လွယ်ဦးမည်၊
 လူအဖြစ်ကိုရရှိကား မလွယ်။
 ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။
 မဟာသမုဒ္ဒရာတွင်
 မျောချင်ရာမျောနေသည့်

ထမ်းပိုးတစ်ချောင်း၊ ထိုထမ်းပိုးတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ လိပ်ကန်းတစ်
 ကောင်ကလည်း ရေလောဝယ် မျောချင်ရာ မျောနေသည်။ ထိုထမ်းပိုးပေါက်နှင့်
 လိပ်ကန်း၏ဦးခေါင်းတို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စွပ်မိရန် လွယ်ချင်လွယ်ပေမည်။
 လူသားတစ်ဦးအဖို့ လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ်ကို ရရှိဖို့က ခက်လှချော့ဟူသော ခိုင်းနှိုင်း
 တင်စားချက်များကို ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးအားဝရှိကြမည် ထင်ပါသည်။

ဤသို့ ခက်ခက်ခဲခဲရရှိခဲ့သော ကျွန်တော်တို့၏လူ့အသက်ကလေးကိုလည်း
 အမိအဖတို့က ပန်းလိုပျိုး၊ ပိုးလို မွေးကာ လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်
 ခဲ့ကြရသည်။ သို့ဖြင့် ခက်ခဲစွာရရှိလာသည့် အသက်တစ်ချောင်းမို့ ယိုယွင်းပျက်စီး
 သွားမှာကိုတော့ လူသားတိုင်း ပူပန်စိုးရွံ့မှုရှိကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

သို့သော်... အချို့ချို့သော လူသားတွေအဖို့ကတော့ ဆန်းကြယ်သည်။
 လူဟူသည့် သေမျိုးဖြစ်သော်လည်း အချိန်မတိုင်မီ သေတစ်နေ့၊ မွေးတစ်နေ့
 ခံယူကာ တယုတယ ပွတ်သပ်မွေးမြူခဲ့ရသော မိမိအသက်ကို တပ်မက်လက်တွယ်
 မနေဘဲ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ကြည်ဖြူရက်ရောစွာ အဆုံးသတ်ပေးလျှာသွားသူမျိုး

ဆောင်ပြုရာပြတ်တဲ့ မြက်တွေ မင်းချမ်းမွန်

ထည်း ဤဒုန္နယာကြီးမှာ အများအပြားရှိပေသည်။ ဘယ်လိုမှမသိဘဲပေးရမှန်းပင်
သိ။

သို့သော် ကမ္ဘာကြီးနှင့်လူသားများအတွက် အကျိုးတစ်ခုခုရှိတော့ လိုအပ်မည်
ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ယူဆပါသည်။

□

တကယ်တော့ လူ့ဘဝဟူသည် ရေပြက်ပမာ ခဏတာပင် ဖြစ်၏။

ထိုခဏတာကာလငယ်အတွက် ကျွန်တော်တို့လူသားတွေ၊ လူတစ်လုံး သူတစ်
ဆုံးဖြစ်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားကုန်ခဲ့ရ၊ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ သင်လိုက်ရသည့်
ဇာတာတွေ၊ ဝမ်းသမုဒ္ဒရာ အုက်ဂါအတွက် လုပ်လိုက်ရသည့်အလုပ်။ သယ်ပို့လိုက်ရ
သည့်အတ္တအကျိုး၊ ပရအကျိုး။ လေပြည်လေညင်းနှင့် တိုးရတာရှိသကဲ့သို့ မိုးမုန်တိုင်း
နှင့်လည်း ကြုံကြိုက်ရတာတွေလည်း ရှိပါသည်။

အဆိုးဆုံးကား ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ငါ ကဗျာထဲကလို သူ့မှာလည်း ငါ၊
ငါ့မှာ ငါနှင့်၊ သူငါ ငါ့ငါ၊ တွေ့ကြုံခါဝယ်၊ ငါနှင့်ငါချင်း၊ ငါ စစ်ခင်းလျက်၊

 ဂျွန်ဟွေင်း

ရသစာတမ်း

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၆

ပြုပြင်လျှောက်၊ ငါ ပေါက်ကွဲနေကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် 'ငါ'တွေ များသော ဤကမ္ဘာမြေတစ်လွှားတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့၊ တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး၊ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ၊ ရန်လို မျက်ပြင်း စစ်ပွဲတွေ ခင်းနေကြသည်။ တကယ်တော့ မိမိတို့စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည့် အလိုရမ္မက်များ၊ အယူဝါဒများ၊ အာယာ တမာနများ၊ အမှန်းအပြီးများကို မိမိတို့ ပြန်လည်ရိုက်သိမ်းမှုမပြုနိုင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်းတရားဟူသည် ဖြန့် ခင်းလေလေ ပြန့်ကားပွားထွေလေလေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်စကိုရှည်စေ၊ မုန်းစကိုတိုစေဟူသော စကားပေါ်လာ ခဲ့ဟန် တူပါဘိ။

သို့ရာတွင် မိမိတို့လက်ငါးချောင်း ပင် အတိုအရှည် မည်ရကား၊ အယူဝါဒ နှင့် ခံယူမှုတရားတို့ ကွဲပြားခြားနားနေ ကြမည်က သဘာဝပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြင့် ကမ္ဘာပြားကြီးပေါ်ရှိ နိုင်ငံအချင်း ချင်း၊ လူမျိုးအချင်းချင်း သဘာဝ၊ ငါ ဘာလဲ ဟူသော မာန်မာန ရန်စွယ်ငေါ ငေါဖြင့် စစ်ခင်းနေကြသည်။ စားပွဲပိုင်း တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေး ဖြေရှင်းကြရမည့်အစား၊ လက်နက်အား ကိုးကာ စစ်ပြင်စစ်ထိုးနေကြတာ အထင် အရှား။

တကယ်တော့ စစ်ဆိုသည်မှာ အလွန်တရာ ဆိုးကျိုးပေးသည့် မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သူနင်းခြေသမျှ မွှေမှုကြေကြ ရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အိုးပစ်အိမ်ပစ်၊ ရုပ်ပစ်ရွာပစ်ပင် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်က ရှောင်ကြရှားကြရ၏။ ပိုဆိုးသည်ကား စစ်မီးတောက်ကာ တစ်ချိန်လုံး လောင် မြိုက်နေသော မိမိနိုင်ငံမှ အခြားနိုင်ငံ တစ်ခုခုဆိုသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရ တာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ တောင်ပြိုရာ မြက်ပြတ်ဆိုသလို မိသားစုတွေပြိုကွဲကာ သေပွဲဝင်သွားရသည့်ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ် လာရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၀၁၅ စက် တင်ဘာလတုန်းက စာနယ်ဇင်း၊ သတင်း မီဒီယာတွေပေါ်မှာရော၊ ရုပ်သံဖန်သား

ပြင်များပေါ်မှာပါ ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် သတင်းတစ်ပုဒ်က လူသားဆန်သော လူသားတိုင်း၏ရင်ကို လှုပ်ခါမွှေယမ်း နိုင်စွမ်းပါသည်။

အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်၊ အဆုံးမသတ်နိုင်သည့် ဆီးရီး ယားစစ်ပွဲက ပြည်သူတွေကို ဒုက္ခပေး လွန်းလှသည်။ ကျည်ဆန်၊ ဗုံးဆန်တွေ တစ်ချိန်လုံး ဆူညံပေါက်ကွဲနေ၍ နိုင်ငံ ထဲ မည်သို့မျှ ဆက်လက်နေထိုင်မရတော့ ရာ ပြည်ပနိုင်ငံတွေဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြ ရသည်။ ထိုအထဲတွင် အဗ္ဗဒူလာကာဒီ တို့ မိသားစုလည်း ပါဝင်၏။ သူတို့ မိသားစုတွင် သူတို့လင်မယားနှင့်အတူ သုံးနှစ်အရွယ်၊ ငါးနှစ်အရွယ် သားလေး နှစ်ဦးရှိသည်။ ဆီးရီးယား၌ အိုင်အက်စ် တပ်ဖွဲ့က မည်းမည်းမြင်ရာ ပစ်ခတ် ဖျက်ဆီးနေသဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် ဆွေမျိုးတွေရှိရာ တူရကီသို့ ထွက်ပြေး ကြသည်။ ငါးမီတာခန့်သာ ရှည်သည့် လှေသေးသေးလေးနှင့်ပါပဲ။ ယူရိုငွေ ခြောက်ထောင်ပေးခဲ့ရသည့် ထိုလှေက လေးပေါ်မှာ လူ ၁၂ ဦး ပါသည်။

သူတို့ လူမှောင်မိုက်လှေကလေး ကမ်းခြေမှစွဲပြီး မကြာမီမှာဘဲ လှိုင်းလုံး အမြင့်ကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရရာ တူရကီ လှေမှောင်မိုက်သမား လှေပေါ်မှ နန်ဆင်း ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ထို့နောက် လှိုင်းကြီးတစ်လုံးက လှေကို ပက်လက် လန်သွားအောင် ရိုက်ပုတ်လိုက်ပြန်ရာ သူတို့အားလုံး ရေထဲရောက်ကုန်ကြ သည်။ အဖေဖြစ်သူ အဗ္ဗဒူလာကာဒီက ဇနီးသည်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဆွဲဖက်ထားပြီး လှေအစွန်းကို ကိုင်လျက် ရေထဲ တစ်နာရီခန့်မျှောနေခဲ့ရသည်။ ထို အချိန်ထိ သူ့သားလေးနှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်နေဆဲ။ ကြာလာတော့ ပထမ သားတစ်ယောက် သေသွားရာ သူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည်။

အဖေဖြစ်သူသည် ကျန်သားတစ် ယောက်ကို ဆက်ဆွဲထားသော်လည်း သား၏ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တွေထွက်လာ ကာ အသက်ရှူရပ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထို

အခါ သားငယ် အလန်ကာဒီကို ထမ်း လက်လွှတ်လိုက်ရပြီး ဇနီးသည်ကို ခြေ ဆွဲထားဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပဲ ကြွယ် လိုက်ရာ အို... သူလည်း အသက်ပျံ့ တော့ပါလား။ သားလေးနှစ်ဦးနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့ ပြီ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ သူတစ်ဦးတည်း အထီးကျန် ကျန်ရစ်သည်။ ကမ်းခြေ စောင့်တပ်က သူ့ကိုရှာမတွေ့ခင် ရေထဲ သုံးနာရီလောက် ဆက်နေခဲ့ရသည်ဟု အဗ္ဗဒူလာကာဒီက အင်တာဗျူးဆရာထံ ဖာတ်စုံခင်းပြပါသည်။

သားကြီးနှင့် ဇနီးသည်ကား ချေး နှင့်အတူ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ သူ နှစ်အရွယ် သားငယ်လေး အလန်ကာဒီ ကတော့ တူရကီကမ်းသောင်ခြေ တစ်ခု ရာတွင် မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့် ရောက်ရှိနေသည်။ ရေစပ်မှာ မှောက်ခဲ့ လေးလဲနေသော ဆီးရီးယားကလေးငယ် အလန်ကာဒီ၏ကြေကွဲပွယ်ရုပ်ပုံလွှာသည် နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်းနှင့် သတင်းချက် သံ၊ မီဒီယာအသီးသီးသို့ ရောက်ရှိရှိရှိ သွားရာ မြင်ရသူတိုင်း စုတ်တသံထွက် ဖြင့် သနားကရုဏာပို့ခဲ့ရသည်။ တစ် ဆက်တည်း စစ်၏အနိစ္စရိုက် ရွံရှာရန် တီးကြကုန်သည်။

ထိုသုံးနှစ်သား ချစ်စဖွယ် ဆီးရီး ယားကလေးငယ် အလန်ကာဒီ၏ ဖခင် အဗ္ဗဒူလာကာဒီကတော့ 'ဆီးရီးယား ပြည်သူတွေကို ကရုဏာထားကြပါစို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ကျွန်တော် တောင်းခံ ပါတယ်။ အလ္လာဟာ ကျွန်တော့်ကလေး တွေနဲ့ဇနီးအပါအဝင် သေဆုံးခဲ့ရသူတွေ အပေါ် ကရုဏာထားတော်မူပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဖို့နဲ့ မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားတော့ မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ... 'ဟု ဆိုခဲ့ကြုံခဲ့စွာ ပြောဆိုခဲ့ရာ အလွမ်းတွေဖြင့် စိစစ် နေသော သူ့စကားသံတွေ ကျွန်တော့်နှုတ် ထဲ ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။

□
ဟော... အခုလည်း ကမ္ဘာလုံးဆိုင်

တန်လှပွယ် သတင်းစကားတွေ ကြား ခြင်းပါပြီ။

ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်း သည်ဖြစ်ရပ်အပေါ် ပြင်သစ်ပြည်သူ ဖြည့်သားများ၏ တက်ခေါက်သံများ ထည်း ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိပေသည်။ အတော် ရုပ်ရှင်ဆန်သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် စာတိုကွက်တွေပါပဲ။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် နိုဝင် ဘာ ၁၃ ရက် ညက ပါရီမြို့တော်ကြီး ၏ စည်ကားလှသော အထင်ကရနေရာ ခြောက်ခုတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ တကယ့် တို ချောက်ချားစရာဖြစ်၏။ ပါရီမြို့ လယ်ရှိ ဗော်တယ်ယားရိပ်သာလမ်းမ ပေါ် Bataclon ပြဇာတ်ရုံထဲက အဖြစ် အပျက်က ဆိုးဝါးလွန်းလှ၏။

ထိုညက ဇာတ်ရုံမှာ အမေရိကန် တေးဂီတအဖွဲ့ Eagles of Death Metal ရောက်နေသည်။ ဂီတချစ်လူငယ်တွေ သည်းသည်းလှုပ်မျှ အာရုံခံစားနေကြ စဉ် ပြဇာတ်ရုံထဲသို့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး AK 47 သေနတ်တွေ ထိုင်ထားသည့်အကြမ်းဖက်သမားတစ်စု စင်ရောက်လာသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် များဆီသို့သွေးအေးအေးဖြင့် တရစပ် ပစ် ခတ်ရာ အပြစ်မဲ့ပြည်သူ ၈၂ ဦး သေဆုံး ပြီး အများအပြား ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ 'ဒါတွေဟာ အော်လွန်း ခဲ့အမှား၊ မင်းတို့သမ္မတရဲ့အမှား။ အော် လွန်းဟာ ဆီးရီးယားစစ်ပွဲထဲ ကြားမဝင် သင့်ဘူး' ဟု သေနတ်သမားတစ်ဦး ပြောခဲ့တာလည်း ကြားရသည် ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်သူ သမ္မတ အော် လွန်းကို အဘယ်ကြောင့် သွားမသတ် ဘဲ တလွဲခတ်နေရပါသနည်း။ ရဲတပ် စွဲများ ရောက်ရှိရှင်းလင်းတော့လည်း အကြမ်းဖက်သမားလေးဦး သေဆုံးခဲ့ရ လေသည်။ ထူးခြားသည်က ထိုလေးဦး အနက် သုံးဦးကား သူတို့၏ အသေခံစား ခဲ့ဝတ်စုံတွေကို ဖောက်ခွဲလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အသက်တွေကို စတေး ပြီး ပေးဆပ်လိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ထို့အပြင် အဆိုပါ ညက အခြား အရိုင်းဇာတ်ခင်းခဲ့တာတွေ ရှိပါသေး

သည်။ Stade De France အမျိုးသား အားကစားရုံထဲ ပြင်သစ်လက်ရွေးစင် နှင့် ဂျာမနီလက်ရွေးစင်အသင်းတို့ ချစ် ကြည်ရေးဘောလုံးပွဲ ဆင်နွှဲနေကြသည်။ ပြင်သစ်သမ္မတလည်း ရောက်ရှိကြည့်ရှု နေစဉ် ရံအပြင်ဘက်က ထွက်ပေါ်ခဲ့ သော ပေါက်ကွဲသံကြီးများ၊ ပြီးတော့ မြို့လယ် Charonne လမ်းမ၊ နာမည် ကြီး ကမ္ဘောဒီးယားစားသောက်ဆိုင်၊ ဂျာမန်စားသောက်ဆိုင်၊ Casa Nostra ဂီတ ဆိုင်တို့၌လည်း အကြမ်းဖက် ပစ်ခတ် ကြရာ မြို့တော်သူ မြို့တော်သား အမြောက်အမြား အကြောင်းမဲ့ ကြွေလွင့် ဆုံးရှုံးကြရသည်။ အားလုံးစုပေါင်းလိုက် တော့ ထိုသွေးချောင်းစီးညမှာ သေဆုံးရ မှုတွေ ၁၂၉ ဦး ရှိသည်။ ဒဏ်ရာရသူ တွေကလည်း မနည်းမနော။

အဆိုပါ ဖြစ်စဉ်ကြောင့် ပြင်သစ် သမ္မတ ဖရန်ဆွာအော်လွန်းက နိုင်ငံပိုင် ရုပ်သံမှ အရေးပေါ်အခြေအနေ ကြေညာ လိုက်ရသည်။ ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံး ရုတ်ရုတ်သံသ ချောက်ချားသွားသည်။ ထိုအကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုကို မည်သူ က ဦးဆောင်ခဲ့ပါသနည်း။ မကြာပါ။ နောက်တစ်နေ့ နိုဝင်ဘာ ၁၄ ရက်နေ့မှာ ပင် အိုင်အက်စ်အဖွဲ့က သူတို့၏ လက် ချက်ဖြစ်ကြောင်း အန်လိုင်းသို့ တင်ခဲ့ သည်။ ဆီးရီးယားရှိ အိုင်အက်စ်များကို တိုက်ခိုက်သည့်ပြင်သစ်တို့၏ လေ ကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုအတွက် လက်တုံ့ ပြန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားသည်။ ပါးကိုက်လို နားကိုက်သည့်အဖြစ်ပါပဲ။

ဤဖြစ်ရပ်ကို အမေရိကန်သမ္မတ ဘားရက်အိုဘားမားက 'လူသားအား လုံးကို တိုက်ခိုက်မှုတစ်ရပ်' ဟု ခေါ်ဆို ခဲ့ပြီး လွန်မင်းစွာ စိတ်ထိခိုက်နေသော ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖရန်စစ်က သူသည် လူမဆန်သော တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် အလွန်တန်လှုပ်ခဲ့ရသည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောကြားခဲ့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ပြင်သစ်ခေတ်သစ် သမိုင်းမှာတော့ သွေးစွန်းခဲ့ပြီ။

စစ်...

လူသားများ၏ ခက်ခက်ခဲခဲ ရယူ ပွေ့ဖက်ထားရသည့် အသက်တွေ၊ ဘဝ တွေကို တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည့် စစ်။ ကမ္ဘာမြေပုံအနှံ့အပြားတွင် ထိန်း မနိုင် သိမ်းမရ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်နေကြ သည်။ အဘယ်သို့သော အကြောင်း တရားများကြောင့် ဖြစ်ပွားနေကြရပါ သနည်း။

အရင်းစစ်လျှင် အမြစ်မြေကဆို သလို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကို အခြေခံသည့် မာနတွေ၊ အာဃာတ အငြိုးတွေ၊ အမုန်းတွေကြောင့်သာ ဖြစ် သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြီးနေနိုင်ကြပါ လျှင် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသမှာမှ စစ် မက်ဖြစ်ပွားမည် မဟုတ်။ အမုန်းတွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလျှင်တော့ အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲတောက်လောင်နိုင်မှာ သေချာ သည်။ အချစ်နှင့်စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဟု မိုက်တိုမိုက်ကန်း ခံယူနေသရွေ့ မိမိအသက်ကို ပစာနထားဘဲ စွန့်လွှတ် စွန့်စားပေးလှူကာ အသေခံစားခဲ့တိုက် ခိုက်ခြင်းက မြင့်မြတ်သော လုပ်ငန်းစဉ် ဟု ယုံကြည်သူတွေ ပွားများနေသရွေ့ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ စစ်ဟူသော အနိဋ္ဌာ ပန်းတွေ လန်းပွင့်နေဦးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိစဉ်မှာ ပင် ဘုရားခန်းထဲမှ အိမ်သူ၏ မေတ္တာ ပို့သံကို ကြည်ကြည်မြဲမြဲ ကြားလိုက်ရ သည်။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌ ရှိကြကုန် သော အနန္တစကြဝဠာ အနန္တ သတ္တဝါတို့ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊ ဒေါသ ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်း ကြပါစေ... ဟူ၍။

ထို့အတူ ကျွန်တော်သည်လည်း မင်္ဂလာနက်ခင်း၌ နေထွက်ရာဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ မိမိနိုင်ငံတော်သည် နှစ် သစ်မှစ၍ အမုန်းစစ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းလျက် ကြာပန်းလို အေးချမ်းစွာ နီးထွားပွင့်လန်း နိုင်ပါစေသတည်း...ဟု ငြိမ်သက်စွာ ခုတောင်းမေတ္တာပို့သနေမိပါသည်။ ■

မင်းချမ်းမွန်

ရွှေအမြဲတေ

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ ၂၀၁၆

အခုနောက်ပိုင်း စာမူတွေကတော့ အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်မှုအပိုင်းမှာပါ ပိုပြီးသစ်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။

၁။ **ပျောက်ဆုံးသွားသော ညတစ်ည**
ထွန်းအောင်ရင်

အတိတ်အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောပြတဲ့အနေနဲ့ ရေးသားထားတာဖြစ်ပြီး အရေးအသားပိုင်းဆိုင်ရာ ထူးခြားမှု မရှိသလို တင်ပြပုံလည်း ရိုးစင်းလှပါတယ်။

၂။ **တိန့်ရီ ကိန့်ရီ**
ဒေါ်နုနု(ဆင်ဖြူကျွန်း)

ရွှေနှလုံးသားစာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အရေးအသား သွက်လက်မှုမရှိဘဲ အကြောင်းအရာအားဖြင့်လည်း ရိုးစင်းနေပါတယ်။ သာမန်ထက်လည်း ရှည်လျားလှတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ **စာရေးချင်တဲ့ဖြူ**
ရဲစွမ်းနေ

ဆောင်းပါးဆန်တဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ရသစာတမ်းဆန်ဆန် တင်ပြပုံမျိုးနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာမို့ သွက်လက်မှုမရှိဘဲ အိုင်နေပါတယ်။

၄။ **အမေ့ရယ် ကျွန်တော်ရယ် တာဝန်ရယ်**
ထုဝန်းအိမ်

ရိုးစင်းလှတဲ့ အမေ့မေတ္တာသံဖြစ်ပါတယ်။ အပြန်အလှန် စကားပြောကို အားပြုထားပြီး တင်ပြပုံဆန်းသစ်မှုမရှိပါဘူး။

၅။ **အချစ်နိုင်တိုင် အမှတ်-၉၇၂**
ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

လက်ရေးလက်သား မသပ်ရပ်တဲ့အပြင် စာပိုဒ်ခွဲပုံပါ လွဲမှားနေတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာလည်း ရိုးစင်းလွန်းလှပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၆။ **ဂျစ်ပရီတစ်ကောင်ရဲ့ နတ်သမီးအိပ်မက်**
မင်းမူပိုင်

အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေမဲ့ အရေးအသားကို သွက်လက်အောင် ကြိုးစားထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တင်ပြပုံ အားနည်းချက်ကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ စာမူကောင်းဖြစ်

မလာပါဘူး။

၇။ **ရီမီယို ဖြစ်ခွင့်မရှိတဲ့ ဒေသ**
ကိုကိုလူဆိုး

ရှည်လျားလာတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အရေးအသားဟောင်းပွလှပါတယ်။ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို အားပြုထားတဲ့အတွက် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး။

၈။ **ရေခဲမှန်သည်ကြီး**
မောင်တင်လွင်(ပေါက်)

ရသစာတမ်းဆန်ဆန် စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာလည်း ရိုးစင်းလွန်းလှပါတယ်။

၉။ **မစွမ်းခြင်းကလည်းရှိ ကျန်စွမ်းခင်းကလည်း ြ**
၁၀။ **ရွှေအင်တာနက်**
အရှင်တေဓနိယ

စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးကို အပြန်အလှန်စကားပြော အားပြုရေးထားတာဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာရိုးသလို အရေးအသားမှာလည်း ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းလှပါတယ်။

၁၁။ **ချဉ်ခြင်း**

၁၂။ **မမလေးဖန်ခရာ ဟိုတောင်ပေါ်ပင်ဆိုထက်ဆီက**
လမ်းကွေးပေါ်

ဆွေဝင်းမျိုး(ပွင့်ဖြူ)

စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ အားထုတ်ထားမှုရှိပေမဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ တင်ပြပုံတွေက တော်တော်လေး ရိုးစင်းနေပါတယ်။ အရေးအသားပိုင်းမှာလည်း မသွက်လက်ဘဲ အိုင်နေတဲ့နေရာလေးတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၃။ **သမီးမိန်းကလေး**

စိုင်းမင်းဦး

အလွန်ရိုးစင်းတဲ့ ဆောင်းပါးဆန်ဆန် ဇာတ်ကြောင်းဖြစ် စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၄။ **နောင်မှ**

၁၅။ **မြေတောင်**
မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လျက်)

ရောင်နီ က ပြောရင်တာတစ်ခုကို စာမူဖြစ်အောင် ဖန်တီး
ယူထားတဲ့ စာမူမျိုးဖြစ်နေပြီး ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုရှိတဲ့ မြေစာပေ
ကိုတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက
တော့-

အဓွန(ညောင်ပင်) ရဲ့ မြို့ပြကျောကုန်းပေါ်မှာ ၂၄ နာရီ
က စာတမ်းဆန်တယ်လို့ ယူဆရပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း
ပါတယ်။ လင်းခေံဦး ရဲ့ အမေသောက်တဲ့ ရေကြည်တစ်
ပေါက် က အရေးအသားကောင်းပြီး ရိုးဝှက်ရှိတဲ့ စာမူ
တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆည်းဆာသစ် ရဲ့ ဈေးတည်လွှတ်တော့
ကလည်း အတန်အသင့်ရိုးစင်းပေမဲ့ အရေးအသားကောင်း
ပါတယ်။ ခေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)
ရဲ့ မယ်ခွေ စာဖတ်ထားတယ် မှာလည်း ရိုးဝှက်ရှိပြီး ငြိမ်း
ချမ်းခေံ ရဲ့ ချီးလေးတစ်ကောင် ကတော့ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု
ပါတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းမာန် ရဲ့ တတိယဂျိုင်း
ကလည်း ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုအားကောင်းပါတယ်။ နေသန့် ရဲ့
ဘဝထဲက ဘတ်စ်ကား၊ ဘတ်စ်ကားထဲက ဘဝ ကတော့
ရသစာတမ်းဆန်နေပေမဲ့ အရေးအသားကောင်းတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်
ပါ။

ဒီလ ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း) ဆန်ခါတင် တင်ပေး
ထားတဲ့ ဝတ္ထုများအကြောင်း မပြောခင် ပြီးခဲ့တဲ့လက
ကျွန်တော် ယယ်ခဲ့တဲ့ဝတ္ထုများထဲမှာ ဆရာ အဓွန(ညောင်ပင်)
ရဲ့ 'ချီးဖြူငှက်လေး ပျောက်နေတယ်' ဝတ္ထုအကြောင်း မပြော
ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီဝတ္ထုကို အရင်ပြောရင်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထု
က လောလောဆယ် ခေတ်စားနေတဲ့ ဖားကန်ဒေသက
ကျောက်စိမ်းတူးဖော်သူများနဲ့ ရေမဆေးကျောက် ရှာဖွေသူများ
အကြောင်း နောက်ခံထားပြီး ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။
နောက်ခံအကြောင်းအရာ ကောင်းပေမဲ့ သုတများ များပြား
နေတဲ့အတွက် ရသမပေါ်လွင်နိုင်လို့ ကျွန်တော် ချန်ခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ခော်ပြပေးဖို့ ကျန်ခဲ့တာကို တောင်းယူပါတယ်။

ဒီလဝတ္ထုများထဲက ဆရာ နေသန့်ရဲ့ 'ဘဝထဲက ဘတ်စ်

ကား၊ ဘတ်စ်ကားထဲက ဘဝ' ဝတ္ထုက ရန်ကုန်နေလူထု နေ
စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးခရီးသည်ဘဝကို ရေးဖွဲ့
ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို
များကို လက်ခံတဲ့နေရာမှာ လက်ရေးနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် အေ
ဖိုးစာရွက် ၆ မျက်နှာအထိ ရေးနိုင်ပါတယ်။ ကွန်ပျူတာစာစီ
မယ်ဆိုရင် ၁၃ ပိုဒ်နဲ့ ၄ မျက်နှာအထိ ရေးနိုင်တယ်လို့ ကန့်
သတ်ပေးထားပါတယ်။ ဝတ္ထုအကြောင်းအရာအရ ၄ မျက်နှာ
ကျော်မယ်ဆိုရင်လည်း လက်ခံပေးပါတယ်။ အခု ဝတ္ထုက
တော့ ကွန်ပျူတာစာစီထားပြီး ၉ မျက်နှာအထိ ရှိပါတယ်။
တချို့နေရာများ ဖောင်းပွနေတဲ့အတွက် ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဒီလမှာလည်း ဆရာ အဓွန(ညောင်ပင်)ရဲ့နောက်ထပ်
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပါဝင်လာပါတယ်။ 'မြို့ပြကျောကုန်းပေါ်မှာ ၂၄
နာရီ' ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်နေလူထု မနက် အိပ်ရာထချိန် ဝဲ
ပြတ်သည်ရဲ့အသံနဲ့ ထခဲ့ကြရပြီး ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ထိ လှုပ်ရှား
ကြရပုံကို ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ဆွဲဆောင်မှုအားမည်းပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချန်လှပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ ဆည်းဆာသစ်ရဲ့ 'ဈေးတည်လွှတ်တော့' ဝတ္ထုက
ရွာတစ်ကောင်ကို ဓာတ်ကောင်ထားပြီး နုပျိုသန်မာချိန်မှာ
ပိုင်ရှင်များက ဂရုစိုက်ကြသလောက် ထိုမင်းလားချိန်မှာ အလုပ်
မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် သားသတ်သမားလက်ကို အပ်လေ့
ရှိကြကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားပါ။

နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်ကတော့ ဆရာ မင်းတင်သိန်းမြင့်
လျက်)ရဲ့ 'မြေစာပေ' ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ပေါ်ဒေသ
တောင်သူများရဲ့ ဘဝကို နောက်ခံထားပြီး ကြိုးစားထားပါ
တယ်။ ထူးခြားမှု မရှိပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာမ မသီတာ(စမ်း
ချောင်း)တင်ပြလာတဲ့ ဆန်ခါတင်ဝတ္ထုများထဲက ဆရာလင်း
ခေံဦးရဲ့ 'အမေ သောက်တဲ့ရေကြည်တစ်ပေါက်'၊ ဆရာ မင်း
မာန်ရဲ့ 'တတိယဂျိုင်း'၊ ဆရာ ခေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီး
ပွားရေးတက္ကသိုလ်)ရဲ့ 'မယ်ခွေ စာဖတ်ထားတယ်'၊ ဆရာ
ငြိမ်းချမ်းခေံရဲ့ 'ချီးလေးတစ်ကောင်' တို့ကို ရွေးချယ်ဖတ်
ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ ၂၀၁၆
ပြန်လည်

သားသမီးမြေးမြစ်နဲ့ သိုင်းဝိုင်းနေခဲ့တဲ့
သူတစ်ယောက်အတွက် ဒီဘဝကြီးက
ဆိုးလွန်းလှတယ်။ သားနှစ်ယောက်နဲ့
သူတို့မွေးထားတဲ့သားလေးတွေရဲ့
အသံလေးတွေကိုလည်း မကြာခဏ
ကြားယောင်မိတယ်။ ဒီမန္တလာမြေရဲ့
မိုင်တော်တော်အကွာမှာတော့
ကျုပ်နေတဲ့ အညာမြေပေါ့။
ဪ
ခုတော့လည်း
ကျုပ်က အရွယ်အဆင်းမလှတဲ့ဘဝနဲ့
မန္တလာသူတစ်ဝိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ။
ကျုပ် အဘိုးကြီး
ရှာထားခဲ့တဲ့ လယ်ဆယ်ဧကနဲ့
နားအကောင်နှစ်ဆယ်ကြောင့်
ကျုပ်နေတဲ့ ရွာလေးမှာ
အတွားခင်မုန်းဆိုရင် မသိသူ မရှိ။
သားကြီးနဲ့ သားငယ်က
ညီအစ်မအရင်းနှစ်ယောက်ကို
ယူထားတာမို့ ချွေးမတွေကလည်း
မေမေမုန်း၊ မေမေမုန်းနဲ့
တစ်မုန်းတည်း မုန်းအောင်
ချစ်ကြတယ်။ အတွင်းပစ္စည်း
ရွှေထည်လေးကလည်း
အထုပ်အထည်လေးနဲ့ ရှိပြန်တော့
သားတွေကလည်း အမေမှအမေဆိုပြီး
ချစ်ကြတယ်လေ။
ဒီအထုပ်လေးကြောင့်လည်း
သားနှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့မိန်းမတွေက
အမွေ သူတို့ကို ခွဲပေးပြီးနေရင်လည်း
ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး
မကြာခဏပြောလေ့ ရှိတယ်။
ကျုပ်က အသက်သုံးဆယ့်ငါးမှ
ကံပေါ်အိမ်ထောင်ကျပြီး
သားသမီးထွန်းကားခဲ့သူမို့

မင်းမာန် တတိယပုဒ်

သားတွေက ကျုပ်အသက် ခုနစ်ဆယ်မှ သုံးဆယ်ငါးဝန်း ကျင် ရှိသေးတယ်။ ကျုပ် မသေခင် အမွေတွေမပေးဘူး လို့ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ ဒီတိုင်း မသိမသာဘဲ နေလိုက်တယ်။ ဥမကွဲသိုက်မပျက်အောင် အိမ် မှာပဲစုကာနေရင်း ချွေးမတွေ ကလည်း ကျုပ်ကို မျက်ခြည် မပြတ်အောင် ကြည့်နေကြတယ်။

“မေမေမုန်း မန္တလေးမှာ မျက်စိဆေးခန်းသွားရင်း ဘုရားဖူးသွားကြမလား”

ချွေးမနှစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းပြောတဲ့စကား ကြောင့် အနည်းငယ်ကြောင် သွားတယ်။ ရွာမှာနေတဲ့ ရွာသူမကြီး တစ်ယောက် အတွက် အသက်ခုနစ်ဆယ် ဝန်းကျင်မှာ မျက်စိသိပ်မမြင် ရတာက အကြောင်းသိပ် မဟုတ်လှဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ဝိုင်း၊ ကိုယ့် သားနှစ်ယောက်နဲ့ ချွေးမတွေ ရှိပြီပဲ။ နောက်များ ကံကောင်း လို့နေရ ငါးနှစ်ပေါ့။ ဒီလို ဆေးရုံတွေ ဆေးခန်းတွေကို သွားရ၊ လာရတာကို ရွာသူ ပီပီ ကျုပ်ကြောက်တယ်။

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ ဒီတိုင်း ခပ်မွဲမွဲလေးလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ မေမုန်း လည်း ဘာအလုပ်မှ သိပ် လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

ကျုပ် အငြင်းစကား ကြောင့် ချွေးမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်နေကြတဲ့အချိန် သားနှစ်ယောက်ကပါ ဝင် လာပြီး-

“ပြလိုက်ပါ အမေရယ်၊ သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ”

သားတွေကပါ ဝင်ပြော လာပြီမို့ အတိုက်အခံမလုပ် ချင်တော့။

ကျုပ်မျက်လုံးက လုံးဝ ကြီး မမြင်ရတာမျိုး မဟုတ် ပေမဲ့ သေချာမြင်ရလားဆိုတော့ လည်း မဟုတ်ပြန်။ ရွာက အိမ်ဝိုင်းထဲမှာတော့ ငယ်က တည်းက နေလာတာမို့ ဘယ် နေရာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ဘာမှ သိပ်ခက်ခက် ခဲခဲ မဖြစ်ဘူး။ နောက်ဆုံး မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော် မြတ်ကြီးကို ဖူးရတာပေါ့လို့ တွေးရင်း အိပ်ခန်းထဲကို ဝင် လာလိုက်တယ်။ အပြင်မှာ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့မိန်းမ တွေ အချင်းချင်း ဘာစကား တွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာကို ဂရုမစိုက်မိတော့ဘူး။ မန္တ လေးဆိုတာကို ကျုပ်ယောက်ျား ကိုဘခက်ကြီး ရှိတုန်းက တစ်ခါလား ရောက်ဖူးတယ်။ ရွာကနေ ကားစီးရင် ခြောက် နာရီလောက် စီးရတာမို့ ကားမူးတတ်တဲ့ ကျုပ်ကို နောက်များတော့ ကိုဘခက် က မခေါ်တော့။

အမှန်တကယ် သွားတဲ့ နေ့ကျ သားကြီးရဲ့မိန်းမက နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး အိမ်မှာ နေရစ်သလို သားငယ်ရဲ့မိန်းမ ကလည်း သူ့အစ်မနဲ့ မေမုန်း ပစ္စည်း၊ ပစ္စယတွေ စိတ်မချ ဟုဆိုကာ အိမ်မှာ သူတို့သား တွေနဲ့ နေခဲ့မယ်တဲ့။ အရင်က ဘုရားဖူးရင်း သွားကြတာ ပေါ့လို့ပြောထားတာ နည်း နည်းတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမိတယ်။ မိသားစုစုံစုံ လင်လင်နဲ့ဆို ပိုပျော်ဖို့ကောင်း မှာလေ။ ကဲ ရှိစေတော့။ ကျန်းမာရေးကိစ္စပဲ ပြီးအောင်

လုပ်သာပေါ့လို့ သဘောထား ပြီး မန္တလေးကို တက်လာ လိုက်တယ်။ လမ်းတစ် လျှောက်လုံး သားနှစ်ယောက် က ဘေးနားကနေ အထူးဂရု စိုက်တော့ မိဘတစ်ယောက် အနေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာမိတယ်။ လိုင်းကားစီးနေတဲ့ တစ်ချိန် လုံး သားတွေမျက်နှာကိုမမြင် ဝိုးတဝါးလေးကြည့်လိုက် နည်းနည်းမူးလာရင်တစ်ရေး အိပ်ပြီးနားလိုက်နဲ့ အဆင် ပြေပြေပါပဲ။

“ကားကြီးဝင်း ရောက် ပြီအမေ၊ ဘုရားကြီး သွား သေးတာပေါ့။ ပြီးမှဆေးခန်း သွားမယ်လေ”

သားကြီးက ကျုပ်ကို ပြောနေတုန်း သားငယ်က အငှားကားတစ်စီးကို ခေါ်နေ ပုံရတယ်။ မန္တလေးရဲ့နေခင်း အပူနဲ့ ကားမူးခရီးပန်းတဲ့ အရှိန်ပေါင်းပြီး မျက်လုံးတွေ က ဘာမှကိုသိသဲကွဲတဲ့ မမြင် ရချင်တော့ဘူး။ ဘုရားကြီး ရောက်တော့ သားကြီးက ကျုပ်လက်ကို တွဲထားတယ်။ ဘုရားကြီးရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လူတွေ တိုးကြိုက်နေတာကို ဝိုးတဝါးမြင်နေရတယ်။ ဒီလို တိုးနေရင်းကပဲ ကျုပ်လက် ကိုကိုင်တွဲထားတဲ့ သားကြီး လက်လေး ဘယ်အချိန်က လွတ်သွားတယ် မသိလိုက်ဘူး။

ကျုပ်သတိထားတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ် ဘုရားကြီးထဲ မှာ လမ်းပျောက်နေပြီ။ ဘယ် ကိုသွားလို့ ဘယ်လိုလာရမယ် ဆိုတာမသိတော့ဘူး။ အဲ့ဒီ အချိန်မှာပဲ-

“လာ...လာ...အမေ ကြီး ဒီကိုလာ”
ဆိုပြီး လက်ကြမ်းကြမ်း

တစ်ဖက်က ကျုပ်လက်ဆီ ဆွဲပြီး နေရာတစ်နေရာကို ဆွဲ သွားတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျုပ်ဘဝ ထင်မှတ်မထားဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ မှာ လေရှူးသံတွေက နားထဲ ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင် နေတယ်။ စကားပြောရင် တံတားကို ဖြတ်လျှောက်ကြ တဲ့ လူကြီးလူငယ်တွေရဲ့အသံ တွေကလည်း အသိစိတ်ထဲ ကို မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ် ချက်။ မြောက်ပြန်လေ တစ် ချက် နှစ်ချက် ဝှေ့လိုက်ရင် တော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အနည်းငယ် အေးသွားတတ် တယ်။ နွေဦးမို့သာတော်တော် တယ်။ မဟုတ်ရင် ဒီအရွယ် ဒီနွေနဲ့ မလွယ်။

ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းတုန်း ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့် မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့။ အမှန်တကယ် ဒီလိုဖြစ်လာပြန်တော့လည်း ကျေအောင် ဆပ်ရမှာပေါ့။ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အကုသိုလ် ကများ ဒီအချိန်မှာ အထူး ပေးဖို့ ဖန်လာလေသလဲတော့ မသိ။ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီးပြီဆိုတော့ ပျက်ရမယ့် အချိန်မှာ ငါတ ဘယ်သူ၊ သူက ဘယ်ဝါဆို ပြီး အတွေးတွေစာချဲ့မနေချင် ပေးစရာရှိတဲ့ ဝဋ်ရဲ့နောက် ဆက်တွဲတွေကို ပေးကြဆင် ကြရင်းပဲ ဘဝရဲ့နောက်ဆုံး အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးထား တွေးထားပြီးသားမို့ သိမိ တော့လည်း ကြောက်ရွံ့နေ တော့ပါဘူး။

သူစိမ်းလူရဲ့ခေါ်ဝေါ် နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ရင်း နောက်ပိုင်း ကြားလိုက်ရတဲ့

စကားတွေက ရင်ဝကို သံစူးနဲ့ ထိုးနေသလိုပါပဲ။ ဘာတဲ့- 'ခင်ဗျားသားတွေက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ထားသွားတာ။ ဒီတော့ ထမင်းဖိုးရ အောင် တစ်ပတ်လေးရက် ငွေအလှူခံပေးရမယ်။ မဟုတ်ရင် ထမင်း မကျွေးနိုင်ဘူး' ဆိုပါလား။ တဲ့တိုး ပြောလာမှပဲ ကျုပ်လိုအိုကြီး အိုမဆီက ဘာလိုချင်တယ် ဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျုပ်ကို မျက်မှန်အနက် တစ်လက်ပေးတပ်ပြီး တစ်ပတ်မှာ လေးရက် ဘုရားစူးလာတဲ့သူတွေဆီက အလှူခံခိုင်းပါတော့တယ်။ ပုလောင်လှတဲ့ နွေအရပ်မှာ အမိုးမပါ အကာမရှိဘဲ နှုတ်ဖျားက ရွတ်ရတဲ့ အလှူငွေတောင်းသံက အစပိုင်းမှာ ခက်ခဲပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အသားကျလာတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ရက်စက်လိုက်တာ သားတို့ရယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးရက်မှာတော့ ပုံမှန် နားနေလို့ရတယ်။ ကြည့်ရတာ လူသိပ်မရိပ်မိအောင် စီမံထားတဲ့သဘောထင်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ရတဲ့နေ့ လေးရက်မှာတော့ မနက် ရှစ်နာရီခွဲက နေ ညနေငါးနာရီခွဲအထိ နေပူပူ မိုးရွာရွာ အလှူငွေခံခိုင်းပါတော့တယ်။

နေ့ခင်း ၁ နာရီလောက်ဆို မနက်စာကျွေးဖို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာခေါ်တတ်ပြီး မနက်တစ်ပိုင်းအလှူခံလို့ရတဲ့ငွေကို တစ်ဖြတ်အပ်ရပါတယ်။ ပြီးရင်တော့ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာကို ပြန်ပို့ပြီး ညနေငါးနာရီခွဲထိ အလုပ်ဆက်လုပ်ရပါတယ်။

ကျုပ်နည်းတူ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အခြားအမေအိုကြီးတွေလည်းရှိပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားရက်တွေမှာ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း စကားမပြော၊ မတွေ့ရအောင် စီစဉ်ထားတယ်။ စကားပြောတဲ့သူနဲ့ အလှူငွေမခံချင်ဘူး ငြင်းတဲ့သူတွေကို ထမင်းမကျွေးဘူးလို့ ခြိမ်းခြောက်သလို သူတို့ စိတ်ဆိုးရင် အရိုက်ပါ ခံရပါတယ်။

ကျုပ်တို့လို အလှူခံသူတွေကို အချိန်နဲ့အညီ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သတင်းပေးသူတွေလည်း ရှိပါပဲ။ တစ်ရက်က ကျုပ်ကို အလှူငွေလာထည့်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ရဲ့ အဖြစ်ကိုပြောပြရင်း အကူညီတောင်းတော့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူက ကျုပ်ကို အတင်းလာဆွဲခေါ်ပါတယ်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ နောက်ခါ အလှူငွေလာထည့်သူတွေနဲ့ စကားပြောရင် ရိုက်ခံရမယ်လို့ ပြောလို့ ဖြစ်တဲ့ဘဝမှာပဲနေပါတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း စိတ်လျှော့လို့စက်ရပါတယ်။ လူတိုင်းကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် အမြဲရှုပ်နေကြလေတော့ အမေအိုတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်အင်တွေကိုသိပ်တော့ စိတ်ဝင်စားကြမယ်မထင်။ တွေ့နေမြင်နေကျကိစ္စတစ်ခုလို့ သဘောထားခံရရင်းပဲ ဥပေက္ခာတရားတွေအောက်မှာ ရှင်သန်လိုက်ရတယ်။ စိတ်ခန္ဓာပင်ပန်းတဲ့ဘဝကိုရောက်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ သားသမီးတွေကို နည်းနည်းလေးတော့ အပြစ်တင်မိတယ်။ ရှာထားတဲ့ငွေ၊ ချန်ထားရစ်မယ့် ရတနာတွေ လိုချင်တာများ ဒီအမေအိုကြီး

သေအောင် စောင့်ကြပါလားကွယ်။ ခုတော့ လုပ်ရက်ကြတယ်။ ရက်ရက်စက်စက် ဆိုတဲ့စကားထက် ပိုတဲ့အသုံးရှိရင် ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ချွေးမနှစ်ယောက်က အကြောင်းပြချက်ကိုယ်စီနဲ့ ရွာမှာနေရစ်ခဲ့ကြတာကို။ အားလုံးကို နားလည်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အရာအားလုံးက ပြဇာတ်ဆန်စွာပဲ ပြီးဆုံးကုန်ပြီ။

ဝေရီရီအတွေးတွေကို အဆုံးသတ်ရင်း အလွတ်သင်ထားပေးတဲ့ စကားသံကို မတိုးမကျယ် ရွတ်လိုက်ရတယ်။ မရွတ်လို့လည်း မဖြစ်။ အချိန်နဲ့ လုပ်ကြရတဲ့ ကိစ္စမို့ ဪ ငါမှ ဖြစ်ရလေ ခြင်းဆိုပြီး ဒေါသတရားတွေလည်း ထားမနေချင်။ ဝမ်းဗိုက်ပိန်ပိန်လေးက အချက်ပေးသံပေါင်းစုံ ပြနေပေမဲ့ ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်မယ့် အချိန်က မရောက်သေးပေ။

'သားတို့သမီးတို့ ပေးမှကျွေးမှ စားရမှာမို့ အကြွေလေးများရှိရင် သနားကြပါ'

ဆိုတဲ့စကားလုံးကိုသာ ခဏခဏ ရွတ်နေမိတယ်။ အသက် ၇၀ ကျော် အဘွားအိုတစ်ယောက်ရဲ့စကားသံတွေကို ဘုရားဖူးလာကြတဲ့သူတွေ ခပ်တိုးတိုးတော့ ကြားလောက်မယ်ထင်ပါရဲ့လေ။

အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်ကိုကျွေးပြီး ကြည့်လိုက်တိုင်း မသဲကွဲတဲ့အရောင်၊ မကြည်သာတဲ့မြင်ကွင်းတွေမို့-

'သားတို့ သမီးတို့ပေးမှကျွေးမှ စားရမှာမို့ အကြွေလေးများရှိရင် သနားကြပါ' လို့ပြောတဲ့တိုင်အောင်

ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ပေးလို့ ရှေ့ကခွက်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ရတယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မမြင်ရပေ။ အချိန်ကျရင် နေရာတစ်နေရာကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး ငွေရှိတဲ့ခွက်ကို ခွက်အသစ်နောက်တစ်လုံးနဲ့ လဲလှယ်ခြင်းနဲ့သာ အဆုံးသတ်လေ့ရှိတာမို့ တစ်နေ့မှာ ဘယ်လောက်ရပြီး ငွေဝတ္ထုက ဘာရွက်ရယ်လို့ သေသေချာချာမသိ။ ခုလည်း ဆာလောင်လှတဲ့ဝမ်းဗိုက်ရဲ့အချက်ပေးသံတွေကို ရှေ့မှစိုက်နိုင်အောင်ဘဲ အသံကို တိုးတိုး တစ်ခါ ကျယ်ကျယ်တစ်လှည့် ရွတ်နေရတယ်။ မဟုတ်ရင် ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်သူရဲ့ လက်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ ခြေလှမ်းကျဲတွေကို အမီလိုက်ရတာ မလွယ်။ လက်ရှိကြိုနေရတဲ့ ဘဝကြောင့် ကြီးမားကျယ်မသင့်တဲ့ ကျုပ်မျက်ရည်တွေက အလိုက်မသိအောင် ဝဲချင်နေလေသေးတယ်။ ဆာလောင်နေတဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို ခဏမှေရင်း ထမင်းစား လာခေါ်မယ့်သူကို စောင့်နေတုန်း-

'ထမင်းစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ'

ဆိုတဲ့ ကြားနေကျ တိုပြတ်ပြတ်အသံနဲ့ ဆောင်ဆွဲလိုက်တဲ့ အပြုအမူကြောင့် တတိယအရွယ်မှ ဘဝလှိုင်းနဲ့ အပြိုင်ကျောင်းနေရတဲ့ ဒီအမေအိုကြီးရဲ့ဝမ်းဗိုက်ပိန်လေးတော့ တစ်နေ့တာ သောကအေးပြီလို့ တွေးမိတဲ့အခါ သေချာမမြင်ရတဲ့ မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်စတိုက်က အလိုက်မသိဘဲ ဝေသီသွားလေရဲ့။

■ မင်းမာနီ

အမှတ် ၃၁၇၊ ဧပြီ ၂၀၁၆
ရွှေသံ

တရားရုံးရဲ့ရှေ့ကို
 ထောင်ကလာတဲ့
 အချုပ်ကားရောက်ချိန်က
 မနက် ၁၀ နာရီလောက်။
 ခဏအကြာမှာတော့
 အချုပ်ခန်းထဲမှာ
 အချုပ်သားတွေနဲ့
 အပြည့်ဖြစ်သွားတယ်။
 'ခင်မြရယ်...
 ဘာဖြစ်လို့ သားလေးကို
 ခေါ်လာရတာလဲ။
 အလကား ကလေးကို
 စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်အောင်လို့'
 အချုပ်ရဲ့သစ်သားတိုင်တွေ
 ကြားက သူမိန်းမ ခင်မြ
 ထိုးပေးလာတဲ့ စားစရာ
 အထုပ်တွေကိုယူရင်း
 ကိုခင်မောင်
 ပြောလိုက်တယ်။
 ဟုတ်တယ်လေ။

ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့
 ဆိုးဝါးနိမ့်ကျတဲ့
 ပုံသဏ္ဌာန်ကို
 ကိုယ့်သားသမီး
 ဘယ်မြင်စေချင်ပါ့မလဲ။
 ခုပဲ ကြည့်၊ သားလေးက
 မျက်ရည်ရိုင်းနေတဲ့
 မျက်လုံးတွေနဲ့
 သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး
 စိုက်ကြည့်နေတာ
 ကိုခင်မောင်ရင်ထဲ
 ဆို့တို့တို့
 ဖြစ်သွားတယ်။

အင်းလေ၊
 သားလေးက
 ရှစ်တန်းကျောင်းသား
 အရွယ်ဆိုတော့
 နားလည်တတ်နေပြီပဲ။
 သူ့အဖေ ဒီအချုပ်ခန်းထဲ
 ဘာဖြစ်လို့
 ရောက်နေရသလဲဆိုတာ
 ကောင်းကောင်း
 သိနေမှာပါ။
 ခုလို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့
 သူ့အဖေရဲ့
 အနေအထားကို

ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရတော့
 သူ့မမျှာ ဘယ်လိုမှ
 စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ
 မထင်ဘူး။
 ကိုခင်မောင်အနေနဲ့လည်း
 သူ့အနေအထားကို
 သားလေးကို
 ပြလိုက်ရတော့
 ရက်လွန်းတဲ့
 မျက်နှာ
 ကိုယ့်ဘာသာ
 လှိုးပစ်ချင်မိပါတော့
 မေါက်လာတယ်။

အေးအေးအေးအေး

အလေ့သောက်တံ ရေကြည်တစ်ပေါက်

မိဘဆိုတာ
တစ်လောကလုံးက
လူတွေ အထင်သေးရင်
သေးကြပါစေ၊
ကိုယ့်သားသမီး
အထင်သေးမှာကိုတော့
ကြောက်တတ်တာမျိုးပဲ
မဟုတ်လား။
‘သားလေး
ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊
ဖေကြီး ဒီအထဲမှာ
ခဏလောက်ပဲ
နေရမှာပါကွ။

သိပ်မကြာခင်
ပြန်လာနိုင်မှာပါ။
မင်းအမေကို
ကောင်းကောင်း
စောင့်ရှောက်၊
စာကို ကြိုးစား။
တခြား ဘာကိုမှ
တွေးမနေနဲ့ ကြားလား’
ထုတ်လို့ရသလောက်
လက်နဲ့ သားလေးရဲ့
ခေါင်းကိုပွတ်ပြီး
ကိုခင်မောင်
ပြောလိုက်တယ်။

သားကိုသာ
နှစ်သိမ့်နေပေမဲ့
သူကတော့
ရင်ခေါင်းသန့်
ကတုန်ကယင်ကြီး။
ခင်မြကတော့
သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့
ကြေကွဲဖွယ်မြင်ကွင်းကို
ကြည့်ရင်း
ဆိုနှင့်နေလေရဲ့။
သူက မိန်းမသားဆိုတော့
ပိုပြီးထိခိုက်ခံစား
လွယ်တာပေါ့။

သားလေးကလည်း
ဘာစကားမှမပြောဘဲ
မျက်ရည်တွေကြားက
ခေါင်းလေးပဲ
ညိတ်ပြရှာတယ်။
သူ စကားပြောလိုက်ရင်
သူ့အဖေ ပိုပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာကို
သိလို့ထင်ပါရဲ့။
ဒီကလေးက
မိဘတွေရဲ့အရိပ်အောက်ကို
သိပ်သိတတ်တာ
အမြဲတမ်းပါပဲ။

သားလေး နောက်ဆုတ်သွားမှ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ခင်မြ ပြောလာတယ်။

‘သားလေးက အစ်ကို့ကို တမေးတည်း မေးနေတာ။ မင်းအဖေ ခရီးသွားနေတာလို့ မနည်းကို လှည့်ပတ်ပြောထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောနေကြတာဆိုတော့ သားလေး အားလုံး သိသွားတယ်။ အဲဒါ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘယ်လိုမှ ကို တားလို့မရဘူး။ ဖေကြီးကို သတိရတယ်။ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပြောပြီး ငိုယိုနေတော့ ကျွန်မလည်း ခေါ်ခဲ့ရတယ်’

‘အေးပါကွာ၊ ဒါအစ်ကို့အပြစ်တွေပါ။ အစ်ကိုက သားလေး စိတ်အားငယ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ’

ပြောရင်း မျက်ရည်ကျနေတဲ့ သူမိန်းမကို ကိုခင်မောင် သေချာကြည့်မိတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲလို့ထင်တယ်။ သူ့ခမျာ တော်တော်လေး ပိန်သွားသလိုပဲ။ ခင်မြက အစကတည်းက ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ကပ်ရောင်ရောဂါထ၊ရင် တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် လောက် လဲတော့တာ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ နှလုံးအားနည်းတဲ့ ရောဂါကရှိသေး။ အခုလို ကိုခင်မောင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ခံရတော့ ဖတ်သီဖတ်သီနဲ့ ခင်မြ ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

‘ဦးသန်းဆွေဆီ သွားတောင်းပန်တာ ဘာထူးသေးလဲ ဟင်’

ကိုခင်မောင် စကား

ကြောင့် ခင်မြ အင့်ခနဲ ရှိုက်ငိုရင်း မျက်ရည်တွေ ထပ်ကျလာပြန်တယ်။ နောက် ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းရင်း ပြောလာတဲ့ စကားက အားငယ်သံ အပြည့်။

‘ဦးသန်းဆွေကလေး နင့်ယောက်ျား အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတဲ့ ငွေသိန်း ၂၀ ပြန်လျှော်ပေးရင် အမှုကို ကျွဲအေးပေးမယ်တဲ့။ နို့ရိုဆိုရင်တော့ သူ့ကို အပြစ်မပြောပါနဲ့တဲ့။ ကျွန်မက အခုငွေရာပို့ မလွယ်သေးလို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစားဆပ်ပါမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဦးလေးဆီမှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်မခံပြီး ဆပ်ပါမယ်လို့ တောင်းပန်တာကို သူက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်။

‘ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ နင့်ယောက်ျားလို ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် လောင်းကစားသမားက ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံးလည်း အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ငွေဆုံးတာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်၊ မရဘူး လုံးဝ မရဘူးတဲ့’

တင်းမာ ခက်ထန်နေတဲ့ ဦးသန်းဆွေရဲ့ မျက်နှာကို စိတ်ထဲကနေ ပုံဖော်ကြည့်မိတယ်။ သွားပြီး၊ ဦးသန်းဆွေကို အောက်ကျိုပြီး တောင်းပန်ခိုင်းထားတဲ့ ကိုခင်မောင်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ပါးပါးလေး ရေစုန်မျောသွားပြီ။ သူ့ဆီက ခွင့်လွှတ်ကျေအေးဖို့ ကိစ္စ

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ငွေ သိန်း ၂၀ လျော်နိုင်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်။

နဂိုကတည်းက ဉာဏ်သုံးတာ အကျင့်မရှိတဲ့ ကိုခင်မောင် သူဦးနောက် အပြင်းအထန်အလုပ်ပေးနေမိတယ်။ ငွေသိန်း ၂၀ ဆိုတာ ကိုခင်မောင်တို့ မိသားစုအတွက် တကယ့် ဧရာမကြီး။ ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာပါလိမ့်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှား အကူအညီတောင်းရမှာပါလိမ့်။

၂။

ငွေကြေးကိစ္စကြောင့် ကိုခင်မောင် အဖမ်းခံနေရတာ ရမန်ကြီး နှစ်ပတ်ရှိပြီဆိုတော့ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်။ အမှုက လူကြားမကောင်းတဲ့ အာမခံတောင် မရတဲ့ လိမ်လည်မှု။ ကိုခင်မောင်က သူများငွေကို လိမ်ညာတတ်တဲ့ သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုက ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေတယ်။ အဲဒါက လောင်းကစားကို မက်မက်မောမောရှိတာပဲ။ သူ့လောင်းကစားက မြန်မာလူမျိုးတွေ အများစု ဂိုက်ကွန်မှာ မိခံနေရတဲ့ ငါးတွေလို ယက်ကန်ကန် ဖြစ်နေကြရတဲ့ နှစ်လုံးလောင်းကစား။ မနက်လောင်းလိုက်၊ ညနေလောင်းလိုက်။ အဲဒီလို ပတ်လည်ရိုက်နေတာ။ အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူတွေတောင် မွဲပြာကျသွားတာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပုံလို့။

ကိုခင်မောင် ဘဝလည်း ဒီနှစ်လုံး လောင်းကစားနဲ့ပဲ ခရုဆန်ကျွတ်ကို ဖြစ်နေရတယ်။ သူ့ရဲ့လွှဲရိုင်းဆရာအလုပ်က ရတဲ့လုပ်အားခလေးကလည်း

သူ့ကို အရောင်တင်မလေးနဲ့ လောင်းကစားကို မက်မက်စက်စက်ရှိလွန်းတော့ အကြံတွေက ပတ်လည်ပိုင်း။

ယောက်ျားလူ ခံစားရတဲ့အပြင် ကိုယ့်မိသားစုလေးတွေပါ ပြောင်တလင်းခါလာတော့ ခင်မြခမျာ အိပ်ရှေ့မှာ အသုပ်ဆိုင်လေးခေါ်ရင်း မိသားစု စားပေါင်လေး ဖန်တီးရရှာတယ်။ အိပ်ပေမဲ့ သူတို့ အိမ်ငှားနေတဲ့ ရန်ပူရပ်ကွက် ချောင်ကြံချောင်ကြားထဲမှာ လက်ထုပ်လက်စားတွေက အများစုဆိုတော့ကာ ခင်မြရဲ့ ဆိုင်လေးက ဝမ်းရေးတောင်မှ အနိုင်နိုင်။

ခင်မြအတွက် တစ်ခုအသက်ရှူချောင်စေတာက ရန်ကြီးအောင်ရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ သူကြီးဒေါ်က ခင်မြသားလေးအပေါ် တော်တော်ချစ် ရွာတာပဲ။ စားစရာ၊ သောက်စရာကအစ လိုအပ်တာရှိရင် အချိန်မရွေး သူ့အိမ်မှာ လာယူ။ အဲဒီလို ခင်မြသားလေးအပေါ် စေတနာရှိပေမဲ့ ကိုခင်မောင်အပေါ်တော့ ကြီးဒေါ်က ကမ္ဘာမကျေကိုခင်မောင်ကလည်း ကိုခင်မောင်၊ ဘာညာအကြောင်းတွေပြ ကြီးဒေါ်ဆီက ခဏခဏ ငွေချေး၊ ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်။ ကြီးဒေါ်အစာမကြေ အဖြစ်ဆုံးက သူတူမကိုယူပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မလုပ်ကျွေးလို့တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နာမည်ပျယ်ပရတ်လုံးဘဝ ရောက်နေရတဲ့ ကိုခင်မောင် နှစ်လုံးလောင်းကစားနဲ့ အချိန်အတိုင်း အစာတစ်ခုတော့ ပြတ်သလို ဖြစ်

သွားတယ်။ စိတ်ကုန်လို့ နောင်တရသွားလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေရေးကြေး ရေး လုံးဝအဆင်မပြေတော့ လို့။

ဒါပေမဲ့ ကိုခင်မောင် စိတ်ထဲ ကြိမ်းဝါးနေမိတာ တစ်ခု အမြဲရှိနေတယ်။ အဲဒါ က 'တုတ်ကြီးကြီး မရှိသေး လို့ အပိုင်ရိုက်နိုင်မယ့် အရင်း အနှီး မရှိသေးလို့ပေါ့ကွာ'တဲ့။ သူ့အပေါ် အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စောင်းမြောင်း နေကြတဲ့ ကြီးဒေါ် အပါအဝင် တစ်လောကလုံးက သူတွေ ကို အောင်ပွဲတစ်ခု မဖြစ်မနေ ပြချင်နေမိတာ ကိုခင်မောင်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒ။

ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလား။ တုတ်ကြီး ကြီး တောင့်တနေတဲ့ ကိုခင် မောင်အတွက် အထုပ်ကြီး ကြီး တစ်ထုပ်က မိုးပေါ်က ကျလာသလို ဖုတ်ခနဲ ရောက် လာတယ်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို၊ သစ်စက် ပိုင်ရှင်ရဲ့အမေ ရွှေဘိုဘက်က သူတို့ဇာတိရွာမှာ ဆုံးတယ်။ မိသားစုတစ်စုလုံး ကမန်း ကတန်း ပြန်ကြရတယ်။ သစ် စက်ကလည်း လည်ပတ် လက်စ အော်ဒါတွေနဲ့ မဟုတ် လား။ ဒီတော့ သစ်စက်မှာ အသက်အကြီးဆုံးလည်းဖြစ် တဲ့ လွှဝိုင်းဆရာလည်းဖြစ်တဲ့ ကိုခင်မောင်ကိုပဲ အပ်ထားခဲ့ ချပြီ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စက်ပိုင်သွားလို့ သုံး၊ လေး ခုကပ်ရှိသေး သစ်ယူထားတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက သစ်ပိုး သိန်း ၂၀ လာချေ တယ်။

တစ်ပတ်မှ တကယ့်ကို

တစ်ပတ်တည်းပါ။ ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်တဲ့ ငွေကို တုတ်အဖြစ် လုပ်ပြီး နှစ်လုံးခိုင်မှာ သွား ရမ်းပစ်လိုက်တာ တစ်ပတ် လည်းပြည့်ရော တုတ်က လုံးဝ အရည်ပျော်ကျသွား တယ်။ သစ်စက်ပိုင်ရှင် ပြန် ရောက်လာတော့ ကိုခင်မောင် စံမြန်းရတာက အချုပ်ခန်း ထဲ။ ငွေအလွဲသုံးစားတင်မက ယုံကြည်မှုကိုပါ အလွဲသုံးစား မှုဆိုတော့ သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းဆွေရဲ့ နာကြည်း ဒေါသက အမြင့်ဆုံး။

ခုတော့ ခင်မြ သွား တောင်းပန်လို့ ဦးသန်းဆွေ တစ်ထစ်လျှောပေးတယ်။ ငွေ သိန်း ၂၀ ပြန်ပေးနိုင်ရင်တော့ အမှု ပိတ်ပေးမတဲ့။ ငွေသိန်း ၂၀ ဘယ်ကများ ရနိုင်ပါ့ မလဲ။ မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင် ကိုခင်မောင်ရင်ထဲ နောက်ကျ နောင်တတွေနဲ့ တနင့်တပိုး။

'အိပ်ချိန်ဟေ့...အိပ် ချိန်၊ မီးပိတ်မယ်၊ အားလုံး အိပ်ကြတော့'

အချုပ်ခန်းထဲ တန်းစီးရဲ့ အော်သံကြီးက ဟိန်းလို့။ ကိုယ့် နေရာလေးမှာ လဲ လျောင်းရင်း မှောင်မည်းထဲ မှာ ကိုခင်မောင် အတွေးက ဆက်လို့။ ဒီတစ်ခါ ရုံးချိန် တုန်းက မြင်လိုက်ရတဲ့ ညှိုး ငယ်တဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ သား လေးရဲ့အကြောင်း...။

၃။ မြစ်ကြီးနားမြို့ မြို့နယ် လုံးကျွတ် ပညာရေးဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားကြီး။

'ပြီးခဲ့တဲ့ စာသင်နှစ် စတုတ္ထတန်း စာမေးပွဲမှာ တစ် မြို့နယ်လုံးအတွက် ပထမဆု

ရရှိတဲ့ ကျောင်းသား မောင် သန့်စင် ဆုလာယူပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါတယ်'

'ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း'

ပရိသတ်ရဲ့ တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်တီးသံတွေက မိဘ တွေဖြစ်တဲ့ ကိုခင်မောင်နဲ့ ခင်မြတို့အတွက် ကြည်နူး ပီတိတွေနဲ့ မျက်ရည်မျိုကြရပါ တယ်။ အခုလို ပြည်နယ်မြို့ တော်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ပထမဆုရဖို့ လွယ်တဲ့အလုပ် မှ မဟုတ်တာ။ ဒီဆုအတွက် အသည်းအသန့် ပြိုင်ဆိုင်နေ ကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေ၊ မိဘတွေ၊ ဆရာ/ဆရာမတွေ အများကြီး မဟုတ်လား။ ခုတော့ လုံးဝ လိုက်မပြိုင်သူ က ပထမရတယ်တဲ့။ လူ တော်တော်များများက ကိုခင်မောင်တို့ မိသားစုကို အားကျတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့် နေကြပြီ။

ဆုပေးပွဲ အပြီးမှာတော့ ကိုခင်မောင်တို့ကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ရင်း မေးခွန်းတွေ လာ မေးကြတယ်။ ကလေးကို ကျူရှင်ထားလားတဲ့။ ဘယ် ဆရာ၊ ဆရာမနဲ့ အပ်ထား သလဲတဲ့။ ပထမဆုရအောင် ဘယ်လို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ သလဲတဲ့။ မိဘတွေကလည်း ပညာတတ်တွေပဲ မဟုတ် လားတဲ့။ မေးခွန်းတွေက စုံနေတာပဲ။

အမှန်တော့ ဆုပေးပွဲ တက်ကြတဲ့ ကျောင်းသား မိဘတွေ အားလုံးနီးပါးက ပညာတတ် အလွှာတွေနဲ့ လူ ကိုယ် အသိုင်းအဝိုင်းတွေ။ အဲဒီလို လူတွေကြားမှာ ကိုခင်မောင်နဲ့ ခင်မြ ဒေါင်း

တွေအလယ် ရောက်နေရတဲ့ ကျီးငှက်လို အသိမ်ငယ်ကြီး သိမ်ငယ်လို့နေတယ်။ မေး ခွန်းတွေကိုလည်း ပြန်မဖြေ နိုင်ဘူး။ မေးလွန်းမက မေး တော့မှ ခင်မြဆီက အထစ် ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာတယ်။ ကိုခင်မောင် ကတော့ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထား လေရဲ့။

'ကလေးက... သား လေးက... သူ့အစွမ်းအစနဲ့ သူ... တော်နေတာပါ...ရှင်'

ခင်မြရဲ့ အဖြေက အထိ မိဆုံးနဲ့ အမှန်ဆုံး အဖြေလို့ ကိုခင်မောင် ထင်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုနစ် တန်းကျောင်းထွက် ကိုခင် မောင်နဲ့ သုံးတန်းကျောင်း ထွက် ခင်မြတို့က သားလေး ရဲ့ ပညာရေးအတွက် ဘာမှ လမ်းညွှန်မှု မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဘဝရုန်းကန်မှုတွေနဲ့ မအားလပ်တဲ့အပြင် ငွေကြေး အဆင်မပြေတော့ ကျောင်း ကောင်းကောင်း၊ ကျူရှင် ကောင်းကောင်းလည်း ဘယ် တုန်းကမှ မထားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သားလေးက ဉာဏ်သိပ်ကောင်းလွန်းတယ် လို့ပဲ မှတ်ချက်ချရတော့မယ် ထင်တယ်။ သူ့အမေရဲ့ အိမ် အလုပ်၊ ဆိုင်အလုပ်တွေ ဝိုင်း ကူလုပ်ပေးရင်း၊ ညဘက်မှ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို နင်းနှိပ် ပေးရင်း စာကြည့် တာ လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ပြီးတော့ သူ စာကြည့်ရင် အချိန်လည်း သိပ်မကြာဘူး။ စာအုပ်တွေ ဟိုလှန်ဒီလှန်၊ ဟိုရေးဒီရေးနဲ့ ပဲ ပြီးသွားရော။ ဒီလောက်နဲ့ စာမေးပွဲတိုင်း အမြဲတမ်း ပထမရနေတာက ပတ်ဝန်း

ကျင်မှာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်လို့နေ တယ်။

သားလေးရဲ့ မွေး ကတည်းက ထူးခြားမှုကို လည်း ကိုခင်မောင်စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင်။ အဲဒါက သားလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ လုံးဝမတူ ဘဲ သန့်ပြန်ကြည်လင်နေတာ ကိုပဲ။ ဒါကြောင့် သားလေး ကို မောင်သန့်စင်လို့ နာမည် ပေးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ တဖြည်း ဖြည်း အရွယ်ရောက်လာလေ ရုပ်ရည်ကြည်လင်တာအပြင် လိမ္မာရေးခြား ရှိလွန်းတာ ရယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းတာ ရယ်။ ဉာဏ်ကောင်းလွန်းတာ တွေက ပိုပိုပြီး သိသာထင် ရှားလာတယ်။ ကိုခင်မောင်နဲ့ ခင်မြတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု လုံးမှာ ဒီလိုကလေးမျိုး၊ ဒီလို လူမျိုး လုံးဝ မရှိပါဘူး။ခင်မြ ကတော့ ဟိုးအရင် သူသွား နေဖူးတဲ့ အိမ်က ဆရာဝန်ကြီး ဝင်စားတာလို့ပဲ တထစ်ချ ယုံကြည်နေလေရဲ့။

ခင်မြရဲ့ စိတ်စွဲမှုက လည်း ဟုတ်နိုင်လောက် တယ်။ သားလေးက ငါး တန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ် တန်း အတန်းစဉ် ပထမ နေရာက မကျဘူး။ ဒါ့အပြင် အလယ်တန်း စ တက် ကတည်းက တွင်တွင် ပြော တတ်လာတဲ့ သားလေးရဲ့ စကားတစ်ခွန်း။ 'သားကြီး လာရင် ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ပြီး အယူအဆကို လုပ်ကျွေးမှာ' တဲ့။ ဒီစကား ကြားတိုင်း ကိုခင်မောင်နဲ့ ခင်မြတို့ ကြည် နူးပီတိ ဂွမ်းဆီ ထိပေါ့။

စာပေတွေ နဲ့စပ်ပြီး အိမ်ချင်းကပ်နေတဲ့ ဘကြီး

မြီးကလည်း မှတ်သားစရာ စကား ဆိုတယ်။

'မိဘတွေထက် အစစ အရာရာသာတဲ့ အတိဇာတ သားဆိုတာ ဒီကလေးမျိုးကို ရည်ညွှန်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပဌာန်းဆက်ရှိလို့ မင်းတို့ဆီမှာ သားလာဖြစ်ရတာ။ မင်းတို့ ဂရုတစိုက်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင် ကြ'တဲ့။

သားလေးက ပညာ တော်တဲ့အပြင် လိမ္မာရေးခြား ရှိလွန်းတော့ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေရော ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကပါ သူ့ကို ဝိုင်းချစ် ကြတယ်။ တခြား မကြည့်ပါ နဲ့။ ကိုခင်မောင်အပေါ် ကမ္ဘာ မကျေ ဖြစ်နေတဲ့ ကြီးဒေါ်က တောင် သားလေးအပေါ်မှာ တော့ ဖူးဖူးမှုတ်၊ သည်း သည်းလုပ်။ တစ်ခါတော့ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပြောလာတယ်။ 'သားလေးကို သူပေးပါ လား၊ အမွေစား အမွေခံအဖြစ် မွေးစားပါ့မယ်'တဲ့။ ကြီးဒေါ် ကို ကိုခင်မောင် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ 'ဒီလိုကလေးမျိုး ရချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ မွေးယူပေါ့ဗျ' ဆိုပြီး အော်ပစ်လိုက်တယ်။ အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့ ကြီးဒေါ် လူကြားထဲမှာ အော်ခံလိုက်ရ လို့ မျက်နှာက ရဲရဲတွတ်ပဲ။ ကိုခင်မောင် အပေါ်လည်း အမုန်းဒီဂရီ ပိုတိုးသွားတယ်။ 'တောင်... တောင်... တောင်...'

ထောင်ကြီးထိပ် ကင်း စခန်းက ဆယ့်နှစ်နာရီထိုး သံချောင်းခေါက်သံ။ ကိုခင်

မောင်ကတော့ သားလေးရဲ့ အကြောင်းကို ကြည်ကြည် နူးနူး တွေးနေမိတာနဲ့ပဲ အိပ်လို့ မရသေးပါဘူး။

၄။
ဒီအပတ် ရုံးအထုတ်မှာ ကိုခင်မောင်ကို ခင်မြ လာ မတွေ့နိုင်ဘူး။ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့တဲ့။ လူကြုံနေ့အတူ စားစရာ အထုပ်လေးနဲ့ စာတို တစ်စောင်ပဲ ရောက်လာတယ်။ ခင်မြ ရေးလိုက်တဲ့ ဆိုလိုချက် က ငွေကြေးကိစ္စအတွက် သူ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့ အကြောင်း။ ပြီးတော့ သား လေးက သူ့အဖေကို မကယ် နိုင်လို့ ဝမ်းနည်းနေကြောင်း တို့လောက်ပါပဲ။

ခင်မြအတွက် ပုပန်ရင်း ကိုခင်မောင် စိတ်ထဲကနေ သားလေးကို နှစ်သိမ့်မိတယ်။

'ဪ...လူကြီးတွေ တောင်မှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ ပဲကွယ်၊ သားလေး စိတ်ဆင်း ရဲ ခံမနေပါနဲ့'

ပြီးတော့ နောင်တတွေ နဲ့အတူ သူ့စိတ်ကို တုံးတုံးချ လိုက်ပြီး ကယ်မယ့်သူ မရှိ တော့ဘူးဆိုတော့ ထိုက်သင့် တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါမှ အပြစ် ဒဏ်ကလွတ်ရင် လူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုး စားပြီး ခင်မြနဲ့ သားလေးကို မြန်မြန်ပြန်စောင့်ရှောက်နိုင် မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလမ်း ကြောင်းက ခုချိန်မှာ သူ့ အတွက် အကောင်းဆုံး လမ်း ကြောင်းပဲ။ သူ့စိတ်သူ တင်း ရင်း လာမယ့်အပတ် ရုံးချိန်း ကျရင် ရှေ့နေကြီးကိုရော၊ တရားသူကြီးကိုပါ မြန်မြန်

အပြစ်ဒဏ်ချဖို့ ပြောမယ်ဆို ကိုခင်မောင် စိတ်ကူးမိတာပဲ။

ဘာလို့လို့နဲ့ လေးကြိမ် ခြောက် ရုံးချိန်းက နီးလာပြီ။ ဒီရက်ပိုင်းလည်း ညတိုင်းနီး ပါး ခင်မြနဲ့ သားလေးကို အိပ် မက် မက်တယ်။ အိပ်မက် တိုင်းမှာ ခင်မြနဲ့သားလေးတို့ တောင်းဖန်ရင်း မျက်ရည်အနံ့ သားနဲ့ ကိုခင်မောင် လန့်နိုးမိ တာချည်း။ နောင်တတွေထဲ ကိုခင်မောင်ကို စားနဲ့ ခပ်ဝမ်း ပါးလေး မွန်းနေသလိုပဲ။

ဒီနေ့ကတော့ ရုံးချိန်း ရောက်ဖို့ ၃ ရက်အလို၊ အချုပ်ထဲမှာ အလုပ်မရှိတာနဲ့ ကိုခင်မောင် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အချုပ်တံခါးကနေ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် လာအော်တယ်။ 'ခင်မောင် ထွက်မယ်'တဲ့။ အော်သံက ဗလုံးဗထွေးဆို တော့ သူ့ကို ပြောတယ်လို့ ကိုခင်မောင် မထင်မိဘူး။ သူ က ဒီကြားထဲ ထွက်စရာ နေရာ ဘူးလို့ တထစ်ချ မှတ်ထား တာလည်း ပါတယ်။

အကျဉ်းဦးစီး ဝန်ထမ်း က ခပ်ငေါက်ငေါက် ထစ် ပြောတယ်။ 'ဟေ့ကောင် ခင်မောင်၊ မင်းကို ထွက်မယ် လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူး လား'တဲ့။ ဒီတော့မှ ကိုခင် မောင် ခပ်ယိုယိုလေး ထွက် လာမိတယ်။ ထောင်ပိုင်ရုံး ခန်းမှာတော့ သူ လုံးဝထင် မထားတဲ့ ရှေ့နေကြီး။ ထောင် ပိုင်စားပွဲပေါ်က စာရွက်တွေ ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရှေ့နေ ကြီးက ပြောတယ်။

'ကိုခင်မောင်ရေ၊ ဒီလ ရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်တိုးပြီး အိမ်ပြန်လို့ရပြီ။ ဦးသန်းဆွေ

ထ အမှုပိတ် ကျေအေးပေး
လိုက်တယ်။

ကိုခင်မောင် အံ့သြစွာနဲ့
ဝဲ မှင်တက်နေမိတယ်။
ဦးသန်းဆွေက အမှုပိတ်လိုက်
တယ်ဆိုတော့ စကန္တ သူတို့
မိသားစုကို သနားစိတ်တွေ
ဝင်လာလို့များလား။ ဒါမှ
ဧဟုတ် ခင်မြ တောင်းဆို
လွန်းလို့ ကြီးဒေါ်ကပဲ ရှာကြံ
မိတ်ပေးလိုက်သလား။

ထောင်နားက သုံးဘီး
ဂီတအထိ ရှေ့နေကြီးက
လိုက်လာတယ်။ ရှေ့နေကြီး
မျက်နှာသိပ်မကောင်းပါလား။
ရှေ့နေကြီးက သူပုန်းကို ကိုင်
ရင်း ပြောလာတယ်။ အိမ်ကို
တန်းပြန်ပါနော် ကိုခင်မောင်
တဲ့။ ‘တန်းပြန်မှာပါ ရှေ့နေ
ကြီးရာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း
ခင်မြနဲ့ သားလေးကို သိပ်
တွေ့ချင်လှပါပြီ’။ ကိုခင်
မောင် ခပ်မြူးမြူးလေး ပြန်
ပြောလိုက်တယ်။

သုံးဘီးကို လမ်းထိပ်မှာ
ရပ်ခိုင်းပြီး လမ်းလျှောက်ဝင်
ခဲ့တယ်။ နှစ်လလောက်ပဲ
ခွဲခဲ့ရသေး။ လမ်းကလေးက
ပိုပြီး ခြောက်ကပ်သွားသလို
ပဲ။ တချို့အိမ်ကသူတွေ သူ့ကို
ထွက်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။
သူတို့အားလုံး ခပ်စိမ်းစိမ်း
မျက်နှာပေးတွေနဲ့။ ရော ဒီလူ
တွေ ဘာများ ဖြစ်နေကြတာ
လဲ။ အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်
တံခါးတွေအားလုံး ပိတ်ထား
တာ တွေ့တယ်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်
လို့။ ခင်မြနဲ့သားလေး ဘယ်
သွားကြပါလိမ့်။ ထောင်မှာ
သူ့ကို သွားကြိုနေတာနဲ့ လမ်း
မှာများ လွဲသွားသလား။

လူရိပ်မြင်လို့ထင်ရဲ့

ဘေးအိမ်က ဘကြီးဖြိုး
ထွက်လာတယ်။ ကိုခင်မောင်
ကိုမြင်တော့ သိပ်အံ့သြဟန်
မပြဘူး။ ခင်မြနဲ့သားလေးကို
မေးတော့ လက်ကာပြပြီး
အိမ်ရှေ့က တန်းလျှားပေါ်မှာ
ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့
ကိုခင်မောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်
နေတာ အကြာကြီး။ မျက်နှာ
ကလည်း တည်ငြိမ်လွန်းနေ
တယ်။ ဘကြီးဖြိုးရဲ့ ထူးခြား
တဲ့ အမူအရာတွေက ကိုခင်
မောင်အတွက် တစ်မျိုးကြီး။
အတော်ကြာမှ လေးလေးပင်
ပင်နဲ့ ဘကြီးဖြိုး ပြောလာ
တယ်။

‘ခင်မောင်ရေ... ဒီ
စကားပြောရမှာ ဝန်လေးပေ
မဲ့ မပြောမဖြစ်ဆိုတော့ ခပ်တို
တိုပဲ ပြောမယ်။ မင်းစိတ်ကို
မင်း ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစား
ထား။ အဖြစ်အပျက်တွေက
ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတယ်
ကွာ’

ကိုခင်မောင်ကတော့
ဘကြီးဖြိုးရဲ့ စကားကြောင့်
ပူပူပန်ပန် ဖြစ်လို့နေပြီ။
ဘုရား...ဘုရား။ ဘာများ
မကောင်းတာ ကြားရမှာပါ
လိမ့်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ ရက်က
မင်းတို့သားလေး ကားတိုက်
ခံရပြီး ဆုံးသွားတယ်ကွာ။
မြန်မာ့ထုံးစံအရ ပြီးခဲ့တဲ့ ၂
ရက်ကပဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်။
ကလေးမြေကျပြီးတာနဲ့ ခင်မြ
လည်း ဆေးရုံ ရောက်သွား
ရောဟေ့။ အဲဒါ...အဲဒါ သူ
အခြေအနေကလည်း သိပ်
မကောင်းဘူးကွာ’

ဒါမျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်
လို့ ကိုခင်မောင် ဘယ်တုန်း
ကမှ ထင်မထားမိဘူး။

ပစ်မယ့် ပစ်တော့လည်း မိုး
ကြိုးက ဘဝတစ်ခုလုံးပျက်
အောင် ပစ်လိုက်တာပါပဲ
လား။ ကိုခင်မောင်ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား
တယ်။ မျက်ရည်တွေကျရင်း
တအင် ကျောက်ရုပ်လို တောင့်
တောင့်ကြီး။ အပူတကုာ အပူ
တွေထဲမှာ သားသမီးအပူက
အဆိုးဆုံးကိုး။

‘သားလေးက... သား
လေးက ဘယ်နေရာမှာ ကား
တိုက်ခံရတာလဲဗျာ’

ခဏကြာမှ ကိုခင်မောင်
အသံ ထွက်လာနိုင်တယ်။
ဘကြီးဖြိုးက အစအဆုံး
ရှင်းပြတယ်။

‘မိုးတွေ အရမ်းရွာနေ
တဲ့အချိန် ရန်ကြီးအောင်က သူ
အသွားလေးအိမ် သွားရင်း
ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီးပေါ်
မှာ အတိုက်ခံရတာပဲ။ အဲဒီ
အချိန်က ခင်မြလည်း နေ
မကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေ
တာနဲ့ ကလေး သွားတာ
မသိလိုက်ဘူး။ ဘေးအိမ်က
ကောင်မလေးကိုတော့ အမေ
ကို ကြည့်လိုက်ပါဦးလို့ ပြော
သွားသတဲ့’

‘သားလေးက မိုးရွာ
ကြီး သူ့အသွားလေးအိမ် ဘာ
သွားလုပ်တာလဲဗျာ’

‘အင်း... ဒါက ခင်မြ
ပြောလို့ နောက်မှ သိရတာ
ပါ။ ဒီရက်ပိုင်း သူ့အမေကို
ပြောပြနေတာက အသွား
လေးဆီသွားပြီး ‘သူ့ကို မွေး
စားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေကို
ကယ်ပေးပါ’ဆိုပြီး သွား
တောင်းပန်မလို့တဲ့။ သူ့အမေ
က ‘အဲဒီလိုသွားပြောရင်
မင်းအဖေ ကြိုက်မှာမဟုတ်
ဘူး၊ မသွားနဲ့လို့’ တားထား

သတဲ့။ ကလေးက သူ့အဖေ
ကို ကယ်ချင်စိတ် အားကြီး
လွန်းနေတယ်လို့ပဲ ပြောရ
တော့မှာပဲကွာ’

အဖေကြောင့် အဖြစ်
ဆိုးကြုံခဲ့ရတဲ့ သားလေးရဲ့
မေတ္တာက ကိုခင်မောင်
အတွက် နှင့်ခနဲ။ ဘကြီးဖြိုး
က နောက်ဆက်တွဲတွေ ပြော
လာပြန်တယ်။

‘ကားကလည်း လေနဲ့
မိုးနဲ့ဆိုတော့ မတော်တဆ
တိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့
ကလေးရဲ့အကြောင်း အား
လုံးကို ကားပိုင်ရှင် သိသွား
တယ်။ အဲဒါ သနားလွန်းလို့
ဆိုပြီး ကောင်းမှုလုပ်ရအောင်
ငွေအလျှော်ပေးတယ်။ ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲလို့ ခင်မြနဲ့ တိုင်
ပင်တော့ ‘သူ့အဖေကို ကယ်
ချင်တဲ့ သားလေးရဲ့ နောက်
ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေး
လိုက်ပါ’တဲ့။ အဲဒါနဲ့ မင်းတင်
နေတဲ့ ဦးသန်းဆွေရဲ့ အကြွေး
သိန်း ၂၀ ကို ဆပ်ပေးလိုက်
တာပါပဲကွာ’

အကြောင်းစုံ သိလိုက်ရ
တဲ့ ကိုခင်မောင် သူ့ရူးတစ်
ယောက်လို ဆောက်တည်မရ
ဖြစ်ရင်း စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ
ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်နေပါ
တော့တယ်။

‘အောင်မလေးဗျာ...
အောင်မလေး။ ဒီလိုနည်းနဲ့
ကျေးဇူးဆပ်တာမျိုးတော့
အဖေ လက်မခံချင်ပါဘူး...
သားရယ်’

သားလေးရဲ့ နှလုံးသွေး
တွေဆီက ဆန်တက်လာတဲ့
မေတ္တာရေကြည်တစ်ပေါက်ကို
မျှမကျဖြစ်နေပေမဲ့ ကိုခင်
မောင် သောက်လိုက်မိပါ
တယ်။ ■ လင်းစောဦး

‘စာတစ်ကြောင်း
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို
ပီပြင်စေတယ်
စာအုပ်တစ်အုပ်က
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ယုံကြည်ချက်ကို
ခိုင်မာပြတ်သားစေတယ်’

မယ်ဇွေ

အတန်းပညာတွေကို
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ခဲ့ရပါဘူး။
ခုနစ်တန်းလောက်က ထွက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အပြင်စာတွေကိုတော့
ကောင်းကောင်း ဖတ်တယ်။
သုတ၊ ရတ

ဘယ်စာမဆို ဖတ်တယ်။
စာဖတ်မှလည်း အသိပညာတွေ
ဖွံ့ဖြိုးမယ်ဆိုတာကို လက်ခံထားတယ်။
မယ်ဇွေတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
အတန်းပညာတွေကို နင်းကန်တက်ထားပြီး
အသိပညာမဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့
လူတွေကိုလည်း တွေ့ဖူးတယ်။
အဲဒီလူတွေရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေ
ဖြူနေကြပါပြီ။ သူတို့တွေက
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို စာမဖတ်ထားဘဲ
ဘယ်လိုတွေ အုပ်ချုပ်ကြပါလိမ့်။
သိချင်ပါတယ်။ သေချာတာက
အောက်လက်ငယ်သားတွေ
သိပ်မကြည်ဘူး ဆိုတာပင်။
မယ်ဇွေက ပုဂ္ဂလိကအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ
သန့်ရှင်းရေး ဝင်လုပ်ပါတယ်။
လစာကလေးက သိပ်မဆိုးဘူး။
နေ့လယ်စာလည်း ကျွေးပါတယ်။
ကော်ဖီလည်း တိုက်တယ်။
လုပ်ပျော်ပါတယ်။ အပျော်ဆုံးက လူနယ်
သတင်းစာတွေ ဖတ်ရတယ်။

ခေတ်ပြောင်းလဲနေသော
မယ်လွင်
စာပေတိုက်

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟိုရထားတိုက်

လုပ်စရာအလုပ်များ ကြီးကြီး
မားမား မရှိတော့ရင် စာတွေ
ဖတ်တယ်။ အဲဒီဂျာနယ်၊
သတင်းစာတွေကိုလည်း မယ်ခွေ
အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနဲ့စိုက်ဝယ်
စရာမလို၊ ဝန်ထမ်းတချို့က
ဝယ်လာကြတာကို သူတို့တွေ
အလုပ်မအားခင် ငှားဖတ်ရုံ
ပင်။

‘မယ်ခွေ သမီး စာ
စောင် ဝယ်လာတယ်၊ အားရင်
လာယူနော်’

မာမီယုလို့ ရုံးကလူတွေ
အကုန်လုံး ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်
တတ်ကြတဲ့ အန်တီ စိုးစိုးယု
ကဆိုလျှင် အမြဲတမ်း ဝယ်
လာပေးတတ်တယ်။ ပြီးတော့
ငှားတတ်တယ်။ မယ်ခွေ
ကျေးဇူးတင်ရတယ်။ အလုပ်
တွေကို ပြီးအောင် အရင်လုပ်
ရတယ်။ စနစ်တကျနဲ့
စေတနာပါပါ။ သန့်သန့်ရှင်း
ရှင်းလည်း ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်
လား။ စာဖတ်ချိန်လည်း ပိုရ
လာနိုင်တယ်လေ။

‘ဒါ သမီးဖတ်ဖို့ မာမီ
ယု အိမ်က ယူလာတာ။
ဟောင်းတော့ အဟောင်းတွေ
သမီး။ ဒါပေမဲ့ မဖတ်ရသေး
တော့လည်း အသစ်ပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား ရော’

တစ်နေ့မှာ မာမီယု
မယ်ခွေအတွက်လို့ အိမ်က
ဂျာနယ်တွေ၊ သတင်းစာ
အဟောင်းတွေ ယူလာပေးပါ
တယ်။ မယ်ခွေ ပျော်လိုက်
တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ် ဒီလောကထိ ပျော်
မိတာ မဖြစ်ဖူးဘူး။ လက်
တွေ ခြေတွေ တုန်နေတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
မာမီယု၊ သမီး တကယ်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မယ်ခွေ၊ နင် ဟိုဗေစင်
ပေါ်က ငါစားထားတဲ့ ပန်း
ကန်တွေကို ဆေးပြီးပြီလား’

‘သမီး ဒီစာစောင်တွေ
ထားပြီးရင် ဆေးပေးပါ့မယ်
မမ’

‘ကျွတ်... နင်က
လည်း ပြောလိုက်ရင် အမြဲ
အဲလိုပဲ။ တော်တော် ဆင်ခြေ
ဆင်လက်ပေးတတ်တဲ့ဟာမ။
အဲဒါကြောင့် နင်တို့ဟာတွေ
မတိုးတက်တာ’

ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်
နေရာက ပေါ်လာမှန်း မသိ
လိုက်တဲ့ တစ်ရုံးလုံးက ချစ်
စနိုးနဲ့ ခေါ်တတ်ကြတဲ့ မမ
ခင်ကြီးကျယ် ဖြစ်တယ်။
နာမည်အရင်းက မမမြတ်
ကလျာ။ အများကတော့
ကွယ်ရာမှာ ခင်ကြီးကျယ်လို့
ခေါ်တတ်ကြတယ်။ မယ်ခွေ
တောင် နားရည်ဝနေပြီ။

သူဌေးရဲ့ တူမဖြစ်တာ
ကြောင့် လား မသိဘူး။
စကားပြောလိုက်ရင် အမြဲ
အပေါ်စီးကပဲ။ ဘယ်သူတွေ
နဲ့မှ အပြင်ရော အတွင်းရော
သင့်တဲ့လူ မရှိ။ ခုလည်း
မာမီယုက မယ်ခွေကို နှုတ်
ဆက်ကာ ထွက်သွားတယ်။
အဲဒါကို သူ့ကိုပါ နှုတ်မဆက်
ရကောင်းလားဆိုပြီး ပူညံ
ပူညံနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

မာမီယုဌာနနဲ့ သူဌာနက
မတူပါဘူး။ မာမီယုက
စာရင်းပိုင်းက၊ သူက အတည်
အကျ မရှိဘူး။ ဝေလေလေ
ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို အတည်
တကျ ထားလို့လည်း မရ
ဘူး။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ပြဿနာ အမြဲရှာနေတတ်
တယ်။ သူဌေးက သူတူမကို
ဒီမှာ ဆက်မထားချင်တော့

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အတွား
ကို ကြောက်ရတာကြောင့်
ဆက်ထားနေရတာလို့ တစ်
ခါက ဝန်ထမ်းရွေးချယ်တဲ့
ဌာနမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ
တုန်းပြောနေကြတာကို နား
စွန့်နားဖျား ကြားခဲ့ရတာပင်။

□

J

မယ်ခွေနဲ့ ရွယ်တူတွေ
စာမဖတ်ကြဘူး။ ဖုန်းတစ်လုံး
နဲ့ ဂိမ်းတွေ၊ ဖုတ်ဘွတ်ခ်တွေ
ပဲ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်သုံးနေကြ
တယ်။ စာတစ်ကြောင်းရဲ့
အနှစ်သာရကို မသိကြတော့
ဘူး။ စာအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့စွမ်း
ဆောင်မှုကို မရနိုင်ကြတော့
ဘူး။

အဲဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်။

ရွယ်တူများမှာ အတန်း
ပညာတွေ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်
တတ်ကြပေမဲ့ အနာဂတ်တွေ
ပျောက်နေကြတယ်။ မျှော်
လင့်ချက်တွေ မဲ့နေကြတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ လူငယ်တွေ
မျှော်လင့်ချက်တွေမဲ့၊ အနာ
ဂတ်တွေ ပျောက်နေကြတယ်
လို့ စာစောင်တစ်ခုမှာ ဖတ်
လိုက်ရတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ မြန်မာ
နိုင်ငံထဲမှာ လူငယ်တွေ ယုံ
ကြည်ချက်တွေမရှိ ဖြစ်နေကြ
ပါတယ်။ တကယ်တော့
မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘယ်
သူမဆို ထားရမယ်။ မျက်စိ
မမြင်တဲ့လူလည်း မျှော်လင့်
ချက်ရှိတယ်။ ဆွံ့အ၊ နား
မကြားတဲ့ လူတွေမှာလည်း
မျှော်လင့်ချက် ရှိတယ်။ လူ
ကောင်း ပကတိ လူတစ်
ယောက်မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိ
ခဲ့ရင် တော်တော်အန္တရာယ်
များပါတယ်။

သန့်ရှင်းရေးဖြစ်နေတဲ့
မယ်ခွေမှာလည်း မျှော်လင့်
ချက် ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့လူ
ရင် အိမ်မှာ စာအုပ်အဖွားဆို
ကောင်းကောင်း ကြီးကြီး
ပွင့်နိုင်ရမယ် မျှော်လင့်ချက်
ရှိပါတယ်။ အဲဒါက မယ်ခွေ
ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ဆိုလည်း
မှားအံ့မယ် မထင်ပါဘူး။

လူငယ်တွေ မျှော်လင့်
ချက်မရှိတာ အဖြေက ရှင်းပါ
တယ်။ စာတွေ မဖတ်ခဲ့ကြ
လို့ပင်။ အဲဒါကြောင့် မျှော်
လင့်ချက်တွေ မဲ့ခဲ့ကြပါတယ်။
နောက်ထပ်လည်း မဲ့နေကြ
ဦးမှာပင်။ အတန်းပညာတွေ
ဘယ်လောက်ပဲ တတ်တတ်
မျှော်လင့်ချက်တွေသာ မရှိခဲ့
ရင် သေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
နဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
စာဖတ်စေချင်ပါတယ်။

စာဖတ်ထားရင် အမှန်
တရားကို မြတ်နိုးလာတတ်
တယ်။ ဒါပေမဲ့...

□

၃။

အဲဒီနေ့က ဖြစ်ချင်တော့
မယ်ခွေတစ်ယောက်တည်း
ရုံးကို အစောကြီး ရောက်လာ
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယ်ခွေ
ထက် အရင်ရောက်နေတဲ့လူ
က ရှိနေတာကို ပင်မတံခါး
ကြီး ပွင့်နေတာကို မြင်တွေ့
လိုက်ရတော့မှ သိလိုက်ရပါ
တယ်။ စီးတွေလည်း ပိတ်
ထားတယ်။ အစောကြီး
သူဌေး ရောက်နေပြီထင်တယ်။
တစ်ခါတလေ သူဌေးက
အစောကြီးရောက်နေတတ်ပါ
တယ်။

စီးက မိန်းမပါ ချထား
သေးတာကြောင့် ဖွင့်လို့ မရ
ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းထဲထ

မီးကိုဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ရမယ်။ လောလော ဆယ် ဖုန်းက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ က ထုတ်မရ ဖြစ်နေသေး တယ်။ လက်တစ်ဖက်က လည်း ထမင်းချိုင့်လေးကို တိုင်ထားရတယ်။ မှောင်နေ ပေမဲ့ အနည်းငယ် အလင်း ရောင် ရနေတာကြောင့် ဒီ အတိုင်း တက်လာခဲ့တာ စာရင်းပိုင်း အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအခန်းရဲ့ သော့က မန်နေဂျာဆီမှာပင်။ ဒါပေမဲ့ မန်နေဂျာ မရောက်သေးဘဲနဲ့ အခန်းတံခါးကြီးက ဖွင့်နေပြီး အခန်းထဲမှာ မီးတစ်ပွင့်က လင်းနေပါတယ်။ လူရိပ် တစ်ခုကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ တယ်။ တကယ်ဆို ဒီအခန်း ထဲကို လူမရှိဘဲနဲ့ မဝင်ရပါ။ မယ်ခွေ ခေါင်းထဲကို အသိ တစ်ခုက ဆောင့်ဝင်လာခဲ့ တယ်။ မယ်ခွေ မမှားပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချ ကာ-

‘အထဲမှာ လူ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူလဲ။ ဒီအခန်းက လူ မရှိဘဲနဲ့ မဝင်ရဘူးနော်’

လို့ အော်ဟစ်ပြီး မေး လိုက်တယ်။ ရင်တော့ အနည်းငယ် ခုန်နေလျက်ပင်။ မဟုတ်ဘူး၊ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေကြတယ်။ မယ်ခွေ အော် ဟစ်သံကြောင့် တစ်ဖက်လူဆီ က ယဉ်းများ လွှတ်ကုသများ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးတော့မှ ဖွင့် ထားတဲ့ မီးတစ်ပွင့် ပိတ် သွားတယ်။ ပြီးတော့ မှောင် ရိပ်ကနေ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာတယ်။ ဒေါက်ဖန်ဝံသံ တခုတ်ခုတ်ကို

ကြားနေရသေးတယ်။ လူ ကိုယ်လုံးကိုတော့ မမြင်ရ သေးဘူး။ အလင်းရောင် အနည်းငယ်စွန်းတဲ့ဘက်ကို ရောက်တော့မှ မျက်နှာကို မြင် တွေ့လိုက် ရတယ်။ ဘုရားရေ၊ သူဌေးရဲ့တူမ မမခင်ကြီးကျယ်။ အဲ မဟုတ် ပါဘူး။ မမမြတ်ကလျာဖြစ် နေတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထား တယ်။ တချို့က ထွက်ကျ လာတယ်။ ပိုက်ဆံများပင်။

‘ငါရှိနေတာ နင်ဘာဖြစ် တာလဲ၊ တစ်ခုတော့ ပြော ထားခဲ့မယ်နော်။ ငါ ဒီအခန်း ထဲကိုဝင်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့။ ပြောလိုက်တော့ နင် သေဖို့ပြင်ထား။ ဖယ်...ရှေ့ က အခန်းတံခါး ပိတ်မလို့’

‘အစ်မ... အစ်မ အထုပ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ကျကုန်ပြီ’

‘ငါ သိတယ်’

အဲဒီနေ့မှာပဲ ပြဿနာ စတက်တော့တယ်။ စာရင်း ပိုင်းခန်းထဲက ပိုက်ဆံတွေ ပျောက်တယ်လို့ ဖြစ်လာ တယ်။ စီစီတီဒီကလည်း အဲဒီ တုန်းက ပိတ်ထားတယ်ဆို တော့ ကြည့်လို့ မရပြန်။ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ရတော့ တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူဌေး ပါမကျန် အကုန်ရှိပါတယ်။ အဲဒီတစ်နေ့လုံး အလုပ်မလုပ် ရဘူး။ နောက်ဆုံး စခန်းမှူး ကြီးက ရုံးကို အရင်ဦးဆုံး ရောက်တဲ့လူကို တရားခံအဖြစ် သတ်မှတ်ရတော့တယ်။

လုံခြုံရေးကို ခေါ်မေး တယ်။ မမမြတ်ကလျာ အရင်ရောက်တယ်လို့ ဖြေပါ တယ်။ ပြီးတော့မှ မယ်ခွေ။

မမမြတ်ကလျာက အတ္တားကို ပေးရမယ့် ဆေးတွေ မေ့ကျန် ခဲ့တာဖြစ်လို့ လာယူပါတယ် လို့ ဖြေလာတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်းအရာကို သူဌေးကို ပြောထားပြီးမှ လာခဲ့တာလို့ အပိုဆောင်းပြီး တောင် ပြောလိုက်သေး တယ်။ မမမြတ်ကလျာ လွတ်သွားပြီ။

□

၄။

နောက်ပိုင်းဆုံး တရားခံ က မယ်ခွေဖြစ်သွားပါတယ်။ မမမြတ်ကလျာ လွတ်သွားမှ တော့ မယ်ခွေပဲ ရှိတော့တာ ပေါ့။ တစ်ရုံးလုံးရဲ့ အကြည့် တွေက မယ်ခွေကိုပဲ မယုံ သင်္ကာနဲ့ စိုက်ကြည့်နေကြ တယ်။ မယ်ခွေ သိပါတယ်။ မယ်ခွေကို စွပ်စွဲနေချင်ကြပြီ။ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို မမမြတ် ကလျာက လက်လွှတ်မခံဘဲ မယ်ခွေ ယူပါတယ်လို့ တထစ်ချ ပြောလာပါတယ်။

‘ကျွန်မ သွားပြီးမှ သူရှိ တာဆိုတော့ သူ ယူတာပေါ့ စခန်းမှူးကြီး။ ပြီးတော့ အပြင်ကိုလည်း သွားလိုက် တယ်ဆိုတော့ လုံးဝ သူယူ တာပဲ။ သူ့ကို ဖမ်းရမယ်’

မယ်ခွေ မအံ့သြပါဘူး။ ဒီလို ပြောလာမှာကို သိပြီး သား။ အဲဒါကြောင့် ဘာမှ မတုန်လှုပ်ပါဘူး။

‘ကျွန်မ ယူပါတယ်လို့ မမမြတ် အကုန်လုံးရှေ့မှာ ပြောလိုက်တာနော်။ အကုန် လုံး သိကြတယ်နော်။ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ယူထား တယ် မယူထားဘူးဆိုတာ ဒီဟာက သက်သေပြလိမ့် မယ်’

ဒါမျိုး မယ်ခွေ ကို လာလုပ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ ဖုန်း ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အသံသွင်းထားတာကို ဖွင့်ပြ လိုက်တယ်။ အကုန်လုံး အံ့သြ ကုန်ပါတယ်။ သူဌေးဆိုရင် မျက်လုံးတွေပါ ပြူးကုန် တယ်။

‘ကျွန်မ အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဒီ အသံသွင်းထားတာကို သွား နားထောင်တာပါ။ ဒီအထဲမှာ စိတ်မချရလို့ပါ။ ဒီအထဲမှာ မမမြတ်ကလျာနဲ့ ကျွန်မ စကားပြောနေတာကို နားထောင်လိုက်တာနဲ့ ဘယ် သူ ယူတယ်၊ မယူဘူးဆိုတာ အဖြေပေါ်သွားပါပြီ’

မယ်ခွေက ဖုန်းထဲက မီးကိုရှာရင်းက မမမြတ် ကလျာကို စိတ်မချတာနဲ့ စကားပြောကြတာတွေကို အသံသွင်းထားလိုက်တယ်။ မယ်ခွေ ရိုးသားပေမဲ့ သက် သေလိုတယ်မလား။ ဒီ လောက်တော့ မယ်ခွေ သိနေ ရမှာပေါ့။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ ရိုး သားပေမဲ့ အင်အားကြီးတဲ့ ဘက်က အနိုင်ရသွားတတ် တယ်မဟုတ်လား။

ဒီစိတ်ကူးမျိုးကို ဘယ် က ရတာလဲလို့ သူဌေးအပါ အဝင် တစ်ရုံးလုံး မေးတတ် ကြတဲ့အခါ -

‘မယ်ခွေ စာဖတ်ထား တယ်’

လို့ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

■
ခေတ်ကျော်စွာဝင်း
၊ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊

ငြိမ်းချမ်းစာပေ

ချိုးလေးတစ်ကောင်

ကျွန်းတော်

၁။

ကျွန်းတော် မြစ်ကြီးနားကနေ ရန်ကုန်ကိုပြန်လာတော့
 ကျွန်းတော်နဲ့အတူ ကလေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်။
 ပါလာတဲ့ကလေးက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်ကလေး
 တစ်ယောက်ပါ။ ကချင်ပြည်နယ်ထဲမှာ
 တိုက်ပွဲတွေဖြစ်တော့ သူ့မိဘတွေနဲ့အတူ စစ်ပြေးရင်း
 မြစ်ကြီးနားကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့အဖေရော၊ အမေပါ
 တရုတ်နိုင်ငံဘက်ကို ထွက်သွားတော့
 သူတစ်ယောက်တည်း မြစ်ကြီးနားက အမျိုးတွေအိမ်မှာ
 ကျန်ခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အထိ
 သူ့ အဖေရော၊ အမေပါ ပြန်ပေါ်မလာခဲ့ဘူး။
 ကလေးက ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်ကိုရောက်နေပေမဲ့
 ကျောင်းက မတက်နိုင်သေးဘူး။ ကျွန်းတော်
 တည်းနေတဲ့အိမ်နဲ့ သူတို့အိမ်က ဘေးချင်းကပ်နေကြတာ။

ကျွန်းတော်သူငယ်ချင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်တိုင်း ပါလာ
 တတ်တယ်။ ပထမတော့ ကျွန်းတော်က သူ့ကို အဲဒီအိမ်ကစ
 ထင်နေတာ။ သူငယ်ချင်းကပြောတော့မှ သိရတာက တော
 ဘက်ကနေ ရောက်လာတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်လေးမှန်း သိ
 တယ်။ ရုပ်ကလေးက ချစ်စရာလေးပေမဲ့ ဒုက္ခသည်ဘဝကို
 ရောက်နေတယ်။ သူက မြန်မာစကား သိပ်မပြောဘဲဟ်ဘူး။
 ကျွန်းတော်နဲ့ ကျွန်းတော်သူငယ်ချင်း မြန်မာလို ပြောနေတာကို

ငေးကြည့်နေတတ်တယ်။ 'သား ကျွန်တော်က မေးတော့ သိပ်နားလည်ပုံမရဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ကချင်လို မေးပေးတော့မှ သူက ပြန်ပြောတယ်။ 'ကျောင်းနေချင်တယ်' တဲ့။ သူနေတဲ့အိမ်ကလည်း သူ့အမေရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကိုနေတဲ့အိမ်ဆိုတော့ သူ့အတွက် လုံခြုံနေပုံရ တယ်။ ဒုက္ခသည်စခန်းထက်စာရင် အများကြီး ကောင်းပါ တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဆီကနေ မြန်မာစကား သင်ချင်တယ်

ဆို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကနေပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားလည်အောင် သင်ပေးရတယ်။ အသံကလည်းပဲတော့ ကျွန်တော် မနည်းနားထောင်ရတယ်။ သူ့ကို ခေါ်လာရတာ ကလည်း ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်ပြေနေလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သိပ်မစွန့်စားဖူးပေမဲ့ စွန့်စားချင်စိတ်ကလေးမွှေး ပြီးခေါ်ခဲ့တာ။ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်ကလေး တစ်ယောက်ကို အစအဆုံး တာဝန်ယူရမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်

လည်း မြို့တွင်းတိုက်ပွဲတိုက် ရတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားတာက သူ့ကို ကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ။ တကယ် တမ်းမှာ ဒီကလေး ပညာ တတ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့တော့ သိပ်မတွက် ထားဘူး။ သူ့မှာ ပါရမီပါ လာရင်တော့ တတ်ချင်လည်း တတ်သွားမှာပဲ။ သူ့ကို စစ် ဘေးဒုက္ခသည်ဘဝကနေ အမြင်တွေပိုရလာအောင် ခေါ် လာခဲ့တာ။ သေနတ်သံတွေနဲ့ အဝေးဆုံးကို သူရောက်သွား ရင် စိတ်ထဲက ခံစားနေရတာ တွေ သက်သာပါစေဆိုတဲ့ ဟာလည်း ပါတယ်။ မြစ် ကြီးအားလိုမြို့မှာ သူနေရတာ သိပ်သဘောမကျဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အိမ် ရှေ့ဝရံတကာနေ သူ နေခဲ့ဖူး မယ်ထင်တဲ့ တောတောင်တွေ ဘက်ကို ငေးကြည့်နေတတ် တာ ကျွန်တော် သတိထားမိ တယ်။ မြစ်ကြီးအားမှာ ဆက် နေရင် သူ ဒီလိုပဲဖြစ်နေမယ် ဆိုတာကို သိနေပုံရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့မယ်ပြောတာ ဖြစ်မယ်။

“ဦးဦး သား ထမင်း ဆာပြီ”

ရထားပေါ်ကနေ အပြင် ကိုငေးပြီး တွေးပြီးလိုက်လာ တဲ့ ကျွန်တော် သူ စကားပြော လိုက်တော့မှ အတွေးတွေရပ် သွားတယ်။

“သား ထမင်းဆာနေပြီ လား၊ ဦးလည်း ဆာနေပြီ။ ဦးတို့နှစ်ယောက် အတူ စား ကြမယ်။ သား ကြက်သား ကြော် ကြိုက်တယ်မဟုတ်

လား”

ခေါင်းငုံ့ပြီးစားနေတဲ့ သူ မျက်နှာလေးဟာ အပြစ်ကင်း နေတာ သိသာပါတယ်။ အပြစ်မကင်းတာကတော့ ကျွန်တော်ပါ။ ဒီကလေးကို ခေါ်လာတုန်းက သူ့ဦးလေး ကို ကျွန်တော် အသိပေးခဲ့ပုံက သဘာဝမကျတာတွေ ပါနေ တယ်။ သူ့ဦးလေး မူးနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဒီ ကလေးကို ရန်ကုန်ခေါ်သွား ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့တာ။ သူ့ဦးလေးကလည်း မူးမူးနဲ့ ခေါ်သွားခိုင်းတယ်။ ပုံမှန် စိတ်နဲ့ဆိုရင် ခေါ်သွားခိုင်းပါ မလား၊ ကျွန်တော် တွေးမိ တယ်။

“ဦးဦး ထမင်းစားလေ၊ ဘာတွေငေးနေတာလဲ။ ဦးဦး က သိပ်ငေးတာပဲ။ ထမင်း လည်း ကောင်းကောင်းမစား ဘူး။ ကြက်သားကြော် မကြိုက်လို့လား ဦးဦး”

ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်း ကောင်းလေးက မြန်မာစကား တော်တော် တတ်နေပြီ။ ဉာဏ်လည်း ကောင်းပုံရတယ်။ ကျောင်း နေရင်တော့ စာတော်မယ့်ပုံပဲ။

“သားကို ဦးဦး တစ်ခု ပြောမယ်။ သား ရန်ကုန် ရောက်လို့ရှိရင် ဘယ်သူသား လဲလို့မေးရင် ဘယ်လိုပြော မလဲ သား၊ ဦးဦးကို ပြောပါ လား”

ကောင်းလေးက ပါးစပ် ထဲမှာရှိတဲ့ ထမင်းတွေကို ကုန်အောင်စားလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်ကိုပြောတယ်။

“သားက ဦးဦးသား မဟုတ်ဘူး၊ ကချင်သားလို့ ပြောမှာ ဦးဦးရဲ့။ သားကို

ကချင်မှာမွေးတာလေ။ အဲဒါ ကြောင့် ကချင်သားလို့ပြော မှာ ဦးဦးရဲ့”

တိုင်းရင်းသားလေသံ ဝဲဝဲလေးနဲ့ ချစ်စရာကလေး လေးက ကျွန်တော်ကိုကြည့် နေတာဟာ တကယ်ကို ငြိမ်း ချမ်းတဲ့အကြည့်လေး။ သူ့ အဖေ၊ အမေတွေ၊ သူ့အမျိုး တွေဟာ စစ်ပွဲတွေကြားမှာ မွေးလာခဲ့ ကြတာဆိုတော့ ဘဝတွေကလည်း ဟိုရောက် ဒီရောက်ဘဝတွေ။ ဘာမှ မသေချာတဲ့ နေရာမှာ သေနတ်သံတွေ နေ့တိုင်း ကြားနေရမယ်ဆိုတာကို သူ တို့ သေချာသိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သေနတ်သံ တွေကြားမှာ မနေစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် စားမယ့်အထဲက သူ့ကို တစ်ဝက်ခွဲပြီးပေးဖို့ပဲ ရှိနေတဲ့ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ဘာလုပ် ရမယ်ဆိုတာကို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရမယ်။ အခုတော့ ဒီကလေးကို တိုက်ပွဲတွေ ကြားကနေ သိချင်သံတွေနဲ့ ဆူညံနေတဲ့ ရန်ကုန်ကို ခေါ် လာခဲ့ပြီ။

၂။

“ကျော်နိုင်စိုး နှင့် ဘာ တွေ အရူးထဲ လာတာလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် မလောက်တဲ့ဟာကို နှင်မို့လို့ ဒီကလေးကို ခေါ်လာတယ်။ နှင် ဘာအသုံးကျတာရှိလို့လဲ။ ကလေးတစ်ယောက်တာဝန် က ဘယ်လောက်ကြီးလဲဆို

တာ နှင် နားမလည်ဘူးလား။ အံ့ပါရဲ့ဟယ် ကျော်နိုင်စိုး ရယ်။ နှင် အဲဒီကလေးကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်၊ ခေါ်လာတာ ကလည်း အဝေးကြီးကနေ ခေါ်လာတာ။ ကလေးကို ငါ အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး နော် ကျော်နိုင်စိုး။ နှင် တော် တော်ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်။ လုပ်လိုက်ရင် တစောက်ကန်း တွေချည်းပဲ”

ကျွန်တော် အစ်မ အလှော်ကောင်းလို့ လမ်းထဲ မှာ ကျွန်တော် နာမည်ကြီး သွားတယ်။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ နေရာကနေ ကလေးတစ် ယောက်ခေါ်လာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက တစ်ရက်၊ နှစ် ရက်အတွင်းမှာ လမ်းထဲကလူ တွေအားလုံး သိသွားတယ်။

“လူပျိုကြီး ကြည့်လုပ် ဦးနော်၊ ကလေးမွေးစားချင် တယ်ဆိုရင်လည်း ငါတို့ကို တိုင်ပင်ပါဦးဟ၊ မင်းက လုပ် လိုက်ရင် အဲဒီလိုတွေချည်းပဲ။ လူပျိုကြီးကတော့ကွာ တော် တော်ခွကျတာပဲ”

ဘယ်သူဘာပြောပြော ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့ ဘူး။ အလုပ်အကိုင် မည်မည် ရရ မရှိတော့ သူတို့က ပြော ပြီပေါ့။ အိမ်အလုပ်တွေကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးလုပ်နေရတာတောင် အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေက မကြည်ဖြူချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ကလည်း အလကားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့က အပြင် အလုပ်သာ လုပ်ချင်ကြတာ၊ အိမ်အလုပ်တွေ ကျတော့ ကျွန်တော်ကို ပုံချထားကြ တယ်။ ပြီးတော့ အဖေနဲ့ အမေ ရှိကတည်းက လုပ်

လာတဲ့ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင် နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော် ဘာမှ သိခွင့်မရခဲ့ဘူး။ သူတို့ ပဲ စီးပွားရှာတတ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို နှိမ်ထားကြ တာ။ ပိုက်ဆံကိစ္စနဲ့ပတ်သက် လာရင်လည်း သူတို့ပဲ ဗိုလ် ကျနေတာ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်ပြောဖို့ အချိန်တန် ပြီ။

‘အစ်မ ကျွန်တော် ဒီ ကလေးကို တာဝန်ယူမှာပါ။ အစ်မတို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက် ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အသိ ပေးထားမယ်။ အစ်မတို့ တောင် အိမ်ပေါ်မှာ မိသားစု လိုက်နေတာ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုနဲ့ ပြောဖူးလဲ။ ကျွန်တော် အပြင်မှာ အလုပ် တစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ ရှိတယ်။ စိတ်ချအစ်မ။ အစ်မ တို့ဆီက ကျွန်တော် တစ်ပြား မှ မတောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်က အဖေနဲ့ အမေ ထား ခဲ့တဲ့အိမ်။ ဈေးထဲကဆိုင်က လည်း အဖေနဲ့ အမေ ထားခဲ့ တဲ့ဟာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့လဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ကြ တာ ရစရာကို မရှိဘူး။ ကျွန်တော် ဒါပဲပြောချင်တယ် ချာ’

နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ တို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြော တော့ဘူး။ သူတို့ကလေးတွေ နဲ့ ကျွန်တော် ခေါ်လာတဲ့ ကလေးကို ခွဲထားကြတယ်။ အတူတူစားခွင့်မရဘူး။ အတူ တူ ဆော့ခွင့်မရဘူး။ စကား ပြောခွင့်လည်း မပေးဘူး။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မ ကလေး တွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို

စကားမပြောကြတဲ့အခြေအနေ ကိုရောက်လာတယ်။ အရင် ကဆိုရင် သူတို့ကို ကျွန်တော် ကျောင်းလိုက်ပို့နေကျ။ အခု တော့ ကျွန်တော်မပါဘဲ ကျောင်းသွားကြတယ်။ အိမ် အလုပ်တွေကိုလည်း ကျွန် တော့်ကို လုပ်ခွင့်မပေးတော့ ဘူး။ အပြင်ကနေ တစ် ယောက်ခေါ်လာပြီး အိမ် အလုပ်တွေခိုင်းတယ်။ တစ် လကျော်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု ရ၊ လာတယ်။ ရလာတဲ့အလုပ် က ညစောင့်အလုပ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အခက်တွေ့တယ်။ အလုပ်မရှိ တာနဲ့စာရင်တော့ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်သွားရင် ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရ တယ်။ ကလေးက ပိုပြီး တော့ အထီးကျန်သွားတယ်။ အိမ်က ကျယ်လို့တော်သေး တာပေါ့။ ဒီပြင်ဆိုရင် ဒီ ကလေး ပိုပြီးတော့ အနေ ကျပ်သွားလိမ့်မယ်။ မနက် မိုးလင်းလို့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာလို့ရှိရင် ကလေး က အိမ်ပေါက်ဝကနေ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူရယ်။ အိမ် အလုပ်တွေ လာလုပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲ ရှိနေတယ်။ အိမ်အလုပ်လာ လုပ်တဲ့မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည်လုပ်တာတွေရ တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ တယ်။ ဒီလောက်တောင် မေတ္တာမဲ့တဲ့ဟာတွေ နေနိုင်ဦး ပေါ့။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီ ကလေးကို ကျွန်တော့်လက် ကနေ လွှတ်လိုက်တဲ့အခြေ

အနေဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေ လဲဆိုတာ သူတို့ သိစေရ မယ်။ သူတို့ထက်မသာရင် တောင် သူတို့ထက် မနိမ့်ကျရ အောင် ကျွန်တော်လုပ်ပြမယ်။ ညစောင့်တစ်ယောက်ရအခြေ အနေနဲ့ ကျွန်တော် တောင့်ခံ နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ရှေ့ဆက် ကြည့်မှပဲ တွေ့ရမှာ။

‘ဦးဦးကလည်း ပြန်လာ တာ နောက်ကျလိုက်တာ၊ သား ဗိုက်ဆာနေပြီ ဦးဦးရဲ့။ ဟိုအဒေါ်ကြီးကလေ သား ကို စကားမပြောဘူး။ သူစား နေတဲ့ မုန့်ကို သားက စားချင် လို့တောင်းတဲ့ဟာကို သားကို လက်ဝါးထောင်ပြတယ် ဦးဦး။ သား ဗိုက်ဆာပြီ ဦးဦး’

‘သား နောက်တစ်ခါ သူတို့ဆီက ဘာမှ မတောင်း စားနဲ့ သိလား။ ဦးဦး ထမင်း အိုးတည်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီး တော့မှ ဦးဦးတို့နှစ်ယောက် လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ ဟင်း သွားဝယ်ကြမယ်။ အခု ဦးဦး တို့နှစ်ယောက် ရေချိုးကြ မယ်။’ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်’

ရေချိုးပြီးတော့ ကျွန် တော် ထမင်းအိုးတည်လိုက် တယ်။ ထမင်းကျက်တော့ လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ ဟင်း သွားဝယ်ပြီး ထမင်းစားကြ တယ်။ ထမင်းစားနေရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နား ကနေ အိမ်အလုပ်တွေ လာ လုပ်တဲ့မိန်းမက ဖြတ်သွား တယ်။ အဲဒီမိန်းမကို ကြည့်

ပြီး ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ဦးဦးရယ် သားတို့ ကချင်ပြည်နယ်မှာဆိုရင် တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေတာ အခု လောက်ဆိုရင် ဆူညံနေဦး မလား မသိဘူး။ ဒီမှာကျ တော့ တိတ်နေတာပဲနော်’

ကျွန် တော့် ကလေး လေးက ကျွန်တော် ထင်တာ ထက် ပိုတတ်နေပါလားဆို တာ သိလိုက်ရတယ်။

□

၃။
ကျောင်း နေရမယ့် အရွယ်ကို တစ်နှစ်လောက် ကျော်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့် ကလေးလေးက ကျောင်း တက်ရမှာကို နည်းနည်းလေး မှ မကြောက်ခဲ့ဘူး။ အတန်း ထဲမှာ သူက အသက်အကြီး ဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်း နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ သူ့ဘဝကို စ၊ခဲ့တယ်။ ကျော် နိုင်မျိုးဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော် နာမည်ပေးထားတယ်။ ကျော် နိုင် မျိုးလေးက ဉာဏ် ကောင်းတော့ ဆရာမ သင်တဲ့ စာတွေကို လိုက်နိုင်ပါတယ်။ တခြားကလေးတွေလို ကျူ ရှင်လည်းတက်တော့ စာမရ မှာကို သိပ်မပူရတော့ဘူး။ ကျော်နိုင်မျိုးလေး ကျူရှင် ဆရာမက ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဆို တော့ ကျွန်တော်တို့အခြေ အနေကို သိနေတယ်။ ကျူရှင် ခကိုတော့ သူများတွေထက် နည်းနည်းလျော့ယူပေးတယ်။ တစ်ခုတော့ အဆင်မပြေတာ လေးရှိသွားတယ်။ ကျူရှင် ဆရာမရဲ့တပည့်တွေထဲမှာ

ကျွန်တော်အစ်မနဲ့ အစ်ကိုကြီး တို့ရဲ့ကလေးတွေပါနေတယ်။ သူတို့က ဒီနှစ် ကျောင်းဖွင့် တော့ ကျူရှင်ဆရာမ ပြောင်း သင်ကြတယ်။ ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်က အာအာ ပေမဲ့ သူတို့က ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို အားပေးရှာပါ တယ်။

‘ကျော်နိုင်စိုး ဘာမှ စိတ် မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ ဒါတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုစိတ်ထားရှိလဲဆိုတာ ပိုပြီးတော့ သိသာသွားတာ ပေါ့။ အားတင်းထား သူငယ် ချင်း၊ ငါတို့မှလည်း ကလေးရှိပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ် ချင်းလည်း စာပါတယ်’

ကျွန်တော် အများကြီး မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ကျော် နိုင်မျိုးလေး စာတတ်ရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပြီ။ ပညာ တတ်တာ၊ မတတ်တာက တော့ သူပါရမီနဲ့ပဲဆိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ တတ်နိုင် သလောက်လုပ်ပေးဖို့ပဲ လို တယ်။ ကိုယ့်သားမဟုတ်ပေ မဲ့ ကိုယ့် သားလေးလိုပဲ သဘောထားပါတယ်။

‘ဦးဦးရေ သား ကျောင်းက ပြန်လာပြီ မထ၊ သေးဘူးလား၊ ညနေကျရင် အလုပ်သွားရဦးမှာလေ။ ထ၊ တော့လေ ဦးဦးရဲ့’

လမ်းထဲက ကလေး တွေနဲ့အတူ ကျောင်းကပြန် လာတဲ့ ကျော်နိုင်မျိုးလေးက ကျွန်တော့်ကို နှိုးတော့မှ အိပ်ရာက ထ၊လိုက်တယ်။

‘သား ကျောင်းက ပြန် လာပြီလား၊ ပြီးရင် ကျူရှင်

ကို ဦးဦး လိုက်ပို့မယ်၊ အဝတ်အစားတွေလဲဦး သား’

ကျူရှင်ကို လိုက်ပို့တော့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ အသိတွေက ကျွန်တော့်ကို စ...ကြတယ်။ ‘လူ ပျိုကြီးတစ်ယောက် ကလေးအဖေ ဖြစ်နေပြီ’တဲ့။ ဒီပြင်စကား ရှာပြီး မပြော တတ်ကြဘူးလား မသိဘူး။

အသက်ကြီးလာလို့ လား မသိဘူး။ အချိန်တွေက ကုန်သွားတာ မြန်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော် ည စောင့်အလုပ်လုပ်တာ ခြောက် နှစ်လောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ကျော်နိုင် မျိုးလေးလည်း ငါးတန်းကို တက်နေပြီ။ ကျောင်းပိတ်တဲ့ တချို့ရက်တွေမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်နိုင်မျိုးလေး လျှောက် လည်ကြတယ်။ သူများ ကလေးတွေနဲ့ပေါင်းတတ်တဲ့ ကျော်နိုင်မျိုးလေးကို သူငယ် ချင်းတွေကလည်း ခင်ကြ တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ အစ်ကိုကြီး တို့က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ နားလည်လာကြတယ်။

‘ကျော်နိုင်စိုး ညစောင့် အလုပ်လုပ်နေတာဆို၊ ထွက် လိုက်ပါလား မောင်လေး။ အစ်မ မောင်လေးကို အလုပ် တစ်ခုသွင်းပေးမယ်။ စိတ်ပါ မှ လုပ်ပါ၊ မောင်လေးကို အတင်းမခိုင်းပါဘူး။ ည ဘက်လုပ်ရတာ အိပ်ရေးပျက် တယ် မောင်လေးရယ်’

ကျွန်တော် မငြင်းချင်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြောင်းချင်တဲ့စိတ်လည်း

မရှိသေးဘူး။ ‘အစ်မရယ် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ အခြေအနေ အရ အစ်မတို့နဲ့ စိမ်းသွားပေ မဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ခေါ်ချင်၊ ပြောချင်တဲ့စိတ်က ရှိပါသေး တယ်။ ကျွန်တော့်ကောင် လေးကိုသာ တတ်နိုင်သ လောက် ကူညီပေးပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာ မှ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် အားလုံးကိုနားလည်ပါတယ်’ □

၄။
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ် ရဲ့အခြေအနေက ပြောင်းလာ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်စားဖို့ဆိုပြီး ဟင်းတွေ ချန် ထား တတ် တယ်။ ကလေးတွေ အပြင်ထွက် လည်လို့ရှိရင်လည်း ကျော် နိုင်မျိုးလေးကို ခေါ်သွား တတ်ကြတယ်။ ကျောင်း ချင်း၊ ကျူရှင်ချင်း မတူတာ ကလွဲရင် အားလုံး တူသွား ကြပြီ။ တိုင်းရင်းသားလေး ဖြစ်တဲ့ ကျော်နိုင်မျိုးလေး လည်း ရန်ကုန်မှာ နေတတ်၊ ပျော်တတ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ကို လမ်းတွေရင် စ...တတ်တဲ့ လူတွေလည်း အကြည့်တွေ ပြောင်းသွားကြပြီ။ စကား ပြောတာတွေလည်း ပြောင်း သွားကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက် ထပ်ပြီးတော့ ပြောင်းလဲလာ တာကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်နိုင်မျိုးလေးကို ခွဲရဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းအတူနေခဲ့ ပူးတဲ့ မြစ်ကြီးနားက သူငယ် ချင်း ရန်ကုန်ကို ရောက်လာ တယ်။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ် တဲ့အတွက် အိမ်ကိုတော်တော်

နဲ့ ရှာမတွေ့ကြဘူး။ သူနဲ့ အတူ မိန်းမတစ်ယောက် ငါ လာတယ်။

‘ကျော်နိုင်စိုး ဒီအစ်မက ကျော်နိုင်မျိုး အမေပါ။ မင်း ဆီကို ကျော်နိုင်မျိုးလေးကို ထည့်လိုက်တုန်းက သူတို့ လင်မယား တရုတ်နိုင်ငံထဲ ကို ရောက်နေခဲ့တယ်။ ဟို ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ဒီ ဘက်ကို ပြန်မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူယောက်ျားက ဟိုဘက်မှာ ပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သူလည်း တစ်ယောက်တည်း မနေချင် တော့တာနဲ့ မြစ်ကြီးနားကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခု သူက ကျော်နိုင်မျိုးလေးကို ပြန်ခေါ် ချင်လို့တဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူ ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ သူငယ် ချင်း’

ကျွန်တော် ကျော်နိုင်မျိုး ရဲ့ အမေကို သေချာကြည့် လိုက်တယ်။ ကျော်နိုင်မျိုးနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ။ ကျွန် တော်စိတ်ကို အလုပ်ပေးလိုက် တယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချလိုက်တယ်။

‘ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော် သဘောတူပါ တယ်။ ဟိုကျရင်သာ သူ့ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့ပဲ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ ကျော်နိုင်မျိုး အမေတို့နဲ့ ပြန် လိုက်သွားနော်။ ကျောင်းပိတ် ရင် ဦး သားတို့ဆီ လာလည် မှာ သိလား။ အခုတော့ သား ပြန်လိုက်သွားတော့ သိလား’

နွေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်ဖြစ်နေတော့ ကျော်နိုင်မျိုး လေး ကံကောင်းသွားတယ်။ ကျောင်းပြောင်းဖို့ကိစ္စလည်း လုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ ပြန်တွေ့

ကြဦးမှာပါ။

“ဦးဦး သားတို့ဆီ လာလည်နော်။ လာမလည်ရင် သားက လိုက်လာမှာ။ မေမေ သား ဦးဦးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဘာပါလဲ။ ဦးဦးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာမေမေရဲ့”

ကျော်နိုင်မျိုးလေးက အကင်းပါးတယ်။ အခြေအနေအားလုံးကို မြန်မြန်သဘောပေါက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းစိတ်ချသွားခဲ့ပြီ။

၅။
သူတို့တွေ မြစ်ကြီးနားကိုပြန်မယ့်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး ဘူတာကြီးကို လိုက်ပို့ကြတယ်။ ရထားထွက်ခါနီးမှာ ကျော်နိုင်မျိုးလေးက ကျွန်တော့်ကို စာရွက်လေးတစ်ရွက်ပေးတော့ လှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အစ်မနဲ့ မိသားစု၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးနဲ့ မိသားစုတွေ အကုန်လုံးက ကျော်နိုင်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ နည်းနည်း အံ့သြနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်နိုင်မျိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တွေဝဲနေမယ်လို့ ထင်ထားလား မသိဘူး။ ကျော်နိုင်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် စကားတွေပြောပြီး နှုတ်ဆက်နေကြတာဟာ သူတို့ ထင်ထားတာနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေတယ်။

“ဘုရားသခင်က ဦးဦးတို့အားလုံးကို စောင့်ရှောက်ပါစေ”ဆိုပြီး ကျော်နိုင်မျိုးလေးက နှုတ်ဆက်တော့

ရထားက စတင်ထွက်နေပြီ။ ကျော်နိုင်မျိုးလေးနဲ့တော့ စာရွက်လေးကို ကျွန်တော် တော်တော်နဲ့ ဖွင့်မကြည့်ဖြစ်သေးဘူး။ အလုပ်ကတော့ ဆက်လုပ်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ကလူတွေက အလုပ်ထွက်ဖို့ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော် မထွက်ဖြစ်သေးဘူး။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပြောင်းလုပ်ဖို့ပြောတိုင်း ကျွန်တော်ကတော့ ညစောင့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေခဲ့တယ်။ အလုပ်က ပြန်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်လည်း ကျော်နိုင်မျိုးလေးပေးခဲ့တဲ့ စာရွက်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ချိုးကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံကို ဆွဲထားတယ်။ ခဲတံလေးနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ ချိုးလေးဟာ အပြင်မှာ အခုပဲ ထားပုံတော့ မယ့်ပုံလေး အသက်ဝင်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ ကျော်နိုင်မျိုးလေးနေခဲ့ဖူးတဲ့ ကျောင်းရှေ့ကဖြတ်လာတော့ကလေးတွေ စာသင်နေတဲ့ အထဲမှာ ချိုးကလေး အကြောင်းပါလာတာကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ သူတို့ဆိုနေတဲ့ စာက ‘တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ ချိုးကလေး ကူသံသာ’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လက်ထဲက နေ ပျံသွားတဲ့ ချိုးကလေးကတော့ အခုလောက်ဆိုရင် ကချင်ပြည်နယ်ထဲက တစ်နေရာမှာ ဘယ်လို ကူသံမျိုးနဲ့ ကုနေမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားချင်လိုက်တာ။

ငြိမ်းချမ်းစော်

၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့မှ
၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့အထိ

- (၁) ကတ္တီပါဖြူ ရင်တွင်းဖြစ်လက်ဆောင် ၊ ရန်ကုန်၊
(၂) ခွန်းဆက်(မိုးညှင်း)
မပြည့်သော်လည်း
နှလုံးသား၏ စေစားရာစကား ၊ ကချင်၊
- (၃) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) ဆုံစည်းရာမှ ဆုံမှတ်တစ်ခု
ပြင်ဦးလွင်၊
- (၄) ညှို့ပြင်းရှု ပြန်ဆိုတေး ၊ မန္တလေး၊
- (၅) လင်းခက် အရောင်၊ အနံ့၊ အရသာမရှိသော
လူတစ်ယောက်အကြောင်း ၊ ရန်ကုန်၊
- (၆) ဝင့်ဝါ အကျဉ်းသားရဲ့အိမ်အပြန် ၊ ရန်ကုန်၊
(၇) မြယ်မင်းသူ(နည်းပညာ)
လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ခွင့် ၊ ပခုက္ကူ။
- (၈) ပန်းနီနီ အဖြူရောင်ဖိနပ်ကလေး ၊ နေပြည်တော်၊
- (၉) မ(တာချီလိတ်) မေ့မော့ရပ်ရွာလေး ၊ တာချီလိတ်၊
(၁၀) မ(တာချီလိတ်)
နှလုံးကိုသာ အပြစ်ဆိုပါ ၊ တာချီလိတ်၊
(၁၁) လင်းသူရိယန္တယ်
ရင်ခွင်ထဲက လှေကလေး ၊ စင်ကာပူ၊
- (၁၂) အဓူန(ညောင်ပင်) ထွက်ပေါက် ၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၃) အဓူန(ညောင်ပင်) တူးတို့သည် ၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၄) မယ်ငြိမ်းချမ်း အဖေဘီချင်း ၊ ရန်ကုန်၊
(၁၅) ကချင်လေး(ဆေး/မန်း)
အဖြိုးကလေးနှင့်ကဗျာတစ်ပုဒ် ၊ မန္တလေး၊
- (၁၆) ကိုပန်းစကား(ပုသိမ်)
ခေါင်းလောင်းလေးတွေ မြည်နေပြီ ၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၇) ခံကားဖြူ(ဟုမ္မလင်း)
သူပါမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ၊ စစ်ကိုင်း၊
- (၁၈) ကိုကိုထွန်းထွန်း (မြင်းခြံဒီဂရီကောလိပ်)
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သွင်းကြသူများ ၊ မြင်းခြံ၊
- (၁၉) ငြိမ်းချမ်းစော် ငှက်ကလေးရဲ့ဒိုင်ယာရီ ၊ ရန်ကုန်၊
(၂၀) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)
ကမ်းဝေးရေတံခါးပင်လယ် ၊ ပြင်ဦးလွင်၊
- (၂၁) သားဌေးလတ် လားရာမတူတဲ့ဖြစ် ၊ E-mail၊
- (၂၂) ဒေးစစ် အမှတ်ဆိုတာ ၊ E-mail၊

အေးမြတ်မြတ်ချီ ပြုစုသည်

စာမျက်နှာ (၁၃၁) မှ...

တမဲ့ ကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ အဆင်း၊ ခရီးသည်တို့၏ ကုန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ဟန် တူသည့် အထုပ်အဝတ် မနီင် မနင်းဖြင့် ထူးခန့်က ကုန်း ပေါင်ပေါ်သို့ တက်အလာ၊ အလေးအပင်ထမ်းလာရသည့် အတွက် ထူးခန့်ဦးခေါင်း၏ အနေအထားက ခပ်ငိုက် ငိုက်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်နှစ် ယောက်၏အရှိန်ဖြင့် ကုန်း ပေါင်တံတားက ကွေးညွတ် သွား၏။ ဟန်ချက်အပျက် တွင် ထူးခန့်၏လက်ထဲမှ ဝန်စည်စလယ်များအနက် တစ်ဝိဿာဝင်ဆိပ်တစ်ခုမှာ ချောင်းရေထဲသို့ ပြုတ်ကျ သွားပြီ။

‘ဟယ်... ကုန်ပါပြီ ကုန်ပါပြီ။ ဒါ တမင်သက် သက်လုပ်တာ။ အထုပ်ဆွဲပြီး လာတဲ့သူကို မြင်လို့ စက်လှေ ပေါ်ကနေ ဆင်းလာပြီး တိုက်ချတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအထုပ် ခဏချပြီး သူ့ကို ရေထဲသာ ထွန်းချလိုက် သား ရေ...။ လူကကြီးပြီး အချိန် ကမစီးဘူး။ ရှင့်ရဲ့ အလုပ် သမားများ မှတ်နေလား... ဟင်’

ကမ်းစပ်မှအော်ပြောနေ သည့် ထူးခန့်အမေ၏ စကား အသုံးအနှုန်းအတိုက်အကျကို ဦးကျော်သာ မသိလိုက်။ စိတ်ထဲ ထူပူသွားသည့် အလျောက် နောက်ပြန်လှည့် ကာ စက်လှေပေါ်သို့ ပြန် တက်လိုက်သည်။ မရည်ရွယ် ခဲ့ပါ။ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွား သော ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် အံ့ဩဆွဲအသွားသည်မှလွဲ၍ ဦးကျော်သာ အာရုံမှာ ဘာ တစ်ခုမှ အဆင်သင့်ရှိမနေခဲ့

ပါ။

စက်လှေပေါ်သို့ အထုပ် အဝတ်များဖြင့် ထူးခန့် ရောက် လာပြီ။ ဆိပ်ကမ်းတို့၏ ထုံးစံ အတိုင်း သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ စက်လှေ တစ်စီးပေါ်မှ နောက်တစ်စီး ရှိရာသို့ ဖြတ်သန်းကျော်လွှား ရသည်မှာ ဓမ္မတာ။ ယခု လည်း ဦးကျော်သာ၏ စက် လှေပေါ်မှဖြတ်ကာ ထူးခန့် က သူ့စက်လှေပေါ်သို့ တက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထူးခန့်၏မျက်နှာတွင် ချွေးစေးတို့က စေးကပ်နေ လျက်။ မည်းညစ်ညစ် နဂို အသားအရေသည် သွေး ရောင်တို့ ပုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ညိုပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်ဝန်းတောက်တောက်မှ စူးရဲရဲ အကြည့်တစ်ချက်က ဦးကျော်သာ၏ မျက်ဝန်း နှင့်ငြိ၏။ ထိုအကြည့်တွင် ဦးကျော်သာ တမင်တကာ လှ ပိုလိုက်သည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်တို့က ရောပြွမ်းနေ သည်။

‘တောက်’

ထူးခန့်၏နှုတ်မှ ထွက် လာသည့်အသံသည် မကျယ် လှ။ သို့သော် စက်လှေဦးတွင် ရပ်နေသည့် ဦးကျော်သာ ယိုင်နဲ့နဲ့ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြန်ကောက်လျှင် ရနိုင် ကောင်းသည့် တစ်ဝိဿာဝင် ဆိပ်အတွက် ဦးကျော်သာ ပြန်ရလိုက်သည်က ‘တောက်’ တစ်ချက်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောနေမိသော်ငြား အသံ သည် ဦးကျော်သာ၏ နှုတ်မှ တစ်စွန်းတစ်စပင် ထွက်မ လာခဲ့ပါ။ အခြေအနေကို ရိပ် စားမိဟန်ရှိသည့် ဦးကျော်

သာ၏စက်လှေအတွင်းမှ ခရီးသည် မိတ်ဆွေတစ်ဦး က ဦးကျော်သာကို လာဆွဲ ၏။ လူတွေရိပ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်လိုက်သည့် ဦးကျော် သာသည်လည်း ထူးခန့်ကို မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြော ဖြစ်ခဲ့ပါ။

စိတ်တွင်းဆက်ထား သည့် ကြိုးတစ်ချောင်း အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဆက်လိုက်ရ သည့် ဦးကျော်သာ၏အဖြစ် အား မည်သူမျှ မသိ။ သိ စရာလည်း မလိုပါချေ။ ဦး ကျော်သာအတွက် အတိတ်ဟူ သည် ပစ္စုပ္ပန်၌ အမြဲတမ်း ဆန်းသစ်နေသည့် အရာတစ် ခုသာ ဖြစ်သည်လေ။

၅။

မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ မိုး ပေါက်တို့ ဒလဟော ကျဆင်း နေပုံက တဗွတ်ဗွတ် ဆူပွက် နေသည့် ထမင်းအိုးကြီးကြီး တစ်လုံးနှယ်။ ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည့် ရေနှင့်ရေပြင် တို့၏ ရေရေချင်း ထိခတ် သံက တဖြောင်းဖြောင်း မြည် နေသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဖြစ်ပါလျက် မြစ်ပြင်သည် အမှောင်ဘက်သို့ တဖြည်း ဖြည်း သန်းလာခဲ့သည်။ မိုး နှင့်အတူ ယှဉ်ကပ်ပါလာ သည့် လေပြင်းကြောင့် လှိုင်း တို့သည် အတွန်အလိပ် အခွေ အခေါက်ဖြင့် လည်ဆံမွေး ထ၊လာသည့် ခြင်္သေ့တစ် ကောင်နှယ်။ မိုး၏အရှိန်၊ လေ၏အရှိန်ဖြင့် မြစ်ပြင် သည် ရုတ်ခြည်း ရုန်းကြွလာ ပြီ။ ဦးကျော်သာတို့ စက်လှေ သည် မြစ်ပြင်ကျယ်ကို သုံးပုံ နှစ်ပုံဖြတ်လာခဲ့ပြီးပြီဆိုသော်

လည်း မည်းမှောင်နေသည့် မြစ်ပြင်တွင် ကမ်းစပ်သည် မည်သည့်အရပ်မှာနည်း။ မသိ။

‘ဘုရား ဘုရား’ဟု တား သူ၊ သန်ရာသန်ရာ ဂါထာ တော်များအား မိုးသံလေသံ တို့နှင့်အပြိုင် အော်ဟစ် ရွတ် ဖတ်သူတို့ဖြင့် ‘ကျေးဇူးတော် ဦး’စက်လှေပေါ်တွင် ပွက် ပွက်ညှန်နေသည်။ ဖွေးခနဲ၊ ဖွေးခနဲ လှိုမ့်တက်လာသော လှိုင်းတို့အား စက်လှေဦးဖြင့် ထိုးခွဲရင်း ကမ်းဘက်ဆီသို့ ဦးကျော်သာ ဖြတ်ခုတ်မောင်း နှင်သည်။ လှိုင်းတစ်ချက် အုပ်လိုက်သည်နှင့် စက်လှေ ဦးသို့ ရေတို့က အလုံးအရင်း ဝင်၏။ လှိုင်းတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား စက်လှေက နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်။

‘ခရီးသည်တွေ ငြိမ်ငြိမ် နေကြပါ။ ဟိုဘက် ဒီဘက် မယိမ်းကြပါနဲ့ဗျာ။ စက်လှေ တစ်ဖက်စောင်းမှာ စိုးလို့ပါ’

မောင်ဝင်း၏ အသံ သည် လည်ပင်းကြောထောင် သည်အထိ အားကုန်အော်နေ သော်လည်း မိုးသံလေသံ အောက်မှာရှိ အသံတို့က ပြက် ပြက်ထင်ထင် မရှိလှ။ ပုံ့ပုံ့ နဲ့နဲ့ဖြစ်ကာ အသံတို့က ဖွာ ထွက်နေ၏။ စက်ရုံနှိပ်နှိပ် လိုက်သော်လည်း လှိုင်း အထပ်ထပ်ကို ဆန်တက်နေရ သောကြောင့် စက်လှေက ခရီးမတွင်လှ။ စက်သံသည် တဂတ်ဂတ်ဖြင့် ငယ်သံပါ လာသည်။ မီးခိုးငွေ့တို့သည် လည်း စက်ဝန်းကျင်တစ် ဝိုက် မည်းမည်းမှောင်မူ သည်။ စက်လှေစောင်းလျှင် အသံမျိုးစုံထွက်ကာ ခန္ဓာ

ကိုယ်တို့အား လိုက်၍ ယိမ်းကြသော ခရီးသည်တို့မှာ မောင်ဝင်းအသံကြောင့် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသော်ငြား စိုးရိမ်မှုတို့ဖြင့် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေကြဆဲ။

အမှန်တကယ်၌ ဤသို့သော အတွေ့အကြုံတွေက ဦးကျော်သာအတွက် မထူးဆန်းတော့။ လုပ်သက် ငယ်နစဉ်က စိုးထိတ်မှုအစုစုတို့ဖြင့် မိုးရေကြားမှာ ရွေးပြိုက်ပြိုက် စိုးဖူးသော်လည်း ယခုမူ ဦးကျော်သာမျက်နှာ၌ စိုးရိမ်မှုတစိုးတစိမ့်မျှပင် မရှိ။ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်တစ်ခုအား သာမန်မျှ လုပ်ဆောင်နေသည့် နှယ်။ ဤအခြေအနေမျိုးက စက်လှေသားဘဝမှာ နှစ်စဉ် ကြုံတွေ့နေရတတ်သည်တော့ မဟုတ်။ ယခု နှစ်အတွက် ဆိုလျှင် ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မည်းမှောင်နေသည့် အခြေအနေရှိ ကမ်းကမည်မျှဝေးသေးသနည်း မသိနိုင်သော်လည်း ရန်ကုန်ကမ်းနားမှ ထွက်ခွာခဲ့သည့် ခုတ်မောင်းချိန်ကိုမှန်းရင်း ဦးကျော်သာ ထွက်ချက်နေမိသည်။

“သန်လျင်နှင့် နီးပြီ” ဟုတွေးမိသည့် အတွေးသည် မကြာလိုက်။ ကမ်းစပ်သည် ဝါးကြီး လေးငါးရိုက်အကွာသို့ပင် ရောက်ပြီ။ သန်လျင်ကမ်းဘက်ဆိုသော်လည်း စက်လှေဆိုက်နေကျ ဆိပ်ကမ်းဘက်တော့ မဟုတ်။ မိုးထဲလေထဲ မှောင်မည်းမည်းမှာမို့ ကမ်းဟု ထင်ရသည့်ဘက်ကိုလည်း မှန်းရင်း၊ ဖြတ်ရိုက်လာသော

လှိုင်းတို့ကိုလည်း ဆန်တက်ရင်း ဦးကျော်သာ ခုတ်မောင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကမ်းစပ်ကို ရေးရေမြင်ရပြီမို့ လှိုင်းတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား လှိုင်းအရှိန်နှင့် အခြေအနေကို ကြည့်ကာ သန်လျင် တံတားဘက်သို့ စက်လှေဦးတည်ရာ ရုတ်ခြည်း ပြောင်း၍ ခုတ်မောင်းလိုက်သည်။ စက်လှေသည် လှိုင်း၏ အဆန်အဖြစ်မှ အစုန်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ နောက်မှ ပင့်လိုက်လာမည့် လှိုင်း၏အရှိန်ကို ချိန်ဆကာ ဦးကျော်သာ စက်၏အရှိန်အား နှိမ်လိုက်သည်။ လေစုန်၊ ရေစုန်တွင် စက်၏အရှိန်သည် လိုသည်ထက်ပို၍ ရှိနေစရာမလိုမှန်း ဝါရင့်စက်လှေဆရာ ဦးကျော်သာ သိသည်လေ။

သန်လျင် တံတားအောက်မှ ဦးကျော်သာ စက်လှေကိုဖြတ်ခဲ့ပြီ။ မကြာခင် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်တော့မည်။ မြစ်ပြင်ကျယ်မှာ တော့ တဝန်းဝန်း ပြိုကျနေသည့် မိုးနှင့် တဖြုန်းဖြုန်း တိုက်ခတ်နေသည့် လေကြောင့် လှိုင်းတို့က ထန်မြဲထန်နေဆဲ။

၆။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်...”ဟု အသံမြည်သွားသလားတော့ ဦးကျော်သာ မသိ။ မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းက တုန်ခါလာသည်မို့ ဖုန်းကို ပြန်ထူးရန် စမ်းလိုက်သည်။ မိုးသည် မတိတ်သေး၊ လေသည်လည်း မငြိမ်သေး။

လှိုင်းတို့သည်လည်း ထန်၍ ကောင်းဆဲပင်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်မြဲမှောင်လျက်။ ထို့ကြောင့် မိုးသံလေသံအောက်၌ ဖုန်းသံမြည်ခြင်း၊ မမြည်ခြင်းအား ဦးကျော်သာ မသိလိုက်။ ဦးကျော်သာ၏ စက်လှေသည်ကား လှိုင်းထန်မြစ်သုံးဆိုင်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ သန်လျင်ကမ်းနားဆိပ်သို့ပင် ကပ်ထားခဲ့ပြီ။ ဆက်သွားရမည့် ခရီးသည်ကမ်းစပ်မှ ဖြတ်ခုတ်ရန်သာ ရှိတော့သည်မို့ အန္တရာယ် မရှိတော့ပြီ။

မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက လိုင်းကျသွားခဲ့ပြီ။ စက်လှေပေါင်းမိုးအောက်သို့ဝင်လျက် ဝင်လာသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်...ထူးခန့်’

အဆက်အသွယ်တို့ ပြတ်တောက်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ခြောက်လလောက်ပင် ရှိတော့မည်မို့ ထူးခန့်နှင့်ကမည်သည့် အဆက်အသွယ်မျှ ပင်မရှိ။ သို့သော် ဖျက်မပစ်ထားမိသေးသည့် နာမည်က ဖုန်းတွင် ပေါ်နေခဲ့သည်မို့ အတွေးအိမ်က အာရုံသို့ ခပ်စိပ်စိပ်ဝင်၏။

ထူးခန့် ဘာကြောင့် ဖုန်းခေါ်သလဲ ဟူသည့် အတွေး၏နောက်တွင် ကပ်ပါလာသည်က တစ်စီးနှင့်တစ်စီး နာရီဝက်အကွာအတွင်း ပုဇွန်တောင်ကမ်းနားမှ ထွက်လေ့ရှိကြသည့် ဦးကျော်သာတို့၏ စက်လှေလောကအကြောင်း။ ဦးကျော်သာ၏ စက်လှေနောက်မှ နာရီဝက်အတွင်း

တွင် ထွက်ခွာလာမည့် ထူးခန့်၏ စက်လှေက ယခုအချိန်ဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေမည်နည်း။ အဖြေက အဝေးကြီးမှာ မရှိလိုက်။ ဦးကျော်သာ သိလိုက်ပြီ။

ဖုန်းက နောက်တစ်ကြိမ် မြည်ပြန်သည်။ ဖုန်းတွင် မှတ်ထားခဲ့သည့် တစ်ချိန်က တပည့်ဟောင်းလေး ထူးခန့်၏ နံညိုရောင်သွားများ အတန်း လိုက်ပေါ်နေသည့် ရယ်ကျဲကျဲစပ်ဖြူပုံက ဦးကျော်သာ၏ ဖုန်းစကရင်တွင် ပြန်၍ ပေါ်လာသည်။ ဦးကျော်သာ ဖုန်းကိုနားထောင်ရန် ဖုန်းသင်္ကေတပေါ်နေသည့် အစိမ်းရောင်တုံးလေးအား ပွတ်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဆ... ဆ... ဆ... ဆရာ’

အသံတို့သည် တိုးတိမ်သွားပြီ။ ဖုန်းလိုင်းက ပြန်၍ ကျသွားပြန်သည်။ တဒင်္ဂအချိန်လေးအတွင်း ဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသည်က မိုးသံလေသံများ၊ တဝန်းဝန်း တိုက်ခတ်နေသည့် လေများ။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် တုန်ခါနေသည့် ထူးခန့်၏အသံ။ ဦးကျော်သာ နောက်ထပ်ကြားရသည်က တစ်ချိန်က ပုဇွန်တောင်ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်းပေါင်တံတားပေါ် အဆင်းအတက်ကိစ္စဖြင့် ထူးခန့်ဆီမှ ထွက်လာဖူးသည့် ‘တောက်’ ဆိုသော အသံ။ အဲသည့်အချိန်မှာ ဖြစ်သွားသည့် ထူးခန့်၏ မျက်နှာ။ ပြီးလျှင် ရုန်းကြွခဲ့သည့် တဒင်္ဂစိတ်ကို သိက္ခာတစ်ခုဖြင့် အလျင်စလို ထိန်းခဲ့ရသည့် ထိုစဉ်က ဦးကျော်

သာ၏ အဓိပ္ပာယ်တရား။

"ဟား...ဟား..."

ဟား...ဟား...

"သေစမ်း။ သေစမ်း။

အခုတော့ မင်း ဒုက္ခရောက်ပြီ မဟုတ်လား ထူးခန့်ရဲ့ဟင်။ စက်လှေသမားဘဝများ လွယ်မှတ်လို့ကွာ။ ဟားဟား။ ကျေးဇူးတရားကိုမှ မသိဘဲ တစ်စင် ထောင်ချင်တဲ့အကောင်။ အခုတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ဒုက္ခရောက်မှ ဆရာလာပြီး မတ၊နဲ့ကွ။ တ၊စမ်း၊ တ၊စမ်း။ မင်းကို မြှောက်ပင့်ပေးတဲ့ မင်းရဲ့ပထွေးနာမည်တွေကို တ၊လေ။ ဖုန်းဆက်လေ။ အကူအညီတောင်းလေ။ အရင်ကတည်းက ဒီလိုအန္တရာယ်မျိုးတွေရှိနိုင်မလားဆိုတာတောင် ထည့်တွက်မစဉ်းစားတတ်တဲ့ကောင်။ ခံလေ။ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ ထမင်းလှတ်နဲ့ သိက္ခာကိုပုတ်ချတဲ့အကောင်။ ခံလေ။ ခံစမ်း။ စက်လှေအသစ်၊ စက်လှေသမားအသစ်ဆိုပြီး မြစ်ပြင်အိုကတော့ ညာမှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ကံမကုန်သေးရင်တော့လည်း ပြန်ဆိုကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ဟိုအရင်က မင်းအကြိမ်ကြိမ် မေးနေတဲ့ တိုင်းလုံးကျော်တို့၊ စိန်မေတ္တာရှင်တို့လိုပဲ မြစ်ပြင်အောက်ကိုလိုက်သွားတော့ဟေ့...ဟား...ဟား...ဟား..."

ဦးကျော်သာ၏ စိတ်တွင်း၌ တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေသည့်အသံတို့ ပြတ်သိပ်ကျပ်ခဲ ဖြစ်တည်နေသည်။ စိတ်အစဉ်သည် အတိတ်တို့နှင့်ဝေးချည် နီးချည်။ ဦးကျော်သာပေါင်းမိုးအောက်မှ ထွက်

လိုက်သည်။ အကြည့်သည်မည်းမှောင်နေသော မြစ်ပြင်ဆီသို့။ မည်းမျှမှ မဝေးလေသည့် သန့်လျင်တံတားသည်ပင် ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်မျှ မမြင်ရ။ မြစ်ပြင်သည် ဒေါသငွေ့တို့ဖြင့် တောက်လောင်နေဆဲ။

လှိုင်းတို့ တဖုန်းဖုန်း၊ တဖြောင်းဖြောင်း လာရောက်ရိုက်ခတ်သဖြင့် ကမ်းစပ်မှာ ကပ်ချည်ထားသော ဦးကျော်သာ၏ စက်လှေသည်ပင် နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်၊ ယိမ်းချည်၊ ယိုင်ချည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဦးကျော်သာ ကြိုးစားလိုက်သည်။ လည်ချောင်းတို့ ကွဲအက်ကုန်သည်လား မသိ၊ ရယ်သံတို့အား စုစည်း၍ မရ။ ဦးကျော်သာ၏ စိတ်သည် တဒဂံအတွင်း မြစ်ပြင်ကျယ်ကဲ့သို့ပင် လှိုင်းလှိုင်းယိုင်ယိုင် ဖြစ်လာသည်။

"ဟာကွာ... အားလုံးတော့ သေကုန်ကြတော့မှာပဲ"

အသံသည် မိုးသံလေသံကြား၌ ဦးကျော်သာ၏ နှုတ်မှ ရုတ်တရတ် လွှတ်ခနဲထွက်၏။ မိုးလေရိုင်းရိုင်းထဲသို့ သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်းကို မှုတ်ထုတ်မိပြန်သည်။

"ဆ... ဆ... ဆ... ဆရာကလည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဒီဘဝကို နှစ်သက်တယ်။ ဆ... ဆ... ဆ... ဆရာလိုမျိုး တစ်သက်လုံး ဖြစ်ချင်တာ"ဆိုသည့် အသံသည် မိုးထဲလေထဲ ခေါင်းကိုတွင်တွင် ယမ်းခါနေသည့် ကြားမှ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာပြန်သည် မသိ။ အသံတို့၏ နောက်တွင်

ဟိုး... တစ်ချိန်ဆိုမှ တပည့်လေး၏ပုံရိပ်များ၊ အလိုက်သိတတ်မှုများက ပဲ့တင်ထပ်လာပြန်သည်။ စက်လှေထိပ်မှ မြစ်ပြင်မည်းမည်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ဦးကျော်သာ စိတ်သည် တွန့်ခေါက်ခေါက်လှိုင်းလေနှယ် တစ်ဖန် ရုန်းကြွပြီ။

"မောင်ဝင်း... မောင်ဝင်း... ဒီကမ်းနားမှာ ဒီနေ့မထွက်တဲ့ ကုန်တင်စက်လှေတွေအများကြီးပဲ။ စက်လှေတစ်စီးနဲ့ စက်မောင်းသမားတစ်ယောက် အကူအညီအမြန်တောင်းစမ်းကွာ။ မြစ်သုံးဆိုင်မှာ 'အနန္တမေတ္တာ' စက်လှေ လှိုင်းမိနေတယ်လို့၊ အမြန်သွားမှ ရမယ်လို့ ပြောစမ်း"

၇။ မြစ်သုံးဆိုင်သို့ ဦးကျော်သာတို့ စက်လှေရောက်သည့်အချိန်၌ ဦးကျော်သာထင်သည့် အတိုင်းပင်။ ထူးခန့်၏ စက်လှေသည် မည်းမှောင်မှောင် မြစ်ပြင်ကြား၌ပင် စက်လှေမှ ထွက်နေသော မီးခိုးငွေ့တို့သည် အလုံးလိုက်အထွေးလိုက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရိုက်ခတ်လာသည့် လှိုင်းတံပိုးတို့အား ကြုံကြုံခံ ခုခံနေရသော ထူးခန့်၏ စက်လှေသည် အသက်ထွက်ခါနီး လူမမာတစ်ဦးနှယ်။ ဖုတ်လှိုက်၊ ဖုတ်လှိုက်။

လှိုင်း၏ ဦးတည်ရာအစုန်အခြေအနေမှ အဆန်အခြေအနေသို့ရောက်အောင် ဦးကျော်သာ လိုက်ပါလာသော စက်လှေ၏စက်မောင်း

သမားက စက်လှေဦးတည်ရာကို ပြောင်း၏။ ဦးကျော်သာတို့ စက်လှေပေါ်တွင်တော့ ဦးကျော်သာ၊ မောင်ဝင်းနှင့်စက်လှေမောင်းသမားစုစုပေါင်း သုံးယောက်သာ။ ဦးကျော်သာတို့ စက်လှေသည် ခဏအတွင်းပင် ထူးခန့်၏စက်လှေနှင့် ယှဉ်လျက် အနေအထားသို့ရောက်သည်။ ဦးကျော်သာ ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ထူးခန့်စက်လှေက ခရီးသည်များအပြင် ကုန်စည်စလယ်များဖြင့် ဝန်ပို့နေပြီး ကြိုးတုပ်ခံထားရသည့် လိပ်တစ်ကောင်နှယ် မြစ်ပြင်ကျယ်မှာ လှုပ်မရခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးလျှင် ဤမျှ ကြီးသော လှိုင်းထန်မြစ်ပြင်တွင် စက်လှေသမားအဖြစ် မကြုံဖူးသည့် စက်မောင်းသမား၏အတွေ့အကြုံ နည်းလှသည့် အခြေအနေကြောင့် စက်လှေမှာ မြစ်ပြင်၌ မရှုမလှဖြစ်နေသည်။ စက်လှေနှစ်စီး ယှဉ်လျက်အနေအထားသို့ရောက်တော့ ထူးခန့်စက်လှေပေါ်သို့ ဦးကျော်သာ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ရေနံစိုက်ပေးသဖြင့် ကွဲထွက်သွားသည်ပုဆိုးကိုပင် ဂရုမစိုက်အားဘဲ စက်ခန်းဘက်သို့ ဦးကျော်သာ ပြေး၏။ တော်သေးသည်။ သင်္ဘောက ကုန်ပစ္စည်းဝန်ဖြင့် ရှောင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း စက်က မချို့ယွင်း။

"ယောက်ျားလေးတွေဟိုဘက် စက်လှေပေါ်ကို ခုန်ကူးကြပါ။ ရေတွေ မငါနေပြီ။ စက်လှေထဲက လေးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဒေသပစ်ချ

လိုက်*

မောင်ဝင်း၏ အသံက မိုးသံလေသံနှင့်အပြိုင် ပဲ့တင် ထပ်နေသည်။ မောင်ဝင်း၏ အသံကြားသည့်အခါမှ စက် လှေအတွင်းမှ ခရီးသည်တို့ လည်း ယခုမှ သတိပြန်ဝင် လာသည့်နှယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထူးခန့်ကို တွန်းဖယ်ရင်း စက်နားသို့ ဦးကျော်သာ ရောက်သည်။ ခရီးသည်တချို့ ဟိုဘက် စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်ပြီ။ ဦးစိုက်နေသည့် ထူးခန့်၏ စက်လှေလည်း အနည်းငယ် ဦးပြန်မော့ပြီ။ ကမ်းစပ်ဟု ထင်ရသည့်ဘက်သို့ စက်လှေ ၏ ဦးတည်ရာကို ဦးကျော် သာ ပြောင်းလိုက်သည်။ လှိုင်းသို့ အဆန် စက်လှေဦး သည် လှိုင်းကြား၌ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသည်။

စက်၏အရှိန်ကို ထိန်းညှိ

ရင်း ယခုမှပင် ထူးခန့်၏ မျက်နှာကို ဦးကျော်သာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးရေ စက်တို့ကြားမှာ ရွဲ့ရွဲ့နေသည့် ထူးခန့်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဦးကျော်သာမြင်နေရသည်က မိုးစက်တွေလား၊ ရွေးတွေ လား။ ဒါမှမဟုတ်... မျက် ရည်တွေများလား။

သိပ်ပြီးမကြာလိုက်။ မိုး ထဲလေထဲ မြစ်ပြင်မည်းမှောင် မှောင်ကြားမှ လှမ်းအကြည့် သန်လျင်ကမ်းဘက်သို့ ပျံ့ မြင်ရပြီ။ ကမ်းစပ်ရောက် လျှင် ရေစီးကြောင်း၏ အရှိန် အရ စက်လှေ၏ ဦးတည် ဘက်ကိုပြောင်းရင်း သန် လျင် တံတားဘက်သို့ ခုတ် မောင်းလျှင် မကြာခင် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက် တော့မည်။

မောင်ဝင်း ရှိနေသည့် အခြား စက်လှေကို ဦးကျော်

သာ လက်ယာန်လှမ်းပြလိုက် သည်။ သည့်နောက် ကမ်း စပ်သို့ရောက်တော့မည် ဖြစ် သည့် ထူးခန့်စက်လှေ၏ စက်ခန်းသို့ ထူးခန့်ကို ဝင်ရန် အချက် ပြုလို့ က် သည် ။ ဦးကျော်သာ၏အနားသို့ ရောက်လာသည့် ထူးခန့်၏ ပုံစံက မဝံ့မရဲ။ ထိုထက် ပိုရ လျှင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေ သယောင်။

ကမ်းကို ရောက်တော့ မယ်၊ ထိန်းပြီး မောင်းလိုက် တော့၊ ရပြီ

ဦးကျော်သာ စက်ခန်း ထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး နီးကပ် လာသည့် အခြား စက်လှေ ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သည်ဘက် စက်လှေပေါ်သို့ အရောက် နောက်မှ ကပ်ပါ လာသည့် အသံ တစ်သံ ကြောင့် ထူးခန့်ဘက်သို့ လှမ်း ကြည့်မိသည်။ ထူးခန့်သည်

စက်မောင်းတံကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ကိုင်ထားရင်း မြစ် ကြောင်းကိုလည်း ကြည့်ရင်း ဦးကျော်သာအား လှမ်းကြည့် နေသည်။ ထူးခန့်၏ လှုပ်လှုပ် ရွရွ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို မိုးထဲ လေထဲမှပင် အခြား စက်လှေ ပေါ်မှ ဦးကျော်သာ လှမ်းမြင် နေရသည်။ ကမ်းကိုရောက် တော့မည်။ မိုးသည် မတိတ် သေး။ လေသည်လည်း မငြိမ်သေး။ လှိုင်းတို့သည် လည်း ထန်မြဲထန်ဆဲပါပင်။ သို့သော်... ထူးခန့်ဆီမှ အသံတစ်သံ ကိုတော့ဖြင့် ဦးကျော်သာ၏ နှလုံးသား ဖြင့် ကြားဖြစ်အောင်ကြားခဲ့ ပါသည်။

ဆ...ဆ...ဆ... ဆရာ၊ ဆ...ဆ...ဆ... ဆရာ

မင်းဝေဟင်

BURMESE CLASSIC

အတိတ်မှစ၍ အနာဂတ်သို့
အရပ်အလွှား ကောင်းမွန်သော
ပရဟိတတစ်ဦး၏ အမျိုးမျိုးကို
ထုတ်လုပ်ပေးလျက်ရှိပါသည်

ပရဟိတတစ်ဦး၏လက်လှမ်း

အမှတ်(၁၂)၊ သီရိလင်း၊ ဟောတန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၇၂၂၇၆၈ ၊ ၆၄၅၉၈၇